TAI-PAN

JAMES CLAVELL

JAMES CLAVELL

TAI-PAN

Traducere de
ALFRED NEAGU

Pentru Tai-tai, pentru Holly şi pentru Michaela

NOTA AUTORULUI

Aş vrea să-mi exprim mulţumirile mele oamenilor din Hong Kong, care mi-au oferit atât de mult din timpul şi cunoştinţele lor, şi mi-au permis să pătrund în prezentul şi trecutul lor. Desigur, această carte nu este istorie, ci doar un roman. În el apar bărbaţi şi femei plăsmuite de imaginaţia autorului, şi nu se intenţionează nicio referire la vreo persoană, sau companie, care a existat – sau există – în Hong Kong.

CUPRINS

CARTEA ÎNTÂI

Dirk Struan ieşi pe puntea dunetei navei amiral Vengeance şi se îndreptă cu paşi mari spre pasarelă. Nava de linie cu 74 de tunuri era ancorată la jumătate de milă de insulă. Era înconjurată de restul navelor de război ale flotei, de navele ce transportaseră trupe ale corpului expediţionar, de nave de comerţ şi cliperele opiului ale negustorilor care făceau negoţ cu China.

Era în zori, o zi de marţi, ceţoasă şi rece, 26 ianuarie 1841.

În vreme ce traversa puntea principală, Struan aruncă o privire spre ţărm şi simţi cum îl prinde un fel de emoţie. Războiul cu China decursese aşa cum plănuise el, victoria se desăvârşise aşa cum prezisese. Fructul victoriei – insula – era exact ceea ce jinduise vreme de douăzeci de ani. Iar acum se îndrepta spre ţărm pentru a participa la formalităţile de luare în stăpânire, pentru a fi martor al actului prin care o insulă chinezească devenea un giuvaier al coroanei Maiestăţii sale britanice, regina Victoria.

Insula se numea Hong Kong. Treizeci de mile pătrate de ţinut muntos, numai piatră, în dreptul buzei nordice a estuarului uriaşului fluviu Pearl, din sudul Chinei. La o mie de iarzi de continent. Neospitalieră. Nefertilă. Nelocuită, dacă nu se lua în seamă o mică aşezare de pescari pe ţărmul sudic. Plasată exact în drumul monstruoaselor uragane care se năpusteau în fiecare an din largul Pacificului. Mărginită la est şi la vest de primejdioase bancuri de nisip şi recifuri. Nefolositoare chiar şi mandarinului – cum se numea orice reprezentant al împăratului Chinei – în provincia căruia se nimerise. Dar Hong Kong-ul avea cea mai mare radă din lume. Şi era primul pas al lui Struan în China.

— Atenţie! strigă tânărul ofiţer de cart către marinarul strâns într-o tunică stacojie. Barca cea mare a domnului Struan la scara centrală!

— ’Nţeles, sir!

Marinarul se apleca peste copastie şi repetă ordinul.

— Într-o secundă, sir! spuse ofiţerul, încercând să-şi stăpânească teama pe care i-o trezea acest prinţ al negoţului ce devenise legendă în mările Chinei.

— Nicio grabă, flăcăule.

Struan era un uriaş, cu faţa bătucită de o mie de furtuni. Redingota albastră se încheia cu nasturi de argint, iar pantalonii albi, bine mulaţi, erau vârâţi neglijent în nişte cizme marinăreşti. Era înarmat cum se obişnuia: un cuţit într-o teacă la spate şi altul la cizma dreaptă. Avea patruzeci şi trei de ani, părul roşcat şi nişte ochi verzi ca smaraldul.

— O zi pe cinste, mai adăugă el.

— Da, sir.

Struan coborî pasarela, sări la prova bărcii sale şi-i zâmbi mai tânărului său frate vitreg Robb, ce se aşezase la mijlocul ambarcaţiei.

— Am cam întârziat, îi spuse Robb forţând un zâmbet.

— Mda, excelenţa sa şi amiralul cam aveau chef de vorbă.

Struan se uită fix o clipă spre insulă, apoi îi făcu semn boţmanului:

— Mola! Spre ţărm, domnule McKay.

— ’Ţeles, sir.

— În fine, am reuşit, Tai-Pan? îi spuse Robb.

În chineză Tai-Pan însemna şef suprem. Fiecare companie, sau armată, flotă ori ţară are numai un singur astfel de conducător, cel ce deţine adevărata putere.

— Mda! făcu Struan.

Era Tai-Pan al Nobilei Case.

Capitolul unu

— Dar-ar frenţia-n insula asta împuţită! izbucni Brock uitându-se lung dinspre plajă până sus spre piscurile golaşe. S-avem toată China la picioarele noastre şi noi să ne mulţumim doa' cu insula asta pustie, numa' stâncă blestemată.

Stătea în picioare, pe plaja eliberată de reflux, împreună cu alţi doi comercianţi angajaţi în negoţul cu China, în jurul lor erau şi alte grupuri de neguţători şi ofiţeri din corpul expediţionar. Toţi aşteptau ca ofiţerul marinei regale să înceapă ceremonialul. Lângă catargul steagului erau aliniaţi pe două rânduri perfecte douăzeci de militari din marină, stacojiul uniformelor aruncând o pală de culoare. Lângă ei, neorânduiala marinarilor care tocmai reuşiseră cu greu să înfigă catargul steagului în piatra ţărmului.

— La opt bătăi de clopot era vorba să ridicăm steagul! mârâi Brock, vocea răguşită trădându-i nerăbdarea. De-acu' a şi trecut un ceas. Ce-i cu zăbava asta, fir-ar a naibii să fie!

— Marţea e păcat şi *joss* rău să blestemi, domnule Brock, replică Jeff Cooper.

Acesta era un american din Boston, zvelt, cu nasul coroiat, purtând o redingotă neagră, iar pe cap joben de fetru, aşezat sfidător pe-o sprânceană.

— Foarte rău!

Partenerul lui Cooper, Wilf Tillmann, se crispă uşor când simţi tonul tăios al vocii nazale, caracteristică mai tânărului său tovarăş. Tillman era un roşcovan bine legat, din Alabama.

— Io am să ţ-o spun p-aia dreaptă: rahatul ăsta de muscă afurisit e *joss* rău! replică Brock.

Joss era un cuvânt chinezesc ce însemna şi şansă, şi soartă, şi Dumnezeu, şi diavol, toate la un loc.

— Rău, fir-ar să fie.

— Mai bine să nu fie aşa, sir! răspunse Tillman. Viitorul negoţului cu China e aici acum, *joss* bun sau *joss* rău.

Brock îl privi de sus.

— Hong Kong-ul n-are niciun viitor. Porturi deschise spre mare ale zonei continentale, de alea avem noi nevoie, şi doar avem habar de asta, Doamne Dumnezeule!

— E cel mai bun port din apele astea, reluă Cooper. Loc destul şi pentru carenaj şi pentru armarea navelor toate. Loc destul să ne ridicăm locuinţe şi depozite. Şi la urma urmelor scăpăm şi de amestecul chinezilor.

— O colonie nezmintit să aibă ogoare şi ţărani care să le lucreze, dom'le Cooper. Să aducă venituri, sublinie Brock pierzându-şi răbdarea. Am bătut toate coclaurile la fel ca dumneata. Aici n-o să crească niciodată nicio recoltă. Nu-s câmpuri şi nici râuri să le ude, nicio păşune. Deci nu o să vedem noi nici carne, nici barabule. Şi toate cele trebuitoare o să fim nevoiţi să le aducem pe mare. Ia gândeşte-te cât o să coste. Hmm, până şi pescuitul o să fie afurisit de nenorocit. Şi cine-o să plătească întreţinerea Hong Kong-ului, ei? Noi, cu negoţul nostru, fir-ar să fie!

— Păi o colonie de asta vrei dumneata, domnule Brock? reluă Cooper. Eu socoteam că Imperiul Britanic – şi scuipă dibaci în vânt – are destule colonii de felul ăsta.

Brock duse mâna spre cuţit.

— Scuipi doar ca să-ţi cureţi gâtlejul sau scuipi pe Imperiul Britanic?

Tyler Brock era un bărbat de aproape cincizeci de ani, înalt şi chior, la fel de dur şi rezistent ca şi fierul cu care fusese nevoit să facă negoţ pe vremea când umbla ca negustor ambulant la Liverpool, în tinereţe, şi la fel de puternic şi periculos ca şi navele comerciale înarmate, pe puntea cărora îşi găsise refugiu şi pe care acum ajunsese să le conducă în calitate de şef al casei

Brock şi Fiii. Veşmintele îi dovedeau bogăţia şi cuţitul de la brâu era bătut în pietre scumpe. Barba ca şi părul începuseră să-i încărunţească.

— Azi e destul de rece, domnule Brock, interveni iute Tillman, stăpânindu-şi supărarea provocată de limba ascuţită a mai tânărului său partener.

Brock nu era omul pe care să-l provoci, iar ei nu-şi puteau încă permite să fie în relaţii de duşmănie pe faţă cu el.

— Vântul ăsta e cam tăios, aşa-i, Jeff?

Cooper dădu scurt din cap afirmativ, dar nu-şi luă ochii de la Brock. El n-avea cuţit, dar păstra în buzunar un pistol scurt de calibru mare. Era cam de aceeaşi înălţime cu Brock, dar mai zvelt şi netemător.

— Dom'le Cooper, să-ţi dau o povaţă, reluă Brock. Când pomeneşti de Imperiul Britanic, nu mai stuchi atât de des! S-ar putea să nimereşti unul care n-o să mai stea să cumpănească prea mult întrebându-se dacă te-a înţeles bine sau nu.

— Mulţumesc, domnule Brock, am să ţin minte, îi răspunse Cooper netulburat. Dar am să-ţi dau şi eu un sfat: e *joss* rău să blestemi marţea!

Brock îşi stăpâni mânia. În cele din urmă avea să-i zdrobească pe Cooper şi Tillman, ca şi firma lor, cea mai importantă a unor negustori americani. Dar acum avea nevoie de ei ca aliaţi împotriva lui Dirk şi Robb Struan. Brock blestemă din nou acel *joss*. Acel *joss* făcuse din Struan şi Compania cea mai mare casă de comerţ din Asia şi atât de bogată şi puternică încât ceilalţi negustori implicaţi în comerţul cu China, imboldiţi de spaimă şi invidie, o numiseră Nobila Casă, nobilă pentru că era prima prin bogăţiile ei, prima prin mărimea ei, prima prin comerţul pe care-l făcea, prima prin cliperele sale, dar mai ales pentru că Dirk Struan era Tai-Pan, Tai-Pan înaintea tuturor celorlalţi tai-pani din Asia. Şi acelaşi *joss* îl costase pe Brock,

cu şaptesprezece ani în urmă, un ochi, în anul în care Struan punea bazele imperiului său.

Nenorocirea se întâmplase în largul Insulei Chushan. Chushan era exact în sudul imensului port al Shanghai-ului, la gura atotputernicului fluviu Yang-tse. Brock izbutise cu greu să răzbească prin rafalele musonului cu o încărcătură foarte mare de opiu, Dirk Struan fiind la câteva zile în urma lui, transportând tot opiu. Brock ajunsese primul la Chushan, îşi vânduse încărcătura şi o pornise înapoi, fericit fiindcă ştia de-acum că Struan trebuia să o ia mai spre nord şi să încerce să-şi plaseze marfa pe o coastă necunoscută, înfruntând riscuri în plus. Brock se grăbea spre sud, către casă, Macao, cu lăzile pline de lingouri, mânat din spate de un vânt avan. Când deodată, din Marea Chinei, s-a ridicat o furtună pe cinste. Chinezii numesc aceste furtuni *tai-fung,* Vânturi Supreme. Neguţătorii îi spun taifun. Taifunurile sunt spaima însăşi.

Taifunul îi devastase fără milă nava, iar el fusese prins sub arborada şi catargele ce se prăbuşeau pe punte. Fu biciuit de şfichiul unei fungi rupte, ce se zbătea sub furia vântului, în vreme ce el zăcea neputincios dedesubt. Oamenii lui au reuşit să ajungă până la el tăind funii, parâme, dar nu înainte ca cheia de împreunare ruptă de la capătul funiei să-i scoată ochiul stâng. Nava era aplecată primejdios pe-o parte, aşa că, împreună cu ceilalţi oameni al lui, s-au chinuit să taie sarturile şi straiurile ce ţineau catargele, arborada, aruncându-le peste bord şi, printr-o minune, cliperul şi-a revenit chilă dreaptă. Abia atunci s-a îngrijit să toarne nişte brandy în găvanul ochiului din care curgea sânge. Încă şi acum îşi mai amintea de durerea care l-a fulgerat atunci. Nu uitase cum se târâse până la urmă într-un port, cu mult după ce fusese socotit pierdut pentru totdeauna, minunatul său cliper cu trei catarge arătând doar ca o biată cocă amărâtă, prin

încheieturile căreia pătrundea apa, fără niciun catarg, fără arboradă, fără un tun. Şi când Brock izbuti până la urmă să înlocuiască arborada, catargele şi tunurile, să facă rost de altă pulbere, de oameni şi muniţie, să cumpere altă încărcătură de opium, tot câştigul primului voiaj se dusese.

Struan nimerise în acelaşi taifun cu o mică lorce – navă cu o cocă construită după modelul chinezesc, dar cu arborada împrumutată de la corăbiile englezeşti, folosită pentru contrabandă de-a lungul coastei doar pe vreme frumoasă. Dar Struan ieşi cu bine din taifun şi, elegant şi neatins ca de obicei, îl întâmpină pe cheu pe Brock, cântărindu-l batjocoritor cu ochii săi mari, ciudaţi şi verzi.

Dirk şi blestematul lui *joss,* se gândi Brock. Acelaşi *joss* i-a îngăduit lui Dirk să facă din lorcea aceea împuţită o flotă întreagă de clipere şi sute de alte lorci, antrepozite şi grămezi de lingouri câte vrei. Să facă din ea afurisita de Nobilă Casă. Tot acel *joss* a împins firma Brock şi Fiii pe blestematul de loc secund. Secund! Şi, se gândi el, tot datorită acelui *joss* a ajuns Dirk să-i aibă, în toţi anii ăştia, la degetul mic pe afurisitul nostru de plenipotenţiar fără vlagă în el, onorabilul Longstaff, blestemat să fie! Şi acum, mână-n mână, ne-au vândut cu totul.

— Dar-ar frenţia-n Hong Kong, frenţia-n Struan.

— Dacă n-ar fi fost planul lui Struan, n-aţi fi câştigat, niciodată aşa de uşor războiul ăsta, replică liniştit Cooper.

Războiul izbucnise la Canton, cu doi ani înainte, când împăratul Chinei, hotărât să-i îngenuncheze pe europeni, încercase să pună capăt contrabandei cu opiu care forma grosul negoţului englezesc. Viceregele Ling înconjurase zonele rezidenţiale străine de la Canton cu trupele sale şi pretinsese toată marfa, până la ultima ladă cu opiu existentă în Asia, drept preţ de răscumpărare pentru viaţa

neguţătorilor englezi lipsiţi de apărare. În cele din urmă, au fost predate douăzeci de mii de lăzi pline cu opiu ce au fost distruse, iar englezilor li s-a îngăduit astfel să se retragă în Macao. Dar englezii n-au putut accepta prea uşor nici acest amestec în negoţul lor, nici ameninţarea care a planat asupra concetăţenilor lor. Cu şase luni în urmă, în Orientul îndepărtat sosise o forţă expediţionară britanică pusă sub jurisdicţia lui Longstaff, căpitan superintendent al Camerei de comerţ.

Dar Struan concepuse acel inspirat plan prin care a fost ocolit Cantonul, unde începuse conflictul, şi trimisese forţa expediţionară la nord de Chushan. Struan explicase că nu era mare lucru ca insula să fie ocupată fără niciun fel de pierderi, deoarece chinezii nu erau aproape deloc pregătiţi şi deci neajutoraţi în faţa unei armate sau flote europene. După ce lăsară o forţă neînsemnată de ocupaţie la Chushan şi câteva nave care să blocheze gurile fluviului Yang-tse, restul forţei expediţionare putu să se îndrepte pe mare mai spre nord, spre gura fluviului Pei Ho, de unde să ameninţe direct Pekin-ul, capitala Chinei, aflată la numai o sută de mile în sudul fluviului. Struan ştia bine că numai o astfel de ameninţare directă l-ar fi putut face pe împărat să ceară de îndată pace. O idee minunată. Şi izbutise în mod strălucit. Forţa expediţionară sosise în China în iunie, anul dinainte. În iulie fusese ocupată insula Chushan. În august flota ancorase la Pei Ho. După două săptămâni, împăratul însărcinase un trimis oficial să negocieze pacea, prima dată în istorie când un împărat al Chinei recunoştea oficial o naţiune europeană. Şi războiul se încheiase aproape fără prea multe pierderi nici de-o parte, nici de cealaltă.

— Longstaff a fost destul de înţelept să-i pună în aplicare planul, mai adăugă Cooper.

— Orice pârlit de negustor care a făcut negoţ prin părţile astea ştie cum să-i pună pe chinezoi cu botul pe labe, replică Brock cu asprime.

Îşi împinse jobenul şi mai mult pe spate şi-şi slăbi bandajul de la ochi.

— Da' ia zi-mi de ce-a îngăduit Longstaff şi Struan să se târguie asupra păcii la Canton, ei? Cel din urmă tâmpit ştie că a se târgui pentru un chinez înseamnă să câştige timp. Trebuia să fi stat ţapeni acolo în nord, la Pei Ho, până se semna pacea. Da' nu, am venit cu toată flota înapoi şi de şase luni de zile bune tot aşteptăm şi aşteptăm ca sodomiţii ăştia să pună pana pe hârtie şi să semneze! scuipă Brock. Prostie, mare prostie de tot. Şi să părăduieşti atâta vreme şi atâţia bani pentru împuţitura asta de stâncărie. Trebuia să păstrăm insula Chushan. Acum am avea o insulă pe care merita s-o păstrăm.

Insula Chushan avea douăzeci de mile lungime şi zece lăţime, pământ fertil, bogat, un port bun şi un oraş mare pe ea, Tinghai.

— Aveai loc unde să respiri acolo, cât îţi trebuie. Ei, şi de acolo, cu trei sau patru fregate, puteai bloca Yang-tse-ul cât ai zice peşte. Şi cine stăpâneşte fluviul ăla, stăpâneşte şi inima Chinei. Acolo trebuia noi să ne înfigem, pe Dumnezeu.

— Domnule Brock, dar stăpâniţi Chushanul şi aşa.

— Da, da' nu-i trecut şi în tratatul ăla blestemat, aş' că nu-i a nostru.

Izbi înfuriat cu piciorul în pământ, bombănind împotriva vântului tot mai rece care se stârnise.

— Poate că ar fi bine să-i spui asta şi lui Longstaff, sugeră Cooper. Ştiu că ştie să asculte un sfat…

— Nu de-a meu, de-a meu nu ascultă el. După cum bine cunoşti. Da' ţine minte ce-ţi zic, când a să afle parlamentul de tractatul ăsta, o să se stârnească zarvă mare că cine-o să plătească, să nu-mi zici mie pe nume.

Cooper îşi aprinse un trabuc.

— Şi mie îmi vine să cred că aşa se va-ntâmpla. E un tratat tare curios, domnule Brock. Mai ales

pentru zilele în care trăim, pentru epoca noastră, când orice putere europeană vrea să apuce cu lăcomie orice petec de pământ şi e ahtiată după putere.

— Şi după câte mi se pare mie, Statele Unite nu se potriveşte la una ca asta, aşa-i? spuse Brock şi chipul i se înăspri. Da' ce zici de indienii voştri? De târgul cu Louisiana? De Florida Spaniolă? Şi acum aţi pus ochii şi pe Alaska, care-i a ruşilor, şi pe Mexic. Din ultimele scrisori se zvoneşte că o să încercaţi să furaţi şi Canada. Ei?

— Canada aparţine Americii, nu Angliei. N-o să ne războim pentru Canada. Canada o să se alipească la noi de buna ei voie, adăugă Cooper, încercând să-şi ascundă temerile.

Se trase gânditor de favoriţi şi-şi strânse mai bine redingota pe el, îmboldit de vântul tot mai tăios. Ştia că un război cu Imperiul Britanic ar fi fost dezastruos în acest moment şi ar fi dus la ruină firma Cooper-Tillman. Doamne, blestemate fie războaiele. Dar chiar şi aşa, el ştia bine că Statele Unite erau nevoite să pornească război şi pentru Mexic şi pentru Canada, dacă nu se ajungea la un fel de înţelegere. Aşa cum şi Marea Britanie trebuia să se lupte cu China.

— Nu va fi război, spuse Tillman, încercând să mai îndulcească în chip diplomatic vorbele lui Cooper.

Oftă din adânc şi îşi dori să fie din nou acasă, în Alabama. Doar acolo omul poate fi gentleman, îi trecu lui prin minte. Acolo nu trebuie să te târgui cu blestemaţii ăştia de englezi în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, şi cu nişte blestemaţi ca Brock, gură spurcată ce huleşte tot timpul, sau cu un diavol în carne şi oase cum e Struan, sau chiar cu un tânăr şi nestăpânit partener ca Jefferson Cooper, care-şi închipuie că Boston-ul e buricul lumii!

— Şi chiar şi războiul ăsta s-a terminat, de bine de rău.

— Ţine minte vorbele mele, dom'le Tillman, replică Brock. Tractatul ăsta afurisit nu-i bun nici pen' ai noştri nici pen' ai lor. Trebuia să luăm Chushanul şi să ţinem deschise porturile Chinei continentale. În numa câteva săptămâni, ai să vezi că pornim iar războiul. În iunie, când vântul o să fie numa potrivit şi vremea la fel, flota o să trebuiască să o ia din nou spre nord, spre Pei Ho. Şi dacă iar pornim război, cum o să mai luăm noi ceaiul, la vremea lui şi mătăsurile, ei? Anul trecut negoţ deloc din pricina războiului, anul de dinainte iar niciun fel de negoţ, şi ne-au mai şi jefuit de tot opiul pe care-l aveam. Numa de la mine a înşfăcat opt mii de lăzi. Două milioane de taeli de argint, uite asta m-a costat. Bani gheaţă.

— Banii aceia nu-s pierduţi, spuse Tillman. Longstaff ne-a poruncit să predăm toată marfa ca să ne răscumpărăm cu viaţa. Ne-a dat şi hârtii cu acoperirea guvernului britanic. Şi mai există şi în tratat o înţelegere să se plătească şase milioane de taeli.

Brock râse strepezit:

— Îţi închipui că parlamentu' o să încuviinţeze hârtiile lu' Longstaff? Păi în clipa când o să ceară cumva armata să plătească oalele sparte cu opiu, oricare guvern îşi rupe gâtu' în clipa aia. Cât priveşte cele şase milioane, astea sunt cheltuieli cu războiul. Ştiu eu parlamentu' mai bine decât tine. Fă-i semn cu mâna şi la revedere jumătăţii ăleia de milion de taeli, ăsta-i sfatul pe care vi-l dau la amândoi. Dacă şi anul ăsta iar se stârneşte război, iar n-o să fie nicio scofală cu negoţul. Şi dacă nici anul ăsta nu facem cât de cât comerţ, o să fim cu toţii faliţi. Voi, eu, toţi cei care fac negoţ cu China. Şi chiar şi afurisita aia de Nobilă Casă.

Cu un gest brusc îşi smulse ceasul din buzunar. Ceremonia trebuia să fi început de o oră. Cam trece timpul, se gândi el. Dar nu pe seama firmei Brock şi Fiii, fir-ar să fie. Dirk a avut parte vreme de şaptesprezece ani de un *joss* bun, acu vine şi

vremea să se mai schimbe lucrurile. Brock se desfătă gândindu-se la fiul său Morgan, cel de-al doilea băiat al lui, care, cu pricepere şi fără milă, se ocupa de toate treburile lor în Anglia. Se întrebă dacă Morgan reuşise să sape influenţa lui Struan în parlament şi în cercurile bancare. Dirk, o să te aducem în pragul falimentului, îi trecu lui prin minte, şi Hong Kong-ul o dată cu tine.

— Ce naiba mai e cu zăbava asta? spuse el, îndreptându-se grăbit spre ofiţerii de marină care băteau ţărmul în sus şi-n jos.

— Ce te-a apucat, Jeff? Doar ştii şi tu că în privinţa Hong Kong-ului are dreptate. Doar ştii şi tu bine că nu e sănătos să-l stârneşti.

Cooper zâmbi subţire cum îi era felul:

— Brock e al naibii de sigur de el. Nu-l pot suferi.

— Dacă Brock are dreptate în privinţa acelei jumătăţi de milion de taeli, să ştii că suntem ruinaţi.

— Da, numai că Struan va pierde de zece ori mai mult dacă nu vor fi plătite daunele. El o să se aranjeze să-şi capete banii, fii fără teamă. Aşa că şi noi o să ni-i dobândim pe ai noştri.

Cooper se uită să vadă unde-i Brock.

— Crezi că o fi aflat ceva de înţelegerea noastră cu Struan?

Tillman ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ce ştiu e că Brock are dreptate în privinţa tratatului. E idiot. O să ne coste o mulţime de bani.

În ultimele trei luni, firma Cooper-Tillman funcţionase ca o casă de agenţi secreţi ai Nobilei Case. Navele de război britanice blocaseră Canton-ul şi fluviul Pearl, aşa că negustorilor britanici li se interzisese dreptul de a face comerţ. Longstaff, la imboldurile lui Struan, impusese acest embargo ca un mijloc în plus de a forţa obţinerea tratatului de pace, ştiind bine că depozitele din Canton pleznesc de ceai şi mătăsuri. Dar cum America nu declarase

război Chinei, navele americane puteau trece prin blocadă nestingherite, dându-le cu tifla navelor de război. Aşa că firma Cooper-Tillman cumpărase patru milioane de livre de ceai de la Chen-tse Jin Arn, sau Jin-qua, cum era poreclit, cel mai bogat dintre negustorii chinezi, pe care le transportase la Manila, în aparenţă pentru nişte negustori spanioli. Oficialităţile spaniole, pentru o mită substanţială, eliberaseră permisele de import export necesare şi ceaiul a fost transferat, fără nicio taxă, în cliperele lui Struan şi expediat în grabă în Anglia. Drept plată, lui Jin-qua i s-a furnizat o navă plină cu opiu, în mare taină, de către Struan, undeva în susul coastei. Un plan perfect, se gândi Cooper. Toată lumea s-a îmbogăţit de pe urma lui şi fiecare s-a ales cu marfa de care avea nevoie. Dar ne-am fi ales cu o adevărată avere dacă navele noastre aveau voie să ducă ceaiul direct în Anglia. Şi blestemă în gând Regulamentul britanic de navigaţie care interzicea oricărei nave străine, ci doar celor britanice să transporte mărfuri în porturile englezeşti. Fir-ar să fie, ei stăpânesc lumea.

— Jeff!

Cooper urmări încotro privea partenerul său. O vreme nu fu în stare să distingă ce voia să-i arate tovarăşul său în portul acela foind de mişcare. Apoi zări barca cea lungă dezlipindu-se de nava amiral, şi în ea silueta înaltă, capul roşcovan al scoţianului care era atât de puternic încât putea suci hotărârile parlamentului în aşa fel încât să fie în favoarea lui şi să determine cea mai puternică naţiune de pe faţa pământului să se angajeze în război.

— Ar trebui să fii prea optimist să speri că Struan s-a înecat, spuse Tillman.

Cooper râse:

— Nu ai dreptate în ceea ce-l priveşte, Wilf. Oricum marea n-o să îndrăznească niciodată una ca asta.

— Ba poate că da, Jeff. Şi avem timp înainte berechet. Pe ce am mai sfânt.

Dirk Struan stătea în picioare la prova bărcii celei mari lăsându-se săltat de ritmul valurilor. Deşi întârziase la ceremonia stabilită, nu-şi îmboldi oamenii de la rame să se grăbească. Ştia că oricum, până când nu soseşte şi el, nu va începe nimic.

Barca cea mare era la vreo trei sute de iarzi de ţărm şi comanda nostromului: „Ţine drept înainte!” se potrivea de minune cu suflarea tăioasă dinspre nord-est a musonului. Sus, în tării, vântul dobândea şi mai multă putere şi scărmăna norii cumulus veniţi dinspre continent, chiar deasupra insulei, şi apoi îi mâna spre largul oceanului.

Portul era plin de nave, aproape toate englezeşti, în afară de câteva americane şi portugheze, nave comerciale de toate mărimile. Înainte de război, aceste nave ar fi ancorat la Macao, acea măruntă aşezare portugheză ridicată pe o limbă a continentului, la patruzeci de mile spre sud-vest de uriaşa gură de vărsare a fluviului Pearl. Sau în largul insulei Whampoa, la treisprezece mile la sud de Canton. Conform legilor chinezeşti, aceasta era cea mai mică distanţă la care se puteau apropia de Canton navele europene. Prin decret imperial, întregul comerţ european era îngăduit numai prin Canton. Legenda spunea că între zidurile acestui oraş locuiau un milion de chinezi. Dar niciun european nu ştia care era adevărul, pentru că niciunul nu pusese piciorul pe vreuna din străzile sale.

Încă din vechime, chinezii aveau o lege neînduplecată, care nu îngăduia niciun european în această ţară. Aceste legi severe, interzicerea ca europenii să meargă acolo unde voiau şi să facă negoţ după cum le era cheful, duseseră la acest război.

Pe când barca trecea pe lângă o navă comercială, nişte copii îi făcură lui Struan cu mâna şi el le răspunse în acelaşi chip. E bine că, în cele din urmă, ţâncii ăştia să aibă şi ei casa lor, pe pământul lor, îi trecu lui prin minte. Când începuse războiul, toţi cetăţenii englezi fuseseră evacuaţi pe nave, din motive de siguranţă. Acum erau vreo sută cincizeci de bărbaţi, şaizeci de femei, optzeci de copii. Unele familii erau la bordul uneia sau alteia dintre nave de aproape un an.

Navele comerciale erau înconjurate de cele de război ale corpului expediţionar: nave de linie, cu câte 74 de tunuri la bord, sau numai 44 sau chiar 22, bricuri, fregate, o mică parte a celei mai mari flote pe care a cunoscut-o vreodată lumea. Şi zeci de nave care transportau trupe, cu patru mii de soldaţi englezi şi indieni la bord, parte a celei mai puternice armate din lume. Iar printre aceste nave erau şi frumoasele clipere ale flotei opiului, cu catargele lor uşor înclinate, cele mai iuţi nave construite vreodată.

Struan simţi cum îl cuprinde un val de emoţie în vreme ce cerceta insula, cu muntele ce părea s-o domine ţâşnind până la o mie opt sute de picioare, aproape drept din mare.

Nu pusese încă niciodată piciorul pe insulă, deşi ştia despre ea mai mult decât toţi ceilalţi. Jurase să nu calce acolo până când nu avea să aparţină Angliei. Îi plăcea acum că fusese atât de neînduplecat. Dar asta nu-l împiedicase să-şi trimită căpitanii şi chiar pe fratele lui mai tânăr Robb să cerceteze insula. Cunoştea de-acum toate recifurile, stâncile şi văioagele şi colinele, aşa cum ştia şi unde avea să-şi ridice depozitele şi Casa cea Mare şi pe unde avea să treacă drumul.

Se întoarse să se uite la cliperul care-i aparţinea, *China Cloud,* cu 22 de tunuri la bord. Toate cliperele firmei Struan şi Compania primeau şi numele de *Cloud,* în cinstea mamei sale din familia McCloud, care murise cu mulţi ani în

urmă. Marinarii se străduiau să dea cu pitură şi să cureţe nava care şi aşa strălucea de curăţenie. Erau cercetate tunurile, iar arborada era supusă unor verificări atente. Flamura Marii Britanii flutura mândră la pupa, iar steagul companiei în vârful artimonului. Steagul Nobilei Case înfăţişa roşul leu regal al Scoţiei, îngemănat cu verdele dragon imperial al Chinei. Flutura pe vreo douăzeci de clipere înarmate, răspândite pe oceanele lumii, pe vreo sută de lorci înarmate ce brăzdau iuţi marea, transportând opiul de contrabandă la ţărm. Acelaşi steag flutura şi la catargul a trei imense nave depozit pentru opiu, nave comerciale transformate, care acum erau ancorate în rada Hong Kong-ului. Şi tot el flutura pe *Resting Cloud,* acea navă imensă ce-i aparţinea, cartierul său general semi-staţionar unde avea încăperi-safeuri pentru lingourile sale, birouri, apartamente luxoase şi sufragerii. Un steag pe cinste, gândi mândru Struan.

Prima navă care arborase acest steag fusese o lorcea piraterească, încărcată ochi cu opiu, pe care o dobândise prin forţă. Coastele erau infestate de piraţi şi corsari, iar autorităţile chineze şi portugheze ofereau o răsplată în argint pentru capul piraţilor. Când vânturile erau potrivnice contrabandei cu opiu, sau când nu avea niciun dram de opiu de vânzare, Struan cutreiera mările Chinei făcând curăţenie. Lingourile dobândite din vânătoarea de piraţi le investea în negoţul cu opiu. Afurisit opiu, gândi el. Dar ştia că viaţa lui era legată inexorabil de opiu şi că fără el n-ar fi existat nici Nobila Casă, nici măcar Imperiul Britanic. Şi motivul trebuia căutat în anul 1699, când prima navă englezească a făcut în chip paşnic negoţ cu China şi a adus în ţară, în Anglia, mătăsuri şi, pentru întâiaşi dată, nepreţuita buruiană numită ceai, pe care numai China o producea ieftin şi din belşug. Împăratul nu accepta în schimb decât

lingouri de argint. Şi de atunci schimbul nu s-a făcut decât aşa.

În vreo cincizeci de ani, ceaiul a devenit cea mai populară băutură a Occidentului, mai ales în Marea Britanie, cea mai mare putere comercială din lume. În numai şaptezeci de ani, ceaiul a devenit cea mai importantă sursă de venituri din taxe a guvernului britanic. În numai un secol revărsarea de bogăţii către China istovi în chip primejdios tezaurul britanic şi negoţul neechilibrat ceai-argint ajunse o catastrofă naţională.

În tot acest secol Compania engleză a Indiilor de Est, acea firmă uriaşă, semiprivată, semipublică, care deţinea printr-un act al parlamentului monopolul total al comerţului cu India şi Asia, a oferit rând pe rând orice, totul, cu o crescândă disperare – produse din bumbac, războaie de ţesut, ba chiar arme şi nave, în locul lingourilor – dar împăraţii Chinei au refuzat categoric. Socoteau că China îşi ajunge sieşi, îi dispreţuiau pe barbari, cum îi numeau ei pe toţi cei care nu erau chinezi, şi considerau toate neamurile pământului doar nişte bieţi vasali ai Chinei. Şi iată că, în urmă cu treizeci de ani, o navă comercială britanică, *Vagrant Star,* a urcat pe fluviul Pearl şi a ancorat în largul insulei Whampoa. Transporta în secret opiu, care se producea din belşug şi ieftin în Bengalul Britanic. Deşi opiul se utiliza de secole în China, dar numai de către cei bogaţi şi cei din provincia Yunnan, unde creştea şi macul, aducerea lui însemna contrabandă. Compania Indiilor de Est îi dăduse ilegal autorizaţie căpitanului navei *Vagrant Star* să ofere opiu pe piaţă, dar numai în schimbul lingourilor de argint. Breasla neguţătorilor chinezi, care prin decret imperial deţinea monopolul întregului comerţ cu Occidentul, cumpără toată încărcătura şi o vându în taină cu mare profit. Căpitanul navei *Vagrant Star* a predat în secret ofiţerilor din Canton ai companiei lingourile dobândite, reţinu partea lui de câştig în note

bancare asupra unei bănci londoneze şi porni în goană spre Calcutta să încarce şi mai mult opiu.

Struan îşi amintea prea bine de *Vagrant Star*. Fusese băiat de cabină la bordul navei cu pricina. Pe această navă ajunsese el să fie bărbat şi să cunoască Asia. Şi tot aici jurase să-l distrugă pe Tyler Brock, care pe vremea aceea era ofiţer trei pe *Vagrant Star*. Struan avea doisprezece ani, Brock optsprezece şi era un flăcău zdravăn. Brock prinsese pică pe el de cum îl văzuse şi se distra găsindu-i tot felul de cusururi, pentru care-i reducea raţia de mâncare, îl obliga să facă mereu carturi suplimentare, expediindu-l în arboradă când era vremea mai nenorocită, provocându-l, stârnindu-i mânia. La cea mai mică greşeală, ordona ca Struan să fi legat de catarg şi bătut cu pisica cu nouă cozi.

Struan rămăsese la bordul navei *Vagrant Star* vreme de doi ani. Într-una din nopţi nava se izbi de un recif în Strâmtoarea Malacca şi se duse la fund. Struan înotă până la mal şi-şi croi apoi drum spre Singapore. Mai apoi află că Brock supravieţuise şi el, ceea ce-l făcu să simtă un fel de fericire. Voia să se răzbune, dar în felul lui, şi când va socoti el mai bine.

Struan se angajă pe altă navă. La vremea aceea, Compania Indiilor de Est dăduse în mare taină aprobare de comerţ mai multor căpitani, neguţători independenţi, aleşi cu deosebită grijă, continuând să le vândă numai lor opiul din Bengal, la preţuri avantajoase. Compania începu să dobândească profituri uriaşe şi să adune mari cantităţi de lingouri de argint. Breasla neguţătorilor chinezi şi mandarinii se făceau că nu văd acest comerţ ilicit, pentru că şi ei dobândeau profituri uriaşe. Şi pentru că aceste profituri erau secrete, nu erau supuse nici taxelor imperiale.

Opiul deveni principala marfă de import. Compania monopoliză în scurt timp toată producţia de opiu, în afară de cea din provincia

Yunnan şi Imperiul Otoman. În douăzeci de ani, argintul obţinut prin contrabanda cu opiu ajunse să-l egaleze pe cel datorat în schimbul ceaiului şi mătăsii. În fine, balanţa comercială începu să devină echilibrată. Apoi excedentară, pentru că erau de douăzeci de ori mai mulţi muşterii în China decât în Occident, aşa că porni un val ameţitor de argint în exterior cum nici măcar China nu-şi putea îngădui. Compania oferi şi alte mărfuri pentru a stăvili acest flux, dar împăratul rămase neînduplecat: pentru ceai numai lingouri!

La vremea când împlinea douăzeci de ani, Struan era căpitanul şi proprietarul propriei sale nave angajate în comerţul cu opiu. Brock era principalul său rival. Se aflau într-o competiţie nemiloasă. În numai şase ani, Struan şi Brock ajunseseră să domine piaţa.

Contrabandiştii de opiu au reuşit să fie cunoscuţi drept neguţătorii cu China. Erau un grup de comandanţi-proprietari foarte întreprinzători, neîndurători şi exclusivişti, din care făceau parte englezi, scoţieni şi vreo câţiva americani, care cu dezinvoltură pătrundeau cu măruntele lor ambarcaţii în ape necunoscute, înfruntând primejdii nebănuite, asta fiind viaţa lor de toate zilele. Porneau pe mare cu intenţia de a face un paşnic negoţ, de a dobândi profituri, nu de a cuceri. Dar dacă aveau de înfruntat o mare ostilă sau un act de ostilitate, navele lor deveneau deodată nave de luptă. Iar dacă nu ştiau să se lupte ca lumea, navele lor dispăreau şi erau curând acoperite de uitare.

Neguţătorii cu China au priceput foarte repede că în vreme ce ei se alegeau cu cea mai mare parte a riscurilor, Compania se alegea cu cea mai mare parte a profitului. Şi pe deasupra, mai erau cu totul excluşi din comerţul legal şi imens de bănos cu ceai şi mătăsuri. În ciuda faptului că între ei se concurau fără nicio milă, la insistenţele lui Struan aceşti negustori începură să lupte împreună pentru

a spulbera monopolul Companiei. Dacă n-ar fi existat acest monopol, negustorii puteau transforma opiul în argint, argintul în ceai, apoi acest ceai era expediat în Anglia şi vândut direct pieţelor din toată lumea. Negustorii cu China ar fi putut controla ei acum comerţul mondial cu ceai iar profiturile aveau să fie imense.

Iar parlamentul deveni forumul pledoariilor lor. Parlamentul fusese acela care încredinţase acest monopol cu două veacuri în urmă Companiei, în exclusivitate, şi numai parlamentul putea anula acest monopol. Aşa că neguţătorii cu China începură să se bage tot mai adânc în acest joc, cumpărând voturi, sprijinind pe membrii parlamentului care credeau în utilitatea liberei concurenţe şi în comerţul liber, scriind ziarelor şi membrilor guvernului. Erau hotărâţi în acţiunea lor şi, pe măsură ce le creşteau averile, le sporeau şi puterile. Erau plini de răbdare, de tenacitate, îndărătnici, aşa cum numai oamenii învăţaţi cu marea pot fi.

Compania se arătă furioasă în faţa acestor rebeli şi nu voi să-şi piardă monopolul, numai că avea mare nevoie şi ea de neguţătorii cu China pentru a dobândi argintul cu care să plătească ceaiul, iar la vremea asta ajunsese dependentă de veniturile imense obţinute din vânzarea opiului din Bengal. Aşa că în parlament Compania se luptă cu prudenţă. Chiar şi parlamentul era prins în capcana acestor interese. Condamna traficul cu opiu, dar avea nevoie de veniturile din comerţul cu ceai ca şi de cele din Imperiul indian. Parlamentul se strădui să-i asculte şi pe neguţătorii cu China şi Compania, dar nu-i mulţumi nici pe unii nici pe alţii. Apoi Compania hotărî să le dea o lecţie prin Struan şi Brock, principalii ei adversari, aşa că le retrase autorizaţiile de a face comerţ cu opiu şi-i lăsă faliţi. Brock rămase doar cu nava, Struan cu nimic. Brock intră în tovărăşie cu un alt neguţător

cu China şi continuă să facă propagandă. Struan şi echipajul lui dădură iama într-unul dintre raiurile piraţilor, la sud de Macao, îl devastară şi puseră mâna pe cea mai iute lorce. În felul acesta deveni contrabandist independent, plasând marfa altor neguţători, şi în acelaşi timp puse mâna pe tot mai multe nave piratereşti şi câştigă tot mai mulţi bani. În cârdăşie cu alţi neguţători cu China, începu să tragă tot mai multe sfori, cumpărând tot mai numeroase voturi, continuând să hărţuiască şi să influenţeze până când parlamentul începu să urle în cor cerând definitiva distrugere a Companiei. Cu şapte ani în urmă, parlamentul votase un act prin care elimina monopolul Companiei în Asia şi deschidea calea comerţului liber. Dar îi îngăduise Companiei să-şi menţină drepturile exclusive de a face comerţ cu India britanică şi deci să-şi păstreze monopolul opiului. Parlamentul deplângea acest comerţ cu opiu, nici Compania nu voia să facă tranzacţii cu opiu, neguţătorii cu China ar fi preferat şi ei o altă marfă; la fel de profitabilă, în locul opiului. Dar cu toţii ştiau că fără acest echilibru între ceai-lingouri-opiu, imperiul era mort. Era un fapt incontestabil al vieţii comerţului mondial.

Având dreptul de a face comerţ, Struan şi Brock deveniră nişte prinţi ai negoţului. Flotele lor înarmate se extinseră, iar concurenţa dintre ei deveni şi mai ascuţită. Pentru a umple golul politic lăsat în Asia în clipa în care monopolul Companiei fu anulat şi comerţul liberalizat, guvernul britanic numi un diplomat, în persoana onorabilului William Longstaff, în calitate de căpitan superintendent al comerţului, pentru a-i apăra interesele. Iar interesele coroanei însemnau extinderea continuă a comerţului, pentru a dobândi şi mai multe venituri din taxe, şi excluderea mai departe a tuturor celorlalte puteri europene de pe aceste pieţe. Longstaff răspundea de siguranţa negoţului şi de cea a supuşilor britanici, dar

mandatul lui era cam vag şi nu i se încredinţase o reală putere pentru a impune cu forţa această politică.

Sărmanul Willie, se gândi Struan fără răutate. Cu toate explicaţiile mele pline de răbdare din ultimii şapte ani, înălţimea sa, căpitanul superintendent al comerţului, nu izbuteşte nici acum să priceapă o iotă.

Struan îşi îndreptă privirea spre ţărm în momentul în care soarele se ridica deasupra crestelor muntelui, scăldându-i pe neaşteptate în lumină pe cei adunaţi pe ţărm, fie prieteni, fie duşmani, toţi însă rivali. Se întoarse spre Robb:

— Nu-ţi vine-a zice că-s o strânsură venită să ne firitisească?

Cu toate că plecase de atâta vreme din Scoţia, anii nu-i şterseseră cu totul accentul dialectal. Robb Struan râse şi îşi împinse pălăria într-un unghi mai provocator.

— Aş zice că toţi trag nădejde să ne vadă duşi la fund şi înecaţi, Dirk.

Robb avea treizeci şi trei de ani, părul negru, nişte ochi gânditori, nas subţire, favoriţi stufoşi şi se purta proaspăt bărbierit. Veşmintele îi erau negre, în afară de redingota verde de catifea şi cămaşa albă plisată, la care purta o cravată tot albă. Bumbii la cămaşă şi butonii erau din rubine.

— Doamne Dumnezeule, acela nu-i cumva căpitanul Glessing? întrebă el, scrutând ţărmul.

— Mda, făcu Struan. Am socotit că e potrivit să citească taman el proclamaţia.

— Şi ce-a mârâit Longstaff când i-ai şoptit una ca asta?

— „P'onoare a mea Dirk, 'n regulă, dacă aşa socoţi tu că-i înţelept şi bine." Struan zâmbi. De când am început, am bătut drum lung, zău!

— Meritul tău, Dirk. Când am venit eu încoace totul mergea strună.

— Creierul eşti tu, Robb. Eu doar muşchii.

— Da, Tai-Pan, numai muşchii.

Robb ştia cât se poate de bine că fratele său vitreg era Tai-Pan al firmei Struan şi Compania, şi că în Asia Dirk Struan era Tai-Panul.

— Frumoasă zi pentru ceremonia înălţării steagului, aşa-i?

— Aşa-i!

Robb îl urmări cu privirea în vreme ce se răsucea din nou spre ţărm. Cum stătea acolo la prova, aducea cu un uriaş, mai înalt chiar decât muntele pe care-şi proiecta silueta şi la fel de dur. Aş vrea să-i semăn, îi trecu lui Robb un gând prin minte. Robb nu participase decât o singură dată la o acţiune de contrabandă, îndată după ce sosise în Orient. Nava lor fusese atacată de piraţi chinezi, iar lui Robb i se făcuse o teamă cumplită. Chiar şi acum, când îşi aducea aminte, simţea cum îl copleşeşte ruşinea, deşi Struan îi spusese: „Flăcăule, nu te necăji, când intri prima dată sub foc, e întotdeauna greu.” Dar Robb ştia că n-avea fire de luptător, nu-l stăpânea curajul. Îşi slujise fratele vitreg însă în alte feluri: cumpărând ceai şi mătăsuri şi opiu, tratând împrumuturi şi veghind asupra lingourilor de argint, căutând să deprindă mecanismele tot mai complicate ale sistemului modern al negoţului şi finanţelor mondiale, făcând totul pentru a-şi apăra fratele, compania şi flota, aducându-le siguranţă, vânzând ceaiul în Anglia, ţinând registrele contabile şi împlinind toate cele necesare pentru ca o firmă modernă să poată funcţiona. Da, îşi spuse Robb, însă fără Dirk nu însemni nimic.

Struan cerceta oamenii aflaţi pe plajă. Barca se afla încă la vreo două sute de iarzi de ţărm, dar reuşea să distingă limpede chipurile celor de acolo. Cei mai mulţi priveau spre barca lui. Struan zâmbi în sinea lui. Mda, îşi spuse el. Ne-am adunat cu toţii aici în această zi aleasă de soartă.

Ofiţerul de marină, căpitanul Glessing, aştepta cu răbdare să înceapă ceremonialul ridicării steagului. Avea douăzeci şi şase de ani, era căpitan al unei nave de linie, fiul unui viceamiral, aşa că avea marina regală în sânge. Se lumina de ziuă destul de repede pe ţărm, şi departe, spre răsărit, la orizont, cerul era brăzdat de fâşii de nori.

N-or să treacă multe zile şi vine furtună, îl ispiti un gând pe Glessing, în vreme ce adulmeca vântul. Îşi întoarse privirea dinspre Struan şi imediat, în mod automat, verifică felul în care stătea la ancoră nava sa, o fregată cu 22 de tunuri. Era o zi memorabilă în viaţa sa. Nu chiar în fiecare zi se lua în stăpânire un pământ nou în numele reginei, şi era semn bun pentru cariera lui faptul că avea cinstea de a citi proclamaţia. În flotă erau mulţi căpitani mai bătrâni ca el. Ştia însă că tocmai el fusese ales pentru că navigase cel mai mult în aceste ape, iar nava sa, *Mermaid,* fusese din plin implicată în toată această campanie. Şi nici măcar nu s-ar putea vorbi de campanie, se gândi el cu dispreţ. Mai degrabă un banal incident. Căruia i se putea pune capăt încă din urmă cu doi ani dacă prostul acela de Longstaff ar fi avut cât de cât curaj. Cu condiţia să mi se fi îngăduit să mă îndrept cu fregata până la porţile Canton-ului. Blestemat să fie, am scufundat o flotă întreagă de jonci afurisite de război şi drumul era deschis. Aş fi putut bombarda Canton-ul, şi l-aş fi prins şi pe diavolul acela păgân de vicerege Ling şi l-aş fi spânzurat de un capăt de vergă.

Glessing lovi enervat cu piciorul în nisipul ţărmului. Nu că-mi pasă mie că păgânii ăştia fură blestematul de opiu. Da' să se termine cu contrabanda. E o insultă pentru flamura noastră. Să ajungem să răscumpărăm vieţile supuşilor britanici din mâinile păgânilor blestemaţi! Longstaff ar fi trebuit să-mi îngăduie să merg mai departe. Da' nu, el s-a retras frumuşel, a evacuat pe toată lumea pe navele flotei comerciale şi apoi m-a lucrat pe la

spate. Pe mine, Dumnezeule, eu care trebuie să apăr toată flota comercială. Fir-ar el afurisit să fie. Şi Struan la fel, el care-l duce de nas cum vrea.

Ei, da' chiar şi aşa, tot ai puţin noroc că te afli şi tu aici. În clipa de faţă e singurul loc unde are loc un război. Sau cel puţin singurul în care-s implicate forţe navale. Celelalte-s doar nişte incidente acolo, ăia care ocupă statele păgâne ale indienilor, o, Doamne, se închină la vaci, îşi ard văduvele, adoră idoli; şi mai sunt şi războaiele alea împotriva afganilor. Şi simţi cum îl cuprinde o undă de mândrie că făcea parte din cea mai mare flotă din lume. Mulţumesc, Doamne, că m-am născut englez.

Îl văzu deodată pe Brock apropiindu-se de el şi simţi uşurare când observă că fusese interceptat de un individ scund, îndesat, parcă fără gât, cu un pântec imens ce i se revărsa peste nădragi, deşi avea doar vreo treizeci şi ceva de ani. Morley Skinner, proprietarul publicaţiei *Oriental Times,* cea mai de seamă dintre gazetele englezeşti din Orient. Glessing citea fiecare număr. Era bine scris. Foarte important să ai un ziar ca lumea, se gândi el. Important să existe relatări ale campaniilor militare consemnate pentru gloria Angliei. Da' Skinner e un individ dezgustător. Ca şi toţi ceilalţi. Ei, nu chiar, nu toţi. Bătrânul Aristotle Quance nu e aşa.

Aruncă o privire unui bărbat mărunt şi urât ce stătea singur pe un mal de unde se vede plaja toată, aşezat pe un scăunel dinaintea unui şevalet, pictând bineînţeles de zor. Glessing râse în sinea lui, amintindu-şi de frumoasele vremuri de care avusese parte în Macao împreună cu pictorul. Dintre cei aflaţi pe plajă, în afară de Quance, Glessing nu înghiţea pe nimeni decât pe Horatio Sinclair. Horatio era de aceeaşi vârstă cu el, iar în cei doi ani de când se afla în Orient, Glessing ajunsese să-l cunoască destul de bine. Horatio era aghiotant al lui Longstaff, tâlmaciul şi secretarul

său, singurul englez din Orient care ştia să vorbească şi să scrie fluent în chineză, şi au fost nevoiţi să lucreze împreună.

Glessing cercetă ţărmul şi văzu cu silă că Horatio era pe plaja eliberată de reflux trăncănind cu un austriac, Wolfgang Mauss, individ pe care el îl dispreţuia. Pastorul Mauss era al doilea european din Orient care ştia să scrie şi să vorbească chinezeşte. Om trupeş, cu barbă neagră, preot renegat, tâlmaciul lui Struan şi contrabandist de opiu. La brâu purta pistoale, iar poalele fracului la spate îi erau pătate de mucegai. Avea un nas roşu şi gogonat, iar părul lung, negru, încărunţit îi era încâlcit şi zburlit ca şi barba. Cei câţiva dinţi care-i mai rămăseseră îi erau stricaţi şi înnegriţi, iar ochii subliniau vulgaritatea chipului.

Ce contrast faţă de Horatio, se gândi Glessing. Horatio era blonziu, firav şi la fel de curat ca şi Nelson, în cinstea căruia fusese botezat astfel, din cauza Trafalgar-ului şi pentru că îşi pierduse un unchi acolo. La discuţia lor mai lua parte şi un eurasian înalt, zvelt, un tânăr pe care Glessing îl cunoştea numai din vedere, Gordon Chen, copilul din flori al lui Struan.

Doamne, se gândi Glessing, cum pot oare nişte englezi să se mai şi laude pe faţă cu bastarzii lor metişi? Iar ăsta mai e şi îmbrăcat ca toţi păgânii afurisiţi, cu robă lungă, şi poartă şi coadă pe spate. Doamne! De n-ar avea ochii aceia albaştri şi pielea mai albă, n-ai zice că are vreo picătură de sânge englezesc în vene. De ce naiba nu-şi taie şi el părul ca un bărbat? Greţos!

Glessing îşi întoarse privirea de la ei. Bănuiesc că metisul acela e de treabă, el n-are nicio vină. Dar Mauss e o tovărăşie tare proastă. Proastă şi pentru Horatio şi pentru sora lui, draga de Mary. Ei, uite în fine şi o domnişoară pe care merită să o cunoşti! Ce nevastă bună ar fi, Doamne! Glessing, ce păşea îngândurat, avu un moment de şovăială. Pentru prima oară se gândi la Mary ca la o posibilă

tovarăşă de viaţă. Şi de ce nu? se întrebă el. Doar o cunoşti de doi ani încheiaţi. E mândria coloniei Macao. Ţine casa lui Sinclair ireproşabil şi-l tratează pe Horatio ca pe un prinţ. Acolo găseşti cea mai bună mâncare din târg, şi îşi conduce slujitorii minunat. Cântă la clavecin dumnezeieşte, iar din gură ca un înger, Doamne! Şi e limpede că te place, altfel cum se explică faptul că ori de câte ori tu şi Horatio sunteţi în Macao eşti bine venit acolo oricând? Şi atunci de ce nu nevastă, ei? Dar fetiţa asta n-a fost niciodată în Anglia. Şi-a petrecut toată viaţa numai printre păgâni. Şi nici avere nu prea are. Părinţii i-s morţi. Dar ce contează toate astea, ei? Pe când mai trăia, reverendul Sinclair era respectat în toată Asia, iar Mary e frumoasă şi are taman douăzeci de ani. Am un viitor excelent, cinci sute de lire pe an, şi în cele din urmă am să moştenesc eu şi conacul şi ogoarele alea. Doamne, s-ar putea ca asta să fie fata ce-mi trebuie. Ne-am putea căsători în Macao, la biserica anglicană, închiriem o casă până mi se încheie misiunea aici, apoi plecăm în Anglia. Când o să fie momentul potrivit, am să-i spun lui Horatio: „Horatio, bătrâne, aş avea ceva să-ţi vorbesc…"

— Ce-i zăbava asta, dom'le căpitan Glessing? îi spulberă momentul de visare vocea aspră a lui Brock. Era vorba ca steagul să fie ridicat la opt ceasuri, acu' a trecut o oră.

Glessing se răsuci pe călcâie. Nu era obişnuit cu tonul poruncitor al nimănui dacă nu era cel puţin vice-amiral.

— Domnule Brock, steagul se ridică atunci când se întâmplă una din două: ori Excelenţa sa vine la ţărm, ori când se aude o lovitură de tun dinspre nava amiral.

— Şi când o să fie şi asta?

— După câte bag eu de seamă, aici încă nu s-au adunat toţi cei care trebuie să vă reprezinte.

— Vrei să pomeni de Struan?

— Bineînţeles! Nu e el Tai-Pan al Nobilei Case? spuse Glessing într-adins, ştiind că asta avea să-l supere pe Brock, după care adăugă: Vă sfătuiesc să vă înarmaţi cu răbdare. Nimeni nu v-a convocat pe dumneavoastră negustorii la ţărm.

Brock se înroşi:

— Ai face bine dacă ai învăţa şi dumneata diferenţa dintre un neguţător şi un comerciant.

Îşi mişcă bucata de tutun de mestecat din gură dintr-o parte în cealaltă şi scuipă pe pietrele de la picioarele lui Glessing. Câţiva stropi pătară luciul neştirbit al încălţărilor cu catarame de argint.

— ’M’ pare rău, spuse Brock cu batjocoritoare umilinţă şi se îndepărtă cu paşi mari.

Chipul lui Glessing împietri. Dacă n-ar fi fost acel „‘M’ pare rău”, l-ar fi provocat pe Brock la duel. Afurisit neam prost, gândi el plin de dispreţ.

— Iertare, sir, făcu lângă el căpitanul de arme în vreme ce-l saluta. Semnale de pe nava amiral.

Glessing îşi miji ochii din pricina vântului tot mai tăios. Semnalele cu pavilioanele de pe nava amiral spuneau: „Toţi căpitanii se vor prezenta la raport la ora patru.” În seara de dinainte, Glessing fusese la o întâlnire particulară între amiral şi Longstaff. Amiralul spusese că opiul era pricina tuturor tulburărilor din Asia. „La naiba, sir, oamenii ăştia nu au simţul onoarei”, explodase el. „Nu se gândesc decât la bani. Să interzicem negoţul cu opiu şi nu vom mai avea niciun fel de necazuri cu păgânii şi nici cu afurisiţii ăştia de negustori. Marina regală va şti să pună ordine după cum veţi porunci, pe Dumnezeu!”. Iar Longstaff fusese de acord, aşa cum era şi cazul. Şi cred că ordinul acesta va fi anunţat încă astăzi, se gândi Glessing, străduindu-se cu greu să-şi stăpânească bucuria. Aşa. Ar cam fi vremea. Mă întreb dacă Longstaff nu cumva tocmai i-o fi spus lui Struan că are să emită acest ordin.

Se uită din nou înspre barca cea mare ce se apropia domol. Struan îl fascina. Îl şi admira, dar îl

şi detesta: marinarul desăvârşit care ţinuse timona navelor pe toate oceanele lumii, care distrusese oameni, companii întregi şi nave numai pentru gloria Nobilei Case. Atât de deosebit de Robb, cumpăni Glessing. Îmi place Robb.

Se înfioră în ciuda voinţei sale. Probabil că era şi ceva adevăr în poveştile pe care şi le şopteau marinarii pe toate mările Chinei, poveşti cum că Struan s-ar fi închinat diavolului în taină, şi că în schimb diavolul i-ar fi dăruit puteri aici pe pământ. Altfel cum ar putea arăta atât de tânăr un bărbat la vârsta lui, cum de e atât de zdravăn, cu nişte dinţi atât de albi, cu un păr de flăcău şi reflexe aşijderea, când la anii lui altul ar fi fost infirm, sleit şi aproape în pragul morţii? E de înţeles de ce chinezii erau îngroziţi de Struan. Îl porecliseră Bătrânul drac de Şobolan cu Ochi Verzi, şi puseseră un premiu pe capul lui. Pe capul tuturor europenilor se pusese câte o recompensă, dar pe al lui Tai-Pan oferiseră o sută de mii de taeli de argint. Dacă era mort. Fiindcă nimeni nu avea să-l prindă viu.

Enervat, Glessing încercă să-şi mai elibereze puţin degetele prinse în încălţările strânse în catarame. Îl dureau picioarele şi nu se simţea în largul lui în uniforma aceea cu galoane de aur. Afurisită fie zăbava asta! Afurisite fie şi portul şi insula asta, ca şi părăduiala de nave bune şi oameni buni. Îşi aminti de vorbele lui taică-su: „Afurisiţii ăştia de civili. Nu se gândesc decât la bani şi la putere. Nu au cu niciun chip simţul onoarei, deloc. Fiule, când la comandă se află un civil, atunci să ai grijă să te aperi din spate. Şi nu uita că până şi Nelson a fost nevoit să-şi ducă ocheanul la ochiul cel chior când la comandă se afla un idiot." Cum poate un om ca Longstaff să fie în halul ăsta de prost?! Doar provine dintr-o familie bună, a avut parte de o educaţie aleasă, taică-su a fost diplomat la curtea Spaniei. Sau o fi fost cumva vorba de Portugalia? De ce l-o fi

împins Struan pe Longstaff să oprească războiul? E drept că am dobândit un port unde poate să ancoreze toată flota lumii. Dar altceva?

Glessing cercetă navele din port. Nava cu 22 de tunuri a lui Struan, *China Cloud.* Apoi *White Witch,* tot 22 de tunuri, mândria flotei lui Brock. Şi bricul *Princess of Alabama,* 20 de tunuri, al firmei americane Cooper-Tillman. Frumoase, toate frumoase. Ei, merită să lupţi pentru ele, gândi el. Ştiu că pe americani îi pot trimite la fund. Dar pe a lui Brock? Greu, dar eu sunt mai bun decât Brock. Struan? Glessing cântări sorţii într-o luptă navală cu Struan. Apoi îşi dădu seama că Struan îl cam speria. Şi din cauza acestei temeri simţi cum îl apucă sila şi mânia când auzea minciunile lor că Struan, Brock şi Cooper şi toţi ceilalţi neguţători cu China nu ar fi fost piraţi. Fir-ar să fie, îşi jură el, de îndată ce ordinul va deveni oficial, am să conduc o flotilă care o să-i şteargă pe toţi de pe faţa apelor.

Aristotle Quance rămase gânditor în faţa tabloului pe jumătate terminat de pe şevalet. Era un mărunţel cu părul negru bine încărunţit. Fiind nemaipomenit de pretenţios în privinţa veşmintelor, era îmbrăcat după ultima modă: pantaloni strâmţi, cenuşii, ciorapi de mătase albi, şi pantofi negri cu şireturi. Jiletcă de un alb perlat şi redingotă neagră de lână, guler înalt, cravată, ac de cravată cu perlă. Pe jumătate englez, pe jumătate irlandez, la vârsta de cincizeci şi opt de ani era cel mai bătrân european din Orient.

Îşi scoase ochelarii cu rame de aur şi începu să-i şteargă cu o batistă de dantelă franţuzească imaculată. Mă doare că am apucat şi ziua asta, gândi el. Afurisit fie Struan. De n-ar fi fost el, n-ar fi existat nici afurisitul ăsta de Hong Kong. Ştia că era martorul sfârşitului unei epoci. Hong Kong-ul va distruge Macao, îi trecu lui prin minte. Îi va sufla de sub nas tot comerţul. Toţi tai-panii englezi

şi americani îşi vor muta cartierele generale aici. Aici vor trăi şi aici îşi vor construi cele trebuitoare. Şi apoi vor veni aici şi toţi funcţionarii portughezi, şi apoi toţi chinezii care trăiesc de pe urma europenilor şi a comerţului lor. Ei bine, eu nu am de gând să-mi fac veacul pe aici, jură el. O să trebuiască să mă abat şi eu pe aici din când în când ca să mai câştig un ban, dar casa mea va fi întotdeauna Macao. Şi Macao îi fusese casă de mai bine de treizeci de ani. Dintre toţi europenii, numai el socotea Orientul drept casa lui. Toţi ceilalţi veneau pentru câţiva ani şi apoi plecau. Numai cei care mureau rămâneau. Ba chiar şi atunci, cei care-şi puteau permite menţionau în testamentul lor ca rămăşiţele pământeşti să fie trimise cu navele acasă. Mulţumescu-ţi, Doamne, eu voi fi înmormântat în Macao, îşi spuse el. Ce vremuri minunate am trăit acolo, toţi am avut parte de ele. Dar s-a terminat. Doamne, pedepseşte-l pe împăratul Chinei. Ce tâmpit să distrugă o structură atât de bine durată cu un veac în urmă. Şi totul mergea ca pe roate, se gândi Quance, cu amărăciune, dar de-acum s-a terminat. Am pus mâna pe Hong Kong. Iar acum, dacă cei atotputernici din Anglia s-au implicat în Est, iar negustorii au prins gustul puterii, atunci nu vor mai fi mulţumiţi doar cu Hong Kong-ul. „Ei bine, spuse el cu voce tare, fără să vrea, împăratul va culege ce-a semănat.”

— De ce eşti atât de mohorât, domnule Quance?

Quance îşi puse ochelarii. La picioarele falezei stătea Morley Skinner.

— Nu mohorât, tinere. Ci trist. Artiştii au dreptul… mda, ba chiar obligaţia de a fi trişti.

Puse tabloul neterminat deoparte şi aşeză o foaie neatinsă de hârtie pe şevalet.

— De-acord, de-acord, răspunse Skinner, chinuindu-se să urce panta falezei, ochii-i căprui amintind culoarea drojdiei de bere. Voiam doar să-ţi cer părerea asupra acestei zile memorabile. Am

de gând să scot o ediţie specială. Şi fără opinia celui mai vechi cetăţean al nostru pe aceste meleaguri, ediţia n-ar fi completă.

— Corect, domnule Skinner. Ai putea scrie: „Domnul Aristotle Quance, cel mai de seamă artist al nostru, prieten mult iubit şi bonviveur, a refuzat să ne dea vreo declaraţie întrucât tocmai era preocupat să înceapă o nouă capodoperă."

Luă o priză de tabac şi strănută cumplit. Apoi, cu imaculata lui batistă scutură firele de tutun de pe redingotă şi urmele strănutului de pe noua hârtie.

— Domnule, la bună vedere!

Din nou se concentră asupra hârtiei.

— Tulburi nemurirea, domnule.

— Îmi dau perfect de bine seama ce simţi, domnule, spuse Skinner, dând încântat din cap. Perfect de bine seama ce simţi. Şi eu simt la fel atunci când am de scris ceva foarte important.

Se îndepărtă cu mersul lui greoi. Quance nu avea deloc încredere în Skinner. De fapt nimeni nu avea încredere în el. În orice caz niciunul dintre cei care aveau ceva pe conştiinţă, iar cei de pe aici aveau cu toţii câte ceva de ascuns. Lui Skinner îi făcea mare plăcere să reînvie trecutul.

Trecutul! Quance se gândi la soţia lui şi îl trecu un fior. „Toate trăsnetele cumplite ale cerului! Cum de-am putut fi atât de idiot încât să-mi închipui că dintr-un monstru irlandez îmi pot face tovarăş?! Mulţumesc lui Dumnezeu că individa s-a scufundat iar în blestemata ei de mlaştină irlandeză, ca să nu-mi mai întunece niciodată cerul dinainte. Femeile sunt cauza tuturor rătăcirilor bărbatului. Ei, făcu el prudent, nu chiar toate femeile, în orice caz nu micuţa şi scumpa de Maria Tang. Ei, bine, o dulce fătucă, dacă a fost să am vreodată parte de aşa ceva. Şi dacă cineva a avut şansa de a cunoaşte un minunat amestec de portugheză şi chinezoaică, atunci tu eşti acela,

dragul meu, şi inteligentul meu domn Quance. La naiba, am avut parte de o viaţă minunată."

Şi deodată îşi dădu seama că, deşi era martorul sfârşitului unei epoci, el era în acelaşi timp o părticică a celei noi. Acum va avea prilejul de a vedea o nouă istorie şi de a o consemna în felul lui. Noi chipuri de schiţat, noi nave de pictat. Un nou oraş de imortalizat. Alte fete de curtat şi alte funduri de ciupit. „Trist? Niciodată!" strigă el. „Apucă-te de lucru, Aristotle, băşină bătrână ce eşti!"

Cei de pe plajă care-l auziseră pe Quance râseră uitându-se unii la alţii. Omul se bucura de o popularitate imensă, şi toată lumea se bătea să-l aibă în preajmă. Şi avea şi obiceiul de a vorbi de unul singur.

— Ziua de azi ar fi văduvită de nu l-am avea şi pe scumpul şi bătrânul Aristotle printre noi, spuse Horatio Sinclair zâmbind.

— Mda, încuviinţă Wolfgang Mauss, scărpinându-se în barbă unde-l supăra un păduche. E atât de urât de zici că-i frumos!

— Domnul Quance e un mare artist, spuse Gordon Chen. În consecinţă e frumos.

Mauss se răsuci cât era el de masiv şi se uită chiorâş la eurasian:

— Cuvântul nimerit aici e *atrăgător,* fiule. De ani de zile tot m-am chinuit cu tine să te învăţ, şi asta ca să nu ştii nici acum care-i diferenţa dintre atrăgător şi frumos, *hein?* Şi, pe deasupra, nici măcar nu e un mare artist. Are un stil excelent şi mai e şi prietenul meu, dar nu are magia unui mare artist.

— Am vrut să spun *frumos* în sensul artistic al cuvântului, domnule.

Horatio izbuti să observe unda fulgerătoare de enervare care-l traversă pe Gordon Chen. Sărmanul Gordon, gândi el, plângându-i de milă. Chinuindu-se cu disperare să fie cât mai englez, şi

totuşi purtând costum chinezesc şi coadă. Deşi toată lumea ştia că era bastardul Tai-Panului, făcut cu o prostituată chinezoaică, nimeni nu a îndrăznit să-i spună treaba asta în faţă, nici măcar taică-su.

— Socot că pictura lui e minunată, spuse Horatio cu vocea lui blândă. Ca şi el, de altfel. Ciudat cât de mult îl iubeşte toată lumea. Numai tatăl meu îl dispreţuia.

— Ei, taică-tu, făcu Mauss. A fost un adevărat sfânt printre oameni. Era însufleţit de înalte principii creştine, nu ca noi, păcătoşi sărmani. Odihnească-se sufletul său în pace!

Nu, gândi Horatio. Fie ca sufletul lui să ardă veşnic în flăcările iadului. Reverendul Sinclair făcuse parte din primul grup de misionari englezi stabiliţi în Macao, cu vreo treizeci de ani mai înainte. Dăduse o mână de ajutor la traducerea Bibliei în chinezeşte, şi fusese unul dintre profesorii şcolii engleze pe care o înfiinţase misiunea. Toată viaţa avusese onoarea de a fi socotit un cetăţean de vază de către toţi, în afară de Tai-Pan, şi când murise, cu şapte ani în urmă, fusese înmormântat ca un sfânt.

Horatio ar fi fost în stare să-şi ierte tatăl că o băgase pe maică-sa în pământ mult prea devreme, pentru principiile lui de viaţă înguste şi tiranice, pentru fanatismul cu care adora un Dumnezeu înspăimântător, pentru obsedanta idee fixă a zelului său misionar, ca şi pentru toate bătăile pe care i le administrase fiului său. Dar nici acum, după atâta timp, nu putea să-l ierte în veci pentru bătăile pe care i le dăduse surorii lui, Mary, şi nici blestemele pe care le aruncase pe capul Tai-Panului.

Tai-Panul o găsise pe micuţa Mary, care, pe când avea doar şase ani, fugise de acasă cuprinsă de groază. O liniştise, apoi o aduse acasă la taică-său, avertizându-l că, de avea să o mai atingă chiar şi numai cu un singur deget, avea să-l smulgă din amvonul lui şi să-l poarte pe străzile din Macao

mânându-l din urmă cu biciul. De atunci Horatio îl adora pe Tai-Pan. Bătăile au încetat, dar au fost alte pedepse. Sărmana Mary!

Gândindu-se la Mary, simţi că plânsul i se accelerează şi-şi îndreptă privirea spre nava amiral pe care îşi aveau temporar domiciliul. Ştia că şi ea privea acum spre ţărm şi că, la fel ca şi el, probabil număra zilele până la sorocul de a se întoarce înapoi la Macao. La numai patruzeci de mile mai la sud, şi totuşi atât de departe. Trăise în Macao toţi cei douăzeci şi şase de ani câţi număra, în afară de o scurtă perioadă cât fusese trimis să facă şcoală în Anglia. Urâse şcoala, şi pe cea din ţară şi pe cea din Macao. Îi fusese silă să-l aibă pe taică-său dascăl; încercase cu disperare să-l mulţumească, dar fără a reuşi vreodată. Spre deosebire de Gordon Chen, primul eurasian ce fusese îngăduit în şcoala din Macao. Gordon Chen fusese un elev strălucit şi reuşise să-l încânte întotdeauna pe reverendul Sinclair. Dar Horatio nu-l invidia. Mauss fusese schingiuitorul lui Gordon Chen. Pentru fiecare bătaie pe care o încasase el de la taică-su, Mauss îi dăduse lui Gordon Chen trei bătăi. Mauss era şi el misionar: preda engleza, latina şi istoria.

Horatio îşi îndreptă spinarea. Băgă de seamă că Mauss şi Gordon Chen se uitau iarăşi ţintă spre barca cea mare, şi se întrebă din nou de ce fusese Mauss atât de aspru cu bietul băiat pe când era la şcoală, de ce-i ceruse acestuia atât de mult. Presupunea că din cauză că Wolfgang îl ura pe Tai-Pan. Pentru că Tai-Panul îl ghicise şi-i oferise bani şi postul de tălmaci în cursul călătoriilor de contrabandă în vederea desfacerii opiului în susul coastei, în schimb, îi îngădui lui Wolfgang să-şi distribuie bibliile lui chinezeşti şi broşurile, lăsându-l să le predice păgânilor oriunde se oprea corabia, dar numai după ce se încheiau afacerile cu opiul. Bănuia că Wolfgang se dispreţuia pentru că se socotea ipocrit şi interesat într-o acţiune atât de

dăunătoare. Şi pentru că fusese silit să se prefacă mereu că scopul scuză mijloacele, când ştia destul de bine că nu era chiar aşa.

Eşti un om însemnat de soartă, Wolfgang, se gândi el. Îşi aminti că în urmă cu un an se dusese în Insula Chushan cu prilejul ocupării ei. Cu aprobarea Tai-Panului, Longstaff îl numise temporar pe Mauss magistrat, însărcinat să impună legea marţială şi justiţia britanică. În ciuda obiceiurilor, se dăduseră ordine stricte în Chushan care interziceau jafurile şi tâlhăriile. Mauss avusese grijă ca oricare infractor chinez, indian sau englez, să aibă parte de o judecată dreaptă, în văzul tuturor, ca apoi să-i condamne la spânzurătoare, folosind aceleaşi cuvinte pentru fiecare: „*Gott im Himmel,* iartă-l pe acest biet păcătos. Spânzuraţi-l.” Curând jafurile au încetat.

Cum între două execuţii prin spânzurătoare, Mauss se lăsa pradă amintirilor, pe care i le evoca, Horatio descoperi că acesta fusese căsătorit de trei ori, de fiecare dată cu o englezoaică, primele două muriseră de dezinterie, iar actuala soţie era suferindă. Şi a mai aflat că, deşi Mauss era un soţ credincios, diavolul îl ispitise rând pe rând când cu un bordel, când cu o pivniţă unde se bea gin în Macao. Că Mauss învăţase limba chineză de la păgânii din Singapore, unde fusese trimis de tânăr ca misionar. Că din cei patruzeci de ani ai săi, douăzeci şi-i petrecuse în Asia, şi că în tot acest timp nu se mai întorsese în ţară. Că acum purta şi el pistoale, pentru că „Horatio, niciodată nu ştii când vreunul dintre diavolii ăştia păgâni are chef să te omoare, sau vreun pirat păgân îşi pune în gând să te jefuiască”. Pe toţi oamenii îi socotea nişte păcătoşi, iar pe sine mai păcătos decât ceilalţi. Şi singurul său ţel în viaţă fusese convertirea păgânilor şi dorinţa de a face din China o ţară creştină.

— Ce gânduri te frământă? îi întrerupse reflecţiile o voce.

Îl văzu pe Mauss cercetându-l atent.

— Păi, nimic, făcu el iute. Mă gândeam şi eu… aşa.

Mauss se scărpină gânditor în barbă.

— Şi eu cam la fel. E o zi făcută parcă să te gândeşti, hein? De-acum niciodată Asia nu va mai fi ce-a fost.

— Nu, îmi vine şi mie să cred că nu. Te muţi din Macao? O să-ţi faci casă aici?

— Mda, e bine să ai şi tu nişte pământ acolo, să fii stăpân pe ogorul tău, cât mai departe de haznaua aia de papistaşi. O să-i placă şi nevestimi. Dar mie? Eu nu prea ştiu. Locul meu e în Macao, adăugă Mauss, încercat de un jind, şi făcu cu pumnul lui uriaş spre continent.

Horatio văzu cum privirea lui Mauss, pierdută-n depărtări, deveni mai gânditoare. De ce o fi China atât de fascinantă? se întrebă în sinea lui. Cercetă obosit ţărmul, deşi ştia că nu va găsi răspunsul acolo. Aş vrea să fi fost şi eu mai bogat. Nu la fel de bogat ca Tai-Pan sau Brock. Dar destul de bogat ca să-mi ridic o casă frumoasă, să-i invit la mine pe toţi negustorii ăştia, s-o iau pe Mary cu mine într-o minunată călătorie şi, în drum spre casă, să vizităm toată Europa, fără să ne pese cât costă.

Îi plăcea slujba lui de tălmaci şi secretar particular al excelenţei sale, dar avea nevoie de mai mulţi bani. În lumea asta trebuie să ai şi ceva bani. Mary are şi ea nevoie de toalete de bal şi diamante. Da. Dar chiar şi aşa, era bucuros că el nu era nevoit să-şi câştige traiul zilnic ca toţi ceilalţi negustori. Negustorii ăştia erau siliţi să fie necruţători, prea necruţători, iar viaţa lor atârna de un fir de păr. Mulţi dintre cei ce se socoteau bogaţi astăzi, aveau să fie faliţi peste o lună. Era destul să pierzi o corabie, şi puteai să fii măturat cu totul. Uneori chiar şi Nobila Casă era lovită în acest fel. Nava *Scarlet Cloud,* aparţinând firmei, avea de acum o lună întârziere, probabil fiind nevoită să se pună pe uscat pentru a-şi repara coca mult

încercată, şi pentru a fi rearmată, pe ţărmul vreunei insule netrecute încă pe vreo hartă, aflată undeva între Pământurile lui Van Diemen şi Hong Kong, la vreo două mii de mile de drumul pe care trebuia să-l străbată. Sau chiar mai sigur pe undeva prin fundul mării, cu opiu de jumătate de milion de guinee în pântecele sale. Iar ca negustor eşti nevoit, pentru a supravieţui tu, să treci peste oameni şi chiar peste prieteni, ca să nu mai vorbim ce trebuie să faci ca să ajungi şi bogat. Groaznic.

Surprinse privirea lui Gordon Chen pironită asupra bărcii celei mari, şi se întrebă ce gânduri i-or fi trecând prin minte. Trebuie să fie cumplit să ştii că eşti corcitură, se gândi el. Dacă ştie şi el adevărul, bănuiesc că-l urăşte pe Tai-Pan şi el, deşi se preface că din contra. Eu l-aş urî…

Gordon Chen se gândea la opiu, şi în mintea lui binecuvânta acest dar. De n-ar fi fost opiul n-ar fi existat nici Hong Kong-ul… iar Hong Kong-ul, îi trecu prin minte, simţind o undă de exaltare, înseamnă cea mai formidabilă ocazie de a face bani din câte mi-a oferit viaţa, şi cel mai minunat şi de necrezut *joss* pe care l-a avut China. De n-ar fi fost opiul, îşi spuse el, n-ar fi existat comerţul cu China. De n-ar fi existat comerţul cu China, Tai-Panul n-ar fi avut niciodată destui bani ca s-o cumpere pe mama de la bordel, şi nici eu nu m-aş fi născut. Tot opiul a adus banii pentru casa pe care a cumpărat-o tata ca să i-o dăruiască mamei, cu mulţi ani în urmă, la Macao. Tot din opiu au venit banii cu care ne-am cumpărat mâncarea şi îmbrăcămintea. Opiul a plătit anii mei de şcoală ca şi meditatorii mei englezi şi meditatorii mei chinezi, aşa că azi, acum, sunt cel mai bine pregătit tânăr din tot Orientul.

Uitându-se în jur, îl văzu pe Horatio Sinclair, care cerceta încruntat ţărmul. Simţi un fel de invidie când îşi aminti că Horatio îşi făcuse studiile în ţară. El nu fusese niciodată în Anglia.

Cu un efort, lăsă invidia la o parte. O să vină şi Anglia mai târziu, îşi promise sieşi, fericit. În câţiva ani. Se întoarse şi se uită la barca cea mare din nou. Îl adora pe Tain-Pan. Nu-i spusese niciodată lui Struan tată, şi nici acesta nu-i spusese vreodată fiule. De fapt, în toată viaţa lui nu vorbise cu el decât de vreo douăzeci, treizeci de ori. Dar făcuse întotdeauna în aşa fel încât taică-său să fie mândru de el, şi în taină se gândise întotdeauna le el ca la un tată. Îl binecuvântă din nou pentru că o vânduse pe maică-sa lui Chen Sheng, devenind a treia lui soţie. Am avut un *joss* imens, gândi el.

Chen Sheng era comprador al Nobilei Case, şi-i fusese ca un tată lui Gordon Chen. Un comprador era un fel de agent care cumpăra şi vindea în numele unei firme străine. Toate mărfurile, fie ele mărunte sau mari, treceau prin mâinile lui. Prin tradiţie, la fiecare articol el adăuga pentru sine un procent oarecare la preţ. Acesta era profitul său personal. Dar beneficiul lui depindea de succesul casei pe care o slujea, şi trebuia să acopere el datoriile păgubitoare. Aşa că un comprador era nevoit să fie şi foarte isteţ şi cu foarte mare băgare de seamă pentru a ajunge bogat.

Ei, se gândi Gordon Chen, să ajungi bogat ca Chen Sheng! Sau, şi mai bine, la fel de avut ca Jin-qua, unchiul lui Chen Sheng! Zâmbi în sinea lui, socotind că era amuzant să vezi cum englezilor le venea atât de greu să se descurce cu numele chinezeşti. Numele adevărat al lui Jin-qua era Chen-tse Jin Arn, dar nici măcar Tai-Panul, care-l cunoştea pe Chen-tse Jin Arn de aproape treizeci de ani, nu era în stare să pronunţe acest nume. Aşa că, în urmă cu ani de zile, îl poreclise pe acesta „Jin”. Iar qua are o pronunţie stâlcită a cuvântului chinezesc care însemna „domnul”.

Gordon Chen ştia că chinezilor nu le păsa de poreclele pe care le primeau. Îi distrau chiar, fiind pentru ei încă o dovadă a lipsei de cultură a barbarilor. Îşi aduse aminte cum, cu mulţi ani în

urmă, pe când era doar un ţânc, îi urmărise printr-o gaură în peretele grădinii pe Chen-tse Jin Arn şi pe Cheng Shen în timp ce aceştia fumau opiu. Îi auzise făcând haz pe seama excelenţei sale. Mandarinii din Canton îl porecliseră pe Longstaff „Sulă Urâtă”, joc de cuvinte prilejuit de numele lui, distrându-se pentru felul în care fuseseră folosite semnele chinezeşti pentru traducerea în dialectul din Canton a acestui nume în scrisorile oficiale adresate lui Longstaff, şi asta vreme de mai bine de un an, până când Mauss i-a dezvăluit lui Longstaff sensul adevărat al acestor semne, stricând astfel o minunată glumă.

Se uită pe furiş spre Mauss. Îl respecta pentru că-i fusese un dascăl neîndurător, şi-i rămăsese recunoscător că-l silise să fie cel mai bun elev din şcoală. Dar îl dispreţuia pentru murdăria în care trăia, pentru duhoarea pe care o emana şi pentru cruzimea de care dădea dovadă. Lui Gordon Chen îi plăcuse şcoala misiunii, îi plăcuse să înveţe, îi plăcuse să fie elev. Dar într-o zi descoperise că el era altfel decât ceilalţi elevi. De faţă cu toţi ceilalţi, Mauss îi explicase ce însemnau „bastard”, „nelegitim” şi „metis”. Gordon Chen fugise îngrozit acasă. Şi pentru prima dată îşi văzuse mama aşa cum era ea cu adevărat şi o dispreţui pentru că era chinezoaică. Şi, printre lacrimi, află de la ea că era bine să fii chiar şi numai în parte chinez, pentru că chinezii erau cea mai pură rasă de pe faţa pământului. Şi află că Tai-Pan îi era tată.

— Dar atunci de ce locuim noi aici? De ce Chen Sheng e „tată”?

— Barbarii, fiul meu, n-au parte decât de o singură nevastă şi nu se căsătoresc niciodată cu o chinezoaică, îi explică Kai-sung.

— De ce?

— Aşa e obiceiul la ei. Prostesc. Dar aşa sunt ei de felul lor.

— Îl urăsc pe Tai-Pan! Îl urăsc! izbucnise el.

Maică-sa îl plesnise peste faţă fără milă. Până atunci nu-l lovise niciodată în viaţa ei.

— În genunchi, şi roagă-te să fii iertat! îi spusese ea plină de mânie. Tai-Pan e tatăl tău. El ţi-a dat viaţă. Pentru mine e un zeu. M-a cumpărat numai pentru el, apoi m-a binecuvântat vânzându-mă lui Chen Sheng ca soţie. Şi şi-ar fi dorit Chen Sheng să-şi ia drept soţie o femeie căpătuită şi cu un copil spurcat, de numai doi ani, când ar fi putut să-şi cumpere o mie de fecioare de n-ar fi fost asta dorinţa Tai-Panului? Şi de ce mi-ar fi oferit mie Tai-Panul proprietate dacă nu ne-ar fi iubit? Şi de ce chiriile îmi sosesc mie şi nu lui Chen Sheng, nu cumva asta-i porunca Tai-Panului? Şi de ce Chen Sheng să se poarte cu mine atât de frumos, deşi sunt de-acum bătrână? Nu cumva pentru că Tai-Panul m-a onorat mereu cu bunăvoinţa lui? Şi cum să te trateze Chen Sheng pe tine, un nerod nerecunoscător, de parcă i-ai fi fiu adevărat, de n-ar fi vorba de Tai-Pan? Du-te la templu şi prosternează-te şi roagă-te pentru iertare. Tai-Pan ţi-a dăruit viaţă. Aşa că iubeşte-l, cinsteşte-l şi binecuvântează-l, aşa cum fac şi eu. Şi dacă ai să mai spui vreodată una ca asta, am să-mi întorc pentru totdeauna faţa de la tine.

Gordon Chen zâmbi în sinea lui. Cât de multă dreptate a avut mama, şi cât de prost şi păcătos eram eu. Dar nu la fel de prost ca mandarinii şi blestematul de împărat încât să încerc să opresc negoţul cu opiu. Orice tâmpit, ştie că fără opiu n-ar exista argintul pentru negoţul cu ceai şi mătăsuri. Cândva o iscodise pe maică-sa să afle cum se prepară opiul, dar nu ştia nici ea, nici altcineva din casă. A doua zi îl întrebase pe Mauss, care-i explicase că opiul era seva, lacrimile unei capsule coapte de mac. „Culegătorii de opiu fac o crestătură delicată în capsulă, pe unde se scurge o picătură de lichid alb, *hein?* Picătura se întăreşte în câteva ceasuri şi îşi schimbă culuarea din alb în maroniu închis. Apoi te apuci şi răzuieşti picătura,

o pui bine şi faci altă crestătură fină. Şi apoi o răzuieşti şi pe asta şi faci altă crestătură. Apoi aduni toate picăturile la un loc şi faci din ele o bilă, de obicei în greutate de zece livre. Cel mai bun opiu provine din Bengal, India britanică, *hein?* Sau din Malwa. Unde-i Malwa, băiete?

— În India portugheză, sir!

— A fost portugheză, dar acum aparţine Companiei Indiilor de Est. Au pus mâna şi pe Malwa pentru a deţine monopolul întregului opiu din lume şi pentru a-i aduce la sapă de lemn pe negustorii portughezi de opiu din Macao. Băiete, faci cam multe greşeli, aşa că adu şi biciul, *hein?*

Gordon Chen îşi aduse aminte câtă ură prinsese pe opiu în ziua aceea. Dar acum îl binecuvânta. Şi mulţumi acelui *joss* nemaipomenit pentru că-i dăruise un astfel de părinte şi Hong Kong-ul. Hong Kong-ul avea să-l facă om cu stare. Foarte bogat.

— Aici au să se nască multe averi, îi spuse el lui Horatio.

— Unii dintre negustori au să prospere, îi răspunse Horatio absent, uitându-se ţintă la barca ce se apropia. Dar puţini. Comerţul e o treabă afurisit de parşivă.

— Ca întotdeauna, tot la bani te gândeşti, Gordon, *hein?* se auzi vocea aspră a lui Mauss. Mai bine te-ai gândi la salvarea sufletului tău nemuritor, băiete. Banii nu contează chiar atât de mult.

— Bineînţeles, sir, îşi mască Gordon Chen plăcerea văzându-l pe Mauss cum îşi etalează prostia.

— Tai-Pan arată de parcă ar fi un prinţ ce vine să-şi revendice regatul, spuse Horatio, mai mult ca pentru sine.

Mauss se uită şi el spre Struan:

— Cum aşa, *hein?*

Barca ajunsese exact acolo unde se spărgeau valurile.

— Vâslele sus! răcni nostromul, iar vâslaşii traseră iute ramele înăuntru, săriră peste copastie şi împinseră frumos barca peste crestele surfului.

Struan ezită o clipă. Apoi sări de la prova jos. În secunda în care cizmele lui marinăreşti atinseră nisipul ţărmului ştiu că insula aceea avea să-i aducă moartea.

— Isuse Cristoase!

Robb era lângă el şi-i observă brusca paloare.

— Ce s-a întâmplat, Dirk?

— Nimic! spuse Struan forţându-se să zâmbească. Nimic, flăcăule.

Îşi şterse de pe frunte picăturile sărate ale mării şi o luă cu paşi mari pe mal în sus, către catargul steagului. Pe Dumnezeul meu, gândi el, am asudat şi am pus totul la cale ani de zile pentru a te stăpâni, Insulă, şi n-ai să mă dobori chiar acum! Nu, pe legea mea!

Robb continuă să-l urmeze şi-l văzu că şchioapătă uşor. Probabil că-l chinuie piciorul, gândi el. Se întrebă cât de rău poate să te doară când îţi lipseşte jumătate din laba piciorului. Accidentul se întâmplase în singura acţiune de contrabandă la care participase şi Robb. Pe când încerca să-i salveze viaţa lui Robb, neajutorat şi paralizat de spaimă, Struan fusese încolţit de nişte piraţi. Un glonte de muschetă îi smulse partea exterioară a osului astragal şi două degete mici de la picior. După ce atacul a fost respins, medicul de pe navă cauteriză rănile şi turnă smoală topită pe ele. Robb mai simţea şi acum în nări duhoarea de carne arsă. De nu eram eu, nu i s-ar fi întâmplat nimic. Porni în urma lui Struan să urce malul, chinuit de silă faţă de sine însuşi.

— ’Neaţa, domnilor, salută Struan când ajunse lângă un grup de negustori aflaţi în apropierea catargului. Frumoasă dimineaţă, Doamne!

— Dirk, îi cam frig, spuse Brock. Şi-i bună creştere din parte-ţi să vii cu aşa grabă.

— Încă am venit prea devreme. Excelenţa sa nu a ajuns la ţărm, şi nici nu s-a tras salva de semnal de pe nava amiral.

— M-da, aşa-i, nici nu-nseamnă mare lucru un ceas şi jumătate de zăbavă, când totu-i pus la cale între tine şi neisprăvitul ăla de slugoi, pe legea mea!

— Am să-ţi rămân recunoscător, domnule Brock, dacă nu o să mai vorbeşti despre Excelenţa sa în chipul ăsta, izbucni căpitanul Glessing.

— Şi io am să-ţi fiu recunoscător dacă-ţi păstrezi părerile numai pen' tine. Io nu-s în marina militară şi nici sub comanda ta, i-o tăie scurt Brock. Mai bine ţi-ar fi mintea la războiul care nici măcar nu ţi-a dat ocazia să lupţi.

Mâna lui Glessing se strânse pe garda sabiei.

— N-am crezut să ajung ziua în care marina regală să fie chemată să apere nişte contrabandişti şi nişte piraţi. Asta sunteţi! spuse el şi se uită spre Struan. Asta sunteţi cu toţii!

Se făcu deodată tăcere şi Struan râse:

— Excelenţa sa n-ar prea fi de acord cu dumneata.

— Avem legile parlamentului, Dumnezeule, legile Actului de navigaţie. Una dintre ele spune: „Orice navă neautorizată ce este înarmată poate fi capturată de marina militară.” Flota dumitale are astfel de autorizaţie?

— În apele astea hălăduiesc o mulţime de piraţi, căpitane Glessing. După cum ştii şi dumneata destul de bine, spuse Struan degajat. Suntem înarmaţi pentru a ne apăra. Doar atât.

— Negoţul cu opiu e împotriva legii. Câte mii de lăzi ai cărat în susul coastei introducându-le prin contrabandă în China, împotriva legilor chineze şi ale celor ale umanităţii. Trei mii? Douăzeci de mii?

— Ce facem noi aici e lucru bine ştiut în toate tribunalele din Anglia.

— Negoţul ăsta al vostru e dezonorant pentru steagul ţării.

— Mai bine ai mulţumi Domnului pentru acest negoţ, fiindcă fără el Anglia n-ar avea nici ceai, nici mătăsuri, ci numai sărăcie lucie, care i-ar sfâşia inima cu totul.

— Mare dreptate ai, Dirk, exclamă Brock, şi se întoarse spre Glessing din nou. Mai bine ţi-ai băga în cap odată că fără neguţători n-ar mai exista niciun Imperiu Britanic şi nici taxe cu care să se cumpere nave de război şi praf de puşcă! şi se uită la uniforma imaculată a lui Glessing, la pantalonii până la genunchi, la fel de albi ca şi jambierele, la încălţările prinse în catarame, la tricornul din cap. Şi nici lovele din gros ca să aibă de unde-i plăti pe frumoşii săi căpitani.

Militarii marini îşi făcură cu ochiul, mateloţii râseră şi ei, dar cu mare fereală.

— Mai bine aţi mulţumi Domnului că există marina regală, pe legea mea. Fiindcă fără ea n-ar mai face nimeni negoţ.

De pe nava amiral bubui semnalul, o lovitură de tun. Brusc, Glessing se îndreptă în pas de front spre catargul steagului.

— ’Zentaaaţi arm!

Scoase la iveală proclamaţia şi toată mulţimea făcu tăcere. Apoi, când mânia i se mai domoli, începu să citească: „Din ordinul Excelenţei sale onorabilul William Longstaff, căpitan superintendent al comerţului în China din însărcinarea Maiestăţii sale britanice regina Victoria. Conform documentului cunoscut sub numele de Tratatul de la Chuenpi, semnat la 20 ianuarie, anul în curs, de Excelenţa sa în numele guvernului Maiestăţii sale, şi de Excelenţa sa Ti-sen, ministrul plenipotenţiar al Maiestăţii sale Tao Kuang, împăratul Chinei, eu, căpitanul Glessing, marina regală, iau prin acest act în stăpânire această insulă Hong Kong în numele Maiestăţii sale britanice, al moştenitorilor şi reprezentanţilor

ei, pe vecie, nestingherit, în această zi de 26 ianuarie a anului 1841 de la naşterea Domnului. Pământul acestei insule e din acest moment pământ englezesc. Dumnezeu s-o ocrotească pe regină!”

Stindardul Angliei începu deodată să fluture în vânt în vârful catargului şi garda de onoare formată din militari marini trase o salvă. Apoi tunurile întregii flote prinseră să bubuie şi văzduhul deveni greu, încărcat de mirosul iute al prafului de puşcă. Cei aflaţi pe ţărm scoaseră trei urale în cinstea reginei.

Ei, de-acum s-a împlinit, se gândi Struan. Am făcut-o şi pe asta. De acum putem începe. Părăsi grupul, se îndepărtă până la linia surfului, şi pentru prima oară întoarse spatele insulei ca să privească îndelung întinderea portului imens şi tărâmul aflat de cealaltă parte: China continentală, la numai o mie de iarzi depărtare. Peninsula continentului era o întindere foarte joasă, pe care abia se profilau două movile scunde, ce se repezea în inima portului care o împresura din toate părţile. Peninsula se numea Kau-lung, sau Kowloon, cum îi spuneau negustorii – Nouă Dragoni. Iar spre nord se întindea, necunoscută şi fără sfârşit, China.

Struan citise toate cărţile scrise de cei trei europeni care avuseseră şansa să pătrundă în China şi să se întoarcă. Marco Polo, cu aproape şase sute de ani înainte, şi doi preoţi catolici cărora li se îngăduise să intre în Pekin cu două sute de ani mai devreme. Cărţile nu-i dezvăluiră aproape nimic. De două sute de ani încoace, nici unui european nu i se permisese să pătrundă în China. O singură dată, şi împotriva legii, Struan se aventurase o milă spre interiorul ţării, debarcând lângă Swatow, pe când vindea opiu, dar chinezii se arătaseră duşmănoşi, iar el era singur doar cu secundul său alături. Nu semnele de duşmănie îl făcuseră să se întoarcă, ci imensitatea numărului lor şi nemărginirea acelei întinderi. Doamne

Dumnezeule, habar nu avem despre cea mai numeroasă şi mai străveche naţiune de pe pământul ăsta. Ce-o fi în miezul ei?

— Vine şi Longstaff la ţărm? îl întrebă Robb când se apropie de el.

— Nu, flăcăule. Excelenţa sa are alte lucruri mult mai importante de făcut.

— Adică?

— Adică nişte treburi care înseamnă citirea şi scrierea corespondenţei. Sau de stabilit nişte înţelegeri particulare cu amiralul.

— Pentru ce?

— Pentru, de-o pildă, cum să scoată negoţul cu opiu în afara legii.

Robb nu-şi putu stăpâni râsul.

— Nu fac glume. De asta a voit Excelenţa sa să mă vadă… laolaltă cu amiralul. A vrut să afle şi sfatul meu, ca să ştie când să emită acest ordin. Amiralul spunea că marina regală nu va avea niciun fel de dureri de cap pentru a impune respectarea ordinului.

— Doamne, Dumnezeule! A înnebunit Longstaff?

— Nu, e doar puţin cam nătărău, spuse Struan, aprinzându-şi un trabuc. I-am spus să emită acest ordin când vor răsuna la bord cele patru lovituri de clopot.

— Dar e o aiureală! izbucni Robb.

— Nu, e o măsură foarte înţeleaptă. Marina nu va impune respectarea ordinului decât după o săptămână: „pentru a da timp neguţătorilor cu China să se debaraseze de marfa lor".

— Şi atunci noi ce ne facem? Fără opiu suntem terminaţi. Tot comerţul cu China e terminat. Terminat!

— Ce bani gheaţă avem, Robb?

Robb privi în jur ca să se încredinţeze că nu era nimeni în preajmă să audă şi apoi cu voce scăzută spuse:

— Avem tezaurul din Scoţia. Un milion o sută de mii de lire sterline în banca noastră din Anglia. Aproape o sută de mii aici, în lingouri de argint. Ni se datorează trei milioane pentru opiul capturat. Şi avem opiu de două sute de mii de guinee în *Scarlet Cloud* la cursul de acum al pieţii. Mai e…

— Scoate-o din socoteli pe *Scarlet Cloud.* Nava e pierdută.

— Dirk, totuşi o mai fi vreo şansă. Să-i mai dăm un răgaz de o lună. Şi o mai fi şi opiu de vreo sută de mii de guinee în navele noastre. Şi datorăm cam nouă sute de mii în poliţe plătibile la vedere.

— Cât ne-ar putea costa ca să plutim în următoarele şase luni?

— O sută de mii de guinee ar fi destul pentru plata navelor, a salariilor şi a tributului.

Struan rămase un moment pe gânduri.

— De mâine, o să intre dihonia în negustori. Nici unu' din ei… poate numai Brock… nu e în stare să-şi vândă opiul într-o săptămână. Mai bine ai expedia tot opiul în susul coastei încă din după-amiaza asta. Cred…

— Longstaff trebuie să-şi schimbe hotărârea, spuse Robb cu o crescândă nelinişte. Neapărat trebuie. Măsura o să sleiască tezaurul şi atunci…

— Ai de gând să mă asculţi? Mâine, când panica va fi în floare, ia câţi taeli ne-au mai rămas şi câţi mai poţi pune mâna de la alţii şi cumpără opiu de ei. Ar fi bine să izbuteşti să cumperi la un curs de zece cenţi pentru un dolar.

— Noi nu suntem în stare să ne vindem într-o săptămână opiul pe care îl avem şi atunci cum să ne descurcăm şi cu cantităţile în plus.

Struan scutură scrumul trabucului.

— Cu o zi înainte ca ordinul să intre în vigoare, Longstaff o să-l revoce.

— Nu pricep!

— Aşa îşi salvează omul cinstea obrazului. După ce a plecat amiralul, i-am expediat lui Longstaff că interzicerea comerţului cu opiu va

distruge întregul comerţ. Doamne, Dumnezeule, de câte ori trebuie să-i desluşesc omului chestia asta? Apoi i-am arătat că nu poate anula imediat ordinul fără să-şi piardă rău cinstea obrazului, şi să-l facă pe amiral, care-i bine intenţionat, dar habar nu are săracul nimic de comerţ, să şi-o piardă şi el. Nu rămânea nimic alta de făcut decât să dea ordinul, şi apoi să-l anuleze, pentru ca amiralul să nu-şi piardă şi slujba şi cinstea obrazului, ca de altfel şi Longstaff. I-am făgăduit să-i predic amiralului între timp ce înseamnă comerţ. Ordinul o să apară într-o lumină bună şi în ochii chinezilor, dar o să-i pună pe ei într-o situaţie proastă. În trei zile are loc o altă întâlnire cu Ti-sen. Longstaff a fost în totul de părerea mea şi mi-a cerut să păstrez secretul numai pentru mine.

Robb se lumină la faţă.

— Ah, Tai-Pan, eşti bărbat între bărbaţi! Dar ce garanţie avem noi că Longstaff va anula ordinul?

Struan avea în buzunar o proclamaţie semnată, datată cu şase zile mai târziu prin care se anula ordinul. Chiar Longstaff îl silise să ia documentul: „Uite, Dirk, ia-l acum, ca să pot scăpa de el. Fir-ar să fie! Învârtitul ăsta al hârtiilor, doar ştii… cumplit. Dar păstrează secretul numai pentru tine până când vine sorocul."

— Tu n-ai anula un ordin atât de idiot, Robbie?

— Ba da, bine-nţeles! lui Robb îi venea să-l ia în braţe pe frate-său. Dacă ţine numai şase zile şi nu mai ştie nimeni de asta, atunci strângem o avere.

— Mda!

Struan îşi lăsă privirea să lunece peste port. Îl descoperise cu douăzeci de ani în urmă. Marginea unui taifun îl prinsese în largul oceanului, departe, şi, deşi se pregătise de furtună, nu prea reuşea să scape, era împins fără milă spre ţărm. Corabia gonea în neştire, cu catargele goale, ambarcând talazuri întregi, cerul şi orizontul se şterseseră dinaintea lor, ascunse de masele de apă pe care

Vântul Suprem le smulgea din ocean şi le arunca în calea lor. Apoi, culmea ghinionului, în apropierea ţărmului, izbiţi de valuri monstruoase, ancorele de furtună s-au rupt şi Struan a înţeles că nava era pierdută. Talazurile au apucat corabia şi au aruncat-o spre ţărm. Printr-un miracol, vântul şi-a schimbat direcţia cu o fracţiune de grad, a împins corabia pe lângă stânci, într-un canal stâncos şi îngust, netrecut pe nicio hartă, nu mai larg de trei sute de iarzi, canal format între vârful estic al Hong Kong-ului şi continent, şi apoi în acest port aflat la capătul canalului, în ape liniştite, la adăpost.

Taifunul făcuse să naufragieze cea mai mare parte a flotei comerciale din Macao şi scufundase zeci de mii de jonci de-a lungul întregii coaste. Dar Struan şi joncile adăpostite la Hong Kong au înfruntat taifunul în deplină siguranţă. După trecerea furtunii, Struan navigase în jurul insulei, trecându-i configuraţia pe hartă. Apoi păstrase aceste informaţii în mintea lui şi începuse să încropească în taină un plan. Şi acum, dacă tot eşti a noastră, acum pot să plec, gândi el, prins de o caldă emoţie. De-acum parlamentul!

De ani de zile Struan pricepuse că singurul mijloc de a proteja Nobila Casă şi noua colonie se afla în Londra. Adevăratul sediu al puterii în lume era parlamentul. Ca membru al parlamentului, sprijinindu-se pe puterea pe care imensa avere a Nobilei Case i-o dădea, el ar fi putut stăpâni Asia şi politica asiatică aşa cum îl stăpânise şi pe Longstaff. Da. Cu câteva mii de livre ajungi în parlament, îşi spuse el. Nu mai lucrăm de-acum prin alţii. O să fii în stare să faci politica asta chiar tu. Mda, în fine, flăcăule! Apoi câţiva ani încă şi o să fii şi tu înnobilat. Apoi intri în cabinet, şi apoi, Dumnezeule, o să aşezi timona imperiului şi a Nobilei Case pe un drum care să ţină o mie de ani.

Robb îl urmărea cu privirea. Ştia că uitase de acum de el, dar asta nu mai conta. Îi plăcea să-l

urmărească pe frate-său când se lăsa purtat de gânduri departe, foarte departe. Robb se simţea foarte aproape de el şi în siguranţă atunci când chipul Tai-Panului îşi mai domolea din duritate, iar ochii lui pierdeau acea lucire verzuie care te îngheţa, când mintea i se lăsa legănată de visuri pe care ştia bine că nu le va putea împărtăşi nimănui niciodată.

Struan rupse tăcerea.

— În şase luni de zile iei tu funcţia de Tai-Pan.

Robb simţi cum stomacul i se zbate cuprins de panică.

— Nu, nu sunt pregătit pentru una ca asta.

— Eşti pregătit. Numai din parlament pot să apăr şi Nobila Casă şi Hong Kong-ul.

— Aha, făcu Robb, apoi adăugă încercând să nu ridice tonul. Dar asta trebuia să se întâmple cândva încolo, în viitor, în vreo doi sau trei ani… Aici mai e atâta de făcut.

— Ce-i de făcut poţi să faci şi tu.

— Nu.

— Ba poţi. Şi de-asta nici Sarah nu se îndoieşte.

Robb se uită la *Resting Cloud,* nava lor folosită drept antrepozit, unde locuiau acum temporar soţia şi copiii lui. Ştia că Sarah avea ambiţii mult prea mari pentru el.

— Nu vreau deocamdată misiunea asta. Mai e timp berechet.

Struan se gândi şi el la timp. Nu regreta deloc anii petrecuţi în Orient, departe de ţară. Departe de soţia sa Ronalda şi de Culum şi de Jan şi Lechie şi Winifred, copiii lui. Ar fi vrut să fi fost şi ei cu el, dar Ronalda ura Orientul. Se căsătoriseră în Scoţia, pe când el avea douăzeci de ani şi Ronalda şaisprezece, şi plecaseră îndată spre Macao. Dar detestase şi drumul într-acolo şi Macao pe deasupra. Primul lor băiat murise la naştere şi, în anul următor, când se născuse cel de-al doilea fiu, Culum, şi acesta se îmbolnăvise. Aşa că Struan îşi expediase familia în ţară. La fiecare trei sau patru

ani venise şi el să-i vadă în concediu. Rămânea o lună sau două cu ei în Glasgow şi din nou înapoi în Orient, pentru că acolo erau multe de făcut şi trebuia construită Nobila Casă.

Nu-mi pare rău de nicio zi din viaţa mea, îşi spuse el. Niciuna. Bărbatul trebuie să ia lumea în piept şi să vadă ce drum îşi poate croi în viaţă. Nu acesta-i rostul vieţii? Deşi Ronalda-i o fată minunată şi-mi iubesc copiii, bărbatul trebuie să-şi împlinească menirea lui de bărbat. Nu de asta ne-am născut? De nu punea şeful clanului Struan mâna pe tot pământul şi nu-l înconjura cu garduri, lăsându-ne pe toţi ceilalţi pe drumuri, pe noi, neamurile lui, noi care am trudit pământul acela de generaţii întregi, atunci aş fi avut şi eu mica mea fermă acolo, aşa cum a avut şi tata înaintea mea. Mda, şi aş fi fost mulţumit să am ferma aia. Da' el ne-a aruncat pe toţi într-o mahala împuţită din Glasgow şi a pus el mâna pe tot pământul să se ajungă el conte de Struan, şi desfiinţase clanul. Noi, ceilalţi, aproape că am murit de foame şi atunci ne-am avântat pe mare şi am avut un *joss* bun care ne-a salvat, iar acum familia a ajuns bogată. Toţi s-au încropit. Şi asta pentru că eu am pornit pe mare. Şi pentru că s-a născut Nobila Casă.

Struan învăţase foarte repede că banii înseamnă putere. Şi avea să folosească această putere pentru a-l distruge pe contele de Struan şi pentru a răscumpăra o parte din pământurile clanului. Nu regreta nimic din viaţa lui. Descoperise China şi China îi dăruise ceea ce nu-i putuse dărui propria lui ţară. Nu doar bogăţie, bogăţia în sine era odioasă. Ci bogăţie şi un scop pentru această bogăţie. Îi datora şi el Chinei câte ceva.

Deşi ştia bine că trebuia să se întoarcă în ţară ca să devină membru al parlamentului şi ministru în cabinet, ca să-l doboare pe conte şi să prindă Hong Kong-ul în coroana Marii Britanii ca un giuvaier, ştia la fel de bine că se va întoarce mereu aici.

Pentru că adevăratul său ţel – o taină pentru toată lumea şi aproape şi pentru el o taină în mare măsură, mai tot timpul – îi va cere ani şi ani de zile pentru a-l împlini.

— Niciodată n-are omul destul timp.

Privi spre muntele care domina insula.

— O să-i spunem Piscul, adăugă el absent, şi din nou avu acea intuiţie ciudată că insula asta îl ura şi că-i dorea moartea, simţi cum ura îl împresoară din toate părţile şi se întrebă uluit de ce. În şase luni de zile tu vei conduce Nobila Casă, repetă el cu voce aspră.

— Nu pot. Singur n-am să pot.

— Un tai-pan e singur întotdeauna. Asta-i bucuria şi suferinţa acestei poziţii.

Peste umărul lui Robb îl văzu pe nostrom apropiindu-se.

— Iertare, sir. Îngăduiţi să „udăm puţin verga mare"?

— Da, domnule McKay?

McKay era scund şi îndesat, cu părul adunat la spate într-o coadă smolită, ca de şobolan.

— Da, câte două porţii de rom de fiecare. Apoi ocupă-te de treburi, aşa cum ne-am înţeles.

— Da, sir! spuse McKay şi se îndepărtă în grabă.

Struan se întoarse spre Robb, iar acesta nu simţi decât intensitatea acelei priviri verzi care părea să-şi reverse lumina asupra lui.

— La sfârşitul anului am să-l trimit încoace şi pe Culum. La vremea aia e cu facultatea terminată. Ian şi Lechie o să se îmbarce şi ei pe navă şi o să plece pe mare, apoi o să vină şi ei. La vremea aceea băiatul tău Roddy va fi destul de mare şi el. Mulţumesc lui Dumnezeu că avem destui feciori care să ne urmeze. Alege pe unul dintre ei să fie succesorul tău. Întotdeauna numai Tai-Panul trebuie să aleagă pe cel ce-l va urma şi momentul anume când se va întâmpla una ca asta.

Apoi, hotărât, se întoarse cu spatele la China continentală şi spuse fără drept de apel:

— Şase luni.

Se îndepărtă. Robb îl urmări cum pleacă, simţi deodată cum îl urăşte şi pe el, se urăşte şi pe sine şi insula asta. Ştia că nu se va descurca niciodată ca Tai-Pan.

— Nu beţi şi dumneavoastră cu noi? se adresă Struan unui grup de negustori. Să închinăm un pahar pentru noua noastră casă! Avem brandy, rom, bere, vin sec, whisky şi şampanie.

Arătă cu mâna spre barca cea mare, unde echipajul lui descărca butoaie şi aşternea mese. Alţi marinari se clătinau sub povara grămezilor de fripturi reci – pui, pulpe de porc, ca şi douăzeci de purcei de lapte şi o jumătate de vită – maldăre de pâini, plăcinte cu carne de porc, oale cu varză călită cu slănină şi treizeci sau patruzeci de şunci afumate, legături de banane de Canton, prăjituri cu fructe conservate, căni mari din sticlă fină sau cositor, vedre cu gheaţă, adusă din nord la bordul cliperelor sau unor lorci, anume pentru sticlele de şampanie.

— E aici de mâncare pentru toţi flămânzii.

Răsună o salvă de urale de aprobare, şi neguţătorii începură să se îndrepte spre mese. Când fiecare puse mâna pe câte un pahar sau cană, Struan ridică paharul:

— Un toast, domnilor.

— A să beau şi io cu tine, da’ nu pen’ frenţita asta de insulă numai bolovani. A să beau ca să te văd cum îţi rupi gâtu’! spuse Brock săltând o stacană cu bere. Da’ dacă stau şi mă gândesc mai bine, am să beau şi pen’ pietricica asta, da’ am să o şi botez: Aiureala lui Struan!

— Mda, e destul de mică, îi răspunse Struan, dar destul de mare pentru firma lui Struan şi a celorlalţi negustori cu China. Dar dacă e destul de

mare şi pentru compania Struan şi pentru a lui Brock, asta-i altă problemă.

— Io o să ţi-o zic p-a' dreaptă, Dirk, bătrâne. Pen' noi doi nu e destul de mare nici toată China, cât îi ea.

Brock dădu cana peste cap şi o aruncă spre insulă. Apoi porni ţanţoş spre propria lui barcă. Câţiva negustori îl urmară.

— Pe legea mea, proaste purtări, făcu Quance, după care strigă să acopere hohotele de râs. Hai, Tai-Pan, toastul. Pe domnul Quance îl munceşte o nemuritoare sete. Să trăim acest moment istoric.

— Iartă-mă, domnule Struan, spuse Horatio Sinclair, înainte de a auzi acest toast, n-ar fi potrivit să mulţumim Domnului pentru milostivirea ce ne-a arătat în această zi?

— Bineînţeles, flăcăule. Ce prostie să uit una ca asta! Nu vrei să dai tu tonul rugăciunii?

— Sir, de faţă e şi pastorul Mauss.

Struan şovăi, luat pe nepregătite. Îl cercetă pe tânăr, păru să-i placă sticlirea aceea de umor care pândea din ochii cenuşii. Apoi, cu voce tare, spuse:

— Domnule pastor Mauss, unde eşti? Să ascultăm o rugăciune.

Mauss se ridică dominându-i cu statura lui pe negustori. Se îndreptă poticnindu-se spre capul mesei şi puse cana goală, prefăcându-se că totdeauna fusese goală şi nu i-o umpluse nimeni niciodată. Bărbaţii îşi scoaseră pălăriile şi rămaseră cu capetele goale în vântul tăios. Asupra ţărmului se lăsă tăcere. Struan ridică privirea spre piciorul pantei, spre un gorgan unde avea să fie ridicată biserica. Cu ochiul minţii el şi vedea silueta bisericii, ca şi oraşul şi cheiurile portului, antrepozitele şi casele şi grădinile. Chiar şi Nobila Casă de unde Tai-Panul va ţine consiliu în generaţiile viitoare. Apoi alte locuinţe pentru cei din conducerea acestei case şi familiile lor. Şi fetele lor. Gândul îi fugi spre iubita lui de acum, T'chung Jen May-may. O cumpărase pe May-may

cu cinci ani mai înainte, pe când avea cincisprezece ani şi era neprihănită. Aiiii iaaa! făcu el, amintindu-şi de exclamaţia ei în dialectul din Canton care voia să exprime plăcere sau mânie, silă sau fericire sau chiar neputinţă, depinde de felul cum era rostită. Ei bine, e ca o pisică sălbatică, dacă există pe lume femeia care să semene cu sălbăticiunea asta.

— Dumnezeule blând al tuturor vânturilor sălbatice şi al talazurilor ce se sparg puternice la ţărm, al frumuseţii şi dragostei, Dumnezeule stăpân al tuturor marilor nave şi al Stelei Polare şi al fericirii caselor noastre, Doamne Dumnezeule, părinte al lui Isus, priveşte-ne pre noi şi ne miluieşte.

Cu ochii închişi, Mauss ridică mâinile în sus. Avea o voce adâncă şi expresivă şi puterea credinţei lui iradie asupra celorlalţi.

— Suntem şi noi fii ai oamenilor, şi părinţii noştri au suferit pentru noi aşa cum şi tu ai suferit pentru binecuvântatul tău fiu Isus. Sfinţii sunt urcaţi pe cruce şi păcătoşii se înmulţesc pe pământ. Ne uităm la minunea unei flori şi nu te mai vedem. Înfruntăm Vântul cel Mare şi nu te simţim pe tine. Străbatem imensele oceane şi nu te cunoaştem. Adunăm roadele ogoarelor şi nu mai simţim atingerea ta. Ne îndestulăm cu mâncare şi băutură, dar nu mai sunt trupul tău. Pentru că tu eşti în toate astea şi încă în multe altele. Pentru că tu eşti şi viaţa şi moartea şi izbânda şi înfrângerea. Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi simpli oameni…

Se opri cu faţa chinuită, în vreme ce se trudea cu sufletul său care-şi dădea duhul. O, Doamne, iartă-mi mie păcatele mele. Lasă-mă să-mi ispăşesc slăbiciunile ajutând la convertirea păgânilor. Lasă-mă să fiu un martir al credinţei tale sfinte. Şi din ceea ce am ajuns acum fă-mă să fiu cum eram odinioară… Dar Wolfgang Mauss ştia că drum de întoarcere nu mai era, că din clipa în care alesese să-l slujească pe Struan, sufletul său nu mai

cunoscuse tihna, iar dorinţele cărnii l-au cufundat în păcat. Doamne, ceea ce am făcut a fost drept. Pentru că alt drum de a pătrunde în China nu era. Deschise ochii şi se uită neajutorat în jur.

— Iertare. Iertaţi-mă. Nu mai ştiu ruga mai departe. Îi văd cuvintele, cuvintele sfinte prin care aş putea să vă fac să-l auziţi, aşa cum îl auzeam şi eu odinioară… dar nu mai pot rosti aceste cuvinte de acum încolo. Iertaţi-mă. O, Doamne, binecuvântează această insulă. Amin.

Struan apucă o sticlă de whisky şi i-o întinse lui Mauss.

— Eu cred că ai spus rugăciunea destul de bine. Domnilor, un toast. În cinstea reginei!

Băură cu toţii şi când cănile rămaseră goale, Struan porunci să fie umplute din nou.

— Cu îngăduinţa dumitale, domnule căpitan Glessing, mi-ar face plăcere să ofer câte o duşcă şi oamenilor dumitale. Ca şi dumitale de altfel. Un toast pentru cel mai nou teritoriu al reginei! Astăzi ai intrat în istorie. Apoi, întorcându-se spre ceilalţi negustori, le spuse: Ar trebui să-l cinstim pe căpitan. Haideţi să botezăm această plajă Promontoriul Glessing!

Se stârni un cor de voci ce încuviinţau ideea.

— Numai cel mai înalt dintre ofiţeri poate da nume unei insule sau unei părţi a ei, răspunse Glessing.

— Am să-i amintesc Excelenţei sale lucrul acesta.

Glessing dădu scurt din cap şi răcni către maestrul de arme:

— O duşcă marinarilor, cu urările firmei Struan şi Compania. Soldaţilor nu. De voie!

În ciuda faptului că avea pică pe Struan, Glessing nu se putu abţine să nu se simtă mândru ştiind că atâta vreme cât va exista această colonie a Hong Kong-ului numele său nu va fi dat uitării. Fiindcă Struan nu arunca niciodată vorbe în vânt. Urmară toastul pentru Hong Kong şi cele trei

rânduri de urale. Apoi Struan îi făcu semn din cap cimpoierului şi pe plajă răsună cântecul tânguios al clanului Struan. Robb nu se atinse de băutură. Struan îşi muie buzele într-un pahar de brandy şi porni să se plimbe prin mulţime, salutându-i zgomotos pe cei pe care dorea el să-i salute şi dând doar din cap către ceilalţi.

— Gordon, tu nu bei deloc?

— Nu, mulţumesc, domnule Struan, şi Gordon Chen făcu o plecăciune după protocolul chinezesc, foarte mândru că fusese remarcat.

— Cum îţi mai merg treburile?

— Foarte bine, mulţumesc, sir.

Flăcăul a ajuns acum un tânăr minunat, se gândi Struan. Cam ce vârstă să aibă acum? Nouăsprezece. Cum mai fuge timpul. Îşi aminti de Kai-Sung, mama băiatului, îşi aminti cu dragoste. Fusese prima lui iubită şi foarte frumoasă. Aiii iaa! multe te-a mai învăţat!

— Ce mai face mama ta? îl întrebă el.

— Foarte bine, zâmbi Gordon Chen. Prin mine vă transmite rugile ei toate pentru a fi teafăr şi nevătămat, în fiecare lună arde în templu beţe sfinte să aveţi un *joss* bun.

Struan se întrebă cum o mai fi arătând acum. N-o mai văzuse de şaisprezece ani. Dar îşi amintea limpede chipul ei.

— Transmite-i cele mai bune urări din partea mea.

— Mare cinste pentru ea, sir.

— Chen Sheng îmi spune că munceşti din greu şi-i eşti foarte folositor.

— E prea bun cu mine, sir.

Chen Sheng n-a fost bun niciodată cu nimeni care nu aduce mai mult decât îl costă. Chen Sheng e un bandit bătrân, gândi Struan, dar fără el am fi pierduţi.

— Ei, făcu Struan, nu puteai să ai mai bun profesor decât Chen Sheng. În următoarele câteva luni vor fi multe de făcut, bani buni de dobândit.

— Sper să fiu de folos Nobilei Case, sir.

Struan simţi că băiatul lui cocea ceva în minte, dar nu zise nimic şi plecă mai departe, după ce dădu din cap în semn de încuviinţare, ştiind că Gordon va găsi el o cale să-i spună la timpul potrivit despre ce-i vorba. Gordon Chen se înclină şi el şi, după o clipă, porni agale spre una dintre mese, şi aşteptă politicos mai în spate până când se făcu loc şi pentru el, conştient de faptul că ceilalţi îl urmăreau îndelung cu privirea, dar nu-i păsa: atâta vreme cât Struan era Tai-Pan, era în siguranţă. Negustori şi marinari pe toată plaja aceea rupeau cu mâinile bucăţi de pui şi de purcei de lapte şi se îndopau cu carne, grăsimea scurgându-li-se pe bărbie. Ce adunătură de sălbatici, gândi Gordon Chen, şi mulţumi *jossului* său că fusese crescut în educaţia chineză şi nu cea europeană.

Da, îi trecu lui prin minte, am avut un *joss* imens de bun. Acelaşi *joss* îl adusese pe tainicul lui învăţător chinez acum câţiva ani. Nu spusese niciun cuvânt nimănui despre acest învăţător, nici măcar mamei lui. De la acesta învăţase el că nu tot ceea ce îi spuneau pastorul Mauss şi pastorul Sinclair era neapărat adevărat. Aşa aflase de Budha şi de China, despre trecutul ei, dar mai ales cum să te răscumperi pentru darul vieţii şi cum să foloseşti acest dar pentru gloria patriei tale. În urmă cu un an învăţătorul lui îl iniţiase în cea mai puternică, mai tainică şi militantă dintre toate societăţile secrete chinezeşti, Hung Mun Tong, care avea membri răspândiţi în toată China şi în cadrul căreia se legase prin cele mai sfinte jurăminte pecetluite cu sânge, frăţeşte, să răstoarne dinastia urâtă a manciurienilor, străinii Ch'ing, dinastia domnitoare a Chinei. De două veacuri, sub diverse înfăţişări şi nume, societatea îndemnase la revoltă. Răscoalele cuprinseseră toate colţurile imperiului chinez, din Tibet până în Formoza, din Mongolia până în Indochina. Ori de câte ori ţara era lovită de

foamete sau de asuprire, Hung Mun îi aduna pe ţărani laolaltă şi-i stârnea împotriva mandarinilor şi a dinastiei Ch'ing. Toate aceste revolte au eşuat şi au fost înăbuşite sălbatic de către dinastie. Dar societatea secretă supravieţuise. Gordon Chen se simţise adânc onorat că el, fiind chinez doar în parte, fusese socotit demn de a face parte din Hung Mun. Moarte dinastiei Ch'ing! Îşi binecuvântează *jossul* că avusese şansa de a se naşte în această epocă a istoriei, în această parte a Chinei, şi de a avea chiar un astfel de tată, pentru că el ştia că era aproape timpul când se va răscula toată China. Şi-l binecuvântă pe Tai-Pan că dăruise societăţii Hung Mun o nepreţuită perlă: Hong Kong-ul. În fine, acum societatea va avea o bază sigură unde să se refugieze ca să scape de permanenta asuprire a mandarinilor. Hong Kong-ul va fi sub stăpânirea barbarilor, şi aici, în această insuliţă, era convins că societatea lor va înflori. Iar de aici, din Hong Kong, în taină şi la adăpost, se vor strecura pe continent şi-i vor hărţui pe cei din dinastia Ch'ing până la ziua cea mare. Şi cu puţin *joss,* gândi el, cu puţin *joss* aş putea folosi şi puterea Nobilei Case pentru cauza noastră.

— Ia înfulecă din asta, păgân blestemat!

Gordon Chen ridică privirea surprins. Un marinar mic şi îndesat se uita urât la el. Ţinea în mâini un picior de la un purcel de lapte de care trăgea cu dinţii lui stricaţi.

— Înfulecă din asta sau am să-ţi iau coada aia blestemată şi ţi-o înfăşor în jurul gâtului tău afurisit.

Nostromul McKay veni grăbit şi-l zvârli deoparte pe marinar.

— Ţine-ţi căţeaua, Ramsey, netrebnic frenţit, îl admonestă el. N-a vrut să vă facă niciun rău, domnule Chen.

— Mda, mulţumesc, domnule McKay.

— Vreţi ceva de haleală? se oferi McKay, şi cu cuţitul din mână străpunse o găină şi i-o oferi.

Gordon Chen rupse cu mare delicateţe o bucăţică din capătul aripii găinii, îngrozit de apucăturile barbare ale lui McKay.

— Mulţumesc.

— Numai atât doriţi?

— Da, e cea mai delicioasă bucăţică, spuse Chen şi se înclină. Mulţumesc încă o dată! şi se îndepărtă.

McKay se apropie de marinarul lui.

— Hei, bătrâne, eşti întreg?

— Ar fi trebuit să-l spintec pe pederastul ăla şi să-i dau inima afară. E femeia ta, McKay?

— Vorbeşte mai pe şest, bătrâne. Chinezul ăsta trebuie lăsat în pace. Dacă vrei să te legi de vreun bastard de păgân, găseşti tu o groază. Da' nu pe ăsta, pe Dumnezeu. E bastardul Tai-Panului, uite de asta.

— Atunci de ce naiba nu are şi el un semn acolo să-l ştim… sau măcar să-şi taie părul? Ramsey coborî glasul şi se uită cu jind. Am auzit că chinezii ăştia-s nişte iubite… straşnice, cu totul altfel…

— Habar n-am. N-am avut niciodată de-a face cu vreuna din putorile astea. Există din belşug de-ale noastre în Macao.

Struan urmări cu privirea un sampan ancorat în larg. Era o barcă destul de mică cu o cabină plăcută, construită din rogojini subţiri, împletite din pai, întinse pe structuri de bambus. Pescarul şi familia sa erau Hoklo, adică oameni ai bărcii care-şi trăiau viaţa numai pe apă şi doar rar, sau poate niciodată, nu puneau piciorul pe pământ. Văzu pe ea patru adulţi şi opt copii. Unii ţânci erau legaţi de sampan cu funii înnodate la brâu. Aceştia erau băieţi. Fetele nu erau legate, ele nu prea aveau valoare.

— Când credeţi că ne putem întoarce la Macao, domnule Struan?

Se întoarse şi-i zâmbi lui Horatio.

— Cred că mâine, flăcăule. Dar îmi imaginez că Excelenţa sa va avea nevoie de tine pentru întâlnirea sa cu Ti-sen. Vor fi o groază de documente de tradus.

— Pe când e programată întâlnirea?

— Cred că în vreo trei zile.

— Dacă vreo navă de-a dumneavoastră se îndreaptă spre Macao sunteţi bun să-i îngăduiţi şi surorii mele să meargă? Sărmana Mary, de două luni n-a mai coborât de pe navă.

— Cu plăcere.

Struan se întrebă ce-ar fi făcut Horatio când ar fi aflat adevărul despre Mary. El fusese pus în faţa acestui adevăr cu doar trei ani şi ceva în urmă…

Se afla în Macao, într-o piaţă aglomerată şi, deodată, un chinez îi împinsese un bileţel în mână şi apoi dispăruse. Era scris în chineză. Îi arătase hârtia lui Wolfgang Mauss. „Sunt nişte indicaţii cum să ajungi la o anumită casă, domnule Struan. Şi un mesaj: «Tai-Panul Nobilei Case are nevoie de informaţii deosebite pentru salvarea acestei case. Să vină în taină la intrarea laterală la ora maimuţei.» „Când e ora asta a maimuţei?” „La ora trei după-amiaza.” „Unde se află locuinţa asta?” Wolfgang îi spusese şi apoi adăugase: „Nu te duce. E o capcană, *hein?* Ai uitat că pe capul tău e o recompensă de o sută de mii de taeli?” „Casa asta nu-i în cartierul chinezesc, replicase Struan. Iar ziua în amiaza mare nu poate fi o capcană. Du-te şi strânge oamenii bărcii mele. Dacă nu mă arăt teafăr şi nevătămat într-un ceas, veniţi şi căutaţi-mă voi.”

Aşa că se dusese, lăsându-l pe Wolfgang şi pe oamenii bărcii lui, cu toţii înarmaţi, în apropiere, gata să intervină. Casa făcea parte dintr-un şir de locuinţe de pe o stradă liniştită, cu pomi pe margine. Pe o poartă, ce se deschise într-un zid înalt, Struan pătrunse într-o grădină. Îl aştepta o servitoare chinezoaică. Era îmbrăcată corect, cu

pantaloni negri şi haină neagră, iar părul îi era strâns într-un coc. Femeia se înclină dinainte-i şi-i făcu semn să păstreze tăcere şi să o urmeze. Îl conduse prin grădină şi apoi în casă, urcară o scară spre un apartament particular şi apoi într-o încăpere. El merse precaut în urma ei, gata în orice moment să facă faţă oricărui pericol.

Camera avea un mobilier fastuos, iar tăbliile pereţilor erau împodobiţi cu tapiserii. Scaune, o masă şi mobile chinezeşti din lemn de tec. În încăpere dăinuia un aer ciudat de curat, doar cu o foarte uşoară sugestie de parfum extrem de rafinat. Fereastra, singura de altfel, dădea spre grădină. Femeia se apropie de un perete lateral şi, cu foarte mare grijă, dădu la o parte o minusculă bucată de panou. În perete era o găurică prin care se putea spiona ce se petrece în încăperea de alături. Femeia se uită pe acolo, şi apoi îi făcu semn să facă la fel. Ştia că chinezii aveau un truc vechi pentru a pedepsi un duşman, mai prost, punându-l să se uite printr-o astfel de găurică în perete în vreme ce de cealaltă parte îl aştepta cineva cu un ac în mână. Aşa că se apropie cu fereală la câţiva inci de gaura respectivă. Putea totuşi să vadă totul clar în încăperea de alături.

Era un dormitor. Wang Chu, cel mai mare mandarin din Macao, zăcea sforăind gol puşcă în pat, etalându-şi corpul trupeş. Alături de el se afla Mary, goală şi ea. Stătea cu mâinile sub cap şi privea pierdută în tavan. Struan urmări cuprins de silă scena de care nu-şi putea desprinde privirile. Cu un gest leneş, Mary îl împinse cu cotul pe Wang Chu, îl mângâie ca să-l trezească şi apoi vorbi şi râse cu el. Struan nu ştiuse niciodată că Mary vorbea chinezeşte, şi doar o cunoştea mai bine ca toată lumea, în afară de fratele ei. Ea făcu să sune un mic clopoţel, şi de îndată se arătă o slujnică ce-l ajută pe mandarin să se îmbrace. Wang Chu nu se putea îmbrăca singur pentru că avea nişte unghii de patru inci lungime şi acoperite

cu foiţă bătută în nestemate. Struan întoarse capul plin de ură. Din grădină se auzi deodată o discuţie, glasurile cântate ale unor chinezi. Struan se uită cu băgare de seamă într-acolo. În grădină se adunase garda lui Wang Chu, aşa că aveau să-i taie calea de retragere. Femeia îi făcu semn să nu se îngrijoreze, ci să aştepte liniştit. Se apropie de masă şi-i turnă nişte ceai, apoi făcu o plecăciune şi dispăru. În jumătate de oră bărbaţii părăsiră grădina şi Struan îi văzu pe stradă adunându-se înaintea lecticii. Slujitorii îl ajutară pe Wang Chu să se urce în ea şi porniră.

— Hello, Tai-Pan!

Struan se răsuci iute, trăgându-şi cuţitul din teacă. În cadrul uşii disimulate în perete stătea Mary. Purta o rochie vaporoasă care nu ascundea nimic din farmecele ei. Purta părul blond foarte lung, avea ochi albaştri şi gropiţă în bărbie, picioare lungi şi o talie îngustă, iar sânii îi erau mici şi tari. La gât îi atârna de un lanţ de aur o nepreţuită bijuterie de jad. Mary îl cerceta pe Struan abordând un zâmbet curios, lipsit de expresie.

— Poţi să-ţi pui cuţitul la loc, Tai-Pan. Nu te ameninţă niciun pericol.

Avea o voce calmă, batjocoritoare.

— Ai merita să fii bătută cu biciul, îi replică el.

— Ştiu cum e când eşti bătută cu biciul, ştiu tot, nu-ţi aduci aminte? îi făcu semn s-o urmeze în dormitor. O să fim mai la larg aici! şi se apropie de un birou şi turnă brandy în două pahare. Ce s-a întâmplat? făcu ea cu acelaşi zâmbet pervers. N-ai mai fost în dormitorul unei fete până acum?

— Vrei să spui în dormitorul unei curve?

Fata îi întinse un pahar şi el îl luă.

— Tai-Pan, suntem amândoi la fel. Şi unul şi celălalt preferăm să ne alegem tovarăşii de pat dintre chinezi.

— Dumnezeule, afurisită căţea…

— Nu o face pe ipocritul cu mine, nu ţi se potriveşte. Eşti căsătorit şi mai ai şi copii. Şi cu toate astea ai o mulţime de alte femei. Chinezoaice. Ştiu totul despre ele. Am avut grijă să aflu.

— Nu se poate să fii Mary Sinclair pe care o cunosc eu, îşi spuse el mai degrabă sieşi.

— Deloc imposibil. Surprinzător, da! şi sorbi calmă din paharul cu brandy. Am trimis după dumneata pentru că am vrut să mă vezi aşa cum sunt cu adevărat.

— De ce?

— Mai întâi concediază-ţi oamenii şi trimite-i acasă.

— De unde ştii de ei?

— Fiindcă te ştiu pe tine foarte grijuliu. Ca şi mine. N-ai fi venit niciodată aici, în mare taină, fără să-ţi iei nişte oameni de pază.

În ochi i se citea o expresie batjocoritoare.

— Ce ai de gând?

— Cât le-ai spus oamenilor să aştepte?

— O oră.

— Eu am nevoie de mai mult din timpul dumitale. Trimite-ţi oamenii! râse ea. Am să aştept.

— Aşa să faci, şi să nu uiţi să pui nişte veşminte pe tine.

Ieşi din casă şi-i spuse lui Wolfgang să mai adaste vreo două ceasuri şi numai apoi să vină după el. Îi încredinţă taina uşii secrete, dar nu-i suflă o vorbă despre Mary. Când se întoarse o găsi pe Mary întinsă pe pat.

— Tai-pan, te rog închide uşa, făcu ea.

— Doar ţi-am spus să pui nişte haine pe tine.

— Doar ţi-am spus să închizi uşa.

Trânti uşa cu furie. Mary îşi scoase şi cămaşa aceea părelnică şi o aruncă deoparte.

— Mă găseşti atrăgătoare?

— Nu, îmi faci silă.

— Mie nu-mi faci silă, Tai-Pan. Eşti singurul bărbat de pe lumea asta pe care-l admir.

— Ar trebui să te vadă şi Horatio cum arăţi tu în clipa asta.

— Ah, Horatio! făcu ea misterioasă. De data asta cât timp le-ai spus oamenilor tăi să aştepte?

— Două ceasuri.

— Le-ai spus despre uşa tainică. Dar nimic despre mine.

— De ce eşti aşa de sigură?

— Pentru că te cunosc, Tai-Pan. De asta am avut curajul să-ţi dezvălui taina mea! spuse ea şi se jucă atentă cu paharul de brandy, privind în jos. Când te-ai uitat prin gaura aceea de spionat, noi… terminaserăm?

— Dumnezeule, mai bine ai…

— Tai-Pan, fii răbdător cu mine, spuse ea. Terminaserăm?

— Mda!

— Îmi pare bine. Îmi pare şi bine şi rău. Da' voiam să fii sigur.

— Nu pricep.

— Am vrut să fii convins că Wang Chu e iubitul meu.

— De ce?

— Pentru că deţin informaţii pe care le poţi folosi, Tai-Pan. Am mulţi iubiţi. Şi Chen Sheng vine pe aici uneori. Mulţi dintre mandarinii din Canton. O dată a fost chiar şi bătrânul Jin-qua! Ochii ei avură o lucire de gheaţă şi părură să-şi schimbe culoarea. Lor nu le fac silă. Lor le place culoarea pielii mele şi sunt mulţumiţi de mine. Şi eu sunt mulţumită de ei. Trebuia să-ţi spun toate astea, Tai-Pan. Nu fac decât să-mi plătesc o veche datorie faţă de tine.

— Ce datorie?

— Ai pus capăt bătăilor. Le-ai pus capăt prea târziu, dar asta nu e vina ta! spuse ea ridicându-se din pat ca să-şi tragă pe ea o rochie lungă, groasă. De-acum nu mă mai joc cu tine. Te rog ascultă-mă până la capăt şi apoi poţi să faci ce vrei.

— Ce doreşti să-mi spui?

— Împăratul a numit un alt vicerege la Canton. Viceregele Ling aduce cu el un edict imperial prin care se opreşte contrabanda cu opiu. O să sosească în două săptămâni, iar peste trei săptămâni va înconjura cu trupe colonia din Canton. Nici unui european nu-i va fi îngăduit să părăsească apoi Canton-ul până când nu va fi predată şi ultima cantitate de opiu.

Struan râse dispreţuitor.

— Nu cred o iotă.

— Dacă opiul acesta va fi predat şi distrus, oricine are încărcături de opiu în afara Canton-ului va face avere, spuse Mary.

— Opiul nu va fi predat.

— Ia zi, dacă toată colonia va fi eliberată numai în schimbul opiului, atunci ce-ai să te faci? Acolo nu sunt nave de război. Sunteţi lipsiţi de apărare. Nu-i aşa?

— Mda.

— Trimite atunci o navă la Calcutta cu ordinul de a cumpăra opiu, tot opiul pe care poate pune mâna, la două luni după ce soseşte acolo. Dacă informaţiile mele sunt false, ai destul timp să contramandezi ordinul.

— Wang ţi-a spus?

— Numai despre vicerege. Cealaltă parte a fost ideea mea. Am vrut să-mi plătesc vechea datorie faţă de tine.

— Nu-mi datorezi nimic.

— N-ai fost niciodată bătut cu biciul.

— De ce n-ai trimis pe cineva să-mi spună în taină toate astea? De ce m-ai adus aici? Ca să te văd în halul ăsta? De ce să mă obligi să trec prin… chinul ăsta?

— Voiam să-ţi spun cu gura mea. Eu. Voiam să mai ştie şi altcineva în afară de mine ce-am ajuns. Eşti singurul om în care am încredere, spuse ea cu o neaşteptată inocenţă de copil.

— Eşti nebună. Ar trebui să fii închisă undeva.

— Numai fiindcă îmi place să mă culc cu chinezi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi dai seama ce-ai ajuns?

— Ba da. O ruşine a Angliei, şi mânia trecu peste chipul ei, făcându-l mai dur, îmbătrânindu-i-l. Voi, bărbaţii, puteţi face ce poftiţi, dar noi, femeile, nu avem dreptul. Dumnezeule! Cum să mă culc cu un european? Abia aşteaptă să plece şi să spună şi celorlalţi tot ce ştie şi să mă facă de râs înaintea tuturor. Dar în felul ăsta nu păţeşte nimeni nimic. În afară de mine, probabil, dar şi asta s-a întâmplat de multă vreme.

— Ce s-a întâmplat?

— Tai-Pan, mai bine să-ţi spun un lucru cât se poate de adevărat: o femeie are nevoie de bărbaţi la fel cum un bărbat are nevoie de femei. De ce să ne mulţumim doar cu un singur bărbat? De ce?

— Şi de câtă vreme te îndeletniceşti cu treaba asta?

— De când aveam paisprezece ani. Nu fi atât de surprins! Ce vârstă avea May-may când ai cumpărat-o?

— Era altceva.

— Pentru un bărbat întotdeauna e altceva! Mary se aşeză la masă dinaintea unei oglinzi şi începu să-şi perie părul. Brock duce tratative în mare taină cu spaniolii la Manila pentru recolta de zahăr. I-a oferit lui Carlos de Silvera zece la sută pentru a obţine monopolul.

Struan simţi cum îl cuprinde un val de furie. Dacă lui Brock îi reuşeşte pungăşia asta cu zahărul, atunci va putea domina toată piaţa Filipinelor.

— De unde ştii?

— Mi-a spus compradorul său, Sze-tsin.

— Şi el e unul dintre… clienţii tăi?

— Da.

— Mai vrei să-mi destăinui şi altceva?

— Poţi să câştigi o sută de mii de taeli de argint din ce ţi-am spus până acum.

— Ai isprăvit?

— Da.

Struan se ridică în picioare.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să-i spun totul fratelui tău. Ar fi mai bine să fii trimisă înapoi în Anglia.

— Tai-Pan, lasă-mă să-mi trăiesc viaţa aşa cum vreau. Mă bucur să fiu aşa cum sunt şi n-am să mă schimb niciodată. Niciun european în afară de tine şi de Horatio şi foarte puţini chinezi ştiu că eu vorbesc dialectele cantonez şi mandarin. Dar numai tu ştii cum sunt eu cu adevărat. Îţi făgăduiesc să-ţi fiu foarte, foarte folositoare.

— Gata, te duci acasă, pleci din Asia.

— Asia e casa mea! Fruntea i se încreţi şi privirea i se mai îmblânzi. Te rog, lasă-mă să fiu aşa cum sunt. Nu s-a schimbat nimic. Acum două zile ne-am întâlnit pe stradă şi ai fost bun cu mine, amabil. Sunt aceeaşi Mary şi acum.

— Nu, nu mai eşti tot aia. Şi tot ce-a fost aici e ca şi cum n-ar fi?

— Toţi suntem făcuţi din mai mulţi oameni diferiţi în acelaşi timp. Ce-ai văzut e una dintre Mary, şi cealaltă Mary, fetiţa dulce, un neprihănit şi inocent nimic, căreia îi plac discuţiile prosteşti, venerează biserica şi clavecinul, se dă în vânt după cântat şi împletit, sunt tot eu. Nu ştiu de ce, dar e adevărul adevărat. Tu eşti Struan, Tai-Panul – un diavol, contrabandist, prinţ, criminal, soţ iubitor, bărbat căzut în preacurvie, sfânt şi încă o sută de indivizi diferiţi. Care e Struan cel adevărat?

— N-am să-i spun lui Horatio nicio vorbă. Te poţi întoarce singură în ţară. Banii ţi-i dau eu.

— Am bani destui pentru călătorie, Tai-Pan. Eu muncesc pentru darurile pe care le primesc. Casa asta îmi aparţine, la fel ca şi cea de alături. Şi am să plec când am să hotărăsc eu şi aşa cum am să hotărăsc. Te rog, lasă-mă în plata sorţii mele. Sunt

ceea ce sunt, şi nu poţi face nimic ca să mă schimbi. Cândva ai fi putut să mă ajuţi. Nu, nu-i cinstit din partea mea să spun una ca asta. Nimeni nu m-ar fi putut ajuta. Îmi place să fiu aşa cum sunt. N-am să mă schimb niciodată. Am să rămân ceea ce sunt: fie în taină, şi nimeni nu ştie în afară de tine şi de mine, fie aşa cum sunt ştiută de toţi ceilalţi. Şi atunci de ce să-i faci pe alţii să sufere? De ce să-l chinui pe Horatio?

Struan o fixă cu privirea. Ştia că spune ceea ce gândeşte.

— Ştii măcar ce primejdie te paşte?

— Da.

— Să zicem că ai să rămâi grea.

— Primejdia face viaţa mai interesantă, Tai-Pan! şi-l privi adânc în ochi, o umbră trecând prin albastrul privirii ei. Numai dintr-un singur motiv regret că te-am adus aici: de-acum n-am să pot fi niciodată femeia ta. Mi-ar fi plăcut să ştiu că am fost a ta.

Struan o lăsase pe Mary să se bucure de soarta pe care şi-a ales-o. Avea dreptul să trăiască după cum îi era pofta, şi dacă ar fi demascat-o în faţa comunităţii n-ar fi slujit la nimic. Ba, din contra, n-ar fi făcut decât să-l distrugă pe devotatul ei frate. Informaţiile ei îi aduseseră imense profituri. Datorită ei, Nobila Casă dobândi aproape întreg monopolul comerţului cu opiu vreme de un an, şi compensă cu vârf pierderile sale de opiu – douăsprezece mii de lăzi – cu care plătise răscumpărarea coloniei din Canton. Corecte s-au dovedit şi informaţiile date de Mary cu privire la Brock, aşa că Brock a fost oprit la vreme. Struan i-a deschis fetei un cont secret în Anglia, şi în acest cont a depus o cotă parte din profituri. Ea îi mulţumi, dar nu păru prea interesată de bani. Din vreme în vreme ea îi dădu şi alte informaţii. Dar niciodată nu i-a mărturisit cum a început această viaţă dublă şi din ce motiv. Doamne Dumnezeule

Atotputernic, se gândi el, n-am să pricep oamenii niciodată…

Iar acum, pe plajă, se întrebă ce-ar putea face Horatio când va descoperi adevărul. Era imposibil ca Mary să mai poată păstra taina vieţii ei ascunse multă vreme, cu siguranţă că avea să facă vreo prostie.

— Ce s-a întâmplat, domnule Struan? întrebă Horatio.

— Nimic, flăcăule, mă gândeam şi eu.

— Pleacă vreo navă de-a dumneavoastră azi sau mâine?

— Poftim?

— Care să meargă spre Macao, reluă Horatio râzând. S-o ducă pe Mary în Macao.

— A, da, Mary, spuse Struan făcând un efort să se concentreze. Probabil mâine. Am să te anunţ eu, flăcăule.

Îşi croi cu greu drum printre negustori, îndreptându-se spre Robb, ce se afla în picioare lângă una dintre mese, uitându-se pierdut spre larg.

— Şi acum ce urmează, domnule Struan? îi strigă Skinner.

— Hmm?

— Insula-i a noastră. Care-i mişcarea următoare a Nobilei Case?

— Să construiască, bun înţeles. Cine construieşte mai întâi acela va profita mai întâi, domnule Skinner.

Struan dădu din cap prietenos şi-şi continuă drumul. Se întrebă ce-ar fi zis ceilalţi comercianţi, chiar şi Robb, dacă ar fi ştiut că el era proprietarul ziarului *Oriental Times* şi că Skinner era omul plătit de el.

— Robb, tu nu bagi ceva în gură?

— Mai târziu, Dirk. Avem timp berechet.

— Ceai?

— Mulţumesc.

Cooper porni spre ei şi ridică paharul:

— Pentru Aiureala lui Struan?

— Dacă aşa stau lucrurile, Jeff, replică Struan, vă trag şi pe voi în şanţ o dată cu mine.

— Mda, făcu Robb. Şi o să fie un şanţ tare scump dacă Struan e şi el băgat în treaba asta.

— Nobila Casă face tot ce face în stil mare. Un whisky perfect, şampania, brandy-ul la fel. Şi pe deasupra şi pahare veneţiene! Cooper lovi paharul cu unghia şi se auzi un sunet cristalin. Minunat.

— Făcut în Birmingham. Taman acum au dibuit un nou procedeu. Una dintre fabrici produce de-acum câte o mie pe săptămână. În numai un an o să avem o duzină de fabrici din astea. Struan tăcu o clipă. Pot să vă livrez în Boston orice cantitate doriţi. Zece cenţi, cenţi americani, paharul.

Cooper cercetă paharul cu şi mai mare atenţie.

— Zece mii de pahare, şase cenţi.

— Zece cenţi. Brock v-ar lua doisprezece.

— Cinsprezece mii la şapte cenţi.

— Adjudecat! Dar cu o comandă garantată pentru treizeci de mii la acelaşi preţ, până-ntr-un an de acum încolo, şi o garanţie scrisă că veţi importa numai prin firma Struan.

— Adjudecat! Dacă transportaţi şi o încărcătură de bumbac cu aceeaşi navă de la New Orleans la Liverpool.

— Câte tone?

— Trei sute. În condiţiile obişnuite.

— Adjudecat! Dacă veţi acţiona în calitate de agenţi ai noştri la Canton pentru recolta de ceai din acest an. Dacă va fi nevoie.

Cooper se puse în aceeaşi secundă în gardă.

— Dar războiul s-a terminat. De ce mai ai nevoie de un agent?

— Încheiem afacerea?

Gândurile mişunau în mintea lui Cooper ca furnicile într-un muşuroi. Tratatul de la Chuenpi deschidea porţile Canton-ului în faţa comerţului. În ziua următoare aveau să se întoarcă în colonie cu toţii din nou, pentru a-şi relua fiecare ce-i al lui. Se vor instala din nou în factoriile lor, sau hong,

cum li se spune în Orient tuturor clădirilor în care se făceau afaceri, şi vor locui în colonie până în mai, când se încheia sezonul de afaceri. Dar să spui că Nobila Casă avea nevoie de un agent acum la Canton era o nebunie la fel de mare ca şi a lansa ideea că Statele Unite ale Americii aveau nevoie de o casă regală.

— Încheiem afacerea, Jeff?

— Da. Te aştepţi să izbucnească din nou războiul?

— Toată viaţa nu-i decât un şir de necazuri. Nu asta încerca să ne spună Wolfgang?

— Nu ştiu.

— Şi cam cât de repede va fi gata noua noastră corabie? îl încolţi Struan pe neaşteptate.

Cooper miji ochii.

— Cum de-ai aflat despre corabie? Nimeni în afara celor din compania noastră nu ştie o iotă.

Robb râse.

— Meseria noastră-i să aflăm şi noi câte ceva, Jeff. Corabia asta poate însemna o competiţie necinstită. Dacă fuge aşa cum socoate Dirk că ar putea fugi, poate că o s-o cumpărăm de sub nasul vostru. Sau o să construim alte patru la fel.

— Ar însemna o mare schimbare dacă englezii încep să cumpere corăbii americane, spuse Cooper încordat.

— Oh, n-o să le cumpărăm, Jeff, replică Struan. Avem deja o copie completă a liniilor sale. O să le construim acolo unde am construit corăbii întotdeauna, la Glasgow. Dacă aş fi în locul tău i-aş înclina doar o idee catargele mai mult şi aş adăuga zburători la artimon şi arborele principal. Şi cum o să botezaţi corabia?

— *Independence!*

— Ei, atunci noi o să-i spunem *Independent Cloud.* Dacă o să merite.

— O să vă ştergem de pe faţa mărilor. În război v-am bătut de două ori, acum o să vă batem acolo

unde o să vă doară mai tare. O să vă luăm tot comerţul.

— La naiba, n-aveţi nicio şansă, poate în iad.

Struan băgă de seamă că Tillman se pregătea să plece. Brusc vocea i se aspri.

— Şi cu siguranţă niciuna atâta vreme cât jumătate din ţara voastră se bizuie pe sclavie.

— Cu vremea o să se schimbe lucrurile. Englezii au fost cei care au început comerţul cu negri.

— Lepădăturile au început una ca asta.

Da, şi nebunii o continuă, se gândi Cooper, amintindu-şi de nenumăratele certuri intime şi violente avute cu partenerul său care deţinea plantaţii cu sclavi şi se ocupa şi cu traficul de sclavi. Cum naiba de Wilf era atât de orb?

— Până mai acum vreo opt ani eraţi încă vârâţi în negoţul ăsta.

— Firma Struan n-a făcut niciodată trafic de carne vie, jur. Şi aşa să-mi ajute mie Dumnezeu dacă n-am să trag cu tunurile până când am să şterg de pe faţa apei orice navă pe care o prind îndeletnicindu-se cu una ca asta. În apele englezeşti sau în afara lor. Noi am dat tonul. Sclavia e scoasă în afara legii. Dumnezeu să ne ajute. A trebuit să ajungem până în anul 1833 ca să întocmim legea asta, dar am făcut-o. Şi nu uita: indiferent care navă o fi aceea!

— Atunci fă altceva: foloseşte-ţi influenţa pentru a obţine autorizaţia ca şi noi să cumpărăm opiu de la afurisita aia de Companie a Indiilor de Est. De ce toţi ceilalţi, în afară de negustorii britanici, să fie excluşi cu totul de la licitaţie, ei? De ce să fim noi obligaţi să cumpărăm opiu turcesc de calitate inferioară, când există destul opiu în Bengal pentru toţi?

— După cum bine ştiţi, mi-am făcut mai mult decât datoria pentru a distruge monopolul companiei, cheltuieşte şi dumneata nişte bani, flăcăule, încearcă-ţi norocul, fă agitaţie la

Washington, îmboldeşte-l pe fratele partenerului dumitale. Nu e el senator de Alabama? Dar o fi şi el prea prins să se ocupe de patru afurisite de nave ce transportă negri, şi de pieţele de vânzare a sclavilor din Mobile?

— O, Doamne, doar cunoşti bine părerile mele în privinţa asta, replică tăios Cooper. Faceţi în aşa fel ca licitaţiile să fie deschise pentru toţi şi o să vă măturăm din comerţ din toată lumea. Bănuiesc că vă e cam frică să intraţi într-o concurenţă liberă cu noi, dacă s-ar şti adevărul adevărat. Altfel de ce să mai menţineţi Actul de navigaţie? De ce e nevoie de o lege care să dea dreptul numai corăbiilor englezeşti să transporte mărfuri în Anglia? Cu ce drept aţi monopolizat cea mai mare piaţă de consum de pe faţa pământului?

— Flăcăule, nu prin dreptul divin, îi replică tăios Struan. Idee care pare să fi îmbâcsit gândirea americanilor şi politica lor externă.

— În unele privinţe noi avem dreptate şi voi greşiţi. Dar atunci hai să trecem la libera concurenţă. Fir-ar ele afurisite tarifele alea! Concurenţă liberă şi mări libere navigaţiei… uite aşa ar fi drept.

— În privinţa asta Compania Struan e de partea voastră. Nu citeşti ziarele? Nu mă deranjează să-ţi mărturisesc că în fiecare an cumpărăm câte zece mii de voturi pentru a sprijini şase membri ai parlamentului care să voteze în favoarea liberului comerţ. Luptăm din greu.

— Un om un vot! Noi nu cumpărăm voturi.

— Voi aveţi sistemul vostru, noi pe al nostru. Şi am să-ţi mai spun ceva. Britanicii n-au fost pentru a porni război cu America. Şi nici pentru sprijinirea afurisiţilor de regi de Hanovra. Nici voi n-aţi câştigat războaiele, iar noi le-am pierdut oricum. Chiar încântaţi. De ce să ne războim noi între noi, cei de-un neam şi-un sânge? Dar dacă poporul Insulelor se va hotărî să pornească la

război împotriva Statelor Unite, atunci, păzea! Pe Dumnezeul meu! Fiindcă atunci sunteţi terminaţi!

— Cred că mai bine să ridicăm un toast! interveni Robb.

Cei doi bărbaţi, care-şi încleştaseră privirile, cu greu reuşiră să-şi întoarcă ochii să se uite la Robb. Spre uimirea lor, acesta turna băutură în trei pahare.

— Robb, de data asta n-ai să bei! răsună vocea lui Struan ca un bici.

— Ba am să beau! În primul rând pentru Hong Kong. Şi în ultimul!

Robb le întinse paharele. Whisky-ul avea o culoare gălbuie-maronie şi era distilat special, în exclusivitate pentru Nobila Casă, la Loch Tannoch, locul lor de naştere. Robb avea mare nevoie de un pahar de băutură, de un butoi întreg de băutură.

— Dar ai jurat jurământ sfânt!

— Ştiu. Dar aduce ghinion să închini cu un pahar cu apă. Şi toastul ăsta e foarte important! În vreme ce ridica paharul, mâna lui Robb începu să tremure. Pentru viitorul nostru! Pentru *Independence* şi *Independent Cloud.* Pentru liberalizarea mărilor. Pentru libertate faţă de orice tiranie!

Luă o gură, ţinu o vreme băutura în gură, simţind cum îl arde, în vreme ce trupul întreg se răscula pe dinăuntru, jinduind după această licoare. Apoi Robb scuipă din gură băutura şi aruncă pe pietriş restul din pahar.

— Dacă mă mai vezi făcând una ca asta, dă-mi una peste mână să-mi zboare paharul.

Le întoarse spatele, simţind cum îl copleşeşte greaţa, şi porni spre interiorul insulei.

— Pentru una ca asta e nevoie de mai multă voinţă decât am eu, îngăimă Cooper.

— Robb nu e zdravăn la cap dacă se lasă ispitit de diavol în halul ăsta! întări şi Struan.

Cu şase ani în urmă, Robb începuse să bea până ajunsese în pragul nebuniei. Cu un an înainte

venise în Macao din Scoţia şi Sarah împreună cu copiii. O vreme totul mersese minunat, dar apoi nevastă-sa aflase de ţiitoarea lui chinezoaică, Ming Soo, cu care fusese împreună ani de zile, şi despre fiica lor. Struan îşi mai amintea şi acum furia care o cuprinsese pe Sarah şi chinurile prin care trecuse Robb, şi suferise pentru amândoi. Ar fi trebuit să divorţeze cu ani înainte, se gândi el, şi blestemă în gând sistemul care nu îngăduia obţinerea divorţului decât printr-un act al parlamentului. În cele din urmă, Sarah fusese de acord să-l ierte pe Robb, dar numai dacă jura în faţa lui Dumnezeu să se descotorosească pentru totdeauna de iubita lui adorată şi de fetiţa lor. Cu o neostoită ură faţă de sine, Robb acceptase. Într-ascuns, îi dăruise lui Ming Soo patru mii de taeli de argint, după care ea şi fiica lor dispăruseră din Macao. De atunci nu le mai văzuse şi nici măcar nu mai auzise nimic despre ele. Deşi după asta se potolise, Sarah nu le uitase nicio clipă pe frumoasa chinezoaică şi fetiţa ei, continuând să zgândăre mereu rana ce nu se închidea. Robb dăduse în patima beţiei rău de tot. Curând ajunsese să fie stăpânit de băutură şi luni de zile era criţă. Apoi într-una din zile dispăru cu totul. După multe investigaţii, Struan îl găsise într-una din pivniţele împuţite unde se vindea băutură în Macao, îl cărase acasă, şi-l păzise până când se trezise din beţie. Apoi îi pusese o armă în mână:

— Trage-ţi un glonte în cap sau, dacă nu, jură pe sfântul Dumnezeu să nu te mai atingi de băutură în viaţa ta. Robb, pentru tine băutura e otravă. De aproape un an de zile umbli numai beat. Gândeşte-te la copiii tăi. Bieţii ţânci sunt înspăimântaţi când te văd, şi pe bună dreptate. Şi m-am cam săturat şi eu să te mai scot de prin şanţuri. Uită-te şi tu la mutra ta. Haide!

Struan îl luase cu forţa şi-l silise să se uite în oglindă. După asta Robb jurase să nu mai bea, Struan îl îmbarcase pe o corabie şi-l expediase pe mare, dându-i comandantului ordine severe să nu

cumva să-i îngăduie să pună gura pe băutură. Robb aproape că se sfârşise cu zile. Dar cu vremea îşi revenise, îi mulţumi fratelui său că-l scăpase de pacoste, se întoarse din nou la Sarah şi încercă să se împace cu situaţia. Dar între ei n-a mai fost nici dragoste, nici pace de atunci. Sărmanul Robb, gândi Struan. Mda, şi sărmana Sarah! Cumplit să duci o astfel de viaţă când eşti mereu împreună, soţ şi soţie.

— De ce naiba a făcut Robbie una ca asta?

— Cred că a vrut să pună capăt unei certe, spuse Cooper. Mă cam înfuriasem. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare, Jeff. Eu sunt de vină. Ei, să onorăm curajul lui Robb. În cinstea lui!

Au băut amândoi în tăcere. Pe plajă, pretutindeni se auzea zarva negustorilor şi marinarilor care petreceau.

— Hei, Tai-Pan, şi tu, afurisit de colonialist, veniţi încoace.

Era vocea lui Quance care se aşezase lângă catargul steagului. Le făcu semne cu mâna şi mai strigă o dată la ei:

— Veniţi încoace, fir-ar să fie! Luă cu vârful degetelor câteva fire de tutun de prizat, trase pe nas, strănută de două ori, şi se scutură enervat cu o batistă franţuzească cu dantele. Pe Dumnezeul meu, sir, îi spuse el lui Struan, privindu-l pe deasupra ochelarilor, cum naiba să mai lucreze un om în toată gălăgia şi aiureala asta? Ah, dumneata şi afurisita dumitale de băutură!

— Ai încercat cumva şi nişte brandy, domnule Quance?

— Impecabil, dragul meu. Ca ţâţele domnişoarei Tillman! Luă tabloul de pe şevalet şi-l ridică în dreptul privirii. Ei, ce zici?

— De Shevaun Tillman?

— De tablou! Sfinte rotunjimi ale prostiei! Cum de ajunge un bărbat să se gândească tot la fundul unei gagici când are dinaintea ochilor o capodoperă?

Quance mai luă o priză de tabac, se înecă, trase o duşcă de Napoleon din stacana lui, apoi strănută. Pe hârtie era o acuarelă care surprindea ceremonia ce avusese loc. Tonuri delicate. Multă fidelitate. Şi chiar ceva mai mult. Era foarte uşor să-i recunoşti pe Brock şi pe Mauss, îl găseai şi pe Glessing, cu proclamaţia în mână.

— Foarte bun, domnule Quance, îl felicită Struan.

— Cincizeci de guinee.

— Am mai cumpărat o lucrare şi săptămâna trecută.

— Douăzeci de guinee.

— Eu nu mă văd în tabloul ăsta.

— Cincizeci de guinee şi te pun pe dumneata să citeşti proclamaţia.

— Nu!

— Domnule Cooper, o capodoperă. Douăzeci de guinee.

— În afară de Tai-Pan şi Robb, eu sunt deţinătorul celei mai mari colecţii de tablouri Quance din Extremul Orient.

— Fir-ar să fie, domnilor! De undeva trebuie să fac şi eu rost de nişte lovele!

— Vinde-i-l lui Brock. Uite ce frumos e în tablou! îi spuse Struan.

— Dar-ar frenţia în capul lui! Quance trase o duşcă zdravănă şi spuse puţin cam răguşit: M-a refuzat, fir-ar el afurisit să fie! Luă pensula, trase cu ea furios de câteva ori peste acuarelă şi Brock dispăru. De ce, Dumnezeule, să-l fac nemuritor? Dar-ar frenţia în voi amândoi. Am să trimit lucrarea la Academia Regală. Cu următorul dumitale vapor, Tai-Pan.

— Şi cine plăteşte transportul şi asigurarea?

— Eu, fiule!

— Cu ce bani?

Quance privi pânza. Ştia că, deşi bătrân, tot mai putea picta, şi chiar şi mai bine: talentul său nu va dispărea.

— Cu ce bani, domnule Quance?

Acesta făcu energic cu mâna spre Struan:

— Bani. Taeli. Parale. Dolari. Bani gheaţă!

— Aveţi o nouă sursă de credit, domnule Quance?

Dar Quance nu-i răspunse. Continuă să-şi admire opera, ştiind bine că-şi momise prada.

— Haide, Aristotle, cine-i creditorul? insistă Struan.

Quance trase o imensă duşcă de brandy, priză tutun şi strănută din toată inima. Îi şopti pe un ton complice:

— Stai jos! şi privi în jur să se convingă că nu ascultă nimeni. O taină! Săltă tabloul spre el. Douăzeci de guinee?

— Bine, fie, făcu Struan. Dar ai mare grijă să merite banii.

— Tai-Pan, eşti un prinţ printre oameni. O priză de tabac?

— Hai, dă-i drumul odată!

— Se pare că unei anume doamne îi place să se admire foarte mult. În oglindă. Fără nimic pe ea. Şi eu am fost angajat s-o pictez taman aşa.

— Doamne Dumnezeule! Cine-i?

— O cunoaşteţi amândoi cât se poate de bine, adăugă Quance cu un fel de batjocoritoare amărăciune. Am jurat să nu-i dezvălui numele. Dar am să-i trec posteriorul în posteritate. E superb! Mai trase o duşcă de brandy. Eu, hmm, am insistat să văd totul înainte de a fi de acord să accept comanda asta! Îşi sărută, plin de extaz, pe rând, degetele. Domnilor, impecabil! Şi ce ţâţe! Dumnezeule carele eşti în ceruri! Aproape m-am pierdut cu firea! Şi mai trase o duşcă.

— Nouă poţi să ne spui. Haide, cine-i?

— Prima regulă a nudului, ca şi a amorului liber: niciodată să nu dezvălui numele doamnei! Quance îşi goli cu durere în suflet cana. Şi nu e bărbat care să nu plătească o mie de guinee ca să pună mâna pe tabloul ăsta. Se ridică, râgâi

satisfăcut, se scutură cu batista, închise cutia cu vopsele şi-şi săltă şevaletul încântat la culme de sine. Pentru săptămâna asta am făcut afacerea care-mi trebuia. Am să mă adresez compradorului dumitale să-mi achite treizeci de guinee.

— Douăzeci de guinee, replică Struan.

— Un Quance original cu cea mai memorabilă zi din istoria Orientului, îl înfruntă cu dispreţ pictorul, pe care dai abia preţul unui poloboc de Napoleon!

Se îndreptă ţopăind în paşi de dans spre propria lui barcă, unde fu întâmpinat cu chiote de bucurie.

— Doamne, Dumnezeule, despre cine o fi vorba? îngăimă în cele din urmă Cooper.

— Shevaun trebuie să fie, spuse Struan râzând reţinut. Exact un gest pe măsura acelei tinere doamne.

— Niciodată. O fi ea nestăpânită, dar nu chiar aşa nebună!

Cooper aruncă o privire stânjenită spre nava depozit a firmei Cooper-Tillman, unde locuia Shevaun Tillman. Fata era nepoata partenerului său de afaceri, şi venise din Washington în Asia doar cu un an în urmă. În acest scurt răgaz devenise trufandaua continentului. La nouăsprezece ani, era frumoasă, îndrăzneaţă şi demnă de a fi curtată, dar niciun bărbat nu reuşise s-o păcălească şi s-o vâre în pat sau în mrejele căsniciei. Toţi bancherii din Asia, inclusiv Cooper, îi ceruseră mâna. Cu toţii fuseseră refuzaţi în doi peri, şi în felul acesta ţinuţi în frâu, aşa cum ştia să-şi strunească toţi peţitorii. Dar lui Cooper nu-i păsa, el ştia că, în cele din urmă, avea să fie soţia lui. Taică-său, senator din Alabama, o trimisese aici, punând-o sub paza lui Wilf Tillman, în speranţa că o să-i placă şi lui Cooper, încât legătura dintre ei să întărească şi mai mult afacerile de familie. Iar el se îndrăgostise din clipa în care pusese ochii pe ea. „Atunci o să anunţi logodna îndată”, îi spusese încântat Tillman cu un

an înainte. „Nu, Wilf. Nicio grabă. Las-o să se obişnuiască, biata fată cu Asia şi cu mine.”

În vreme ce se întorcea spre Struan, Cooper zâmbea în sinea lui. Cu o pisică sălbatică ca ea merită să ai răbdare şi s-o aştepţi.

— Trebuie să fie vorba de una dintre tinerele fete ale doamnei Fortheringill.

— Puşlamalele alea ar fi în stare de orice.

— Mda, numai că nu i-ar plăti lui Aristotle nicio leţcaie pentru treaba asta.

— Cap de Cal s-ar putea totuşi s-o facă. O lucrare de asta ar stimula afacerile.

— Face ea afaceri destule şi fără tablou. Are cea mai aleasă clientelă din Asia. Ţi-o închipui pe cotoroanţa aia dându-i un ban lui Aristotle?

Cooper se trase neliniştit de cotleţii favoriţilor.

— Singurul hatâr pe care i-l poate face e să-l lase să se bucure şi el de favorurile casei. Poate Quance a glumit cu noi.

— Face el glume pe seama tuturor şi râde de toate. Dar niciodată nu glumeşte când e vorba de pictura lui.

— Să fie una dintre portugheze?

— Imposibil. Dacă e măritată, bărbat-su i-ar zbura creierii cu un foc, dacă-i văduvă, treaba asta ar arunca în aer toată biserica catolică! Trăsăturile asprite ale lui Struan se îndulciră într-un fel de rânjet. Am să mă folosesc de toată influenţa Nobilei Case ca să aflu despre cine-i vorba. Pun pariu cu tine că am să descopăr taina asta primul! Pe douăzeci de guinee!

— Mă prind! Dacă câştig, dobândesc şi tabloul.

— Ei, fir-ar să fie, a început să-mi placă şi tabloul ăsta de când i-a şters mutra lui Brock din el.

— Cine câştigă dobândeşte şi tabloul şi-l rugăm pe Aristotle să-l deseneze pe cel ce pierde în tablou.

— Bine, mă prind!

Dădură mâna. Deodată se auzi o bubuitură de tun şi amândoi priviră spre largul portului. Pe canalul de est gonea o corabie cu toate pânzele întinse. Aripile pătrate, zburătorii şi contrazburătorii, precum şi rândunicile făceau în partea de sub vânt burtă, strânsă rotund ca în chingi de funiile cargafungilor şi contrabulinelor, în vreme ce greementul, solicitat la maximum, gemea şi şuiera sub rafalele vântului ce se întărea continuu. Acel cliper, cu catargele nobil înclinate, gonea acum cu murele sub vânt, ieşind mai la larg, valul de prova pe care-l ridica zbura spulberat de vânt, balustradele dintr-un bord intraseră în apă, iar deasupra spumei lăsate în siajul său – de un alb intens pe verdele albăstrui al oceanului – ţipau pescăruşii în semn de bun venit.

Din nou se auzi bubuitul tunului, şi un nor de fum ţâşni peste bordul de sub vânt al corăbiei, pavilionul britanic flutura la pupa, cel cu leul şi dragonul în vârful artimonului. Cei de pe mal care câştigaseră rămăşagul chiuiau plini de entuziasm, pentru că se puseseră la bătaie sume mari de bani, pariindu-se care navă va ajunge prima în Anglia, şi care navă va ajunge prima înapoi.

— Domnule McKay! strigă Struan, dar nostromul se îndrepta deja grăbit spre el cu ocheanul cel dublu.

— Cu trei zile mai înainte, timp trăsnet, sir! exclamă nostromul McKay satisfăcut, arătându-şi gingiile ştirbe. Ah, zău, uitaţi-vă la el cum zboară. Pe Brock o să-l coste un butoi de arginţi socoteala asta! şi nostromul se grăbi spre interiorul insulei.

Cliperul *Thunder Cloud* ieşi ca din puşcă pe gura canalului şi, scăpând la larg, porni cu vântul din spate, prinzând şi mai multă viteză. Struan duse la ochi ocheanul cel dublu, mai scurt decât cele obişnuite, şi-l reglă să vadă codul de pavilioane care-l interesa. Mesajul transmis spunea: „Criza nu s-a rezolvat. Un nou tratat cu Imperiul Otoman împotriva Franţei. Se vorbeşte de

război.” Apoi Struan cercetă mai departe nava: pitura era în bună regulă, greementul întins cum trebuie, tunurile la locul lor. Iar într-un colţ al rândunicii trinchet se vedea un mic petec negru, un semnal de cod, folosit numai în cazuri de mare necesitate şi care însemna: „Important transport la bord!”

Luă binoclul de la ochi şi i-l oferi lui Cooper.

— Vrei să te uiţi şi dumneata cu el?

— Mulţumesc.

— Se cheamă biocular sau binoclu. Adică doi ochi. Se reglează cu şurubul din mijloc, îl lămuri Struan. Comandă specială.

Cooper se uită şi văzu pavilioanele de cod. Ştia că nu exista om în flotă care să nu fi încercat să citească mesajele acelea cifrate, şi că toate companiile cheltuiseră o groază de bani şi timp pentru a reuşi să dezlege codul Nobilei Case. Binoclul era mai puternic decât un ochean obişnuit.

— Unde găsesc şi eu unul din ăsta?

— O sută de guinee bucata. Aştepţi un an şi vine.

Ori dai cât cere, ori lasă-l, îşi spuse Cooper cu amărăciune, ştiind după voce că nu încăpea târg.

— Adjudecat!

Se ridicară alte pavilioane de cod şi Cooper îi restitui binoclul. Al doilea mesaj nu cuprindea decât un singur cuvânt: „Zenith”, cuvânt-cheie în inima celui mai tainic cod.

— Dacă aş fi în locul dumitale, îi spuse Struan lui Cooper, aş descărca îndată tot bumbacul din acest sezon. Şi în mare grabă.

— De ce?

Struan ridică din umeri.

— Doar un sfat care să-ţi prindă bine. Acum iartă-mă.

Cooper îl urmări cu privirea cum se îndreaptă pentru a-l intercepta pe Robb ce se apropia însoţit de nostrom. Ce naiba o fi cu afurisitele acelea de

pavilioane? se întrebă el. Ce voia să spună cu bumbacul nostru? De ce n-o fi sosit, la naiba, vasul poştal? Aceste necunoscute făceau negoţul atât de pasionant. Tu cumpărai şi vindeai pentru o piaţă aşa cum va fi ea peste patru luni, ţinând seama de starea pieţei din urmă cu patru luni. Era destul o singură greşeală pentru a face cunoştinţă cu interiorul închisorii datornicilor. Ca şi o calculată lovitură care-ţi reuşea şi te puteai retrage fără să mai pui piciorul în Orient câte zile ai. Prin pântece îl trecu un fior dureros. Durerile Orientului, care nu-l mai slăbeau, împreună cu toate celelalte ce constituiau un fel de viaţă a Orientului. Pontul aruncat de Tai-Pan era un gest de prietenie sau o cursă calculată?

Căpitanul Glessing, însoţit de Horatio, se uita cu invidie la *Thunder Cloud.* Şi, în acelaşi timp, cu nerăbdare. Pentru el constituia o pradă ce merita strădaniile de a pune mâna pe ea, şi cum era prima navă din acel an care venea din Anglia şi Calcutta. Calele ei trebuiau să fie ghiftuite cu opiu. Glessing se întrebă şi el cam ce voiau să spună pavilioanele. Şi de ce era şi un petec negru pe colţul rândunicii trinchet.

— Frumoasă navă, spuse Horatio.

— Mda, frumoasă.

— Chiar dacă e vorba de o navă pirat? îl întrebă Horatio ironic.

— Din cauza proprietarului şi a încărcăturii e navă pirat. Altfel o navă e o navă şi asta e una dintre cele mai mândre doamne care l-au slujit pe om vreodată, îi răspunse Glessing tăios, dovedind că gluma lui Horatio nu-l încântase. Şi, fiindcă veni vorba de doamne, continuă el, încercând să atenueze prea evidentul interes, v-ar face plăcere ca împreună cu domnişoara Sinclair să luaţi cina cu mine în seara asta? M-ar bucura să vă pot arăta şi nava mea.

— George, drăguţ din partea ta. O să-mi facă mare plăcere. Şi-mi închipui că Mary va fi încântată. Ea n-a mai călcat niciodată pe puntea unei fregate.

Poate chiar în seara asta, îşi spuse Glessing, o să am şi eu ocazia să aflu ce sentimente nutreşte Mary faţă de mine.

— Am să trimit o barcă mare să vă ia. E bine în cartul de seară, la trei duble una simplă?

— Mai bine la patru duble, zic eu, făcu Horatio cu nonşalanţă, doar pentru a-i dovedi că ştia şi el că trei duble una simplă însemna şapte şi jumătate seara, iar patru duble ora opt.

— Foarte bine, replică Glessing. Domnişoara Sinclair va fi prima lady căreia îi arăt nava.

Doamne Dumnezeule, oare Glessing nutreşte pentru Mary un interes mai mult decât trecător? Bineînţeles. Invitaţia e pentru ea mai mult, nu pentru mine. Ce impertinenţă! Măgar înfumurat! Chiar şi numai pentru faptul că a putut să-i treacă prin minte că Mary s-ar gândi o singură secundă la o astfel de căsătorie. Sau că eu îi voi da voie să se căsătorească acum! Pe pietrişul plajei se auzi zgomotul metalic făcut de căderea unei muschete şi se uitară amândoi într-acolo. Leşinase unul dintre militarii marini care zăcea acum întins pe jos.

— Ce naiba o fi păţit şi ăsta acum? exclamă Glessing.

Maestrul de arme îl întoarse pe tânăr cu faţa în sus.

— Nu ştiu, sir. E Norden, sir, şi de săptămâni de zile se poartă cam uşchit. Poa' l-o fi luat frigurile.

— Lasă-l deocamdată unde zace, adună-i pe marinari şi pe militarii marini şi du-i la bărci. Când s-a urcat toată lumea, întoarce-te şi ia-l şi pe ăsta.

— Da, sir!

Maestrul de arme săltă muscheta lui Norden şi i-o aruncă altui soldat, după care îşi conduse oamenii la bărci. Când simţi că se poate mişca fără

să-l bage nimeni în seamă, Norden, care doar se prefăcuse că leşină, se strecură după nişte bolovani şi se ascunse. O, Doamne, ajută-mă până ajung la Tai-Pan, se rugă el cu disperare. N-am să mai am eu prilejul ăsta altă dată. Ajută-mă, Doamne, să ajung la el înainte să vină ceilalţi după mine.

Brock stătea în picioare pe puntea dunetei navei sale, cu ocheanul la ochi, îndreptat spre pavilioanele navei adverse. Cu şase luni înainte reuşise să pună mâna pe codul lui Struan, aşa că pricepu primul mesaj. Ei, dar ce-o fi cu acel „Zenith”? Ce-o fi însemnând? se întrebă el. Şi ce-o fi aşa de important cu tratatul otoman încât cei de la firma Struan să rişte să vorbească de el chiar şi în cod. În loc să aştepte puţin şi să discute în taină la bordul navei? Poa’ c-au auzit că eu am dezlegat codul lor. Poa’ că vor ca eu să desluşesc mesajul, iar „Zenith” înseamnă că-i fals. Crizele şi războiul înseamnă că preţul ceaiului şi al mătăsii urcă. Şi al bumbacului. Mai bine să cumpăr din gros. Doar dacă-i adevărat. Da’ poa’ să-mi şi bag singur capul sănătos în capcana lui Struan. Unde naiba o fi *Gray Witch?* N-are iertare că s-a lăsat bătută. Afurisit fie Gorth! M-a şi costat o mie de guinee.

Gorth era băiatul lui cel mare, căpitan al cliperului *Gray Witch.* Un flăcău de care putea fi mândru. La fel de înalt ca şi el, la fel de dur, la fel de zdravăn şi un marinar cum nu erau mulţi. Mda, un flăcău nimerit să te urmeze, demn să fie Tai-Pan într-un an sau doi. Brock spuse în gând o rugăciune ca să-l aibă Domnul în pază pe Gorth, apoi iar îl blestemă fiindcă se lăsase întrecut de *Thunder Cloud.* Îşi îndreptă telescopul spre ţărm, exact ca să-l vadă pe Struan întâlnindu-se cu Robb, şi tare ar mai fi vrut să poată auzi ce vorbesc cei doi.

— Iertare, domnule Brock! îl auzi pe Nagrek Thumb, căpitan pe *White Witch,* neaoş din Insula

Man, bărbat lat în umeri, îndesat, cu nişte mâini uriaşe şi cu o faţă parcă tăbăcită în coajă de stejar.

— Da, Nagrek?

— Prin flotă umblă tot felul de vorbe. Nu pun eu prea mare preţ pe ele, dar nu ştii niciodată. Şi zvonurile zic că marina regală a primit puteri depline pentru a ne împiedica să mai facem contrabandă cu opiu. Şi că putem fi prinşi ca piraţi.

— Hmm, da' ştiu că-i gogonată! pufni Brock batjocoritor.

— Şi eu am râs, dom'le Brock. Da' numai pân-am auzit că ordinul va fi comunicat la două duble. Şi pân-am auzit că Struan i-a spus lui Longstaff să ni se îngăduie şase zile de graţie pentru ca să vindem ce avem în magazii.

— Eşti sigur?

Brock n-avu timp să rumege cutremurătoarele veşti, când atenţia îi fu atrasă de gălăgia de pe pasarelă: Eliza Brock se arătă greoaie pe punte. Era o femeie trupeşă, cu nişte braţe groase şi o putere de bărbat. Părul încărunţit îi bătea în culoarea oţelului mai degrabă, şi-l purta strâns în coc. O însoţeau cele două fete, Elizabeth şi Tess.

— Mneaţa, dom'le Brock, îi spuse Liza, călcând îndesat pe punte, şi încrucişându-şi braţele peste sânii imenşi. Frumoasă zi, fir-ar să fie.

— Pe-unde mi-ai hălăduit, dulceaţă? 'Mneaţa, Tess. Ce faci, Lillibet, dulceaţă, le întâmpină Brock, copleşit de dragostea pe care o simţea pentru fetele lui.

Elizabeth avea şase ani şi un păr frumos, castaniu. Alergă spre Brock, făcu o reverenţă de mai-mai să cadă, apoi ţuşti în braţele lui, luându-l de gât, iar taică-său râse fericit.

— Ne-am dus şi noi în preumblare pân' la doamna Blair, îi spuse Liza. E suferindă rău, săraca.

— O să piardă copilul?

— Nu, dacă o să vrea Domnul, îi mai spuse ea. 'Neaţa, Nagrek.

— ’Neaţa, doamnă, îi răspunse Thumb, făcând un efort să-şi ia ochii de la Tess care se apropiase de parapet şi se uita spre insulă. Tess Brock avea şaisprezece ani, era înaltă, cu forme cambrate, talia îngustă aşa cum era moda. Avea trăsături ascuţite şi nu era drăguţă. Vădeau însă tărie de caracter şi expresia lor o făcea atrăgătoare. Ispititoare.

— Mă duc să fac ceva să avem ce îmbuca! zise Liza, băgând de seamă felul în care se uita Nagrek la Tess.

Ar cam fi timpul s-o măritām, îi trecu ei prin minte. Da’ nu cu Nagrek Thumb, Dumnezeule.

— Tess, hai sub punte. Mai termină odată, Lillibet, îi spuse celei mici care-i întinsese mâinile s-o ia în braţe.

— Te rog, te rog, mami. Te rog.

— Ei, fetiţo, mai foloseşte-ţi şi picioruşele tale!

Dar Liza se îndură, o culese cu o mână, o culcuşi la pieptul ei generos şi o duse spre cabine, jos. Tess o urmă, îi zâmbi tatălui ei şi dădu din cap, plină de sine, spre Nagrek.

— Eşti sigur ce spuneai de Longstaff şi Struan? îl întrebă din nou Brook.

— Da! Nagrek se întoarse spre Brock, silindu-se să-şi scoată din cap imaginea fetei. O guinee de aur în mâna unui om îl face să ciulească urechile mai bine. Am eu un şmecher mare pe nava amiral.

— Struan n-ar fi fost niciodată de acord cu una ca asta. N-avea cum. L-ar fi dus şi pe el la fund ca pe noi toţi ceilalţi.

— Da, da’ totuşi asta s-a vorbit. În chiar dimineaţa asta.

— Şi ce altceva s-a mai zis, Nagrek?

— Şmecherul meu numai atât a auzit.

— Aici e viclenie mare… una din pungăşiile alea afurisite.

— Da, da’ care?

Brock începu să învârtă în minte diversele posibilităţi.

— Trimite vorbă pe fiecare lorcea. Să expedieze pe coastă toate lăzile cu opiu. Da' în vremea asta trimite-i şmecherului nostru de pe *China Cloud* o pungă cu douăzeci de guinee. Şi spune-i că-l mai aşteaptă încă douăzeci de află ce se ascunde în spatele acestor manevre. Da' fii cu ochii în patru, să nu cumva să-l pierdem chiar noi.

— De-l prinde Struan, ne trimite numai limba lui.

— Laolaltă cu căpăţâna. Pe cinj' de guinee că Struan are şi el omu' lui la bordul nost'.

— Pe-o sută că n-aveţi dreptate, îi replică Thumb. La noi sunt numai oameni de încredere!

— Nagrek, mai bine să pui tu întâi mâna pe el decât să-l prind eu viu.

— Dar de ce să lanseze şi semnalul „Zenith"? insistă Robb. Bineînţeles că ne ducem la bord de îndată.

— Nu mă duce capul, îi replică Struan.

„Zenith" însemna: „Proprietarul să vină la bord imediat, urgent". Se încruntă uitându-se la *Thunder Cloud.* Nostromul McKay nu-l putea auzi, fiind mai departe pe ţărm, unde aştepta calm.

— Robb, tu du-te la bord, salută-l pe Isaac din partea mea şi spune-i să vină imediat la ţărm. Adu-l în vâlcea.

— De ce?

— La bord sunt prea multe urechi care ascultă. S-ar putea să fie ceva foarte important. Apoi strigă: Nostrom McKay!

— Da, sir! spuse McKay şi se grăbi spre el.

— Du-l pe domnul Struan la *Thunder Cloud.* Apoi treci pe la nava mea. Ia de acolo un cort, aşternut de dormit şi lucrurile mele. În noaptea asta rămân la ţărm.

— 'Nţeles, sir! Da' vă cer iertare, sir, spuse nostromul McKay stânjenit. E un tânăr, Ramsey. De pe nava Majestăţii sale *Mermaid,* a domnului Glessing. Cei din neamul Ramsey sunt cimotie cu

cei din neamul McKay. Secundul îl năpăstuieşte rău pe bietul flăcău. Treizeci de bice ieri şi încă şi mai multe mâine. A fost încorporat cu forţa de la Glasgow.

— Şi ce-i cu asta? îl întrebă Struan nerăbdător.

— Am auzit, sir, începu nostromul prudent, că bietul de el ar pofti să se îmbarce pe altă navă.

— Doamne Dumnezeule, ţi-ai pierdut bruma de minte pe care o ai? Nu luăm dezertori la bordul navelor noastre. Dacă luăm unul şi se află ne putem pierde chiar nava… şi pe bună dreptate.

— 'Devărat, sir, da' m-am gândit că aţi putea plăti pentru el, răspunse McKay iute, fincă sunteţi aşa de bun prieten cu căpitanul Glessing. Şi dau toţi banii adunaţi de mine, sir. E băiat bun, sir, şi se aruncă şi-n foc dacă-i nevoie…

— Am să mă mai gândesc la asta.

— Mulţumesc, sir, spuse nostromul şi-şi duse mâna la moţul din frunte în semn de salut, după care se grăbi să dispară.

— Robb, dacă erai tu Tai-Pan, ce făceai în cazul ăsta?

— Cei ce dau bir cu fugiţii sunt primejdioşi întotdeauna şi nu poţi avea încredere în ei, îi răspunse Robb pe dată. Aşa că eu n-aş plăti pentru el niciodată. Iar acum aş fi cu ochii pe McKay. Poate că McKay e omul lui Brock şi înţeles cu el în treaba asta. L-aş pune la o încercare. Aş folosi nişte mijlocitori… un duşman al lui McKay, şi chiar şi pe McKay… şi l-aş încolţi pe Ramsey şi n-aş pune mare încredere pe informaţiile lui.

— Mi-ai spus ceea ce aş face eu, îi replică Struan cu o sclipire de umor în privire. Te-am întrebat ce-ai face tu.

— Eu nu-s Tai-Pan, aşa că nu-i problema mea. Şi dacă aş fi, probabil că nu ţi-aş spune nicio iotă. Sau poate ţi-aş spune şi aş face taman pe dos. Doar aşa, ca să te încerc.

Robb era încântat că, din când în când, putea să-şi urască fratele. În felul ăsta putea ţine în restul

timpului mai mult la el.

— De ce te temi aşa de tare, Robb?

— Am să-ţi spun peste un an.

Robb plecă pe urmele nostromului. O vreme Struan rămase pe gânduri, meditând la soarta fratelui său şi a viitorului Nobilei Case, apoi apucă în trecere o sticlă de brandy şi porni pe şleaul tăiat în piatră spre vâlcea. Rândurile neguţătorilor aflaţi pe ţărm se subţiaseră, unii părăseau insula cu bărcile lor cele mari, alţii încă se mai ghiftuiau cu băuturi şi mâncăruri, din când în când izbucneau salve de râsete dintr-un loc unde mai mulţi beţivi se adunaseră şi încinseseră un dans de opt scoţian.

— Sir!

Struan se opri şi se uită la tânărul militar marin.

— Da?

— Am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, sir. Sunt disperat, spuse Norden iute, ţintuindu-l cu o privire ciudată şi arătându-şi chipul cenuşiu.

— Ce fel de ajutor? îl întrebă Struan, observând cu supărare arma albă din mâna militarului, o baionetă.

— M-am căpătuit cu frenţie… boală de la o femeie. Mă puteţi ajuta, daţi-mi doctoria, sir. Orice, fac orice pentru asta.

— Nu sunt medic, flăcăule, îi spuse Struan, simţind cum i se zburleşte părul de groază. N-ar trebui acum să te afli la bordul bărcii tale?

— Şi dumneavoastră aţi avut boala asta, sir. Da' aţi pus mâna pe doctorie. Nu vreau şi eu decât doctoria asta, sir. Fac orice, sir! Vocea lui Norden sună ca o gâjâială, iar la gură îi apărură spume.

— Flăcăule, eu nu m-am căpătuit niciodată cu boala asta, îi răspunse Struan şi băgă de seamă că maestrul de arme se îndrepta spre ei, strigând ceva ce putea fi un nume.

— Mai bine du-te la bordul bărcii tale, flăcăule. Se pare că te aşteaptă.

— Doctoria, spuneţi-mi cum să fac. Uitaţi toată agoniseala mea, sir! şi Norden dădu la iveală o

cârpă jegoasă, înnodată la cap pe care i-o oferi, plin de valoarea economiilor lui, în vreme ce sudoarea i se scurgea pe faţă. Sunt strângător, sir, şi aici să tot fie… cinci şilingi şi patru penny, sir, şi-i tot ce am eu pe lumea asta, sir, şi mai e şi plata pe care o primesc, douj' de şilingi pe lună pe care-i puteţi lua. Puteţi lua tot, sir, jur pe sfântul Dumnezeu, sir!

— Flăcăule, eu n-am avut niciodată boala asta muierească. Niciodată, repetă Struan, întărindu-şi cuvintele, în vreme ce inima începu să-i bată mai tare la amintirea copilăriei când îşi socotea averea în penny şi şilingi şi jumătăţi de şiling, iar nu în zeci de mii de taeli de argint.

Şi retrăi din nou groaza întregii sale tinereţi, pe care nu o uitase niciodată, aceea de a nu avea bani, nici speranţe, nici mâncare, fără căldură şi niciun acoperiş deasupra capului, şi imaginea burţilor umflate ale copiilor. Doamne Dumnezeule, aş putea uita foamea ce m-a măcinat pe mine, dar nu şi cea a copiilor, cum n-am să pot uita nici strigătele lor aţâţate de ghiorăiturile foamei dăinuind mereu pe o stradă ca o hazna.

— Sir, am să fac orice, da' orice. Uitaţi. Am cu ce plăti. Nu vreau nimic pe veresie. Uitaţi, sir.

Maestrul de arme urca malul cu paşi mari.

— Norden! se auzi strigătul mânios al acestuia. O să încasezi treizeci de lovituri de bici pentru că nu eşti în rând cu ceilalţi, pe Dumnezeul meu.

— Norden te cheamă?

— Da, sir, Bert Norden. Vă rog, nu vreau decât să mă vindec. Ajutaţi-mă, sir. Uitaţi, luaţi banii, sunt ai dumneavoastră şi mai vin şi alţii. Pentru numele lui Dumnezeu, ajutaţi-mă.

— Norden, urlă la el maestrul de arme de la o sută de iarzi, cu chipul înroşit de mânie. Pentru Dumnezeu, vino încoa', afurisit de bastard ce eşti.

— Vă rog, sir, îl imploră Norden cu şi mai multă disperare. Am auzit că v-aţi vindecat cu doftorii de la păgânii ăştia. Aţi cumpărat doftoria de la păgâni.

— Ceea ce ai auzit e o minciună. Nici chinezii nu au vreo doctorie de care să fi auzit. Nu există. Mai bine te-ai întoarce la barca ta.

— Ba există doftorie! strigă Norden, şi scoase la iveală baioneta. Ori îmi spui de unde să fac rost de ea, ori îţi dau maţele tale afurisite afară.

Maestrul de arme porni să alerge îngrozit spre ei.

— Norden!

Câţiva din cei aflaţi pe ţărm se întoarseră spre ei: Cooper, Horatio şi încă cineva şi toţi porniră în goană spre ei. Mintea lui Norden se întunecă şi, cu spume la gură, îngăimând sunete de neînţeles, Norden se aruncă la Struan, baioneta şuieră parşiv prin aer, dar Struan făcu doar un pas într-o parte şi aşteptă atacul fără umbră de teamă, ştiind că-l poate ucide pe Norden oricând ar fi vrut. Lui Norden i se năzări că era înconjurat de diavoli imenşi, toţi cu acelaşi chip, dar la care el nu era în stare să ajungă. Deodată simţi că aerul din plămâni parcă îi explodează, ţărmul se repede la el împroşcându-l în faţă, şi rămase aşa plutind într-o sfârşeală fără umbră de durere. Apoi veni întunericul.

Maestrul de arme îl smuci pe Norden întorcându-l cu spatele şi-l izbi cu pumnul, apoi îl apucă şi-l zgâlţâi ca pe-o păpuşă de cârpă şi-l aruncă din nou pe jos.

— Ce naiba l-o fi apucat! spuse el ridicându-se în picioare, cu chipul desfigurat de furie. Aţi păţit ceva, dom'le Struan?

— Nu, nimic.

Cooper şi Horatio şi câţiva alţi negustori urcau grăbiţi panta.

— Ce s-a întâmplat?

Struan îl răsuci cu piciorul cu băgare de seamă pe Norden.

— Sărmanul nebun, s-a căpătuit cu frenţie.

— Dumnezeule, îi scăpă maestrului de arme, care simţi cum îl apucă greaţa.

— Tai-Pan, mai bine nu sta lângă el, îi spuse Cooper. Dacă respiri miasmele lui s-ar putea să iei boala.

— Sărmanul nebun credea că am avut şi eu boala asta şi m-am vindecat. Dumnezeule, dacă aş cunoaşte cum se vindecă aş ajunge cel mai bogat om din lume.

— O să-l pun pe ticălos în lanţuri, dom'le Struan, îşi recăpătă glasul maestrul de arme. Căpitanul Glessing o să-l facă să-şi blesteme ziua în care s-a născut.

— Mai bine fă rost de un hârleţ, îi spuse Struan. E mort.

Cooper rupse tăcerea care se lăsase deodată:

— Din prima zi, prima vărsare de sânge. *Joss* rău.

— După cerinţele chinezilor, din contra, interveni Horatio îngreţoşat, pierdut. De-acum stafia lui o să vegheze asupra acestui loc.

— Semn bun sau rău, amărâtul e mort, spuse Struan.

Nu-i răspunse nimeni.

— Domnul aibă-l în pază, continuă Struan.

Apoi se întoarse spre apus şi porni de-a lungul plajei eliberate de maree spre coama stâncoasă ce cobora din vârful muntelui şi aproape că se cufunda în mare. Era plin de rele presimţiri în vreme ce trăgea lacom în piept aerul curat, adulmecând izul de mare. E un *joss* rău, îşi spuse el. Foarte rău. Pe măsură ce se apropia de coama aceea, presimţirile rele i se întăreau, iar când, în cele din urmă, se opri pe firul vâlcelei unde hotărâse să fie ridicat oraşul, simţi pentru a treia oară cum îl înconjoară un val imens de ură. „Doamne, Dumnezeule”, spuse el cu voce tare. „Ce m-a apucat?” Nu mai încercase niciodată o astfel de groază. În timp ce încerca să-şi stăpânească acest simţământ, aruncă furiş o privire spre gorganul pe care avea să fie ridicată Nobila Casă şi deodată pricepu de ce-l duşmănea atât

insula aceea, şi râse. „De-aş fi în locul tău, insulă, şi eu m-aş urî la fel. Urăşti planul! Ei bine, ascultă la mine, planul e bun. Bun, mă auzi, insulă? China are nevoie de restul lumii şi lumea are nevoie de China. Iar tu eşti cheia cu care se poate deschide China, şi ştii şi tu asta, aşa cum bine ştiu şi eu, şi exact asta am să şi fac, iar tu ai să mă ajuţi!”

Încetează, îşi spuse el în gând. Te porţi ca un zăpăcit. Mda, şi toţi ar crede că eşti cu adevărat nebun dacă le-ai mărturisi că adevăratul tău ţel n-a fost doar să te îmbogăţeşti de pe urma acestui negoţ şi apoi să-ţi iei tălpăşiţa. Ci să foloseşti averea şi puterea pentru a deschide porţile Chinei spre lume, şi în mod deosebit spre cultura britanică, legea britanică, aşa încât fiecare să poată învăţa de la celălalt şi să propăşească spre binele amândurora. Mda. Seamănă cu visul unui nebun.

Dar el era sigur că China putea oferi lumii ceva cu totul şi cu totul deosebit. Ce anume, nu ştia nici el. Poate că, într-o bună zi, va reuşi să afle. „Da’ şi noi avem ceva deosebit de oferit în schimb dacă vei binevoi să accepţi, spuse Struan cu voce tare. Dacă nu cumva în timp ce se face acest schimb acel ceva nu va fi pângărit. De-acum, fie bine, fie rău, eşti teritoriu britanic. O să te răsfăţăm cu de toate şi o să facem din tine centrul Asiei… care înseamnă adevărata lume. Şi pun Nobila Casă în slujba acestui plan. Dacă ne întorci spatele vei fi şi de acum încolo ceea ce eşti acum – un căcat de muscă neînsemnat acolo, o biată stâncă pustie şi împuţită, şi vei dispărea. Iar dacă, în cele din urmă, Nobila Casă va fi cea ce se va întoarce cu spatele la tine, atunci s-o distrugi tu pe ea, având binecuvântarea mea!”

Porni să urce gorganul, îşi smulse pumnalul din teacă, şi tăie două crengi lungi. Curăţă una dintre ele şi o înfipse în pământ, iar cu cealaltă închipui o cruce primitivă. Stropi crucea cu brandy şi-i dădu foc.

Cei de pe navele flotei, care puteau vedea pe firul văii şi băgară de seamă fumul şi flăcările, îşi dibuiră ocheanele şi desluşiră crucea arzândă şi pe Tai-Pan alături de ea, pentru ca apoi să se înfioare, cuprinşi de superstiţii, întrebându-se ce naiba mai punea la cale. Scoţienii ştiau că aprinderea unei cruci era o chemare către clan şi către toate neamurile din clanurile înrudite, o chemare pentru a se aduna în jurul crucii pentru luptă. Iar dreptul de a aprinde o astfel de cruce aparţinea numai căpeteniei clanului. După legea cea veche, odată aprinsă, această cruce juruia clanul, legându-l de apărarea acelui pământ atâta vreme cât mai exista acel clan.

Capitolul doi

— Bine ai venit la bord, Robb, îl întimpină căpitanul Isaac Perry. Ceai?

— Mulţumesc, Isaac.

Robb se aşeză, rezemându-se de spătarul fotoliului confortabil de piele, special făcut pentru mare, simţindu-i izul înţepător, şi aşteptă. Nimeni nu-l putea face pe Perry să se grăbească, nici măcar Tai-Panul. Perry turnă ceaiul în ceşti de porţelan. Era un tip zvelt, dar neaşteptat de puternic. Părul lui împrumutase culoarea cânepii îmbătrânite, bătând în castaniu, cu dungi care mai argintii, care mai întunecate, barba îi era încărunţită, faţa însemnată de vechi cicatrici, şi lăsa în urma lui un iz de sărătură de mare şi de cânepă îmbibată cu catran.

— Bun voiajul? întrebă Robb.

— Minunat!

De fiecare dată Robb era fericit să se afle în cabina cea mare: spaţioasă, luxoasă ca toate celelalte. Pretutindeni pe navă, nu vedeai decât alamă, aramă şi mahon, vele din cea mai bună pânză şi parâme totdeauna noi, tunurile în perfectă rânduială. Da' şi cea mai bună pulbere. Tai-Panul avea politica lui faţă de propria-i flotă şi oferea tuturor ofiţerilor lui, ca şi marinarilor de rând, cele mai bune condiţii de locuit, cea mai bună mâncare şi o parte din profituri, iar la bord se găsea întotdeauna şi un medic. Biciuirea era interzisă, pentru laşitate exista un singur fel de pedeapsă, ca şi pentru nesupunere, indiferent că era vorba de un ofiţer, sau de un simplu marinar: era lăsat la ţărm, în primul port, şi nu i se mai dădea niciodată prilejul să se angajeze în această flotă. Aşa încât şi ofiţerii şi marinarii se băteau să facă parte din flota lui, şi niciodată nu exista un loc liber.

Tai-Panul n-a uitat niciodată primele nave pe care s-a îmbarcat, nici cazarma marinarilor de la

teugă, nici pedepsele prin biciuire pe care le încasase. Cum nu-i uitase nici pe cei care porunciseră aceste pedepse. Unii dintre ei muriseră înainte de a-i mai găsi el, pe cei pe care i-a găsit, i-a adus la sapă de lemn. Numai de Brock nu se atinsese. Robb n-a priceput niciodată de ce fratele lui l-a cruţat pe Brock. Se cutremură ştiind că, indiferent care era motivul, va veni şi o zi a răfuielii.

Perry mai puse în ceai o lingură de zahăr şi una de lapte condensat, îi întinse lui Robb o ceaşcă, apoi se aşeză la masa de mahon marinărească şi se uită la celălalt cu o privire gânditoare, pe sub sprâncenele stufoase.

— E sănătos domnul Struan?

— Ca de obicei. Te aşteptai să fie bolnav?

— Nu.

În uşa cabinei se auzi o bătaie.

— Intră!

Uşa se deschise şi Robb rămase cu gura căscată când văzu cine era tânărul ce stătea în uşă.

— Dumnezeule, Culum, flăcăule, de unde ai apărut?

Se ridică tulburat în picioare, răsturnând cana cu ceai.

Un mesaj foarte important, bineînţeles, bineînţeles „Zenith”.

Culum Struan intră în cabină şi închise uşa în urma lui. Robb îl cuprinse cu duioşie pe după umeri, apoi băgă de seamă cât de palid şi tras era la faţă.

— Ce ţi s-a întâmplat, flăcăule? îl întrebă el neliniştit.

— Acum sunt mult mai bine, unchiule, mulţumesc, îi răspunse Culum cu un glas cam pierit.

— Mult mai bine după ce?

— Ciumă, ciumă de Bengal, îi răspunse Culum nedumerit.

Robb se suci iute spre Perry:

— Ai ciumă la bord? Pentru Dumnezeu, de ce n-ai ridicat pavilionul galben?

— Cum o să fie ciumă la bord! Ciuma a bântuit în Scoţia, acum multe luni în urmă! Perry se opri deodată. *Scarlet Cloud!* Nava asta a mai ajuns?

— E în întârziere cu patru săptămâni. N-am primit nicio veste despre ea, nimic. Ce s-a întâmplat? Haide, omule, spune!

— Culum, flăcăule, să-i spun eu, sau îi zici tu?

— Unde-i tata? îl întrebă Culum pe Robb.

— La ţărm. Te aşteaptă pe mal. În vâlcea. Pentru numele lui Dumnezeu, Culum, ce s-a întâmplat?

— În iunie, s-a năpustit ciuma peste Glasgow, începu Culum ascultător. Se zice că a fost adusă tot de o navă. Din Bengal, India. Întâi la Sutherland, apoi la Edinburgh, apoi a dat năpasta şi peste noi la Glasgow. Mama a murit, Ian, Lechie, bunica… Winifred e atât de pierită că nu cred că o să mai scape. Bunicul se îngrijeşte de ea. Făcu un gest neputincios şi se aşeză pe braţul fotoliului. Bunica a murit. Mama. Mătuşa Uthenia şi copiii ei şi bărbat-su. Zece, douăzeci de mii au murit numai din iunie până în septembrie. Apoi ciuma a dispărut. Pur şi simplu a dispărut cu totul.

— Roddy? Ce-i cu Roddy? Fiul meu e mort? îl întrebă Robb cu glas rugător.

— Nu, unchiule, Roddy e sănătos. Nu l-a atins ciuma.

— Eşti sigur, Culum, eşti sigur? Fiul meu e salvat?

— Da, l-am văzut cu o zi înainte de plecare. În şcoala lui foarte puţini au fost atinşi de boală.

— O, mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Robb şi se cutremură amintindu-şi de primul val de ciumă care bântuise în chip misterios prin Europa cu zece ani înainte. Numai în Anglia fuseseră cincizeci de mii de victime, un milion în Europa, cu miile la New York şi New Orleans. Unii botezaseră această molimă cu un nume nou, holeră.

— Maică-ta a murit? îl întrebă Robb parcă nevenindu-i să creadă. Şi Ian, şi Lechie, şi bunica?

— Da. Şi mătuşa Susan, şi vărul Clair, şi mătuşa Uthenia, vărul Donald, şi micuţa Stewart şi…

Deodată se lăsă o tăcere cumplită. Perry rupse tulburat liniştea:

— Când am tras la cheu în Glasgow, ei bine, flăcăul ăsta de Culum era de capul lui. Nu ştiam ce să fac, aşa că am socotit că mai bine să-l aduc la bord. Am plecat la o lună după *Scarlet Cloud.*

— Isaac, ai făcut taman ce trebuia, îşi auzi Robb vocea.

Cum am să-i spun toate astea lui Dirk?

— Eu mai bine mă duc. Am să-ţi fac eu semnale când să vii la ţărm. Stai acum la bord.

— Nu, spuse Culum răspicat, ca şi cum şi-ar fi răspuns unei întrebări ce se ridicase din adâncul lui. Nu. Eu mă duc la ţărm primul. Singur. E mai bine aşa. Am să mă întâlnesc singur cu tata. Eu trebuie să-i spun. Merg singur la ţărm.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă sigur de el, în vreme ce nava se legăna domol şi se auzea plescăitul plăcut al valurilor, după care ieşi afară. Apoi îşi aminti ceva şi se întoarse în cabină:

— Corespondenţa o iau cu mine, spuse el cu o voce lipsită de vlagă. Poate o să vrea să vadă corespondenţa.

Când barca cea mare se desprinse de lângă *Thunder Cloud,* Struan se afla pe gorganul unde avea să se înalţe Casa cea Mare. Apoi, de îndată ce-l zări pe fiul său cel mare în mijlocul bărcii, inima îi dădu brânci:

— Culuuuum! urlă el emoţionat din vârful gorganului.

Îşi smulse haina de pe el şi începu să o fluture entuziasmat deasupra capului, ca unul care stătuse părăsit şase ani pe o insulă pustie şi vede deodată prima corabie.

— Culuuum!

Se avântă la vale prin mărăcinii deşi către ţărm, fără să mai simtă spinii, şi uitând de poteca ce ducea de pe plajă peste creastă, spre satul de pescari, cuib de piraţi, din partea de sud a insulei. Uitase de tot, în mintea lui nu mai era loc decât pentru un singur gând: că fiul său venea acum, chiar în prima zi a acolonizării. Mai iute. Şi iată-l gonind pe plajă, cuprins de exaltare. Primul care-l văzu fu Culum.

— Acolo, lăsaţi-mă acolo! arătă el spre cel mai apropiat loc de acostare.

Nostromul McKay smuci timona.

— Trageţi cu inimă, flăcăi, îi îmboldi el pe vâslaşi către ţărm.

Acum aflaseră cu toţii, şi cuvintele zburau acum prin toată flota, iar în siajul lor – neliniştea. Multe din rudele lor locuiau între Sutherland şi Glasgow, iar la Londra cea mai mare parte a celeilalte. Culum ţâşni în picioare şi, trecând peste copastie sări în apa puţin adâncă de la ţărm.

— Nu mai veniţi şi voi.

Porni spre mal, bălăcindu-se prin apă. Struan se repezi în valurile ce spălau plaja, îndreptându-se spre feciorul lui, îi văzu lacrimile brăzdându-i faţa şi-i strigă:

— Culum, fiule!

Culum se opri o clipă, copleşit, înecat în imensitatea bucuriei tatălui său. Apoi începu şi el să alerge prin spuma valurilor şi, în cele din urmă, se simţi în siguranţă în braţele tatălui său. Şi toată groaza ce se adunase în el de luni de zile se sparse ca un buboi, îl apucă plânsul, şi plânse şi plânse, apoi Struan îl mai domoli şi-l duse spre ţărm purtându-l mai mult în braţe, şi şoptindu-i: „Culum, fiule, Culum, fiule”, „gata, nu te mai chinui” şi: „Oh, puiul meu!”, iar Culum hohotea mai departe: „Suntem morţi… toţi am murit… mama, Ian, Lechie, bunica, mătuşile, vărul Clair… tată, suntem morţi cu toţii. Şi n-am rămas decât eu şi Winifred, da’ şi ea-i moartă acum.” Şi le pomeni

numele iar şi iar, şi fiecare se înfigea ca un cuţit în pântecele lui Struan. După un răstimp, Culum adormi, istovit, pentru prima oară simţindu-se în siguranţă, la adăpostul căldurii şi puterii. Şi pentru prima oară de când cu holera dormi un somn fără vise. Şi dormi toată ziua aceea şi noaptea ce urmă şi o parte din a doua zi, iar Struan îl ţinu în braţe şi-l legănă uşor.

Struan nici nu băgă de seamă trecerea vremii. Uneori începea să discute cu soţia lui şi cu copiii, cu Ronalda, şi Ian, şi Lechie, şi Winifred, care stăteau pe ţărm în jurul lui. Alteori, când aceştia se îndepărtau, îi chema înapoi, în şoaptă, să nu-l trezească pe Culum, şi până la urmă se întorceau. Alteori pornea să îngâne cântece de leagăn, cum obişnuia să le cânte Ronalda copiilor. Sau în dialectul gaelic, cum vorbeau maică-sa şi Catherine, mama lui vitregă. Iar uneori o ceaţă îi învăluia tot sufletul şi nu mai ştia nimic.

Când Culum se trezi, era cu sufletul împăcat.

— Tată!

— Te simţi bine, fiule?

— Acum da.

Se ridică în picioare. Pe plajă, la adăpostul stâncii, era răcoare, dar la soare se simţea căldura. Flota se legăna liniştită la ancoră, iar ambarcaţiile de serviciu se mişcau încoace şi-ncolo. Erau mai puţine nave decât de obicei.

— Acolo va fi Casa cea Mare? întrebă Culum arătând cu degetul spre gorgan.

— Mda. Acolo o să ne facem veacul din toamnă până în primăvară. E un climat minunat.

— Cum se numeşte valea asta?

— Nici n-are nume încă.

Struan se mută la soare, şi încercă să-şi stăpânească durerea care-l încerca în umeri şi spinare.

— Dar trebuie să aibă şi valea asta un nume.

— Micuţa Karen, verişoara ta Karen,… prâslea lui Robb, vrea să-i zică Valea Fericită. Noi am fost

fericiţi aici! Vocea lui Struan căzu grea ca de plumb. S-au chinuit mult?

— Da.

— O să-mi spui şi mie?

— Nu acum.

— Micuţa Winifred a murit înainte de plecarea ta?

— Nu, dar era tare sfârşită. Doctorii ziceau că, fiind atât de sfârşită… doctorii au ridicat din umeri şi au plecat.

— Şi bunicul?

— Molima nu s-a lipit de el. A venit într-un suflet la noi şi a luat-o pe Winifred. Eu m-am dus la mătuşa Uthenia s-o ajut. Dar n-am apucat să ajut pe nimeni.

Struan stătea cu faţa spre port, dar nu-l vedea.

— I-ai spus unchiului Robb?

— Da, cred că i-am spus.

— Sărmanul Robb. Ar fi bine să mă duc şi eu la bord.

Struan întinse mâna şi apucă pachetul cu corespondenţă pe jumătate îngropat în nisip. Scrisorile erau neatinse. Scutură nisipul de pe ele.

— Îmi pare rău, iartă-mă că am uitat să ţi le dau, spuse Culum.

— Ba nu, feciorule, mi le-ai dat.

Struan zări o barcă mare ce se îndrepta spre ţărm. La pupa se zărea Isaac Perry.

— Bună ziua, domnule Struan, îl salută Perry protocolar. Îmi pare rău de victimele din familie.

— Ce face Robb?

Perry nu-i răspunse. Făcu un pas spre plajă şi strigă la cei din barcă:

— Mai cu tragere de inimă, iute!

În vreme ce Struan se întreba, prin amorţeala care-i cuprinsese mintea, de ce lui Perry îi era teamă de el. Nu avea niciun motiv să-i fie teamă. Dar niciunul. Oamenii aduseră la ţărm o masă, bănci, mâncare, ceai, brandy şi veşminte.

— Mai iute, îi îmboldi Perry enervat. Şi rămâneţi la barcă. Ştergeţi-o dracului de aici şi staţi la barcă!

Vâslaşii împinseră iute barca cea mare de pe plajă, trecură dincolo de linia surfului şi rămaseră acolo în aşteptare, fericiţi că erau mai departe de căpitan. Struan îl ajută pe Culum să-şi pună alte veşminte uscate, apoi îşi trase pe el o cămaşă curată, cu pieptii de dantelă încreţită, o haină de pânză groasă la două rânduri de nasturi. Perry îl ajută să-şi scoată cizmele îmbibate de apă.

— Mulţam, îi spuse Struan.

— Te doare? îl întrebă Culum când îi zări piciorul.

— Nu.

— Acum despre domnul Robb, sir, începu Perry. După ce a plecat Culum, dumnealui a trecut la băutură. I-am spus să nu facă una ca asta, dar n-a vrut sa mă asculte! continuă el poticnindu-se. Da' mi-aţi dat ordin doar. Aşa că atunci cabina a devenit cam strâmtă, dar i-am luat sticla din mână. Când şi-a revenit în simţiri, n-avea nimic. L-am dus la *China Cloud* şi l-am dat în primire soţiei.

— Isaac, ai făcut bine. Mulţumesc.

Struan îl îmbie pe Culum să înghită o farfurie de mâncare – tocană de vită, găluşti, friptură rece de pasăre, cartofi, biscuiţi marinăreşti, iar el dădu pe gât o cană mare de cositor plină cu ceai fierbinte, bine îndulcit.

— Excelenţa sa vă transmite condoleanţe. Vă roagă să-i faceţi o vizită la bord îndată ce veţi putea.

Struan îşi trecu palma peste obraz şi simţi înţepătura bărbii, se întrebă de ce întotdeauna avea senzaţia că e murdar când nu apuca să se bărbierească sau să se spele pe dinţi.

— Briciul e colo, îi spuse Perry, arătându-i spre o masă aşezată mai la o parte.

Ştiuse dinainte că Struan va dori să se dichisească. Tai-Panul avea o manie aproape

fanatică în ceea ce privea igiena personală.

— Apa fierbinte dincolo.

— Mulţumesc.

Struan muie un prosop în apă şi şi-l trecu peste faţă şi păr. Apoi se săpuni şi se rase cu dibăcie, fără să folosească vreo oglindă. După care muie o periuţă mică în cana cu ceai şi începu să-şi frece energic dinţii. Trebuie să fie vreo altă păgânească credinţă, se gândi Perry cu dispreţ. Dinţii cresc după cum le e datul, apoi îmbătrânesc, se strică, şi cad. Şi asta-i tot.

Struan îşi clăti gura cu ceai şi aruncă ce mai rămăsese în cană. Spălă apoi cana cu ceai proaspăt, o umplu din nou şi bău cu sete. Printre ustensilele lui de bărbierit se găsea şi o sticluţă cu colonie, turnă câteva picături în palmă şi apoi se dădu pe faţă. La urmă se aşeză, înviorat. Culum nu se omora cu mâncatul.

— Flăcăule, hai, mănâncă!

— Nu prea mi-e foame, mulţumesc.

— Nu contează, mănâncă! Vântul zburli părul roşcat-auriu al lui Struan, pe care-l purta lung, drept şi pieptănat pe spate. Isaac, cortul meu e ridicat?

— ’Nenţeles. Doar aţi dat ordin. E pe un gorgan dincolo de catargul steagului.

— Spune-i lui Chen Sheng din partea mea să umble prin Macao şi să cumpere miere şi ouă proaspete. Şi se facă rost şi de nişte ierburi de leac chinezeşti ce vindecă slăbiciunile şi urmările holerei de Bengal.

— Tată, mă simt bine, nu e nevoie, mulţumesc, protestă Culum fără convingere. Nu-mi trebuie niciun fel de leacuri vrăjitoreşti de-ale păgânilor.

— Nu-s vrăjitorii băbeşti cum ştii tu că sunt vrăjitoriile, îi replică Struan. Şi sunt chinezeşti şi nu păgâne. Ierburile lor de leac m-au salvat de nenumărate ori. Orientul nu e ca Europa.

— Tată, nu-ţi mai fă griji pentru mine.

— Ba da. Orientul nu e cel mai nimerit loc pentru cei slăbănogi şi neajutoraţi. Isaac, dă ordin ca *China Cloud* să plece la Macao cu Chen Sheng şi, dacă nu se întoarce în timp record, şi căpitanul Orlov şi toţi ofiţerii vor fi debarcaţi. Cheamă acum barca.

— Dom'le Struan, poate că ar fi bine ca Culum să plece cu nava la Macao.

— Nu dispare din ochii mei până când nu socot eu că s-a înzdrăvenit.

— În Macao o să fie bine îngrijit. Şi la bord nu e…

— Doamne Dumnezeule, Isaac, oare n-ai de gând să faci odată ce ţi s-a poruncit? Cheamă barca.

Perry se îmbăţoşă pe dată şi strigă chemând barca la mal. Struan, având-ul pe Culum alături de el, se aşeză la mijlocul bărcii, iar Perry în spatele lor.

— Nava amiral! ordonă Struan, controlând din obişnuinţă cum stăteau la ancoră navele lui, adulmecând vântul şi cercetând norii, încercând să ghicească cum va fi vremea. Marea era liniştită, dar nasul lui simţi în aer cum pluteşte primejdia.

În drum spre nava amiral, Struan citi corespondenţa. Profiturile de pe recolta de ceai din anul din urmă – bun. Perry făcuse o călătorie rentabilă, bun. O copie a poliţei de încărcare a navei *Scarlet Cloud* pe care o adusese Perry de la Calcutta, prost, opiu în valoare de două sute zece mii de lire sterline pierdute. Dumnezeule, bine măcar că nava era asigurată, deşi asta nu-i va putea înlocui pe oamenii pierduţi, nici timpul pierdut până când se va construi o altă navă în loc. Încărcătura de opiu era contrabandă şi deci oricum nu putea fi asigurată. Beneficiul pe un an întreg s-a dus. Ce i s-o fi întâmplat? Furtuna sau piraţii? Mai degrabă furtuna. Dacă nu cumva o fi nimerit în calea vreunei nave corsar spaniole, sau franţuzeşti, sau chiar americane, sau sigur, chiar englezeşti,

care au împânzit mările astea. În cele din urmă rupse sigiliul de pe scrisoarea bancherului său. Citi şi izbucni plin de furie.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă înspăimântat Culum.

— Oh, o durere veche. Mai nimic. N-are importanţă.

Struan se prefăcu mai departe că citeşte următoarea scrisoare, în vreme ce în sufletul lui era turbat de cele citite în depeşa precedentă. Doamne Dumnezeule! „Cu regret vă informăm că din neglijenţă, pentru moment s-a exagerat cu acordarea creditelor şi datorită maşinaţiilor unor adversari răuvoitori, depunătorii au luat cu asalt banca. În consecinţă, uşile băncii noastre au trebuit să fie închise. Consiliul de directori ne-a arătat că nu putem returna decât şase penny la o liră. Am cinstea de a fi al dumneavoastră credincios slujitor…" Şi deţinem hârtii de valoare la banca lor care se ridică la aproape un milion de lire. Douăzeci şi cinci de mii de lire pentru un milion, în vreme ce datoriile noastre ajung la un milion aproape. Suntem faliţi, Dumnezeule, şi doar i-am spus lui Robb să nu depună toţi banii noştri într-o singură bancă. În niciun caz cu afacerile exagerate care se fac acum în Anglia, şi nu când o bancă poate scoate la hârtii de valoare după cum are chef.

„Dar banca asta-i cât se poate de solidă", îi replicase Robb, „şi avem nevoie ca banii să fie grămadă într-un singur loc pentru a garanta împrumuturi din alte părţi", după care Robb pornise să-i explice resorturile unei complicate structuri financiare în care erau amestecate hârtii de valoare spaniole şi franceze, germane şi aparţinând de banca naţională de împrumut, pentru ca, în cele din urmă, să-l convingă că Struan şi Compania au o situaţie bancară sigură, o imensă putere de cumpărare pentru dezvoltarea flotei, aşa cum voia el, şi aduceau Nobilei Case unele privilegii deosebite pe pieţele pline de profit

nemţeşti, franceze şi spaniole. „În regulă, Robb”, îi replicase el în cele din urmă, fără să priceapă toate subtilităţile, dar încredinţându-se că Robb vorbea cu înţelepciune. Şi acum suntem faliţi. Falimentari. Doamne Dumnezeule.

Era încă prea năucit ca să se gândească la o soluţie. Nu era în stare decât să se mire de grozăviile vremurilor noi. Complexitatea lor. Viteza cumplită cu care se propagau. O nouă regină, Victoria, prima regină îndrăgită de poporul ei de secole întregi. Ca şi soţul ei Albert, de el nu putea spune o iotă deocamdată, un afurisit de străin din casa Saxa-Coburg, dar acum parlamentul era puternic, stăpân pe frânele ţării, şi începea o nouă eră. O pace care dura de douăzeci şi şase de ani, şi nu se anunţa nicio confruntare militară mai deosebită, ceea ce nu se mai auzise de veacuri. Afurisitul de Bonaparte mort ca toţi morţii, zurbagia de Franţă şi ea strânsă bine în chingi, Marea Britanie dominând lumea pentru prima oară. Sclavia scoasă în afara legii cu opt ani în urmă. Canale, un nou mijloc de transport. Drumuri cu taxă, netede cum nu s-au mai văzut altele, cu şleaul permanent, şi fabrici şi întreprinderi industriale, ţesătorii cu producţii de masă, companii de exploatare a fierului şi cărbunelui, cu capital asociat, ca şi atâtea alte lucruri noi doar în ultimii zece ani: serviciul poştal intern care costa numai un penny, cel mai ieftin serviciu poştal din lume, prima forţă de poliţie din lume, „magnetismul” – naiba ştie ce-o mai fi însemnând şi asta –, ciocanul cu aburi, precum şi primul Act privind fabricile, pentru ca în cele din urmă parlamentul să fie luat din mâinile celor câţiva aristocraţi bogaţi, deţinând imense pământuri, aşa încât deşi e de necrezut, acum oricare bărbat din Anglia ce stăpâneşte o casă ce aduce venituri de douăzeci de lire pe an poate vota, poate vota cu adevărat, şi orice bărbat poate ajunge prim-ministru. Şi incredibila revoluţie industrială,

Anglia care a ajuns necrezut de avută, şi bogăţiile sale continuând să cucerească lumea. Şi barierele înstăpânite de veacuri dărâmate acum de noile idei de guvernare şi umanitate. Şi toate britanice, şi toate noi-nouţe. Şi acum iaca şi locomotiva!

— Ascultaţi, a apărut o invenţie care o să clatine lumea, murmură el.

— Ce-ai zis, tată? îl întrebă Culum.

Struan se dezmetici.

— Tocmai mă gândeam la prima noastră preumblare cu trenul, o cârpi el la repezeală.

— Aţi fost şi cu trenul, sir? se interesă McKay. Şi cum e? Când a fost asta?

Îi răspunse Culum:

— Am participat la prima călătorie, cea inaugurală, a maşinii lui Stephenson, *Racheta.* Aveam doisprezece ani.

— Nu, fiule, aveai numai unsprezece. Era în 1830. Acum unsprezece ani. Era primul drum pe care-l făcea *Racheta,* cu primul tren de pasageri din lume. De la Manchester la Liverpool. Cu poştalionul o zi întreagă de mers, dar noi am făcut drumul într-o oră şi jumătate.

Şi din nou Struan se întoarse cu gândul la soarta Nobilei Case. Apoi îşi aminti de dispoziţiile pe care i le dăduse lui Robb de a împrumuta cât mai mulţi bani va putea pentru a rade piaţa opiului. Ia să vedem… din asta putem câştiga să zicem, cincizeci, o sută de mii de lire. Mda… doar o picătură în butoiul de bani de care avem nevoie. Trei milioane ce ni se datorează pentru opiul luat cu anasâna la Canton! Mda… da’ nu putem pune mâna pe ei până când nu se ratifică tratatul, în şase sau nouă luni de acum încolo… iar noi trebuie să ne onorăm creditele într-o lună! Cum să pun mâna pe bani gheaţă? Avem o situaţie bună… staţionar bună. Numai că există şi şacalii cărora le curg balele gonind pe urmele noastre. Unul din ei e Brock. Cooper-Tillman şi ei. Brock să fie cel care a stârnit panica ce a dus banca la faliment? Sau

odrasla lui de Morgan? Familia Brock are şi destulă putere şi suficienţi bani pentru una ca asta. De bani gheaţă am nevoie! Sau o linie de credit imensă. Susţinută de bani gheaţă, nu de hârtii de valoare. Suntem faliţi! Adică suntem faliţi dacă creditorii noştri se reped la noi. Simţi mâna fiului său pe umăr.

— Ce-ai zis, fiule? Ziceai ceva de *Racheta?*

Culum era tulburat de paloarea feţei lui Struan şi de verdele pătrunzător al privirii sale.

— Nava amiral. Am ajuns.

Culum îl urmă pe tatăl său pe punte. Nu călcase niciodată pe o navă de război, ca să nu mai vorbim de una atât de importantă. Nava Maiestăţii sale *Titan* era una dintre cele mai mari nave din lume. Imensă, cu trei arbori, 74 de tunuri, montate pe trei punţi suprapuse. Dar pe Culum nu-l impresionă. Lui nu prea îi păsa de nave. Ba şi ura marea. Era înspăimântat doar la gândul primejdiilor, al furiei dezlănţuite, ca şi de imensitatea mării şi, în plus, nici nu ştia să înoate. Se minuna cum de taică-său putea să iubească marea.

Multe nu ştiu eu despre tatăl meu, se gândi el. Dar nu e de mirare. În toată viaţa mea abia de l-am văzut de câteva ori, şi ultima dată cu şase ani în urmă Tata nu s-a schimbat. Eu da. Acum ştiu ce am de gând să fac în viaţă. Şi acum, dacă tot am rămas singur… Îmi place să fiu singur şi mi-e silă să fiu singur.

O luă pe urmele tatălui său, coborî scara la puntea principală a tunurilor. Tavanul era atât de jos aici, încât trebuiau să se aplece în vreme ce se îndreptau spre cabina păzită de santinelă. Toată nava mirosea a praf de puşcă şi catran, a cânepă şi sudoare.

— ’Ziua! îl salută militarul de marină pe Struan, cu muscheta îndreptată aşa cum cerea regulamentul către el. Maestrul de arme!

Maestrul de arme, în uniforma lui stacojie, cu garniturile albe strălucind, păşi apăsat ieşind din

camera de gardă. Arăta zdravăn ca o ghiulea şi avea o căpăţână la fel de rotundă.

— ’Ziua, dom’le Struan! Aşteptaţi doar o secundă, sir.

Bătu la uşa de stejar a cabinei cu tot respectul. Dinăuntru se auzi o voce:

— Intră! după care maestrul de arme închise uşa în urma lui.

Struan scoase din buzunar un trabuc şi i-l oferi lui Culum.

— Fiule, te-ai apucat de fumat de acum?

— Da, mulţumesc, tată!

Struan îi aprinse trabucul lui Culum şi apoi şi pe-al lui. Apoi se rezemă de unul din tunurile lungi de douăsprezece picioare. Ghiulelele erau aşezate cu multă grijă într-o grămadă perfectă, gata de folosit. Ghiulele de şaizeci de livre. Uşa cabinei se deschise. Şi ieşi Longstaff, un bărbat zvelt, dichisit. Avea părul negru, cârlionţat după cum cerea moda, cu nişte favoriţi uriaşi. Frunte înaltă şi ochi negri. Santinela prezentă arma, iar maestrul de arme dispăru din nou în camera de gardă.

— Salutare, Dirk, scumpul meu prieten. Ce mai faci? M-a mâhnit ceea ce-am aflat! Longstaff strânse nervos mâna lui Struan, îi zâmbi lui Culum şi-i întinse mâna. Trebuie să fii Culum. Eu sunt William Longstaff. Îmi pare rău că soseşti aici în nişte împrejurări atât de groaznice.

— Vă mulţumesc, Excelenţă, îi răspunse Culum, mirat că însuşi căpitanul superintendent al comerţului putea fi atât de tânăr.

— Dirk, nu te superi dacă te rog să mai aştepţi câteva momente? Conferinţă cu amiralul şi căpitanii lui. În câteva minute terminăm, îi spuse Longstaff căscând. Am o mulţime de lucruri de discutat cu tine. Numai dacă eşti dispus să le discutăm.

— Da.

Longstaff aruncă îngrijorat o privire spre ceasul de buzunar, aur şi pietre scumpe, ce atârna cu lanţ

de cheutoarea redingotei de brocart.

— Auzi, aproape unsprezece! Parcă niciodată nu-mi ajunge timpul. Nu vrei să cobori în careul ofiţerilor?

— Nu, am să aştept aici.

— Cum vrei.

Longstaff intră repezit în cabină şi închise uşa în urma sa.

— Nu cumva e cam tânăr pentru misia de plenipotenţiar? îl întrebă Culum.

— Şi da, şi nu. Are treizeci şi şase de ani. Imperiile se durează de oameni tineri, Culum. Şi se pierd de cei bătrâni.

— Dar nici nu prea arată a englez. E cumva din Welsh?

— Maică-sa e spanioloaică! Ceea ce explică înclinaţiile lui spre cruzime, îşi spuse Struan în gând. Era contesă. Taică-său ajunsese diplomat la curtea spaniolă. S-a încheiat una dintre acele căsnicii din lumea înaltă. Familia lui se înrudeşte cu cea a contelui de Toth.

Dacă nu eşti aristocrat din naştere, îi trecu prin minte lui Culum, indiferent cât de deştept ai fi, n-ai nicio şansă. Niciuna. Niciuna dacă nu prinzi o revoluţie.

— În Anglia, lucrurile stau cât se poate de prost, îi spuse el lui taică-său.

— Cum asta, fiule? îl întrebă Struan.

— Bogaţii sunt prea bogaţi, iar cei săraci prea săraci. Oamenii dau năvală la oraşe în căutare de lucru. Şi sunt mai mulţi oameni decât locuri de muncă, aşa încât patronii plătesc din ce în ce mai puţin. Oamenii mor de foame. Conducătorii chartişti sunt în închisori.

— O treabă bună. Ticăloşii aceia ce stârnesc lumea ar fi trebuit spânzuraţi sau deportaţi, nu-i destul că-s în închisoare.

— Nu eşti de acord cu mişcarea chartistă? îl întrebă Culum, brusc prudent faţă de taică-său.

Charta poporului fusese scrisă cu mai puţin de trei ani înainte, iar acum devenise un simbol al libertăţii care-i aduna în jurul său pe toţi nemulţumiţii din Anglia. Charta cerea dreptul la vot pentru fiecare bărbat, desfiinţarea cerinţei de a fi proprietar pentru a avea dreptul să devii membru al parlamentului, circumscripţii electorale egale, vot secret, parlament pe durată de un an, salarii pentru membrii parlamentului.

— Sunt de acord cu el ca document care cere nişte drepturi justificate. Dar nu-mi plac chartiştii şi nici conducătorii lor. Charta conţine o mulţime de idei fundamentale bune, dar care au căzut în mâinile unor conducători cu totul nepotriviţi pentru ele.

— Nu e o greşeală să te manifeşti pentru reformă. Parlamentul trebuie să facă nişte schimbări.

— Să te manifeşti, sunt de acord. Să discuţi, să dezbaţi probleme, să scrii petiţii, da' nu să stârneşti lumea la violenţă şi să conduci revoluţii. A avut dreptate guvernul să pună capăt tulburărilor din Wales şi Midlands. Dumnezeule, soluţia nu e insurecţia. Se aude că chartiştii nu s-au învăţat minte încă, şi cumpără arme şi se adună în taină. Ar trebui călcaţi în picioare, Doamne!

— Dar aşa, călcându-i în picioare, n-o să reuşeşti să înăbuşi mişcarea chartistă. Prea mulţi o sprijină şi sunt gata să-şi dea viaţa pentru ea.

— Atunci o să fie o mulţime de morţi, fiule. Dacă aceşti chartişti nu se înarmează şi cu răbdare.

— Tu nu ştii cum arată acum insulele britanice, tată. Eşti de prea multă vreme aici. Răbdarea nu se împacă deloc cu stomacul gol.

— Aşa-i şi aici, în China. Peste tot în lume asta-i la fel. Dar revolta şi insurecţia nu sunt în spiritul britanic.

În curând o să fie, se gândi cu amărăciune Culum, dacă nu se fac schimbări. Acum îi părea rău că plecase din Glasgow şi nimerise în acest

Orient. Glasgow era centrul mişcării scoţiene a chartiştilor, iar el era conducătorul studenţimii care se juruise în taină să trudească, să năduşească şi dacă e nevoie să şi moară pentru cauza chartismului.

Uşa cabinei se deschise din nou, santinela înţepeni în poziţie de drepţi. Amiralul, un bărbat îndesat, ieşi primul, cu faţa crispată şi furioasă, îndreptându-se spre scară, urmat de căpitanii lui. Cei mai mulţi căpitani erau oameni tineri, câţiva însă cu părul încărunţit. Toţi erau îmbrăcaţi în uniforme de marină, purtau tricorn, şi-şi zăngăneau sabia. Ultimul care ieşi era căpitanul Glessing. Se opri dinaintea lui Struan.

— Domnule Struan, pot să vă exprim condoleanţele mele? Mare nenorocire.

— Da!

E numai nenorocire să pierzi o soţie minunată şi trei copii minunaţi? Sau poate în treaba asta e amestecat şi Dumnezeu sau chiar şi diavolul? Sau or fi Dumnezeu, diavolul, soarta, acel *joss,* doar nişte nume diferite pentru acelaşi lucru?

— Şi ai fost îndreptăţit să-l omori pe soldatul ăla afurisit, continuă Glessing.

— Nici nu l-am atins.

— Aaa! Am socotit că ai făcut-o. De unde mă aflam n-am putut vedea prea bine. Şi nici n-are mare însemnătate.

— L-aţi îngropat pe mal?

— Nu, n-avea rost să pângărim insula cu o boală ca asta. Vă spune ceva numele de Ramsey, domnule Struan? îl întrebă Glessing, retezând cu bruscheţe politeţurile.

— Ramsey e un nume destul de comun, îi răspunse Struan prudent.

— Adevărat. Dar scoţienii se ajută totdeauna între ei. Nu e ăsta succesul firmelor dominate de scoţieni?

— Mda, e destul de greu să găseşti oameni în care să ai încredere, îi replică Struan. Dumitale îţi

spune ceva numele ăsta de Ramsey?

— E numele unui dezertor de pe nava mea, îi răspunse Glessing de-a dreptul. E văr cu nostromul dumitale, nostromul McKay, după câte mi se pare.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic. Doar îţi puneam la dispoziţie o simplă informaţie. După cum bine ştii, orice navă comercială, fie ea înarmată sau nu, care adăposteşte vreun dezertor poate fi confiscată. De Marina regală! spuse zâmbind Glessing. Mare prostie să dezertezi. Unde să se ducă bietul de el decât pe o altă navă?

— Nicăieri!

Struan se simţi încolţit. Era convins că Ramsey se afla pe una din navele sale, aşa cum era convins că în treaba asta era amestecat Brock şi poate chiar şi Glessing.

— Astăzi facem percheziţie în toată flota. 'Nenţeles că nu ai nicio obiecţie.

— 'Nenţeles. Suntem cu mare băgare de seamă pe cine angajăm pe navele noastre.

— Foarte înţelept. Amiralul a socotit că Nobilei Case trebuie să i se acorde onoarea primului loc, aşa încât navele dumneavoastră vor fi percheziţionate imediat.

Atunci, în situaţia asta, îşi zise, eu chiar că nu mai am nimic de făcut. Aşa că îşi şterse din minte problema asta.

— Domnule căpitan, aş vrea să ţi-l prezint pe fiul meu cel mare… ăăă, pe fiul meu, atât, Culum. Culum, fă cunoştinţă cu faimosul căpitan Glessing, cel ce-a câştigat pentru Anglia bătălia de la Chuenpi.

— Salutare! îi strânse Glessing mâna cu politeţe.

Culum avea o mână molatecă, cu degete lungi, puţin cam feminină… Niţeluş cam dandy, îi trecu lui Glessing prin minte. Jiletcă pe talie, cravată albastru palid şi guler înalt. Probabil că e student. Ciudat să dai mâna cu unul care s-a potcovit cu

ciumă de Bengal şi încă mai e în viaţă. Mă întreb dacă eu aş fi rezistat.

— Ei, n-a fost chiar o bătălie.

— Cum? Două fregate destul de mici împotriva a douăzeci de jonci de război, dimpreună cu vreo treizeci sau chiar mai multe nave incendiatoare? Şi asta nu-i bătălie?

— O confruntare… acolo, dom'le Struan. Ar fi putut fi o bătălie navală dacă…

Dacă n-am fi avut parte de afurisitul ăsta de Longstaff, care-i atât de laş, şi de tine, de tine, pirat afurisit, se simţi el îmboldit să completeze.

— Noi, cei din marina comercială, socotim că a fost o bătălie în toată regula, Culum, insistă Struan cu o notă ironică. Noi nu pricepem deosebirea dintre o confruntare şi o bătălie navală. Noi suntem doar nişte negustori paşnici. Dar atunci când pentru prima oară armiile Angliei pornesc împotriva armiilor Chinei, tărăşenia merită numele de bătălie. A avut loc doar acum un an de zile. Noi am fost cei care am tras prima salvă.

— Şi dumneata, ce-ai fi făcut, dom'le Struan, în locul nostru? Era singura decizie tactică potrivită.

— 'Nenţeles!

— Căpitanul superintendent al comerţului a fost întru totul de acord cu acţiunile mele.

— 'Nenţeles. Nici nu puteam face altceva.

— Iar porniţi să refaceţi vechile bătălii, căpitane Glessing? interveni Longstaff, care se ivise în cadrul uşii cabinei şi ascultase neobservat discuţia.

— Nu, Excelenţa voastră, reluăm doar o veche confruntare. Eu şi domnul Struan nu am dat deloc ochii la Chuenpi, după cum prea bine ştiţi.

— Şi de ce să fi dat ochi? Dacă domnul Struan ar fi avut comanda dumitale, probabil că ar fi luat aceleaşi decizii pe care le-ai luat şi dumneata. Dacă ai fi fost dumneata în locul domnului Struan, atunci ţi-ai fi luat toate măsurile pentru a fi sigur că n-ar fi existat posibilitatea de a fi atacat, şi ai fi

riscat! Longstaff căscă, şi se jucă absent cu ceasul său de buzunar. Culum, tu ce-ai fi făcut?

— Nu ştiu, sir. Nu ştiu ce complicaţii existau atunci.

— Bine spus complicaţii, cuvântul potrivit, chicoti Longstaff. Căpitane Glessing, ai plăcerea să ne ţii tovărăşie? Un pahar de Xeres?

— Mulţumesc, sir, dar cred că e mai bine să mă întorc la nava mea! Glessing salută impecabil şi se retrase.

Longstaff îi invită pe Struan şi fiul său în sala de consiliu care de nevoie, slujea şi de apartament particular al căpitanului superintendent al comerţului. Era spartan şi funcţional, iar fotoliile adânci de piele, mesele de hărţi, dulapurile, precum şi masa cea mare de stejar erau fixate bine în podea. În spatele mesei de stejar bogat sculptate se vedea un semicerc de ferestre cu mai multe ochiuri care dădeau spre pupa. Cabina mirosea a catran, fum stătut de tutun şi a mare, nelipsind bineînţeles nici izul de praf de puşcă.

— Steward! strigă Longstaff.

Uşa cabinei se deschise de îndată.

— ’Zent, dom’le!

Longstaff se întoarse spre Struan:

— Xeres, brandy, porto?

— Nişte Xeres mai sec, mersi.

— La fel şi eu, domnule, spuse şi Culum.

— Mie nişte porto, spuse Longstaff căscând din nou.

— ’Ţeles, dom’le!

Stewardul luă sticlele cu pricina dintr-un bufet şi turnă vinul în nişte pahare frumoase de cristal.

— Culum, e prima ta vizită în străinătate? îl întrebă Longstaff.

— Da, sir.

— Da’ bănuiesc că eşti la curent cu recentele noastre „complicaţii”?

— Nu, Excelenţa voastră. Tata n-a prea scris, iar despre China nu se vorbeşte mare lucru în ziarele

noastre.

— Hmm! În curând se va vorbi, nu-i aşa, Dirk?

Stewardul îi oferi paharul întâi lui Longstaff şi apoi musafirilor săi.

— Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.

— 'Ţeles, sir.

Stewardul lăsă sticlele la îndemână şi ieşi.

— Un toast! spuse Longstaff, şi Struan îşi aminti de toastul lui Robb şi regretă acum că prima vizită o făcuse la nava amiral. Pentru o plăcută şedere aici, Culum, şi o călătorie în bună siguranţă spre casă.

Băură. Vinul de Xeres sec era excelent.

— Culum, aici se face istorie. Şi nu-i nimeni mai în măsură să-ţi povestească despre ce se întâmplă aici decât tatăl tău.

— Culum, există un vechi proverb chinezesc: adevărul are mai multe feţe, spuse şi Struan.

— Nu pricep.

— Am vrut să spun că părerea asupra faptelor nu e neapărat şi singura adevărată! ceea ce-i aminti de fostul vicerege Ling, aflat acum în dizgraţie la Canton, pentru că politica lui fusese cea care grăbise conflictul deschis cu Marea Britanie, iar în prezent aştepta sub apăsarea unei condamnări la moarte. Diavolul acela de Ling tot mai e la Canton?

— Aşa cred. Acum trei zile când l-am întrebat, Excelenţa sa Ti-sen mi-a zâmbit şi mi-a răspuns în cimilituri: „Stacojiul e fiul cerului. Cum poate omul să ştie care e voia cerului?” Împăratul chinez e numit aici fiul cerului, explică Longstaff spre ştiinţă lui Culum. Iar „stacojiul” e un alt nume al său pentru că numai el are voie să scrie cu cerneală stacojie.

— Culum, chinezii sunt ciudaţi, un popor tare ciudat, îi spuse şi Struan. De exemplu, din trei sute de milioane de oameni numai împăratului îi e îngăduit să folosească această culoare stacojie. Încearcă să-ţi închipui numai atât. Dacă regina

Victoria ar spune „De acum încolo numai mie mi-e îngăduit să folosesc cerneală stacojie”, indiferent cât de mult o iubim noi, patruzeci de mii de britanici ar jura ca din clipa aceea să nu mai folosească alt fel de cerneală decât stacojie. Aşa aş face şi eu.

— Şi oricare negustor care face afaceri cu China, întări Longstaff cu un rânjet de care nici el nu-şi dădea seama, în aceeaşi clipă i-ar trimite un butoi cu această culoare, cu plata în bani peşin la livrare, şi i-ar spune Maiestăţii sale britanice că vor fi fericiţi să devină furnizorii Coroanei la acest preţ. Şi îşi vor scrie această scrisoare cu cerneală stacojie. Exact aşa bănuiesc eu că s-ar petrece lucrurile. Şi unde am fi noi dacă n-ar exista comerţul?

Urmă o scurtă tăcere şi Culum se întrebă de ce tatăl său trecea cu vederea această insultă. Sau poate nu era nicio insultă în vorbele lui? Sau nu era oare o altă dovadă pe care o oferea viaţa şi anume că aristocraţii totdeauna zâmbeau de sus la oricine nu era aristocrat? Ei bine, Charta o să rezolve ea şi cu aristocraţii o dată pentru totdeauna.

— Will, ai vrut să mă vezi? îl întrebă Struan simţindu-se obosit de moarte, piciorul îl durea, la fel ca şi umerii.

— Mda, doar câteva lucruri mărunte care s-au întâmplat de când… În ultimele două zile. Culum, vrei să fii bun şi să ne laşi singuri o clipă? Vreau să vorbesc numai cu tatăl tău.

— Bineînţeles, sir, spuse Culum ridicându-se.

— Nu e nevoie, Will, interveni Struan, care, dacă n-ar fi văzut zâmbetul acela de superioritate al lui Longstaff, l-ar fi lăsat pe Culum să plece. Acum Culum e partener al firmei Struan. Şi într-o zi va şi conduce firma în calitate de Tai-Pan. Poţi să ai încredere în el aşa cum ai în mine.

Culum ar fi vrut să zică: „N-am să fac parte niciodată din compania asta, niciodată. Eu am alte

planuri.” Dar nu fu în stare să scoată un cuvânt.

— Culum, trebuie să te felicit atunci, spuse Longstaff. Să fii părtaş la firma Nobilei Case… ei bine, e o cinste cum nu e alta.

Nu şi atunci când eşti falit, îi stătu pe limbă lui Struan să zică.

— Culum, stai jos.

Longstaff începu să bată încăperea şi zise:

— Pentru mâine a fost convenită o întâlnire cu plenipotenţiarul chinez pentru a discuta amănuntele tratatului.

— El a sugerat locul şi ora sau tu le-ai fixat?

— El.

— Atunci e mai bine să le schimbi. Alege un alt loc de întâlnire şi altă oră.

— De ce?

— Pentru că de eşti de acord cu cele suflate de el, atunci şi el şi toţi ceilalţi mandarini or să socotească asta drept un semn de slăbiciune.

— ’N regulă, dacă zici tu aşa. Atunci poimâine, nu? La Canton, nu?

— Mda. Ia-i şi pe Horatio şi Mauss. Vin şi eu cu tine, dacă vrei, şi o să ajungem cu patru ceasuri mai târziu.

— Ei, Dirk, fir-ar să fie, de ce să ajungem la astfel de excese ridicole? Patru ceasuri? Pă cuvântul meu!

— Nu e ridicol nimic. Purtându-te cu ei ca un superior cu unul într-o postură inferioară îi pui într-o situaţie dezavantajoasă. Struan se uită la Culum. Dacă te apuci să joci un joc oriental, atunci trebuie să-l joci după regula orientalilor. Unele lucruri mărunte devin foarte importante. Excelenţa sa are o situaţie foarte dificilă aici. O singură mică greşeală şi rezultatul ei va dura cincizeci de ani. Trebuie să se grăbească, dar cu nemăsurat de multă prudenţă.

— Mda. Şi fără niciun fel de ajutor, fir-ar să fie! spuse Longstaff, dădu peste cap paharul şi şi-l umplu din nou. De ce naiba nu se pot purta şi ei ca

nişte oameni civilizaţi n-am să pricep niciodată. În afară de tatăl tău nu e niciunul care să mă ajute. Cabinetul de miniştri din ţară habar nu are cu ce probleme mă confrunt eu aici, şi nici nu-i pasă. Sunt numai de capul meu aici. Îmi dau nişte indicaţii imposibile şi se aşteaptă să rezolv totul cu un popor imposibil ca ăsta. Pă cuvântul meu! Uite, trebuie să întârziem cu patru ceasuri pentru ca să le dovedesc că noi suntem mai tari, când ştie oricine că noi suntem mai tari!

Enervat, luă o priză de tutun, strănută.

— Will, când ţii licitaţia pentru terenuri?

— Păi, ăăă, am zis că atunci când o să aprobe şi cabinetul tratatul. E vreme berechet. Să zicem în septembrie.

— Nu-ţi mai aduci aminte ce ziceai? Credeam că doreai să începi de îndată construcţiile în Hong Kong.

Longstaff încercă să-şi amintească. Parcă ceva-ceva îşi aducea aminte să-i fi spus lui Struan. Dar ce anume?

— Păi, sigur, cedarea teritoriului Hong Kong nu e oficializată până când nu aprobă amândouă guvernele tratatul… vreau să zic că aşa se obişnuieşte, nu-i aşa?

— Da, dar nu trăim nişte împrejurări obişnuite, spuse Struan jucându-se cu paharul. Hong Kong-ul e al nostru. Cu cât începem mai curând să construim, cu atât mai bine, nu exact aşa ziceai?

— 'Nţeles că-i al nostru!

Cum naiba era planul? Longstaff îşi înăbuşi un căscat.

— Ziceai că tot teritoriul aparţine reginei. Că atâta vreme cât eşti în mod oficial primul guvernator al Hong Kong-ului, în calitate de plenipotenţiar dispui cum vrei de guvernarea insulei. Dacă dai o proclamaţie specială în acest sens, atunci totul se desfăşoară exact aşa cum ai plănuit. Dacă aş fi în locul tău, aş ţine licitaţia de vânzare a terenurilor luna viitoare. Will, nu uita că

pentru colonia asta ai nevoie de veniturile din taxe. Cabinetul de miniştri e foarte sensibil când e vorba de colonii care nu se pot chivernisi financiar singure.

— Corect. Mda. Perfect adevărat. 'Nenţeles. Trebuie să începem şi treaba asta cât mai curând posibil. Prima licitaţie va fi luna viitoare. Ia stai să văd. Cum facem, vindem terenul în folosinţă veşnică, sau îl concesionăm, sau cum?

— Concesiune pe nouăzeci şi nouă de ani. După obişnuitele canoane ale Coroanei.

— Excelent! spuse Longstaff, făcând un gest de om neajutorat. Ca şi cum n-am avea şi aşa destulă bătaie de cap, Culum. Acum musai să ne apucăm să procedăm ca nişte neguţători. Şi cum naiba începi tu pentru a pune temelia unei colonii, ei? Şi trebuie să ne pornim să facem canale de scurgere şi străzi şi să ridicăm construcţii şi numai Dumnezeu ştie câte altele încă. Un tribunal şi o puşcărie, Dumnezeule! spuse şi se opri dinaintea lui Culum. Ai vreun fel de pregătire juridică?

— Nu, Excelenţa voastră, îi răspunse Culum. Doar o jumătate de facultate în domeniul artelor.

— Nu contează. Trebuie să am şi eu un secretar pentru colonie, un aghiotant general, un vistier şi Dumnezeu mai ştie ce. Mai trebuie să existe şi un fel de forţă poliţienească. Ai vrea să te ocupi de organizarea poliţiei?

— Nu, mulţumesc, sir! răspunse Culum, încercând să nu trădeze şocul pe care-l trăia.

— Ei bine, sunt sigur că trebuie să existe vreun loc unde să te putem folosi. Toată lumea trebuie să se implice. Eu nu pot să mă ocup chiar de toate. Gândeşte-te ce ţi-ar place să faci şi spune-mi şi mie. Avem nevoie de oameni de nădejde.

— De ce nu-l numeşti aghiotant? spuse Struan. Ţi-l împrumut pe termen de şase luni de zile.

— Excelent, îi zâmbi Longstaff lui Culum. Buun! Te numesc aghiotant secretar colonial.

Minunat. Ia să vedem. Ocupă-te tu de pregătirile pentru licitaţia terenurilor. E prima ta misie.

— Dar eu nu ştiu nimic despre vânzarea terenurilor, sir. Habar nu am o iotă de…

— Ştii tot atât cât oricare altul, şi taică-tău te poate ajuta. O să fii… ăăă… aghiotant secretar colonial. Minunat. Acum pot să nu-mi mai bat eu capul cu problema asta. Trebuie să afli ce trebuie făcut şi cum trebuie făcut şi să-mi aduci la cunoştinţă ce e necesar pentru a ţine licitaţia în mod oficial. O să ţinem o licitaţie. E cel mai cinstit, după câte îmi închipui eu. Longstaff îşi umplu din nou paharul. Ei, şi fiindcă veni vorba, Dirk, am ordonat evacuarea insulei Chushan.

Struan simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Will, de ce-ai făcut una ca asta?

— Am primit o scrisoare specială din partea Excelenţei sale Ti-sen acum două zile să întreprindem această evacuare pentru a sluji drept dovadă a bunei noastre credinţe.

— Puteai să mai aştepţi.

— Voia un răspuns imediat şi… ăăă… nu era chip să ajungă cineva la tine.

— Imediat, în protocolul chinezesc, înseamnă orice, oricât, chiar şi un secol.

Oh, Willie, sărman dobitoc, se gândi el, de câte ori trebuie să-ţi explic acelaşi lucru? Longstaff simţi că Struan îl mânca din priviri.

— Trimitea o copie a tratatului şi împăratului şi voia să menţioneze şi că noi am dispus evacuarea. Oricum aveam să le restituim insula, m’nu? Aşa stabilisem în planul nostru. Ei, fir-ar să fie, şi care-i deosebirea dacă o facem acum sau mai târziu?

— Pentru chinezi e foarte important momentul când se face sau nu se face ceva anume. Ordinul a plecat?

— Da, l-am expediat ieri. Ti-sen a fost atât de amabil încât ne-a pus la dispoziţie serviciile reţelei imperiale de olăcari. Prin ei am trimis ordinul.

Trăsni-te-ar să te trăsnească, îi trecu lui Struan prin minte. Dobitoc nesuferit.

— Ai făcut foarte rău că ai folosit serviciile lor pentru dispoziţiile noastre. Noi ne-am pierdut din cinstea obrazului, iar ei au câştigat un punct avantaj. Acum nu mai foloseşte la nimic să trimiţi o navă. Glasul îi suna rece şi aspru. Când ar ajunge nava la Chushan, evacuarea ar fi fapt împlinit. Ei, dacă s-a făcut s-a făcut, şi asta-i. Dar nu a fost înţelept. Chinezii vor interpreta acest gest drept un semn de slăbiciune.

— Am crezut că acest gen de bună credinţă e o idee minunată, minunată, continuă Longstaff, încercând să-şi învingă enervarea. La urma urmei am dobândit tot ce doream. Despăgubirile de război pe care ei trebuie să le plătească sunt mici… doar şase milioane de dolari, şi acoperă cu vârf preţul opiului pe care l-au distrus. Canton-ul e din nou deschis comerţului. Şi avem şi Hong Kong-ul, în cele din urmă! Ochii îi străluceau. Totul aşa cum am plănuit. Insula Chushan nici n-are importanţă. Ziceai să luăm insula doar aşa, pentru orice eventualitate. Hong Kong-ul e însă al nostru. Iar Ti-sen mai zicea că o să numească un mandarin pentru Hong Kong într-o lună şi o să…

— Ce-o să facă? icni Struan uluit.

— O să numească un mandarin la Hong Kong. Ce s-a întâmplat?

Stăpâneşte-ţi firea, îşi spuse Struan, făcând un efort supraomenesc. Ai fost stăpân pe tine tot timpul. Nepriceputul ăsta slab de minte e unealta ta cea mai importantă.

— Will, dacă-i îngădui una ca asta, e ca şi cum i-ai da depline puteri asupra Hong Kong-ului.

— Ba deloc, dragul meu, m'cum? Hong Kong-ul e teritoriu britanic. Păgânii vor fi sub flamura noastră, sub guvernul nostru. Dar cineva trebuie să se ocupe şi de afurisiţii ăştia, m'cum? Şi trebuie ca cineva să plătească şi taxele vamale. Şi unde e mai

bine decât în Hong Kong? O să aibă propriul lor serviciu vamal, magaziile lor…

— Cum, cum? Cuvintele parcă plesniră izbindu-se de peretele de stejar. Doamne Dumnezeule, sper că n-ai fost de acord şi cu treaba asta!

— Dirk, nu văd nimic rău în asta. P'onoarea mea, asta nu schimbă nimic, m'cum? Ba ne şi scapă de multă bătaie de cap. Nu mai trebuie să ne ducem la Canton. Facem toate operaţiile astea de aici.

Ca să nu se simtă ispitit să-l strivească pe Longstaff ca pe o ploşniţă, Struan se îndreptă spre birou şi-şi turnă nişte brandy. Stăpâneşte-te. Nu-l doborî acum. Nu e momentul potrivit. Trebuie să te foloseşti de el.

— Ai fost de acord cu Ti-sen ca să numească un mandarin la Hong Kong?

— Ei, dragul meu, nu s-ar putea spune că am fost chiar de acord. Am spus numai că sunt de acord că ar fi o idee bună.

— Şi ai făcut asta în scris?

— Da. Ieri! Lonstaff era uimit de reacţia exagerată a lui Struan. Dar nu asta încercăm noi să împlinim de atâta vreme? Să tratăm direct cu mandarinii şi nu cu neguţătorii chinezi *hong?*

— Da, dar nu pe insula noastră, Dumnezeule!

Struan se străduia să nu ridice vocea şi se gândea cu intensitate. Afurisită caricatură de conducător politic, grămadă de rahat tâmpită, care nu eşti în stare să iei o hotărâre ca lumea cu ifosele tale nesărate de aristocrat.

— Dacă suntem de acord cu una ca asta e ca şi cum am îneca definitiv Hong Kong-ul. Pierdem totul.

Longstaff se trase de lobul urechii, dezumflându-se sub privirile lui Struan.

— De ce, tată? întrebă Culum.

Spre uşurarea lui Longstaff, privirile lor se întoarseră spre Culum, şi prin minte îi trecu: Chiar

aşa, de ce? De ce să pierdem totul, m'cum? Am socotit că e o soluţie cât se poate de bună.

— Fiindcă sunt chinezi.

— Nu pricep.

— Ştiu, fiule.

Ca să-şi înăbuşe durerea pentru pierderea celor din familia lui – durerea zvârcoli deodată în adâncul sufletului său – şi ca să-şi abată gândul de la grijile şi disperarea că au pierdut averea, Struan făcu un efort să explice, atât pentru Longstaff, cât şi pentru Culum.

— Primul lucru pe care trebuie să-l pricepeţi: de o mie cinci sute de ani chinezii numesc China Imperiul de Mijloc – tărâmul pe care zeii l-au aşezat între cerurile de deasupra şi pământul de dedesubt. Prin definiţie, chinezul e o fiinţă unică şi superioară. Ei socotesc că toţi ceilalţi, dar absolut toţi, sunt nişte barbari fără niciun căpătâi. Şi că numai ei au harul dat de Dumnezeu, ca singurul neam de oameni civilizaţi, să stăpânească lumea. După mintea lor, regina Victoria e doar o vasală barbară care ar trebui să le plătească tribut. China n-are nici flotă, nici armate, şi putem face ce vrem cu ea, dar ei totuşi cred că tot ei sunt cei mai civilizaţi, cei mai puternici, cea mai bogată naţiune de pe pământul ăsta, şi în privinţa asta socot că în fond au dreptate. Aţi auzit de cele opt porunci?

Culum clătină din cap.

— Ei bine, acestea sunt condiţiile cu care împăratul Chinei a acceptat să facă negoţ cu „barbarii" acum o sută şi cincizeci de ani. Aceste porunci au limitat comerţul cu „barbarii" numai la un singur port, Canton-ul. Tot ceaiul şi mătasea trebuie plătite numai în argint, fără să se îngăduie niciun sistem de credit, iar contrabanda a fost interzisă. „Barbarilor" li s-a îngăduit să-şi ridice antrepozite şi factorii pe un teren de jumătate de milă lungime pe două sute de iarzi lăţime la Canton şi „barbarii" au fost obligaţi să nu iasă din acest perimetru îngrădit cu ziduri – Colonia din

Canton – şi nu li s-a îngăduit să rămână aici decât în perioada sezonului de iarnă, când se poate naviga, din septembrie până în martie, după care erau nevoiţi să-şi ia tălpăşiţa şi să se ducă la Macao. În colonie nu era îngăduit nimănui să-şi aducă familia, sub niciun motiv, femeilor li se interzicea dreptul de a pune piciorul aici. În colonie nu era permis să se găsească niciun fel de arme. La fel erau interzise învăţarea limbii chineze, plimbările cu barca, lecticile, ca şi întâlnirile cu populaţia chinezească. Navelor de război „barbare" le era interzis să treacă dincolo de estuarul de la râul Pearl. Toate navele comerciale „barbare" trebuiau să ancoreze la Whampoa, la treisprezece mile în josul râului, când încărcătura trebuia trecută pe navele lor, iar taxele de export plătite în argint. Întregul comerţ al „barbarilor" trebuia să se facă numai printr-o corporaţie, o breaslă formată din zece negustori chinezi numită de noi Co-hong. Tot acest Co-hong era singurul îndrituit să ne furnizeze alimente, să ne pună la dispoziţie un anumit număr de servitori, barcagii şi compradori. Şi, în fine, porunca ce ne-a bătut în cuie pe cruce, chiar cea pe care o anulează acest tratat, subliniază că numai acest Co-hong primeşte toate petiţiile, cererile şi plângerile „barbarilor", care apoi, numai prin această instituţie, vor fi înaintate mai departe mandarinilor. Miezul acestor porunci era să ne ţină cât mai departe de viaţa Chinei, să ne hărţuiască şi să ne stoarcă până la ultimul penny. Şi nu uitaţi încă un lucru despre chinezi: le plac banii. Dar de ceea ce storceau de la noi se bucura numai clasa conducătoare, Manchu, nu şi ceilalţi chinezi. Cei din această clasă socotesc că ideile noastre de creştinism, parlament, sufragiu şi mai ales de egalitate dinaintea legilor şi a sistemului juridic sunt revoluţionare, periculoase şi dăunătoare. În schimb vor să pună mâna pe argintul nostru. Prin aceste porunci, noi rămânem fără nicio apărare în faţa lor, tot comerţul nostru

era controlat de ei şi sufocat după cum le era pofta. Dar chiar şi aşa tot mai câştigam şi noi ceva.

Struan zâmbi.

— Am câştigat o groază de bani, şi ei la fel. Cele mai multe din aceste porunci au căzut de la sine datorită lăcomiei funcţionarilor lor oficiali. Cele mai importante dintre ele – fără nave de război, fără niciun fel de contact oficial decât prin mijlocirea acestui Co-hong, fără femei la Canton, fără dreptul de a rămâne aici dincolo de luna martie sau înainte de septembrie – au rămas valabile. Şi o măsură tipic chinezească – negustorii din Co-hong erau făcuţi răspunzători pentru noi. Era destul să se ivească o „complicaţie" şi mânia împăratului se abătea asupra lor. Atât de obişnuit pentru spiritul chinezesc. Cei din Co-hong care ne storceau pe noi erau la rândul lor storşi până dădeau faliment, cei mai mulţi. Firma mea are şi acum hârtii fără niciun fel de valoare pentru şase sute de mii de guinee, iar Brock cam tot atât. Cei din Co-hong trebuie să-şi cumpere de la împărat funcţiile, şi există obiceiul să trimită mereu daruri imense mai marilor lor… de ziua împăratului datina spune ca fiecare din ei să trimită un dar de cincizeci de mii de taeli de argint. Deasupra celor din Co-hong se află însărcinatul special cu tributul, numit personal de împărat. Noi îi spunem Hoppo. El e răspunzător de stoarcerea birurilor de la mandarinii din Canton, de la Co-hong şi de la oricine mai poate. Dar şi acest Hoppo îşi cumpără slujba, şi e cel mai mare neguţător de opiu, printre altele, şi numai din asta adună o avere. Aşa încât dacă îngăduim un singur mandarin în Hong Kong atunci ne trezim aici cu tot sistemul ăsta. Mandarinul va deveni imediat Hoppo. Toţi chinezii vor deveni supuşii lui, toţi negustorii chinezi care vor veni să facă negoţ cu noi vor fi din cei ce-şi cumpără acest drept şi deci plătitori de tribut şi în schimb ne vor sili şi pe noi să plătim din greu. Hoppo îi va zdrobi pe cei ce ne vor ajuta şi-i va

ajuta pe cei ce ne urăsc. Şi n-o să se lase până ce nu ne va alunga de aici.

— De ce?

— Pentru că sunt chinezi.

Struan se întinse ca să-şi mai dezmorţească umerii, simţind cum oboseala îl copleşeşte, apoi se ridică şi se duse spre bufet şi-şi mai turnă un pahar de brandy: Aş vrea să fiu chinez măcar pentru un ceas, se gândi el sleit. Atunci aş putea să-mi trag frumos un milion de taeli de undeva fără nicio bătaie de cap. Dacă ăsta-i răspunsul, îşi spuse el, atunci încearcă să gândeşti ca un chinez. Eşti Tai-Panul „barbarilor”, mandarin cu puteri fără margini. Care-i rostul puterii dacă nu o foloseşti pentru ca să întorci acel *joss* în folosul tău? Cum poţi să-ţi foloseşti puterea? Cine are un milion de taeli? Pe cine poţi strânge cu uşa ca să-l dobândeşti? Cine-ţi este îndatorat pentru vechi înlesniri?

— Dirk, ce trebuie să facem acum? Vreau să zic, ăă, că sunt de acord cu tine, se dezmetici Longstaff.

— Ar fi bine să-i trimiţi lui Ti-sen de îndată o scrisoare. Şi să-i spui… nu, să-i ordoni…

Struan se opri deodată în clipa în care mintea i se limpezi. Oboseala îi dispăru ca prin farmec. Eşti un idiot, circar palavragiu şi fără minte! Ti-sen! Ti-sen, el e cheia. Un singur mandarin. Asta trebuie să accepţi. Două măsuri trebuie luate: întâi, anulează înţelegerea lui Longstaff, care oricum va fi anulată, în al doilea rând, într-o săptămână sau două, fă-i lui Ti-sen în mare taină propunerea ca, în schimbul unui milion de taeli în argint, să-l convingi pe Longstaff să-şi schimbe gândul şi să îngăduie un singur mandarin la Hong Kong. Ti-sen va muşca din propunere pentru că va câştiga de îndată tot ceea ce războiul l-a obligat să piardă, o să-i stoarcă pe cei din Co-hong de milionul ăsta, iar aceştia vor fi încântaţi să plătească pentru că vor adăuga milionul la preţul ceaiului pentru care se dau de

ceasul morţii ca să ni-l vândă, iar noi ne zbatem ca să-l dobândim. Bietul de tine, Willie, nu mai e nicio problemă, şi niciunul dintre ceilalţi negustori nu vor avea nimic de spus împotriva unui singur mandarin. Şi nici nu-i vom spune individului „mandarin”, o să inventăm alt nume pentru a-i păcăli pe cei mai deştepţi. „Împuternicit pentru comerţ.” Negustorii noştri nu vor zice nimic împotriva unui chinez „împuternicit pentru comerţ”, pentru că omul o să sprijine comerţul şi va ajuta la simplificarea plăţii taxelor vamale. Ei, şi acum prin cine să-i fac această propunere? ‘Ne’nţeles prin bătrânul Jin-qua. E cel mai bogat şi mai vulpoi dintre toţi cei din Co-hong, principalul tău furnizor, şi-l cunoşti de douăzeci de ani. El e omul potrivit, fără-ndoială. Un mandarin va fi garanţia viitorului Nobilei Case. Da, da’. Dar o să ducă de râpă Hong Kong-ul. Şi o să-ţi distrugă tot planul. Vrei să rişti în jocul acesta ca să ajungi la înţelegere, ştiind că apoi mai târziu va trebui să-i tragi tu pe ei pe sfoară? E un risc cumplit, doar ştii că un singur mandarin înseamnă învierea întregului sistem. Nu poţi lăsa moştenire lui Robb sau Culum, sau copiilor lor, un astfel de pact cu diavolul. Dar fără argintul ăsta nu mai există nici Nobila Casă şi niciun viitor.

— Ce spuneai tu, Dirk?

— Porunceşte-i lui Ti-sen, în numele reginei, să uite că v-aţi înţeles vreodată asupra numirii unui mandarin la Hong Kong.

— Exact ce gândeam şi eu! spuse Longstaff fericit, aşezându-se la birou şi luând pana de gâscă. Ce-ar trebui să scriu?

Dar, sărmane Willie, ce-ar trebui să fac eu ca să rezolv cea de-a doua problemă? se întrebă Struan. Scuză oare scopul mijloacele?

— Scrie aşa: Lui Ti-sen, la Canton. Proclamaţie specială: Numai Maiestatea sa britanică, regina Victoria, are autoritatea să numească funcţionari oficiali în insula britanică Hong Kong. Aşa încât

aici nu vor putea funcţiona persoane oficiale chinezeşti şi niciun fel de servicii vamale de niciun fel! Struan şovăi un moment şi apoi continuă stăpân pe sine, simţind că socoteala lui era corectă. Şi toţi chinezii ce vor locui în Hong Kong de aici înainte vor fi supuşi britanici, şi supuşi numai legilor Angliei.

— Dar asta depăşeşte împuternicirea pe care o am!

— E cât se poate de obişnuit ca un plenipotenţiar să-şi depăşească împuternicirile. De asta sunt şi aleşi cu atâta grijă, Will. De asta am ajuns noi un imperiu. Raffles, Hastings, Clive, Raleigh, Wellington. Deţii împuternicirea de plenipotenţiar al guvernului Maiestăţii sale pentru a încheia un tratat cu China. Ce ştiu cei din ţară despre China şi ce mare lucru le pasă lor. Dar tu eşti un înainte mergător, făcător de istorie, Will. Eşti pe cale să accepţi doar o măruntă insulă pustie, aproape nelocuită, când obiceiul în lume e să pui mâna pe continente întregi, când ai putea lua în stăpânire întreaga Chină dacă ai pofti. Dar dovedeşti că eşti cu atât mai luminat.

Longstaff şovăi şi începu să sugă capătul penei de scris.

— Mda, dar am fost de acord ca chinezii din Hong Kong să se supună legilor chineze, în afară de cele ce prevăd tortura! O picătură de sudoare i se adună pe bărbie. Era clauză în tratat şi am dat o proclamaţie specială.

— Ţi-ai schimbat pur şi simplu părerea, Will. Aşa cum şi-a schimbat-o şi Ti-sen. Doar nu exista nicio clauză care să prevadă numirea unui mandarin.

— Dar se subînţelege.

— Nu şi după opinia ta. Nici a mea. Vrea să te fraierească. Aşa cum a făcut în privinţa insulei Chushan.

— Cam aşa, fu de acord Longstaff, fericit că fusese convins. Ai perfectă dreptate, Dirk. Absolut.

Dacă-i lăsăm să exercite orice fel de control… ai perfectă dreptate. O să înceapă iar cu vechile lor blestemăţii, m'cum? Mda. Şi ar cam fi vremea să vadă şi chinezii ce înseamnă cu adevărat legea. Lege şi disciplină. Mda. Ai perfectă dreptate.

— Şi încheie scrisoarea aşa cum ar face-o şi împăratul lor: Temeţi-vă de mânia mea şi ascultaţi cu nezmintită supunere! Şi semnează cu toate titlurile tale, spuse Struan şi deschise uşa cabinei.

— Maestrul de arme!

— Da, sir!

— Excelenţa sa are nevoie de secretar, de domnul Sinclair, fuga marş!

— Da, sir!

Longstaff termină de scris. Citi din nou cele puse pe hârtie.

— Nu e puţin cam tăioasă? Adică nu pomenim niciunul din titlurile sale şi încheiem ca într-un edict al împăratului?

— Asta-i tot şpilul. O să pofteşti să-l publici şi în presă.

— Dar e un document privat.

— E un document istoric, Will. Unul de care poţi fi mândru. Şi unul care o să-l facă pe amiral să fie încântat de tine. Apropo, de ce era atât de furios?

— Ei, ca de obicei, şi Longstaff începu să-l maimuţărească pe amiral. Fir-ar să fie, sir, am fost trimişi aici ca să ne luptăm cu păgânii ăştia, şi după două debarcări în care n-am întâmpinat nicio rezistenţă dacă e să vorbim, aţi încheiat un amărât de tratat demn de toată mila, care ne aduce cu mult mai puţin decât v-a ordonat secretarul de externe să cereţi. Unde sunt porturile deschise pe care vi s-a poruncit să le dobândiţi? Dirk, eşti sigur că cerând mai puţin am procedat mai bine? Ştiu că înainte aşa ai zis, dar, ăăă, negustorii par să socotească asta drept o mare greşeală. Adică faptul că n-am dobândit porturi deschise.

— Hong Kong-ul e mult mai important, Will.

— Dacă tu eşti atât de convins. Amiralul era foarte zburlit din cauza unor dezertări şi, bineînţeles, din cauza întârzierii în aplicarea ordinului împotriva contrabandei. Iar toţi negustorii au ţipat cât au putut.
— În frunte cu Brock?
— Da, ticălosul ăla prost crescut.
Struan simţi cum îl apucă disperarea.
— Şi le-ai spus negustorilor că ai de gând să anulezi acest ordin?
— Ăăă, Dirk, nu le-am spus chiar aşa de-a dreptul, dar le-am dat de înţeles că va fi anulat.
— Şi i-ai dat de înţeles şi amiralului că anulezi ordinul?
— Păi, ăăă, i-am sugerat că nu e bine să-l pună în aplicare. A fost furios nevoie mare şi mi-a spus că o să-şi expună punctele de vedere amiralităţii! oftă Longstaff, apoi căscă. P'onoarea mea, habar nu are de miezul problemelor. Deloc. Dirk, ţi-aş rămâne îndatorat dacă ai încerca să-i mai bagi în cap cum e chestia cu negoţul, hmm? Am încercat, dar n-am reuşit să-i vâr nimic în căpăţână.
Nici eu într-a ta, Willie, îi trecu lui Struan prin minte. Dacă Robb a cumpărat opiu suntem şi mai rău în găleată. Iar dacă n-a cumpărat cumva, tot sfârşiţi suntem. Dacă nu se încheie afacerea – un mandarin blestemat pentru un blestemat de milion.
— Nu ştiu ce m-aş face fără sfatul tatălui tău, Culum.
Longstaff luă o priză de tutun dintr-o cutie de prizat, bătută în pietre preţioase. Fir-ar afurisită de treabă, eu sunt diplomat, nu unul care se ţine de războaie. Să ajung guvernator la Hong Kong e doar primul pas. Întâi guvernator aici, apoi poate ceva mai de soi. Poate Bengalul. Jamaica… ei, acum acolo e un post bun. Canada? Nu, e prea afurisit de frig acolo. Bengalul, sau poate altul dintre statele din India.
— Culum, în Asia e tare complicat. Trebuie să te descurci cu atâtea păreri deosebite şi atâtea

interese, cele ale coroanei, ale negustorilor, ale misionarilor, ale marinei regale şi armatei, şi ale chinezilor, şi toate bătându-se cap în cap. Şi, fir-ar să fie, şi chinezii sunt împărţiţi în atâtea grupuri care se luptă între ele. Neguţătorii lor, mandarinii şi stăpânitorii Manchu! Îşi băgă tutun de prizat din belşug în ambele nări, trase adânc în piept şi strănută. Bănuiesc că ştii că cei ce conduc China nici măcar nu sunt chinezi.

— Nu, domnule.

— Ăsta-i miezul discordiei în cea mai mare parte. Conducătorii sunt Manchu. Din Manciuria. Nişte barbari sălbatici din nordul Marelui Zid Chinezesc. Ei conduc China de două sute cincizeci de ani, după câte se spune. Socot probabil că noi suntem nişte proşti. Ne îmbrobodesc cum că pe toată lungimea în nordul Chinei s-a ridicat un zid pentru apărare împotriva hoardelor barbare, un zid imens, ca al lui Hadrian. Un fel de fortificaţii de peste trei mii de mile jumătate lungime, patruzeci de picioare înălţime şi treizeci grosime, destul de lat pe creastă ca să treacă opt călăreţi cu tot cu cai, unul lângă altul. Şi cu tunuri de veghe la fiecare trei sute de iarzi. Durat din cărămizi şi granit, şi cică ar fi fost ridicat acum două mii de ani! pufni el. Ridicol!

— Eu totuşi cred că zidul există, spuse Struan.

— Dirk, cum poţi să crezi! replică Longstaff. Era imposibil să construiască astfel de fortificaţii acum două mii de ani.

— Culum, legenda spune că pe atunci în China din trei bărbaţi unul era înrolat pentru a lucra la zid. A fost construit în zece ani. Se spune că un milion de oameni au murit şi sunt îngropaţi în zid. Spiritele lor păzesc astfel zidul.

Culum zâmbi.

— Dacă e atât de imens, tată, atunci cei din neamul Manchu n-ar fi izbutit niciodată să treacă de el. Nu se poate să existe.

— Legenda spune că armatele lor au escaladat zidul prin înşelăciune. Generalul chinez însărcinat cu paza zidului şi-a vândut poporul.

— Mai mult decât probabil, interveni Longstaff scârbit. La orientalii ăştia nu găseşti simţul onoarei, m'cum? Generalul şi-a închipuit că poate el să uzurpe tronul folosindu-se de aceşti inamici. Numai că aceşti Manchu s-au folosit ei de el, apoi l-au ucis. În orice caz cam aşa sună povestea.

— Şi ce poveste, spuse şi Culum.

Privirea lui Struan deveni tăioasă.

— Ar trebui să te obişnuieşti cu o mulţime de poveşti ciudate. Şi încă ceva să ţii minte, Culum: civilizaţia chineză are cinci mii de ani vechime. Cărţi, tiparniţe, artă, poeţi, guvern, mătase, ceai, praf de puşcă şi o mie de alte lucruri. Şi asta de mii de ani. Noi am ajuns la civilizaţie de numai cinci sute de ani. Dacă poţi să-i spui aşa.

Se auzi un ciocănit în uşă şi Horatio se grăbi să intre.

— Excelenţă, m-aţi chemat?

— Mda, vreau să traduci astea imediat în chineză şi să expediezi scrisoarea prin curier special. Şi trimite o copie şi domnului Skinner pentru a o publica.

— Da, sir. Horatio luă scrisoarea şi se întoarse spre Struan. Îmi pare tare rău pentru cumplitele veşti pe care le-am auzit, domnule Struan.

— Mulţumesc. Ţi-l prezint pe fiul meu Culum. Domnul Horatio Sinclair.

Cei doi îşi strânseră mâinile, simpatizându-se din prima clipă. Horatio citi scrisoarea.

— O să-mi ia puţin timp ca s-o transcriu în stilul protocolar, sir.

— Excelenţa sa doreşte s-o traduci şi s-o expediezi exact aşa cum e scrisă acum, spuse Struan. Dar exact.

Horatio rămase cu gura căscată. Dădu uşor din cap.

— Înţeleg, am să… ăăă… am s-o fac imediat. Dar, domnule Struan, Ti-sen n-o să accepte niciodată una ca asta. Niciodată, Excelenţa voastră. Ar însemna să-şi păteze prea tare cinstea obrazului.

Longstaff se zburli.

— Obraz ai zis? Am să-i arăt eu parşivului ăluia de păgân un obraz de-o să-l ţină minte, pe Dumnezeul meu! Transmite-i amiralului complimentele mele şi roagă-l să expedieze scrisoarea cu o mare navă de linie la Whampoa, cu ordine să plece mai departe spre Canton dacă scrisoarea nu e acceptată pe loc.

— Da, sir.

— Auzi, să n-o accepte! mormăi Longstaff după plecarea lui Horatio. Auzi ce obrăznicie. Sunt cu toţii nişte barbari păgâni. Cu toţii. Şi chinezii şi mongolii. N-au simţul dreptăţii şi dispreţul lor faţă de viaţa omului e de necrezut. Şi vând tot, îşi vând fetele, surorile, fraţii. De necrezut.

Culum îşi aminti deodată de mama şi fraţii lui, de moartea lor. Cum dădeau din ei un lichid apos, fie că vomau sau aveau scaune, de miasmele, crampele şi chinurile îngrozitoare, ochii lor înfundaţi în orbite şi spasmele morţii. Apoi iar erau prinşi de convulsii, duhoarea era şi mai puternică pentru ca apoi, după ce se zbăteau să mai respire, să urmeze moartea. Şi chiar şi după moarte încă mai aveau câte un spasm al muşchilor, ca maică-sa care, moartă de un ceas, s-a mai răsucit o dată în pat, deşi în ochii deschişi era pecetea morţii, iar gura deschisă ca la toţi morţii. Şi vechea spaimă începu să-l prindă iar făcându-l să se simtă rău, şi se luptă să-şi schimbe gândul, orice, numai să uite groaza de atunci.

— În privinţa vânzării terenurilor, sir. Mai întâi terenul trebuie măsurat. Şi cine o să facă treaba asta, sir?

— Găsim noi pe cineva, nu-ţi bate tu capul.

— Poate Glessing, spuse Struan. Are experienţă de cartograf.

— Bună idee. Am să vorbesc cu amiralul în chestia asta. Excelent.

— Ar fi bine să te gândeşti ca plaja pe care a fost ridicat catargul steagului să poarte numele de Promontoriul Glessing.

Longstaff era uimit.

— Niciodată n-am să te înţeleg. De ce îţi bagi singur beţe în roate doar pentru a perpetua numele unui om care te urăşte?

Pentru că duşmanii buni sunt preţioşi, se gândi Struan. Şi am nevoie de Glessing. E în stare să-şi dea şi viaţa pentru a apăra Promontoriul Glessing şi asta înseamnă Hong Kong.

— O să facă plăcere celor din marina regală, spuse Struan. E doar o idee de-a mea.

— E o idee bună. Mă bucur că tu ai propus-o.

— Ei, cred că acum o să ne ducem la nava noastră, încheie Struan. Era obosit şi mai avea încă multe de făcut.

Isaac Perry se afla pe puntea dunetei navei *Thunder Cloud,* urmărindu-i pe militarii marini care căutau pe sub prelate şi prin bărci, prin lăzile de vele. Îi ura pe militarii marini ca şi pe ofiţerii lor – de mult, fusese băgat cu sila în marina militară.

— Nu e niciun dezertor la bord, le spuse el din nou.

— Bun înţeles, îi replică tânărul ofiţer.

— Vă rog daţi ordin oamenilor dumneavoastră să nu mai facă atâta dezordine. Marinarii o să fie nevoiţi să muncească un cart întreg să pună rânduială în urma lor.

— Nava dumneavoastră ar fi o pradă pe cinste, domnule căpitan Perry. Şi nava şi încărcătura, rânji ofiţerul.

Perry îl fulgeră cu privirea pe McKay care se afla lângă pasarelă, păzit de oameni înarmaţi. Eşti

un om mort, McKay, se gândi Perry, dacă l-ai ajutat pe Ramsey să se urce la bord.

— O barcă la pasarela pupa, strigă al treilea ofiţer. Patronul soseşte la bord.

Perry se grăbi să iasă în întâmpinarea lui Struan.

— Le-a intrat în cap că noi avem un dezertor la bord, sir.

— Ştiu, îi replică Struan când ajunse să pună piciorul pe punte. De ce se află nostromul meu sub stare de arest? îl luă el în primire, cu o notă tăioasă în glas pe arogantul ofiţer.

— E o măsură de precauţie. E rudă cu Ramsey şi…

— Fir-ar să fie cu precauţiile voastre! Până când nu se dovedeşte a fi vinovat, omul e nepătat, la naiba! urlă Struan. Sunteţi aici să cercetaţi, nu să-mi hărţuiţi oamenii şi să mi-i arestaţi.

— Nu ştiu nimic, sir, izbucni şi McKay. Ramsey nu e la bord, eu nu l-am adus. Nu e! Nu e!

— Dumnezeu să te păzească, dacă e găsit aici! îi spuse Struan. Eşti consemnat la bord până la noi ordine. Treci sub punte.

— Da, sir! răspunse McKay şi o luă la fugă.

— Pe Dumnezeul meu, Isaac! urlă ca turbat Struan. Ar trebui să fii căpitanul acestei nave. Ce lege spune că marina militară poate aresta fără mandat un om numai ca măsură de precauţie?

— Niciuna, sir, spuse Perry, făcându-se mic de tot şi ştiind că nu era cazul să se apere.

— Să te dai jos de pe nava mea. Eşti debarcat!

Perry se albi la faţă.

— Dar, sir…

— La apusul soarelui să nu te mai găsesc pe nava mea! şi Struan se îndreptă spre scara ce cobora spre pântecele navei. Culum, vino.

Culum îl ajunse pe Struan pe coridorul către cabina principală.

— Nu e drept, îi spuse el. Nu e drept. Perry e cel mai bun căpitan pe care-l ai. Tu ai spus!

— A fost, fiule, îi replică Struan. Dar nu a apărat drepturile omului său. Şi i-a fost frică. De ce? Habar n-am. Dar oamenii speriaţi sunt primejdioşi şi noi n-avem nevoie de ei.
— Dar McKay n-a păţit nimic.
— Prima lege a unui căpitan de-al meu e să apere nava. A doua, oamenii lui. Atunci şi ei or să-l apere pe el. Poţi comanda de unul singur o navă, dar singur n-o poţi face să meargă.
— Perry n-a greşit cu nimic.
— A îngăduit ca marina militară să-l aresteze pe McKay în mod ilegal, fir-ar să fie! spuse Struan răspicat. Un căpitan trebuie să ştie şi alte lucruri în afară de felul în care se conduce o navă, fir-ar să fie! Isaac ar fi trebuit să ştie să-i ţină piept mucosului ăluia. Dar i-a fost teamă, şi nu i-a luat apărarea unuia din oamenii lui când era foarte important s-o facă. Data viitoare nu va apăra nava. Eu nu risc una ca asta.
— Dar a fost omul tău vreme de ani în şir. Asta nu contează?
— Ba da. Asta înseamnă că am avut noroc toţi aceşti ani. Acum nu mai am încredere în el. Aşa că acum trebuie să plece şi cu asta basta! spuse Struan şi deschise uşa cabinei.
Robb stătea la birou, uitându-se pe ferestrele de la pupa. Pe jos, pe podea, erau împrăştiate tot felul de cutii, lăzi, veşminte de copii şi jucării. Sarah, soţia lui Robb, stătea făcută covrig în unul dintre fotoliile marinăreşti, moţăind. O femeie mărunţică, însărcinată, şi prinsă de somn, ce-şi arăta chipul ridat, obosit. Când Robb îi văzu pe Struan şi Culum, încercă, fără succes, să zâmbească.
— Salutare, Dirk, Culum.
— Salut, Robb.
Lui Struan îi trecu prin minte: în două zile a îmbătrânit cu zece ani.
Sarah se trezi tresărind.
— Hello, Dirk.
Se ridică greoaie şi veni spre uşă.

— Hello, Culum.
— Ce mai faci, mătuşă Sarah?
— Obosită, dragă. Foarte obosită. Şi nu mă împac deloc cu nava, o urăsc. Serviţi un ceai?
— Nu, mulţumesc.
Robb îl urmări vinovat cu privirea pe Struan.
— Eu ce să mai spun?
— Nimic, Robbie. Ei sunt morţi ca toţi morţii, noi în viaţă, şi cu asta basta.
— Aşa o fi, Dirk? Ochii ei albaştri luceau dur, îşi trecu degetele prin părul castaniu şi-şi netezi rochia lungă, verde, înfoiată, cu crinolină. Aşa o fi?
— Mda. Sarah, vrei să ne laşi singuri puţin? Trebuie să vorbesc cu Robb.
— Da, bine! Se uită la soţul ei şi-l dispreţui când îl văzu atât de neajutorat. Dirk, noi plecăm. Plecăm din Orient pentru totdeauna. Eu am hotărât aşa. I-am dat firmei Struan şi Compania şapte ani din viaţa mea şi un copil. Acum a venit timpul să plecăm.
— Sarah, eşti o femeie înţeleaptă. În zilele pe care le trăim, Orientul nu e locul cel mai nimerit pentru o familie. Peste un an, când Hong Kong-ul va fi construit, ei bine, atunci va fi foarte bine.
— Pentru unii, dar nu şi pentru noi. Nu pentru Robby, sau Karen, Naomi sau Jamie. Şi nici pentru mine. Noi nu vom locui niciodată în Hong Kong.
După care ieşi.
— Robb, ai cumpărat opiu?
— Am cumpărat ceva. Am cheltuit toţi banii gheaţă pe care-i aveam şi am mai împrumutat vreo sută de mii… nu ştiu exact. Preţurile n-au scăzut prea mult. Apoi, ăăă, n-am mai avut niciun chef.
Deci suntem rău de tot în găleată, se gândi Struan.
— De ce tocmai peste familia noastră? E groaznic, groaznic, îngăimă Robb cu glas chinuit. De ce toată familia noastră?
— Aşa a fost să avem parte de acest *joss*.

— La naiba cu acest *joss!* Robb se uită pierdut la uşa cabinei. Brock doreşte să te întâlnească, şi cât mai repede.

— De ce?

— N-a zis.

Struan se aşeză, îşi mai slăbi curelele unei cizme pentru câteva momente şi se gândi la Brock. Apoi spuse:

— L-am făcut pe Culum partener al firmei.

— Minunat! spuse Robb cu o voce lipsită de expresie, în vreme ce se uita mai departe pierdut la uşă.

— Tată, interveni Culum. Vreau şi eu să vorbesc cu tine despre problema asta.

— Mai târziu, fiule. Robb, mai e ceva. Avem necazuri mari.

— Mai e şi ceva ce am să spun chiar acum, spuse Robb dezlipindu-şi ochii de la uşă. Dirk, eu şi Sarah şi copiii plecăm cu prima navă din Orient.

— Cum?

— Eu n-am să fiu niciodată Tai-Pan şi nici nu vreau.

— Pleci acum pentru că l-am luat pe Culum partener?

— Doar mă cunoşti bine. Puteai să stai şi cu mine de vorbă în privinţa asta, bineînţeles, dar toată chestia n-are nicio importanţă. Eu vreau să plec.

— De ce?

— Toată nenorocirea cu moartea celor de acasă m-a făcut să mă gândesc. Sarah are dreptate. Viaţa e prea scurtă ca să stau aici să năduşesc muncind şi să dau ortul popii. Vreau şi eu puţină linişte. Şi am bani mai mulţi decât mi-ar trebui. Poţi să răscumperi partea mea. Vreau să plec cu următoarea navă.

— De ce?

— Am obosit. Obosit!

— Eşti doar zdruncinat, Robb. Sarah iar te-a meliţat, nu-i aşa?

— Sunt zdruncinat, da, aşa-i, şi m-a meliţat din nou, dar aşa am hotărât eu. Prea mulţi mor. Prea mulţi.

— Nu pot să răscumpăr partea ta. Suntem faliţi! îi spuse Struan şi-i întinse scrisoarea bancherului.

Robb citi scrisoarea. Chipu-i îmbătrâni şi mai mult.

— Bată-i Dumnezeu să-i bată şi să-i trimită în iad.

— Aşa-i. Dar noi tot faliţi se cheamă că suntem, şi Struan îşi trase cizma şi se ridică. Îmi pare rău. Culum, faptul că ai devenit partener nu-ţi mai aduce nimic. Banca noastră a fost asaltată de creditori şi a dat faliment.

Aerul din cabină păru să devină deodată mai dens.

— Mai avem o sută de mii în Scoţia, spuse Robb. Lasă-mi mie jumătate şi iei tu restul.

— Mulţumesc, Robbie, ai vorbit şi tu ca un bărbat.

Robb izbi cu pumnul în masă.

— Nu e vina mea că banca a tras obloanele.

— Ba da! Aşa că nu mai cere tu jumătate din banii noştri când noi avem nevoie de fiecare penny.

— Tu ai nevoie, nu eu! Dar o să găseşti tu soluţia, totdeauna ai găsit-o.

— Cincizeci de mii de lire n-o să-i ajungă lui Sarah nici cinci ani.

— Asta e treaba mea! Banii nu-s trecuţi în registru, aşa că sunt ai noştri pe cinstite. Eu iau jumătate. Partea mea din afacerile pe care le-am făcut valorează de douăzeci de ori pe atât.

— Suntem falimentari! Nu-ţi intră odată în cap treaba asta? Falimentari!

Uşa cabinei se deschise şi în cabină intră o fetiţă cu păr auriu. În mână ţinea o păpuşă de paie. Era încruntată.

— Hello, tati, hello, unchiule Dirk! Se uită ţintă la Struan. Sunt chiar urâtă?

— Nu, bineînţeles că nu, Karen! Struan o ridică în braţe. Cine a fost în stare să-ţi spună nişte lucruri atât de îngrozitoare, fetiţo?

— Ne jucam de-a şcoala pe *Resting Cloud.* Lillibet mi-a zis.

— Lillibet Brock?

— Nuuu. Ea e cea mai bună prietenă a mea. Era Lillibet Altcineva.

— Păi cum o să fii tu urâtă! Să-i zici lui Lillibet Altcineva că nu e frumos să spună aşa. Eşti tare drăguţă.

— Bine atunci! zâmbi Karen cu toată gura. Şi tati spune mereu că-s frumoasă, da' am vrut să te-ntreb şi pe tine pen' că tu ştii întotdeauna. Tu le ştii pe toate! şi-l îmbrăţişă strâns. Mulţumesc, unchiule Dirk. Acum dă-mi drumul jos! şi porni spre uşă dansând. Sunt tare bucuroasă că nu-s urâtă.

Robb se prăbuşi în fotoliu. În cele din urmă îngăimă:

— Doamne, pedepseşte-i pe bancherii ăştia. Îmi pare rău. E numai vina mea… şi-mi pare tare rău… aşa cum am zis, îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău, flăcăule.

Robb încercă în zadar să-şi limpezească gândurile.

— Ce mai putem face?

— Habar n-am, Robb, dar să nu-mi faci una ca asta acum. Lasă-mi un răgaz de câteva luni. O expediem pe Sarah împreună cu copiii cu prima navă. Cu cât mai repede cu atât mai bine, ca să scape de sezonul uraganelor.

— Poate că izbutesc să aranjez cumva vreun împrumut. Trebuie să onorăm poliţele plătibile la vedere. O să pierdem navele… totul! şi Robb făcu un efort s-o uite pe Sarah. Dar cum naiba în scurtul răgaz pe care-l avem? Degetele i se chirciră de nervi. Nava poştală a sosit ieri. Pentru noi n-a adus nimic important. Nicio veste din ţară. Dar probabil că şi alţii ştiu de falimentul băncii noastre. Şi noi am cumpărat nişte acţiuni, nu prea multe, la banca

lui Brock tocmai pentru ca să-l putem supraveghea. Probabil că şi el ştie de falimentul băncii noastre. De asta vrea să te vadă acum?

— Poate. Dacă află, atunci o să se repeadă să ne sfâşie. Dacă nu cumva toată treaba-i aranjată chiar de el. O să ne cumpere toate poliţele şi o să ne ruineze.

— De ce? îl întrebă Culum.

— Pentru că şi eu l-aş ruina pe el dacă aş avea numai pe jumătate şansa asta.

Culum voi să-l întrebe din nou de ce, şi să-i spună că şi el va pleca spre ţară cu următoarea navă, dar tatăl său arăta atât de abătut, iar Robb atât de posomorât, încât nu îndrăzni. O să-i spună a doua zi.

— Trebuie să încerc să dorm şi eu câteva ceasuri, spuse Struan. Mă duc la ţărm. Tu şi Sarah puteţi să vă duceţi pe *Resting Cloud,* bine? Lui Perry i-am dat ordin să părăsească nava până la apusul soarelui. L-am debarcat.

— Şi pe cine o să pui în locul lui?

— Habar n-am, spuse Struan pe când se pregătea să plece. Trimite-i vorbă lui Brock că mă întâlnesc cu el la mal, la apusul soarelui.

Capitolul trei

Struan nu reuşi să doarmă prea mult. Pe masă mâncarea rămăsese neatinsă. Privea pe uşa cortului la navele care se legănau la ancoră în port. Soarele apunea şi, la orizont, se ridica o lună neclară, învăluită de ceţuri, înaltul cerului era dominat de imense mase de nori cumulus. Vântul anunţa furtună.

Ti-sen, îşi repeta el mereu în minte. E singurul care te poate salva. Da, dar asta înseamnă trădare faţă de tot ceea ce ai crezut, faţă de toată munca pentru asta de până acum.

McKay intră cu un felinar aprins şi-l aşeză pe masă. Cortul era spaţios şi confortabil, pe podeaua de piatră erau aşternute covoare.

— Barca lui Brock se apropie de ţărm, sir.

— McKay, ia oamenii şi retrage-te cu ei destul de departe ca să nu audă ce vorbim.

— Da, sir.

— S-a aflat dacă l-au găsit pe Ramsey?

— Nu, sir.

— Unde-i acum?

— Nu ştiu, sir.

Struan dădu gânditor din cap.

— Mâine să pui pe toţi spionii noştri să-l caute şi să afle unde s-a ascuns.

— Vă cer iertare, sir, am şi dat de veste treaba asta, sir. McKay încercă să-şi ascundă tulburarea. Dacă e la bord, atunci numai diavolul l-a putut ajuta să ajungă acolo! după care adăugă: Îmi pare rău de căpitanul Perry, sir.

Privirea lui Struan deveni brusc aspră:

— Îţi dau cinsprezece zile ca să-mi dovedeşti că am avut dreptate în privinţa lui Isaac. Cinsprezece zile sau de nu eşti şi tu debarcat alături de el.

— Da, sir.

McKay simţi un junghi cum îi urca din testicule până în maţe şi-şi blestemă prostia de a fi deschis

gura. Ai să ajungi să te înveţi vreodată, afurisit nebun ce eşti?

Pe ţărm se auzi pasul greu al lui Brock. Apăru deodată în uşa cortului.

— Voie să urc la bord, Dirk?

— Da, Tyler.

McKay ieşi. Brock se aşeză la masă şi Struan îi turnă un pahar mare de brandy.

— Mare nenorocire să-i pierzi pe cei din familia ta. 'Mi-nchipui ce-i în sufletul tău. Şi mie mi-au murit două neveste la naştere şi pruncii. Rău de tot.

— Mda.

— Nu-i mare lucru de cabina asta, spuse Brock aruncându-şi ochii prin cort.

— Ţi-e foame? îl întrebă Struan arătându-i mâncarea de pe masă.

— Mulţam tare mult!

Brock luă o găină friptă, o rupse în două, şi desprinse fără mofturi jumătate de piept de pe os. La degetul cel mic purta un inel de aur cu un smarald mare.

— Se pare că Nobila Casă nu mai are niciun *joss*.

— *Joss* e un cuvânt mare.

Brock râse.

— Dirk, haide să nu ne mai jucăm. O firmă musai să aibă un tezaur cu care să-şi apere creditu'. Chiar şi Nobila Casă.

— Mda.

— Dirk, am părăduit o groază de parale, o groază de timp ca să aflu ce sfori tragi, tot! Brock apucă şi cealaltă jumătate de piept de găină şi-l înfulecă. Ai un bucătar bun. Spune-i că-i dau oricând o slujbă la mine.

— Ţine la cea pe care o are acum.

— Nicio para, nici slujbă, sărmanul meu gunoier. Bancă nu, credit nu, 'nica nu! Brock rupse încă o găină în două. Mai ai tu dosită nişte şampanie din aia? I-o zi mare, fir-aş să fiu!

Struan deschise sticla fără să-i şovăie mâna şi umplu două pahare curate pentru el şi Brock.

— Taman cum e musai de rece, fiule! Taman! plescăi Brock din buze. Doujcinci de mii în loc di-un milion, nu-i mare lucru, aşa-i?

Struan nu-i răspunse, pe faţa lui nu se putea citi nimic.

— Şase peny la o liră, aşa se zice. Am primit şi io o scrisoare cu vasul poştal de ieri. Am pierdut şi io vreo zece mii de sfanţi. Rău. Foarte rău din partea unei bănci să se joace aşa cu paralele clienţilor – chicoti Brock. Aşa, ca din întâmplare, am dat şi de amărâtul ăla de Skinner. Şi el îşi dădea cu presupusul că e de rău. O să feştelească el un articol acolo… titluri de-o şchioapă, aşa mă bate gândul. Şi p-aia dreaptă.

Îşi tăie o bucată de plăcintă cu mere şi o înfulecă cu poftă.

— A, să nu uit. Am şi io poliţe de plată la vedere de vro op' su de mii a firmei Struan. În alea şase luni din urmă am târguit poliţe taman pen' vremuri ca astea. Ş-o zic pe-a dreaptă, feciorul meu Morgan şi agenţii mei din târgul Londrei au făcut-o.

— Tyler, e o investiţie bună. Foarte bună.

— Îhî! Şi Skinner o dumireşte cam tot aşa, Dirk, flăcăule. Am fost a naibii de zdruncinaţi de ghina care-a dat peste tine. Da' să ştii că io păstrez numele navelor tale. E *joss* rău să schimbi numele. Da' sub pavilionu' meu o s-o ducă mai bine.

— Mai întâi ar trebui să ajungi să pui mâna pe el.

— În treij' de zile a mele-s, flăcăule. Atunci espireşte şi poliţele astea. Ş-o să afle toată lumea de tărăşenia asta aşa că în Orient nu mai pupi tu credit. Eşti terminat, flăcăule.

— Poate că înainte de-a pune mâna pe ele, am să-mi trimit navele la fund.

— Dirk, nu faci tu una ca asta. Te ştiu io bine. Poate alţii ar face-o, da' nu tu. Noi doi semănăm

aici: navele-i ceva fără samă. Mai bune ca orice muiere.

Îşi termină paharul de şampanie, Struan i-l umplu din nou. Brock râgâi.

— Pardonaţi! apoi bău iar. Şampania-i făcută anume ca să râgâi, aşa-i?

— Tu ai asmuţit creditorii asupra băncii?

— Dacă-mi dădea mie prin cap una ca asta o făceam de mult. O idee foarte şmecheră şi dibace. Să vezi şi să nu crezi: să te laşi tu cu amândouă boaşele prinse-n capcana aia!

— Dacă cineva a pus la cale dinainte toată treaba asta o să aflu eu.

— Păi într-adins a fost, flăcăule.

— Atunci cine a pus la cale?

— Morgan, îi răspunse Brock. Treburile astea trebuie să le las pe mâna lui, căţelandru' creşte. Aşa-i, băiatu' meu a făcut-o, şi-s mândru pân' la Dumnezeu! Se scărpină încântat, deranjând păduchii, semn ai unei vieţi fireşti. Aşa că eşti falit, Dirk. Şi asta după atâţia ani. Terminat.

— În treizeci de zile se mai pot întâmpla multe lucruri.

— Mda, aşa o fi. Mi-a ajuns la ureche că fi-tu se ocupă de licitaţia terenurilor.

— Mda, dar licitaţia va fi pe cinstite. Cine dă mai mult ăla ia pământul. Tyler, noi nu umblăm cu înşelătorii. N-avem nevoie.

— Fira-i tu să fii a naibii! mugi Brock. Vrei să zici că io înşel pe cineva?

— Tu înşeli tot timpul, se înroşi la faţă Struan. Înşeli şi când e vorba de oamenii tăi şi când e vorba de navele tale şi asta o să te piardă. Nu poţi aduna la nesfârşit folosindu-te numai de bici.

— Pe Dumnezeul meu, nu mă folosesc de bici mai mult decât alţii. Numai pen' că ţie ţi-a intrat în cap tot felul de idei din astea moderne şi n-ai vână în tine, nu înseamnă că alţii n-are dreptate. Biciu-i bun că-i ţine pe ticăloşi la treaba lor.

— Ai trăit folosind biciul şi o să mori tot de el.

— Vrei să încheiem socotelile chiar acum? Bici împotriva biciului? Cuţit împotriva cuţitului? Hai acum, Cristoşii şi Dumnezeii! Sau şi acum tot laş eşti?

— Ţi-am spus-o o dată şi acum ţi-o zic pentru cea din urmă. Într-o bună zi am să viu cu biciul după tine, poate chiar la noapte, poate mâine, poate poimâine. Pe Dumnezeul meu, într-o bună zi am să viu să te dibui. Şi să-ţi mai zic una. Dacă aşa o voi soarta să mori înainte să-mi vină mie la socoteală, am să-l vânez pe Gorth şi pe Morgan şi am să vă duc de râpă compania.

Brock şi dădu la iveală şişul.

— Flăcăule, poa' că mai bine să-ţi iau io gâtul chiar acu!

Struan turnă din nou şampanie. Sticla rămase goală.

— Mai deschide o sticlă, că sunt destule.

Brock se scutură de râs.

— Of, Dirk, flăcăule, eşti nemaipomenit! Eşti la pământ, da' tot fudul, eşti, eşti terminat, mă auzi, flăcăule? Nobila Casă o ia la vale de-acu. Şi eşti şi laş!

— Nu-s laş, Tyler, ştii bine.

— Ai ginit dealu' unde o să fie Casa cea Mare? îl întrebă Brock cu ochi sticlind.

— Da.

— I-a meu, flăcăule. Io îl cumpăr. Poţ să dai cât oi da, io dau mai mult!

Struan simţi că i se urcă sângele la cap, fiindcă ştia bine că nu avea banii care să-i îngăduie să liciteze împotriva lui Brock. Decât doar dacă încheia afacerea cu Ti-sen. Decât doar dacă vindea de pe acum Hong Kong-ul.

— Să dea Dumnezeu în iad să putrezeşti.

— I-a meu, flăcăule. Ca şi toată stânca asta împuţită! spuse Brock, golindu-şi paharul şi râgâind din nou. După ce firma ta s-o fali de tot, am să te mătur şi pe tine şi pe-a tăi din mările astea! Scoase din buzunar o pungă de bani, şi

numără douăzeci de guinee de aur, apoi le aruncă pe podeaua cortului. Cumpără-ţi şi tu un coşciug de ei.

Şi Brock ieşi din cort mătăhăind.

— Iertare, sir, îngăimă McKay.

Struan se dezmetici din reveria care-l cuprinsese.

— Da?

— Domnul Culum e la ţărm. Vrea să vă vadă.

Struan tresări când băgă de seamă că luna aceea ştearsă ajunsese în crucea cerului şi se făcuse noapte târziu.

— Să vină.

— Au venit şi alţii, sir. Chinezul acela Gordon Chen. Domnişoara Sinclair. Doi pe care nu-i cunosc. Bătrânul Quance. Le-am zis că o să-i primiţi mâine. Bănui că n-am greşit că nu l-am lăsat pe domnul Culum să vină fără să vă-ntreb.

McKay văzu guineele de aur de pe jos, dar tăcu mâlc.

— Atâta vreme cât asculţi ce ţi se porunceşte nu greşeşti.

Culum apăru în uşa cortului.

— Tată, te deranjez?

— Nu, fiule, stai jos.

Culum văzu monedele de aur de pe podea şi dădu să le adune.

— Lasă-le acolo unde sunt.

— De ce?

— Pentru că aşa vreau eu să rămână unde sunt.

Culum se aşeză.

— Vreau să vorbesc cu tine, tată.

— Acum nu prea am chef de discuţii, fiule.

— Ai vorbit serios atunci când ai spus că mă iei şi pe mine partener la firmă?

— Da.

— Nu vreau să fiu partener. Nu vreau să mai rămân în Orient. Vreau să mă duc acasă.

— Culum, eu ştiu mai bine decât tine ce-i de făcut. Lasă-mi numai un răgaz.

— Timpul n-o să schimbe nimic.

— Eşti încă crud, feciorule. Ai timp berechet înaintea ta. Acum ai puţină răbdare cu mine. Şi cu China. Ţi-a spus Robb ce ai de făcut în privinţa licitaţiei terenurilor?

— Da.

Fir-ar să fie şi unchiul Robb, gândi Culum. Măcar dacă n-ar fi făcut atâta tărăboi cu tata şi n-ar fi spus şi el că pleacă. Fir-ar, fir-ar, fir-ar să fie! Afurisită fie şi banca aia. Le-a dus pe toate de râpă. Săracul tata!

— Cred că am să mă descurc.

— N-ai să ai nicio bătaie de cap atâta vreme cât totul se desfăşoară cinstit. Cine plăteşte mai mult, acela dobândeşte terenul.

— Da 'nţeles, spuse Culum, cu ochii la guineele de pe jos. De ce vrei ca banii ăia să rămână unde sunt?

— Pentru că-s banii pentru coşciugul meu.

— Nu pricep.

Struan îi povesti ce se întâmplase în timpul discuţiei cu Brock.

— Mai bine să ştii cu cine ai de-a face, Culum. Păzeşte-te din toate părţile, fiindcă o să te vâneze aşa cum am să-l vânez şi eu pe Gorth.

— Păcatele părinţilor nu le moştenesc copiii!

— Gorth Brock e după chipul şi asemănarea tatălui său.

— Cristos nu predică iertarea?

— Da, fiule, dar eu nu-i pot ierta. Ei reprezintă tot ce e mai putred pe pământul ăsta. Sunt nişte tirani şi socot că biciul e răspuns la toate. Aşa-i viaţa pe pământ: banii înseamnă putere, fie că eşti rege sau moşier, căpetenie sau neguţător sau un mărunt arendaş. Iar fără putere nu poţi să aperi nici măcar ceea ce-ai dobândit, şi nici să îmbunătăţeşti soarta altora.

— Vrei să spui că învăţăturile lui Cristos sunt greşite?

— Nu greşite, fiule. Vreau să spun doar că unii oameni sunt nişte sfinţi, unii sunt fericiţi să fie blânzi şi umili şi fără nicio ambiţie; alţi oameni se mulţumesc să fie mereu pe planul al doilea. Eu nu. Nici Brock. Tu?

— Nu ştiu.

— Odată şi odată ai să fii şi tu pus la încercare. Atunci ai să afli şi tu mai multe în ceea ce te priveşte.

— Atunci vrei să spui că banii înseamnă totul?

— Eu spun doar că fără putere nu poţi fi un sfânt în ziua de azi şi în epoca asta. Puterea numai de dragul puterii e un păcat. Ca şi banii de dragul banilor, tot păcat înseamnă.

— E chiar atât de important să ai bani şi putere?

— Nu, fiule, îi replică Struan cu un zâmbet ironic. Doar lipsa banilor e importantă.

— De ce vrei atât de mult puterea?

— Dar tu de ce-o doreşti, Culum?

— Poate că nici nu mi-o doresc.

— Da, poate. Vrei să bei ceva, fiule?

— Puţină şampanie.

— Ai mâncat?

— Mulţumesc, da. Deocamdată nu ştiu mare lucru despre mine, continuă Culum.

— Fiule, ai timp berechet înaintea ta. Sunt tare bucuros că eşti aici. Tare bucuros.

Culum se uită din nou la monede.

— De fapt nici nu mai contează mare lucru, nu-i aşa? Chestia cu participarea mea la firmă şi toate celelalte. Compania e terminată. Acum ce-ai să faci?

— Vreme de douăzeci şi nouă de zile de acum încolo nu suntem încă terminaţi. Dacă acel *joss* e împotriva noastră, forma de acum a Nobilei Case va muri. Atunci o să o luăm de la capăt.

Nu te mai păcăli singur, îşi spuse el. N-o să mai fii în stare s-o iei niciodată de la capăt.

— Aşa, un fel de luptă fără sfârşit?

— Dar ce credeai tu că e viaţa, fiule?

— Dacă n-o să-mi placă sau dacă am să socot că nu sunt bun şi nici nu merit, pot să mă retrag ca partener al firmei? Când poftesc?

— Da! Dar nu şi dacă ajungi Tai-Pan vreodată. Cel care e Tai-Pan nu se poate niciodată retrage decât atunci când e convins că firma se află pe mâini bune. Şi trebuie să fie sigur. E ultima lui răspundere.

— Dacă negustorii chinezi ne datorează atât de mult, nu putem să ne luăm banii de la ei? Atunci vom avea cu ce-i plăti lui Brock.

— Nici ei n-au bani.

Dracul s-o ia de treabă, îşi spuse Struan, suntem în capcană. Hotărăşte-te odată, ori Ti-sen, ori nimic.

— Dar Excelenţa sa? Nu ne poate acorda un avans? Din banii aceia de răscumpărare?

— Aceia aparţin Coroanei. Parlamentul poate că o să-i onoreze cererea, poate că o s-o respingă. Dar tezaurul acela nu va putea trece în alte mâini vreme de aproape un an.

— Dar o să obţinem despăgubirea. Brock n-o să accepte garanţiile astea?

Vocea lui Struan deveni mai aspră:

— Ţi-am spus o dată cât de mare-i generozitatea lui Brock. Eu nu i-aş da nici douăzeci de guinee dacă l-aş prinde în capcană cum m-a prins el pe mine. Bată-i Dumnezeu să-i bată pe el şi pe afurisiţii aceia de căţelandri ai lui!

Culum se foi stânjenit în scaun. Cu piciorul mişcă una dintre monede care luci brusc în lumină.

— Excelenţa sa nu e… nu e cam slab de minte?

— Asia nu e locul nimerit pentru el, asta-i tot. E nepotrivit pentru slujba pe care o are. Eu aş fi cu totul pierdut în anturajul unei curţi europene. Dar e ministru plenipotenţiar. Asta e tot ce contează. Mda, e cam slab de minte, dar e bine să fii cu mare

băgare de seamă cu el. Fii cu băgare de seamă cu toată lumea.

— Întotdeauna face ce-i spui tu?

Struan privi noaptea prin uşa cortului.

— De cele mai multe ori îmi ascultă sfaturile. Cu condiţia ca eu să fiu ultimul care i le dă.

Culum mişcă încet cu piciorul altă monedă.

— Trebuie să existe ceva, cineva care să te ajute. Trebuie să ai nişte prieteni.

Fără putinţă de scăpare, mintea lui Struan se oprea doar la numele singurei persoane care putea să desfacă acum capcana în care era prins: Ti-sen. Brock o să pună mâna pe nave frumuşel, se gândi el, chinuit de o neputincioasă furie. Şi fără nave, fiule, eşti pierdut. Şi casa şi Hong Kong-ul şi planurile. Da, ai putea s-o iei de la capăt, dar nu te păcăli singur. N-ai să mai ajungi niciodată să construieşti şi să aduni oameni pentru o flotă ca asta. Şi nici nu-l mai ajungi vreodată din urmă pe Brock. Vei rămâne pentru totdeauna în planul al doilea. Struan simţi cum vinele de la gât pulsează. Gâtlejul i se uscase. N-am să fiu niciodată în urma cuiva. Dumnezeule, nu pot. Nu pot. Nu pot. Nici în urma lui Brock, nici a altuia.

— Mâine, când se întoarce *China Cloud,* plec la Canton. Vii cu mine!

— Şi cum rămâne cu licitaţia terenurilor? Nu trebuie să încep să mă ocup de asta?

— La dracu şi cu licitaţia terenurilor! Întâi trebuie să ne salvăm firma. Fiule, du-te la bordul navei *Resting Cloud.* Plecăm cât mai curând posibil.

— Bine, spuse Culum şi se ridică în picioare.

— Noapte bună, fiule.

Culum dădu cu ochii de monedele care-l fascinau, începu să le adune.

— Ţi-am spus să le laşi acolo unde sunt!

— Nu pot.

Pe fruntea lui Culum se iviră broboane de sudoare. Monedele păreau să-i frigă degetele.

— Trebuie… trebuie să le iau.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu ştiu. Le… le vreau! şi puse banii în buzunar. De-acum sunt ale mele. Noapte bună, tată.

Capitolul patru

Struan lua masa singur în sufrageria spaţioasă a impunătoarei factorii a firmei din colonia de la Canton. Reşedinţa impresionantă, cu trei nivele, fusese construită de Compania Indiilor de Est cu patruzeci de ani înainte. Struan râvnise multă vreme la ea, socotind-o potrivită pentru Nobila Casă. Izbutise s-o cumpere cu opt ani înainte.

Sufrageria se afla la al doilea etaj şi dădea cu ferestrele spre râul Pearl. Sub acest etaj era un labirint de birouri, depozite şi magazii. Deasupra se aflau dormitoarele şi încăperile particulare ale Tai-Panului, separate de rest cu mare grijă. Pe toată întinderea acestui etaj erau apartamente şi dormitoare, camere de serviciu şi balcoane. În această clădire locuiau şi munceau patruzeci, cincizeci de funcţionari portughezi, zece-cinsprezece alţi europeni. În plus o sută de slujitori chinezi, numai bărbaţi. Legea chineză nu le îngăduia femeilor din acest neam să fie slujnice aici.

Struan îşi împinse fotoliul sculptat mai departe de masă şi îşi aprinse enervat un trabuc. Un foc zdravăn încălzea încăperea cu pereţii şi podeaua placate cu marmură. La masă ar fi putut lua loc patruzeci de persoane, argintăria era georgiană, candelabrul din cristal plin de lumânări, răspândind o lumină puternică. Se îndreptă spre fereastră şi se uită la negustorii care foiau în curtea de jos. Dincolo de gardul grădinii era o uliţă ce se întindea pe toată lungimea coloniei şi de-a lungul cheului fluviului. Ca de obicei, uliţa viermuia de negustori ambulanţi, gură-cască, vânzători şi cumpărători, ghicitori de tot felul, scribi, vagabonzi şi câini. Când ieşeau din factoriile lor, negustorii nu se puteau plimba în oarecare linişte decât în Grădina Englezească, cum era numit parcul. Chinezilor, în afară de slujitori, le era

interzis să intre în factorii sau în parc. Treisprezece clădiri se rânduiau una lângă alta, pe toată lungimea coloniei, cu şiruri de pomi în faţă, iar între ele erau două alei înguste: strada Hog şi Aleea Veche a Chinei. Numai Struan şi Brock stăpâneau singuri câte o clădire aici, ceilalţi negustori stăteau laolaltă în celelalte, ocupând spaţiul ce le era necesar, şi plătind chirie Companiei Indiilor de Est, care ridicase colonia cu o sută de ani înainte.

La nord, colonia era mărginită de strada Celor Treisprezece Factorii. Zidurile oraşului Canton se ridicau la un sfert de milă distanţă. Între zidurile oraşului şi colonie era un furnicar de cocioabe şi şandramale. Pe râu domnea înghesuiala inevitabilă a aşezărilor plutitoare ale poporului de barcagii. Iar deasupra tuturor pulsa zumzăitul continuu ce sugera un imens stup.

Pe o latură a grădinii, Struan îl zări pe Brock adâncit în discuţii cu Cooper şi Tillman. Se întrebă dacă nu cumva cei doi îi explicau lui Brock meandrele aranjamentelor comerciale cu ceai şi opiu dimpreună cu spaniolii. Baftă, le ură el fără nicio ranchiună. În dragoste şi în comerţ orice gest e cinstit.

— Unde naiba o fi Jin-qua, spuse el cu voce tare.

De douăzeci de zile Struan încerca să-l întâlnească pe Jin-qua, dar în fiecare zi trimisul lui se întorsese în colonie cu acelaşi răspuns: „El nu intoarce inca. Tu pot aştepte. Mine el intoarce Canton, nu conteşte!"

Culum rămăsese zece zile în colonia de la Canton cu el; în cea de-a unsprezecea zi Longstaff îi trimisese un mesaj urgent să se întoarcă la Hong Kong: se iviseră probleme în legătură cu licitaţia terenurilor. Împreună cu mesajul lui Longstaff sosise şi o scrisoare de la Robb, în care acesta spunea că articolul de fond al lui Skinner produsese consternare printre neguţători, cei mai

mulţi trimiseseră de îndată depeşe în ţară pentru a-şi pune banii la adăpost în mai multe bănci diferite, că cei mai mulţi aşteptau cu nerăbdare cea de-a treia zi scadentă, că nu era rost de procurat niciun fel de credit de nicăieri, că toate propunerile făcute de el adversarilor lui Brock rămăseseră fără rezultat, cei din marina regală făcuseră o criză când devenise publică anularea oficială a ordinului lui Longstaff cu privire la interzicerea contrabandei cu opiu, iar amiralul trimisese o fregată spre ţară pentru a cere guvernului permisiunea de a interveni direct, şi, în cele din urmă, că Chen Sheng, compradorul lor, fusese invadat de creditori care-şi cereau banii pentru datorii mai mici care în mod normal, ar fi aşteptat să le vină rândul.

Struan ştia că era îngenunchiat dacă nu ajungea la Jin-qua în următoarele opt zile, şi din nou se întrebă dacă Jin-qua se ferea să se întâlnească cu el, sau chiar nu era în Canton. E un bandit bătrân, îi trecu lui Struan prin minte, dar niciodată n-o să încerce să mă evite. Şi dacă totuşi ajungi să te întâlneşti cu el, flăcăule, chiar ai de gând să-i faci propunerea aceea diavolului de Ti-sen?

Afară se auzi un schimb furios de voci cântate. Uşa se deschise brusc şi în salon pătrunseră o femeie hoklo din neamul poporului de barcagii şi un servitor care se străduia s-o împiedice să intre. Femeia purta obişnuita pălărie conică, imensă, a barcagiilor de pe sampane, nişte pantaloni negri şi soioşi, o bluză şi pe deasupra o haină matlasată jegoasă.

— Oprit poate nu asta cow chillo, stapin! spuse servitorul în *pidgin English,* încă ţinând-o pe fata ce se zbătea să scape.

Negustorii europeni nu se puteau înţelege cu servitorii lor decât în *pidgin,* ca şi aceştia cu stăpânii. *Cow* însemna „femeie”, *chillo* era o formă stâlcită de la „copil”. *Cow chillo* însemna „femeie tânără”.

— Cow chillo afară! Iute-iute foarte, savvy? răcni Struan.

— Tu nevoie cow chillo, heya? Cow chillo mult bun la pat. Doua dolar, nu conteşte, îi strigă fata.

Servitorul o înşfăcă, pălăria îi căzu şi pentru prima dată Struan îi zări faţa desluşit. Din cauza machiajului abia i se puteau ghici trăsăturile, şi Struan se frânse în două de râs. Servitorul rămase cu gura căscată uitându-se la el, de parcă ar fi socotit că înnebunise, şi dădu drumul fetei. Printre hohote de râs Struan îngăimă:

— Asta una cow chillo sta poate, nu conteşte!

Fata îşi netezi veşmintele soioase cu furie şi îl potopi cu un alt torent de invective pe servitorul ce se îndepărta.

— Cow chillo mult bine vede tu, Tai-Pan.

— Şi eu mă bucur că te văd, May-may, spuse Struan şi se uită încă surprins la ea. Ce naiba cauţi tu aici, şi ce naiba e cu jegurile astea pe tine?

— Cow chillo crede tu face hâţ-hâţ cu alt cow chillo, heya?

— Pentru numele lui Dumnezeu, fato, acum suntem singuri. Termină cu *pidgin!* Am cheltuit destul timp şi bani ca să te învăţ engleza regală!

Struan o ridică în braţe, dar o ţinu departe de el.

— Dumnezeule, May-may, puţi de se simte până în tăria cerului.

— Şi tu puţi la fel dacă trebui porţi haine puturos.

— *Dacă ar trebui să porţi haine puturoase,* o corectă el din obişnuinţă. Ce cauţi aici? Şi de ce haine puturos pe tine?

— Tai-Pan, lasă-mă jos.

Struan o lăsă jos şi ea i se încolăci tristă dinainte.

— Am venit aici în mare taină şi tare întristată pentru că ai pierdut-o pe Suprema Doamnă şi copiii pe care ţi i-a dăruit în afară de un singur fecior.

Lacrimile lăsară dâre pe machiajul obrazului.

— Rău îmi pare, rău îmi pare!

— Mulţumesc, fetiţo. Aşa-i. Dar ce-a fost să fie s-a împlinit şi nicio suferinţă de pe lume nu-i mai poate aduce înapoi.

O mângâie pe creştet şi o bătu uşor pe obraz, tulburat de sincera ei compătimire.

— Eu nu vă cunosc obiceiurile. Cât timp trebuie să îmbrac în doliu?

— Niciun doliu, May-may. S-au dus, gata. Nu mai plângem, nu mai jelim.

— Am ars tămâie pentru sigura lor renaştere.

— Mulţumesc. Şi acum spune ce cauţi aici, şi de ce-ai plecat din Macao? Doar ţi-am spus să rămâi acolo.

— Întâi o baie, apoi mă schimb şi la urmă vorbim.

— May-may, aici n-avem niciun fel de schimburi.

— Ah Jeep, netrebnica mea amah e jos. E cu veşmintele şi lucrurile mele, nu conteşte! Unde-i baia?

Struan trase de cordonul clopoţelului şi de îndată se arătă un servitor făcând ochii mari.

— Cow chillo la baie meu, savvy? Amah poate urca. Aduce potol!

Apoi către May-may:

— Tu spun potol ce.

May-may îi poruncii vorbind iute servitorului care nu-şi mai revenea, şi plecă din încăpere. Mersul ei legănat cu totul deosebit îl mişcase întotdeauna pe Struan. May-may avea picioarele bandajate. Labele picioarelor ei nu erau mai mari de trei inci. Când o cumpărase, cu cinci ani înainte, Struan tăiase bandajele şi fusese îngrozit cât de deformate erau, diformitate pe care vechile datini o socoteau un semn de frumuseţe – piciorul cât mai mic. Numai fetele cu picioare bandajate – picioare lotus – puteau spera să ajungă să fie neveste sau concubine. Cele cu picioare normale rămâneau

ţărănci, servitoare, prostituate pentru clasele de jos, amah sau muncitoare, şi erau dispreţuite.

May-may avea picioarele schilodite. Fără legătura strânsă a bandajelor, fata suferise cumplit, de-ţi producea milă. Struan fusese nevoit să-i îngăduie să-şi pună bandajele la loc, iar după o lună durerile au mai slăbit şi fata a fost în stare să meargă din nou. Numai când ajung la bătrâneţe, picioarele legate devin insensibile la dureri. Atunci, la început, Struan o întrebase prin intermediul lui Gordon Chen cum se proceda, iar ea îi povestise plină de mândrie că maică-sa începuse să-i lege picioarele încă de la şase ani: „Bandajele erau fâşii de doi inci lăţime şi douăsprezece picioare lungime şi se umezeau. Mama mi le înfăşura strâns în jurul labelor piciorului, în jurul călcâiului, a tălpilor şi a scobiturii piciorului, îndoindu-mi cele patru degete mai mici de la picior sub talpă, şi lăsând degetul mare liber. Când bandajele se uscau, se strângeau şi mai tare, iar durerile erau cumplite. O dată cu trecerea lunilor şi-a anilor, distanţa dintre degetul mare şi călcâi se micşora, şi scobitura piciorului se arcuia şi mai mult. Bandajele sunt scoase o dată pe săptămână, pentru câteva minute, şi picioarele se spală. După câţiva ani, degetele mici se zgârcesc, se usucă şi se îndepărtează. Când am ajuns la doisprezece ani puteam să merg de-acum destul de bine, dar încă nu aveam picioarele destul de mici. Atunci mama a consultat o bătrână pricepută în arta legării picioarelor. Când am împlinit doisprezece ani bătrâna a venit la noi acasă cu un cuţit bine ascuţit şi nişte uleiuri. Mi-a făcut câte o crestătură adâncă de-a latul mijlocului tălpii. Tăietura asta a îngăduit ca apoi călcâiul să fie şi mai aproape de degetul mare şi au fost înfăşurate bandajele.” „Ce cruzime! Întreab-o cum de-a rezistat la chinurile astea.” Struan îşi aminti de privirea ei uluită când Chen îi traduse întrebarea şi apoi răspunse în fermecătoarea ei limbă cântată:

„Fata spune: «Pentru fiecare pereche de picioare bandajate se adună un lac de lacrimi. Dar ce contează lacrimile şi durerile? Acum nu-mi mai e ruşine să las pe oricine să-mi măsoare picioarele». Domnule Struan, fata doreşte să i le măsuraţi.” „Nu fac una ca asta nici în ruptul capului!” „Vă rog, sir. Gestul acesta o s-o umple de mândrie. După datina chinezească, sunt perfecte. Dacă nu o faceţi, fata o să creadă că vă e ruşine de ea. Şi o să piardă mult din cinstea obrazului dinaintea dumneavoastră.” „De ce?” „Ea crede că i-aţi scos bandajele pentru că v-aţi gândit că vrea să vă înşele.” „De ce să-mi treacă una ca asta prin minte?” „Fiindcă, vedeţi, sunteţi… ea n-a mai întâlnit niciodată un european până acum. Vă rog, sir. Numai dacă vă dovediţi mândru de ea abia atunci sunt plătite toate lacrimile de care a avut parte.” Aşa că s-a pus şi i-a măsurat picioarele, şi şi-a arătat o bucurie pe care de fapt n-o simţea, iar ea i s-a prosternat de trei ori dinainte.

I se făcea silă să vadă bărbaţi şi femei prosternându-se, îngenunchind cu fruntea până în podea. Dar datina străveche cerea acest gest de supunere a unui inferior dinaintea stăpânului său, şi Struan n-avea cum să interzică acest obicei. Dacă ar fi protestat, May-may s-ar fi înspăimântat din nou, şi obrazul ei ar fi pierdut orice trecere dinaintea lui Gordon Chen. „Întreab-o dacă acum o mai dor picioarele.” „Sir, întotdeauna mai dor, dar pot să vă încredinţez că dacă ar avea picioare mari şi dezgustătoare asta ar face-o să sufere mult mai mult.”

Apoi May-may îi spuse ceva lui Chen, şi Struan prinse cuvântul *fan-quai,* care însemna „diavolul de barbar”. „Fata vrea să ştie ce trebuie să facă pentru a intra în graţiile unuia care nu e chinez”, îi spuse Gordon Chen. „Spune-i că un *fan-quai* nu se deosebeşte de un chinez.” „Da, sir.” „Şi mai spune-i că tu o s-o înveţi engleza. Chiar de-acum. Şi mai spune-i că nimeni nu trebuie să afle că o

înveţi engleza. Şi nimeni nu trebuie să afle că ştie engleza. În prezenţa altora nu va vorbi decât chineza, sau pidgin, pe care o s-o înveţi tot tu. Şi ca încheiere, o s-o aperi şi răspunzi de ea cu viaţa.”

— Pot să intru acum?

May-may se afla în cadrul uşii, de unde făcu o plecăciune plină de eleganţă.

— Te rog!

Avea faţa ovală, ochii migdalaţi şi sprâncenele ca o semilună perfectă. Răspândea o undă de parfum, iar roba lungă, căzând în falduri, era croită din cel mai fin brocart de mătase albastră. În vârful capului coafura ei era aranjată în cocuri succesive, împodobite cu ace din jad. Era destul de înaltă pentru o chinezoaică şi avea pielea atât de albă încât părea transparentă. May-may era din provincia Soochow.

Deşi atunci când o cumpărase de la Jin-qua, Struan se tocmise cu el la sânge vreme de mai multe săptămâni asupra preţului, ştiuse că de fapt T’chung May-may era darul lui Jin-qua pentru multele servicii pe care i le făcuse de-a lungul anilor şi mai ştia că Jin-qua ar fi putut-o vinde celui mai bogat om din China, unui prinţ manciurian, chiar şi împăratului, cu preţul greutăţii ei în jad, şi nu pentru cincisprezece mii de taeli de argint cu care au încheiat târgul. May-may era unică, nepreţuită.

Struan o ridică în braţe şi o sărută cu blândeţe.

— Ei, şi acum spune-mi şi mie de unde ai apărut.

Struan stătea într-un fotoliu şi o ţinea în braţe.

— Întâi am venit deghizată pentru că era primejdios. Nu numai pentru mine, ci şi pentru tine. Deasupra capului tău mai e încă valabilă recompensa. Şi aici se mai practică străvechile obiceiuri de a răpi oameni pentru o recompensă.

— Copiii unde i-ai lăsat?

— Bineînţeles că i-am lăsat cu Sora mai Mare, îi răspunsese ea.

Sora mai Mare era numele pe care-l folosea May-may pentru fosta ţiitoare a lui Struan, Kai-sung, aşa cum era obiceiul. Şi acum Kai-sung era ce-a de-a treia soţie a compradorului lui Struan. Între May-may şi Kai-sung era mare dragoste şi Struan ştia că la ea copiii vor fi în siguranţă şi îngrijiţi ca şi cum ar fi fost ai ei.

— Bine, spuse el. Şi ce mai fac?

— Duncan şi-a făcut o vânătaie la ochi. S-a poticnit şi a căzut aşa că am bătut-o cu biciul pe amah a lui până când mâinile mi-au căzut de la mine. Duncan are un caracter rău, moştenit de la sângele tău de barbar.

— De la tine, nu de la mine. Kate?

— Ei i-a ieşit şi al doilea dinte. Asta noroc înseamnă, înainte de doi ani! May-may se culcuşi în braţele lui. Apoi am citit ziarul. Individul acela de Skinner. Mare şi rău *joss,* este? Câinele ăla de Brock o să te strivească fiindcă-i datorezi mulţi bani. E adevărat?

— În parte-i adevărat. Mda, dacă mă paşte acelaşi *joss,* suntem faliţi. Nici mătăsuri, nici jad, nici parfumuri, nici case, o necăji el.

— Aiiii ia! făcu ea azvârlindu-şi capul pe spate. Nu eşti tu singur bărbat din China.

Struan îi trase una la fund. Ea se repezi cu unghiile ei lungi la el, dar el o prinse strâns de încheietura mâinilor.

— Să nu mai spui una ca asta niciodată! îi puse el în vedere şi o sărută cu patimă.

— Dumnezeule, scânci ea, încercând să-şi tragă sufletul. Uită-te şi tu ce ai făcut cu toată coafura mea. Curva aia puturoasă de Ah Gip a stat o oră să mi-o facă, nu conteşte.

Ştia că el era încântat de ea peste măsură, şi era mândră că la douăzeci de ani era în stare să citească şi să scrie în engleză, în chineză şi să vorbească şi dialectul din Canton şi engleza la fel de bine ca şi dialectul ei matern din Soochow, aşa cum vorbea şi mandarina, limba de la Pekin şi de

la curtea împăratului, precum ştia şi o mulţime de alte lucruri din cele învăţate de Gordon Chen la şcoală, fiindcă el o învăţase temeinic, iar între ei dăinuia o mare dragoste. May-may ştia că era unică în toată China.

Se auzi un ciocănit discret la uşă.

— Un european? spuse ea în şoaptă.

— Nţţ, fetiţo! Doar unul dintre servitori. Au ordin să anunţe când intră. Da?

Servitorul intră urmat de alţi doi şi toţi se feriră să se uite spre Struan şi fată. Dar curiozitatea lor era evidentă, şi se moşmondiră cu aşezarea farfuriilor cu mâncare chinezească şi beţişoare. May-may se repezi la ei cu un potop de vorbe în dialectul din Canton şi ei se înclinară speriaţi şi o şterseră afară.

— Ce le-ai spus? o iscodi Struan.

— I-am prevenit doar că, Dumnezeule Cristoase, dacă spun cuiva că sunt aici, am să le tai eu cu mâna mea limba, am să le retez urechile şi apoi am să te fac să-i pui în lanţuri pe una dintre navele tale pe care s-o scufunzi în adâncul oceanului cu tot cu afurisitele lor de neveste, copii şi părinţi, dar înainte de asta o să-i deochi cu ochiul tău cel întunecat să fie blestemaţi cu tot neamul lor afurisit şi cu toţi urmaşii lor afurisiţi, în vecii vecilor.

— Termină cu blestemele, diavol mic şi însetat de sânge. Şi nu mai glumi cu deochiul şi cu ochiul cel întunecat.

— Nu e nicio glumă. E exact ceea ce ai tu, diavol afurisit de barbar. Pentru toată lumea în afară de mine. Eu ştiu cum să mă descurc cu tine.

— Naiba să te ia, May-may!

Îi prinse din zbor mâinile, amânând mângâierile intime.

— Mănâncă acum cât e mâncarea caldă şi mă ocup eu de tine după aia.

O săltă uşor şi o duse până la masă. Ea îi puse dinainte crevete prăjite la foc iute, o bucată slabă

de porc, ciuperci înăbuşite uşor în soia, nucşoară, muştar, miere, după care se servi şi ea.

— Fir-ar sfântul să fie, tare mi-e foame, spuse ea.

— N-ai de gând să termini cu blestemele?

— Dar tu când zici „pe Dumnezeul meu”?

Radia de încântare şi se apucă să mănânce cu mare poftă. El luă beţişoarele şi începu să le mânuiască cu mare pricepere. Mâncarea i se păru minunată. Îi trebuiseră luni întregi până să prindă gustul acestor mâncăruri. Niciunul dintre europeni nu agrea mâncarea chinezească. Chiar şi Struan preferase multă vreme bucătăria serioasă a bătrânei Anglii, dar May-may îl învăţase că era mai sănătos să mănânce aşa cum făceau chinezii.

— Şi cum ai ajuns aici? o întrebă Struan.

May-may alese una dintre cele mai mari crevete prăjite, şi apoi înăbuşite în sos de soia şi ierburi, o decapită cu dibăcie şi începu apoi s-o jupoaie de piele.

— Am plătit o lorce ca să mă aducă încoace. Am cumpărat cel mai ieftin bilet de stat pe punte şi, pentru ca să fiu mai în siguranţă, m-am mânjit cum am ştiut mai bine. Îmi datorezi cincizeci, bani gheaţă.

— Plăteşte-i din banii de întreţinere. Nu eu te-am chemat aici.

— Asta cow chillo bani facem poate uşor, nu conteşte.

— Termină cu jargonul ăsta şi poartă-te ca lumea.

Ea râse, îi oferi o crevetă şi începu să jupoaie alta.

— Mulţumesc, mie-mi ajunge.

— Mănâncă. Îţi face foarte bine. Şi doar ţi-am spus de atâtea ori că te ajută să fii foarte sănătos şi potent.

— Fetiţo, las-o baltă.

— Ba da, insistă ea foarte serioasă. Crevetele sunt foarte bune şi te ţin în putere. Şi e foarte

important să fii plin de vigoare. O nevastă trebuie să aibă grijă de soţul ei în privinţa asta.

Fata îşi şterse mâinile de un şerveţel brodat, apoi luă capul unei crevete cu beţişoarele.

— Fir-ar să fie a naibii, May-may, chiar trebuie să te apuci să rozi şi capetele alea?

— Îhî, pe Dumnezeu, chiar nu ştii că tocmai capul e cea mai bună bucăţică? îi răspunse ea maimuţărindu-l, şi o apucă o criză de râs încât se înecă. El o lovi în spate, dar uşor, apoi fata bău o gură de ceai.

— Cred că asta o să te înveţe minte! îi spuse el.

— Chiar şi aşa, tot capetele sunt partea cea mai bună, nu conteşte.

— Chiar şi aşa, tot groaznic arată, nu conteşte.

O vreme fata mâncă în tăcere.

— E chiar atât de serioasă chestia cu Brock?

— Rău de tot.

— Atunci e groaznic de uşor să rezolvi necazul acesta. Ucide-l pe Brock şi gata. Acum e momentul.

— Ar fi o cale.

— O cale, altă cale, găseşti tu o cale.

— De ce eşti tu atât de sigură?

— Pentru că nu ai de gând să mă pierzi.

— De ce să te pierd?

— Nici mie nu-mi place să fiu pe al doilea loc. Eu aparţin Tai-Panului. Eu nu-s o afurisită de Hakka sau femeie din poporul barcagiilor, sau o târfă din Canton. Ceai?

— Da.

— Dacă bei ceai după ce-ai mâncat asta e foarte bine pentru tine. În chipul ăsta n-ai să te îngraşi niciodată. Îi turnă ceai şi-i întinse ceaşca plină de graţie. Tai-Pan, te iubesc când te văd furios. Da' pe mine nu mă sperii tu. Ştiu că ţii prea mult la mine aşa cum şi eu ţin prea mult la tine. Când am să ajung pe locul al doilea, alta îmi va lua locul, nu conteşte. Asta-i *joss.* Cel puţin pentru mine. Dar şi pentru tine.

— May-may, poate că şi eşti pe locul al doilea încă de pe acum.

— Nu, Tai-Pan, încă nu. Mai târziu da, poate, dar nu acum. Se apleacă spre el, îl sărută şi lunecă iute de lângă el când vru s-o prindă. Aiii iaaa! Nu trebuie să-ţi dau să mănânci atâtea crevete! Fugi râzând şi ferindu-se de el, dar el tot o prinse, ea îl cuprinse cu braţele pe după gât şi-l sărută. Îmi datorezi cincizeci, bani gheaţă.

— Naiba să te ia! şi o sărută, dorind-o la fel de mult pe cât îl dorea şi ea.

— Ah, ce bun eşti la gust. Dar mai întâi jucăm table!

— Nu!

— Un dolar punctul. Poate mă apucă şi capul cât sunt de obosită.

— Poate că nici eu n-am să-ţi mai dau cadoul de Anul Nou la care mă tot gândesc.

— Care cadou?

— Nu contează.

— Te rog, Tai-Pan, nu mai râd de tine niciodată. Care cadou?

— Nu contează.

— Te rog, spune-mi, te rog. Un ac din jad? Sau o brăţară din aur? Mătase cumva?

— Ce-ţi mai face capul? Te mai doare?

Supărată, îi dădu o palmă, apoi îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

— Eşti atât de rău cu mine şi eu sunt atât de bună cu tine. Atunci hai să facem dragoste.

— Nu, jucăm patru partide de table. Pe o mie de dolari.

— Miza e prea mare! Zări expresia batjocoritoare şi provocatoare de pe chipul lui şi-l fulgeră cu privirea. Patru partide. Am să te smintesc, fir-ar să fie.

— Nici vorbă, fir-ar să fie.

Şi au jucat patru partide, şi ea înjură şi strigă entuziasmată şi plânse şi râse, îşi pierdu şi suflul,

ameţită de emoţie după cum i se schimba şi norocul. Pierdu optsprezece mii de dolari.

— Pe mormântul Domnului, sunt ruinată, Tai-Pan. Ruinată. Vai, vai, vai mie. Toate economiile mele şi chiar mai mult. Şi casa… Hai să mai jucăm o singură dată, îl imploră ea. Trebuie să mă laşi să-mi iau banii înapoi.

— Mâine, la aceeaşi miză.

— N-am să mai joc în viaţa mea la mize de astea. Niciodată, niciodată. Numai mâine o singură dată şi gata!

După ce făcură dragoste, May-may se ridică din patul cel mare cu baldachin şi se duse dinaintea şemineului. Lângă flăcări pe un grătar mic din fier, sfârâia domol un ibric de metal. Fata îngenunche şi turnă apă fierbinte din ibric pe prosopul alb imaculat. Flăcările îşi aruncară lumina dansând pe puritatea trupului ei. În picioare purta nişte papucei minusculi pentru dormit, iar în jurul gleznei se vedeau bandajele înfăşurate perfect. Avea nişte picioare lungi şi frumoase. Îşi trecu pieptenele prin părul lucios, negru cu reflexe albăstrui, apoi se întoarse în pat. Struan întinse mâna să ia unul din prosoape.

— Nu, spuse May-may. Eu fac asta. Îmi face plăcere şi e datoria mea.

După ce-l şterse bine, se spălă şi ea şi se întinse împăcată alături de el, sub pătura matlasată. O pală de vânt proaspăt făcu draperia de damasc să foşnească şi flăcările să sfârâie în şemineu. Pe pereţi şi pe tavan dansau umbre.

— Uite, acolo-i un dragon, spuse May-may.

— Nu, e o navă. Nu ţi-e frig?

— Niciodată lângă tine. Uite o pagodă.

— Mda.

O cuprinse cu un braţ, bucurându-se de răcoarea şi netezimea pielii ei.

— Ah Gip face acum ceaiul.

— Bine, ceaiul vine la ţanc.

După ce-au băut şi ceaiul, se simţiră înviorați, rămaseră mai departe în pat şi stinseră lampa. Urmăriră din nou umbrele.

— La voi e obiceiul ca să ai numai o singură nevastă, heya?

— Mda.

— Chinezii au nişte obiceiuri mai bune. E mai înţelept să ai o Tai-tai…

— Ce înseamnă asta, fetiţo?

— Suprema Supremelor. Soţul e suprem în familie, bineînţeles, dar, în casă, prima nevastă e Suprema Supremelor. Aşa-i legea chinezească. Legea spune că pot fi mai multe neveste, dar numai una singură Tai-tai! Îşi dădu părul de-o parte ca să stea mai confortabil. Când ai de gând să te căsătoreşti din nou?

— Nu cred că am să mă mai căsătoresc vreodată.

— Trebuie. Să iei o scoţiană sau o englezoaică. Dar mai întâi trebuie să te căsătoreşti cu mine.

— Mda, spuse Struan. Probabil că ar trebui şi asta.

— Da, da, poate că ar trebui. Eu sunt Tai-tai a ta!

Apoi se culcuşi, băgându-se şi mai tare în el şi lunecă uşor într-un somn liniştit. Struan urmări jocul umbrelor încă multă vreme. Apoi adormi şi el.

Exact înainte de ivirea zorilor, Struan se trezi brusc, simţind primejdie. Îşi luă cuţitul de sub pernă, păşi neauzit până la fereastră şi trase draperia la o parte. Spre mirarea lui, văzu că piaţeta din faţă era pustie. Dincolo de ea, pe râu, peste satele plutitoare părea să dăinuie o tăcere neliniştită. Apoi auzi nişte paşi înăbuşiţi apropiindu-se de uşă. Se uită la May-may. Dormea mai departe netulburată. Cu şişul pregătit, Struan se rezemă de perete, în spatele uşii, şi aşteptă. Paşii se opriră. Se auzi un ciocănit uşor.

— Da.

Servitorul păşi neauzit în cameră. Era înspăimântat şi, când îl mai văzu şi pe Struan gol puşcă şi cu cuţitul în mână, îngăimă cu sufletul la gură:

— Stapin Chim şi Stapin Păr Negru au venit aici. Spus iute-iute vin poate.

— Spune eu iute-iute vin poate.

Struan se îmbrăcă în grabă, o perie de păr îi căzu din mână şi May-may se trezi doar pe jumătate.

— Prea devreme să ne sculăm. Hai, vino înapoi în pat, spuse ea mai mult adormită, se făcu covrig în pături şi adormi pe dată din nou.

Struan deschise uşa. Ah Gip stătea ghemuită pe coridor unde dormise, aşteptând cu răbdare să aibă cineva nevoie de ea. Struan renunţase să mai încerce s-o convingă să se culce în altă parte, pentru că Ah Gip ar fi zâmbit, ar fi dat din cap zicând „Da, Stapin” şi avea să se culce mai departe lângă uşă. Era o femeie scundă, colţuroasă, şi pe faţa ei rotundă, marcată de vărsat, dăinuia un zâmbet permanent. De trei ani era sclava personală a lui May-may. Struan plătise pentru ea trei taeli de argint. Îi făcu semn să intre în cameră.

— Stapina doarme trebuie aşteptăm aici cameră, savvy?

— Savvy, stapin.

El o porni în grabă spre apartamentul de jos. Cooper şi Wolfgang Mauss îl aşteptau în salon. Mauss îşi cerceta gânditor pistoalele.

— Iartă-ne că te deranjăm, Tai-Pan. Dar s-au ivit necazuri, începu Cooper.

— Ce anume?

— Se întinde zvonul că două mii de soldaţi manciurieni şi nu oricare, ci stegari, au sosit noaptea trecută în Canton.

— Eşti sigur?

— Nu, îi răspunse Cooper. Dar dacă-i adevărat, atunci o să avem necazuri.

— Azi dimineaţă How-qua a trimis după mine, îi spuse Mauss mai mult parcă în silă.

— A zis cumva dacă s-a întors Jin-qua?

— Nu, Tai-Pan. Zice că taică-su-i plecat. După mintea mea mie nu-mi vine să cred, *hein?* How-qua era tare înspăimântat. Zicea că fusese sculat dis-de-dimineaţă, şi i s-a pus dinainte un edict semnat de împărat în care se spunea că orice schimburi comerciale cu noi trebuie să înceteze îndată. L-am citit şi eu. Sigiliile erau corecte. Toţi cei din Co-hong urlă.

Pe stradă se auzi tropot de copite. Se repeziră la ferestre. Dinaintea clădirii trecu în mers săltat o companie de soldaţi manciurieni călare ce se îndreptă spre partea de est a coloniei şi descălecă. Erau nişte bărbaţi zdraveni, înarmaţi din greu: muschete, arcuri lungi, săbii şi suliţe cu flamuri la capăt. Unii dintre ei purtau barbă. Li se spunea stegari pentru că făceau parte din trupele imperiale şi purtau cu ei steagurile imperiale. Chinezilor nu li se îngăduia să facă parte din aceste regimente. Ele constituiau elita armatei împăratului.

— Ei bine, cu siguranţă că patruzeci sau cincizeci de manciurieni se află în Canton, spuse Struan.

— Şi dacă sunt două mii? întrebă Cooper.

— Mai bine ne-am pregăti să părăsim colonia.

— Stegarii ăştia sunt un semn rău, spuse Mauss.

El nu voia să părăsească acum colonia, prefera să rămână alături de convertiţii lui din rândul chinezilor, să continue să predice păgânilor, treabă care-i răpea tot timpul în afara perioadelor când trebuia să slujească drept interpret lui Struan.

— *Schrechlich* rău.

Struan cântări posibilităţile pe care le aveau, apoi trase de cordonul clopoţelului, chemând un servitor.

— Mancare mult, iute-iute. Cafea… ceai… ouă… carne, iute-iute.

— Stegarii sunt în piaţă şi tu nu te gândeşti decât la mâncare? îl întrebă Cooper.

— Nu văd niciun rost să ne facem griji cu stomacul gol, îi răspunse Struan. În dimineaţa asta mi-e foame.

Mauss râse. Auzise şi el zvonul şoptit printre servitori că legendara amantă a Tai-Panului sosise în taină aici. Cu doi ani înainte, la rugămintea lui Struan, o învăţase în secret pe May-may dogmele creştine şi o convertise la această religie. Mda, se gândi el plin de mândrie, Tai-Panul are încredere în mine. Datorită lui, o, Doamne, cel puţin încă un suflet a fost salvat. Datorită lui, şi alţii sunt salvaţi spre mare mila ta divină.

— E bună ideea cu micul dejun.

Cum stătea lângă fereastră, Cooper îi vedea bine pe ceilalţi negustori trecând grăbiţi prin grădină şi intrând în factoriile lor. Stegarii erau adunaţi de-a valma, stăteau pe vine şi sporovăiau.

— Poate se va întâmpla ca şi data trecută. Mandarinii au să ne reţină, pretinzând răscumpărarea noastră, spuse Cooper.

— Flăcăule, de data asta va fi altfel. Dacă vor începe balamucul, atunci sigur o să ne taie.

— De ce?

— Atunci de ce să mai fi trimis un corp de stegari la Canton? Ăştia sunt luptători de meserie, nu ca armata chineză de aici.

Servitorii se arătară şi începură să aştearnă pe imensa masă din sufragerie. Apoi aduseră şi mâncarea: friptură rece de pui, ouă fierte, pâini întregi, plăcinte cu fructe şi plăcinte fierbinţi cu carne, unt, dulceaţă de portocale, gem. Struan se apucă să înfulece cu poftă, la fel ca şi Mauss. Dar Cooper n-avea chef să mănânce.

— Stapin? îngăimă un servitor.

— Mda?

— Stapin Unu Ochi venit aici. Poate?

— Poate!

Brock intră în cameră cu mersul lui sigur de sine. Alături de el apăru şi Gorth.

— ’Neaţa, dom’lor. ‘Neaţa, Dirk, flăcăule.

— Mănânci?

— Mulţam mult.

— Ai călătorit bine, Gorth?

— Da, mulţam, dom’le Struan! Gorth era cam de înălţimea tatălui său, zdravăn, plin de cicatrici, cu nasul zdrobit de lovituri, cu părul şi barba înspicate de fire albe. Data viitoare ajung înaintea lui *Thunder Cloud.*

— Fiule, data viitoare, interveni Brock râzând, tu vei fi căpitanul cliperului! Se aşeză şi începu să înfulece şi el. Dom’le Cooper, dă-mi şi mie tocana! Cu degetul mare îndoit arătă spre fereastră. Puii ăia de lele n-au gânduri prea bune.

— Mda, tu ce zici, Brock? îl întrebă Struan.

— Cei din Co-hong îşi smulg cozile din cap. Pentru o vreme, negoţul e terminat. Pen’ primaşi dată că văz frenţiţii ăştia de stegari.

— Ce facem, evacuăm colonia?

— N-am ajuns io să fiu alungat de nişte chinezi sau stegari. Brock îşi mai luă nişte tocană. ‘Nţeles că mă mai retrag şi io puţin. Da’ cân’ vreau io. Mai toţi de-aci mâne tot trebuia să plecăm ‘napoi pen’ licitaţia aia cu terenurile. Da’ n-ar fi rău să ne adunăm taman acu. Ai niscaiva arme p-aici?

— Nu îndestule.

— Noi avem destule pen’ un asediu. Gorth le-a trambalat aici. Locu’ ăsta e cel mai nimerit de apărat. Şi nu ne scoate nimeni d-aici, adăugă el.

— Câţi oameni zdraveni ai?

— Douj de oameni. Hăndrălăii lui Gorth. Fiecare dă de pământ cu o su’ de chinezi.

— Eu am treizeci, dacă-i pun la socoteală şi pe portughezi.

— Pe portugheji lasă-i d-oparte. Mai bine noi singuri cu-ai noştri.

Brock se şterse la gură, rupse o pâine în două şi o unse cu unt şi dulceaţă de portocale.

— Brock, colonia nu poate fi apărată, îşi dădu cu părerea Cooper.

— Fiule, putem apăra factoria aiasta. Nu-ţi mai bate tu capu' cu noi. Tu şi ceilalţi americani ascundeţi-vă-ţi în factoria voastră. N-o să s-atingă ei de voi, pe noi ne vânează.

— Mda, confirmă Struan. Şi dacă noi va trebui sa plecăm, o să avem nevoie de voi ca să vedeţi ce se întâmplă cu negoţul nostru.

— Dirk, asta-i unul dintre pricinile pentru care am venit aici. Am vrut să discutăm pe faţă de negoţul nostru şi de firma Cooper-Tillman. Eu am făcut o propunere care a fost acceptată.

— Propunerea a fost acceptată numai dacă Struan şi Compania nu-şi mai poate onora angajamentele luate înainte, interveni Cooper. Noi vă acordăm treizeci de zile, Dirk. Astea peste cele treizeci de la început.

— Mulţumesc, Jeff. Foarte generos din partea voastră.

— I-o prostie, fiule, da' mie puţin îmi pasă de timp. O să fiu şi io generos cu timpul. Ai de la mine încă opt zile, Dirk. Ei?

Struan se întoarse spre Mauss:

— Du-te din nou la cei din Co-hong şi vezi ce mai poţi să afli. Fii cu mare băgare de seamă şi ia cu tine pe unul din oamenii mei.

— N-am nevoie de niciun om cu mine! Mauss îşi săltă burdihanul de pe scaun şi plecă.

— O să ţinem consiliul jos, la parter, le spuse Struan celorlalţi.

— Bun, s-ar putea să trebuiască să ne strângem cu toţii aici şi-i loc destul.

— Da, numai că aşa ne dăm de gol. Mai bine să fie fiecare gata pregătit acolo la el şi să stea în aşteptare. S-ar putea ca totul să fie doar o şmecherie.

— Flăcăule, ai mare dreptate. Pân' nu se topesc şi servitorii, chestia-i limpede că suntem în

siguranţă. Gorth, hai, băiete. Într-o oră ne adunăm din nou? Jos?

— Da.

Brock şi Gorth părăsiră încăperea, Cooper rupse tăcerea ce se lăsase în urma lor.

— Ce să însemne toate astea?

— Mă bate gândul că e o şmecherie a lui Ti-sen să ne sperie. Probabil ca să ne împingă să-i mai acordăm nişte concesii pe care le vrea el, spuse Struan şi-şi puse o mână pe umărul lui Cooper. Îţi mulţumesc pentru cele treizeci de zile. N-am să uit.

— Lui Moise i s-au dat patruzeci de zile. Pentru dumneata am zis că treizeci ajung.

Consfătuirea s-a încins gălăgioasă, oamenii s-au arătat furioşi, dar Brock şi Struan au reuşit să-i domolească. Toţi negustorii, cu excepţia americanilor, se strânseseră în salonul cel mare pe care Struan îl folosea ca birou personal. Lângă perete erau aliniate acum butoiaşe de whisky, coniac, rom şi bere. Lângă celălalt perete erau rafturi cu cărţi şi registre contabile. Pe perete mai erau tablouri de Quance: peisaje din Macao, portrete, nave. Apoi vitrine cu căni mari din cositor şi stacane cu capac, din argint, pentru bere. Rastele pline cu săbii de abordaj, muschete, pulbere şi gloanţe.

— O să vedeţi că n-o să fie nimic, pufni Masterson.

Capul firmei Masterson Roach şi Roach era un individ mereu congestionat la faţă, cu o bărbie dublă, abia sărit peste treizeci de ani. Era îmbrăcat la fel ca toţi ceilalţi din încăpere: redingotă din postav negru, jiletcă elegantă şi joben.

— Pe Dumnezeul meu, chinezii n-au atacat colonia asta de când a apărut ea aici.

— Da, numai că asta s-a întâmplat înainte de a porni noi războiul cu ei şi de-al câştiga.

Struan dorea acum să-i vadă pe toţi căzând mai repede la învoială şi să se ducă. Ţinea o batistă parfumată la nas să nu mai simtă mirosul acelor trupuri duhnind a sudoare.

— Eu zic să-i dăm peste cap pe stegarii ăştia din piaţă chiar acum, spuse Gorth, umplându-şi iar cana mare cu bere.

— De-o fi nevoie, o facem noi şi p-asta, întări Brock scuipând în scuipătoarea de cositor. Toată sporovăiala asta m-a lehămetuit. Ia spuneţi, suntem de-o părere cu planu lu' Dirk au ba?

Şi-i fulgeră pe toţi ceilalţi din jur cu privirea, iar aceştia îi răspunseră în acelaşi chip. Se adunaseră acolo vreo patruzeci de oameni, englezi şi scoţieni, în afară de danezul Eliksen, care conducea o factorie în numele unei firme londoneze, precum şi un indian corpolent, Rumajee, din secta parşilor, îmbrăcat într-un veşmânt lung. MacDonald, Kerney, Maltby din Glasgow şi Messer, Vivien, Tobe, Smith din Londra erau principalii negustori, toţi oameni aspri, tari ca inima stejarului, abia trecuţi şi ei, de treizeci de ani.

— Mie-mi miroase a necazuri mari, sir, spuse Rumajee şi se trase de mustaţa lui imensă. Eu vă sfătuiesc să ne retragem de îndată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rumajee, planul pe care l-am întocmit l-am făcut tocmai ca să nu ne retragem, îi replică Roach tăios. Să ne retragem numai dacă e mare nevoie. Eu am fost în favoarea acestui plan. Şi sunt de acord cu domnul Brock: vorbim afurisit de mult şi am cam obosit.

Planul lui Struan era simplu: aveau să aştepte fiecare în factoria sa. Dacă începeau necazurile, la un semnal din partea lui Struan, toţi se vor îndrepta spre factoria lui, acoperiţi de focul de arme al oamenilor săi, dacă va fi necesar.

— Să mă retrag io dinaintea păgânilor? Niciodată, Dumnezeule!

— Domnule Struan, pot să vă spun şi eu ceva? întrebă Eliksen.

Struan dădu din cap afirmativ către bărbatul acela înalt, blond şi tăcut.

— Bineînţeles.

— Poate că ar fi bine ca unul dintre noi să se ofere voluntar să plece înainte şi să anunţe la Whampoa ce se întâmplă aici. De acolo, o lorce rapidă poate goni până la flota noastră din Hong Kong. Asta numai ca măsură de prevedere dacă ne vor înconjura şi ne vor tăia orice posibilitate de retragere ca data trecută.

— Bună idee, spuse Vivien, un individ înalt, palid la faţă şi beat cui. Să ne oferim voluntari cu toţii. Pot să mai iau un whisky? Bun băiat.

Apoi dintr-o dată se treziră toţi vorbind laolaltă, certându-se care să se ofere voluntar, ca la urmă Struan să-i împace:

— A fost propunerea domnului Eliksen. Dacă tot i-a venit în cap s-o facă, de ce să nu-i lăsăm lui onoarea asta?

Au pornit toţi grămadă în grădină şi i-au urmărit cu privirea pe Struan şi Brock care-l însoţiră pe Eliksen până traversară piaţa, către lorcea pe care Tai-Pan i-o puse la dispoziţie. Stegarii nu le acordară o atenţie deosebită, ci doar îi arătau cu degetul şi rânjeau. Lorcea se îndreptă în josul fluviului.

— Poa' că nici n-o să-l mai vedem pe Eliksen fodată, spuse Brock.

— Nu cred că se vor atinge de el, altfel nu-l lăsam să plece.

Brock mârâi:

— Deşi-i străin, nu-i băiat rău.

Se întoarse împreună cu Gorth la factoria lor. Ceilalţi comercianţi făcură la fel, luând-o către proprietăţile lor. După ce Struan se convinse că sistemul de pază ai oamenilor înarmaţi din grădină era mulţumitor şi că şi poarta din spate care dădea spre strada Hog era bine păzită, se întoarse în apartamentul său. May-may dispăruse. Şi Ah Gip.

— Unde fata?

— Nu ştie, stapin. Eu nu vede cow chillo.

Cercetă întreaga clădire, dar se evaporaseră. Ca şi cum nici n-ar fi fost pe acolo vreodată.

Capitolul cinci

Struan ajunse în grădină, chiar înainte de miezul nopţii. În aer stăruia o linişte stânjenitoare. Ştia că cei mai mulţi dintre negustori dormeau îmbrăcaţi, cu armele lângă ei. Printre scândurile porţii se uită furiş la stegari. Unii dormeau, alţii sporovăiau în jurul focului pe care-l făcuseră în piaţă. Noaptea era cam răcoroasă. Pe fluviu se vedea puţină mişcare.

Struan se îndepărtă de poartă şi porni agale şi gânditor prin grădină. Unde naiba putea fi May-may? Ştia că fata n-ar fi părăsit chiar degeaba colonia. Poate fusese momită cumva să plece. Poate… Doamne Dumnezeule, ce-i cu gândurile astea! Dar ştia că nici cel mai bogat dintre stăpânii Chinei n-ar fi şovăit să pună mâna pe ea, chiar şi cu forţa la nevoie, dacă ar fi zărit-o măcar o singură dată.

Peste zidul lateral al grădinii sări o umbră şi în aceeaşi secundă Struan fu cu şişul în mână. Era un chinez care, tremurând tot, îi întinse un petec de hârtie. Un individ scund, mlădios, cu dinţi stricaţi, faţa tăbăcită şi îngălbenită ca a celor ce consumă opiu. Pe hârtie se vedea însemnul lui Jin-qua, un sigiliu personal folosit numai pe contracte şi documente deosebite.

— Stapin, şopti chinezul, trebe merge mine. Singura.

Struan şovăi. Era primejdios să părăsească adăpostul coloniei păzit de oamenii lui. Nesăbuinţă!

— Nu poate. Jin-qua aici poate?

— Nu poate. Trebe merge mine! Chinezul arătă sigiliul. Jin-qua vrea tu, iute-iute!

— Mâine! replică Struan.

Chinezul clătină din cap.

— Acu, iute-iute, savvy?

Lui Struan îi trecu prin minte că poate sigiliul lui Jin-qua nimerise pe mâini străine şi că totul putea fi o capcană cât se poate de simplă. Dar nici nu îndrăzni să se gândească să-l ia pe Mauss sau pe oricare dintre oamenii săi pentru că întâlnirea lor trebuia să se petreacă în cea mai mare taină. Şi cu cât mai repede cu atât mai bine. Cercetă din nou hârtia la lumina felinarului şi se convinse pe deplin că sigiliul era autentic. Încuviinţă dând din cap:

— Poate!

Chinezul se îndreptă spre zidul lateral şi-l escaladă. Struan porni după el, pregătit în orice clipă pentru vreun atac viclean. Chinezul se strecură iute pe lângă zidul factoriei şi o apucă pe strada Hog. De necrezut, dar strada era pustie. Struan simţea însă ochi pânditori în jur. La capătul străzii Hog, chinezul o luă spre est, îi aşteptau două lectici cu perdelele trase. Purtătorii lor erau speriaţi. Când îl mai văzură şi pe Struan, spaima le spori şi mai mult. Struan urcă într-o lectică, chinezul în cealaltă. Culii săltară îndată lecticile şi o porniră, lipa-lipa, de-a lungul străzii Celor Treisprezece Factorii. Apoi se întoarseră spre sud, luând-o pe o străduţă pustie, necunoscută lui Struan. Curând acesta pierdu orice simţ al direcţiei. Se lăsă pe spate şi se blestemă pentru prostia lui, înviorat în acelaşi timp de iminenţa pericolului. În cele din urmă, culii se opriră pe o uliţă murdară, cu grămezi de gunoaie intrate în putrefacţie, mărginită de ziduri înalte. O javră amărâtă scormonea după mâncare.

Chinezul le dădu culilor nişte bani şi, după ce-i văzu că dispar în noapte, ciocăni la o uşă. Uşa se deschise şi chinezul se dădu deoparte să-l lase pe Struan înainte, dar acesta îi făcu semn s-o ia el înainte, după care porni prudent pe urmele lui, intrând într-un fel de grajd duhnind greţos, unde-i aştepta un alt chinez cu un felinar în mână. Văzându-i, acesta se răsuci pe călcâie, traversă neauzit grajdul, intră pe o uşă fără să se mai uite

înapoi. Pătrunseră într-un depozit imens, urcară nişte scări şubrede, coborâră pe altele, într-un alt depozit. În întuneric se auzea fojgăiala şobolanilor. Struan îşi dădu seama că se aflau pe undeva prin apropierea fluviului, pentru că auzea plescăitul apei şi geamătul parâmelor. Era pregătit pentru un atac prin surprindere, ţinând mânerul şişului în căuşul palmei şi lama băgată în mânecă. Omul cu felinarul se aplecă strecurându-se pe sub un maldăr de lăzi stivuite ce lăsau doar o îngustă trecere şi ajunse în faţa altei uşi pe jumătate mascate. Ciocăni şi apoi deschise uşa.

— Halloa, Tai-Pan, îl întâmpină Jin-qua. Asta nu văzut la tine lunga vreme.

Struan intră în încăpere, altă magazie plină de gunoaie risipite alandala, slab luminată de nişte lumânări, înghesuită de lăzi şi plase pescăreşti mucegăite.

— Halloa, Jin-qua, îi replică el uşurat. Nu văzut la tine lunga vreme.

Jin-qua era un bătrân mărunt şi plăpând. Avea o piele ca pergamentul, câteva fire rare de barbă căruntă îi cădeau pe piept. Veşmântul lung era din cel mai scump brocart, iar tichia îi era împodobită cu pietre scumpe. În picioare, purta încălţări cu toc înalt, bogat brodate, iar coada părului îi atârna lungă şi lucioasă. Unghiile degetelor mici erau protejate cu nişte teci bătute în pietre preţioase.

Jin-qua dădu din cap fericit, îşi târşâi picioarele până într-un colţ al încăperii, unde se aşeză la o masă pe care aşteptau mâncarea şi ceaiul. Struan se aşeză în faţa lui, cu spatele la perete. Jin-qua zâmbi. Nu mai avea decât trei dinţi. Dar şi aceştia erau îmbrăcaţi în aur. Jin-qua îi spuse ceva chinezului care-l adusese pe Struan şi acesta părăsi încăperea ieşind pe altă uşă.

— Ceai vreau? îl întrebă Jin-qua.

— Poate.

Jin-qua îi făcu un semn din cap servitorului ce purtase felinarul şi acesta turnă ceai şi servi

mâncarea, după care se trase într-o parte, cu ochii numai la stăpânul lui. Struan băgă de seamă că individul era bine clădit şi la brâu purta cuţit.

— Rog! îl invită Jin-qua, făcându-i semn lui Struan să se servească.

— Mulţumesc.

Struan ciuguli din mâncare şi bău puţin ceai, după care aşteptă urmarea. Trebuia să-l lase pe Jin-qua să deschidă discuţia. După ce mâncară în tăcere, Jin-qua începu:

— Tu vreau vede la mine.

— Jin-qua făcut bun negustorie afară din Canton?

— Negustorie bun rău tot bun, nu conteşte.

— Negustorie acum stop?

— Acum stop. Hoppo mandarin rău tare. Soldat multa, multa. Eu plăteşte multa pentru soldat. Aiii iaaa!

— Rău.

Struan îşi sorbi ceaiul. Acum ori niciodată, îşi spuse el. Iar dacă, în cele din urmă, venise momentul crucial, ştia că nu va fi în stare să vândă Hong Kong-ul. Dar-ar frenţia-n mandarin! Cât am să trăiesc eu în Hong Kong nu va fi nici picior de mandarin afurisit. O să stăpânească Brock. Dar crima nu e un mod de-a rezolva falimentul. Aşa că Brock e în siguranţă pentru că toată lumea se aşteaptă să rezolv problema tocmai în chipul ăsta. Da' o fi el chiar în siguranţă? Unde naiba a dispărut May-may?

— Eu aude că Unul Ochi Diavol Brock stringe de gât la Tai-Pan.

— Eu aude Diavol Hoppa stringe de gât la Co-hong, îi replică Struan, care, acum că se hotărâse să nu mai încheie niciun târg, se simţea mult mai la largul lui. Aiii iaaa!

— Tot bun. Mandarin Ti-sen primit suparare-suparare mare.

— De ce?

— Domn Sula Urâta scrie scrisoarea rău-rău.

— Ceai tot foarte număr unu negoţ, îi spuse Struan.

— Domn Sula Urâta face Tai-Pan ce spune, asta?

— Uneori poate.

— Rău chind Ti-sen suparare are.

— Rău când Stapin Longstaff suparare are.

— Aiii iaaa! făcu Jin-qua şi cu un aer dispreţuitor ciuguli din farfurie, dunga ochilor îngustându-i-se şi mai mult. Ştie de Kung Hay Fat Choy?

— An Nou chinezesc? Ştie.

— An Nou îndata incepe. Co-hong datorii de an trecut. Bun *joss* este an nou incepe fara datorie. Tai-Pan mult hârtie Co-hong are.

— Nu conteşte. Poate aşteaptă datorii alea.

Jin-qua şi alţi negustori din Co-hong îi datorau lui Struan şase sute de mii.

— Unu Ochi Diavol poate aşteaptă?

— Hârtie la Jin-qua poate aşteaptă. Terminat. Mancare număr unu bun!

— Foarte rău! spuse Jin-qua sorbind din ceai. Aude la Tai-Pan Suprema Doamna şi chillo mort. Rau *joss*. Pare rău.

— Rau *joss* mult, încuviinţă Struan.

— Nu conteşte, tu tiner foarte, mult alţi chillo. Tu are una cow chillo May-may. De ce Tai-Pan unu doar băiat chillo? Tai-Pan trebuie leac poate? Leac găsim.

— Când vrea eu, eu cere, îi răspunse Struan bine dispus. Aude Jin-qua inca un băiat chillo. Câte băieţi asta număr?

— Zece cu şapte, îi răspunse Jin-qua strălucind de încântare.

Doamne Dumnezeule, se gândi Struan. Şaptesprezece băieţi, şi poate încă pe atâtea fete pe care Jin-qua nici nu le pune la socoteală. Îşi înclină capul în faţa lui şi scoase un şuierat de uimire. Jin-qua râse.

— Chit ceai mult vrea la tine an asta?

— Negoţ stop. Cum poate negoţ face?

Jin-qua clipi din ochi cu înţeles.

— Poate.

— Nu ştie. Tu vinde Brock. Când eu vrea ceai eu spune la tine, înţelege?

— Trebuie ştie la mine două zile.

— Nu poate.

Jin-qua îi spuse servitorului ceva pe un ton tăios, acesta se îndreptă spre una dintre lăzile mucegăite şi săltă capacul. Era plină de lingouri de argint. Jin-qua făcu semn spre celelalte lăzi.

— Aici patruj' lac dolar!

Un lac era aproximativ douăzeci şi cinci de mii de lire sterline. Patruzeci de lac făceau un milion de lire. Ochii lui Jin-qua se îngustară şi mai mult.

— Eu împrumutat. Tare-tare greu. Tare-tare scumpe. Tu vrea la ei? Jin-qua împrumute poate.

Struan încercă să-şi stăpânească emoţia. Ştia că fiecare împrumut se dobândea după o târguială înfiorătoare. Ştia că probabil Jin-qua îşi pusese viaţa în joc şi sufletul şi casa şi viitorul şi nu numai pe ale sale, ci şi pe ale prietenilor şi fiilor săi pentru a aduna în mare taină atâta tezaur. Şi acest tezaur trebuie să rămână o taină, pentru că altfel Hoppo l-ar fi înşfăcat, iar Jin-qua ar fi dispărut pur şi simplu. Dacă vestea despre tezaurul acesta ar fi ajuns cumva la bârlogurile piraţilor şi bandiţilor din Canton şi împrejurimi, şi nu erau puţine, şi dacă la urechile lor s-ar fi şoptit doar de a suta parte din bogăţia aflată atât de aproape, Jin-qua ar fi fost pur şi simplu şters de pe faţa pământului.

— Mult lac dolar, spuse şi Struan. Mult favoare trebuie răsplătit cu mult favoare.

— Cumpere an asta doi ori ceai cât an trecut, preţ la fel an trecut, poate?

— Poate.

— Vinde doi ori opiu an asta preţ la fel an trecut. Poate?

— Poate.

Struan ar fi plătit ceaiul peste preţul lui de piaţă şi ar fi vândut opiul cu mai puţin decât se vindea în mod curent acum şi totuşi ar fi dobândit un profit uriaş. Numai de-ar fi şi celelalte condiţii acceptabile, îşi aminti el. Poate că până la urmă nu era chiar terminat. Dacă Jin-qua nu condiţiona şi prezenţa mandarinului. Struan spuse în gând o rugă pentru ca mandarinul să nu facă parte din târg. Dar şi el ştia că de nu va exista un mandarin la Hong Kong nu va exista nici Co-hong, iar dacă nu va exista Co-hong şi monopolul său, şi Jin-qua şi ceilalţi negustori vor fi scoşi din afaceri. Aveau şi ei nevoie de sistemul lor.

— Cumpere numai la Jin-qua sau la Jin-qua fiu zece ani. Poate?

Doamne Dumnezeule, îi trecu lui Struan prin minte, dacă-i dau monopolul comerţului cu Nobila Casă atunci o să fie în stare să ne stoarcă după cum îi e pofta.

— Poate… da' preţ ceai, preţ mătase tot ala ca la alţi negustori Co-hong.

— Tunci doizeci ani. Preţ piaţa plus zece procent.

— Plus cinci procent, cinci procent plus. Poate.

— Opt!

— Cinci!

— Şapte!

— Cinci!

— Şapte!

— Nu poate. Nu profit deloc. Mult-mult tare! spuse Struan.

— Aiiii iaaa! Mult profit mult. Şapte!

— Zece ani şase procent, zece ani cinci procent.

— Aiii iaaa! replică Jin-qua înfierbântat. Rău tare rău! Îşi vântură mânuţa fragilă spre lăzi. Mult-mult costat. Mare procent. Mare mult. Zece ani şase, zece ani cinci, plus alta zece ani cinci.

Struan se întrebă dacă furia lui era prefăcătorie sau adevărată.

— Zicem nu este Jin-qua, nu mai este nici Jin-qua fiu, ei?

— Multă băiat, multă băiat la băiat. Poate?

— Alta zece ani plus patru procent.

— Cinci.

— Patru.

— Hau, rău. Dobânda mare mult foarte. Cinci.

Struan se străduia să nu se uite în direcţia acelui tezaur, dar simţea cum îl împresoară. Nu fi nebun. Ia-l! Acceptă orice. Eşti salvat, flăcăule. Totul îţi aparţine de-acum.

— Mandarin Ti-sen zice unu mandarin la Hong Kong! spuse deodată Jin-qua. De ce tu zice nu?

— Jin-qua nu iubeşte mandarin, aşa? îi replică Struan. Atunci de ce eu iubeşte mandarin, aşa? şi simţi un nod în pântece.

— Patruj' lac dolar unu mandarin. Poate?

— Nu poate.

— Mult uşor. Tu de ce zice nu poate? Poate.

— Nu poate! răspunse Struan fără să clipească din ochi. Mandarin nu poate.

— Patruj' lac dolar unu mandarin. Ieftin.

— Patruzeci de ori câte zece lac dolar tot nu poate, întâi moare! Struan se hotărî să încheie târguiala asta. Terminat! spuse el tăios. Pe mormântul tatei, gata, terminat.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— De ce plece? îl întrebă Jin-qua.

— Nu mandarin, nu dolar! Atunci de ce mai vorbeşte, aşa?

Spre uimirea lui Struan, Jin-qua chicoti şi spuse:

— Ti-sen vrei mandarin. Jin-qua nu imprumute bani de la Ti-sen. Jin-qua imprumute bani de la Jin-qua. Plus zece ani cinci procent. Poate?

— Poate! Struan se aşeză din nou, simţind cum i se învârte capul.

— Cinci lac dolar cumperi la Jin-qua pamânt la Hong Kong. Poate?

De ce vrea una ca asta, se întrebă Struan neajutorat. Dacă Jin-qua îmi împrumută mie acum

bani, atunci trebuie să-i treacă prin minte că s-a terminat cu Co-hong-ul. De ce-ar vrea el să se distrugă cu mâna lui? De ce vrea să cumpere teren în Hong Kong?

— Poate? întrebă din nou Jin-qua.

— Poate.

— Cinci lac dolar păstreze bine.

Jin-qua deschise o cutiuţă de tec şi scoase din ea două sigilii. Sigiliile erau nişte beţişoare subţirele, pătrate, din fildeş, de vreo doi inci lungime. Bătrânul le ţinu cu abilitate în mână, unul lângă celălalt, muie în cerneală capetele sculptate cu modele foarte complicate şi făcu un semn cu acest sigiliu pe o bucată de hârtie. Jin-qua îi dădu lui Struan unul din sigilii, iar pe celălalt îl puse înapoi în cutie.

— Om vine aduce unu sigiliu, dai pamânt la el şi dolar, cinci lac, aşa?

— Aşa!

— Anul vine eu trimite unul mascul chillo la Hong Kong. Tu trimite el Londra la şcoala copil al teu. Poate?

— Poate.

— Mascul teu chillo, Gordon Chen. Buna? Rau poate?

— Bun chillo. Chen Sheng spune mult cap-cap!

Lăsa de înţeles că Struan trebuia să facă şi el ceva cu băiatul lui, cu Gordon Chen. Dar de ce şi cum era implicat Gordon Chen în maşinaţiile lui Jin-qua?

— Eu crede mult cap-cap trebuie Gordon mai mare post.

— De ce mai mare post? îi replică Jin-qua cu dispreţ. Eu crede imprumute unu lac dolar la mascul chillo Chen.

— Ce dobândă?

— Jumătate profit.

— Profit de la ce? Lui Struan începu să i se pară că Jin-qua se juca cu el de parcă ar fi fost un peşte agăţat în undiţă. Dar ai scăpat de cârlig, flăcăule, îi

veni lui să strige cât îl ţineau bojocii. O să pui mâna pe tezaur fără să încuviinţezi şi mandarinul.

— Poate.

Jin-qua oftă uşurat şi Struan socoti că târguiala s-a încheiat. Dar nu se încheiase. Jin-qua îşi strecură mâna într-unul din buzunarele de la mânecă şi scoase la iveală opt jumătăţi de monedă şi le puse pe masă. Fiecare dintre cele patru monede fusese ruptă în două cum se întâmplase. Cu teaca de la unul din degetele mici Jin-qua împinse câte o jumătate din fiecare monedă spre el.

— Ultim. Patru servici. Om aduce una asta, tu faci servici.

— Ce fel de servici?

Jin-qua se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu ştie, Tai-Pan, îi răspunse el. Chindva patru servici. Poa' nu eu trăieşte atunci, poa' fiu la mine. Nu ştie chind, da' cere patru servici, jumate moneda, una servici. Poate?

Struan simţi cum i se scurge sudoarea pe spinare. Să fii de acord cu astfel de condiţii e ca şi cum ai chema singur dezastrul asupra ta. Dar dacă refuza, se ducea şi tezaurul. Îţi bagi capul în capcana diavolului, îşi spuse el. Mda, dar trebuie să te hotărăşti. Vrei să mai ai parte de vreun viitor sau nu? Îl ştii pe Jin-qua de douăzeci de ani. Totdeauna a fost cinstit cu tine. Mda, dar e şi cel mai viclean om din Canton. Vreme de douăzeci de ani te-a ajutat şi te-a îndrumat, şi împreună v-aţi ridicat la tot mai multă putere şi bogăţie. Aşa că trebuie să ai încredere în el. Nu, nu trebuie să ai încredere în nimeni, şi cel mai puţin în Jin-qua. Ai prosperat împreună cu el pentru că întotdeauna tu ai avut ultima carte de jucat. Acum ţi se cere să-i dai lui Jin-qua patru jokeri care să-ţi hotărască viaţa sau moartea. Din nou Struan se cutremura dinaintea abilităţii şi vicleniei diabolice a minţii chinezului. De măreţia ei. De neîndurarea ei. Dar, îşi spuse Struan, amândoi pariau pe mize imense.

Fiecare paria pe cinstea celuilalt pentru că nimic altceva nu garanta că acele servicii vor fi şi împlinite. Doar dacă tu le garantezi, şi trebuie să le garantezi, pentru că o înţelegere e o înţelegere.

— Poate, îi răspunse el întinzându-i mâna. Obicei la mine, strânge mâna. Nu obicei chinezesc, nu conteşte.

Nu mai dăduse până acum niciodată mâna cu Jin-qua, şi ştia că aici era socotit un obicei barbar să dai mâna cu cineva. Jin-qua spuse:

— Servici poate contra lege. Lege la mine, lege la tine, savvy?

— Savvy. Tu prieten la mine. Tu sau fiu la tine nu trimite monedă cere rău servici.

Jin-qua închise o clipă ochii şi se gândi la aceşti barbari europeni. Erau păroşi, aduceau cu maimuţele. Aveau obiceiuri respingătoare şi greţoase. Puţeau neînchipuit de rău. Nu aveau nici cultură, nici bune maniere, nici graţie. Chiar şi cel mai de jos culi era de zece mii de ori mai bun decât cel mai bun dintre europeni. Şi ceea ce se potrivea bărbaţilor, se potrivea cu atât mai mult femeilor lor. Îşi aduse aminte de singura vizită pe care o făcuse acelei prostituate englezoaice din Macao, ce vorbea însă chineza. Se dusese la ea mai mult din curiozitate decât că s-ar fi aşteptat la cine ştie ce împlinire, încurajat de prietenii lui care spuneau că va fi o experienţă de neuitat, pentru că nu exista vreo formă de rafinament pe care ea să nu o încerce cu stăruinţă dacă era încurajată cum trebuia. Se cutremură când se gândi la mâinile ei pline de păr, la subţioara păroasă, la părul abundent de la despicătura picioarelor, la pielea şi faţa ei aspră, la mirosul acela de sudoare amestecat cu parfum prost.

Şi mâncarea pe care o înfulecă barbarii ăştia… greţoasă. Fusese la mesele date de ei de multe ori şi fusese nevoit să stea şi să îndure cum îi trec pe dinainte nenumărate feluri de mâncare, aproape leşinând de greaţă, dar prefăcându-se doar că nu-i

e foame. Şi urmărise îngrozit cum înfulecau cantităţi enorme de carne pe jumătate crudă aproape, pe care şi-o îndesau cu cuţitele în gură, zeama amestecată cu sânge scurgându-li-se pe bărbie. Şi groaznicele cantităţi de alcool pe care le turnau în ei. Şi mai erau şi verdeţurile acelea fierte, serbede, care-ţi trezeau revolta. Şi prăjiturile tari, de neînghiţit! Şi totul în cantităţi groaznice. Ca nişte porci… ca nişte lacomi stăpâniţi de demoni. De necrezut!

Nu aveau nicio calitate care să-i ridice în ochii lumii, se gândi el. Niciuna. Doar pofta lor de a ucide, treabă pe care ştiu s-o facă la nevoie cu o incredibilă brutalitate, deşi fără niciun fel de rafinament nici aici. Bine măcar că pentru noi reprezintă mijlocul de a face bani. Barbarii aceştia sunt întruchiparea răului. Cu toţii… În afară de acest om… acest Dirk Struan. Cândva şi acest barbar era la fel ca toţi ceilalţi barbari. Acum e în parte chinez, în mintea lui. Mintea e foarte importantă, pentru că a fi chinez presupune într-o măsură o anumită atitudine a minţii. Şi mai e şi curat şi miroase curat. A mai şi învăţat câte ceva din felul nostru de viaţă. E încă brutal, barbar şi ucigaş. Dar puţin schimbat. Şi dacă unul dintre barbari poate fi schimbat într-o fiinţă civilizată, atunci de ce să nu fie schimbaţi astfel mai mulţi? Planul ticluit de tine e un plan bun, îşi spuse Jin-qua. Deschise ochii, întinse mâna şi-i atinse uşor mâna lui Struan.

— Prieten.

Jin-qua îi făcu semn servitorului să mai toarne ceai.

— Oameni al meu aduce tezaur la factorie a tău. În doi zile. Noapte. Mult taina, spuse Jin-qua. Mult pericolă, savvy? Mult tare!

— Savvy. Eu dau hârtie la tine cu sigiliu al meu pentru tezaur. Trimit mâine.

— Nu sigiliu, nu hârtie, nu. Cuvânt mai buna, heya?

Struan încuviinţă dând din cap. Dar cum să-i explici cuiva, să zicem lui Culum, că Jin-qua i-a dat un milion în lingouri de argint, ţi-a oferit ocazia unui târg cinstit, deşi ştia că putea să-ţi pună orice condiţii, şi că-ţi oferă tot ce doreşti numai pentru o strângere de mână?

— Trei ori zece lac dolar plăteşte Jin-qua, datorii Co-hong. Acum An Nou nu datorie. Bun *joss,* spuse Jin-qua plin de mândrie.

— Da, replică Struan. Bun *joss* la mine.

— Mult tare primejdie, Tai-Pan. Nu poate ajute.

— Mda.

— Mult tare primejdie. Trebuie aştepte doi nopţi.

— Aiii iaa, primejdie, îi replică Struan şi luă de pe masă cele patru jumătăţi de monedă. Mulţumesc la tine, Chen-tse Jin Arn. Mulţumesc la tine mult.

— Nu mulţumesc, Dirk Struan. Prieten.

Deodată cel care-l adusese pe Struan la Jin-qua dădu buzna în încăpere. Îi spuse ceva în mare grabă lui Jin-qua, care se întoarse speriat spre Struan.

— Servitori trebuie pleacă. Pleacă de la colonia. Toţi pleacă!

Capitolul şase

Struan stătea în lectică şi se lăsa legănat de mişcarea acesteia în ritmul purtătorilor culi care tropăiau prin uliţele tăcute. Cutia aceea închisă de draperii era murdară şi pătată de sudoare. Din când în când mai arunca furiş câte o privire prin despicătura draperiilor din dreptul ferestrei laterale, cercetând străzile. Nu reuşea să vadă cerul, dar simţea că zorile erau aproape. Vântul aducea un iz greu de fructe, gunoaie şi excremente intrate în putrefacţie, amestecate cu mirosurile emanate de bucătării, mirodenii, laolaltă cu duhneala de sudoare a culilor.

Cu Jin-qua stabilise un plan mai sigur pentru a duce tezaurul la Hong Kong. Aranjase cu el ca să încarce lăzile cu lingouri pe o lorce înarmată. După două nopţi această lorce trebuia să fie adusă în taină la cheul coloniei. Exact la miezul nopţii. Dacă nu se putea, lorcea trebuia lăsată lângă capătul de sud al cheului, ridicându-se un felinar la catargul mare şi un altul la prova. Ca să fie sigur că nu se va întâmpla nicio confuzie, Jin-qua propusese ca drept semn de recunoaştere să vopsească ochiul dinspre mal al ambarcaţiei în roşu. Fiecare lorce avea câte doi ochi, săpaţi în lemnul de tec al provei. Aceşti ochi erau pentru a îmbuna acel *joss,* dar şi pentru ca să ajute sufletului bărcii să vadă înainte. Chinezii ştiau cu toţii că o navă trebuia să aibă şi ea nişte ochi cu care să vadă.

Dar de ce mi-a îngăduit Jin-qua să stăpânesc, fără niciun amestec chinezesc, Hong Kong-ul? se întrebă Struan. Cu siguranţă că ştie cât de importantă este prezenţa unui mandarin. Şi de ce vrea el ca unul din fiii lui să fie şcolit în Londra? Să fie Jin-qua, singurul dintre toţi chinezii, atât de clarvăzător încât să înţeleagă în cele din urmă că de-acum şansele viitorului Chinei vor fi legate

pentru totdeauna de şansele viitorului Marii Britanii?

Auzi nişte câini lătrând, şi prin despicătura perdelelor îi zări repezindu-se la picioarele culiului din faţă. Dar chinezul care ducea felinarul înaintea lecticii se întoarse în fugă şi cu dibăcie, căpătată dintr-o lungă experienţă, lovi cu bâta cu vârf de fier şi câinii dispărură schelălăind în întuneric. Struan băgă de seamă că mai departe, la o încrucişare de drumuri, stăteau nişte stegari, un grup de vreo sută poate. Erau înarmaţi şi aveau şi felinare. Păstrau o ameninţătoare tăcere. Câţiva dintre ei se ridicară în picioare şi se îndreptară spre lectică. Culii se răsuciră din mers şi o luară pe o uliţă laterală, spre marea uşurare a lui Struan. Flăcăule, de acum nu mai ai nimic de făcut decât să ajungi cu tezaurul la Hong Kong, în siguranţă. Sau în siguranţă la Whampoa, unde îl poţi transborda pe *China Cloud.* Dar până când nu ajunge acolo, în siguranţă, flăcăule, nu eşti nici tu în siguranţă.

Lectica zvâcni în clipa în care unul dintre culi era aproape să se prăbuşească într-una din gropile care însemnau mai peste tot drumul. Struan îşi întinse gâtul în spaţiul limitat al lecticii, încercând să se orienteze. Mai apoi zări catargele unor nave, pe jumătate mascate de colibele din jur. Dar înainte nu putea recunoaşte nimic din ceea ce vedea. Lectica mai dădu un colţ, îndreptându-se spre fluviu, apoi traversă o uliţă îngustă, pătrunse în alta. În cele din urmă, undeva în faţă, pe deasupra acoperişurilor colibelor, reuşi să vadă cât de cât unele construcţii ale coloniei lucind în bătaia lunii.

Brusc, lectica se opri şi fu trântită fără menajamente jos, aruncându-l pe Struan într-o parte. El dădu scurt perdelele la o parte şi sări afară cu cuţitul în mână, exact în clipa în care trei suliţe străpungeau peretele subţire al lecticii. Trei suliţaşi se chinuiau cu disperare să-şi smulgă

armele în vreme ce Struan se repezi la cel mai aproape de el, îi înfipse şişul în coaste, şi se răsuci la vreme pentru a-l întâmpina pe un altul ce se arunca asupra lui cu un topor de luptă cu două tăişuri. Lama toporului îi şterse umărul, Struan se strâmbă de durere, făcu un pas lateral, apucă de mâner şi începu să se lupte cu individul pentru a pune stăpânire pe armă. Reuşi să o smulgă din mâna lui, iar acesta porni să urle când o suliţă ţintită spre Struan îl nimeri pe el. Struan se trase cu spatele la zid. Celălalt suliţaş îi dădea târcoale, gâfâind din greu şi înjurând. Struan se feri de o lovitură, se repezi la el cu toporul fără să-l nimerească, individul şarjă cu suliţa, aceasta se înfipse în perete prinzându-i şi haina.

Struan îşi smulse poalele hainei şi-şi înfipse cuţitul până în plăsele în pântecele lui, îl răsuci, spintecându-l. Struan sări peste trupurile căzute, având grijă să se aţină tot cu spatele la zidul ce-i asigura protecţia, şi aşteptă la pândă. Individul pe care-l înjunghiase într-o parte urla, altul zăcea nemişcat, cel pe care-l spintecase se ţinea cu o mână de burtă şi se chinuia să se târâie. Struan mai rămase aşa o clipă să-şi adune puterile, când o săgeată se înfipse bufnind deasupra capului său. Apucă o suliţă la întâmplare şi o luă la goană în josul străzii spre colonie. Auzi paşi în urma lui şi-şi înteţi goana. Când dădu colţul, recunoscu în faţă Strada celor Treisprezece Factorii. Aruncă suliţa, fugi în zigzag traversând strada şi intră în strada Hog, goni pe aceasta din urmă, parcurse la fel şi piaţa plină acum de şi mai mulţi stegari. Înainte ca aceştia să-l poată opri, el şi trecuse de poarta grădinii. Simţi cum o muschetă îl izbeşte în stomac.

— Oh, tu erai, Dirk! făcu Brock. Unde naiba te preumbli acu?

— Pe-afară, îngăimă Struan, luptându-se să tragă aer în piept. Doamne, Dumnezeule, nişte bandiţi împuţiţi au sărit asupra mea.

— Ş-ăla-i sânge de-al tău sau de-al lor?

La lumina felinarului, Struan îşi sfâşie haina şi cămaşa de pe umărul rănit. Rana era superficială şi curată, exact la suprafaţa muşchiului.

— O pişcătură de purice, acolo, mormăi Brock, care luă o sticlă de rom şi turnă pe rană, zâmbind când îl văzu pe Struan strângând ochii de durere. Şi câţi erau mă rog?

— Trei!

— Ş-au reuşit să te taie? Înseamnă c-ai îmbătrânit! şi Brock turnă rom în două pahare.

Struan bău şi se simţi mai întremat.

— Şi eu care socoteam că faci nani nani. Uşile la tine erau închise. Pe un' mi-ai umblat?

— Aici ce s-a mai întâmplat?

— Servitorii au întins-o cu toţii acu vreun ceas. Asta-i. Şi mi-a trecut mie aşa prin divlă să nu-i chem chiar toţi până dimineaţă. Şi când o tuleai tu iepureşte prin piaţă, juma de su' de muschete erau îndreptate spre tine.

— Şi atunci de ce naiba mi-ai băgat patul ăla de armă în burtă?

— Am vrut io să te primesc cu cinste, cum ţi se cuvine. Brock dădu nişte rom pe gât. Am vrut io să ştii şi tu că noi nu dormim.

— Ştie cineva de ce-au fugit servitorii?

— Nu.

Brock se îndreptă spre poartă. Stegarii îşi căutau din nou loc să se culce. Deasupra orizontului se străduiau să se ivească zorii unei zile pline de nervozitate.

— Treburile arată al naibii de rău, spuse el, cu chipul împietrit. Nu prea-mi place mie deloc. Afurisiţii ăia nu-s în stare de nimic decât să stea tolăniţi pe jos şi din când în când să mai bată din tobele lor blestemate. Mă paşte gândul că mai bine am tuli-o de-aci cât o mai putem tuli.

— Câteva zile suntem în siguranţă.

Brock clătină din cap.

— Nu-mi miroase mie-a bine. Ceva e rău de tot. Mai bine am tuli-o.

— E o demonstraţie de intimidare, Brock!

Struan rupse o bucată din cămaşă şi-şi şterse sudoarea de pe faţă.

— Poa', da' mie nu-mi miroase-a bine şi când mie nu-mi miroase-a bine e vremea s-o ştergem! Brock arătă cu degetul spre stegari. I-am numărat. O su' cinzeci. How-qua zicea că-s mai bine de o mie împrăştiaţi prin toată colonia.

— Eu am văzut poate două, trei sute. În partea de est.

— Pe unde-ai umblat?

— Prin târg.

Struan era ispitit să-i spună. Dar asta nu-i de niciun folos, se gândi el. Brock o să facă tot ce-i stă în puteri pentru a mă împiedica să ajung cu tezaurul în siguranţă. Şi fără tezaurul ăsta eşti mort ca toţi morţii.

— După colţ stă o muiere, îi spuse el cu un aer uşuratic.

— Frenţia-n muierea aia! Nu eşti tu aşa de prost s-o iei razna din colonie pentru o muiere! Brock începu să se tragă nervos de barbă. Vii tu într-un ceas să mă înlocuieşti la pază?

— Da.

— La prânz o tundem de-aici.

— Nu.

— Am zis, la prânz.

— Nu.

Brock se încruntă.

— Ce te ţine pe tine aici?

— Dacă plecăm înainte de a vedea că avem de-a face cu necazuri adevărate, ne pierdem rău de tot cinstea obrazului.

— Mda, mă gândeam şi io. Nu-mi place s-o şterg aşa. Da' ceva-mi spune că-i mai bine.

— Mai aşteptăm câteva zile.

Brock deveni foarte bănuitor.

— Doar ştii şi tu că io n-am sfeclit-o niciodată, ş-am ştiut când s-o întind. De ce tu mai vrei să mai rămâi?

— Ti-sen iar s-a apucat de vechile lui tertipuri. De data asta n-ai dreptate. Într-un ceas vin şi te schimb, îi mai spuse Struan, şi intră în clădire.

Ei, cam ce coace în el bătrânul Dirk? încercă să se dumirească Brock. Tuşi tare ca să-şi dreagă glasul; nu-i plăcea deloc izul de primejdie care părea să vină dinspre noaptea ce sta să se sfârşească.

Struan urcă treptele de marmură ale scării ce ducea spre apartamentul lui. Pe pereţi atârnau picturi de Quance şi desene chinezeşti pe mătase. Pe paliere erau înşiraţi dragoni Ming uriaşi, din lemn de tec, ca şi dulapuri din aceeaşi esenţă. Pe coridoarele ce se deschideau de la primul palier se vedeau picturi înfăţişând corăbii şi lupte navale, iar pe un piedestal era modelul la scară redusă al navei *Victory.* Struan descoperi că uşa spre apartament era închisă cu cheia.

— Deschideţi uşa, spuse el şi aşteptă, ca îndată Ah Gip să-i deschidă.

— Unde naiba ai dispărut, May-may? izbucni el, încercând să nu-şi manifeste uşurarea când le văzu.

May-may stătea în întuneric, lângă fereastră, îi spuse ceva lui Ah Gip şi apoi îi făcu semn să plece. Struan zăvorî uşa.

— Unde naiba ai dispărut?

Ea apăru în bătaia luminii felinarului şi el tresări când îi zări paloarea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— O mulţime de zvonuri, Tai-Pan. Se zice că toţi barbarii vor fi trecuţi prin sabie.

— Nicio noutate. Unde ai fost tu?

— Da, dar prezenţa stegarilor e o noutate. Se zice că Ti-sen e în dizgraţie. Că a fost condamnat la moarte.

— E o prostie. E doar vărul împăratului, şi stăpâneşte cea mai mare avere din China după împărat.

— Se zice că împăratul e al naibii de supărat pentru că Ti-sen a încheiat tratatul, aşa că Ti-sen trebuie să fie torturat în public.

— E o aiureală! Struan se apropie de sobă şi îşi scoase haina şi cămaşa. Unde-ai fost?

— Ce-ai păţit? exclamă ea, văzându-i rana.

— M-au atacat nişte tâlhari de drumul mare.

— L-ai văzut pe Jin-qua?

Struan rămase încremenit.

— De unde ştii tu de Jin-qua?

— M-am dus să mă închin dinaintea Supremei lui Doamne şi să-i aduc toată cinstirea. Ea mi-a spus că tocmai s-a întors Jin-qua şi că a trimis după tine.

Struan nu ştiuse până acum că May-may o cunoştea pe Suprema Doamnă a lui Jin-qua şi îl cuprinse atâta furie din pricina asta că-şi alungă gândul din minte.

— De ce naiba nu mi-ai spus unde pleci?

— Pentru că nu mi-ai fi dat voie, îi replică tăios May-may. Voiam neapărat s-o văd. Şi să-mi fac părul şi să consult astrologul.

— Ce?

— Soţiile lui Jin-qua au o coafeză nemaipomenită. Nemaipomenit ce se pricepe la păr. Femeia asta are faimă în tot Kwangtung-ul. Ia foarte scump. Astrologul zice că e un *joss* bun acum. Foarte bun. Dar să luăm aminte la construirea caselor.

— Îţi rişti tu viaţa ca să sporovăieşti cu nu ştiu ce vrăjitor şi să-ţi faci părul? izbucni Struan. Ce naiba nu-ţi convine la părul tău? E frumos şi aşa cum e el.

— Tu habar n-ai de lucrurile astea, Tai-Pan, îi replică ea reţinută. Acolo trag şi eu cu urechea la zvonuri. La coafeză! Îi luă mâna şi-l obligă să-i pipăie părul. Vezi! Acum e mult mai moale, nu?

— Nu, deloc. Pe Dumnezeul meu dacă mai pleci fără să-mi spui şi mie unde te duci, am să-ţi trag la fund de n-ai să mai poţi sta pe el o săptămână.

— Ia încearcă numai, Tai-Pan, îi replică ea şi-l fulgeră cu privirea.

Struan o înşfăcă iute şi o duse până la pat, fără să se uite că se zbătea, îi săltă poalele veşmântului şi jupoanelor de dedesubt şi-i arse una peste fund de-l ustură palma, după care o aruncă pe pat. N-o mai plesnise niciodată. Cum stătea pe pat, May-may se repezi la el şi încercă furioasă să-l zgârie pe faţă cu unghiile ei lungi. Un felinar căzu pe podea şi se sparse când Struan o înşfăca şi o suci cu fundul în sus din nou şi începu s-o pălmuiască. Ea se zbătu să scape, îşi repezi unghiile spre ochii lui, şi doar foarte puţin i-a lipsit să nu nimerească, dar îi lăsă dungi pe obraz. O apucă de încheieturile mâinilor, o răsuci iar, îi smulse veşmântul lung de deasupra şi hainele de dedesubt şi începu s-o plesnească peste fesele goale cu palma. Ea se luptă să se întoarcă, îl lovi cu cotul în vintre şi se repezi iar cu unghiile la faţa lui. Adunându-şi toată puterea, el o ţintui de pat, dar ea izbuti să-şi răsucească capul şi-şi înfipse dinţii în braţul lui. Aproape îşi pierdu suflarea de durere, dar o plesni mai departe, iar ea îşi băgă dinţii mai adânc.

— Pe Dumnezeu, n-ai să mai îndrăzneşti tu să mă muşti vreodată, spuse el cu dinţii încleştaţi.

Ea îşi implântă dinţii şi mai adânc, dar el nu-şi smulse într-adins braţul. De durere îi dădură lacrimile, dar o plesnea pe May-may din ce în ce mai tare, numai peste fese, până când simţi că-l doare mâna. În cele din urmă ea îşi descleştă dinţii.

— Nu… nu mai da… te rog… nu… te rog, scânci şi începu să hohotească neajutorată cu capul înfundat în pernă.

Struan îşi trase sufletul.

— Ei, acum zi că-ţi pare rău că ai plecat fără să ceri voie.

Fesele ei umflate, numai dungi, se încordară din nou şi ea se cutremură cu totul în aşteptarea palmei care avea s-o lovească, dar el nu mai ridică mâna asupra ei. Ştia că îndărătnicia unui animal de rasă trebuie doar îmblânzită, nu distrusă.

— Îţi dau trei secunde.

— Iertare… iertare. M-ai făcut să mă doară, m-ai făcut să mă doară rău, scânci ea.

Struan se ridică de pe pat şi ţinând mâna în lumină, cercetă rana. May-may îşi băgase colţii adânc de tot în braţul lui şi curgea sânge.

— Vino aici, spuse el calm. Ea nu se mişcă şi continuă să plângă. Vino aici, repetă el chemarea, şi de data asta vocea lui era bici şi ea sări în pat.

Nici nu se uită la ea. Ea îşi adună ce veşminte mai rămăseseră pe ea şi se chinui să coboare din pat.

— Nu ţi-am spus să te îmbraci! Ţi-am zis să vii aici.

Se grăbi să vină lângă el, arătându-şi ochii înroşiţi, pudra şi machiajul mânjindu-i obrazul. El îşi puse ferm braţul pe tăblia mesei, îşi şterse sângele care şiroia încet şi turnă brandy pe fiecare urmă lăsată de dinţi. Aprinse un chibrit şi i-l dădu ei.

— Arde cu flacăra fiecare rană, la rând.

— Nu!

— Pe rând! spuse el. Muşcătura de om e la fel de otrăvitoare ca şi cea a unui câine turbat. Grăbeşte-te.

I-au trebuit trei chibrituri, şi de fiecare dată plângea parcă tot mai mult, îngreţoşată de duhoarea de carne arsă, dar mâna nu-i tremură. Şi de fiecare dată când brandy-ul se aprindea, Struan scrâşnea din dinţi şi nu zicea nimic. Când s-a terminat, Struan vărsă şi mai mult brandy peste rănile înnegrite, iar May-may se repezi la oala de noapte şi vomită îndelung. Struan puse îndată apă fierbinte din ibric pe un prosop şi tamponă cu blândeţe fundul lui May-may, iar când termină, îi

şterse obrazul cu delicateţe şi la urmă îi dădu apă caldă să-şi clătească gura. O săltă în braţe şi o aşeză uşor în pat, după care voi să plece, dar ea se ţinu de el şi începu să plângă, plânsul acela din adâncul sufletului care spală ura. Struan o legănă şi o linişti până când ea adormi. După care ieşi din cameră şi prelua serviciul de pază de la Brock.

La prânz avu loc un alt consiliu. Mulţi voiau să plece de îndată. Dar Struan îl domină pe Brock şi-i convinse pe negustori să aştepte până a doua zi. Au acceptat cu foarte puţină tragere de inimă, şi au hotărât să se mute cu toţii în factorie pentru a se putea apăra reciproc. Cooper şi americanii se retraseră în propria lor factorie. Struan se întoarse în apartament.

May-may îl întâmpină plină de patimă. Apoi au dormit amândoi, liniştiţi. La un moment dat s-au trezit amândoi şi ea îl sărută somnoroasă şi-i şopti:

— Ai avut dreptate să mă baţi. Am greşit, Tai-Pan. Dar să nu mă baţi niciodată dacă nu greşesc. Pentru că şi tu trebuie să dormi şi atunci am să te omor.

În cartul de mijloc liniştea lor fu tulburată. Wolfgang Mauss bătea cu pumnii în uşă.

— Tai-Pan, Tai-Pan!

— Da.

— Repede! Jos! Grăbeşte-te!

Se putea auzi vuietul mulţimii care mişuna în piaţă.

Capitolul şapte

— Şi doar tata v-a prevenit pe toţi, fir-aţi să fiţi! spuse Gorth, întorcându-se de la fereastra salonului şi croindu-şi drum printre ceilalţi negustori.

— Am mai văzut noi adunându-se mulţimea şi înainte! replică Struan tăios. Şi doar ştiţi cu toţii că întotdeauna sunt la cheremul mandarinilor şi pleacă atunci când li se porunceşte tot de către ei.

— O fi, da' nu ca ăştia! insistă Brock.

— Probabil că există un motiv anume. Dar deocamdată nu-i niciun temei să ne facem griji.

Piaţa era blocată de o mulţime de chinezi care se adunau de pretutindeni, unii purtând felinare, alţii torţe. Câţiva erau înarmaţi. Şi toţi strigau într-un glas.

— Poa' să fie vo' două, trei mii de ticăloşi, spuse Brock, care apoi strigă: Hei, Wolfgang, ce tot urlă diavolii ăia de păgâni?

— Moarte diavolilor de barbari.

— Ce obrăznicie afurisită! murmură Roach, un individ mărunţel, ca o vrăbiuţă, a cărui muschetă părea mai înaltă decât el.

Mauss se uită din nou la mulţimea aceea, inima îi bătea să-i spargă pieptul, îşi simţea veşmintele cleioase de atâta sudoare câtă curgea pe el. Doamne, ăsta-i sorocul pe care l-ai ales? Sorocul martiriului fără seamăn?

— Mă duc eu să le vorbesc, să le predic, spuse el cu glas răguşit, jinduind pacea unui astfel de sacrificiu, dar şi înspăimântat de el.

— O nepreţuită idee, domnule Mauss, spuse Rumajee cu vocea lui plăcută, în vreme ce clipea nervos din ochii negri, uitându-se când la Mauss, când la gloata adunată, şi iar la Mauss. Trebuie să asculte de îndemnurile dumneavoastră, sir.

Struan văzu sudoarea curgând pe el picătură cu picătură şi paloarea neobişnuită a chipului său, şi-l

ajunse când era de-acum la uşă.

— N-o să faci una ca asta.

— Tai-Pan, a venit sorocul.

— Nu-ţi răscumperi tu păcatele atât de uşor.

— Cine eşti tu să judeci? şi Mauss încercă să treacă de el, însă Struan nu se clinti din cale.

— Am vrut să spun că ispăşirea e un proces îndelungat şi plin de suferinţă, spuse el cu blândeţe.

Văzuse în alte două rânduri această comportare ciudată a lui Mauss. Se întâmplase de fiecare dată în timpul unei lupte cu piraţii, şi după ce se încinsese bătălia, Mauss îşi lăsase arma jos şi se îndreptase spre duşmani într-o stare de extaz religios, căutându-şi moartea.

— E un proces îndelungat…

— Mântuirea… mântuirea Domnului e… e greu de dobândit, îngăimă Mauss, simţind că îl strângea ceva de gât încât abia putea vorbi, bucuros că se găsise cineva să-l oprească şi fiindu-i silă de sine că era bucuros. Voiam doar…

— Perfect. Io ştiu totul despre mântuire, se băgă în vorbă Masterson care îşi împreună palmele şi adoptă o postură plină de pioşenie. Doamne, păzeşte-ne de afurisiţii de păgâni! Tai-Pan, nu pot înghiţi mai mult. Afurisită fie toată zarva asta!

Cu un efort, Mauss reuşi să se stăpânească, simţindu-se în toată goliciunea lui dinaintea lui Struan, care, o dată mai mult, văzuse în adâncul sufletului lui.

— Da… da. ai dreptate. Adevărat…

— Şi apoi, dacă te pierdem şi pe tine, cine mai rămâne să predice cuvântul Domnului? spuse Struan şi-şi promise să-l supravegheze pe Mauss dacă aveau să aibă necazuri cu adevărat.

— Bun înţeles, întări şi Masterson, suflându-şi nasul în degete. Ce rost are să aruncăm un creştin atât de preţios în gura lupilor? Adunătura asta de ticăloşi sunt stârniţi rău de tot şi apucaţi, nu-s în stare să asculte ei acum o predică. Domnul să ne

ocrotească. Fir-ar să fie al naibii, Tai-Pan, ţi-am zis eu că se lasă cu un atac.

— La naiba ai spus! strigă Roach din celălalt capăt al încăperii.

— Da' ţie cine ţi-a cerut părerea, la naiba? Aveam şi eu o discuţie aşezată cu Tai-Pan şi reverendul Mauss, îi strigă la rândul lui Masterson, apoi către Mauss: De ce nu spui o rugăciune şi pentru noi, ei? La urma urmei, la naiba, noi suntem creştinii.

Se înghesui şi el spre fereastră.

— Nu mai poate nimeni să se uite pe fereastră de răul vostru? Să vadă ce se mai întâmplă?

Mauss îşi şterse sudoarea de pe frunte. Doamne Dumnezeule şi milostiv Isus, unicul tău fiu, născut din tine, dă-mi mântuirea ta. Adu-mi discipoli şi misionari ca să pot lepăda povara ta. Şi te binecuvântez că l-ai trimis la mine pe Tai-Pan care-i conştiinţa mea şi mă vede aşa cum sunt.

— Mulţumesc, Tai-Pan.

Uşa se dădu de perete şi în încăpere pătrunseră mai mulţi negustori. Toţi erau înarmaţi.

— Ce naiba se întâmplă aici?

— Habar n-are nimeni, le răspunse Roach. Acum era linişte şi pace, în clipa aialaltă a început să tot curgă mulţimea asta.

— Pariu că nu-l mai vedem noi pe bătrânul Eliksen, sărmanul. Bietul de el cred că zace pe undeva cu gâtul retezat, spuse Masterson, cu o expresie ce nu prevestea nimic bun, în vreme ce-şi punea capsele la muschetă. În noaptea asta o să răposăm cu toţii în paturile noastre.

— Ah, mai ţine-ţi fleanca, îl apostrofă Roach.

— Eşti un vestitor al blândeţii şi mângâierii, nu-i aşa? îi replică şi Vivien, un negustor cât un taur, care-l privi chiorâş pe Masterson. De ce nu te pişi în pălărie de pe-acum?

Ceilalţi negustori începură să vocifereze care mai de care, în timp ce Gorth îşi croi drum cu umerii spre uşă.

— Îmi adun oamenii mei de nădejde şi-i expediez pe ăştia direct în iad.

— Nu! Vocea lui Struan plesni ca un bici, şi se făcu linişte. Deocamdată nu ne-au pricinuit niciun rău. Ce te-a apucat, Gorth? Ţi-au băgat frica-n oase câţiva amărâţi care te înjură?

Gorth se făcu roşu la faţă şi porni spre Struan, dar Brock se puse între ei.

— Stai blând! îi porunci el. Fă de pază în grădină şi primu' chinez care intră n-ai decât să-i zbori creierii afurisiţi!

Gorth îşi stăpâni furia cu mare efort şi ieşi. Toţi începură din nou să trăncănească.

— N-a fost frumos să-l stârneşti pe bietul flăcău, Dirk! Brock îşi turnă o stacană de bere şi o bău cu sete. Putea să-ţi ia capul şi să ţi-l aşeze în palmă.

— Putea. Dar putea şi să înveţe cum să se poarte.

— Iartă-mă, domnule Struan, interveni Rumajee, nervozitatea făcându-l să treacă peste politeţe. Sunt oameni de pază şi la poarta din spate?

— Da, trei oameni de-ai mei. Ei trei pot ţine piept unei armate întregi de amărâţi din ăştia.

Între negustori se stârni brusc scandal şi Roach strigă:

— Eu sunt de partea lui Gorth. Eu zic să ne croim cu armele drum să ieşim de-aici chiar în clipa asta.

— Dacă va fi nevoie, aşa vom face, îi replică Struan.

— Mda, mârâi Brock. Dacă o facem acu e ca şi cum am căutat-o cu lumânarea. Musai să mai aşteptăm şi stăm de pază pân' se mai luminează oleacă. Poa' c-atunci se cară şi ăştia.

— Şi dacă nu se cară? Ei? Uite asta vreau eu să ştiu.

— Atunci vărsăm şi noi puţin sânge. Am strecurat trei oameni de-ai mei în lorcea noastră şi

le-am poruncit să stea în mijlocul fluviului. La bord e ş-un tun de zece livre.

Struan începu să râdă.

— Socot că domnului Brock i se cuvine un vot de încredere.

— Pe Dumnezeul meu, domnu' Brock, eşti deştept foc! spuse Masterson. Trei urale pen' domn Brock.

Uralele răsunară şi Brock rânji în felul lui.

— Mulţam tare mult, băieţi. Acu mai bine să punem şi noi capu' jos şi să dormim. Nu-i nicio primejdie.

— *Gott im Himmel!* Uitaţi-vă! arătă Mauss pe fereastră afară cu ochii ieşiţi din orbite.

Din strada Hog se scurgea spre piaţă o procesiune cu lanterne, gonguri şi tobe. În frunte erau stegari, cu nişte nunceaguri în mână, croindu-şi cu ele drum prin gloată, în faţă păşea un personaj îmbrăcat cu un veşmânt bogat. Hainele-i erau din cele mai scumpe, în schimb mergea cu picioarele goale, fără pălărie pe cap, şi se poticnea mereu sub povara lanţurilor care-l stânjeneau.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Struan. E chiar Ti-sen.

Procesiunea îşi făcu drum până în mijlocul pieţei unde se opri. Din procesiune făceau parte toţi negustorii chinezi din Co-hong, în afară de Jin-qua. Însemnele de ceremonie ale rangului le fuseseră smulse de pe tichie, şi stăteau acum tremurând din toate mădularele. Când îi văzu astfel mulţimea începu să-şi bată joc de ei şi să-i huiduie. Atunci şeful stegarilor, un războinic înalt, cu barba neagră, izbi într-un gong imens şi gloata făcu din nou linişte.

În piaţă îşi făcu apariţia o lectică deschisă, însoţită în faţă şi în urmă de stegari călare. În lectică stătea tolănit, în costum complet de ceremonie, gri şi stacojiu, însuşi Hi'pia-kho, Hoppo imperial. Un mandarin manciurian, bondoc, cu cărnurile atârnând pe el iar gâtul aproape că nu i

se mai cunoştea, dar în mâini vântura evantaiul imperial, însemn al dregătoriei sale. Evantaiul era din fildeş şi bătut în jad. Lectica demnitarului fu lăsată jos în mijlocul pieţei, iar şeful stegarilor răcni o poruncă. Toţi cei din piaţă se prosternară de trei ori la rând şi apoi se ridicară din nou în picioare. Hoppo desfăşură un pergament şi la lumina unui felinar ţinut de unul din stegari începu să citească cu o voce stridentă.

— Ce 'ice? îl întrebă Brock pe Mauss.

— Uite-l colo pe bătrânul How-qua, spuse Masterson şi începu să râdă. Al naibii de tare-i mai tremură târtiţa…

— Vă rog, linişte! nu pot auzi, *hein?* interveni Mauss, care-şi întinsese gâtul pe fereastră afară, şi ascultară cu toţii. E un edict imperial, spuse Mauss iute. Şi trădătorul Ti-sen, fostul nostru văr, trebuie să fie de îndată pus în lanţuri şi trimis spre capitala noastră sub sentinţa de condamnare la moarte… Nu mai aud, *hein?* Staţi puţin… şi tratatul demn de tot dispreţul numit Convenţia de la Chuenpi, pe care l-a semnat fără încuviinţarea noastră, se revocă. Barbarilor li se porunceşte să plece din imperiul nostru, şi din Canton şi din Hong Kong sub ameninţarea pedepsei cu moartea în chinuri prelungite. Şi…

— Nu cred una ca asta, pufni Roach.

— Ţine-ţi fleanca. Cum vrei să mai audă Wolfgang ceva?

Mauss asculta încordat vocea aceea stridentă, stranie, care spărgea tăcerea apăsătoare.

— Ni se porunceşte să părăsim ţara, spuse el. Şi trebuie să plătim şi o despăgubire pentru toate necazurile pe care le-am produs. Nu va mai avea loc niciun fel de negoţ decât sub prevederile celor Opt Porunci. Reginei Victoria i se porunceşte să vină în persoană la Canton în costum de doliu… ceva despre… se pare că pe capul nostru s-au pus nişte recompense… şi… „ca simbol al supărării noastre, criminalul Ti-sen va fi certat cu biciul în

mod public, şi toate bunurile lui sunt confiscate. Temeţi-vă de mânia mea şi ascultaţi cu nesmintită supunere!”

Şeful stegarilor se apropie de Ti-sen şi cu nunceagul îi făcu semn spre pământ. Alb ca varul, Ti-sen îngenunche, şi şeful stegarilor ridică arma, apoi îşi luă vânt şi-l lovi pe Ti-sen în spinare. Iar şi iar şi iar. În piaţă nu se mai auzi nicio suflare, doar şuieratul nunceagului. Ti-sen şi prăbuşi cu faţa în jos şi stegarul continuă să-l lovească.

— Nu pot să-mi cred ochilor!

— E imposibil să poruncească una ca asta! adăugă Mauss.

— Dacă lui Ti-sen îi fac ei una ca asta, atunci, pe Dumnezeu, or să ne ucidă pe toţi.

— Prostie! Noi putem ocupa China când vrem.

Brock începu să râdă în hohote.

— Ce-i aşa de vesel, *hein?* îl întrebă Mauss enervat.

— Asta înseamnă din nou război, spuse Brock. Bine atunci, zic io! şi-i aruncă o privire lui Struan, luându-l peste picior. Şi doar ţ-am zis io, flăcăule. Cu asta-ai să te-alegi dacă faci un tratat atât de blând cu ticăloşii.

— Trebuie să fie la mijloc vreo viclenie, îi replică Struan liniştit, dar în sufletul lui era cutremurat de ceea ce se întâmpla. Ti-sen e cel mai bogat om din China. Împăratul are nevoie de un vinovat, de un ţap ispăşitor. Şi de toată averea lui Ti-sen. Ca să-şi spele obrazul. Aşa-şi spală împăratul obrazul.

— Tu cu obrazul tău cu tot, mârâi Brock deloc înveselit acum. Ş-o să-ţi jupoi obrazul! S-a terminat cu tratatul, s-a terminat cu negoţul, s-a terminat şi cu Hong Kong-ul, s-a terminat şi cu tine, şi cu toată vorbăria ta despre obraz.

— Greşeşti rău de tot, Tyler. Hong Kong-ul e abia la început, îi replică Struan. O mulţime de lucruri s-au pornit de-acum.

— Mda, război, fir-ar să fie.

— Şi dacă-i război, unde-i baza întregii flote, ei? Macao nu e de niciun folos aşa cum n-a fost niciodată… e pe continent, şi chinezii pot da buzna acolo cât ai clipi. Dar nu şi pe insula noastră, pe Dumnezeu! Nu atunci când mai e şi flota noastră care o apără. Sunt de acord că fără Hong Kong am fi cam terminaţi. Că fără el n-am fi în stare să pornim într-o campanie spre nord. Niciodată. Şi nici să apărăm mai ştiu eu ce porturi şi aşezări vom mai dobândi pe continent în viitor. Tyler, mă auzi bine? Hong Kong-ul e cheia întregii Chine. Ţi-a căşunat ţie pe Hong Kong.

— Dumnezeule, io ştiu ce-nseamnă să faci dintr-o insulă o fortăreaţă, izbucni Brock, acoperind corul afirmativ al celorlalţi. Da' Hong Kong nu e singurul loc potrivit, ş-am tot zis. Chushan e mai bun.

— Nu poţi apăra insula Chushan aşa cum poţi apăra Hong Kong-ul, interveni Struan înfierbântat, ştiind că Brock era implicat în asta aşa cum erau cu toţii. Insula aceea „golaşă, şi blestemată", cum îi zici tu, ea e tot viitorul tău afurisit.

— Poa' că da, poa' că nu, îi replică Brock nemulţumit. Asta o s-o vedem noi. Da' tu n-ai să fii printre noi să te bucuri şi tu de Hong Kong nicicum. Io o să fiu stăpânul gorganului şi tu ai să fii terminat de tot.

— Nu fi tu atât de sigur, îi spuse Struan, cercetând piaţa.

Biciul se ridica mai departe şi se abătea asupra condamnatului. Îi era milă de Ti-sen, care fusese prins într-o capcană pentru care nu era vinovat, fiindcă nu fusese dorinţa lui să facă ce făcuse. Nu el căutase să pună mâna pe dregătoria de plenipotenţiar al părţii chineze – i se poruncise. Era prins în capcana epocii în care trăia. Aşa cum fuseseră prinşi în capcană, de îndată ce se făcuse această primă mişcare, şi Struan însuşi şi Longstaff, şi Brock, şi Hoppo, şi toţi ceilalţi. Iar urmarea va fi la fel de implacabilă ca şi biciul. La

fel ca şi data trecută, armata se va mişca împotriva Canton-ului. Mai întâi trebuie să ocupi forturile pe măsură ce te apropii de Canton, pentru ca apoi să ameninţi oraşul, şi-i destul. Nici nu va fi nevoie să fie ocupat Conton-ul, pentru că oraşul va plăti primul despăgubirile. Apoi, la vară, când vânturile vor fi prielnice, din nou spre nord, către gurile fluviului Pei Ho şi locurile sale de debarcare; şi apoi din nou împăratul, prins şi el în capcană ca toţi ceilalţi, va cere pace. Şi atunci tratatul va rămâne în vigoare, pentru că fusese un tratat cinstit. Apoi, o dată cu trecerea anilor, chinezii îşi vor deschide porturile din propria lor dorinţă, văzând că englezii pot să le ofere multe: lege, dreptate, dreptul sfânt de proprietate, libertate. Fiindcă chinezul de rând vrea şi el exact ce dorim şi noi, se gândi el, şi nu e nicio osebire între noi. Putem munci laolaltă spre folosul tuturor. Poate că noi o să-i ajutăm pe chinezi să scuture jugul barbarilor manciurieni. Şi asta se va şi întâmpla, acum că există un tratat bine gândit, şi suntem şi răbdători, şi o să jucăm jocul acesta al Chinei după regulile chinezeşti şi după o chinezească scurgere a vremii. Vreme măsurată nu în zile sau în ani, ci în generaţii. Şi atâta vreme cât putem face şi negoţ cu ei în timp ce aşteptăm. Că fără negoţ lumea va deveni iar ceea ce a fost odată – un iad în care lege însemna doar braţul celui mai tare şi biciul cel mai amarnic. Cei blânzi nu vor moşteni niciodată pământul. Mda, dar cel puţin pot fi apăraţi de lege să-şi trăiască soarta aşa cum doresc.

După ce Ti-sen îşi primi pedeapsa celor o sută de lovituri, stegarii îl culeseră de pe jos. Pe faţă şi pe gât îi şiroia sângele, iar veşmintele îi erau îmbibate de sânge şi sfâşiate. Gloata rânjea şi zbiera în delir. Un stegar bătu într-un gong, dar mulţimea nu-i dădu nicio atenţie, şi alţi stegari se repeziră în ei, lovindu-i cu biciul, cu armele. Izbucniră vaiete, mulţimea se trase înapoi şi făcu linişte. Hoppo făcu un gest poruncitor spre

grădină. Lectica fu ridicată şi stegarii se puseră în mişcare în faţa ei, mânuind biciul pentru a-şi croi drum către neguţători.

— Haideţi! le spuse Struan lui Mauss şi Brock. Voi toţi ceilalţi să fiţi pregătiţi pentru cazul că urmează să ne atace.

Ieşi în grabă în grădină, urmat îndeaproape de Brock şi Mauss.

— Eşti bolnav la cap? strigă la el Brock.

— Nu.

Priviră încordaţi cum gloata se desfăcea în două şi stegarii ajunseră la poarta grădinii. Hoppo nu catadicsi să coboare din lectică, dar strigă spre ei poruncitor.

— Domnule Struan, vă porunceşte să luaţi o copie a acestui edict, îi suflă Mauss.

— Spune-i că nu suntem îmbrăcaţi în costum de ceremonie. Un act atât de important trebuie să aibă parte de mare ceremonie pentru a-i conferi cinstea pe care o merită.

Hoppo se arătă descumpănit. După un moment de tăcere glăsui din nou.

— Spune: Barbarii nu au niciun fel de ceremonial şi nu sunt demni nici de dispreţ. Dar Fiul Cerului, cu toate astea, a îndemnat la milostivire faţă de cei care se tem de el. Astăzi dimineaţă la locuinţa mea să se înfăţişeze o delegaţie, la ora şarpelui.

— Când naiba e ora asta? întrebă Brock.

— Şapte dimineaţa, îi replică Mauss.

— Da' n-o să ne vârâm singuri capu-n capcana lui afurisită. Spune-i că n-are decât să se cufurească-n nădragi.

— Spune-i, interveni Struan, că în conformitate cu cele Opt Porunci nu ni se îngăduie să se întâlnim direct cu înaltul Hoppo, ci trebuie să primim toate documentele prin reprezentanţii Co-hong, aici, în colonie. Dar ora şarpelui nu ne lasă răgazul necesar! Îşi ridică ochii spre cer, zorii

începeau să mijească în zare. Când e ora unsprezece noaptea?

— Ora şobolanului, îi răspunse Mauss.

— Atunci spune-i că o să primim documentul de la Co-hong cu toată ceremonia cuvenită la ora şobolanului. *La noapte!*

— Cu ceremonia cuvenită! Deştept mai eşti, Dirk, îi spuse Brock. E vreme destulă să-i pregătim o primire de să-i dea şi lui oleacă de sânge!

Mauss asculta cuvintele dregătorului Hoppo.

— Zice că cei din Co-hong vor înmâna edictul la ora şarpelui, adică până la ora nouă dimineaţa, astăzi! Şi toţi barbarii trebuie să părăsească de-acum colonia până la ora oii, ora unu după-amiază.

— Spune-i că ora unu nu ne dă răgazul de care avem nevoie. La ora oii, mâine!

— Spune că trebuie să evacuăm colonia până la ora trei după-amiază, încă azi, ora maimuţei, că ni se cruţă viaţa numai până la ora aceea şi putem părăsi colonia nestingheriţi.

— Spune-i la ora maimuţei, mâine!

Hoppo îi răspunse lui Mauss şi apoi lătră o poruncă. Lectica fu ridicată şi procesiunea porni să se formeze din nou.

— A spus că trebuie să părăsim colonia azi. La ora maimuţei. Trei după-amiază.

— Mânca-l-ar flăcările iadului să-l mănânce! strigă Struan, turbat de furie.

Procesiunea se îndreptă spre strada Hog. Unul dintre stegari îl îmbrânci pe Ti-sen în urma lecticii şi-l biciui când acesta se poticni, iar mai mulţi, dădură iama în gloata care se scurse din piaţă. Stegarii care rămaseră se împărţiră în două grupuri, unul se trase mai aproape de factorie, tăindu-i legătura cu strada Hog, cealaltă se postă la vest; în felul acesta factoria era complet înconjurată.

— De ce te tot zbuciumi să obţii o amânare? îl întrebă Brock.

— Aşa e normal când e vorba de târguială.

— Doa' ştii bine că după tot ce i se-ntâmplă lui Ti-sen, nici viaţa lui Hoppo nu face destule parale ca să-şi îngăduie răgazul cerut. Şi ce-i atât de important ca să mai zăboveşti aici încă o noapte, ei? Cei mai mulţi din noi pleacă încă de azi. Că doar urmează şi licitaţia terenurilor.

Isuse Cristoase, ai milă! se rugă Struan, ştiind că Brock avea dreptate. Cum să izbutesc eu să stau şi să aştept sosirea tezaurului?

— Ei? insistă Brock.

— Niciun motiv.

— Tre' să fie unu, spuse apăsat Brock şi apoi intră în factorie.

Cu toată exactitatea, la ora şarpelui tot soborul neguţătorilor din Co-hong pătrunse în piaţă, escortat de cincizeci de stegari în răpăit de gonguri şi tobe. Stegarii care asigurau paza factoriei i-au lăsat să treacă, apoi au închis accesul, strângându-şi rândurile. Jin-qua nu se vedea nici de data asta. Dar era de faţă fiul lui, How-qua, neguţător de frunte în Co-hong. How-qua, un dolofan de vârstă mijlocie, zâmbea întotdeauna. Dar acum avea o mutră serioasă şi curgea apa pe el, fiind atât de îngrozit încât aproape scăpă din mână edictul imperial frumos făcut sul şi legat cu panglică stacojie. Ceilalţi neguţători care-l însoţeau erau la fel de înspăimântaţi.

Struan şi Brock se pregăteau să-i primească în grădină, îmbrăcaţi în cele mai bune redingote, cravată albă şi joben. Struan se bărbierise proaspăt, iar Brock îşi pieptănase barba. Amândoi purtau în chip ostentativ câte o floare la butonieră. Ştiau că prin această ceremonie obrazul lor avea mult de câştigat în măsura în care cel al lui Hoppo pierdea.

— Mare dreptate ai, îi spuse Brock, însoţindu-şi vorbele de râsul lui răguşit. Io şi Struan o să primim afurisitul ăla de edict, şi de nu ne purtăm aşa cum se cuvine, taman ca ei, atunci poa' c-o să ne şi pună pe foc şi o să ne prăjească taman ca pe

şobolani în capcană şi n-o să ne mai lase răgazul pe care ni l-au dat. Şi acu' faceţi toţi aşa cum ne-a zis Struan.

Delegaţia lor se opri la poartă. Mauss o deschise şi Struan şi Brock păşiră până-n prag. Struan şi Brock îşi amintiră fără niciun fel de veselie de răsplata care era pusă pe capetele lor, dar nu lăsară să li se citească pe chip nicio umbră de teamă, mai ales că erau protejaţi de armele nevăzute, pregătite la ferestrele din spatele lor şi de tunul de pe lorcea lui Brock, ancorată în mijlocul fluviului. Şeful stegarilor vorbi aprins, gesticulând cu nunceagul din mână.

— Spune să ieşim şi să primim edictul, îi traduse Mauss.

Struan doar ridică pălăria de pe cap, întinse mâna şi se proţăpi mai bine pe picioare.

— Hoppo a spus că edictul ne va fi înmânat. Atunci înmânaţi-mi-l!

Şi întinse mâna. Mauss traduse ce spusese Struan, şi atunci, după un moment de nervozitate, stegarul îl înjură pe How-qua şi acesta se repezi şi-i dădu lui Struan sulul de hârtie. Struan, Brock şi Mauss îşi scoaseră de îndată jobenurile şi strigară din răsputeri: „Dumnezeu s-o ocrotească pe regină!” La acest semnal, Gorth aprinse fitilul pocnitorilor şi le aruncă în grădină. Neguţătorii din Co-hong săriră ca arşi înapoi, stegarii îşi smulseră arcurile din spinare şi săbiile, dar Struan şi Brock, cu chipurile pline de solemnitate, rămaseră stană, ţinându-şi mai departe pălăriile în aer. Pocnitorile umplură grădina de fum. Când exploziile încetară, spre groaza negustorilor din Co-hong, Mauss, Struan şi Brock strigară: „Dumnezeu să-i facă pe toţi manciurienii să putrezească!” iar dinspre factorie se auziră, ca un ecou, trei rânduri de urale. Şeful stegarilor se apropie bătăios şi i se adresă tăios lui Mauss:

— Tai-Pan, întreabă ce înseamnă toate astea.

— Răspunde-i exact aşa cum ţi-am spus eu! şi Struan surprinse privirile lui How-qua, şi-i făcu într-ascuns cu ochiul, ştiind cât de mult îi urau chinezii pe manciurieni.

Şi Mauss vorbi tare, clar, într-o mandarină perfectă:

— Acesta este obiceiul nostru cu prilejul unor foarte importante momente. Nu în fiecare zi ne este dată cinstea de a primi un document atât de preţios.

Stegarul îl înjură o vreme, apoi le porunci celor din Co-hong să plece. Neguţătorii se îndreptară, dar acum le mai veniseră inima şi curajul la loc. Brock începu să hohotească, iar epidemia aceea de râs se întinse întâi în factoria lui Struan şi ecoul ei veni tocmai de departe, din celălalt capăt al pieţii, unde era factoria americanilor. De la una dintre ferestre apăru flamura britanică pe care cineva o flutura într-o parte şi-n cealaltă cu îndrăzneală.

— De-acu' mai bine ne-am găti de plecare, spuse Brock. A fost nemaipomenit.

Struan nu-i răspunse. Îi aruncă edictul lui Mauss.

— Wolfgang, fă-mi o traducere cât mai exactă, îi spuse el şi se duse în apartamentul lui.

Ah Gip îi făcu o plecăciune şi-i dădu drumul să intre, după care se întoarse la oalele ei de bucătărie. May-may se îmbrăcase, dar stătea întinsă pe burtă în pat.

— Ce s-a întâmplat, May-may?

— Uite asta s-a-ntâmplat, spuse ea cu prefăcută furie. Uită-te şi tu să vezi ce-ai făcut, nenorocit de brută şi barbar ce eşti. Acum nu-mi rămâne decât ori să stau în picioare ori să zac pe burtă.

Ea îl fulgeră cu privirea, se întoarse cu spatele la el şi, ridicându-şi veşmintele, îi arătă fundul numai vânătăi.

— Trebuie să mă întind şi eu puţin, spuse el şi se prăbuşi gânditor într-un fotoliu.

May-may îşi trase iute veşmintele la loc şi, cu mare gingăşie, se dădu jos din pat.

— De ce nu râzi? Am crezut că dacă fac aşa o să te stârnesc să râzi.

— Îmi pare rău, fetiţo, aşa ar fi trebuit să fac. Dar am atâtea la care trebuie să mă gândesc.

— Ce?

El făcu semn cu mâna spre Ah Gip.

— Tu afara, heya? după care zăvorî uşa în urma ei.

May-may se chirci lângă oala de mâncare şi amestecă încet cu un beţişor.

— Trebuie să părăsim colonia la ora trei, îi spuse Struan. Să zicem că vrei să mai rămâi aici până mâine, ce faci atunci?

— Mă ascund, îi răspunse ea pe loc. Într-un… cum ziceţi… o cămăruţă mică lângă acoperiş.

— Pod?

— Da, pod. De ce vrei să mai rămâi?

— Crezi că atunci când o să plecăm or să cerceteze toată factoria?

— De ce să mai rămâi? Nu e deloc înţelept să mai rămâi.

— Crezi că stegarii or să ne numere la plecare?

— Ticăloşii ăia nici nu ştiu să socotească! Hârâi din gât tare de tot şi scuipă în foc.

— Să nu mai scuipi!

— Tai-Pan, doar ţi-am spus de atâtea ori că e un obicei chinezesc înţelept şi important, îi răspunse ea. Totdeauna omul are în gât multă otravă. Dacă nu mai expectorezi poţi să te îmbolnăveşti rău de tot. E foarte înţelept să scuipi otrava asta. Şi cu cât icneşti mai tare, cu atât se sperie mai mult zeul scuipatului otrăvitor.

— E o prostie, şi un obicei scârbos.

— Aiii iaaa! făcu ea pierzându-şi răbdarea. Nu mai pricepi acum nici engleza? Uneori mă întreb şi eu de ce-mi mai răcesc gura cu tine ca să-ţi explic atâtea lucruri înţelepte din civilizaţia chineză. Ce-i cu treaba aia că trebuie să ne ascundem în

factorie? E tare primejdios să nu plecăm o dată cu ceilalţi. Şi ar fi cu mare primejdie dacă stegarii ar apuca să mă zărească. O să avem nevoie de protecţie. De ce să ne ascundem aici?

Atunci Struan îi spuse despre lorcea pe care o aştepta. Şi despre tezaur.

— Înseamnă că ai mare încredere în mine, îi răspunse ea cu o mină foarte serioasă.

— Mda.

— Şi ce trebuie să-i dai lui Jin-qua în schimb?

— Înlesniri comerciale.

— Bineînţeles, dar şi mai ce?

— Numai nişte înlesniri comerciale.

Se lăsă tăcere.

— Jin-qua e un om tare înţelept. Nu se mulţumea el numai cu nişte înlesniri comerciale, mormăi ea. Şi ce înlesniri aş cere eu dacă aş fi Jin-qua! Şi ar trebui să le accepţi pe toate. Toate.

— Şi ce-ai pofti?

Ea se uită ţintă la flăcările focului şi se întrebă ce-ar fi spus Struan dacă ar fi ştiut că ea era nepoata lui Jin-qua, a doua fiică a fiului său cel mai mare, How-qua, de la cea de-a cincea lui nevastă. Şi se mai întrebă şi de ce i se interzisese să-i spună vreo vorbă lui Struan, sub pedeapsa ca numele ei să fie şters pentru totdeauna de pe pomelnicul strămoşesc. Ciudat, îşi spuse ea, şi se cutremură când se gândi că ar putea fi alungată din familie, pentru că una ca asta, însemna că nu numai ea, dar şi urmaşii ei şi urmaşii urmaşilor ei vor fi pierduţi din şirul neamului şi deci lipsiţi de protecţia ajutorului reciproc care reprezenta piatra fundamentală a societăţii chinezeşti. O piatră veşnică. Singurul lucru cu adevărat de valoare pe care cinci milenii de civilizaţie şi tot felul de încercări i-au învăţat că însemna o certitudine pentru care merita să faci orice. Familia! Şi se întrebă acum de ce fusese ea dată lui Struan, în fond. „Tu, a doua fiică a celei de-a cincea mame”, îi spusese tatăl ei când împlinise ea cincisprezece

ani. „Ilustrul meu tată s-a gândit să-ţi facă o mare cinste. Tu ai să fii dată Tai-Panului barbarilor.” Fusese îngrozită. Până atunci nu văzuse în viaţa ei cum arăta un barbar şi-i socotea a fi murdari, nişte canibali dezgustători. Plânsese şi se rugase să fie cruţată, iar apoi, în mare taină, îi fusese arătat Struan, pe când se afla el cu Jin-qua. Uriaşul de Struan o înspăimântase, dar cel puţin văzuse că nu arăta ca o maimuţă. Dar chiar şi aşa se rugase să fie măritată cu un chinez. Dar tatăl ei fusese de neclintit şi-i lăsase o singură alternativă: „Ori te supui, ori părăseşti această casă şi nu mai ai ce căuta în familie niciodată.” Aşa că se dusese la Macao şi apoi ajunsese în casa lui Struan, cu poruncă să facă totul ca să-i intre în graţii. Să înveţe limba barbarului, şi să-l înveţe şi pe el obiceiurile chinezeşti, dar fără să simtă el că era învăţat. O dată pe an, Jin-qua şi tatăl ei trimiteau pe cineva la ea să afle cum mergeau lucrurile şi să-i transmită veşti despre familie. Tare ciudat, se gândi May-may. Cu siguranţă că n-am fost trimisă ca să-l spionez, ci pentru a-i fi concubină. Şi nici tata, nici bunicul n-ar fi făcut chiar cu inima uşoară şi fără motive temeinice una ca asta, nu cu cineva din acelaşi sânge cu ei. N-am fost eu tocmai nepoata favorită a lui Jin-qua?

— Un tezaur atât de mare, spuse ea, evitând să răspundă la întrebare. Un tezaur ca acesta e o groaznică ispită. Imensă. Şi totul grămadă… doar o dată să rişti, un atac, o tâlhărie şi douăzeci, patruzeci de generaţii după aceea sunt la adăpost.

Ce nebunie în capul meu să-mi fie frică de Tai-Pan. E un bărbat la fel ca toţi bărbaţii şi-i stăpânul meu. Şi încă ce bărbat! Şi curând am să fiu şi eu Tai-tai. În fine. În fine, am să pot să zic că mi-am cinstit obrazul. I se înclină adânc dinainte.

— Mare cinste pentru obrazul meu că ai atâta încredere. Am să binecuvântez *jossul* care te apără, Tai-Pan, în vecii vecilor. Mi-ai făcut imensă cinste şi mi-ai cinstit tare mult obrazul. Fiindcă oricine ar

afla de una ca asta nu s-ar gândi decât cum să te fure. Oricine.

— Şi cum te-ai descurca tu?

— Aş trimite-o pe Ah Gip la Hoppo, spuse ea imediat şi se întoarse la învârtit cu beţişorul în oală. Dacă i se promite cincizeci la sută e în stare să nu mai ţină seamă nici de porunca împăratului. O să-ţi îngăduie să rămâi, dacă aşa vrei, chiar în taină, până va sosi lorcea. Când se va convinge că e chiar lorcea cu pricina, o să te lase să te urci în taină la bord şi o să te intercepteze în josul râului. Şi o să-ţi taie beregata. Numai că atunci o să vrea să mă păcălească să devin femeia lui. Mare mizerie! Nu, pentru tot ceaiul, din China, nu cu porcul ăla de curvar. Nu-i plac decât perversiunile murdare. Ştii că-i aproape impotent?

— Ce? îi replică Struan, fără să fie prea atent la ce spunea ea.

— Ştie toată lumea, insistă ea, gustă cu delicateţe mâncarea şi adăugă puţin sos de soia. Are nevoie de două fete odată. Una trebuie să se joace cu el frumos, în vreme ce cealaltă munceşte din greu. Apoi mai e ceva, că o are atât de măruntă încât trebuie să îşi pună tot felul de treburi să fie mai mare, nişte chestii din alea imense. Şi mai la urmă îi place să facă amor şi cu raţe.

— Nu mai tot vorbi în dodii!

— Ce înseamnă dodii? îl întrebă May-may.

— Prostii.

— Ha! Să ştii că nu-s prostii. Ştie toată lumea! Îşi aruncă frumos capul pe spate şi o şuviţă lungă de păr dansă în jurul ei. Tai-Pan, eu nu te înţeleg câteodată deloc. Rămâi foarte şocat când îţi spun de nişte lucruri obişnuite. Mulţi oameni folosesc diverse tertipuri pentru a-şi spori plăcerile. Şi e foarte important să le sporeşti dacă poţi. Să mănânci mâncarea care trebuie, să foloseşti leacurile care îţi servesc. Şi dacă o ai mică nu e rău să-ţi sporeşti norocul şi să-i oferi fetei tale mai

multă plăcere. Dar nu ca porcul acela scârnav. Îi place să le facă să sufere.

— Femeie, n-ai de gând să termini odată!

May-may nu mai amestecă mâncarea şi se uită la el. O umbră de supărare îi trecu pe faţă.

— Tai-Pan, toţi europenii sunt ca tine? Şi nu le place să vorbească deschis despre relaţiile dintre un bărbat şi o femeie?

— Despre unele lucruri nu se vorbeşte, şi cu asta basta.

Ea clătină din cap.

— E rău. E mai bine să vorbeşti. Altfel cum să izbuteşti să faci dragoste tot mai bine? Bărbatu-i bărbat şi femeia femeie. Când e vorba de mâncare nu eşti şocat. Atunci de ce să-ţi ieşi aşa din sărite? Sexul e şi el mâncare, nu conteşte! Îşi strânse ochii cu un fel de răutate şi-l măsură de sus până jos. Ei, toţi stapin ca tu face hâţ-hâţ la fel, heya?

— Toate fetele astea chinezoaice sunt la fel ca tine, heya?

— Da, îi răspunse ea liniştită. Cele mai multe. Ca mine, dar nu la fel de bune. Aşa sper! şi râse. Cred că tu eşti foarte special. Şi eu sunt specială!

— Şi modestă.

— Frenţia-n modestia de felul ăsta. Sunt cinstită, Tai-Pan. Chinezii sunt cinstiţi. Şi atunci de ce să nu mă cinstesc cum mi se cuvine? Şi pe tine. Eu mă bucur de tine aşa cum şi tu te bucuri de mine. O prostie să te prefaci că nu-i aşa.

Se uită în oală, luă cu beţişoarele o bucăţică de carne şi o gustă, apoi dădu oala la o parte de pe plită şi o puse destul de aproape de foc, atât cât să se menţină mâncarea caldă. Deschise uşa şi-i şopti ceva lui Ah Gip, iar servitoarea o porni târşindu-şi picioarele. May-may se întoarse la focul ei.

— Unde s-a dus?

— Să ne găsească o ascunzătoare.

— Eu fac treaba asta.

— E mai pricepută decât tine la una ca asta. Mai întâi mâncăm şi apoi hotărăşti să vedem ce facem

cu Brock.

— Ce-i cu Brock?

— Doar n-o să te lase să te ascunzi şi să stai liniştit cum pofteşti tu, heya?

— Am şi hotărât ce voi face cu el! şi zâmbetul i se întinse până la urechi, încreţindu-i faţa. May-may, eşti o fiinţă cu totul şi cu totul specială.

— Destul de specială pentru tine ca să mă faci Tai-tai? Adică Suprema ta Doamnă, după obiceiurile voastre?

— O să hotărăsc şi în privinţa asta, dar numai după ce împlinesc trei lucruri.

— Care sunt acelea?

— Primul, să ajung cu tezaurul teafăr şi nevătămat pe *China Cloud.*

— Al doilea?

— Al doilea, să fac din Hong Kong un teritoriu bine apărat.

— Ultimul?

— Asupra acestuia nu sunt încă sigur. Va trebui să mai ai puţină răbdare în privinţa lui.

— Am să te ajut să duci la bun sfârşit primele două. De al treilea nu pot zice nimic. Dar sunt chinezoaică, chinezii sunt foarte răbdători. Însă, pe deasupra, mai sunt şi femeie.

— Mda, făcu el după o lungă tăcere.

Capitolul opt

Struan era în biroul lui personal de la parter, scriindu-i lui Robb o depeşă. Era aproape ora două. Afară, negustorii cu servitorii lor, ajutaţi de culi, îşi cărau avutul din factorii şi-l încărcau pe lorcile lor. Hoppo anulase ordinul de retragere a tuturor servitorilor; servitorii şi culii aveau îngăduinţa să le dea o mână de ajutor celor ce plecau până la ora maimuţei, ora trei, când toată colonia trebuia să fie părăsită. În piaţă mai adăstau stegari care împiedicau accesul spre factoria americanilor.

Struan îşi încheie scrisoarea, îi puse sigiliul său special şi o pecetlui cu ceară în care imprimă şi sigiliul de pe inel. Îi spusese lui Robb să nu-şi facă griji pentru că el va veni cu bune veşti la Hong Kong, şi că dacă el va întârzia cumva, atunci Robb să se prezinte la licitaţie şi să cumpere tot terenul la care se hotărâseră cu mult timp înainte. Şi să cumpere şi colina, indiferent cât o costa. Şi indiferent cât va pune în joc Brock, Robb trebuia să dea cu un dolar mai mult.

Struan se rezemă de spătar, îşi frecă ochii să-i treacă oboseala, şi începu din nou să verifice planul pus la cale, căutând să-i găsească părţile slabe. Ca toate planurile în care trebuia să se ţină cont şi de acţiunile altora, acesta avea o marjă de şansă, de *joss.* Şi simţea că girueta acestui *joss* se orienta iar spre vechea ei direcţie, unde era protejat şi lucrurile decurgeau întotdeauna aşa cum dorea el să se întâmple.

Pendula mare, bătrânească, bătu de două ori. Struan se ridică de la masa sculptată din tec şi se amestecă şi el în şirul servitorilor care ieşeau şi intrau în factorie, sub supravegherea funcţionarilor portughezi.

— Aproape am terminat, domnule Struan, îi spuse Manoel de Vargas.

Vargas era un portughez în vârstă, cu părul încărunţit, plin de demnitate. De unsprezece ani slujea Nobila Casă şi ajunsese şeful funcţionarilor. Înainte avusese propria lui companie, cu sediul în Macao, dar nu fusese în stare să concureze cu negustorii englezi şi americani. Nu le purta pică în niciun fel. Spusese fără ranchiună că asta-i voia Domnului, îşi luase nevasta şi copiii şi se dusese la liturghie şi mulţumise Madonei pentru toate cele cu care fuseseră binecuvântaţi. Ca marea majoritate a portughezilor, şi el era credincios, calm, mulţumit cu soarta lui şi nepripit.

— Putem pleca de îndată ce porunciţi, îi spuse el obosit.

— Vargas, te simţi bine?

— M-au prins puţin frigurile malariei. Dar îndată ce totul intră în rânduială, o să mă simt bine din nou! Vargas clătină din cap. Tare rău e să te muţi, să te tot muţi, să te tot muţi! apoi se răsti în dialectul cantonez la unul dintre culi care se clătina sub povara registrelor şi-i arătă cu mâna una dintre nave. Sunt ultimele noastre registre, domnule Struan.

— În regulă.

— E o zi tristă, tristă. Se aud multe zvonuri rele. Unele de-a dreptul aiurite.

— Adică?

— Că vom fi cu toţii prinşi pe drum şi ucişi. Că Macao va fi şi el curăţat şi că noi vom fi o dată pentru totdeauna alungaţi din Orient. Ca şi zvonurile obişnuite că într-o lună vom fi înapoi şi comerţul va înflori mai mult ca niciodată. Şi mai circulă un zvon că în Canton se află douăzeci de lac în lingouri de argint.

Zâmbetul nu părăsi chipul lui Struan.

— Atâta argint nu există nici în toată provincia Kwangtung.

— Bunînţeles, aiureală, dar e amuzantă şi s-o spui. Se zice că tot tezaurul acesta a fost adunat de Co-hong pentru a-l îmblânzi pe împărat.

— Vorbe în vânt.
— Bunînţeles că-s vorbe-n vânt. Nimeni n-ar îndrăzni măcar să adune atâta avere într-un singur loc. Toţi bandiţii din China ar da năvală într-acolo.
— Uite, ia scrisoarea asta şi dă-i-o numai lui Robb în mână. Îndată ce ai să poţi, îi spuse Struan. Apoi du-te de îndată în Macao. Vreau să-mi strângi echipe de constructori. Îi vreau în insula Hong Kong în două săptămâni de azi înainte. Cinci sute de oameni.
— Da, senhor.
Vargas oftă din adânc şi se întrebă câtă vreme va mai fi el nevoit să se prefacă de acum încolo că nimic nu s-a întâmplat. Doar cu toţii ştim că Nobila Casă e la pământ. Cinci sute de oameni? De ce mai avem nevoie de oameni când noi nu avem bani să cumpărăm terenuri?
— Senhor, va fi tare greu.
— În două săptămâni, repetă Struan.
— Vor fi greu de găsit muncitori pricepuţi, replică Vargas cu politeţe. Toţi negustorii se vor bate să le cumpere serviciile… iar împăratul a revocat tratatul. S-ar putea ca aceştia să nici nu fie de acord să lucreze la Hong Kong.
— Nişte salarii bune o să le schimbe ideile. Vreau cinci sute de oameni. Pe cei mai buni. Plăteşte-le salarii de două ori mai mari dacă e necesar.
— Da, senhor.
— Dacă n-o să avem noi bani să-i plătim, adăugă Struan cu un zâmbet întunecat, atunci Brock o să le plătească el bine. Nu trebuie să-ţi faci niciun fel de probleme.
— Nu sunt îngrijorat de muncitorii mei, îi replică Vargas cu multă demnitate, sunt îngrijorat de soarta firmei. N-aş vrea ca Nobila Casă să se prăbuşească vreodată.
— Mda, ştiu. M-ai slujit cu credinţă, Vargas, şi am să ţin cont de asta. Acum ia pe toţi funcţionarii cu tine. Eu vin cu Mauss şi oamenii mei.

— Să închid eu factoria sau o închideţi dumneavoastră, senhor?

— Închide tu, după ce toţi funcţionarii vor fi la bord.

— Prea bine. Domnul cu dumneavoastră, senhor.

— Şi cu tine, Vargas.

Struan traversă piaţa. În jurul lui oamenii se grăbeau să mai aducă în ultima clipă câte ceva pe lorcile încărcate din greu ce stăteau amarate de-a lungul cheiului. În susul cheului îi zări pe Brock şi Gorth care-şi înjurau cu foc marinarii şi funcţionarii. Unii negustori şi plecaseră de-acum, şi Struan făcu vesel semne cu mâna spre o lorce care pornise la vale. Oamenii bărcilor ancorate pe fluviu urmăreau acest exod, strigând şi oferindu-se să remorcheze vasele cu sampanele lor până în mijlocul curentului, pentru că direcţia vântului stânjenea plecarea navelor de la cheu. Struan avea o lorce cu două catarge, patruzeci de picioare lungime şi încăpătoare. Mauss era deja pe dunetă.

— Tai-Pan, totul e în regulă. Se zvoneşte că Hoppo i-ar fi luat casa lui Ti-sen. Şi a găsit acolo cincizeci de lac în lingouri de argint.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic, Tai-Pan. Un zvon, *hein?* Mauss arăta obosit. Toţi convertiţii mei au dispărut.

— Se întorc ei, nu-ţi fă griji. Şi o să ai o mulţime de convertit şi la Hong Kong, îi spuse Struan, căruia îi părea rău pentru el.

— Singura noastră speranţă-i Hong Kong-ul, aşa-i?

— Mda.

Struan se îndreptă în susul cheului. Văzu un culi înalt care se amestecase prin mulţimea din piaţă. Îşi schimbă direcţia.

— Heya, ce face iancheu la tine? îi strigă el acelui culi.

— Tai-Pan, fir-ai să fii, îi răspunse Cooper ascuns sub pălăria largă, chinezească. Atât de prost

m-am deghizat?

— Nu, înălţimea te trădează, flăcăule.

— Tocmai voiam să-ţi urez călătorie sprâncenată. Nu ştiu când am să te mai văd. Şi ai şi cele treizeci de zile de care am vorbit, bineînţeles.

— Dar nu crezi că îmi mai oferă vreo şansă, aşa-i?

— Am să aflu eu în vreo treizeci de zile, nu-i aşa?

— Dar în vremea asta cumpără pentru noi şi vreo opt milioane de livre de ceai.

— Cu ce, Tai-Pan?

— Cu ce plăteşti de obicei ceaiul pe care-l cumperi?

— Suntem, bineînţeles, agenţii tăi. Pentru încă treizeci de zile. Dar dacă n-ai argint n-am cu ce cumpăra pentru firma dumitale.

— Ai vândut tot bumbacul?

— Nu încă.

— Atunci vinde-l repede, fiule.

— De ce?

— Poate că piaţa o să cadă cu totul.

— Dacă-i aşa, atunci s-a dus şi *Independence.*

— Ar fi păcat, nu-i aşa?

— Sper să-ţi aranjezi treburile cu Brock în vreun fel. Şi să-ţi construieşti şi *Independence Cloud.* Îmi doresc bucuria să te înving eu însumi.

— Ţine-te bine, fiule, îi replică Struan bine dispus. Pregăteşte-te să cumperi mult şi repede. O să-ţi trimit eu vorbă.

— Tai-Pan, fără tine n-o să mai fie cum a fost. Dacă te duci tu, şi noi o să avem destul de pierdut.

— Poate că până la urmă n-am să mă duc.

— Pe jumătate aş vrea să ieşi din afaceri. Mai mult decât oricare altul, tu ai ras o bună bucată din piaţă, şi asta de prea multă vreme. A cam venit timpul să fie libere mările.

— Libere pentru navele americane?

— Şi pentru alte naţii. Dar nu în condiţiile puse de britanici.

— Fiule, tot noi o să stăpânim pe veci marea. Trebuie. Voi sunteţi o ţară agricolă. Noi suntem industriaşi. Avem nevoie de mări.

— Într-o bună zi o să stăpânim noi mările.

— Poate că la vremea aia n-o să mai avem nevoie de mări pentru că vom stăpâni văzduhul.

Cooper chicoti.

— Nu uita de pariul nostru.

— Asta îmi aduce aminte că am primit o scrisoare de la Aristotle acum câteva zile. Mi-a cerut un împrumut să se mai menţină în stare de plutire pentru că „acea minunată comandă mai trebuie să aştepte până la vară pentru că modelul a făcut coşuri”. Aşa că avem timp berechet s-o aducem pe pământ. Sau ar fi mai bine zis în pat?

— Nu poate fi vorba de Shevaun. Ea are gheaţă în vine, nu sânge.

— Iar te-a refuzat?

— Mda. Pune o vorbă bună pentru mine, da?

— Eu nu mă bag în afaceri din astea.

Peste umărul lui Struan, Cooper îi zări pe Brock şi Gorth apropiindu-se.

— Dacă ăştia doi Brock nu mai ajung niciodată la Hong Kong, atunci ai la dispoziţie tot timpul de care ai nevoie. Nu-i aşa?

— Îmi sugerezi să punem la cale o mică crimă?

— N-ar fi chiar mică. Ar fi o crimă destul de mare, Tai-Pan. Bună ziua, domnule Brock.

— M-a băt’ pe mine gându’ că tu tre’ să fii, Cooper, îi răspunse Brock nespus de vesel. Frumos din partea ta să vii să ne vezi cum spălăm putina! Apoi către Struan: Acu’ o ştergi şi tu?

— Mda. Până la Whampoa, am să am plăcerea să-i arăt lui Gorth doar pupa navei mele. Şi apoi sus pe *China Cloud,* taman până la Hong Kong, la fel. Ca de obicei.

— O să ne arăţi doar fundul dumitale, şi asta nu mai departe de şase zile de-acu’ încolo când o să fii zvârlit în închisoarea datornicilor unde ţi-e locul, îi răspunse Gorth răguşit.

— Gorth, o să-mi ţii coada tot drumul până la Hong Kong. Dar n-are rost să fac concurs cu tine. Ca marinar nu eşti bun nici să tragi la vâsle.

— Am să fiu mai bun ca tine, la naiba!

— Dacă n-ar fi şi taică-tu pe-aici, ai ajunge bătaia de joc a Asiei.

— La naiba, pui de…

— Ţine-ţi fleanca! răcni Brock.

Ştia că Struan ar fi fost încântat să-i spună Gorth în văzul tuturor pui de căţea, pentru că atunci l-ar fi putut provoca la duel.

— De ce-l momeşti pe băiat?

— Nu-l momesc deloc, Tyler. N-am făcut decât să spun un adevăr. Mai bine l-ai mai învăţa cum să se poarte şi cum să ajungă şi el marinar.

Brock se stăpâni. Deocamdată Gorth nu era un rival pe măsura lui Struan. Într-un an-doi, când o să mai înveţe şi el vicleniile trebuincioase, o să fie altceva. Dar nu acum, Dumnezeule. Şi-un englez nu-şi loveşte duşmanu' cân' ăsta e neputincios la pământ. Ca afurisitu' de Struan.

— Un pariu aşa-ntre pretenari. Flăcău' mieu zice că pen' o su' de guinee te lasă-n urmă. Cine-ajunge primu' la catargu' steagului de la Hong Kong.

— Douăzeci de mii de guinee. Dar cu banii lui, nu ai tăi, spuse el privindu-l în zeflemea pe Gorth.

— Şi cum ai să-mi plăteşti tu banii ăştia, Tai-Pan? îi spuse cu dispreţ Gorth, şi Brock simţi cum fierbe când îşi văzu fiul cât e de prost.

— Zice şi el aşa în glumă, Dirk, interveni iute Brock. Atunci fie douăzeci de mii de guinee.

— Mda, gluma-i glumă, dacă zici tu aşa, Tyler, replică Struan cu multă răceală, dar pe dinăuntru fierbea de încântare.

Au înghiţit momeala! Acum Brock şi Gorth o să-i dea bătăi spre Hong Kong… douăzeci de mii de guinee e o frumoasă avere, dar ce contează pe lângă patruzeci de lac de argint, stând în siguranţă la bordul navei *China Cloud?* Pe Brock îl

înlăturase din drumul lui. Dar periculos joc. Gorth aproape că era cât pe-aci să întindă coarda şi atunci putea să se lase cu vărsare de sânge. Ar fi fost prea uşor să-l omoare pe Gorth. Îi întinse mâna lui Cooper.

— Batem palma pentru cele treizeci de zile.

Îşi strânseră mâinile. Struan se uită la Gorth:

— Catargul steagului din Hong Kong! Călătorie sprâncenată, Tyler! şi porni grăbit spre lorcea lui care molase parâmele şi ţinea prova spre mijlocul fluviului.

Trecu peste copastie, se întoarse şi făcu semne cu mâna în bătaie de joc. Apoi dispăru sub punte.

— Pe noi să ne ierţi, domnu' Cooper, spuse Brock şi-l luă pe Gorth de braţ. Mai ţinem legătura.

Îl îmbrânci pe Gorth spre nava lor. Ajuns pe dunetă, îl izbi cu furie de parapet.

— Fir-ai tu să fii afurisit de tâmpit, frenţit nenorocit de şobolan ce eşti! Ţ-a venit chef să te trezeşti cu gâtiţa ta blestemată retezată de la o ureche la cealaltă? De-i spui unuia pui de căţea pe meleagurile astea, trebe să ştii să te şi baţi cu el. Spune-i aşa şi are tot dreptu' să te omoare! Îl plezni pe Gorth cu dosul mâinii peste faţă, şi din gura lui Gorth se prelinse o şuviţă de sânge. Ţ-am zis de-o mie de ori să te fereşti de afurisitu' ăla. Dacă io mă feresc de el, cu atât mai mult tu trebuie s-o faci, fir-ai al naibii să fii.

— Tată, po' să-l omor, ştiu că pot!

— Ţ-am zis de-o mie de ori să te porţi cum se cade cu el! Idiot ce eşti, abia aşteaptă să te taie! Şi e-n stare. Cu afurisitu' ăla n-ai să te baţi decât o dată. Pricepi?

— Da.

Gorth simţi în gură gustul sângelui şi asta-l înfurie şi mai tare.

— Idiotule, data viitoare am să-l las să te omoare. Ş-încă ceva. Să nu-l stârneşti tu vorbind

de datorii. Şi să nu dai în el cân' a căzut şi-i neajutorat. Regula nu-i aşa.

— Dar-ar frenţia-n regula asta.

Brock îi mai dădu un dos de labă.

— Ai din neamu' lu' Brock ţin datina asta. Pe faţă. Faţă-n faţă. Ridică-te tu împotrivă şi te şterg eu de la Brock şi Fiii.

Gorth îşi şterse sângele de la gură.

— Tată, să nu mai dai în mine!

Brock simţi că furia fiului era gata-gata să dea pe dinafară, după cum îi tremura vocea, şi faţa i se înăspri.

— Tată, nu mai da. Pe Dumnezeul meu, te lovesc şi io, spuse Gorth, cumpănindu-se pe amândouă picioarele şi strângându-şi pumnii ca piatra.

— M-ai lovit pen' ultima oară. Mai dă în mine şi nu mă mai opresc. Pe Dumnezeul meu, m-ai lovit pen' ultima oară!

Vinele de la gâtul lui Brock se umflară, devenind negre, pulsând, în timp ce-şi încheia astfel răfuielile cu fiul lui, care nu mai era de-acum fiu, ci duşman. Nu, nu duşman. Doar un băiat care nu mai era de-acum copil. Un fiu care-şi înfruntase tatăl, aşa cum toţi fiii îşi înfruntă părinţii. Brock ştia şi ştia şi Gorth că dacă se băteau mai departe, s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge, şi unul din ei va fi înlăturat. Niciunul dintre ei nu dorea ca celălalt să fie înlăturat, dar de se ajungea la una ca asta, şi tatăl şi fiul ştiau că din clipa aceea deveneau duşmani de moarte. Brock îl urî pe Gorth fiindcă îl făcea să simtă povara vârstei. Dar îl şi iubea pentru că-l înfruntase când ştia bine, fără nicio îndoială, că el era mai priceput în arta de a ucide decât va învăţa Gorth vreodată.

— Să te topeşti la Hong Kong!

Gorth îşi descleştă pumnii cu un evident efort.

— Mda, răspunse el cu glas răguşit. Da' ar trebui să închei socotelile cu bastardul ăla îndată, dacă ţi-e în gând… altfel data viitoare o s-o fac eu

aşa cum ştiu! Îl fulgeră cu privirea pe nostrom. Ce naiba mai aştepţi, fir-ar să fie! Dă-i drumul!

Îşi şterse sângele de pe bărbie şi scuipă peste bord. Dar inima încă îi mai bătea cu putere şi-i părea rău acum că taică-său nu se încumetase să-l lovească şi a treia oară. Eram gata, fir-ar să fie, şi l-aş fi mardit… aşa cum l-aş mardi şi pe puiul ăla de căţea cu ochi verzi. Ştiu că pot.

— Tată, ce drum luăm? îl întrebă el pentru că erau mai multe căi pe care puteau merge. Fluviul, în apropierea oraşului Canton, devenea un labirint de insule mari şi mici, cu o mulţime de căi navigabile.

— Descurcă-te singur în încâlceala asta. Pune-ţi singur pe hartă drumul.

Brock se duse la parapetul babord. Se simţea foarte bătrân şi tare obosit. Îşi aminti de propriul tată care fusese fierar, şi cum pe când era copil trebuise să primească de la el şi bătăi şi îndrumări, şi să-şi stăpânească mânia, şi să facă numai ce i se spunea să facă, până într-o zi când avea vreo cincisprezece ani şi i se urcase sângele la cap. Iar când i se limpezise mintea, îşi dăduse seama că stătea călare pe trupul inert al propriului său tată. Doamne Dumnezeule care eşti în ceruri, tare aproape de nenorocire am ajuns. Îs fericit că n-a trebuit să mă lupt cu el de-adevăratelea. Nu vreau să-mi pierd fiul.

— Gorth, să nu te iei după Dirk Struan, îi spuse el şi vocea nu-i mai suna deloc duşmănos.

Gorth nu spuse nimic. Brock îşi frecă găvanul gol al ochiului şi-şi puse bandajul la loc. Supraveghea lorcea lui Struan. Ajunsese în mijlocul fluviului, dar Struan nu se vedea nicăieri. Sampanul care-l remorca îşi întoarse prova şi apoi trecu exact în cealaltă parte a ei cu grabă. O echipă de oameni de-ai lui Struan trăgeau îndemnându-se de parâme pentru a sălta velele, sampanul folosindu-se de ghiondere se îndrepta spre lorcea lui Vargas. Nu e felu' lu' Dirk s-o ia din loc atât de

iute, medită Brock. Ba chiar deloc. Aruncă o privire înapoi spre cheu şi văzu că Vargas şi toţi ceilalţi funcţionari ai lui Struan erau încă acolo, lorcea lor încă amarată. Nu, nu e felu' lu' Dirk să lase lucrurile aşa. Să plece el înaintea funcţionarilor lui. Dirk e tare ciudat când e vorba de lucruri din astea.

Struan se ascunsese în cabina sampanului. Când sampanul trecu pe sub prova navei lui Vargas, Struan îşi îndesă mai bine pălăria de culi pe cap şi-şi strânse mai tare haina matlasată pe el. Proprietarul sampanului nu păru să-l bage în seamă. El şi familia lui fuseseră bine plătiţi să nu audă şi să nu vadă nimic.

Struan pusese împreună cu Mauss la cale cel mai sigur plan care era posibil în împrejurările date. Îi dăduse instrucţiuni lui Mauss să ajungă cât mai repede pe *China Cloud* care se afla lângă insula Whampoa, la vreo treisprezece mile depărtare de Canton, să apuce pe trecătoarea de nord şi să-i transmită căpitanului Orlov să salte toate pânzele şi să pornească val-vârtej în aval, spre celălalt capăt al insulei cu pricina, acolo să schimbe de drum, să ocolească insula şi s-o ia în susul fluviului prin canalul de sud din nou spre Canton; îl avertizase că era de cea mai mare importanţă ca aceste manevre să nu fie băgate de seamă de Brock. În vremea asta Struan avea să aştepte lorcea încărcată cu tezaurul, apoi avea să apuce pe cea mai lungă cale şi să se strecoare prin canale laterale spre malul sudic al insulei, unde urmau să se întâlnească. În apropiere de Pagoda de Marmură. Pagoda avea două sute de picioare înălţime şi se vedea uşor de departe.

— Dar de ce, Tai-Pan, de ce? îi replicase Mauss. E tare periculos. De ce rişti atât de mult, *hein?*

— Wolfgang, singura ta grijă e să ajungi acolo, îi puse din nou în vedere Struan.

Când sampanul atinse cheul, Struan apucă nişte coşuri pe care le pregătise din timp, şi se grăbi prin mulţime să ajungă la poarta grădinii. Îndată ce ajunse acolo, aruncă coşurile, alergă spre sufragerie şi pe fereastră se uită cu mare atenţie din dosul perdelei. Lorcea lui ajunsese de-acum departe, Brock se afla în mijlocul canalului, câştigând viteză, cu velele umflate, pe măsură ce le prindea vântul. Pe dunetă se vedea bine Gorth, şi Struan parcă îi auzea de departe înjurăturile. Brock se retrăsese lângă parapetul din babord, şi privea ţintă în josul fluviului. Struan se strecură din salon, mergând îndoit din mijloc să nu fie zărit de nimeni şi alergă pe scări în sus. De pe palier îl zări pe Vargas întorcându-se iar în holul cel mare, verificând încă o dată totul, după care ieşi. Struan auzi cheia răsucindu-se în broasca uşii. Atunci se relaxă şi începu să urce pe scara îngustă ce ducea la pod. Îşi croi drum pe lângă vechi lăzi uitate pe acolo, şi păşi cu atenţie către faţada edificiului.

— Hello, Tai-Pan, îl întâmpină May-may.

Era îmbrăcată cu nişte pantaloni mizerabili, cum purtau fetele Hoklo, şi o haină matlasată, dar încă nu-şi mâzgălise şi faţa. Stătea în genunchi pe o pernă în spatele unor lăzi. Ah Gip se ridică în picioare şi se înclină dinaintea lui, după care se ghemui la loc, lângă boccelele mici de haine şi ustensile de bucătărie. May-may arătă cu mâna spre o altă pernă în faţa ei ca şi spre cutia de table gala aranjată de joc.

— Jucăm la aceeaşi miză, heya?

— Aşteaptă numai o clipă, fetiţo.

Podul avea un luminator şi o fereastră spre faţadă. Struan putea cerceta pe îndelete toată piaţa, fără niciun pericol. Oamenii mişunau grăbiţi. Înjurau şi făceau ultimele pregătiri.

— M-ai văzut ce-am făcut?

— Ba bine că nu, îi răspunse ea. Dar noi ne uitam de aici de sus, şi poate că de jos să nu te fi

văzut nimeni. De ce şi-a luat Brock fiul la bătaie, heya?

— Nici n-am ştiut că l-a plesnit.

— Şi încă de două ori. Şi încă ce palme! Am râs să ne prăpădim. Iar fiu-su mai-mai să-l atingă şi el. Îmi pun nădejdea că o să se bată…, o să se omoare unul pe celălalt… şi atunci nimeni nu-i mai datorează un ban. Şi socot că eşti nebun de legat de nu plăteşti un pirat acolo să-l ucidă.

Fata se aşeză pe pernă, apoi se săltă din nou în genunchi scăpând un blestem.

— Ce s-a întâmplat?

— Fundul meu, ea ustură şi acum.

— El mă ustură şi acum.

— Bine, mă ustură! Făcusem o glumă. Aiii iaaa, de data asta am să te bat de-am să te usuc şi să-mi iau toţi dolarii înapoi, după care adăugă cu inocenţă: Şi cât îţi mai datorez eu ţie? Paişpe mii?

— Lasă că îţi aduci tu aminte foarte bine.

Se aşeză şi el şi luă paharul cu zarurile.

— Patru partide, apoi ne culcăm. Avem înainte o noapte lungă şi grea care ne aşteaptă.

Aruncă zarurile şi fata scăpă o înjurătură.

— Ce *joss* poţi să ai! Doi de şase, frenţia-n şase şase!

Aruncă şi ea zarurile, dădu acelaşi zar, trânti paharul şi scoase un strigăt de izbândă:

— Frumuşelul şi drăgălaşul şi scumpul de şase şase!

— Nu mai striga aşa de tare că nu mai jucăm deloc!

— Tai-Pan, aici suntem în deplină siguranţă. Dă cu zarul! Azi mă curtează un *joss* bun.

— Să sperăm că e chiar foarte bun! îi replică el. Şi să ţină şi mâine!

— Aiiia iaaa! mâine, Tai-Pan! Azi! Numai de azi contează! Dădu cu zarul, din nou doi de şase. Drăguţele şi frumoasele de zaruri, vă ador! Fata se încruntă. Şi ce înseamnă „ador”?

— Dragoste!

— Şi „dragoste” ce-nseamnă?

Struan îşi miji ochii şi-i făcu cu degetul.

— Nu vreau să mai dezbatem subiectul ăsta acum.

Mai demult încercase să-i explice ce înseamnă dragostea. Dar chinezii nu aveau niciun cuvânt care să exprime conceptul european de dragoste.

Bătrâna pendulă începu să bată ora unsprezece. Struan se foi neliniştit. În spatele postului său de observaţie de la fereastra dinspre faţadă, May-may dormea făcută colac, iar Ah Gip rezemată de o ladă putrezită. În urmă cu câteva ceasuri, se întinsese şi el să doarmă câteva minute, dar avusese parte de nişte visuri ciudate ce se amestecau cu realitatea. Se făcea că era pe *China Cloud* zdrobit de apăsarea întregului tezaur. Jin-qua venise în cabină, ridicase de pe el povara care-l apăsa, şi luase întregul tezaur în schimbul unui coşciug şi a douăzeci de guinee de aur, şi se visă deodată că nu mai era pe navă, ci la ţărm, în Casa cea Mare de pe colină. Winifred îi adusese trei ouă, el începuse să înfulece micul dejun, iar May-may îi spunea, peste umărul lui: „Dumnezeule mare, cum poţi tu să mănânci nişte copii încă nenăscuţi de găină?” El se întorsese şi văzuse că ea nu avea niciun veşmânt pe ea şi era dureros de frumoasă. Winifred spusese: „Când era dezbrăcată, mama era la fel de frumoasă?” Iar el îi răspunse: „Da, dar în alt chip”. Şi se trezi pe dată. Visul despre cei din familia lui îl făcu să se întristeze. Trebuie să mă întorc în ţară curând, se gândi el. Habar n-am nici măcar unde-s îngropaţi.

Se întinse şi cercetă mişcarea de pe fluviu. Se gândi la Ronalda şi la May-may. Sunt deosebite, atât de deosebite una de alta… atât de deosebite. Le-am iubit pe amândouă la fel de mult. Ronaldei i-ar fi plăcut Londra, să aibă ea o casă mare acolo, şi în timpul sezonului să se ducă la băi la Brighton şi Bath. Ar fi fost o gazdă perfectă la toate

dineurile şi petrecerile. Dar acum… am rămas singur. Am să o iau oare pe May-may în ţară cu mine? Poate. Ca Tai-tai? Imposibil. Pentru că din pricina ei n-aş mai putea intra în cercul celor de care am nevoie. Îşi alungă gândurile astea şi se concentră asupra celor ce se petreceau în piaţă. Nu se mai vedea nici ţipenie. Chiar înainte de lăsarea serii, stegarii părăsiseră toate posturile din piaţă. Acum piaţa era stăpânită doar de lumina palidă a lunii şi de umbre nedesluşite, şi această pustietate îi părea lui Struan sinistră, dureroasă. Voia să mai doarmă. Acum nu mai ai când să dormi, îşi spuse el. Mda, dar sunt zdrobit de oboseală.

Se ridică în picioare, se întinse şi-şi reluă postul de observaţie. Pendula marcă sfertul de oră, apoi jumătate, şi se hotărî să le scoale pe May-may şi Ah Gip într-un sfert de oră. Nu e nicio grabă, îi trecu lui prin minte. Nu-şi îngădui să lase frâu liber gândurilor şi să ghicească ce s-ar întâmpla dacă lorcea lui Jin-qua nu s-ar arăta. Degetele îi pipăiau cele patru jumătăţi de monedă din buzunar şi din nou se întrebă ce-o fi în mintea lui Jin-qua. Ce servicii are de gând să-i ceară şi când anume? Acum înţelegea în mare măsură motivele care-l împinseseră pe Jin-qua să procedeze aşa cum procedase. Dizgraţia în care căzuse Ti-sen lămurise multe. Era limpede că va fi iar război. Era limpede, de asemenea, că englezii îl vor câştiga. La fel de limpede se putea bănui că şi comerţul va fi reluat. Dar nu sub imperativul celor Opt Porunci. În chipul acesta Co-hong-ul îşi va pierde monopolul şi fiecare negustor va trebui să lupte pentru pielea lui. De aici şi înţelegerea pentru următorii treizeci de ani: Jin-qua îşi cimenta legăturile de afaceri pentru trei decenii de acum încolo. Aşa procedează un chinez, se gândi Struan, nu-şi bate capul cu profitul imediat, ci cu cel ce-o să-l dobândească el peste ani şi ani.

Mda, dar de fapt ce-i în mintea lui Jin-qua? De ce vrea el să cumpere terenuri la Hong Kong? De

ce vrea el să-şi educe unul din fii după obiceiurile barbarilor? Şi în ce scop dinainte bine calculat? Şi care vor fi cele patru servicii? Şi acum, dacă le-ai acceptat şi ai promis să le împlineşti, cum ai să faci să fii sigur că vor fi împlinite? Cum ai să faci să ai garanţia că Robb şi Culum vor respecta înţelegerile?

Struan începu să mediteze la aceste lucruri. Întoarse pe-o parte şi pe cealaltă o duzină de posibilităţi înainte de a ajunge la un răspuns. I se făcu silă când se gândi la ce ştia că trebuia să împlinească. Apoi, odată hotărât, îşi îndreptă gândurile spre un alt făgaş. Cu Brock ce avea să facă? Dar cu Gorth? Pe când fuseseră pe cheu, o clipă îi trecuse prin minte să-l înfrunte pe Gorth. Dacă acesta ar mai fi scos un cuvânt, ar fi fost obligat să-l provoace la duel fără şovăială. Onoarea l-ar fi silit… şi i-ar fi îngăduit să-l umilească pe Gorth. Cu un şiş în pântece. Sau cu biciul.

Şi Culum. Ce-o fi punând şi el la cale? De ce nu i-o mai fi scris? Mda, la fel şi Robb. Şi ce parşivărenii o mai fi făcut şi Longstaff ăla?

Ceasul bătu douăsprezece fără un sfert. Struan o trezi pe May-may. Fata căscă şi se întinse cu voluptate, ca o pisică. Ah Gip se săltase în clipa în care se mişcase Struan, şi de-acum îşi strângea boccelele.

— A venit lorcea aia? îl întrebă May-may.

— Mnu! Dar să coborâm la parter şi să fim pregătiţi.

May-may îi şopti ceva lui Ah Gip, care scoase acele din părul fetei şi începu s-o pieptene energic. May-may închise ochii, să simtă plăcerea de a fi pieptănată astfel. Apoi Ah Gip îi împleti părul aşa cum făceau fetele Hoklo, i-l legă cu o bucată de panglică roşie, şi-i lăsă părul să-i cadă pe spate. May-may îşi vârî palmele în praf şi-şi mânji faţa.

— Uite să vezi ce fac eu pentru tine, Tai-Pan. Murdăria asta o să-mi strice frumuseţe de ten. O să

am nevoie de mulţi, mulţi bani pentru ca să mai dreg ceva. Cât dai, heya?

— Hai, ia-o din loc.

El o porni primul pe scări în jos, cu mare grijă, până în sufragerie, le făcu semn să stea nemişcate, şi se apropie de fereastră. Piaţa era mai departe pustie. Pe sampanele înghesuite unele în altele din satul acela plutitor ardeau opaiţe cu ulei. Din când în când se auzea un lătrat de câine, pleznea câte-o pocnitoare, izbucneau glasuri puse pe harţă, care apoi treceau la şoapte, uneori răzbăteau şi voci pline de veselie, pocnetul permanent al pieselor de mah-jong izbite de punţi sau de mese, sporovăiala cântată a chinezilor. Fumul se ridica liniştit de la focurile unde se gătea masa, jonci şi sampane blocau aproape cu totul estuarul. Lui Struan toate i se păreau fireşti, şi zgomotele acelea, şi mirosurile şi priveliştea. În afară de pustietatea pieţei coloniei. Îşi făcuse socoteala că vor mai fi oameni mişunând prin piaţă. Acum aveau să fie nevoiţi să traverseze spaţiul acela pustiu şi, la lumina lunii aveau să fie văzuţi de la sute de iarzi distanţă. Pendula bătu miezul nopţii. Aştepta, supraveghea totul şi aştepta mai departe. Minutele deveniră nesfârşite, şi după o veşnicie ceasul marcă sfertul de oră. Apoi jumătatea de oră.

— Poate că lorcea aceea e spre sud, şopti May-may, înăbuşindu-şi un căscat.

— Mda. Mai aşteptăm un sfert de oră şi apoi ne ducem să vedem.

Când aproape se împlini ceasul, văzu o lorce coborând fluviul şi având două felinare. Ambarcaţia se afla prea departe ca să poată vedea ochiul vopsit în roşu, şi aşteptă în continuare cu sufletul la gură. Lorcea înainta încet, dar părea greoaie, mult afundată în apă. Era semn bun pentru el, fiindcă tezaurul acela cântărea mai multe tone. După ce nava trecu de colţul de nord al coloniei, îşi schimbă direcţia şi se apropie încet de cheu. Doi din echipajul chinezesc al lorcei săriră pe cheu

cu parâmele în mână şi legară nava. Spre uşurarea lui Struan, un al treilea chinez se duse la felinarul din prova, suflă în el, îl stinse şi apoi îl aprinse din nou, aşa cum se înţeleseseră dinainte. Struan cercetă semiîntunericul ce dăinuia în piaţă, să surprindă dacă-i pândea vreun pericol. Nu simţi a-l ameninţa ceva. Îşi verifică pistoalele, să vadă dacă le pusese capsele, şi le vârî la brâu.

— Hai, iute, urmaţi-mă!

Se duse fără să facă un zgomot până la uşa din faţă, o deschise, şi le conduse cu multă prudenţă prin grădină. Deschise apoi poarta şi traversară în mare grabă piaţa. Lui Struan i se părea că tot Canton-ul îl spionează. Când ajunseră la lorce, văzu ochiul vopsit în roşu al navei, şi la prova îl recunoscu pe omul care-l condusese la Jin-qua. O ajută pe May-may să urce la bord. Ah Gip sări şi ea uşurel pe punte.

— Ce ele doi cow chillo, heya? Nu poate! se răsti chinezul.

— Nume la tine care poate? îl întrebă Struan.

— Wung, heya!

— Cow chillo al meu! Mola, mola, Wung!

Wung băgă de seamă picioarele minuscule ale lui May-may, îşi miji şi mai tare ochii. Nu putea vedea chipul fetei pentru că aceasta îşi trăsese mult pe ochi pălăria de pai. Lui Struan nu prea îi plăcu felul în care Wung părea să şovăie şi nici privirile pe care i le aruncase lui May-may.

— Mola! îi porunci el scurt şi-şi strânse pumnul.

Wung slobozi un ordin. Parâmele de ancorare fură dezlegate, şi lorcea se desprinse de cheu. Struan le luă pe May-may şi Ah Gip şi le conduse pe scară în jos spre puntea de dedesubt. Se îndreptă spre pupa, unde ar fi trebuit să fie cabina principală, şi deschise uşa. Înăuntru se aflau cinci chinezi. Le făcu semn să iasă afară. Fără prea multă tragere de inimă, aceştia se ridicară în picioare şi părăsiră încăperea, nu înainte de a o

măsura pe May-may de sus până jos. Şi ei băgară de seamă picioarele ei.

Era o cabină destul de mică, cu patru cuşete, o masă grosolană din lemn şi nişte bănci la fel. Stăruia un iz de cânepă şi peşte împuţit. Wung se ivi în uşa cabinei, cercetând-o pe May-may.

— Ce cauta la cow chillo? Nu poate.

Struan nu-i dădu nicio atenţie.

— May-may, tu la tine închide uşa, heya? Nu deschide decât eu bate uşa, savvy?

— Savvy, stapin.

Struan se apropie de uşă şi-i făcu semn lui Wung să vină afară cu el. Auzi cum se trage zăvorul după el, apoi spuse:

— Merge cală!

Wung îl conduse până la cală. Cele patruzeci de lăzi erau aşezate frumos pe două rânduri pe lângă pereţii navei, cu un spaţiu larg de trecere între ele.

— Ce are lada, heya?

Wung păru uluit de întrebare.

— De ce spune la asta, heya? Are la ele ce spune stapin Jin-qua are.

— Cât oamenii ştii la asta?

— Unu io! Daca ştii la ei, aiiia iaaa! şi Wung făcu un semn cu degetul în dreptul beregatei.

Struan mârâi:

— Păzeşte uşa!

Se opri la întâmplare la una dintre lăzi şi o deschise cu o rangă. Se uită la lingouri, apoi ridică una dintre cărămizile de argint de pe rândul de deasupra. Simţi încordarea lui Wung care se transmise şi asupra lui, sporindu-i neliniştea. Puse lingoul la loc şi capacul.

— Ce caute aici cow chillo, heya? interveni Wung.

— Cow chillo meu! Terminat!

Struan se convinse că acum capacul lăzii era bine închis. Wung îşi înfipse degetele mari în brâul nădragilor rufoşi:

— Mancat poate?

— Poate.

Struan ieşi pe punte şi verifică greementul şi velele. La prova se vedea un tun de patru livre şi un altul la pupa. Se duse să se convingă că amândouă erau încărcate şi cu capsele pregătite, cutiile cu pulbere pline şi pulberea uscată cum trebuie. Mitraliile şi ghiulelele se aflau la îndemână. Îi porunci lui Wung să adune echipajul şi el apucă o cavilă de luat volte. La bord erau opt oameni.

— Tu spune la ei, îi porunci Struan, tot cuţit, tot bum-bum, jos la puntea iute-iute!

— Aiii iaa, nu poate! protestă Wung. Mult pirat la apa aici.

Pumnul lui Struan îl nimeri în gât şi-l izbi de parapet. Oamenii echipajului începură să vocifereze mânioşi şi se pregătiră să se arunce asupra lui, dar cavila ridicată din mâna lui păru să-i descurajeze.

— Tot cuţit, tot bum-bum, la puntea jos, iute-iute!

Wung se ridică greoi şi mormăi ceva în dialectul cantonez. După o pauză ameninţătoare, îşi aruncă cuţitul pe punte şi, mârâind, ceilalţi îi urmară exemplul. Struan îi porunci să adune cuţitele şi să le lege într-o bucată de pânză de sac aruncată pe punte. Apoi îi obligă pe cei din echipaj să se întoarcă cu spatele, şi începu să-i controleze el. La cel de-al treilea om găsi un pistol mic şi cu patul armei îl izbi în cap. Patru cuţite zăngăniră pe punte aruncate de către ceilalţi, şi cu coada ochiului Struan îl zări pe Wung care făcea vânt în apă unei securi mici bune de luptă. După ce-i verifică pe toţi, Struan le porunci să rămână pe punte şi, luând armele cu el, cercetă cu mare atenţie întreaga navă. Sub punte nu se ascundea nimeni. Găsi o ascunzătoare unde erau vârâte patru muschete, şase săbii, patru arcuri şi trei fiare de luptă, în spatele unor lăzi, şi le luă cu el în cabină.

— Heya, May-may, auzit ce vorbit sus la punte? îi şopti el.

— Da, îi răspunse ea la fel de încet. Spuneai că putem vorbi în engleză de faţă cu Ah Gip. Nu mai vrei acum?

— Am uitat. Obişnuinţa. Da, fato, e în regulă.

— De ce l-ai lovit pe Wung? E omul de încredere al lui Jin-qua, nu?

— Încărcătura noastră e magnetul acestei călătorii.

— Magnet?

— Magnet. Acul busolei!

— Ah, acum pricep, şi May-may se aşeză pe cuşetă, cu nările fremătând din cauza miasmelor de peşte împuţit. Dacă mai stau mult aici, o să-mi fie tare rău. Nu pot să ies pe punte?

— Aşteaptă puţin, până trecem de Canton. Aici eşti mai în siguranţă. Mult mai în siguranţă.

— Şi cât o să dureze până când ne întâlnim cu *China Cloud?*

— Îndată după ivirea zorilor… dacă Wolfgang nu face nicio greşeală în privinţa locului de întâlnire.

— Şi s-ar putea şi una ca asta?

— Cu încărcătura asta la bord e posibil orice! Struan luă una dintre muschete. Ştii cum să te foloseşti de o armă ca asta?

— De un' să ştiu eu cum să umblu cu puşcoace? Eu sunt o biată femeie bătrână, o mare frumuseţe, sunt de acord, dar cu frica unei femei civilizate, şi habar n-am de puşcoace.

El îi arătă cum funcţionează.

— Dacă în cabina asta încearcă să intre altcineva în afară de mine, ucide-l.

Se întoarse pe punte, ducând cu el cealaltă muschetă. Lorcea ajunsese de-acum în mijlocul fluviului, şi naviga greoaie, mult adâncită în apă, făcând cam patru noduri, sub lumina lunii care se înălţa tot mai sus. Depăşeau acum mahalalele Canton-ului, şi ambele maluri erau împânzite cu o

puzderie de sate plutitoare. Din când în când treceau pe lângă bărci, sampane şi jonci ce se străduiau să răzbească împotriva curentului. Aici fluviul avea jumătate de milă lărgime, şi ambarcaţii de toate mărimile, înainte şi în urmă, se lăsau duse la vale. Cercetând cerul, Struan bănui că va fi vreme frumoasă şi, adulmecând vântul, îl simţi blând, uscat, fără niciun gând să lase rouă. Înţelese că boarea asta va slăbi şi mai mult, şi viteza lor va scădea. Dar nu era îngrijorat, făcuse drumul ăsta de atâtea ori că ştia cu ochii închişi bancurile de nisip, afluenţii, punctele de reper. În apropierea Canton-ului, străjuia un labirint de canale şi ostroave, mari şi mici, ce se întindeau pe o suprafaţă de cinci mile pe douăzeci de mile. Şi erau o mulţime de căi pe care să urci fluviul. Şi la fel de multe să mergi în aval.

Struan era fericit că naviga din nou. Fericit că începuse călătoria spre Pagoda de Marmură. Se legăna alene, după mişcarea navei. Wung stătea lângă cârmaci, iar ceilalţi se împrăştiaseră şi ei pe punte, încruntaţi şi ameninţători. Struan băgă de seamă că veghea de la prova era la postul ei.

În faţă, la vreo jumătate de milă, fluviul era împărţit în două de un ostrov. Înainte de această bifurcaţie era un banc de nisip ce trebuia evitat. Struan nu spuse nimic, aştepta. Îl auzi pe Wung spunându-i ceva cârmaciului, care puse cârma banda şi făcu nava să se abată de la drum, îndepărtându-se de banc. Bun, gândi Struan. Wung cunoaşte măcar o bună parte din drum. Era curios să ştie pe ce drum va apuca Wung ca să ocolească insula. Amândouă erau bune, dar pe la nord era mai bine decât pe la sud. Lorcea îşi menţinu drumul, îndreptându-se spre canalul de nord. Struan se întoarse, clătină din cap şi arătă spre canalul de sud, măsură de prevedere dacă cumva Wung pusese la cale o ambuscadă.

Cârmaciul se uită la Wung, aşteptând încuviinţarea lui. Struan făcu doar o mişcare

uşoară către cârmaci. Cârma fu împinsă imediat, pânzele fluturară câteva clipe şi nava o apucă pe noul drum.

— Ce pe merge la drum ala, heya? Ce loveşte la mine? Rau, rau tare.

Wung se duse lângă parapet şi privi furios în noapte. Vântul se întări uşor, nava prinse viteză îndată, în vreme ce traversau canalul de sud. La capătul primei volte, Struan îi făcu semn cârmaciului care împinse echea în celălalt bord. Nava îşi schimbă încet drumul, şi pe noua direcţie vântul prinse iar velele care fluturau, bubuitul lor făcu puntea să geamă şi lorcea porni uşor şi începu din nou să ia viteză. Struan dădu ordin să fie orientate velele şi vreme de jumătate de oră înaintară statornic, navă anonimă a traficului de ambarcaţii de pe fluviu. Deodată, cu coada ochiului, Struan surprinse o lorce mare îndreptându-se iute spre ei dinspre partea din care bătea vântul. La prova se zărea Brock, în picioare. Struan se ghemui şi se strecură iute spre eche şi-l dădu deoparte pe cârmaci. Wung şi cârmaciul erau uluiţi şi începură să discute tulburaţi evenimentul, întregul echipaj cu ochii pe Struan. Acesta puse cârma banda în tribord, rugându-se în gând ca nava să răspundă cât mai iute. Prinse glasul lui Brock abia auzit – „Cârma tribord, drept aşa!” – şi simţi cum pierde vântul din vele, împinse până la capăt echea să facă voltă în cealaltă parte şi să schimbe direcţia, dar nava nu răspunse, şi lorcea lui Brock veni cu bordul lângă a lui. Văzu ghearele de pisică zburând şi prinzându-se bine. Îndreptă muscheta asupra asediatorului.

— Ah, tu erai, Dirk, Dumnezeule! strigă Brock, prefăcându-se uluit.

Stătea rezemat de parapet, zâmbind cu gura până la urechi.

— Să abordezi o navă cu ghearele de pisică e un act de piraterie, Brock! Îi aruncă lui Wung cuţitul,

cu mânerul înainte. Taie parâme gheare pisică, iute-iute.

— Flăcăule, ai dreptate. Iertare pen' ghearele de pisică, îi spuse Brock. Mă bătea gându' că aveţi nevoie să vă remorcheze cineva. Nu ţi-am văzut flamura sus. Poa' ţi-e ruşine de ea?

Dintr-o privire Struan văzu că oamenii lui Brock erau înarmaţi şi în poziţie de atac. Gorth se vedea pe dunetă, lângă un mic tun pivotant, şi cu toate că tunul nu era îndreptat spre el, ştia că trebuia să fie încărcat şi cu capsa la locul ei, gata de tras.

— Data viitoare când mai abordezi cu ghearele de pisică o navă de-a mea am să socot că eşti pirat şi-ţi zbor creierii!

— Voie să vin la bord, Dirk?

— Da!

Brock se strecură printre parâmele greementului navei sale, şi sări pe cealaltă. Trei oameni săriră în acelaşi timp pe copastie ca să-l urmeze, dar Struan îndreptă muscheta spre ei şi strigă:

— Rămâneţi acolo! Oricine sare pe puntea mea fără încuviinţare îl expediez drept în iad!

Oamenii încremeniră unde se aflau.

— Drept îi! spuse Brock răutăcios. Asta-i legea mării. Un căpitan pofteşte la bord numai pe cin' vrea el, pe cin' nu, nu. Rămâneţi acolo.

Struan îl trimise pe Wung la prova.

— Taie parâme la gheare pisică!

Înspăimântat, chinezul alergă la prova şi începu să reteze parâmele. Gorth răsuci tunul, dar Struan îndreptă muscheta spre el.

— Du-te de-acolo, Gorth! se răsti tăios Brock la el.

Legea mării era de partea lui Struan: abordarea cu gheare de pisică a unei nave e un act de piraterie. Şi să vii la bord înarmat, fără să ai îngăduinţă din partea comandantului, era piraterie, şi niciuna dintre legile Angliei nu era mai sever respectată şi apărată ca legile privind navele aflate pe mare şi cele privind autoritatea căpitanului în

voiaj. Iar pentru piraterie nu exista decât o singură pedeapsă: spânzurătoarea.

Wung tăie ultima parâmă şi cele două nave începură să se depărteze una de cealaltă. Când lorcea lui Brock ajunse la vreo treizeci de picioare distanţă, Struan lăsă muscheta jos şi strigă:

— Dacă vă mai apropiaţi fără învoirea mea la cincizeci de iarzi, vă acuz de piraterie, aşa să-mi ajute mie Dumnezeu! apoi se rezemă de parapet. Tyler, spune-mi şi mie ce se-ntâmplă!

— Ş-io po' să te-ntreb la fel, Dirk, îi spuse nonşalant Brock. Te-am văzut io strecurându-te în sampanul ăla ieri, şi ochiul lui Brock scăpără în lumina felinarului. Apoi te-am văzut, năstruşnic dichisit ca un culi, şi, Dumnezeu fie binecuvântat, cum te-ai şoricit înapoi în factorie. Poznaşă treabă, m-am dumirit io. Poa' că bătrânu' Dirk s-a scrântit la cap. Sau poa' c-are nevoie de-o mână de ajutor să iasă teafăr şi nevătămat din Canton. Aşa c-am mai mers noi puţin la vale şi ne-am strecurat iar la deal ş-am ancorat la nord de colonie. Şi iată că te văz sărind la bordul ăstei nave care mai-mai să se scufunde. Tu şi două muieri.

— Ce fac mă priveşte numai pe mine.

— Mda, asta cam aşa-i.

Mintea lui Struan lucra cu febrilitate. Ştia că nava lui Brock era mult mai iute ca a lui, că avea un echipaj de oameni primejdioşi şi bine înarmaţi, şi că singur n-avea cum le face faţă. Se blestemă în gând că fusese atât de încrezător în planul lui şi pentru că nu se păzise mai bine. Dar atunci tot nu l-ai fi văzut pe Brock cum se strecoară în amonte. Şi cum să faci acum să-l foloseşti tu pe Brock spre avantajul tău? Trebuie să fie o cale. Noaptea poate da peste tine, şi chiar dacă reuşeşti să scapi cu viaţă tot n-ai să poţi dovedi nimic. Brock o să pretindă că a fost un accident. Şi apoi, May-may habar nu are să înoate.

— Covată asta învechită stă cam mult afundată în apă. Ia cumva apă din gros? Sau poa' că din

cauza încărcăturii?

— Tyler, ia spune, ce pui îţi face mintea?

— Ia acolo mă bântuie nişte zvonuri, fiule. Ieri seară numai zvonuri umblau peste tot. Taman ‘nain’ de-a pleca. Ia, nişte vorbe de tezauru’ lu’ Tisen. Ţi-a ajuns şi ţie la urechi?

— Au umblat tot felul de vorbe.

— Mda, da’ toate dădeau brânci spre gându’ că-n Canton s-ar găsi tributu’ imperial în lingouri. Da’ nu mi-am mai bătut io capu’ cu asta pân’ nu te-am văzut că te-ntorci. Ş-am socotit că-i poznaşă treabă. Ş-asta după un pariu de douj de mii de guinee. Mare poznă. Ş-apoi te văz c-o ştergi noaptea ca un hoţ, p-o lorce greu împovărată, ş-o iei pe la sud, pe canalu’ cel rău! Brock se întinse şi se scărpină în barbă energic. Bătrânu’ Jin-qua n-o fi şi el p-aici, hmm?

— Mda, nu e la Canton.

— Bătrânu’ Jin-qua-i câinele tău. Aşa mă bate gându’, completă Brock rânjind, i-omu’ tău, hmmm?

— Zi ce-ai de zis.

— Nu-i nici-o grabă, fiule. Nu, pe Dumnezeu! Aruncă o privire spre prova navei sale. Ţine nasu’ sus barca mea, aşa-i?

Brock se referea la pintenul de oţel gros de un picior care ieşea cu şase picioare în faţa provei, exact sub linia de plutire. Struan inventase pintenul acesta cu mulţi ani în urmă, o metodă simplă pentru a găuri şi trimite o navă la fund. Şi Brock şi mulţi dintre neguţătorii cu China îl adoptaseră.

— Mda, iar noi suntem pe-o navă încărcată din greu. Dar suntem destul de bine înarmaţi.

— Mda, am cam văzut şi io. Tun la pupa, tun la prova, da’ nu se pot roti.

Se lăsă o tăcere încordată.

— Mai îs cin’ zile şi poliţele-ţi expiră. Mda?

— Da.

— Ş-o să le onorezi?

— În cinci zile o să afli şi tu.

— Patruj de lac sau cinj de lac în lingouri îs multe tone d'argint.
— Îmi închipui că da.
— Şi-l întreb io pe Gorth, ei, acum ce-o să facă bătrânu' Dirk de-o să-l pască un *joss* rău? Gorth îmi spune el: o să-ncerce să schimbe roata. Mda, i-am zis io da' cum? Păi o să-mprumute, alta nu-i, zice el. Da' de un? Ş-atunci, Dirk, fiule, m-a dus pacostea de gând la Jin-qua şi la Ti-sen. Da' Ti-sen îi terminat, aşa că nu rămâne decât Jin-qua! Frământă un gând în minte o clipă. Îs două muieri la bord. M-ar ferici să le pot transporta la Whampoa sau Macao. Oriunde zici.
— Au cu ce călători şi aşa.
— Mda. Da' covata asta învechită s-ar putea să se ducă la fund. Nu-mi place mie gându' că se îneacă nişte muieri când nu e nevoie să se-nece.
— Tyler, n-o să ne ducem la fund.
Brock se întinse din nou şi strigă spre nava lui să i se trimită barca. Apoi clătină trist din cap:
— Ei, fiule, io aşa am gândit, să le duc tefere pe muierile alea. Şi pe tine, 'nenţeles. Covata asta nu arată ea să ţină mult la apă. N-am mai văzut una care să fie mai nepotrivită să plutească pe apă.
— Sunt o mulţime de piraţi prin apele astea. Dacă se apropie de mine prea mult vreo navă am să folosesc şi eu tunurile.
— Înţelept lucru, Dirk, da' în bezna nopţii mă trezesc aşa cu o navă drept înaintea mea, fac tot ce pot s-o feresc, da' nava aia e atât de obraznică de trage cu tunu' în mine, ei bine, fiule, o să faci ce-am să poftesc şi io să fac. Ia gândeşte şi tu că-i o navă pirat şi atunci o spulberi cu tunu' de pe faţa apei. Mda?
— Dacă mai eşti în viaţă după prima ghiulea.
— Mda, trăim într-o lume tare rea. Nu-i deloc înţelept să tragi cu tunu'.
Barca de serviciu ajunse lângă bordul navei.
— Dirk, mulţam tare mult. Da' dacă tot ai şi tu o flamură, ridic-o s-o vedem. Atunci n-o să se mai

întâmple nicio nenorocire afurisită cum se-ntâmplă. Iertare pen' ghearele de pisică. Să ne vedem în Hong Kong.

Brock trecu peste copastie şi rămase în picioare în barca lui. Făcu semne cu mâna în bătaie de joc, şi vâslaşii se opintiră disciplinaţi în rame şi se îndepărtară.

— Ce la stapin, Unu Ochi vrei? îl întrebă Wung tulburat.

Tot echipajul lui fusese cuprins de groază la apariţia navei lui Brock.

— La tine ce crede, heya? Tu face ce eu zice ca înainte. Nimeni nu moare poate, îi răspunse Struan tăios. Toate vele, iute-iute. Omorât lumina ochi!

Mai venindu-le inima la loc, marinarii lui stinseră felinarele, şi lorcea lor porni cu vântul din spate, cât putea.

Când Brock sări pe puntea navei sale, se întoarse şi se uită scăpărându-i privirile în bezna din jur. Nu putea distinge care era lorcea lui Struan dintre multele care înaintau fantomatic în aval, pe canalul de sud.

— Tu o mai vezi?

— Da, tată.

— Io mă duc sub punte. Dacă o să iei în pinten vreo lorce o să fie mare păcat. Tare mare păcat.

— Tezauru-i la bord?

— Tezaur, Gorth? făcu el cu prefăcută uimire. Habar n-am ce îngaimi tu acolo! Coborî glasul. De-ai nevoie de mine, cheamă-mă. Da' să nu aud niciun tun, ţine minte. Cu niciun chip, decât dacă trage el în noi. N-o să facem noi act de piraterie contra lui. Avem şi aşa destui duşmani care-ar fi fericiţi săracii să ne dovedească piraţi.

— Tată, dormi liniştit, îi spuse Gorth.

Vreme de trei ceasuri, Struan îşi croi drum când prin mijlocul traficului de pe fluviu, când ieşind din el, întorcându-se în amonte, schimbând des drumul, navigând razant cu bancuri periculoase de

nisip, având mereu grijă ca între el şi Brock să fie întotdeauna alte ambarcaţii, fiindcă acesta din urmă se ţinea scai pe urmele lui. Şi acum ajunseră şi la capătul canalului de sud care făcea un cot pe lângă ostrovul acela mărunt şi ieşea din nou în albia principală. Ştia că acum va exista mai mult loc de manevră, dar asta avea să-l ajute mai degrabă pe Brock decât pe el.

Odată ieşit din canalul de sud, Brock putea să urce frumos pe vânt, şi apoi să-l atace exact când făcea volta sub vânt. În situaţia asta, Struan n-ar fi avut destul vânt ca să se ferească din calea lui şi ar fi fost lovit chiar la mijlocul navei. O lovitură directă sau chiar piezişă cu pintenul l-ar fi sfârtecat şi l-ar fi trimis la fund ca pe-un bolovan. Deoarece tunurile lui erau prinse fix la prova şi la pupa, nu le putea răsuci travers ca să se apere şi din partea aceea. Dacă ar fi fost pe nava asta cu echipajul lui, lucrurile ar fi stat cu totul altfel, ar fi făcut manevre ca să se menţină tot timpul în curent până se iveau zorile, sigur că oamenii lui vor şti să-şi folosească armele pentru a respinge orice încercare de apropiere din partea inamicului. Dar nu prea se încredea în echipajul acesta de chinezi, cum nu avea încredere nici în învechitele muschete care puteau să-ţi explodeze în mână atunci când apăsai pe trăgaci. Şi Brock avea dreptate: dacă pe întuneric se încumeta el să tragă primul, Brock avea dreptul să-i răspundă cu foc. Şi o singură salvă bine chitită îi trimitea în ceruri.

Pentru a mia oară se uită din nou la cer. Cu disperare, îşi dorea o furtună care să vină din senin, ploaie, măcar nişte nori care să ascundă luna. Dar nu se vedea niciun semn, nici de furtună, nici de ploaie, nici de nori măcar. Se chinui să vadă ce se întâmplă în spate şi văzu cealaltă lorce câştigând teren. Era cu vreo sută de iarzi în pupa lor şi înainta mai departe contra vântului, urcând mai bine pe vânt decât ei şi deci apropiindu-se. Struan îşi scormoni cu disperare mintea să

găsească o soluţie. Ştia că putea să scape fără probleme dacă mai uşura nava aruncând tezaurul acela peste bord. Cu jumătate de milă mai la vale, fluviul avea să se bifurce din nou, în jurul insulei Whampoa. Dacă apuca pe canalul de nord era în siguranţă, pentru că cele mai multe bărci pe acolo navigau şi ar fi putut să evite să fie lovit cu pintenul. Cu toate astea n-ar fi fost în stare să scape de soarta asta navigând cât era insula Whampoa de lungă, apoi ocolind-o pentru a se întâlni cu *China Cloud,* aflată mult în susul canalului de sud. Nu vedea nicio ieşire din capcana asta. În două-trei ore aveau să se ivească şi zorile şi va fi pierdut. Trebuia să facă ceva şi să scape acum pe întuneric şi să se ascundă, pentru ca apoi să se strecoare frumos spre locul de întâlnire. Dar cum?

Înaintea lui, în întunericul acela desluşi bifurcaţia din faţa insulei Whampoa, lucind ca argintul. Apoi o zări pe Ah Gip pe scară, făcându-i semn. Lorcea lui Brock era tot în pupa, destul de departe încă, înaintând contra vântului, pregătindu-se ca apoi să pornească cu vântul din spate, dacă Struan o apuca pe canalul de sud, sau să se menţină în partea din vânt, dacă alegea canalul de nord. Struan îi arătă cârmaciului o mică pagodă aflată pe bancurile de nisip din sud, oferindu-i astfel un punct de reper.

— Savvy?

— Savvy, stapin!

Struan îşi trecu cu degetul peste beregată, apoi se grăbi să coboare sub punte. Lui May-may îi era foarte rău. Duhoarea de peşte, aerul înăbuşitor al cabinei şi mişcările navei o îngreţoşaseră de nu mai era bună de nimic dar, cu toate astea, mai ţinea muscheta în mână. Struan o luă pe sus şi porni cu ea spre punte.

— Nu, îngăimă ea abia auzit. Te-am chemat din pricina lui Ah Gip.

— Ce-i cu ea?

— Am trimis-o în mare taină să se strecoare spre prova. Să tragă cu urechea ce spune echipajul.

May-may icni a vomă, dar se ţinu tare. După ce-i trecu spasmul, continuă:

— I-a auzit pe doi oameni vorbind între ei. Vorbeau de lingouri. Cred că au aflat cu toţii de-acum.

— Mda, făcu Struan. Sunt sigur că au aflat! şi o bătu pe Ah Gip pe umăr. Tu plata bun poate, curând.

— Aiii iaaa! exclamă Ah Gip. De ce plata, heya!

— Brock e tot pe urmele noastre? îl întrebă May-may.

— Mda.

— Poate-l trăsneşte săgeata cerului!

— Mda, poate. Ah Gip, face mancam la doamna poate! Supa!

Ah Gip încuviinţă, dând din cap:

— Sup nu. Ceai bun la ea.

— Supa!

— Ceai!

— Nu conteşte, replică Struan enervat, ştiind bine că tot ceai va fi până la urmă, indiferent de câte ori poruncea el supă.

O duse pe May-may pe punte şi o aşeză pe butoiul cu pulbere. Nici Wung, nici cârmaciul şi nici ceilalţi din echipaj nu catadicsiră să se uite la ea. Dar Struan ştia că realizau intens prezenţa ei, contribuind astfel la sporirea tensiunii de pe punte. Apoi îşi aduse aminte deodată ce spusese ea despre săgeata de foc a cerului şi gândul îi declanşă un plan. Grijile parcă-l părăsiră brusc şi începu să râdă tare.

— De ce ha-ha, heya? îl întrebă May-may, care trăgea acum adânc în piept aerul de mare, în vreme ce stomacul începu să i se liniştească.

— Gândesc bun drum să doboare la stapin Unu Ochi, o lămuri Struan. Heya, Wung! Vine aici! Struan îi dădu lui May-may un pistol. Om apropie, omoare la el, savvy?

— Savvy, stapin!

Struan îi făcu semn lui Wung să-l urmeze şi se îndreptă spre prova. În vreme ce mergea cu paşi uşori de-a lungul punţii, ceilalţi oameni din echipaj i se fereau din cale. Se opri pe teugă ca să se mai convingă o dată că lorcea lui Brock era încă departe de el şi se grăbi apoi să coboare sub punte cu Wung aproape pe urmele lui. Teuga echipajului era formată dintr-o singură cabină mare, cam de lăţimea navei, cuşetele rânduindu-se de-o parte şi de alta a bordajului. Văzu şi o vatră primitivă făcută din cărămizi cu un chepeng de spirai în partea de sus. Deasupra cărbunilor de lemn ce stăteau să se stingă se legăna o oală. Lângă foc erau aruncate mănunchiuri de buruieni şi ciuperci uscate, peşte proaspăt şi peşte uscat, legume proaspete, o desagă de orez, precum şi tot felul de oale mari şi mici, făcute din lut ars. Săltă capacele oalelor de lut şi adulmecă să afle ce conţin.

— Stapin vrea mancam? Poate!

Struan clătină din cap. În prima oală era soia. În a doua ghimber în sirop, apoi rădăcini de ginseng în oţet şi mirodenii. Urmau uleiuri de gătit, într-un vas ulei de arahide, în altul de porumb. Struan lăsă să picure câteva picături din fiecare vas în foc. Uleiul de porumb arse mai îndelung decât cel de arahide.

— Wung, duce asta sus! îi spuse el, arătându-i vasul cu ulei de porumb.

— La ce nevoi, heya?

Struan se grăbi să se întoarcă pe punte. Nava se apropia de locul de bifurcaţie unde trebuiau s-o ia fie pe canalul de sud, fie pe cel de nord. Struan arătă spre sud.

— De ce drumu mai lunga, heya? îl întrebă Wung, punând oala cu ulei jos.

Struan îl măsură cu privirea şi Wung se trase puţin înapoi. Cârmaciul pusese deja cârma în bordul celălalt, se îndreptau spre canalul de sud. Lorcea lui Brock schimbă îndată drumul, făcând

volta în acelaşi sens. Între cele două nave mai erau încă destul de multe ambarcaţii, şi o vreme Struan ştia că era în siguranţă.

— Tu ramâne aici! îi spuse el lui Wung. Heya, cow chillo, tu ramâne aici. Tragi bum-bum la oricine.

— Savvy, stapin, îi răspunse May-may.

Fata se simţea mai bine. Struan coborî în cabina cea mare, adună toate armele şi le aduse pe dunetă. Alese dintre ele o muschetă, cele două arcuri, săgeţi, un fier de luptă, şi le aruncă pe toate celelalte peste bord.

— Pirat venit, noi nu bum-bum avem! mârâi Wung supărat.

Struan luă fierul de luptă şi-l răsuci parcă fără nicio pricină. Era un lanţ articulat, un bici de fier, armă mortală în lupta de aproape – trei bare de oţel, de un picior lungime fiecare, articulate între ele, cu o bilă de fier la capăt. Mânerul scurt de oţel se ţinea bine în mână şi o chingă protectoare se petrecea peste încheietura mâinii.

— Vine pirat şi multa multa morţi are ei, îi spuse Struan cu voce răguşită.

Wung arătă furios cu mâna spre nava lui Brock.

— La el opreşte nu poate, heya? şi arătă apoi spre cel mai apropiat ţărm. Colo. Noi pus la uscat… noi scapat!

— Aiii iaaa! îi întoarse Struan spatele cu dispreţ.

Se aşeză pe punte, cu chinga lanţului de luptă petrecută la încheietură. Echipajul înspăimântat îl urmărea să vadă ce face, şi uimiţi văzură că Struan îşi smulse o mânecă de la jacheta matlasată de culi, o sfâşie în fâşii, pe care le muie în ulei. Apoi luă una dintre fâşii şi o înfăşură în jurul vârfului de oţel al săgeţii. Se traseră înapoi când Struan puse săgeata în arc, ochi spre catarg şi-i dădu drumul. Săgeata nu nimeri catargul, în schimb se înfipse în lemnul de tec al uşii teugei. Se duse şi smulse săgeata cu destul de multă greutate. Se întoarse la locul lui, desfăcu fâşia de material şi o înmuie în

ulei. Apoi presără cu grijă praf de puşcă, înfăşură din nou fâşia în jurul vârfului săgeţii, iar pe deasupra mai înfăşură o fâşie de cârpă.

— Hola! strigă veghea din pupa, când lorcea lui Brock porni ameninţător spre ei.

Struan trecu el la cârmă şi guvernă el nava o vreme. Se strecură periculos în spatele unei jonci greoaie şi schimbă direcţia de mers cu dibăcie, aşa încât atunci când se îndepărtă de ea, înainta iute cu murele în celălalt bord. Lorcea lui Brock se răsuci şi ea îndată, pentru a-l intercepta, dar trebui să facă un ocol pentru a feri un convoi de jonci ce se îndreptau spre canalul de nord. Struan lăsă cârma în seama unuia din echipaj şi el se apucă să mai meşterească încă patru săgeţi. Wung nu se mai putu stăpâni:

— Stapin la ce poate, heya?

— Aduce la mine ochi lumină, heya?

Proferând tot felul de înjurături, Wung se duse şi aduse felinarul.

— Ochi lumină!

Struan făcu gesturi pantomimice, ca şi cum ar fi pus vârful săgeţii în flacăra felinarului şi ar fi tras apoi cu ea aprinsă asupra velei celei mari a navei lui Brock.

— Mult mult foc, heya? Atunci ei opreşte, heya?

Wung rămase cu gura căscată. Apoi izbucni deodată în râs. Abia când fu în stare să vorbească le explică celor din echipaj ce se punea la cale şi toţi se uitară radioşi la Struan.

— Tu mult mult Tai-Pan! Aiii iaaa! făcu Wung.

— Multa minunata la tine! făcu şi May-may, râzând şi ea cu toţi ceilalţi laolaltă. Hâţ-hâţ mult la stapin Unu Ochi!

— Hola! avertiză iar veghea.

Nava lui Brock terminase ocolul şi acum se îndrepta spre ei, ajungându-i din urmă. Struan luă el cârma din nou şi începu să se strecoare printre celelalte ambarcaţii ce formau traficul, când într-o parte, când în cealaltă, înaintând tot mai mult în

canalul de sud. Nava lui Brock se apropia inexorabil, menţinându-se mereu în partea din vânt. Struan ştia că Brock aştepta momentul când traficul avea să se rărească pentru a-i da lovitura fatală. Dar acum Struan era ceva mai încrezător în şansele lui. Dacă săgeata nimereşte în velă, îşi spuse el, dacă nu o străpunge, trecând mai departe, dacă ai norocul să nu se stingă în timp ce zboară spre ţintă, dacă vela cea mare e destul de uscată ca să ia foc, dacă or să aştepte încă vreo patru mile înainte de a trece la primul atac şi dacă şi *jossul* meu e bun, atunci s-ar putea să scap de ei.

— Frenţia-n Brock să dea! glăsui el.

Circulaţia ambarcaţiilor pe fluviu se rări considerabil, Struan împinse echea şi porni să urce în vânt, ca să iasă cât mai mult înspre malul de sud al canalului, în aşa fel încât atunci când va face volta din nou să aibă vântul înapoia traversului, şi deci să fugă cu vântul din spate. Malul de sud al canalului era plin de bancuri de nisip, periculos. Ieşind însă atât de mult spre sud, Struan rămăsese primejdios de descoperit. Nava lui Brock abia aştepta să atace. Struan se hotărî să-i facă să atace acum. Venise sorocul. Cu multă vreme în urmă învăţase una dintre legile supravieţuirii: să-l faci pe inamic să te atace în condiţiile alese de tine, nu de el.

— Heya, May-may, coboară sub punte!

— Eu vede tot, poate! Nu conteşte.

Struan luă a doua muschetă şi i-o dădu lui Ah Gip.

— Coboară sub punte, acum!

Amândouă femeile coborâră sub punte.

— Wung, aduce ochi lumină doi!

Wung aduse şi al doilea felinar şi Struan le aprinse pe amândouă. Îşi aşeză la îndemână săgeţile şi cele două arcuri. Ei, acum am intrat în joc! îşi spuse el. Nava lui Brock se afla la două sute de iarzi în partea din vânt. Circulaţia de pe fluviu treptat dispăru cu totul. Cele două lorci

rămăseseră singure. Deodată lorcea lui Brock se răsuci şi se repezi spre el. Echipajul lui Struan se risipi pe punte, alergând spre capătul parapetului. Se ţineau de straiuri şi şarturi, pregătindu-se să sară în apă. Numai Wung rămase alături de Struan pe dunetă.

Struan îl putea vedea pe Gorth acum destul de bine, stând la cârmă, în vreme ce echipajul ocupase poziţii de atac. Îl căută peste tot pe punte pe Brock, dar nu-l zări şi se întrebă ce naiba mai punea acesta la cale. Când cele două nave erau la numai cincizeci de iarzi una de cealaltă, Struan împinse echea şi porni greoi cu vântul în spate, întorcându-se cu pupa spre Gorth. Gorth se apropia iute, păstrându-şi avantajul poziţie în partea din vânt, şi Struan ştia că acesta nu era chiar atât de prost încât să-l atace când erau cu murele sub vânt. Îi făcu semne lui Wung să ia el cârma şi să ţină drept aşa, iar el pregăti arcul şi săgeţile şi se ghemui la adăpostul parapetului. Vedea catargele lorcei ce se îndrepta iute spre el. Vârî vârful uneia dintre săgeţi în flacăra felinarului, fâşia de pânză îmbibată cu ulei se aprinse iute, el se ridică în picioare şi ochi. Nava duşmană era la doar treizeci de iarzi distanţă. Săgeata trasă o traiectorie luminoasă în mijlocul unor strigăte de avertizare şi lovi vela cea mare. Forţa impactului stinse flacăra însă.

Gorth strigă ceva oamenilor săi, şi-şi continuă drumul de interceptare, în vreme ce a doua săgeată se îndrepta spre el. Aceasta se lovi de vela mare şi rămase înfiptă în ea, împrăştiind picături de ulei aprins pe punte. Pulberea dinăuntrul fâşiilor de pânză se aprinse şi ea şi ţâşni un buchet de flăcări. Fără să vrea, Gorth împinse echea, iar nava lui se abătu de la drum, cutremurată de violenţa răsucirii.

Struan pregătise şi cea de-a treia săgeată, şi pe când nava cealaltă gonea cu vântul din spate trecând pe lângă el, trase iar şi văzu că săgeata aceasta se izbi de vela focului imens din prova.

Flăcările începură să lingă pânza. Struan răsuci fericit echea făcând volta în vânt, când îl văzu pe Brock ţâşnind de sub punte, măturându-l pe Gorth din cale şi apucând el echea pentru a răsuci nava. Apoi Brock forţă echea până la capăt, aruncându-se astfel spre tribordul navei lui Struan chiar la mijlocul ei, tăindu-i astfel orice cale de scăpare.

Struan prevăzuse mişcarea lui Brock, numai că propria lui navă nu răspunse la cârmă, şi pricepu că ăsta era sfârşitul. Aprinse şi ultima săgeată, aşteptă, lăsându-şi toată greutatea pe eche, rugându-se ca lorcea să-l asculte şi să apuce noua direcţie. Brock stătea în picioare pe dunetă, strigând la echipajul care se lupta cu disperare să stingă focul. Un talmeş-balmeş din arboradă se prăbuşi în flăcări lângă Brock, dar el nici nu luă seama, concentrându-şi toată atenţia asupra locului de la mijlocul navei adverse pe care-l alesese ca punct de lovire.

Struan ochi cu grijă, şi când cealaltă navă era doar la cincisprezece iarzi distanţă trase. Săgeata se înfipse în peretele de lemn lângă capul lui Brock, dar nava lui nu-şi schimbă direcţia. Lorcea lui Struan începu să vireze încet, dar era prea târziu. Struan simţi o izbitură care cutremură toată nava, auzi trosnetul înspăimântător al lemnului frânt atunci când pintenul navei lui Brock spintecă bordajul din babord, nava lui Struan se aplecă, mai-mai să se răstoarne într-o parte, zvârlindu-l pe punte.

O ploaie de scântei şi flăcări se abătu asupra lui Struan, bucăţi de arboradă şi vele în flăcări, care-l făcu să sară iute în picioare. Se auzeau ţipetele chinezilor stăpâniţi de panică, glasul răguşit al oamenilor lui Brock, în vreme ce ambele echipaje se chinuiau în încâlceala aceea prinsă de flăcări. În mijlocul acelui vacarm, Struan auzi strigătul lui Brock: „Iertare!”, şi cele două nave se desprinseră una de cealaltă, lorcea lui Brock luând-o înainte, cu velele în flăcări. Nava lui Struan reveni pe chilă

dreaptă, se aplecă apoi ca beată în bordul tribord, apoi în celălalt bord, canarisindu-se în chip periculos spre babord. Struan apucă echea şi o împinse din răsputeri. Nava răspunse foarte încet la cârmă şi când vântul prinse velele, el o îndreptă spre mal, sperând cu disperare că nu se va duce la fund şi va reuşi s-o pună pe uscat.

Acum văzu că ambele vele ale lui Brock erau în flăcări. Ştia că nu le mai rămâne decât să taie greementul lăsându-l să cadă în apă şi să-l înlocuiască cu altul. Brusc, băgă de seamă că puntea era înclinată cu vreo zece grade spre babord, în partea opusă locului de impact. Se chinui să se ridice în picioare pe puntea în pantă şi se uită peste copastie la uriaşa gaură deschisă în bordaj. Partea de jos a găurii era doar de un inci sub linia de plutire şi Struan pricepu îndată că forţa izbiturii mutase lăzile cu lingouri prin cală. Greutatea tezaurului menţinea nava canarisită la acel unghi. Strigă la Wung să treacă el la eche şi să păstreze acelaşi drum. Apoi apucă fierul de luptă, se repezi la prova şi, învârtind arma pe deasupra capului, adună mai mulţi oameni din echipaj şi-i sili să pornească sub punte. În drum spre cală, aruncă o privire spre May-may şi Ah Gip, care erau tefere, dar speriate în mijlocul talmeş-balmeşului din cabina principală.

— Duceţi sus la punte. Ţine bum-bum!

În cală era o întreagă harababură. Unele lăzi fuseseră sparte şi lingouri zăceau împrăştiate peste tot. Lăzile rămase întregi fuseseră azvârlite în bordul babord. Prin spărtură apa năvălea înăuntru. Când se treziră cu apa până la genunchi, chinezii se arătară înspăimântaţi, gândindu-se că se vor îneca, dar fură şi mai înspăimântaţi de şfichiuirea fierului de luptă şi se apucară să facă tot ce le spunea Struan. Nava se înclină periculos, trosnind, şi spărtura ieşi încet din apă. Struan luă randa de rezervă şi începu să astupe gaura cu pânza aceea, folosind şi lingouri de argint drept dopuri.

— Doamne Dumnezeule! urlă el. Iute-iute!

Oamenii din echipaj săriră să-l ajute şi curând spărtura era astupată şi nu mai intra apa. Struan le făcu semn oamenilor să ia vela cea mare de rezervă şi-i mână spre punte din nou. May-may şi Ah Gip stăteau aşteptând cutremurate, dar erau tefere şi neatinse. May-may încă mai ţinea pistolul în mână, Ah Gip muscheta. Wung, paralizat de spaimă, ţinea mai departe drumul. Struan îi trimise pe oameni la prova, şi cu ajutorul lor trecu randa cea mare pe sub prova lorcei, pe sub cocă, şi apoi o legă strâns exact peste gaura de apă. Presiunea apei lipi pânza de velă peste spărtură, în vreme ce nava se clătină primejdios, aproape să se răstoarne. Din nou îşi sili Struan oamenii să coboare sub punte şi, după ce îndesă mai bine pânza în spărtură şi călăfătui pe unde mai pătrundea apa, îi puse să aşeze restul de lăzi pentru a reduce înclinaţia periculoasă spre babord. Se întoarse din nou pe punte şi cercetă vela şi legăturile ei. Când se convinse că acestea erau strânse bine şi ţineau, începu din nou să respire cu uşurare.

— May-may, te simţi bine?

— Ce nu?

— Simţi doare?

— Poate!

Îi arătă încheietura mâinii: era zdrelită şi sângera. Cercetă locul cu grijă. Deşi o durea, nu părea ca osul să fie rupt. Turnă rom peste rană, bău cu sete şi se uită înspre pupa. Nava lui Brock pornise în derivă, randa cea mare şi focul mare ardeau cu furie. Urmări siluetele oamenilor care tăiau parâmele de legătură şi velele se prăbuşiră în cele din urmă în fluviu. O vreme continuară să ardă pe apă, apoi se lăsă iar întunericul. În preajmă se vedeau câteva jonci şi sampane, dar niciuna dintre ele nu sărise în ajutorul navei care luase foc. Struan scrută întunericul înainte. Canalul celor Şase Stânci, un braţ mai puţin cunoscut, se deschidea în partea de sub vânt. Încercă echea cu

mare băgare de seamă şi nava îşi schimbă direcţia cu câteva puncte. Vântul se opinti în vele şi lorcea se înclină brusc, spărtura dispărând sub apă. Oamenii echipajului scoaseră un strigăt de avertizare, şi Struan corectă din cârmă unghiul de canarisire. Cam periculos de navigat în chipul ăsta, îşi spuse el. Nu îndrăznesc să fac o voltă în tribord. Te trezeşti cu un val mai abraş, smulge vela de pe spărtură şi ne ducem la fund ca un bolovan. Dacă aş lua-o prin Canalul Celor Şase Stânci, Brock n-o să mai dea de mine în vecii vecilor, dar nu pot face volte cum ar trebui să fac. Aşa că trebuie să merg mai departe pe largul fluviului. Să fug cu vântul din spate cât mai mult.

Îşi verifică poziţia. Pagoda de Marmură se afla la opt sau nouă mile mai la vale. Având peste spărtură vela aceea care funcţiona ca o ancoră de furtună, nava nu făcea acum decât vreo două noduri sau trei cel mult. Fiind silit să urce cât mai mult pe vânt, ca să evite necesitatea de a face vreo voltă, viteza navei avea să se reducă şi mai mult. În faţă, fluviul făcea meandre şi coturi. Poate, dacă am puţin *joss,* n-o să fiu nevoit să fac volta în tribord. O să cobor velele cu totul, am să derivez cu curentul şi când mi-o veni bine ridic din nou velele. Îi dădu echea lui Wung, coborî în cală ca să verifice cum stătea pânza velei îndesate în spărtură. O vreme o să mai ţină… cu puţin *joss,* se gândi el. Luă nişte ceşti de ceai şi urcă pe punte. Echipajul se strânsese ameninţător într-o parte. Nu se vedeau decât şase oameni.

— Heya! Numai şase om. Unde doi, heya?

Wung arătă cu mâna peste bord şi râse:

— Aruncat, căzut! apoi arătă cu mâna în urmă şi ridică din umeri. Nu conteşte.

— Dumnezeule, de ce nu salvat la ei, heya?

— De ce salvat, heya?

Struan înţelese că nu avea niciun rost să înceapă să-i explice. Chinezii socoteau că aşa fusese *jossul* lor să cadă peste bord. *Jossul, jossul* lor să se

înece, şi în acelaşi timp voinţa zeilor. Nu era deloc înţelept să te amesteci când era la mijloc voinţa zeilor. Dacă salvai un om de la moarte, răspundeai apoi de viaţa lui până la moarte. Aşa-i cinstit, fiindcă dacă te amesteci împotriva voinţei zeilor, trebuie să fii gata să-ţi asumi şi responsabilităţile lor. Struan turnă nişte rom într-o cană şi i-o dădu lui May-may. Oferi fiecărui om din echipaj câte o porţie de rom, fără să se aştepte ca vreunul să-i mulţumească, şi nici nu mulţumi careva. Ciudat, îşi spuse el, dar e în spiritul chinezului. De ce mi-ar mai mulţumi pentru că le-am salvat viaţa? Nu ne-am scufundat numai pentru că *jossul* a vrut aşa. Doamne, îţi mulţumesc pentru acest *joss.* Mulţumesc.

— Hola! strigă îngrijorat unul din oamenii din echipaj, uitându-se peste copastie.

Pânza îndesată în spărtură ieşise şi se târa prin apă. Struan se repezi sub punte. Îşi smulse fierul de luptă de la mână şi începu să bage pânza îmbibată de apă în rana navei. În santină apa ajunsese la trei picioare şi plescăia într-o parte şi-n cealaltă. Luă o ladă cu lingouri şi o rezemă de pânza îndesată, după care înfipse lingouri de argint ca nişte pene în spărturi.

— O să ţină, spuse el tare. Mda, poate!

Luă fierul de luptă şi se duse în cabina principală. Totul era vraişte. Trase plin de jind cu ochiul la cuşetă. Apucă o saltea umplută cu paie şi începu să urce scara, în capul scărilor încremeni. Wung stătea cu pistolul îndreptat spre el. Un alt chinez îl ameninţa cu o muschetă, în vreme ce Ah Gip zăcea inertă la picioarele lui. Un membru al echipajului îi prinsese gâtul lui May-may în menghina braţului şi-i astupase gura cu mâna. Când Struan instinctiv ridică salteaua şi se aruncă într-o parte a coridorului, Wung apăsă pe trăgaci. Simţi cum glontele îi şterge gâtul şi se zvârli cu capul înainte pe punte, cu faţa arzându-i de muşcătura prafului de puşcă şi ţinând salteaua ca

pe un scut patetic. Al doilea chinez trase drept în el de aproape, dar muscheta explodă retezându-i mâinile şi omul rămase uitându-se tâmp la cioturile braţelor, nevenindu-i să creadă, şi începu să urle.

Struan răsuci fierul de luptă când Wung şi ceilalţi din echipaj se repeziră la el să-l doboare. Bila cu ghinturi îl prinse pe Wung în plin, drept în mijlocul obrazului, smulgându-i jumătate de falcă, omul se învârti năucit şi dispăru. Struan lovi din nou cu fierul şi un alt om se prăbuşi, în vreme ce altul i se repezi în spinare, încercând să-l sugrume, folosindu-se de propria lui coadă de păr drept laţ, dar Struan se descotorosi şi de el. Cel care o ţinea pe May-may sări spre el, dar Struan îl izbi cu mânerul armei în faţă, iar când omul urlă şi se prăbuşi, el îl zdrobi sub picioare. Doi care rămăseseră neatinşi fugiră la prova. Abia mai trăgându-şi sufletul, Struan alergă după ei. Aceştia săriră peste bord. Dinspre dunetă auzi un ţipăt. Wung, cu sângele curgându-i pe jumătate de faţă, bâjbâia nefiresc, orbeşte, s-o apuce pe May-may. Ea îi scăpă din mână şi porni împleticindu-se să se refugieze din calea lui. Struan se întoarse la pupa şi-l ucise.

Cel rămas fără braţe porni să urle sfâşietor. Struan îl ucise şi pe el şi-l scăpă de suferinţe. Pe navă se lăsă liniştea. May-may se uita ţintă la o bucată de mână şi o cuprinse o criză cumplită de greaţă. Struan îi făcu vânt mâinii peste bord. Când îşi mai veni în fire, aruncă toate cadavrele în apă, în afară de trupul unui chinez. Se duse şi o cercetă pe Ah Gip. Răsufla pe gură, din nas îi curgea sânge.

— Cred că o să-şi revină, spuse el, şi se miră şi el cât de răguşit îi suna vocea.

Îşi pipăi faţa. Valuri de durere îl cutremurară. Se lăsă să cadă lângă May-may.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, îi spuse ea, copleşită de lacrimi. Acum eram cu pistolul în mână, acum m-am trezit cu o mână la gură şi ei trăgeau în tine. Cum de n-ai murit?

— Ba cred că-s mort, îi răspunse el.

Partea stângă a feţei îi era arsă rău de tot, părul pârlit şi-i lipsea jumătate dintr-o sprânceană. Durerea din piept i se mai domoli.

— De ce… ăştia… de ce-au făcut una ca asta? De ce? Wung doar era omul de-ncredere al lui Jin-qua!

— Doar tu ai spus-o cu gura ta: oricine va fi îmboldit să pună mâna pe tezaur. Da. Oricine. Nici măcar nu-i condamn. Am fost un tâmpit că m-am dus în cală.

Cercetă drumul înainte. Târâş-grăpiş, mergeau în direcţia cea bună. May-may zări urma glontelui pe gâtul lui.

— Doar un inci, jumătate de inci mai trebuia, şopti ea. Mulţumeşte zeilor că ţi-au sorocit un *joss* bun. Merită daruri imense.

Struan simţi mirosul dulceag de sânge şi acum, când se ştiu în siguranţă, stomacul i se întoarse pe dos, bâjbâi să se apuce de copastie şi vomită. Apoi găsi un ghiordel de lemn şi spălă puntea. La urmă curăţă şi lanţul de luptă.

— Pe individul ăsta de ce-l mai laşi aici? îl întrebă May-may.

— Nu e mort.

— Aruncă-l în apă.

— După ce moare. Sau dacă îşi revine, de mai poate, o să poată sări singur în apă.

Struan inspiră adânc şi valul de greaţă îl părăsi. Îl dureau picioarele de oboseală, se duse până la Ah Gip şi o ridică, aşezând-o lângă piciorul catargului mare.

— Ai văzut unde a fost lovită?

— Nu.

Struan îi scoase haina matlasată şi o cercetă cu atenţie. Nu avea niciun semn nici pe spate, nici pe

piept, dar se vedea o urmă de sânge la baza cozii părului. O înveli din nou şi o aşeză cât mai comod. Faţa îi era cenuşie şi pătată, răsuflarea poticnită.

— Nu arată prea bine.

— Acum cât mai avem de mers? îl întrebă May-may.

— Două sau trei ore! Apucă echea. Nu ştiu. Poate chiar mai mult.

May-may se lăsă pe spate, aşteptând ca vântul şi aerul rece să-i limpezească gândurile. Struan zări sticla spartă de rom rostogolindu-se lângă gurile sabordului.

— Coboară sub punte. Vezi dacă mai este vreo sticlă de rom, bine? Cred că erau două.

— Iartă-mă, Tai-Pan, din cauza prostiei mele era să fim ucişi.

— Nu, fato. Din cauza tezaurului. Aruncă o privire şi în cală.

Ea se îndreptă spre scara de coborâre. Nu se arătă multă vreme.

Când se întoarse, aduse un ceainic şi două ceşti.

— Fac mai bine ceai, îi spuse ea mândră. Fac foc şi apoi pun de ceai. Sticla de rom e spartă. Aşa că bem ceai.

— Habar n-aveam că ştii să faci ceai, cu atât mai puţin focul, îi spuse el ca s-o necăjească.

— Când am să ajung bătrână şi fără un dinte în gură o să fiu amah.

Băgă de seamă că ultimul dintre marinarii chinezi nu mai era pe punte. Turnă ceai şi-i întinse ceaşca, zâmbind nesigură.

— Mulţumesc.

Ah Gip îşi recăpătă cunoştinţa. Vomită, apoi leşină iar.

— Nu-mi place deloc cum arată, spuse Struan.

— E o sclavă minunată.

Bău ceaiul şi-i fu recunoscător.

— Cât de multă apă e în cală?

— Podeaua e acoperită de apă! May-may sorbi din ceai. Cred că ar fi înţelept să… cum se zice… să-i cumpărăm pe zeii mării de partea noastră.

— O rugă? Mda, o rugă.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, e înţelept dacă le-am trimite zeilor o rugă de mulţumire.

— Și cum o să faci?

— În cală sunt o mulţime de lingouri. Un singur lingou e destul.

— N-ar fi bine deloc. Mare părăduială de argint. Am mai trecut prin astea de o mie de ori, nu există zei, ci un Dumnezeu.

— Adevărat. Dar te rog eu. Te rog, Tai-Pan. Te rog! Îndreptă spre el nişte ochi în care se citea implorare. Avem nevoie de mult şi fantastic ajutor. Te sfătuiesc să înălţăm o rugă să cerem de îndată binecuvântarea specială a zeului mării.

Struan renunţase să mai încerce să o facă să priceapă că nu există decât un Dumnezeu, că Isus e fiul lui Dumnezeu, că la urma urmei creştinismul era singura religie adevărată. Cu doi ani în urmă se străduise să-i explice în ce consta creştinismul.

— Vrei să fiu creştină? Atunci sunt creştină, îi mărturisise ea veselă.

— May-may, nu e chiar atât de uşor. Trebuie chiar să crezi.

— Bineînţeles. Eu cred tot ce vrei tu să cred. E un singur Dumnezeu. Dumnezeul creştin şi barbar. Dumnezeul cel nou.

— Nu e un Dumnezeu barbar, nu e un Dumnezeu nou. E…

— Isus al vostru nu e chinez, heya? Atunci e barbar. Şi cum zici tu la mine că nu e nou, când acum două mii de ani nici nu se născuse măcar, heya? E nou nouţ. Aiii iaaa, zeii noştri sunt de cinci, zece mii de ani vechime.

Struan nu se simţise în largul lui, pentru că deşi era creştin şi se ducea la biserică şi uneori se şi ruga şi cunoştea Biblia la fel ca cei mai mulţi

oameni obişnuiţi, nu avea nici învăţătura, nici priceperea de a o învăţa pe fată. Aşa că-l pusese pe Wolfgang Mauss să-i explice Sfânta Scriptură în dialectul mandarin. Iar după ce Mauss o învăţase şi o botezase, Struan descoperise că ea se ducea mai departe la templul chinezesc.

— De ce te mai duci acolo? E ca şi cum ai fi din nou păgână. Te pleci dinaintea idolilor.

— Şi atunci chipul cioplit în lemn al lui Isus pe cruce din biserică ce e, dacă nu tot un idol? Sau chiar crucea, da? Nu e şi ea tot un idol?

— Nu-i acelaşi lucru.

— Dar Budha nu e decât un simbol al lui Budha. Flăcăule, eu nu mă închin la idoli. Eu sunt chinezoaică. Chinezii nu se închină la idoli, numai la ideea din statuie. Noi chinezii nu suntem proşti. Suntem chiar nemaipomenit de deştepţi în treburile astea cu zei. Şi de unde să ştiu eu că Isus, care a fost un barbar, îi iubeşte pe chinezi, heya?

— Vrei te rog să nu mai spui astfel de vorbe? Înseamnă să huleşti pe Domnul. Wolfgang doar ţi-a explicat toată Biblia în lunile astea din urmă. Bineînţeles că Isus îi iubeşte pe toţi oamenii, la fel.

— Atunci de ce bărbaţii aceia creştini, care-s preoţi şi poartă fuste lungi şi nu au parte de femei, zic că ceilalţi preoţi creştini care se îmbracă la fel ca toţi bărbaţii şi fac mulţi copii sunt nişte nebuni, heya? Dom' Mauss zice că înainte au fost multe războaie, mulţi oameni ucişi. Aiii iaaa! Diavolii cu fuste lungi au ars în foc bărbaţi şi femei! Scutură din cap cu putere. Tai-Pan, mai bine să ne schimbăm credinţa acum. Să fim creştini din aceia cu fuste lungi, şi dacă nu mergem cu ei la pierdere, n-o să fim arşi. Creştinii tăi cei blânzi nu ard oameni, aşa-i, heya?

— Numai din motivul ăsta nu-ţi schimbi credinţa. Catolicii se înşală. Ei…

— Tai-Pan, ascultă-mă pe mine. Să ne facem creştini cu fuste lungi. Şi mai spun ca tu să ai grijă de Dumnezeul vostru cel nou Isus şi să fii cu mare

băgare de seamă, şi eu am să-l cinstesc cât am să pot de bine, dar am să mă îngrijesc şi de zeii noştri chinezeşti adevăraţi cu mare băgare de seamă! Întări spusele dând energic din cap şi apoi zâmbi fermecător. Şi atunci oricare dintre ei o fi mai puternic o să aibă el grijă de noi.

— Nu poţi face una ca asta. Nu există decât un singur Dumnezeu. Unul!

— Dovedeşte-o! îi replică ea.

— N-am cum.

— Vezi! Cum poate un muritor să aducă dovada lui Dumnezeu, sau a oricărui zeu. Dar sunt creştină ca şi tine. Din fericire şi chinezoaică, şi în treburile astea cu zeii e mai bine să gândeşti puţin chinezeşte. E tare înţelept să ai mintea cât mai deschisă. Cât mai mult. S-a întâmplat să ai parte de *joss* că eu sunt chinezoaică. Pentru că atunci în numele nostru mă pot ruga de zeii chinezi. Pentru ca să adauge în grabă: Care, bineînţeles, nici nu există! Zâmbi. Nu-i aşa că-i minunat?

— Nu.

— Bineînţeles, dacă aş avea de ales, dar nu am pentru că nu există decât un singur Dumnezeu, aş prefera zeii chinezi. Ei nu vor ca adepţii lor să omoare alţi zei sau să-i ucidă pe toţi oamenii care nu li se închină dinainte! După care continuă repede: Dar Dumnezeul creştin al barbarilor, care e singurul şi unicul Dumnezeu, mie, femeie simplă şi proastă, mi se pare cam dornic de sânge, şi greu te mai descurci cu el, dar bineînţeles că eu cred în el. Asta-i, încheie ea cu convingere.

— Asta nu înseamnă nimic.

— După mine, Tai-Pan, raiul acela al vostru e un loc tare ciudat. Toţi zboară pe acolo ca păsările şi toţi cu barbă. În rai se face dragoste?

— Nu ştiu.

— Dacă nu putem face dragoste, eu nu mă duc în raiul vostru. A, nu, sigur! Fie el Dumnezeul cel adevărat, sau neadevărat! Ar fi un loc tare rău. Trebuie să aflu şi eu înainte de a mă duce acolo.

Da, da, neapărat. Şi încă ceva, Tai-Pan. De ce Dumnezeul acela care e singurul adevărat, şi fantastic de înţelept, spune să nu ai decât o singură nevastă, heya, ceea ce e cumplit de prosteşte? Şi dacă tu eşti creştin, atunci de ce mai suntem noi de parcă am fi soţ şi soţie, când tu ai deja o nevastă? Adulteraţiune, da? Tare păcat. Şi de ce tu calci atâtea din cele zece porunci, heya, şi îţi zici tare frumos că eşti creştin?

— May-may, ştii, unii dintre noi sunt slabi şi păcătoşi. Isus Domnul o să ne ierte pre noi, pe unii din noi. Ne-a promis că de ne pocăim, o să ne ierte.

— Eu n-aş face una ca asta, îi replică ea cu tărie. Dacă eu aş fi unicul şi cel mai mare Dumnezeu. Nu, hotărât. Şi încă ceva Tai-Pan. Cum poate Dumnezeul vostru să fie o treime, şi să aibă un fiu numărul unu, care şi el e Dumnezeu şi e născut de o femeie femeie, fără ajutorul unui bărbat bărbat, care apoi ajunge mama lui Dumnezeu? Uite asta eu nu pricep. Dar nu cumva să înţelegi greşit, Tai-Pan, eu sunt creştină ca oricare alta, pe Dumnezeu, heya?

Avuseseră multe astfel de discuţii şi de fiecare dată se trezise prins într-o controversă care nu avea nici început nici capăt, ştiind doar atât, că nu există decât un singur Dumnezeu adevărat, şi că May-may n-o să înţeleagă niciodată una ca asta. Sperase doar că El, când va alege El ceasul, o să o lumineze…

— Te rog, Tai-Pan, dacă ne prefacem acum puţin, insistă din nou May-may, n-o să se supere nimeni. Am şi înălţat o rugăciune către Dumnezeu cel unic. Dar nu uita că suntem acum în China şi că acesta e un fluviu chinezesc.

— Dar n-are niciun fel de zeu.

— Ştiu, ştiu, Tai-Pan, ştiu bine. Dar eu sunt numai de doi ani creştină, aşa că tu şi Dumnezeu trebuie să aveţi răbdare cu mine. El o să mă ierte, încheie ea triumfătoare.

— Bine, bine, se dădu Struan bătut.

May-may coborî sub punte. Când se întoarse se vedea că-şi spălase faţa şi mâinile, îşi împletise părul. În mâini ţinea un lingou de argint învelit într-o hârtie. Hârtia era acoperită cu caractere chinezeşti.

— Tu ai scris caracterele?

— Da, am găsit o pană de scris şi cerneală. Am scris o rugă pentru zeul mării.

— Şi ce spune ruga?

— O mare, înţelept şi puternic zeu al mării, în schimbul acestui dar imens, de aproape o sută de taeli de argint, te rog ajută-ne să ajungem la nava barbară numită *China Cloud,* care aparţine barbarului meu şi de acolo la insula Hong Kong pe care barbarii ne-au furat-o.

— Nu cred că ruga asta e mare scofală, interveni el. La urma urmei, argintul e al meu, şi mie nu-mi place să mi se spună barbar.

— E o rugă politicoasă, şi spune adevărul adevărat. E vorba de un zeu chinez. Pentru un chinez tu eşti un barbar. E foarte important ca într-o rugăciune să spui adevărul.

Apoi se apropie cu mersul ei delicat de copastia bordului în care era canarisită nava, şi cu mare greutate reuşi să ţină în mâna întinsă lingoul de argint învelit în hârtie, închise ochii şi dădu glas rugăciunii pe care o scrisese. Apoi, stând cu ochii închişi mai departe, scoase hârtia de pe lingoul de argint şi dădu hârtiei drumul în apă, ascunzând iute lingoul în faldurile veşmintelor ei. Deschise ochii, urmări cum hârtia era înghiţită de curentul format de înaintarea navei. Apoi veni înapoi veselă, cu lingoul în mână.

— Aşa, şi acum ne putem odihni.

— Dumnezeule, dar asta e înşelătorie curată, explodă Struan.

— Cum?

— N-ai dat drumul lingoului în apă.

— Sssssst! Nu aşa de tare. O să strici totul! Apoi continuă în şoaptă: Bineînţeles că nu. Doar nu crezi că sunt nebună.

— Credeam că vrei să faci o danie zeului.

— Dar i-am şi făcut-o, şopti ea nedumerită la culme. Doar n-ai crezut că am să arunc în fluviu tot argintul ăsta, heya? Dumnezeule, sunt o ciozvârtă de aruncat la câini, sunt eu nebună?

— Atunci de ce-ai mai făcut toate…

— Sssssst! făcu May-may speriată. Nu mai vorbi atât de tare. S-ar putea ca zeul mării să te audă.

— De ce te-ai prefăcut că arunci argintul peste bord? Asta nu mai e ofrandă.

— Jur pe Dumnezeul meu, Tai-Pan, că nu te înţeleg deloc. De ce să aibă zeii nevoie de argint adevărat, heya? La ce să folosească ei argintul adevărat? Să-şi cumpere veşminte adevărate, mâncare adevărată? Zeii sunt zei şi chinezii sunt chinezi. Eu am făcut ofranda şi ţi-am salvat argintul. Jur pe Dumnezeu, barbarii ăştia sunt oameni tare ciudaţi.

May-may coborî în cală, vorbind de una singură în dialectul Soochow: „Ca şi cum aş fi în stare sămi bat joc de argint. Ce-s eu, împărăteasă, să arunc argintul aşa! Aiii iaaa!” îşi spunea ea, dibuind drumul spre cală. „Şi nicio afurisită de împărăteasă n-ar fi atât de nebună.”

Puse lingoul în santină de unde îl luase şi se întoarse pe punte. Struan o auzi venind şi încă mormăind enervată în chinezeşte.

— Ce spui acolo? o întrebă el.

— Oare să fiu eu atât de nebună încât să risipesc argintul atât de greu dobândit? Sunt eu barbară? Sunt eu o risipitoare…

— Bine, bine. Dar eu tot nu pricep cum de crezi tu că zeul mării o să-ţi împlinească ruga când tu îl tragi pe sfoară pe faţă. Toată povestea asta e nemaipomenit de aiurită.

— Nu mai spune lucrurile astea atât de tare, interveni ea. El şi-a primit ofranda. Acum o să ne ajute. Un zeu n-are nevoie de argint adevărat, doar de idee. Şi asta a şi dobândit! Îşi aruncă înveselită capul pe spate. Zeii sunt ca oamenii. Sunt în stare să creadă totul dacă ştii cum să le vorbeşti! Apoi adăugă: Dar poate că zeul e plecat pe undeva şi n-o să ne ajute oricum şi o să ne ducem la fund, nu conteşte.

— Şi încă ceva, continuă el neîndurător. De ce să vorbim în şoaptă, ei? E doar un zeu chinez al mării. Cum naiba să ştie el englezeşte, heya?

Ideea o încurcă pe May-may. Se încruntă, gândindu-se intens. Apoi ridică din umeri.

— Un zeu e zeu. Poate că şi ei vorbesc limba barbarilor. Mai vrei ceai?

— Mulţumesc.

Turnă ceai în ceaşca lui şi a ei. Apoi îşi cuprinse genunchii cu mâinile, aşezându-se pe o gură de magazie, îngânând un cântecel. Lorcea se clătina mânată de curentul fluviului. Se iveau zorile.

— May-may, eşti o femeie şi jumătate, îi spuse Struan.

— Şi eu ţin la tine! Se ghemui în el. Câţi bărbaţi sunt ca tine, în ţara voastră?

— Vreo douăzeci de milioane, bărbaţi, femei, copii.

— Se zice că sunt vreo trei sute de milioane de chinezi.

— Asta înseamnă că tot al patrulea om de pe pământ e chinez.

— Dar dacă toţi barbarii sunt ca tine, mă îngrijorează soarta poporului meu. Eşti în stare să omori atât de mulţi cu atâta uşurinţă.

— I-am omorât pentru că au încercat ei mai întâi să mă omoare pe mine. Şi noi nu suntem barbari.

— Sunt fericită că te-am văzut cum ştii tu să ucizi, spuse ea fascinată, cu ochii strălucitori, cu o aură proiectată de lumina tot mai puternică a

zorilor în jurul capului. Şi sunt tare fericită că n-ai murit.

— Odată şi odată o să fiu şi eu mort.

— Da, bineînţeles. Dar sunt fericită că te-am văzut cum ştii tu să ucizi. Fiul nostru Duncan va fi vrednic de tine.

— La vremea când va fi el mare, n-o să mai fie nevoie să omoare.

— La vremea când copiii copiilor copiilor copiilor lui vor ajunge mari, oamenii tot se vor omorî între ei. Omul e un animal ucigaş. Mai toţi oamenii. Noi chinezii ştim. Dar barbarii sunt mai răi decât noi. Mai răi.

— Aşa crezi numai pentru că tu eşti chinezoaică. Voi aveţi obiceiuri mult mai barbare decât avem noi. Dar oamenii se mai şi schimbă, May-may.

Atunci ea îi replică simplu:

— Învaţă de la noi, din lecţiile Chinei, Dirk Struan. Oamenii nu se schimbă niciodată.

— Învaţă tu de la noi, din lecţiile Angliei, fetiţo. Lumea poate pune rânduială pe pământ, unde toţi să fie egali în faţa legii. Şi legea-i dreptate. Adevăr. Fără înşelătorie.

— Şi dacă mori de foame, treaba asta mai e aşa de importantă?

Stătu şi se gândi la asta multă vreme. Nava înainta târâş-grăpiş la vale. Pe lângă ei trecură alte nave, în susul şi în josul fluviului, şi echipajele se uitau cu curiozitate la lorcea aceea, dar nu spuneau nimic. Înaintea lor fluviul făcea un cot şi Struan manevră încet lorcea în canal. Improvizaţia aceea cu pânză de vele părea să ţină încă.

— Da, cred că şi atunci, îi răspunse în cele din urmă. Da. Cred că e foarte important. A, da, voiam să te-ntreb ceva. Ai spus că ai fost s-o vizitezi pe Suprema Doamnă a lui Jin-qua. Unde ai cunoscut-o?

— Am fost sclavă în casa ei, îi răspunse May-may calmă. Chiar înainte ca Jin-qua să mă vândă

ţie! Se uită în ochii lui. Doar m-ai cumpărat, nu-i aşa?

— Da, te-am dobândit după obiceiurile voastre, da, aşa-i. Dar nu eşti sclavă. Poţi să pleci, poţi să rămâi, eşti liberă. Doar ţi-am spus asta încă din prima zi.

— Atunci nu te-am crezut. Acum te cred, Tai-Pan! Se uita la ţărm şi la navele care treceau. N-am mai văzut până acum cum se omoară oamenii între ei. Nu-mi place asta. Oare din cauză că sunt femeie?

— Da. Şi nu. Nu ştiu.

— Ţie îţi place să ucizi?

— Nu.

— Păcat că săgeata ta nu l-a nimerit pe Brock.

— Nici n-am tras să-l nimeresc pe el. N-am încercat să-l ucid, ci doar să-l fac să răsucească echea.

Fata rămase uluită.

— Jur pe Dumnezeu, Tai-Pan, eşti cu totul şi cu totul fantastic.

— Jur pe Dumnezeu, May-may, îi răspunse el cu ochii mijiţi a zâmbet. Eşti cu totul şi cu totul fantastică.

Ea se întinse pe o parte, fără să-l slăbească din ochi, simţind cât îi e de drag, apoi adormi.

Când se trezi, soarele era sus. Terenuri joase se vedeau în apropierea ţărmurilor, pierzându-se departe, în zarea înceţoşată. Un pământ rodnic, pe care erau parcă desenate nenumărate ogoare de orez, înverzite, orezul de iarnă legănându-se în bătaia vântului. În depărtare, munţi cu panaşe de nouri.

Pagoda de Marmură se ivi drept în faţă. Mai jos de ea se vedea *China Cloud.*

CARTEA A DOUA

Capitolul nouă

Patru zile mai târziu, *China Cloud* stătea la ancoră în mare taină în golful Deepwater, în partea de sud a insulei Hong Kong. Era o dimineaţă răcoroasă, cu cerul acoperit de nori, şi o mare cenuşie. Struan stătea în picioare dinaintea ferestrei în formă de romb a cabinei principale, şi se uita spre insulă. Munţii golaşi coborau abrupt spre ţărm, în apropierea golfului, vârfurile lor dispărând în nori. În capătul golfului se întindea o mică plajă cu nisip, de unde terenul se înălţa deodată iar spre nori, peisaj aspru şi singuratic. Pescăruşii ţipau, valurile clipoceau molcom în bordajul navei şi clopotul răsună de şase ori.

— Da, răspunse Struan auzind o bătaie în uşă.

— Şalupa s-a întors, îi spuse căpitanul Orlov cu voce obosită.

Avea nişte umeri neobişnuit de largi, spinarea gârbovită, abia cinci picioare înălţime, nişte braţe masive şi un cap imens. La încheietura mâinii îi spânzura un fier de luptă. De când tezaurul fusese adus la bord, fierul de luptă nu-l mai părăsise zi şi noapte, ba chiar dormise cu el la mână.

— Pe barba lui Odin, încărcătura pe care o avem noi acum la bord e mai afurisită decât frigurile negre.

— S-au mai ivit necazuri?

— Necazuri zici? Pe o navă comandată de mine niciodată, pe crucea Mântuitorului! Piticul acela atât de rău întocmit chicoti, în ochi aprinzându-i-se o lumină răutăcioasă. Cel puţin nu atâta vreme cât nu dorm, nu, Ochi Verzi?

Struan îl întâlnise pe Orlov rătăcind prin docurile din Glasgow, cu mulţi ani în urmă. Era un norvegian naufragiat în primejdiosul arhipelag Orkney şi nu fusese în stare să găsească o altă navă pe care să se îmbarce. Oamenii mării puteau avea orice naţionalitate, nu conta, dar niciun proprietar

n-ar fi încredinţat o navă unui om atât de ciudat care nu spunea nimănui sir sau mister, şi care nu accepta să fie numit decât căpitan şi nimic altceva.

— Sunt cel mai bun căpitan din lumea asta! strigase el de nenumărate ori, şi faţa plină de pete, cu nasul coroiat, îi tremura de furie. Am fost destulă vreme marinar de rând, n-am să mai fiu niciodată. Pune-mă la încercare, şi am să-ţi dovedesc, pe sângele zeului Thor!

Struan examinase cunoştinţele lui Orlov asupra mării şi vânturilor, îi pusese la încercare puterea şi curajul, şi nu-i găsise niciun cusur. Orlov vorbea engleza, franceza, rusa, finlandeza şi norvegiana. Avea o minte sclipitoare şi o memorie uimitoare. Deşi semăna mai degrabă cu un pitic şi era în stare să fie la fel de primejdios ca un rechin, Orlov era cinstit şi puteai avea deplină încredere în el; Struan îi dăduse pe mână o navă mai mică, apoi una mare. În cele din urmă, comanda unui cliper. Cu un an înainte îl făcuse căpitan pe *China Cloud,* ştiind că pretenţiile lui Orlov, care păreau lăudăroşenie, erau de fapt adevărate. Struan mai turnă nişte ceai, fierbinte şi dulce, dres cu rom.

— Îndată ce domnul Robb şi Culum se urcă la bord, porneşti spre portul Hong Kong.

— Cu cât mai repede cu atât mai bine, aşa-i?

— Unde-i Wolfgang?

— În cabina lui. Ai nevoie de el?

— Nu. Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Orlov îşi aranjă enervat hainele umede de mare în vreme ce părăsea încăperea.

— Cu cât scăpăm mai iute de încărcătura asta ciumată, cu atât mai bine. Cea mai afurisită din câte mi-a fost dat să văd.

Struan nu-i răspunse. Era frânt de oboseală, dar mintea îi lucra cu înfrigurare. Aproape că am ajuns acasă, îşi spuse el. Numai câteva ceasuri încă şi vei fi la adăpost în port. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru marina regală. Lângă una dintre fregate poţi să stai şi să te mai odihneşti şi tu. Cabina cea mare

era spaţioasă şi luxoasă. Dar acum era plină de muschete, cuţite, fiare de luptă, săbii şi hangere de abordaj. Înainte de a aduce tezaurul la bord, îşi dezarmase întregul echipaj. Acum numai el şi căpitanul Orlov purtau arme. Struan simţea tensiunea care îmbibase parcă toată nava. Tezaurul îi îmbolnăvise pe toţi. Mda, se gândi el, n-a rămas niciunul neatins de microb. Nici Robb. Nici Culum. Poate că nici Orlov.

În timpul călătoriei de la Pagoda de Marmură, Ah Gip intrase în comă şi apoi îşi dăduse sufletul. Struan voise s-o înmormânteze în mare, dar May-may îl rugase să nu facă una ca asta.

— Ah Gip a fost o sclavă credincioasă, îi spusese ea. Ar însemna să stârneşti un *joss* rău dacă n-o restitui părinţilor ei ca s-o îngroape ca pe o chinezoaică ce este, absolut tare cumplit, Tai-Pan.

Aşa că Struan schimbase destinaţia navei şi pornise spre Macao. Acolo, cu ajutorul lui Mauss, îi cumpărase lui Ah Gip un sicriu frumos, şi-l încredinţase părinţilor. Pentru înmormântarea fetei le oferise şi zece taeli de argint. Părinţii ei erau nişte Hoklo, din poporul acela de barcagii, şi-i mulţumiseră îndelung şi îl bătuseră la cap s-o ia în schimb pe sora mai mică a lui Ah Gip, Ah Sam. Ah Sam avea cincisprezece ani, o fetişcană numai veselie, care vorbea şi pidgin English, lucru neobişnuit pentru cei din neamul Hoklo, şi mai avea şi picioarele legate. May-may o ştia pe Ah Sam şi fusese de acord s-o cumpere, aşa că Struan încuviinţă. Părinţii ei cerură trei sute de taeli de argint pentru Ah Sam. Struan ar fi acceptat să le dea suma asta, dar May-may îi spusese că şi el şi ea aveau să-şi piardă obrazul dacă ar fi plătit primul preţ care li se cerea. Aşa că s-a tocmit ea cu părinţii şi a coborât preţul la o sută şaisprezece taeli. Struan împlini apoi toate formalităţile de cumpărare a fetei aşa cum era obiceiul. Dar, după

aceea, după ce vânzarea s-a încheiat iar el, după legea chineză, devenise stăpânul unei sclave, Struan rupse în faţa fetei documentul şi-i spuse că nu mai era sclavă, ci slujnică. Ah Sam nu pricepu. El ştia că mai apoi fata o va întreba pe May-may de ce rupsese el hârtia şi May-may avea să-i explice că barbarii ăştia aveau unele obiceiuri ciudate, Ah Sam va fi de acord cu ea şi apoi avea să fie şi mai temătoare faţă de el.

Cât timp *China Cloud* rămăsese la Macao, Struan consemnase tot echipajul la bord, în afară de Wolfgang Mauss. Se temea să nu cumva să răsufle vreun cuvânt despre tezaurul pe care-l avea în cală, şi, cu toate că de obicei avea încredere în oamenii echipajului său, acum, când era la îndemână atâta bogăţie, numai cât s-o apuci, nu mai putea pune bază pe ei. Se aştepta să fie victimă a unui act de piraterie fie din afară, fie dinăuntru. La Macao aproape că izbucni o revoltă la bord, şi pentru prima oară el şi ofiţerii lui fuseseră nevoiţi să folosească biciul, fără alegere, şi pusese pază pe puntea dunetei şi ancorase departe de celelalte nave, în rada puţin adâncă. Sampanelor li se interzisele să se apropie la mai mult de o sută de iarzi de *China Cloud.*

Îl trimisese pe secund, Cudahy, cu cuterul înainte la Hong Kong, pentru a-i aduce pe Robb şi Culum într-un tainic loc de întâlnire, în golful Deepwater, cu instrucţiuni severe de a nu scoate o vorbă despre tezaurul de pe navă. Ştia că asta putea spori pericolul, dar înţelesese că trebuia să-şi asume acest risc. Acum, când tezaurul era în siguranţă pe *China Cloud,* avusese vreme destulă să se gândească la Jin-qua, la Nobila Casă, la Robb şi Culum, şi ce avea de făcut în viitor. Ştia că acum venise sorocul să schiţeze configuraţia viitoare a companiei. Cu sau fără Robb şi Culum. Cu orice preţ.

O lăsase pe May-may la Macao, în casa pe care i-o dăruise. Înainte de plecare, el şi May-may se

duseseră până la Chen Sheng acasă. Duncan, feciorul său în vârstă de trei ani, începu să se prosterne dinaintea lui, dar el îl ridicase în braţe şi-i spusese să nu mai facă asta niciodată, dinaintea nimănui. Duncan îi răspunsese: „Da, Tai-Pan” şi-i îmbrăţişase pe el şi May-may. Kate, mezina, fusese alintată în acelaşi chip ca Duncan, în vreme ce Chen Sheng se învârtea în jurul lor ca o cloşcă bătrână. Se aduseră pe masă ceai şi mâncare, după care Chen Sheng îi ceru lui Struan încuviinţarea să i-o prezinte pe Kai-sung, care dorea să se prosterne dinaintea Tai-Panului. Kai-sung avea treizeci şi şase de ani. Apăru într-o frumoasă rochie în care se îmbinau auriul cu purpuriul, cu ace din jad şi argint în părul ei negru ca smoala. Parcă nici n-ar fi trecut şaptesprezece ani. Avea chipul ca dăltuit în alabastru, ochii la fel de adânci ca în tinereţe. Dar pe chip îi curgeau râuri de lacrimi, vorbi în dialectul cantonez şi May-may traduse cu emoţie.

— Sora cea mai mare e atât de îndurerată pentru că Tai-tai a murit, Tai-Pan. Sora cea mai mare spune că ori de câte ori o să vrei să laşi copiii aici, vor fi ca şi copiii ei. Şi-ţi mulţumeşte pentru că ai fost atât de bun cu ea şi fiul ei.

— Spune-i că e foarte frumoasă şi mulţumeşte-i.

May-may făcu întocmai şi apoi mai plânse şi ea puţin împreună cu Kai-sung, şi apoi fură fericite amândouă. Kai-sung iar se prosternă dinaintea lui şi apoi dispăru. Chen Sheng îl trase pe Struan deoparte.

— Eu auzit bun *joss* la tine, Tai-Pan.

Faţa lui ca o lună plină era numai zâmbet.

— Poate.

— Eu cumpere oameni construieşte la Hong Kong tare tare ieftin la atât *joss* bun! Chen Sheng se ţinu cu mâinile de burdihanul imens şi hohoti de râs. Heya, Tai-Pan, cumpere fecioară la tine sclavă. Vreau? Eu cumpere la tine, heya? Ieftin ieftin.

— Aiii iaa! fecioară! Şi aşa destul necaz!

Struan şi May-may îşi luară copiii şi se întoarseră acasă. Banii pe care-i pierduse May-may la table depăşeau valoarea casei. Cu un aer oficial şi-un întreg ceremonial, ea îi înmână actul de proprietate al casei, dar, în aceeaşi clipă îi oferi şi un pachet de cărţi de joc:

— Tai-Pan, dublu sau nimic, pe toată datoria.

El trase un valet, ea începu să se lamenteze şi să-şi smulgă părul din cap.

— Vai mie, vai mie! Mă aşteaptă bordelul, unde am să ajung o curvă bună doar de dat la câini. De ce-am mai deschis eu gura asta spurcată?

Distrusă cu totul, închise ochii, trase o carte, se îndoi de mijloc ca la o închinăciune, şi deschise ochii numai pe jumătate. Trăsese o damă, urlă de fericire şi i se aruncă în braţe.

Struan se înţelese cu May-may ca el să se întoarcă repede de la Hong Kong, sau să trimită *China Cloud* s-o ia, după care porni cu nava spre golful Deepwater.

Uşa cabinei se deschise.

— Bună, tată, îl salută Culum.

— Hello, Dirk, spuse şi Robb.

— Fiţi bineveniţi la bord. Cum a fost călătoria?

— Destul de plăcută, spuse Robb şi se lăsă să cadă pe un scaun.

Avea ochii încercănaţi.

— Robb, arăţi cam obosit.

— Sunt. Am încercat de toate, totul! Îşi scoase haina groasă, din care ieşeau aburi. Nu ne mai dă nimeni credite. Am pierdut. Dirk, tu ce veşti bune ne aduci? Pipăi în buzunarul hainei sale marinăreşti şi scoase, la iveală o scrisoare. Îmi pare rău că nu pot să-ţi aduc eu nişte veşti, mai bune. A venit pentru tine cu vasul poştal de ieri. De la tata.

Toată emoţia şi fericirea de care fusese cuprins gândindu-se la ceea ce înfăptuise dispărură. Winifred, îi fulgeră lui prin minte, trebuie să fie

vorba despre ea. Luă scrisoarea. Sigiliul era neatins. Recunoscu scrisul încâlcit al tatălui său.

— Ce veşti mai sunt de acasă? se interesă el străduindu-se să nu-l trădeze glasul.

— Dirk, doar atâta a venit. Eu n-am primit nimic, îmi pare rău. Tu ce-ai mai făcut? Ce-ai păţit la obraz? Te-ai ars? Iartă-mă că nu prea ţi-am fost de mare ajutor.

Struan puse scrisoarea pe birou.

— Ai cumpărat teren?

— Nu. Licitaţia terenurilor s-a amânat.

Robb încercă să nu se mai uite la scrisoare.

— Licitaţia e mâine, tată. N-a fost timp îndestul pentru a se face măsurătoarea terenurilor. Aşa că s-a amânat.

Culum se clătină în clipa în care nava se bandă sub apăsarea vântului în vele. Îşi recăpătă echilibrul, sprijinindu-se de birou.

— Să deschid eu scrisoarea?

— Nu, mulţumesc. L-ai văzut pe Brock?

— Acum două zile a sosit de la Whampoa şi *White Witch,* îi răspunse Robb. Eu nu l-am văzut cu ochii mei. Iar suntem în război cu el?

— Da, îi răspunse Struan. Flota de război mai e la Hong Kong?

— Da. Dar de când a venit Eliksen şi ne-a adus veştile proaste, s-a desfăşurat în dispozitiv de război. Intrările dinspre est şi vest au fost ocupate de patrule de pază. O să atace Hong Kong-ul?

— Nu fii caraghios, Robbie.

Robb urmări siajul lăsat de navă. Dirk arată cu totul alt om, îi trecu lui prin minte. Apoi băgă de seamă harababura din cabină.

— Dirk, ce caută aici atât de multe arme? Ce se petrece aici?

— Culum, ce-a mai făcut Longstaff? îl întrebă Struan.

— Habar n-am, îi răspunse Culum. Nu l-am văzut decât o singură dată, şi atunci doar pentru a-i cere aprobarea ca să amânăm licitaţia.

— Nici eu nu l-am mai văzut, Dirk. După ce-a apărut articolul acela despre noi în presă, mulţi oameni au devenit scumpi la vedere. În special Longstaff.

— Ah, ce s-a întâmplat?

— L-am întâlnit a doua zi. Şi mi-a zis: P-onoarea mea, i-adevărat? şi după ce i-am răspuns că da, a luat o priză de tabac şi mi-a zis: Păcat. Ei, Robb, sunt tare, tare ocupat. La revedere. Şi a mai ras un pahar de porto.

— Şi ce-ai fi vrut să facă?

— Dirk, nu ştiu. Cred că mă aşteptam să-şi exprime părerea de rău. Sau chiar să dea o mână de ajutor.

— Longstaff nu l-a concediat pe Culum. Asta-i în favoarea lui.

— A dorit să mă întorc doar pentru că nu s-a găsit pe moment altcineva să-i facă treaba, îi răspunse Culum, care în ultimele două săptămâni se mai împlinise şi-şi mai pierduse din paloarea lăsată de holeră. Cred că-l distrează faptul că suntem faliţi. În ce mă priveşte, adăugă el iute, eu nici nu contez. Vreau să zic acum că Nobila Casă e falimentară.

— Culum, dacă nu suntem noi, o să fie altă companie.

— Da, bine, ştiu, tată. Voiam să zic că… ei bine, între tine şi Longstaff erau nişte legături foarte speciale. Se prosterna dinaintea priceperii tale din cauza averii pe care o aveai. Dar dacă n-ai avere nu mai eşti de soi, şi dacă nu eşti de soi, nu mai poţi fi egal cu el, iar dacă nu eşti egalul lui nu mai ai nici pricepere. Nimic! Cred că e destul de trist.

— De unde ai învăţat chestia cu prosternatul?

— Aşteaptă până ajungi la Hong Kong.

— Ce înseamnă asta, fiule?

— În câteva ceasuri suntem acolo. O să vezi cu ochii tăi! Vocea lui Culum deveni tăioasă. Tată, te rog, deschide scrisoarea.

— Veştile n-or să fugă. Când ai plecat, Winifred abia mai sufla. Speri într-un miracol?
— Da, sper. M-am rugat pentru miracolul ăsta.
— Haideţi în cală, le spuse Struan.

Grămezile ordonate de lingouri de argint străluceau straniu sub lumina legănată a felinarului din cală. Dăinuia un aer închis, îmbâcsit de izul dulceag şi greţos al opiului crud. Peste tot mişunau gândacii negri.
— Uite, aici e îndestul! le spuse Struan.
Robb luă un lingou ca să se convingă că era adevărat, mâinile îi tremurau.
— De necrezut.
Struan le povesti cum dobândise tezaurul acesta. Le încredinţă toate cele discutate cu Jin-qua, în afară de sigiliu şi de cele patru jumătăţi de monedă, de cei cinci lac ce trebuiau păstraţi la loc sigur şi de un lac pentru Gordon Chen. Le relată confruntarea cu Brock pe fluviu, dar nu spuse un cuvânt despre May-may.
— Bestia aia de pirat! se înfurie Culum. Când o să audă de toate astea, Longstaff o să dea ordin ca Brock şi Gorth să fie spânzuraţi.
— De ce? îl întrebă Struan. Brock n-a fost mai rău decât mine. Pur şi simplu din întâmplare a dat peste mine.
— Dar e minciună. Poţi să dovedeşti că e…
— Nici nu pot şi nici n-am să dovedesc nimic. Brock a încercat şi n-a reuşit, asta-i tot. E treaba noastră, şi nimeni să nu-şi bage nasul.
— Nu-mi place chestia asta, insistă Culum. Nu e un mod legal de a trata un act deliberat de piraterie.
— O să ne socotim noi. Când o să-mi vină mie la îndemână.
— Să ne ajute Dumnezeu, suntem salvaţi, se băgă în vorbă şi Robb, cu glas abia auzit. De-acum toate planurile monetare internaţionale vor trece prin noi. Vom fi cea mai bogată companie din

Orient. Dirk, Dumnezeu să te binecuvânteze. Eşti nemaipomenit!

De-acum viitorul e asigurat, exulta de emoţie Robb în sufletul lui. De-acum vom avea destul, chiar şi pentru gusturile extravagante ale lui Sarah. De-acum pot să mă întorc de îndată în ţară. Poate că Dirk o să-şi schimbe intenţiile şi n-o să plece de aici niciodată, n-o să se întoarcă în ţară, o să uite de parlament. Nu mai există niciun motiv de îngrijorare. Acum pot să-mi cumpăr şi eu un castel, şi să trăiesc în tihnă ca un moşier. Copiii or să se căsătorească şi or s-o ducă bine şi o să avem destul şi pentru copiii copiilor lor. Roddy poate termina universitatea şi să se apuce de activitatea bancară, şi să nu-i pese de Orient.

— Dirk, Dumnezeu să te binecuvânteze!

Şi Culum era în culmea extazului. Mintea lui striga: „Asta nu-i tezaur, ci putere. Puterea de a cumpăra arme, sau de a cumpăra voturi pentru a domina parlamentul. Aici e răspunsul pentru chartă şi mişcarea chartistă. Ca Tai-Pan eu pot folosi puterea întreagă a acestei bogăţii… ba şi mai multă… pentru un scop folositor. Doamne, îţi mulţumesc, se ruga el cu fervoare, pentru că ne-ai ajutat în ceas de nevoie. Culum îl privea acum pe tatăl său cu alţi ochi. În ultimele săptămâni, se gândise mult la cele spuse de taică-său cu privire la avere şi putere, la utilitatea acestora. Fiind în anturajul lui Glessing şi la marginea imperiului puterii stăpânit de Longstaff, simţind în plus zâmbetele răutăcioase abia ascunse, ca şi bucuria exprimată deschis faţă de prăbuşirea Nobilei Case, Culum pricepuse că omul singur, fără ranguri nobiliare şi fără putere, e cu totul neajutorat.

Struan simţea lăcomia lui Robb şi Culum. Mda. Îşi spuse el, dar fii cinstit. Tezaurul ăsta îi transformă pe toţi. Uită-te la tine. Ai ucis opt, zece oameni pentru a-l apăra. Da, şi ai fi în stare să mai ucizi o sută. Uită-te la ce te împinge să le faci fiului şi fratelui tău.

— Trebuie să vă spun neapărat ceva, începu el. Acest tezaur mi-a fost dat sub formă de împrumut. În schimbul cuvântului meu. Răspund pentru el în faţa lui Jin-qua. Eu! Nu Nobila Casă.

— Dirk, nu pricep, interveni Robb.

— Tată, ce-ai spus?

Struan luă o Biblie.

— Mai întâi juraţi pe Sfânta Scriptură că cea ce am să vă spun va rămâne sub pecetea tainei, numai între noi trei.

— Chiar e nevoie să mai şi jurăm? se miră Robb. Bineînţeles că n-am să spun niciodată nimănui.

— Robb, juri?

— Bineînţeles.

Şi el şi Culum jurară să păstreze secretul. Struan puse Biblia pe o grămadă de lingouri.

— Acest tezaur e menit pentru salvarea Nobilei Case cu condiţia ca atunci când oricare dintre voi va deveni Tai-Pan să accepte să consacre compania în totalitate pentru a sprijini Hong Kong-ul şi comerţul cu China. În al doilea rând, cartierul general al companiei să fie la Hong Kong. În al treilea rând să preia angajamentele şi responsabilitatea cuvântului meu dat lui Jin-qua şi faţă de moştenitorii lui; să garantaţi că cel pe care-l veţi alege drept succesor ca Tai-Pan să facă acelaşi lucru, şi, în fine, în ultimul rând – şi Struan arătă spre Biblie –, să consimţi ca numai un creştin, şi rudă cu voi, să fie Tai-Pan. Juraţi pe Sfânta Scriptură, aşa cum consimţiţi ca şi succesorul vostru să jure pe Sfânta Scriptură înainte de a-i încredinţa stăpânirea.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Robb, care cunoştea mintea fratelui său mai bine, întrebă:

— Acum ştim toate condiţiile puse de Jin-qua?

— Nu.

— Care-s celelalte?

— Vi le spun după ce juraţi. Ori aveţi încredere în mine, ori nu, cum vreţi.

— Nu e prea cinstit.

— Robb, nici tezaurul ăsta nu e prea cinstit. Trebuie să fiu sigur de voi. Nu e o joacă de copii. În clipa asta nu mă gândesc că îmi sunteţi neamuri. În joc e soarta a o sută de ani. A două sute de ani! În semiobscuritatea împrăştiată de felinarul care se legăna, ochii lui Struan erau de un verzui luminos. Încredinţez Nobila Casă scurgerii vremii după calendarul acestui pământ al Chinei. Cu voi sau fără niciunul dintre voi.

Aerul păru să se facă dintr-o dată vâscos. Robb simţi cum îi curge sudoarea pe umeri şi pe gât. Culum se uita la taică-său încremenit. Robb glăsui:

— Ce înseamnă pentru tine să consacri compania în totalitate pentru a sprijini Hong Kong-ul?

— Să-l sprijine permanent, să-l apere, să facă din el o permanentă bază de negoţ. Iar negoţ înseamnă să deschizi China în faţa lumii. Întreaga Chină. Să atragi China în rândul familiei naţiunilor lumii.

— Asta e imposibil, replică Robb. Imposibil!

— Mda, poate. Dar asta va încerca Nobila Casă să facă.

— Vrei să zici adică să ajute China să devină o putere mondială? îl întrebă Culum.

— Da.

— Dar e primejdios, răcni Robb. E o nebunie! Şi aşa sunt destule necazuri pe lume, fără să mai stârnim şi masa asta de umanitate păgână. O să ne înghită. Pe toţi. Toată Europa.

— Robb, al patrulea om e chinez pe pământ acum. Avem marea şansă de a-i ajuta acum! Să-i învăţăm legea noastră. Legea britanică. Legea, şi ordinea, şi dreptatea. Creştinismul. Într-o zi sau alta vor porni şi singuri în lume, de capul lor. Eu zic că trebuie să le arătăm cum s-o ia pe calea apucată de noi.

— E imposibil. N-o să izbuteşti să-i schimbi niciodată. Niciodată. E zadarnic.

— Acestea sunt condiţiile. În cinci luni de zile vei fi Tai-Pan. La soroc, te va urma Culum, dacă e vrednic de asta.

— Isuse Hristoase din ceruri! explodă Robb. De asta te-ai chinuit tu toţi aceşti ani?

— Da.

— Dirk, întotdeauna am ştiut că ai şi tu visurile tale. Dar asta… e prea mult. Nici nu ştiu dacă e monstruos sau minunat. Pe mine mă depăşeşte.

— Poate, spuse Struan cu glasul dur. Dar e o condiţie pentru supravieţuirea ta, Robbie, a familiei tale, a viitorului ei. În cinci luni vei fi Tai-Pan. Pentru cel puţin un an.

— Ţi-am mai spus şi înainte, cred că e altă hotărâre lipsită de înţelepciune din partea ta, izbucni Robb, cu faţa desfigurată. Nu am nici priceperea, nici viclenia de a mă descurca cu Longstaff, nici pe cele cerute ca să menţin Nobila Casă în primul plan al acestor intrigi de război. Sau să mă descurc cu chinezii.

— Ştiu. Ştiu şi riscul pe care mi-l asum. Dar de-acum Hong Kong-ul ne aparţine. Războiul se va încheia la fel de repede ca şi celălalt. Struan făcu un semn cu mâna spre tezaur. Tot ce-i aici e o stâncă ce nu va putea fi spulberată chiar aşa de uşor. De acum încolo totul rămâne în seama negoţului. Şi eşti un bun negustor.

— Dar nu e numai negoţul. Mai există şi nave care trebuie să navigheze, piraţi cu care să te lupţi, să te descurci şi cu Brock, şi o mie de alte lucruri.

— În cinci luni cele mai importante vor fi înlăturate. Celelalte vor fi problemele tale.

— Oare?

— Da. Fiindcă datorită acestui tezaur, acum valorăm trei milioane şi mai bine. Când am să ies din afacere, am să iau unul cu mine. Şi douăzeci la sută din profit atât cât trăiesc. Şi tu vei face la fel! Se uită la Culum. Când ai să-ţi închei şi tu misia, o să valorăm zece milioane pentru că eu am să te apăr şi pe tine şi Nobila Casă, şi asta din

parlament, şi Nobila Casă va ajunge mai prosperă decât în toate visurile tale. Nu mai trebuie să ne bazăm pe sir Charles Crosse, Donald McDonald, McFee, Smythe, Ross sau toţi ceilalţi pe care-i sprijinim pentru ca să ne susţină cererile, o s-o fac eu. Şi am să vin la Hong Kong şi iar am să plec, aşa că niciunul dintre voi n-are niciun motiv să se îngrijoreze.

— Eu n-am nevoie decât de suficientă avere ca să stau şi să visez în linişte şi să mă trezesc în pace, reluă Robb, în Scoţia. Nu în Orient. Nu vreau să-mi las oasele aici. Cu următoarea navă am plecat.

— Un an şi cinci luni nu e chiar o rugăminte atât de mare.

— E o poruncă, nu o rugăminte, Dirk.

— Nu vreau să te oblig în niciun fel. Acum o lună erai gata să accepţi cincizeci de mii şi să pleci. Prea bine. Oferta e încă valabilă. Dar dacă vrei ceea ce ţi se cuvine pe drept, mai bine de un milion, ăştia o să-i primeşti peste doi ani. Struan se întoarse spre Culum. Flăcăule, ţie îţi cer doi ani din viaţa ta. Dacă devii Tai-Pan, atunci încă trei ani. Cinci ani cu totul.

— Dacă nu accept condiţiile, atunci trebuie să plec? întrebă Culum, simţindu-şi gura uscată iască, junghiuri în inimă.

— Nu. Eşti mai departe partenerul meu, deşi un partener mai tânăr. Dar nu vei fi niciodată Tai-Pan. Niciodată. Va trebui să găsesc şi să pregătesc pe altcineva. Lui Robb, cinstit şi drept, nu-i pot cere, impune, mai mult de un an. Are de-acum unsprezece ani de când se chinuie cu ridicarea firmei. Struan apucă un lingou. Culum, chiar dacă ai să fii acum de acord, va trebui să dovedeşti că şi eşti în stare. Vei fi prezumtiv moştenitor, doar atât. N-o să te îngraşi tu din sudoarea mea şi a lui Robb. Asta-i legea clanului şi e o bună rânduială de viaţă. Fiecare trebuie să se ţină pe propriile lui picioare. Bineînţeles că am să te ajut cât am să pot, cât mai

sunt în viaţă, dar numai de tine depinde să dovedeşti ce eşti în stare. Numai un adevărat bărbat are dreptul să stea în vârful piramidei.

Culum se îmbujoră la faţă. Robb se uita ţintă la Struan, simţind că-l detestă.

— Dirk, tu nu cred că doreşti să ai în cinci luni de zile un Tai-Pan. Doar o dădacă vreme de un an, nu-i aşa?

— Garantează-mi că vei prelua funcţia pentru cinci ani şi apoi poţi să alegi în locul tău pe cine vrei.

— Pot să-l înlătur pe Culum chiar acum dacă promit să rămân cinci ani?

— Da, îi răspunse Struan pe loc. Cred că ar fi păcat, dar va fi cum hotărăşti tu. Da.

— Culum, vezi ce poate face puterea dintr-un om? replică Robb, încordarea simţindu-i-se în voce.

— Forma de acum a Nobilei Case e moartă fără tezaurul ăsta, le puse în vedere Struan fără ranchiună. V-am spus care sunt condiţiile mele. Gândiţi-vă şi hotărâţi-vă.

— Acum înţeleg eu de ce eşti atât de detestat peste tot prin mările astea, replică Culum.

— Eşti sigur, fiule?

— Da.

— N-ai de unde să ştii, nu poţi şti cu adevărat decât atunci când vei ajunge la capătul celor cinci ani.

— Atunci n-am de ales, tată. Cinci ani sau nimic, da?

— Nimic sau totul, Culum. Dacă ai de gând să fii doar al doilea, n-ai decât să te arunci peste bord de pe acum. Încerc să te fac să înţelegi că pentru a fi cu adevărat Tai-Pan al Nobilei Case trebuie să fii gata să rezişti de unul singur, să accepţi să fii urât, să ai un scop deasupra muritorilor, şi să fii în stare să sacrifici pe oricare om de care nu eşti sigur. Pentru că eşti fiul meu, îţi ofer astăzi şansa de a dobândi puterea supremă în Asia, deşi n-ai fost

supus încercărilor în privinţa asta. Puterea de a face aproape orice pe pământ. Şi nu ţi-o ofer cu inima uşoară: eu ştiu ce înseamnă să fii Tai-Pan. Dumnezeule, hotărăşte-te odată!

Culum încremenise cu ochii la Biblie. Şi la lingouri. Nu vreau să fiu pe locul al doilea, îşi spuse el. Acum ştiu. Cel care se mulţumeşte numai cu locul al doilea nu va face niciodată ceva de seamă. Am tot timpul de pe lume să mă îngrijorez din cauza condiţiilor acestea, din cauza lui Jin-qua, a chinezilor, a problemelor acestui pământ. Poate că nici nu trebuie să mă sperie gândul că voi fi Tai-Pan, poate că Robb nu va socoti că sunt destul de bun pentru asta. O, Doamne, dă-mi prilejul să mă dovedesc în stare să fiu Tai-Pan pentru ca în acest fel să-mi folosesc puterea în scopuri bune. Să fie aceasta un mijloc pentru ţelurile tale. Charta trebuie să izbândească. E singura cale.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Luă Biblia în mână.

— Jur pe sfântul Dumnezeu că voi împlini aceste condiţii. Atunci când şi dacă voi ajunge Tai-Pan. Aşa să-mi ajute mie Dumnezeu.

Când puse Biblia la loc mâinile îi tremurau.

— Robb? spuse Struan fără să ridice ochii spre el.

— Cinci ani în calitate de Tai-Pan şi pot să-l trimit pe Culum înapoi în Scoţia? Acum? Şi să pot schimba orice oricum aş pofti?

— Da, pe Dumnezeul meu. Trebuie să repet? Peste cinci luni faci ce vrei tu. Dacă accepţi şi celelalte condiţii. Da.

În cală se lăsă o linişte adâncă, tulburată doar de şobolanii ce mişunau în întuneric.

— De ce doreşti să mă înlături, unchiule? îl întrebă Culum.

— Ca să-l fac pe taică-tău să sufere. Eşti ultimul său urmaş.

— Da, Robb, aşa-i!

— E groaznic să spui una ca asta! Groaznic! Culum era înspăimântat. Doar suntem şi noi neamuri. Neamuri!

— Da, îi răspunse Robb chinuit. Dar noi ne spunem adevărul în faţă. Tatăl tău e în stare să mă sacrifice pe mine, pe tine, copiii mei pentru scopurile lui. Eu de ce să nu fac la fel?

— Poate chiar aşa ai să faci, Robb, poate chiar aşa, spuse Struan.

— Doar ştii bine că n-aş fi în stare să fac ceva care să te rănească. Dumnezeule din ceruri, ce se întâmplă cu noi? Am dobândit un tezaur şi deodată puţim cu toţii de lăcomie şi numai Dumnezeu ştie ce mai e în sufletul nostru. Te rog, lasă-mă să plec. În cinci luni. Te rog, Dirk.

— Eu trebuie să plec! Numai fiind în parlament îi pot controla cu adevărat pe Longstaff şi pe succesorii lui… aşa cum ai să faci şi tu când vei părăsi Asia. Numai de acolo ne putem pune planul în aplicare. Dar Culum trebuie să aibă şi el prilejul să înveţe. Un an stai Tai-Pan şi apoi pleci.

— Cum să deprindă tot ce trebuie să ştie într-un timp atât de scurt?

— În cinci luni am să ştiu dacă poate deveni Tai-Pan. Dacă nu, o să fac atunci alte aranjamente.

— Ce aranjamente?

— Robb, eşti gata să accepţi condiţiile? Dacă da, jură pe Sfânta Scriptură şi să ieşim de aici.

— Ce aranjamente?

— Dumnezeule! Robb, eşti de acord sau nu? Pentru un an sau pentru cinci? Sau nu eşti de acord?

Robb îşi muta greutatea de pe un picior pe celălalt după cum nava se banda sub suflarea unui vânt care se întărea mereu. Toată fiinţa lui îl avertiza să nu jure. Dar trebuia s-o facă. Trebuia s-o facă de dragul familiei sale. Luă Biblia în mână, i se păru foarte grea.

— Deşi urăsc Orientul ăsta şi tot ce poate el să însemne, jur pe Dumnezeu să împlinesc aceste

condiţii din toate puterile mele, aşa să-mi ajute Dumnezeu! Îi înmână Biblia lui Struan. Cred că o să regreţi că m-ai obligat să fiu Tai-Pan… pentru un an.

— Eu s-ar putea, Hong Kong-ul nu.

Struan deschise Biblia şi le arătă cele patru jumătăţi de monedă pe care le lipise pe interiorul coperţii cu ceară de sigiliu. Le încredinţă, pe rând, toate condiţiile lui Jin-qua, în afară de cea care se referea la acel lac ce-i revenea lui Gordon Chen. Asta-i numai treaba mea, îşi spuse Struan, şi în treacăt se întrebă ce-o să gândească Culum despre fratele lui vitreg… şi despre May-may când o să afle despre ei. Robb ştia de existenţa lui May-may, deşi nu o întâlnise niciodată. Struan se întreba dacă duşmanii lui îi spuseseră ceva lui Culum despre Gordon şi May-may.

Când se întoarse în cabină, Struan se duse la birou şi rupse sigiliul scrisorii. Citi primul paragraf şi strigă fericit:

— E în viaţă. Winifred e în viaţă, Dumnezeule! S-a făcut bine!

Robb îi smulse scrisoarea. Struan îşi ieşi din minţi de bucurie şi-l luă pe Culum în braţe şi începu să danseze o gigă, apoi giga deveni un dans scoţian vioi, Struan se prinse de braţe cu Culum şi-l antrenară şi pe Robb cu ei şi, ca prin farmec, toată ura şi sila din ei se spulberară. Apoi Struan, cu masivitatea şi puterea lui, îi opri pe cei doi deodată.

— Acum împreună! Unu, doi, trei! şi toţi scoaseră strigătul latin de luptă al clanului, cât îi ţinea glasul.

— *Feri!* Drept la ţintă!

Apoi îi îmbrăţişă din nou şi urlă:

— Steward!

Marinarul intră în goană:

— Da, da, sir!

— Două rânduri de rom pentru tot echipajul! Cimpoierul să fie pe puntea dunetei. Adu o sticlă de şampanie şi încă o oală de ceai, Dumnezeule!

— Da, da, sir!

Şi cei trei făcură pace între ei. Dar ştiau toţi trei, în adâncul minţii lor, unde păstrau secretele, că între ei totul se schimbase. Se spuseseră prea multe. Curând o va apuca fiecare pe drumul lui. Singur.

— Dirk, mulţumesc lui Dumnezeu că ai deschis scrisoarea la urmă, îngăimă Robb. Mulţumeşte Domnului pentru scrisoarea asta… Am trăit momente groaznice. Groaznice.

— Şi eu, interveni şi Culum. Tată, citeşte-o până la capăt.

Struan se lăsă în adâncul fotoliului de piele, făcut marinăreşte, şi le citi scrisoarea. Era scrisă în dialectul gaelic, datată cu patru luni în urmă, la o lună după ce Culum plecase din Glasgow. Parlan Struan scria că viaţa lui Winifred atârnase în cumpănă vreme de două săptămâni, după care începuse să-şi revină. Doctorii nu puteau explica în niciun chip, doar ridicau din umeri şi spuneau: „Voinţa Domnului”. Locuia mai departe cu el la ferma aceea mică pe care Struan i-o cumpărase bătrânului cu câţiva ani înainte.

— Acolo o să fie fericită, spuse Culum. Dar n-are cu cine sta de vorbă, decât cu servitorii şi cu caprele. Unde o să se ducă ea la şcoală?

— Întâi s-o lăsăm să-şi revină pe deplin, apoi o să ne îngrijim şi de asta, spuse Robb. Dirk, citeşte mai departe.

Scrisoarea mai conţinea şi alte veşti despre familie. Parlan Struan avea doi fraţi şi trei surori, toţi căsătoriţi, şi acum se căsătoriseră şi copiii lor. Ba şi copiii lui – Dirk şi Flora, din prima căsătorie, Robb, Uthenia şi Susan din a doua, aveau şi ei familia lor acum. Mulţi dintre urmaşi au emigrat: în coloniile canadiene, în Statele Unite ale Americii. Câţiva s-au împrăştiat în India şi

America de Sud spaniolă. Parlan Struan mai scria că Alistair McCloud, care se căsătorise cu sora lui Robb se întorsese de la Londra cu fiul său Hector şi se stabilise iar în Scoţia – moartea lui Susan şi a fiicei sale Clair îl apăsa greu şi aproape îl doborâse. Că primise o scrisoare de la Kerns – Flora, sora lui Dirk, se căsătorise cu Farran Ken, cu un an înainte, şi plecaseră cu o navă spre Norfolk, Virginia, ajunseseră cu bine, călătoria fusese plăcută, cei trei copii ai lor erau teferi şi fericiţi.

Scrisoarea continua: „Spune-i lui Robb că Roddy a plecat ieri la universitate. L-am instalat în diligenţa de Edinburgh, i-am dat şase şilingi să-i aibă în buzunar şi mâncare pentru patru zile. Vărul tău Dougal mi-a scris că în vacanţe o să-l ia la el şi o să aibă grijă de el până se întoarce Robb acasă. Mi-am luat îngăduinţa să semnez în numele lui o poliţă plătibilă la cerere pentru cincizeci de guinee care să acopere cheltuielile de cazare şi masă pentru un an de zile şi un şiling pe săptămână bani de buzunar. I-am dat şi o Biblie şi l-am dăscălit să se ferească de femeile uşoare şi beţie, de jocuri de noroc şi i-am citit din Hamlet de Shakespeare pasajul cu «nici să nu ceri, nici să nu dai bani cu împrumut» şi l-am pus pe flăcău să-l scrie pe o bucată de hârtie şi s-o pună în Sfânta Scriptură. A scris frumos. Biata ta Ronalda şi copiii sunt îngropaţi într-una din gropile pentru cei morţi de holeră. Dirk, îmi pare rău, dar legea a hotărât ca toţi morţii molimei să fie arşi şi apoi îngropaţi în gropi cu var pentru siguranţa celor vii. Înmormântarea s-a făcut aşa cum spune credinţa noastră, în pământ sfinţit. Dumnezeu să-i odihnească în pace. Fii fără grijă în privinţa lui Winnie. Fata e sănătoasă şi aici, lângă Loch Lomond, loc binecuvântat de pasul Domnului, o să ajungă o femeie minunată, cu frica lui Dumnezeu. Acum fii cu mare băgare de seamă: să nu-i laşi pe barbarii din Chitaiul ăla indian să-ţi fure sufletul şi

zăvorăşte-ţi cu grijă uşa împotriva răului care puieşte în tărâmurile acelea blestemate. Şi vii acasă curând? Eu mă găsesc sănătos şi Dumnezeu m-a binecuvântat. Doar încă şapte ani să mai am pe lângă cei şaptezeci pe care mi i-a dăruit Domnul. Dar omului îi e dat doar o dată la patru sute de ani să fie martorul unor zile atât de rele. Eu sunt bine sănătos. La Birmingham şi Glasgow şi Edinburgh au avut loc răscoale rele, aşa zic ziarele. Muncitorii din fabrici cer mai mulţi bani pentru truda lor. Acum două zile la Edinburgh a fost frumos spânzurat unul pentru furt de oi. Blestemată fie Anglia! În ce fel, de lume trăim dacă un bun scoţian poate fi spânzurat numai pentru că a furat o oaie de la un englez, după ce a fost condamnat de un judecător scoţian! Groaznic! În aceeaşi şedinţă de judecată alte sute au fost condamnaţi să fie deportaţi în tărâmul Van Diemen din Australia, pentru că s-au răsculat şi au făcut grevă, pentru că au dat foc unei fabrici. Prietenul lui Culum, Bartholomew Angus, a fost condamnat la zece ani deportare în New South Wales, pentru că a condus o revoltă chartistă la Edinburgh. Oamenii…”

— Dumnezeule, exclamă Culum.

— Cine-i Bartholomew, Culum? îl întrebă Struan.

— La universitate am stat în aceeaşi cameră. Sărmanul, bietul Bart.

Struan i-o reteză tăios:

— Ştiai că e chartist?

— Bineînţeles! Culum se duse la fereastră şi se uită ţintă la siajul lăsat de navă.

— Culum, şi tu eşti chartist?

— Tu singur ai zis că şi Charta era bună.

— Da. Numai că în plus ţi-am spus şi părerile mele despre insurecţie. Eşti un membru activ al chartismului?

— Dacă aş fi fost în ţară aş fi fost. Cei mai mulţi dintre studenţii universităţii sunt partizanii Chartei.

— Atunci e bine că te afli aici, Dumnezeule. Dacă Bartholomew a condus o răscoală, atunci merită zece ani. Avem legi bune şi cel mai minunat sistem parlamentar din lume. Lucrurile nu se schimbă prin insurecţii, răscoale şi greve.

— Tată, ce mai scrie în scrisoarea aceea?

Struan îşi fixă pentru un moment privirea asupra fiului său care stătea cu spatele, şi la urechi parcă îi ajunse un ecou al vocii Ronaldei. Îşi puse în minte ca în viitor să cerceteze mai atent treburile astea cu mişcarea chartistă. Apoi începu din nou să citească:

— „În fiecare zi sosesc mereu alţi oameni la Glasgow din Highlands, unde moşierii continuă să îngrădească terenurile clanului, ridicându-le drepturile lor prin naştere. Ticălosul acela cu inima neagră, contele Struan, Dumnezeu să-l trăsnească, adună un regiment care să lupte în coloniile indiene. Oamenii se strâng sub flamura lui, ademeniţi de promisiunile jafului şi pământurilor ce le vor dobândi. Umblă zvonul că va trebui să pornim din nou la război cu blestemaţii aceia de americani pentru coloniile canadiene, şi se aud tot felul de poveşti cum că războiul ar fi izbucnit între diavolii de franţuji şi ruşi pentru imperiul turcilor otomani. Blestemaţi fie franţujii! Ca şi cum n-am fi suferit destul din pricina celui mai mare ticălos, Bonaparte. Fiule, trăim într-o situaţie tare grea. Ah, am uitat să spun că s-au întocmit nişte planuri să se facă o cale ferată pentru a uni Glasgow-ul cu Edinburgh-ul în cinci ani. N-o să fie minunat? Atunci poate că scoţienii au să se poată strânge laolaltă ca să-i alungăm pe diavolii de englezi şi să avem regele nostru. Vă îmbrăţişez pe tine şi pe fratele tău, şi strânge-l la piept pe Culum din partea mea. Tatăl tău care te cinsteşte, Parlan Struan."

Struan îşi ridică privirea, păstrând un zâmbet ciudat pe faţă:

— Fioros ca de obicei.

— Dacă Struan contele adună un regiment pentru India, s-ar putea să ajungă pe meleagurile astea, spuse Robb.

— Mda. Şi mie mi-a trecut prin minte acelaşi gând. Ei bine, flăcăule, dacă ajunge vreodată contele pe domeniul Nobilei Case, regimentul acela o să se întoarcă în ţară fără căpetenie, aşa să-mi ajute mie Dumnezeu.

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu, răspunse ca un ecou Culum.

Se auzi o bătaie în uşă şi stewardul intră în grabă cu şampania, paharele şi ceaiul.

— Căpitanul Orlov mulţumeşte-n numele echipajului, sir.

— Spune-i lui şi lui Wolfgang să vină şi ei aici la sfârşitul cartului.

— Da, da, sir.

După ce se turnă şampania şi ceaiul în pahare, Struan ridică paharul:

— Un toast. Pentru Winifred, care s-a întors din lumea morţilor.

Băură şi Robb spuse:

— Încă un toast. Pentru Nobila Casă. Fie ca niciodată să nu se mai nască în gândul şi fapta noastră sămânţa răului unuia faţă de celălalt.

— Da!

Băură.

— Robb, când ajungem la Hong Kong, să scrii agenţilor noştri. Spune-le să afle cine au fost directorii băncii noastre, responsabili de extinderea exagerată a creditelor.

— În regulă, Dirk.

— Şi după aia, tată? întrebă Culum.

— Apoi o să-i distrugem pe cei vinovaţi, îi răspunse Struan. Şi familiile lor.

Culum simţi un fior de gheaţă auzind implacabila sentinţă a acestei propoziţii.

— De ce şi familiile lor?

— Dar lăcomia lor ce a făcut familiilor noastre? Nouă? Viitorului nostru? Pentru lăcomia lor noi o

să plătim ani şi ani de zile. Aşa să plătească, şi ei, în aceeaşi măsură. Toţi!

Culum se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Ce vrei, fiule?

— O privată. Vreau să zic un closet.

Uşa se închise în urma lui.

— Îmi pare rău de ce-am spus, oftă Struan. Dar aşa trebuie acţionat.

— Ştiu. Şi mie îmi pare rău. Ai dreptate în privinţa parlamentului. Parlamentul va avea din ce în ce mai multă putere, şi acolo vor trebui rezolvate marile probleme ale comerţului. Eu am să mă ocup de partea financiară şi amândoi îl putem supraveghea pe Culum şi-l putem ajuta. Aşa-i că-i minunată vestea despre Winifred?

— Da.

— Culum are nişte idei foarte înrădăcinate despre anumite probleme, aşa-i?

— E foarte tânăr, Ronalda i-a cam crescut… ei bine, ea a înţeles Sfânta Scriptură cam prea în litera ei, aşa cum bine ştii. Dar Culum va trebui să ajungă bărbat.

— Cu Gordon Chen ce-ai să faci?

— Vrei să zici cu el şi Culum? Struan urmări pescăruşii care ţipau. Treaba asta trebuie rezolvată de îndată ce ajungem la Hong Kong.

— Sărmanul Culum. Nu e chiar aşa uşor să intri în viaţă.

Struan clătină din cap.

— Niciodată nu-i uşor.

După o clipă Robb spuse:

— Îţi aduci aminte de iubita mea Ming Soo?

— Da.

— Mă întreb ce s-o fi ales de ea şi de copil.

— Banii pe care i-ai dat o să-i îngăduie să trăiască taman ca o prinţesă şi să-şi găsească un soţ minunat, Robb. Trebuie să fi ajuns soţia vreunui mandarin pe undeva. N-are rost să-ţi faci griji în privinţa lor.

— Micuţa Isabel acum trebuie să aibă zece ani.

Robb se lăsă furat în trecut de amintirea râsului ei atât de plăcut, de bucuria pe care i-a oferit-o Ming Soo. Atât de mult, se gândi el. I-a dăruit într-o singură zi mai multă bunătate, duioşie şi căldură decât Sarah în decursul întregii căsătorii.

— Dirk, ar trebui să te căsătoreşti din nou.

— E timpul să mă gândesc şi la asta. Struan, cu gândul aiurea, se uita la barometru: arăta 30.1 inci, vreme frumoasă. Robb, când o să fii Tai-Pan, să-l călăreşti pe Culum fără milă.

— Aşa am să fac, îi răspunse Robb.

Când Culum apăru pe punte, *China Cloud* se înclină mult pe o parte, ieşind din canalul pe care-l forma mica insulă Tung Ku Chau cu Hong Kong-ul. Nava ţâşni din gâtuitura canalului dominat de înălţimi muntoase în mare liberă şi se îndreptă spre sud-vest. La două mile în babord, se ivi altă insulă, mai mare, Pokliu Chau. Valurile erau biciuite de un puternic muson de nord-est, iar cerul era acoperit de o pătură întunecată de nori.

Culum se îndreptă spre prova, ocolind cu băgare de seamă colacii de parâme şi frânghii rânduiţi cu grijă. Trecu pe lângă şirurile de tunuri ce străluceau şi se miră de curăţenia care domnea peste tot. Mai urcase el şi la bordul altor nave comerciale din portul Hong Kong, dar acestea arătau cam neîngrijite. Latrina din babord era ocupată de doi marinari, aşa că trecu peste balustradă şi ajunse pe cea din tribord. Se ţinu de frânghiile de siguranţă şi, cu mare greutate, îşi trase pantalonii şi se lăsă pe vine pe grătarul latrinei. Un tânăr marinar cu părul roşcat se apropie şi, dintr-un salt, trecu peste copastie, şi ocupă şi el un loc în latrină şi-şi lăsă nădragii jos. Era desculţ şi părea să nu aibă nevoie să se ţină de frânghii în vreme ce-şi făcea nevoile.

— 'Neaţa bună, sir, îi spuse marinarul.

— Şi ţie să-ţi fie bună, îi răspunse Culum, ţinându-se încruntat de frânghii.

Marinarul termină îndată, se aplecă spre copastie şi, dintr-o cutie, luă un pătrat de ziar, se şterse, aruncă hârtia dedesubt şi-şi legă din nou nădragii la brâu.

— De ce faci asta? îl întrebă Culum.

— Cum? A, hârtia, sir? Dumnezeu să mă bată dacă ştiu, sir. E porunca Tai-Panului. Ori te ştergi cu hârtie la fund, ori îţi pierzi banii pe două luni, başca zece zile de zdup! râse marinarul. Tai-Pan o fi având el dreptate în felul lui, vă rog să mă iertaţi. Da' e corabia lui, aşa că nu-ţi rămâne decât să-ţi ştergi frumos afurisitul ăsta de cur! Sări cu uşurinţă din nou la bord, îşi afundă mâinile într-o găleată cu apă de mare şi-şi turnă peste picioarele goale. Şi spălaţi-vă şi mâinile afurisite şi picioarele, pe Dumnezeu, altfel în afurisitul acela de zdup ajungi. Tare ciudate treburi. Aiureală curată, vă cer iertare, sir. Da' dacă îţi tot speli afurisitele astea de mâini, şi-ţi tot ştergi afurisitul de cur şi mai faci şi o baie afurisită pe săptămână, şi îţi primeneşti hainele afurisite o dată la săptămână, atunci înseamnă că duci tare afurisită viaţă!

— Afurisită la naiba, interveni în vorbă alt marinar care se rezema de balustradă, muşcând dintr-o bucată de tutun de mestecat. Eşti plătit cu argint bun? Şi taman când vine afurisitul de soroc să ţi se plătească, pe Dumnezeu! Şi haleală ca pentru un afurisit de prinţ. Şi lovele din câştig. Charlie, ce naiba mai vrei? Apoi, întorcându-se spre Culum: Io abar n-am cum face Tai-Panul de-i iese aşa, da' pe navele lui e mai puţine friguri şi bântuie mai puţin scorbut decât pe toate celelalte nave care bat mările! Trimise un scuipat cu zeamă de tutun în direcţia vântului. Aş' că-mi şterg şi eu curu' şi-i chiar o fericire. Vă cer iertare, sir. În locu' 'mneavoastră şi io aş face la fel. Tai-Panul e groaznic şi tare-i place să-i asculţi ordinele!

— Terţarolaţi gabierii şi zburătorii! strigă căpitanul Orlov de pe puntea dunetei, o voce

necrezut de puternică pentru un pirpiriu ca el.

Cei doi marinari îşi duseră scurt mâna la moţul din frunte, în semn de salut către Culum şi se amestecară printre cei ce suiau în arboradă. Culum folosi şi el hârtia, se spălă pe mâini şi coborî sub punte, aşteptând să se ivească prilejul să intre şi el în vorbă.

— Ce haz are să te foloseşti de hârtie?

— Cum? făcu Struan.

— La closet. Ori foloseşti hârtie să te ştergi sau zece zile de stat la zdup.

— Ei, flăcăule, am uitat să-ţi spun şi ţie. Chinezii socot în credinţa lor că e o legătură între excremente şi boală.

— Dar e caraghios! pufni dispreţuitor Culum.

— Chinezii nu socot că-i aşa. Şi nici eu! Struan se întoarse spre Robb. Am încercat metoda asta pe *China Cloud* vreme de trei luni. Nu mai e nici urmă de boală.

— Chiar şi în comparaţie cu *Thunder Cloud?* îl întrebă Robb.

— Da.

— E doar o simplă coincidenţă, spuse Culum.

Robb mârâi:

— O să întâlneşti o grămadă de coincidenţe pe navele noastre, Culum. Au trecut numai vreo cincizeci de ani de când căpitanul Cook a descoperit că lămâile şi legumele vindecă scorbutul. Poate că şi rahatul de care vorbim să aibă şi el un amestec în bolile astea.

— Culum, când ai făcut baie ultima dată? îl întrebă Struan.

— Nu ştiu,… acum vreo lună… a, mi-am amintit. Pe *Thunder Cloud,* căpitanul Perry a insistat să fac şi eu baie o dată pe săptămână împreună cu echipajul. Mai-mai să mor din cauza frigului. De ce întrebi?

— Când ţi-ai spălat veşmintele ultima dată?

Culum clipi din ochi încurcat spre taică-său şi apoi se uită la pantalonii groşi din lână şi la

redingota de pe el.

— Nu mi le-a spălat nimeni niciodată. De ce să le fi spălat?

Prin ochii lui Struan trecu o străfulgerare.

— De acum încolo, fie că eşti pe mal sau la bordul navei, te speli din cap până-n picioare o dată pe săptămână. Foloseşti hârtia şi te speli pe mâini. O dată pe săptămână îţi dai hainele să ţi se spele. Aici nu bei apă, ci numai ceai. Şi-ţi speli dinţii în fiecare zi.

— Cum? Nu beau apă? Păi asta-i nebunie curată. Să-mi spăl hainele? Păi atunci o să intre la apă şi o să se strice croiala şi Dumnezeu mai ştie ce!

— Aici aşa ai să faci! Te afli în Orient. Te vreau în viaţă. Şi sănătos. Zdravăn.

— N-am să fac aşa. Nu-s nici ţânc, niciunul dintre marinarii tăi!

— Mai bine faci aşa cum îţi cere taică-tău, interveni şi Robb. Şi eu m-am opus. La toate ideile mai noi pe care a încercat să le pună în practică. Până când mi-a dovedit că lucrurile astea au rezultatul lor. De ce? Nu ştie nimeni. Dar acolo unde în jurul nostru oamenii mureau ca muştele, noi eram teferi şi nevătămaţi.

— Da' de unde sănătos, îl întrerupse Culum. Mi-ai spus că erai mai tot timpul bolnav.

— Da, dar asta se întâmpla cu ani şi ani în urmă. Nu l-am crezut niciodată pe taică-tău ce zicea el despre apă, aşa că am băut apă mai departe. Acum fac sânge, şi sângerez mereu. Pentru mine de-acum e prea târziu, dar pe Dumnezeul meu, aş fi vrut să îl ascult atunci. Poate că acum nu mi-ar mai putrezi maţele. Dirk nu bea apă niciodată. Numai ceai.

— Flăcăule, aşa procedează chinezii.

— Eu nu cred în prostia asta.

— Ei, până una alta, până ai să descoperi tu dacă e adevărat sau nu, îi spuse apăsat Struan, ai să

asculţi aceste porunci. Şi toate câte ţi le-am spus socoate-le drept porunci.

Culum scoase bărbia înainte.

— Doar din cauza unor obiceiuri păgâne ale chinezilor, eu trebuie acum să-mi schimb tot felul de-a fi. Asta vrei să-mi spui?

— Eu însumi sunt gata să învăţ de la ei. Da. Am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-mi păstrez sănătatea, şi aşa o să faci şi tu, pe Dumnezeu! Struan scoase un răcnet: Steward!

Uşa se deschise îndată.

— Da, da, sir!

— Pregăteşti baia pentru domnul Culum. În cabina mea. Şi schimburi curate.

— Da, da, sir!

Struan traversă cabina şi se opri dinaintea lui Culum, dominându-l cu statura. Îl cercetă pe feciorul său în creştet.

— Ai păduchi în păr.

— Nu te mai înţeleg deloc! izbucni Culum. Toată lumea are păduchi. Avem cu toţii păduchi, fie că ne place treaba asta sau nu. Te scarpini puţin şi gata.

— Eu nu am păduchi. Nici Robb.

— Sunteţi aparte. Unici. Culum trase enervat un gât de şampanie. Să te tot speli aşa înseamnă să-ţi rişti prosteşte sănătatea, şi ştie asta toată lumea.

— Culum, puţi!

— Toată lumea pute, îi replică Culum nerăbdător. Atunci de ce-am folosi parfumuri? Şi putoarea e în buna rânduială a vieţii. Păduchii sunt o pedeapsă dată oamenilor şi cu asta gata.

— Nici eu, nici Robb nu puţim, nici familia lui, aşa cum nu put oamenii mei, şi suntem binecuvântaţi cu cea mai bună sănătate din Orient. Ai să faci aşa cum ţi s-a spus. Nici păduchii nu sunt de niciun folos, aşa cum nu e nici putoarea.

— Tată, mai bine te-ai duce la Londra, unde-i împuţiciunea lumii. Dacă oamenii te-ar auzi că

vrei să scapi de păduchi şi de putoare, atunci o să-ţi spună că eşti nebun.

Tatăl şi fiul se înfruntau cu privirea.

— O să asculţi atunci când ţi se dă un ordin. Pe Dumnezeul meu, o să te duci să te speli, sau dacă nu am să-l pun pe nostrom să te spele el. Pe punte!

— Culum, fă aşa cum ţi se spune, se amestecă Robb, simţind sila lui Culum şi hotărârea neclintită a tatălui. Ce mai contează? Un mic compromis. Încearcă să faci aşa numai pentru cinci luni, da? Dacă după perioada asta nu te simţi mai bine, atunci te întorci la obiceiurile tale.

— Şi dacă refuz?

Struan îl fixă cu privirea lui neîndurătoare.

— Culum, eu ţin la tine mai mult decât la viaţa mea. Dar sunt unele lucruri pe care ai să le faci. Altfel te tratez ca pe oricare marinar nesupus.

— Adică?

— Te leg şi te târăsc în siajul navei vreme de zece minute şi te spăl în acest chip!

— În loc să tot dai ordine, izbucni Culum enervat, de ce nu spui şi tu din când în când câte un „te rog”?

Struan izbucni brusc în hohote de râs.

— Pe Dumnezeu, fiule, uite că ai dreptate! Îl lovi pe Culum cu palma pe spate. Vrei, te rog, să faci aşa cum ţi-am cerut? Doamne, mare dreptate ai. De acum am să spun mai des „te rog”. Şi de veşminte să nu-ţi baţi tu capul. O să-ţi găsim cel mai bun croitor din Asia. Oricum ai nevoie de mai multe rânduri de haine. Struan se uită la Robb. Croitorul tău, Robb?

— Da, de îndată ce ne aşezăm şi noi la Hong Kong.

— Mâine trimitem după el să vină de la Macao cu meşterii lui. Numai dacă nu o fi de pe acum la Hong Kong. Pentru cinci luni, băiete, da?

— În regulă. Dar socot că e cam ciudat.

Struan umplu din nou paharele.

— Ei, acum socot că ar trebui să sărbătorim renaşterea Nobilei Case.

— Dar cum, Dirk? îl întrebă Robb.

— O să dăm un bal.

— Ce? privi la el Culum emoţionat uitând de pe acum de indignarea de mai înainte.

— Da, foarte bine, un bal. Pentru toată populaţia de europeni. Dar ca într-o casă princiară. Într-o lună de azi înainte.

— Ca şi cum ai băga un uliu între porumbei! exclamă Robb.

— Ce vrei, unchiule, să spui cu asta?

— Printre doamne va intra o dihonie cum n-ai mai văzut tu. O să se ia la întrecere care mai de care pentru onoarea de a fi cea mai frumos îmbrăcată… după ultimul jurnal! O să-i alerge pe bieţii lor soţi şi o să se străduiască să-şi fure croitoresele una alteia! Dumnezeule! Minunată idee balul ăsta. Mă întreb ce-o să pună Shevaun pe ea.

— Dacă aşa o să-i vină ei în minte n-o să pună nimic! Ochii lui Struan luciră. Da, un bal. Şi o să acordăm un premiu pentru cea mai bine îmbrăcată femeie. Cred că premiul…

— N-ai auzit de judecata lui Paris? făcu Robb cutremurat.

— Ba da, dar de data asta judecător va fi Aristotle.

— E prea deştept să accepte.

— O să mai vedem noi! Struan se gândi o clipă. Iar premiul trebuie să fie pe măsură. O mie de guinee!

— Glumeşti! exclamă Culum.

— O mie de guinee!

Culum era uluit de ideea unei astfel de extravaganţe. Era imoral. Criminal. Cu o mie de guinee în Anglia acum, ai putea trăi ca un rege vreme de cinci sau zece ani. Salariul unui muncitor dintr-o fabrică, ce trudea de la răsăritul la apusul soarelui, şi apoi chiar până târziu în noapte, şase

zile pe săptămână, în toate săptămânile unui an, era de cincisprezece, douăzeci de guinee anual, şi cu aceşti bani omul îşi ţinea o casă, îşi creştea copiii, întreţinea nevasta, plătea chiria, mâncarea, îmbrăcămintea, cărbunele. Taică-meu e nebun, se gândi el, se poartă cu banii ca un nebun. Gândeşte-te numai la cei douăzeci de mii de guinee pe care s-a pişat, da, s-a pişat, numai pentru pariul acela idiot cu Brock şi Gorth. Dar pariul acela a fost făcut doar pentru a scăpa de Brock. Rămăşag care ar fi meritat dacă izbutea stratagema, şi într-un fel a izbutit, tezaurul se află pe *China Cloud,* iar noi suntem din nou bogaţi. Bogaţi! De-acum Culum ştia că a fi bogat însemna că nu mai eşti sărac! Şi mai ştia că taică-său avea dreptate: nu banii însemnau atât de mult, ci lipsa lor!

— E prea mult, prea mult! protestă Robb şocat.

— Mda. Într-un fel da, e prea mult! Struan îşi aprinse un trabuc. Dar Nobila Casă are îndatorirea să se poarte ca o casă princiară. Vestea asta o să se răspândească cum nu s-a mai răspândit vreodată vreo altă veste. Iar povestea asta va rămâne în amintire o sută de ani de-acum încolo! Îşi puse mâna pe umărul lui Culum. Flăcăule, să nu uiţi niciodată încă una dintre legi: atunci când joci la mize mari, trebuie să rişti pe măsură. Dacă nu eşti pregătit să rişti mult, atunci nu participi la joc.

— Da' o sumă ca asta… atât de uriaşă, o să-i facă, s-ar putea să-i facă pe unii să rişte mai mulţi bani decât îşi pot îngădui. Şi atunci nu-i bine, aşa-i?

— Banii n-au decât un rost – să-i foloseşti. Şi aş zice că banii ăştia-s cheltuiţi cu schepsis.

— Da' care-i miza pe care-o câştigi?

— Obrazul, fiule, spuse Struan şi se întoarse către Robb. Cine o să câştige?

Robb clătină din cap neajutorat.

— Nu ştiu. Frumuseţea… Shevaun. Dar cea mai bine îmbrăcată? Sunt unele care o să rişte o

adevărată avere numai pentru cinstea asta ca să nu mai punem la socoteală şi premiul.

— Culum, ai întâlnit-o până acum pe Shevaun?

— Nu, tată. Am zărit-o doar o dată pe când ieşise la plimbare pe drumul acela pe care George, George Glessing, l-a făcut de la Promontoriul Glessing până la Happy Valley. Domnişoara Tillman e frumoasă. Dar socot că domnişoara Sinclair e mult mai atrăgătoare. Atât de fermecătoare. Eu şi George am petrecut o mulţime de vreme în tovărăşia ei.

— Şi acum? îl ispiti Struan, stăpânindu-şi interesul care-l cuprinse brusc.

— Da, îi răspunse Culum cu nevinovăţie. Am fost la o cină de despărţire cu domnişoara Sinclair şi Horatio pe nava lui George. Bietul George a rămas fără navă. Era tare necăjit. Chiar o să dăm un bal?

— Cum a rămas Glessing fără navă?

— Longstaff l-a numit căpitanul portului, supraveghetor şef, iar amiralul i-a ordonat să accepte numirea. Domnişoara Sinclair a fost de aceeaşi părere cu mine că e o ocazie minunată pentru el, dar lui nu i se pare la fel.

— Ţii la el?

— Da, bineînţeles. S-a purtat atât de frumos cu mine! Şi mai-mai să-l ia gura pe dinainte şi să zică: deşi sunt fiul Tai-Panului.

Îşi binecuvântă norocul că el şi Glessing aveau o pasiune comună. Amândoi erau buni jucători de crichet, Culum fusese chiar căpitanul echipei universităţii, iar în ultimul an jucase în echipa comitatului.

— Dumnezeule! exclamase Glessing, trebuie să fii al dracului de bun. Eu abia am reuşit să mă calific ca jucător de câmp pentru echipa marinei. Şi pe ce post jucai?

— Primul apărător de poartă.

— Dumnezeule, eu nu m-am ridicat niciodată decât până la al doilea apărător. Fir-ar să fie,

Culum, bătrâne, poate ar trebui să alegem un loc pe undeva şi să facem un teren de crichet, ei? Să ne mai antrenăm şi noi un pic, da?

Culum zâmbi în sinea lui, satisfăcut că era jucător de crichet. Dacă nu era aşa, Glessing l-ar fi trimis la plimbare şi atunci n-ar mai fi avut prilejul să se afle în preajma lui Mary. Se întrebă dacă va putea s-o însoţească la bal.

— Tată, domnişoara Sinclair şi Horatio ţin foarte mult la tine.

— Credeam că Mary se află la Macao.

— A fost, tată, dar s-a întors la Hong Kong pentru câteva zile, acum o săptămână sau cam aşa ceva. Drăguţă fiinţă, nu-i aşa?

Deodată se auziră bătăile clopotului navei şi duruit de paşi pe punte, precum şi ordinul „Tot echipajul pe punte!”. Struan dădu buzna afară din cabină. Robb porni pe urmele lui, dar se opri în uşa cabinei.

— Cât suntem acum singuri, două lucruri să-ţi spun, Culum. Primul, fă aşa cum îţi spune taică-tău şi ai răbdare cu el. E un om ciudat, cu idei ciudate, dar cele mai multe din ele sunt bune. În al doilea, am să te ajut cât îmi stă mie în putinţă să ajungi Tai-Pan.

După care se repezi afară din cabină, urmat de Culum. Când Struan ţâşni pe dunetă, echipajul era la posturile de luptă şi se deschideau sabordurile tunurilor, în vreme ce în arboradă oamenii mişunau. Drept înaintea lor, detaşându-se la orizont, se desfăşura o ameninţătoare flotă de jonci de luptă.

— Pe buca stângă a lui Thor! Da’ ştiu că-i afurisită flota asta! exclamă căpitanul Orlov. Am numărat mai bine de o sută, Tai-Pan. Ce facem, ne întoarcem şi o ştergem?

— Căpitane, ţine acelaşi drum. Avem avantajul vitezei faţă de ei. Pregătiţi nava de luptă! O să ne mai apropiem puţin să vedem despre ce e vorba. Ridicaţi rândunicile şi contrarândunicile!

Orlov urlă spre cei din arboradă:

— Sus rândunicile şi contrarândunicile! Toate pânzele sus!

Ofiţerii repetară şi ei, strigând comenzile, oamenii echipajului se repeziră spre scările de şarturi şi începură să desfăşoare velele, *China Cloud* prinse îndată viteză şi porni să despice valurile. Nava înainta prin canalul dintre insula mai mare Pokliu Chau, la două mile în babord, şi insula mai mică Ap Li Chau, la jumătate de milă spre tribord. Ap Li Chau se afla la rândul ei la un sfert de milă în largul coastei Hong Kong-ului şi forma cu acesta un golf minunat numit Aberdeen. La Aberdeen, pe ţărm, se afla un mic sat de pescari. Struan băgă de seamă că se strânseseră mai multe sampane şi jonci de pescuit decât fuseseră în urmă cu o lună de zile. Robb şi Culum apărură şi ei pe dunetă. Robb văzu îndată joncile şi i se zburli părul în cap.

— Dirk, ăştia cine mai sunt?

— Nu ştiu, flăcăule. Fereşte!

Culum şi Robb săriră în lături din drumul unei cete de marinari ce coborâră în fugă din arboradă, întinseră bine garlinele într-un heirup alert, apoi porniră în goană la pupa, pentru a-şi lua în primire posturile de luptă. Struan îi întinse binoclul lui Mauss, care urcase greoi, şi acum era lângă el pe punte.

— Wolfgang, distingi cumva ce fel de steag au?

— Nu, nu încă, Tai-Pan.

Wolfgang îşi miji ochii să vadă mai bine, în vreme ce-şi simţea gura uscată iască, la imensa joncă de război din fruntea flotilei, una dintre cele mai mari pe care le văzuse el vreodată, lungă de mai bine de două sute de picioare, şi de aproape cinci sute de tone, etrava înaltă aplecându-se uşor sub presiunea celor trei imense pânze ale sale.

— *Gott im Himmel,* sunt prea multe ca să fie o flotă piraterească. Nu cumva e vorba de o armată

de invazie? Sunt sigur că n-ar îndrăzni să atace Hong Kong-ul când flota noastră e atât de aproape.

— O să aflăm noi curând, spuse Struan. Trei puncte tribord.

— Trei puncte tribord, răspunse cârmaciul.

— Ţine drept aşa! spuse Struan, verificând alura velelor.

Vuietul vântului şi şuieratul arboradei solicitate din plin îl înviorau nespus.

— Uite! strigă căpitanul Orlov, arătând în urmă.

O altă flotilă de jonci se arătă ameninţătoare de după promontoriul sudic al insulei Poliu Chau, pregătindu-se să le taie retragerea.

— E o ambuscadă! Fiţi gata de voltă…

— La loc comanda, căpitane! Eu sunt pe dunetă!

Căpitanul Orlov se duse încruntat spre timonier şi rămase în picioare lângă habitaclu, blestemând regula care stabilea că atunci când Tai-Panul se afla pe dunetă, indiferent pe care navă aparţinând Nobilei Case, el era căpitanul ei. Ei, îi trecu prin minte lui Orlov, noroc bun, Tai-Pan. Dacă nu facem volta înapoi ca s-o ştergem de aici, joncile alea, pândite de umbra spânzurătorii, o să ne taie cu totul retragerea, iar cele din faţă au să ne copleşească, şi frumoasa mea navă n-o să mai fie deloc. La naiba, cum să nu mai fie! O să expediem cu tunurile treizeci dintre ele drept în iadul de foc al Valhallei, şi o să răzbim printre ele ca o valkirie! Şi pentru prima dată în cele patru zile uită cu totul de tezaurul pe care-l transportau, şi începu să se gândească tot mai înfierbântat la lupta care-i aştepta. Clopotul navei bătu de opt ori.

— Domnule căpitan, îngăduie-mi să cobor sub punte! zise Orlov.

— Da. Ia-l pe domnul Culum cu tine şi arată-i ce are de făcut.

Orlov o luă sprinten înaintea lui Culum şi dispăru în pântecele navei.

— Când clopotul bate de opt ori în cartul de dimineaţă – după ceasul de la ţărm e amiază – datoria căpitanului e să întoarcă cronometrele, îi spuse el, uşurat că acum nu mai era nevoit să stea pe dunetă când Struan îi uzurpase dreptul de comandă.

Dar, îşi spuse el mai apoi, dacă tu ai fi fost Tai-Pan la fel ai fi făcut. N-ai fi îngăduit nimănui altcuiva să împlinească cea mai minunată îndeletnicire de pe pământ dacă ai fi fost tu de faţă. Îl cercetă pe Culum cu ochii lui mici şi albaştri. Băgase de seamă dezgustul subit al lui Culum faţă de el şi cum îi privea pe furiş spinarea şi picioarele prea scurte. Deşi de patruzeci de ani avusese parte de astfel de priviri, îl apucau năbădăile când i se părea că cineva îl socoteşte o pocitanie.

— M-am născut în plin viscol, pe o banchiză. Mama spunea că eram atât de frumos încât spiritul cel rău Vorg m-a călcat cu copitele lui la numai un ceas după ce m-am născut.

Culum se foi stânjenit în semiîntunericul de sub punte.

— Da?

— Vorg are copitele despicate, chicoti Orlov. Crezi în spirite?

— Nu, nu prea.

— Dar crezi în diavol? Ca toţi bunii creştini?

— Da. Culum se strădui să nu i se citească spaima pe faţă. Ce trebuie să facem la cronometre?

— Trebuie să întoarcem arcul! şi Orlov râse din nou. Dacă ai fi avut parte de o naştere ca a mea poa' c-atunci ai fi şi tu Culum Cocoşatul, în loc de Culum cel Înalt şi Frumos. Ce zici? Atunci ai fi gândit cu totul altfel.

— Îmi pare rău… probabil că îţi vine tare greu.

— Nu greu. Shakespeare al vostru are nişte vorbe mai deştepte. Culum, nu-ţi mai fă griji, tu, Culum cel Tare. Sunt oricând în stare să omor atât de uşor un bărbat de două ori mai zdravăn decât mine. Vrei să te învăţ şi pe tine să-ţi ucizi

adversarul? Nici n-ai putea găsi un profesor mai bun. În afară de Tai-Pan.

— Nu, nu, mulţumesc.

— E înţelept să te apuci să înveţi. Tare înţelept lucru. Întreabă-l pe taică-tău, într-o zi o să ai mare nevoie de ştiinţa asta. Şi încă tare curând. Ştii că eu am darul prorocirii?

Culum se cutremură:

— Nu.

Ochii lui Orlov luciră, iar zâmbetul îl făcu să aducă şi mai mult cu un spirit pocit şi rău.

— Ai o mulţime de lucruri de învăţat. Vrei să ajungi şi tu Tai-Pan, nu-i aşa?

— Da, aşa nădăjduiesc, cândva.

— În ziua aceea ai să ai mâinile pătate de sânge.

Culum încercă să-şi stăpânească tresărirea.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Doar ai urechi de auzit. În ziua aceea o să ai mâinile pătate de sânge. Da. Şi nu peste multă vreme vei avea nevoie de unul în care să poţi să te încrezi şi asta pentru vreme îndelungată. Şi atâta timp cât Norstedt Stride Orlov, cocoşatul, e căpitan pe una din navele tale, poţi să te încrezi în el.

— N-am să uit, căpitane Orlov, îngăimă Culum, şi-şi spuse în gând că după ce va ajunge el Tai-Pan, Orlov nu va mai fi niciodată căpitan pe vreuna din navele sale.

Apoi, când se uită la el, Culum avu ciudata senzaţie că Orlov citise până în adâncul inimii sale.

— Ce s-a întâmplat, căpitane?

— Întreabă-te pe tine.

Orlov deschise cutia cronometrului. Ca să ajungă, trebui să se urce pe o treaptă a scării mobile. Apoi începu cu mare grijă să întoarcă ceasul cu o cheie mare de tot.

— Ceasul acesta se întoarce de treizeci şi trei de ori.

— De ce faci dumneata treaba asta şi nu unul dintre ofiţeri? îl întrebă Culum într-o doară, cam

fără să-i pese ce face celălalt.

— Asta-i numai treaba căpitanului. Una dintre ele. Navigaţia e unul dintre marile secrete. Dacă toţi cei de la bord s-ar descurca şi ar şti cum se face, ar fi revoltă după revoltă. E mai bine ca numai căpitanul şi doar câţiva ofiţeri să ştie secretele astea. Atunci, fără ei, marinarii de rând sunt neajutoraţi, pierduţi. Ţinem cronometrul aici închis sub cheie pentru mai multă siguranţă. Nu-i aşa că-i frumos? Lucrătura, vreau să zic. Făcută de nişte minţi isteţe de englezi şi de nişte mâini pricepute tot de englezi. Îţi arată ora Londrei fără greş.

Culum simţi că-l apasă spaţiul acela îngust şi că-l apucă un fel de greaţă copleşită doar de teama pe care i-o trezea Orlov şi bătălia aceea care se apropia. Se ţinu tare, fiind hotărât să nu-l lase pe Orlov să-l facă să-şi piardă firea, şi se strădui să-şi oblige nările să nu mai simtă duhoarea aceea putredă din santină. Mai târziu, se jură el, o să rezolve el şi socotelile astea.

— Un cronometru e chiar aşa de important?

— Ai fost şi la universitate şi mă întrebi tu pe mine? Fără minunea asta am fi pierduţi. Ai auzit de căpitanul Cook? El a fost cel care a folosit cronometrul pentru prima dată şi i-a dovedit utilitatea, acum şaizeci de ani. Până atunci habar nu aveam cum să calculăm longitudinea. Dar acum, având ora exactă a Londrei şi sextantul, ştim unde ne aflăm cu o aproximaţie de o milă! Orlov închise cutia cronometrului şi aruncă o privire scurtă pe neaşteptate lui Culum. Ştii cum se foloseşte un sextant?

— Nu.

— După ce scufundăm joncile astea, am să-ţi arăt. Crezi că poţi să fii Tai-Pan al Nobilei Case stând pe ţărm? Ei?

De pe punte se auzi dupăit de picioare şi simţiră cum *China Cloud* porneşte să despice şi mai iute valurile. Aici, sub punte, întreaga navă părea să

pulseze de viaţă. Culum îşi umezi cu limba buzele uscate.

— Putem trimite la fund atâtea jonci şi noi să scăpăm teferi?

— Dacă nu, o să trebuiască să înotăm. Piticul se uită încântat la Culum. Ai naufragiat sau ai fost vreodată pe o navă care se scufundă?

— Nu, şi habar nu am să înot.

— Dacă eşti marinar adevărat, mai bine să nu ştii să înoţi. Dacă ştii să înoţi nu faci decât să-ţi prelungeşti chinurile până la momentul inevitabil, dacă marea vrea cu adevărat să te ia la ea şi ţi-a venit ceasul. Orlov trase de lanţul de siguranţă ca să se convingă că lacătul era bine închis. De treizeci de ani sunt pe mare şi nici eu nu ştiu să înot. Nava s-a scufundat sub mine de mai bine de zece ori, din Marea Chinei până în Strâmtoarea Bering, dar de fiecare dată am găsit o bucată de lemn sau o barcă de care să mă apuc. Dar într-o zi marea o să pună ea mâna pe mine. Când o să-i vină ei vremea! Mai slăbi fierul de luptă de la încheietura mâinii. Aş fi fericit să mă văd odată înapoi în port.

Culum o luă recunoscător pe urmele lui pe scară în sus, spre punte.

— Nu ai încredere în oamenii de la bord?

— Un căpitan nu trebuie să aibă încredere decât în nava lui, numai în nava lui. Şi numai în el şi nimeni altcineva.

— Dar în tata ai încredere?

— El e căpitanul acum.

— Nu pricep.

Orlov nu-i mai răspunse. Odată ajuns pe dunetă, verifică dintr-o privire velele şi se încruntă. Prea multe vele, prea aproape de ţărm. Prea multe recifuri neştiute, ca şi un miros de furtună dezlănţuită pe undeva. Linia joncilor asaltatoare era la numai două mile în faţă: implacabilă, tăcută, înconjurându-i. Nava înainta cu toate pânzele ridicate, velele arborelui mare terţarolate

deocamdată, şi totul vibra parcă de emoţie. Emoţia asta cuprinsese şi echipajul. Când Struan ordonă să se desfacă şi ultimele terţarole, marinarii se repeziră în arboradă şi începură să cânte cum cântau ei când manevrau parâmele corăbiilor, uitând cu totul de tezaurul care-i otrăvise. Vântul se întări şi arborada trosni. Nava se aplecă mai mult pe o parte şi ţâşni şi mai iute înainte, valurile spumegând în saborduri.

— Domnule Cudahy, coboară cu un cart sub punte şi adu arme sus.

— ’Ţeles, sir!

Cudahy, secundul, era un irlandez cu părul negru, nişte ochi vioi, plini de neastâmpăr, cu un cercel de aur într-o ureche.

— Drept aşa! Cartul de pe punte, pregătiţi tunurile, încărcaţi cu mitralii.

Oamenii se repeziră la tunuri, le traseră înapoi din dreptul sabordurilor, le încărcară cu mitralii, apoi le împinseră la loc în dreptul deschiderilor din borduri:

— Echipa tunului numărul trei, un pahar de rom în plus. Echipa tunului optsprezece curăţă santina.

Izbucniră chiote şi blesteme. Era un ritual pe care Struan îl pusese în practică cu câţiva ani înainte: când nava se pregătea de luptă, echipa care era prima gata era răsplătită, iar ultima era pusă să împlinească cea mai murdară treabă de la bordul navei. Struan cercetă cerul şi cât de tare solicitate erau pânzele, apoi luă binoclul şi privi jonca cea mare de război. Avea o mulţime de saborduri pentru tunuri, galionul reprezenta un dragon, şi era şi o flamură care, de la această distanţă, nu se distingea ce-i cu ea. Struan vedea zeci de chinezi bulucindu-se pe punţi cu torţe aprinse în mână.

— Pregătiţi găleţile cu apă! strigă Orlov.

— Ce-i cu găleţile, tată? întrebă Culum.

— Pentru stinsul incendiilor, fiule. Pe joncile alea sunt torţe aprinse. Precis că-s plini de rachete incendiare şi bombe cu gaze asfixiante. Bombele

asfixiante sunt făcute din catran şi pucioasă. Dacă nu eşti pregătit să le faci faţă, pot face ravagii la bordul unui cliper.

Îşi aruncă o privire în urmă. Cealaltă flotilă de jonci pătrunsese în canal înapoia lor.

— Nu mai avem cale de retragere, nu-i aşa? spuse Culum şi stomacul i se strânse.

— Mda. Da' numai un nebun ar încerca să scape într-acolo. Ia fii tu atent la vânt, fiule. În direcţia aceea ar trebui să răzbim împotriva vântului, şi ceva îmi spune că se va roti şi mai mult contra noastră curând de tot. În schimb înainte avem avantajul vântului şi viteza cu care întrecem orice joncă. Fiule, uită-te la ele cât de greoaie sunt! Ca nişte mârţoage de căruţă faţă de noi, care gonim ca un ogar. Şi avem de zece ori mai multă putere de foc decât oricare navă de-a lor.

Deodată una dintre fungile din vârful catargului mare se rupse, verga trosni, izbindu-se de catarg, vela pocni fluturând liberă.

— Cartul babord în arboradă! urlă Struan. Sus balansina rândunicii!

Culum se uită la marinarii agăţaţi de verga aceea aproape în vârful catargului cel mare, ţinându-se cu unghiile ca să facă faţă rafalelor de vânt ce trăgeau de ei, şi înţelese că el niciodată n-ar fi în stare de una ca asta. Simţi cum frica i se cuibăreşte în stomac şi-şi dădu seama că nu va putea uita nici vorbele lui Orlov: sânge va fi pe mâinile tale. Al cui sânge? Se repezi spre balustradă şi vomă.

— Uite, fiule, îi spuse Struan întinzându-i burduful cu apă ce stătea agăţat de una din cavilele de voltă.

Culum împinse burduful la o parte, urându-şi tatăl pentru că băgase de seamă că i se făcuse rău.

— Isuse! Clăteşte-ţi gura odată! răsună vocea aspră a lui Struan.

Culum se supuse cu năduf şi nici nu băgă de seamă că apa din burduf era de fapt ceai rece. Bău

puţin şi i se făcu din nou rău. Îşi clăti apoi gura şi înghiţi doar câte puţin, simţindu-se îngrozitor.

— Prima dată când am luat parte la o luptă mi s-a făcut rău de tot, eram mahmur ca un matol, mi-a fost mai rău decât îţi poţi tu închipui. Şi înspăimântat de moarte.

— Nu-mi vine să cred, îngăimă Culum neajutorat. Ţie nu ţi-a fost nici rău, nici teamă în viaţa ta.

Struan mormăi:

— Ei, de data asta ai putea să mă crezi. Mi s-a întâmplat la Trafalgar.

— Habar n-am avut până acum că ai fost şi acolo! Uimirea îl făcu să uite pe moment că-i era greaţă.

— Eram copil de trupă la pulbere. Marina militară foloseşte ţânci din ăştia pe navele cele mai mari ca să ducă pulberea de la magazie la puntea tunurilor. Calea de acces trebuie să fie cât mai îngustă posibil pentru a reduce pericolul de incendiu care ar provoca explozia întregii nave.

Struan îşi aminti bubuitul tunurilor, urletele răniţilor, mădularele împrăştiate pe puntea lunecoasă din cauza sângelui, chiar mirosul de sânge, care înroşise gurile de scurgere. Duhoarea de vomă din tunelul întunecat ce părea fără sfârşit, unde îţi lunecau picioarele pe borâturi. Orbecăind până ajungeai cu lăzile de pulbere până la tunurile ce te asurzeau cu bubuitul lor, apoi orbecăind înapoi din nou prin bezna înspăimântătoare, şi plămânii îţi ardeau, inima pompa ca o maşină înnebunită, lacrimi de spaimă îţi curgeau pe obraji, şi asta ceasuri în şir.

— Am trăit o spaimă de moarte.

— Chiar ai fost la Trafalgar?

— Da. Aveam şapte ani. Cel mai vârstnic din ceata mea, dar şi cel mai speriat! Struan îl prinse protector pe după umeri. Aşa că nu-ţi fă nicio grijă. E firesc să fie aşa.

— Tată, acum nu mai mi-e frică. E din cauza mirosului groaznic din cală.
— Nu te păcăli singur. E mirosul sângelui pe care ţi se pare că-l simţi, şi spaima care te-a cuprins.
Culum se apucă brusc de copastie şi icni din nou. Deşi bătea un vânt destul de înviorător, nu voia să-i şteargă din minte mirosul acela dulceag şi nici cuvintele lui Orlov. Struan se duse până la butoiaşul cu brandy, trase un gât şi apoi i-i întinse lui Culum, şi-l privi cum bea.
— Iertare cerem, sir, îngăimă stewardul, gata baie care poruncit, sir.
— Mulţumesc. Struan aşteptă până când stewardul se duse la servanţii de la tunul lui, apoi îi spuse lui Culum: Fiule, coboară sub punte.
Culum simţi cum îl muşcă umilinţa.
— Nu, aici mă simt bine.
Deşi era un ordin, Struan îi vorbise cu blândeţe, şi, Culum pricepu că i se oferea şansa de a coborî sub punte pentru a-şi salva obrazul.
— Tată, te rog, mormăi el pe un ton plângăreţ. Lasă-mă să stau aici. Îmi pare rău.
— N-are de ce să-ţi pară rău. Eu am trecut prin astfel de primejdii de mii de ori, aşa că mie îmi vine uşor. Eu ştiu la ce să mă aştept. Fiule, coboară. Ai timp destul să faci o baie şi apoi să vii iar pe punte. Şi să iei parte la bătălie, dacă o să fie bătălie. Te rog, acum coboară.
Fără multă tragere de inimă, Culum se supuse. Struan se putea ocupa acum de Robb, care stătea rezemat de balustradă, cenuşiu la faţă. Struan rămase o clipă pe gânduri, apoi se apropie de el.
— Robb, vrei să-mi faci un serviciu? Du-te şi-i ţine tovărăşie puştiului. Nu prea se simte bine.
Robb se chinui să zâmbească.
— Mulţumesc, Dirk, dar de data asta trebuie să rămân aici. Fie că o să-mi fie rău, fie că nu. E o armată de invazie?

— Mnu, flăcăule. Dar nu-ţi face griji. Dacă e nevoie, ne croim noi drum cu tunurile printre ei.

— Ştiu, ştiu.

— Ce mai face Sarah? I-a cam venit sorocul, nu-i aşa? Iartă-mă, am uitat să te mai întreb ce face.

— E bine, aşa cum se simt cele mai multe femei când mai au doar câteva săptămâni până să nască, şi am să fiu fericit când o să se termine şi cu asta.

— Mda.

Struan se întoarse şi corectă puţin drumul navei.

Robb se chinui să-şi scoată din minte joncile care păreau să umple toată marea în faţa lor. Nădăjduiesc de data asta să fie tot fată, îi trecu lui prin minte. Fetele se cresc cu mult mai uşor decât băieţii. Sper să semene cu Karen. Drăguţa de Karen!

Lui Robb i se făcu silă de sine că urlase la ea chiar în dimineaţa aceea. Nu chiar în dimineaţa aceea fuseseră cu toţi laolaltă pe *Thunder Cloud?* Karen dispăruse, iar el şi Sarah crezuseră că fata căzuse peste bord. Toţi erau exasperaţi şi când începură să răscolească nava, Karen apăru veselă din cală unde se jucase. Robb simţise cum i se ia o piatră mare de pe inimă şi urlase la ea, iar Karen fugise, plângând în hohote, în braţele maică-sii. Îşi înjurase nevasta că nu avusese mai multă grijă de Karen, deşi ştia că Sarah nu fusese de vină cu nimic, dar nu se putuse stăpâni. Apoi, după câteva minute, Karen, ca orice copil, râdea senină, uitase totul. Iar el şi Sarah, ca orice părinţi, îşi purtau reciproc pică, nefiind în stare să uite…

Şi în faţă şi în urmă, flotilele de jonci tăiau orice cale de scăpare. Robb îl văzu pe frate-său rezemat de habitaclu, aprinzându-şi liniştit un trabuc de la o feştilă de tun, şi-şi dori să poată fi şi el la fel de calm. O, Doamne, dă-mi putere să mai îndur încă cinci luni, şi apoi încă douăsprezece luni, şi apoi voiajul spre casă, şi ajut-o pe Sarah să nască uşor.

Se aplecă peste balustradă cuprins de greaţă rău de tot.

— Două puncte spre babord! spuse Struan, urmărind ţărmul Hong Kong-ului cu mare atenţie.

Ajunsese foarte aproape de ţancurile de stânci aflate în partea dinspre tribord prova şi mult în vânt faţă de linia joncilor. Încă vreo câteva minute şi avea să se întoarcă şi să se arunce asupra joncii pe care o şi alesese pentru a o lovi de moarte, apoi va răzbi prin şirul lor în siguranţă, dacă nu va avea de-a face cu nave incendiare, dacă vântul nu va slăbi, dacă niciun recif ascuns sau banc de nisip nu-i va nenoroci.

Înspre nord, cerul se întunecase. Musonul bătea bine, dar Struan ştia că în aceste ape vântul putea să se rotească chiar şi cu un cart sau mai bine cu o primejdioasă bruscheţe, aşa cum se putea ridica din valuri şi o furtună dezlănţuită. Cum nava lui purta atât de multă velatură, se afla în mare pericol, pentru că vântul îi putea sfâşia pânzele înainte de a apuca el să le terţaroleze, sau îi putea rupe catargele. Apoi mai erau numeroasele recife şi bancuri de nisip pândind să spintece pântecele navei. Pentru aceste ape nu existau hărţi, însă Struan ştia că numai viteza îi putea salva şi ajuta să ajungă la adăpost. Un *joss* bun!

— *Gott im Himmel!* exclamă Mauss, care se uita prin binoclu. E *Lotus! Silver Lotus!*

Struan smulse binoclul şi-l îndreptă spre flamura ce flutura în vârful joncii celei mari: o floare de argint pe un fundal roşu. Nu era nicio îndoială. Era chiar *Silver Lotus,* flamura lui Wu Fang Choi, regele piraţilor, al cărui sadism ajunsese de pomină, ale cărui flote nenumărate bântuiau şi stăpâneau coastele întregii Chine de Sud, şi primeau tribut pe o mie de mile spre nord şi spre sud. Se bănuia că bârlogul lui se afla în Formosa.

— Ce naiba caută Wu Fang Choi prin apele astea? întrebă Mauss.

Din nou simţi cum îşi face loc în sufletul lui acel sentiment ciudat de speranţă şi teamă în acelaşi timp. O, Doamne, facă-se voia ta.

— Tezaurul, mârâi Struan. Precis că din cauza tezaurului. Altfel n-ar risca Wu Fang Choi niciodată până aici, niciodată, când ştie că flota noastră se află atât de aproape.

De ani de zile, portughezii şi toţi ceilalţi neguţători îi plăteau tribut lui Wu Fang Choi pentru a-şi asigura libera trecere a navelor. Tributul era mai puţin costisitor decât pierderea unei nave comerciale, iar joncile lui piratereşti curăţaseră aproape complet mările Chinei de Sud de ceilalţi piraţi. Dar de când cu un an înainte îşi făcuse apariţia forţa de expediţie, neguţătorii britanici refuzaseră să mai plătească tribut pentru libera navigaţie, iar unele dintre flotele lui Wu Fang Choi începuseră să jefuiască, atacând căile maritime şi coastele din apropiere de Macao. Patru fregate ale marinei regale dibuiseră şi distruseseră cele mai multe dintre joncile pirat, iar pe cele scăpate le urmăriseră până în Golful Bias, un fel de rai al piraţilor de coastă, la vreo patruzeci de mile la nord de Hong Kong. Acolo fregatele dăduseră iama în joncile şi sampanele piraţilor şi incendiaseră două sate de-ale lor. De atunci flamura lui Wu Fang Choi nu mai îndrăznise să fluture prin preajmă.

De pe nava amiral a piraţilor se auzi o bubuitură de tun şi spre uimirea tuturor, toate joncile în afară de una singură puseră prova în vânt şi coborâră velele mari, lăsând numai velele mici, doar atât cât să poată deriva sub vânt. O joncă mică se desprinse din flotă şi începu să străbată mila ce o mai despărţea de *China Cloud.*

— Cârma banda în vânt! porunci Struan, şi *China Cloud* intră cu prova în vânt, velele începură să fluture, pocnind primejdios, nava îşi pierdu viteza şi apoi aproape se opri. Ţine-o în vânt!

— ’Ţeles, sir!

Struan cerceta cu binoclul jonca cea mică. În vârful catargului flutura un steag alb.

— Pe Dumnezeu! Ce naiba pun la cale? Chinezii nu folosesc niciodată steagul de armistiţiu!

Cealaltă navă se apropie şi cu cât o distingea mai limpede, cu atât era mai uluit văzând la bord un european uriaş, cu o barbă neagră, înveşmântat în costum marinăresc de luptă, sabie de abordaj la brâu, care ţinea timona joncii. Lingă el era un puştan chinez, înveşmântat cu fast în robă lungă, verde de brocart, pantaloni şi cizme negre. Struan îl văzu pe european îndreptându-şi ocheanul cel lung spre *China Cloud.* După o clipă, acesta puse ocheanul deoparte, râse în hohote şi făcu semne cu mâna. Struan îi trecu binoclul lui Mauss.

— Ce ai de zis de individul acela? şi se aplecă spre căpitanul Orlov, care privea cu un ochean spre joncă. Căpitane?

— Pirat, cu siguranţă! zise Orlov şi-i întinse ocheanul lui Robb. Încă un zvon se confirmă – Wu Fang Choi are în flota lui şi europeni.

— Dirk, dar de ce au coborât cu toţii velele? îl întrebă Robb îmboldit de neîncredere.

— O să ne spună solul lui! Struan se duse până la balustrada dunetei. Hei, domnule, îl strigă el pe Cudahy, fii gata să le trimiţi o ghiulea peste prova!

— ’Nţeles, sir! şi Cudahy se repezi la primul tun şi-l orientă.

— Căpitane Orlov! Pregăteşte barca cea mare. Şi condu echipa de abordaj, dacă nu cumva o să-i trimitem la fund.

— Dirk, dar de ce să trecem la abordaj? îl întrebă Robb în vreme ce se apropia de el.

— Nicio joncă de pirat să nu se apropie la cincizeci de iarzi. S-ar putea să fie o navă incendiară, sau încărcată cu pulbere de puşcă. În vremuri ca cele pe care le trăim, e mai bine să fii pregătit pentru tot felul de blestemăţii.

Plin de sine, Culum se arătă pe scara de acces îmbrăcat în ţinută de marinar – cămaşă groasă de lână, vestă de lână, nădragi largi şi încălţări de sfoară împletită.

— Hello, fiule, îl întâmpină Struan.

— Ce se întâmplă aici?

Struan îi explică şi apoi adăugă:

— Fiule, hainele îţi vin numai bine. Arăţi mult mai bine.

— Mă simt mult mai bine, îi răspunse Culum, stânjenit şi nu prea în apele lui.

Când jonca pirat ajunse la o sută de iarzi distanţă, *China Cloud* îi trimise un proiectil peste prova şi Struan puse mâna pe o portavoce.

— Puneţi în pană! strigă el. Altfel vă spulber de pe faţa apei!

Ascultătoare, jonca se puse cu prova în vânt, coborî velele şi începu să deriveze, împinsă de curentul puternic.

— Ahoy, *China Cloud!* Cerem îngăduinţa să urcăm la bord, strigă individul cu barbă neagră.

— De ce şi cine sunteţi?

— Căpitanul Scragger, mai demult din târgul Londrei, îi strigă drept răspuns individul şi hohoti. Vreau să-ţi zic o vorbuliţă la ureche, înălţimea voastră, domnule Struan. Numai în patru ochi!

— Vino la bord singur, neînarmat.

— Flamura de armistiţiu, căpitane?

— Da, spuse Struan şi se duse la balustrada dunetei. Ţii tunul pe joncă, domnule Cudahy.

— Ţin tunul pe joncă, sir!

Din joncă fu coborâtă o mică barcă, Scragger urcă iute în ea şi începu să vâslească spre *China Cloud.* În vreme ce se apropia, începu să cânte de unul singur cu o voce plăcută, veselă. Un cântec marinăresc: „Trimite-l pe individ la fund!”

— Cam îngâmfat tipul! spuse Struan, amuzat fără să vrea.

— Scragger nu e un nume prea obişnuit, spuse Robb. Nu cumva sora bunicii Ethel s-a căsătorit cu

un Scragger din Londra?

— Mda, şi eu tot la asta mă gândeam, flăcăule, spuse Struan zâmbind. Poa' c-avem şi noi o rudă care-i pirat.

— Da' nu suntem piraţi cu toţii?

Struan zâmbi şi mai încântat.

— În mâinile tale Nobila Casă va fi la adăpost. Eşti deştept… chiar mai deştept decât eşti chiar tu dispus să recunoşti! Se uită din nou spre barca cea mică. Îngâmfat tip.

Scragger părea să fie de vreo treizeci şi ceva de ani. Părul lung, neîngrijit şi barba îi erau negre ca pana corbului, avea nişte ochi de un albastru deschis, dar mici, şi nişte mâini groase ca nişte şunci, în urechi cercei de aur, şi o cicatrice de pumnal îi însemna obrazul stâng. Îşi legă bărcuţa frumos şi apoi începu să se caţere cu uşurinţa unui om cu experienţă pe plasa de abordaj. Când sări pe punte îşi duse mâna iute la moţul din frunte într-un gest de ironic respect spre dunetă şi făcu o plecăciune studiată.

— 'Neaţa, înălţimea voastră! apoi către marinarii care se uitau cu gura căscată la el: 'Neaţa, camarazi! Şefu meu, Wu Fang Choi, vă pofteşte drum bun spre casă!

Râse şi-şi arătă dinţii stricaţi, apoi se sui pe dunetă şi se opri dinaintea lui Struan. Era mai mic decât Struan, dar mai spătos.

— Să mergem sub punte!

— Domnule Cudahy, percheziţionează-l!

— Avem flamură de armistiţiu şi nu-s înarmat, adevărul adevărat. Mă jur, aşa să-mi ajute mie! spuse Scragger, icoană a sincerităţii.

— Ai să fii percheziţionat oricum!

Scragger se lăsă percheziţionat.

— Tai-Pan, eşti mulţumit?

— Deocamdată.

— Atunci să coborâm. Numai noi doi. Aşa cum am zis.

Struan îşi verifică capsele pistolului şi-i făcu semn lui Scragger s-o ia pe scară spre cabină.

— Voi ceilalţi rămâneţi pe punte.

Spre uimirea lui Struan, Scragger porni să străbată nava cu uşurinţa unuia care era familiarizat cu ea, de parcă mai fusese la bordul ei. Când ajunse în cabină, se trânti în fotoliul adânc, marinăresc şi-şi întinse picioarele cât erau de lungi, încântat.

— ’Nain’ de-a-ncepe, să-mi ud şi eu gâtiţa, de nu te supără. Cân’ tragi la rame te-apucă setea.

— Rom?

— Brandy, ah, brandy! Şi de-ai cumva vreun butoiaş în plus, n-aş avea nimic împotrivă.

— Ce să faci cu el?

— Să mă-nseninez şi eu! Scragger avea nişte ochi ca oţelul. Arăţi taman aşa cum mi-am închipuit.

— Ziceai că eşti de prin târgul Londrei?

— Mda, aşa-am zis. Da’ acum multă vreme în urmă. Ah, mulţam! îi spuse Scragger, luând o stacană cu brandy din cel mai bun, îl adulmecă cu duioşie, apoi îl dădu duşcă, oftă şi-şi mângâie mustăţile unsuroase. Ah, brandy, brandy! Tare bine-mi face la inimioară!

Struan îi umplu din nou stacana.

— Mulţam, Tai-Pan.

Struan începu să se joace cu pistolul.

— Şi cam din care parte a Londrei eşti?

— Shoreditch, camarade. De-acolo de unde m-am născut şi am crescut.

— Şi numele de botez?

— Dick. De ce?

Struan ridică din umeri.

— Acum să trecem la afaceri, îi spuse el, şi-şi puse în minte să trimită cu următoarea poştă o scrisoare să afle dacă pe nepotul sorei bunicii sale îl chema Dick Scragger.

— Aşa-m să şi fac, Tai-Pan, aşa-m să şi fac. Wu Fang Choi vrea să stea de vorbă cu tine. Numai cu

tine. Acum.

— În legătură cu ce?

— Ni' eu nu l-am ispitit, da' ni' el nu mi-a zis. Du' şi adă-l pe Tai-Pan, mi-a zis. Şi am venit! Goli stacana, apoi i se adresă cu un zâmbet linguşitor: Ai la bord un tezaur întreg, aşa umblă vorba. Mda?

— Spune-i că-l pot întâlni aici. Poate veni la bord singur şi neînarmat.

Scragger izbucni în hohote de râs şi începu să se scarpine din obişnuinţă, stârnind păduchii de care era plin.

— Tai-Pan, doa' ştii şi tu că n-are să facă una ca asta în ruptu' capului, şi oricum tot tu o să te duci la el pe nava lui fără niciun fel de pază. L-ai văz't pe puştiul din barca mea?

— Da.

— E fiu-su cel mai june. O să stea aici zălog. O să vii numai tu la bord, chiar înarmat, de pofteşti aşa, iar puştiul rămâne aici.

— Şi dacă ţâncul se dovedeşte a fi doar feciorul vreunui culi îmbrăcat dichisit, şi eu rămân fără cap?

— O, da' de unde! îi răspunse Scragger îndurerat. Doar ai cuvântul meu chezaş, pe Dumnezeul meu, şi pe-al lui. Doar nu suntem o adunătură ordinară de piraţi. Avem vo trei mii de nave în flota noastră şi noi stăpânim toată coasta asta după cum prea bine ştii. Şi ai cuvântul meu chezaş, pe Dumnezeul meu. Şi pe-al lui.

Struan băgă de seamă cicatricea albită de la încheieturile mâinilor lui Scragger şi bănui că la fel trebuie să aibă şi la glezne.

— Ce caută un englez ca tine alături de el?

— Chiar aşa, camarade, ce caut, hm? îi replică Scragger ridicându-se în picioare. Pot să-mi mai torn puţină tărie? Mulţam tare mult! Îşi aduse singur sticla pe masă şi se aşeză din nou. În flota lui să to' fim vo cinj' de-ngleji. Şi vo cinşpe din alţi europeni, mai mult americani, un franţuz. Căpitani, turnători de tunuri, tunari, marinari. De

meserie, io îs nostrom, continuă el plin de vervă, îmboldit de brandy. Acum vo zece ani sau mai bine am naufragiat pe o insulă spre nord. Păgânii ăia împuţiţi de pui de lele m-au prins şi m-au făcut sclavul lor, japoni erau. Şi m-au vândut la alţi pui de lele şi păgâni, da' eu am fugit şi m-am prins cu Wu Fang. Când a aflat că-s nostrom şi că mă pricep la mai toate, mi-a dat şi mie o pâine la el! Goli stacana, râgâi şi o umplu din nou. Şi acum mergem sau nu?

— De ce nu rămâi la mine acum? Pot să-mi croiesc drum prin flota lui Wu Fang frumuşel cu tunurile.

— Mulţam, camarade, da' mie îmi place aşa cum e.

— Câtă vreme ai fost ocnaş?

Stacana lui Scragger se opri brusc în aer şi pe faţa lui apăru o expresie de prudenţă.

— Destul de multă vreme, camarade! Se uită la cicatricele de la mână. Urmele de la fiare, mda? Ei, urmele astea le păstrez de doişpe ani.

— De unde ai evadat? De la Botany Bay?

— Da, da, de la Botany Bay! spuse Scragger deodată plin de bunăvoinţă. Pe când eram abia un puşti am încasat cinşpe ani, cel mai puţin că eram mai tânăr, abia vo doujcinci. Câţi ani ai?

— Destui.

— Io n-am ştiut niciodată prea bine. Să am treijcinci, sau patrujcinci. Mda. Cinşpe ani c-am pleznit un căcăcios de marinar pe o căcăcioasă de fregată.

— Ai avut noroc că nu te-au spânzurat.

— Da, mare noroc! şi Scragger râgâi încântat din nou. Îmi place să sporovăiesc cu 'mneata, Tai-Pan. E altceva decât cu ăia ai mei. Mda, deportat de la Blithy. Nouă luni pe mare, în lanţuri, alături de alţi patru sute de nenorociţi, şi la fel erau şi femeile de toate felurile. Puşi în lanţuri, în cală. Numa apă chioară, pezmet, fără o buca' de carne. Nouă luni şi mai bine. Nu aşa trebuie pedepsit un

om, chiar deloc. Din noi doar o su' de-au ajuns să ajungă în port. La Sidney ne-am răsculat, ne-am rupt lanţurile. Le-am făcut de petrecanie la toţi caralii ăia băşinoşi, ş-un an am tot hălăduit prin păduri, după aia am dat de-o corabie. O corabie comercială! Scragger râse parşiv. Da, cu corăbii comerciale ne-am mai ţinut şi noi sufletul! Se uită în adâncul stacanei lui şi zâmbetul îi dispăru. Mda, nadă de spânzurătoare, asta eram sortiţi să fim cu toţii, şi Dumnezeu să-i bată pe toţi caralii ăştia căcăcioşi, mârâi el, rămânând o vreme tăcut, adâncit în propriile lui amintiri. Da' pân' la urmă am naufragiat, aşa cum ţi-am spus, şi a urmat ce-a urmat.

Struan îşi aprinse un trabuc.

— Şi de ce să fii în solda unui pirat blestemat şi ticălos ca Wu Fang?

— Să-ţi spun de ce, camarade. Îs liber ca pasărea cerului, am trei neveste şi haleală cât încape în mine, şi başca nişte parale, ba îs şi căpitan de navă. Se poartă cu mine mai bine decât toţi cei de-un neam cu mine, fir-ar să fie ei afurisiţi. Bată-i Dumnezeu să-i bată de neamuri. Da. Pen' ei nu-s decât bun de agăţat în spânzurătoare. Cu Wu Fang e altceva. Şi unde ar mai putea unul ca mine să aibă şi neveste şi haleală, şi parte din pradă, fără să-l încerce teama de poliţai şi de spânzurătoare? Ei? Se ridică în picioare. Ei, ce zici, vii de bună voie cu mine aşa cum ţi-a cerut, sau trebuie să-ţi luăm nava cu asalt?

— Să-mi luaţi nava cu asalt, căpitane Scragger! Dar mai întâi termină-ţi băutura. Că şi aşa o să fie ultima dată când guşti din aşa ceva pe lumea asta.

— Noi suntem mai bine de-o su' de nave contra ta!

— În mintea ta precis că mă socoteşti un nebun de legat. Wu Fang n-o să se aventureze niciodată în carne şi oase prin apele astea. Niciodată. Nu atâta vreme cât navele noastre de război sunt de

cealaltă parte a Hong Kong-ului. Wu Fang nu-i cu flota asta.

— Tai-Pan, eşti deştept foc! chicoti Scragger. Şi doar mi s-a spus dinainte ca să ştiu. Mda. Wu Fang nu-i cu noi, da' e în schimb amiralul şef, Wu Kwok, fratele lui mai mare. Şi ficior-su. Ăsta-i adevărul adevărat.

— Scragger, adevărul are multe feţe, îi replică Struan. Şi acum şterge-o la dracu' de pe nava mea. Numai navele voastre au flamura de armistiţiu. Am să vă arăt eu câte parale dau pe afurisita voastră de flotă de piraţi blestemaţi.

— Aşa să fie, Tai-Pan, numa' să ai măcar juma' de şansă. A, da, am uitat, spuse el şi scoase la iveală o pungă mică de piele, legată la gâtul lui, din ea luă o bucată de hârtie şi o împinse pe masă spre Struan. Trebuia să-ţi dau şi asta, mai adăugă şi faţa i se schimonosi într-un zâmbet batjocoritor.

Struan desfăcu bucata de hârtie. Purta sigiliul lui Jin-qua. Şi în ea era învelită una dintre jumătăţile de monedă.

Capitolul zece

Struan stătea degajat la prova bărcii lui celei mari, cu mâinile vârâte mult în buzunarele mantalei sale groase de marinar, la încheietura mâinii cu unul din fiarele lui de luptă, pistoale la brâu. Marinarii lui vâsleau încordaţi, înarmaţi până-n dinţi. Scragger stătea la mijlocul bărcii, lălăind ca un beţivan un cântec marinăresc. La o sută de iarzi în faţă se afla nava amiral a flotei piraţilor. Printr-o înţelegere prealabilă cu Scragger, la insistenţele lui Struan, nava amiral se desprinsese de grupul protector al restului flotei de jonci şi se deplasase mai aproape de ţărm, la numai câteva sute de iarzi sub vântul navei sale *China Cloud.* Având numai o mică velă la pupa, pentru a o ţine sub vânt, nava amiral se afla în bătaia tunurilor de pe *China Cloud,* la cheremul ei. Restul armadei de jonci stătea într-o poziţie de blocadă în jurul celor două nave.

Struan ştia că era primejdie mare să urce singur la bordul navei pirat, dar jumătatea aceea de monedă nu-i mai lăsa cale de alegere. L-ar fi luat cu el şi pe Mauss, era nevoie şi de un tălmaci, iar Mauss era un diavol când era vorba să se bată. Dar Scragger respinsese ideea.

— Numai tu, Tai-Pan. La bord îs destui din ăia care sporovăiesc şi pe păgâneşte şi pe englezeşte. Numai tu singur. Dacă vrei, cu câte arme pofteşti, da' numai tu. Asta-i!

Înainte de a pleca de pe *China Cloud,* Struan dădu ultimele ordine în faţa lui Scragger.

— Dacă nava amiral ridică velele, şterge-o de pe faţa apei. Dacă într-un ceas nu sunt înapoi, şterge-o de pe faţa apei ca şi cum n-ar fi fost.

— Ei, Tai-Pan, interveni Scragger stânjenit, chinuindu-se să schiţeze un zâmbet, nu-i cazu' de una ca asta când eşti poftit aşa frumos. Ba chiar deloc. Flamura de armistiţiu, camarade!

— Şterge-o de pe faţa apei. Dar înainte de asta, îl iei pe ţânc şi-l spânzuri de vergă!

— Nicio grijă! îi răspunse Orlov întunecat. Ţâncu-i ca şi mort şi nu părăsesc apele astea câtă vreme mai rămâne o singură joncă în stare să plutească, Isuse Cristoase!

— Ramele sus! ordonă Struan şi barca se lipi de joncă.

O sută de piraţi stăteau de-a lungul balustradei sporovăind, zâmbind. Struan cercetă sabordurile tunurilor. Câte douăzeci într-un bord, patruzeci de tunuri. Se urcă pe scara de acces, şi de îndată ce se văzu pe punte ochii îi fugiră la tunuri şi observă că erau în bună rânduială, butoiaşele cu pulbere înşirate peste tot, numeroase ghiulele incendiare şi asfixiante, nava pirat avea o mulţime de oameni la bord. Peste tot murdărie, dar niciun semn de boală sau de scorbut. Velele erau în bună stare, arborada perfectă. Greu de cucerit nava asta, dacă se ajunge la lupta corp la corp, dar cu puţin *joss,* pentru *China Cloud* nu va fi mare lucru s-o scufunde.

Porni pe urmele lui Scragger, coborând spre cabina principală, de sub puntea pupa, reţinând aproape fără să vrea coridoarele, locurile periculoase, în cazul în care ar fi trebuit să-şi croiască drum înapoi. Ajunseră într-o cameră de aşteptare plină ochi de oameni. Scragger îşi croi drum prin mijlocul lor către o uşă aflată în celălalt capăt, urmăriţi de un chinez feroce care-l înjura de zor pe Scragger şi arăta spre armele lui Struan. Dar Scragger urlă la el în dialectul cantonez, arătând plin de dispreţ spre mulţimea gărzii cu o mână, în vreme ce cu cealaltă deschidea uşa.

Pătrunseră într-o cabină enormă. Perne murdare erau împrăştiate pe un podium pe care trona o măsuţă joasă, lăcuită în stacojiu. Şi încăperea, ca şi nava, puţea de sudoare şi duhoare de peşte stricat şi sânge. Dincolo de podium un şir de zăbrele şi mai încolo peretele de rezistenţă transversal al navei. Totul bogat sculptat, şi în cealaltă parte,

unde dormea mai marele amiral, numai draperii. Imposibil să vezi ce se afla dincolo, îi trecu lui Struan prin minte, dar destul de uşor să slobozi un foc sau să-ţi strecori spada printre ele. Băgă de seamă şi cele patru hublouri cu gratii, şi cele şase felinare cu ulei atârnate de grinzile transversale. În grilaj se deschise o uşă. Wu Kwok era îndesat, mătăhălos şi cam de vârstă mijlocie. Avea o faţă rotundă ce trăda cruzime, o coadă lungă de păr îmbâcsit de uleiuri. Roba bogată de mătase verde, legată peste pântecul voluminos, era pătată de grăsime. În picioare purta nişte cizme marinăreşti dichisite, iar la încheietura mâinii se vedeau o mulţime de brăţări scumpe din jad. Îl cântări cu respect pe Struan o vreme, apoi îi făcu semn să urce pe podium, iar el se aşeză de o parte a mesei. Struan luă loc de cealaltă parte. Scragger se rezemă de uşa închisă, scărpinându-se absent, cu un zâmbet viclean pe faţă.

Struan şi Wu Kwok se uitară unul la celălalt fără să clipească, neclintiţi. În cele din urmă, Wu Kwok ridică încet o mână şi un servitor aduse nişte beţişoare de mâncat, căni, ceai şi nişte plăcinte de lună – plăcinte delicate din făină de orez, micuţe, umplute cu cremă de ouă de culoarea lămâii – şi o farfurie de dim sum asortate. Dim sum nu erau altceva decât nişte prăjiturele fine din aluat de orez, umplut cu crevete, carne de porc prăjită, pui, peşte sau legume. Unele erau fierte, altele prăjite bine. Servitorul turnă ceaiul. Wu Kwok ridică cana şi-i indică printr-un semn lui Struan să facă la fel. Băură în tăcere, cu ochii închişi. Apoi piratul apucă beţişoarele şi alese o prăjitură dim sum. O puse apoi pe farfurioara din faţa lui Struan şi-l îndemnă să guste. Struan ştia că, deşi şi lui i se aduseseră beţişoare, Wu Kwok se aştepta să-l vadă mâncând cu mâna ca orice barbar şi să-şi piardă cinstea obrazului.

Sus, căcat băşit, zise el în gând, şi mulţumi acelui *joss* de a fi avut parte de May-may. Luă

expert beţişoarele şi duse prăjitura la gură, după care aşeză beţişoarele înapoi în suportul lor de porţelan şi începu să mestece cu poftă, încântat, când simţi uimirea piratului: deci barbarul era în stare să mănânce ca o persoană civilizată!

Struan luă beţişoarele din nou, alese cu grijă altă prăjiturică de pe platou: cea mai minusculă şi mai delicată, cea mai greu de ţinut aşa. Una fiartă, umplută cu crevete, cu aluatul atât de subţire încât părea aproape transparent. O săltă iute, fără niciun efort, rugându-se în gând să n-o scape. Apoi o întinse, oferindu-i-o lui Wu Kwok. Beţişoarele lui Wu Kwok ţâşniră în întâmpinare, apucă prăjitura dim sum şi o puse pe farfurioara lui. Dar o fărâmitură de crevete căzu pe masă. Deşi Wu Kwok nu schiţă niciun gest, Struan ştia că turba de furie, pentru că se făcuse de râs. Atunci îi dădu lovitura de graţie. Aplecându-se, apucă fărâma de crevete şi o puse pe farfurioara lui, după care alese altă prăjitură. Din nou i-o oferi celuilalt. Wu Kwok o luă şi pe asta, şi de data asta nu mai scăpă nicio bucăţică.

La rândul lui, îi oferi şi el una lui Struan şi acesta o luă firesc din aer, şi mestecă plin de poftă, dar pe următoarea o refuză. Era culmea etichetei chinezeşti să te prefaci dinaintea gazdei că mâncarea a fost atât de bună încât nu mai eşti în stare să mai înghiţi nicio fărâmă, deşi atât gazda, cât şi musafirul ştiu că ar fi în stare să mănânce încă din plin.

— Camarad, ia şi guste, avem la noi din bugăt! spuse Wu Kwok pe neaşteptate, îndemnându-l aşa cum trebuie să facă o gazdă.

Şocul de a-l auzi pe Wu Kwok vorbind în dialectul aspru cockney îi şterse lui Struan aproape toată bucuria de a-l fi făcut pe celălalt să vorbească întâi.

— Mulţumesc. Mă bucur că vorbeşti englezeşte. Aşa o să ne fie mai uşor să ne înţelegem, îi spuse Struan. Mult mai uşor.

— Îhî, aşa este bun, şi Wu Kwok se arătă foarte mândru că era în stare să vorbească limba barbarilor.

— Unde ai învăţat englezeşte?

Struan se aplecă în faţă şi se scărpină la gleznă. Puntea şi pernele erau infestate de păduchi.

— Unde învăţat unu ca tine mănânce ca la un chinez, ei?

Struan alese altă prăjitură.

— Am încercat să învăţ şi dialectul din Canton, de mai multe ori, dar nu m-am dovedit un elev prea bun, şi nici limba n-a izbutit să scoată sunetele aşa cum trebuie, spuse el, apoi înghiţi prăjitura şi bău puţin ceai. Ceaiul e excelent. De la Soochow?

Wu Kwok clătină din cap:

— Lin Tin. Vreai ceai de la Soochow?

— Lin Tin e mai bun.

— Eu învăţat englezeşte de la Scragger şi alţi ca el. La mult ani. Mestecă o vreme, apoi din nou îl îndemnă pe Struan să servească din delicioasele bucate. Mai ia halei, preten. Tare ciudat la tine, eu bucoros să întilneşte om ca tine. Să fiu naibii, tu nu om ca toţi oameni. Tu trebuie multă zilele ca să moare, multă zilele.

Ochii lui Struan se făcută şi mai verzi ca de obicei şi mai strălucitori.

— În schimb tu o să mori foarte iute. Eu am o metodă diferită de a ta. Acum eşti viu, în clipa următoare eşti mort! şi pocni din degete. Cea mai bună… şi pentru prieteni şi pentru duşmani. Chiar pentru un câine turbat!

— Ce vorbeşte aşa ciudat la tine, ei? Greu înţelege la tine, îi replică Wu Kwok după un moment de tăcere primejdioasă.

— Cum?

— Tu nu vorbeşte ca la mine. Greu inţelege la tine. Sună altfel la tine.

— Există mai multe dialecte… feluri de engleză, îi replică Struan calm, dându-i lui Wu

Kwok motive să nu se simtă umilit.

— Se dă mare grangure, Wu Kwok, aşa cum îţi parleam eu înainte, îi explică la rândul lui Scragger. Grangurii parlesc altfel, se duc la şcoli din alea de ţi-am zis.

— Funia asta de spânzurătoare, Scragger adică, spune adevăr ce la el spune, camarad? Engleza la mine nu-i bun?

— Care vorbeşte dialectul din Canton mai bine, ţăranul sau profesorul? Ţăranul e bun cu limba lui pe câmp, iar profesorul la el la şcoală.

Wu Kwok se lăsă pe spate rezemat de perne şi bău din cana cu ceai. Apoi rupse tăcerea:

— Am auzit la noi că la tine la bord patru zece lac de argint este.

— De unde ai asta? Struan desfăcu pumnul şi puse pe masă jumătatea de monedă.

— Juma moned, unu favor, adevăr este, camarad?

— Da! răspunse Struan furios pe sine pentru că lunecase cu atâta uşurinţă în capcana lui Jin-qua. De unde o ai?

— De la tata la mine.

— El de unde o are?

— De unde crede tu că ala bandit la el mare Jin-qua pus mâna la el murdar atit repede pe tezaur de patru ori zece lac? Ei, camarad? De la vechi camarad corabie, bun inţeles. Tu la tine la bord are zece lac de la tata la mine! Pântecul lui Wu Kwok săltă de hohotele sale de râs. Toarna la înălţime la el nişte beutura, Scragger. El nevoie are acum de asta.

— Wu Fang Choi şi Jin-qua sunt tovarăşi de corabie? îl întrebă Struan cutremurat.

— Aşa, un fel a zice, camarad. Noi apere negoţ pe mare la el că nu atace piraţi cacacios. Noi stapin la marea. Şi atunci cinstit este la el să plăteşte, da? Şi om înţelept baga banii ca ia profit la el, da? Aşa ca noi investeşte banii la afacerile lui când şi când. Ceaiul, matasele, opiu, bani împrumut! Wu Kwok

se apucă cu mâinile de pântece şi lacrimi de atâta râs porniră să-i curgă din tăietura ochilor. Aşa ca la noi camarad acum, noi şi Nobila Casa. Ei, camarad, ce alt investiţie mai bun?

— Wu Kwok, ce serviciu îmi ceri să-ţi fac?

— Tai-Pan, noi bei pentru tezaurul şi pentru *joss* la tine. Apoi putem parleşte.

— A lăsat vorbă să-l spânzure pe ţânc de nu se întoarce la bord într-un ceas, interveni Scragger, în vreme ce umplea trei căni mari cu rom. Şi dacă ridici velele, să-ţi şteargă jonca de pe faţa apei şi să-l spânzure pe ţânc.

— Chit de mult e la el ceas, camarad?

— Destul de mult.

Wu Kwok mestecă o vreme o prăjitură.

— O să spinzuri la ţânc?

— O să laşi să-l spânzure? Struan scoase ceasul din buzunar şi-l puse pe masă. Jumătate din timpul acordat a trecut.

Wu Kwok acceptă o cană de rom întinsă de Scragger şi începu să bea încet. Struan simţi cum i se zbârleşte părul pe ceafă din cauza încordării. Auzea voalat sporovăiala chinezilor afară, trosnetul parâmelor prea întinse, al lemnului. Pe puntea de deasupra se auzi răpăiala uşoară a unei bure de ploaie. Wu Kwok apucă o scobitoare şi începu să-şi cureţe dinţii, acoperindu-şi politicos gura cu palma. Ploaia se întări.

— Serviciu la Wu Fang Choi, începu Wu Kwok. Flota la tine este doua zece cliperi? Da?

— Nouăsprezece.

— Noua spre zece! La fiecare noi punem flacau al nost'. Tu inveţe la ei fie capitani, ofiţeri. Noua spre zece oamenii. Tu inveţe la ei bine bine. Aşa cum vrei la tine capitani buni fie. Biciue la ei, tiraşte la ei pe sub nava de la cap la cap, face la ei ce vrei, dacă la ei nu asculte, da' nu omoare. Cinci anii ei ai tei sunt, apoi ei vine 'napoi acasa. Următor: peste unu an şi unu ziua noi vrei un cliper. Ca la *China Cloud.* Noi plăteşte argintul

chit face tot. Tu dai la noi chit coste şi noi plăteşte argintu'. Da cu tunurile şi velele, şi catargele ca la *China Cloud.* Zece oameni ai nost' merge la Blighty sa vede cum construieşte la cliper, apoi vine cu cliper acasa. Unde şi cum luam la noi cliper, asta stabileşte mai târziu… drept, Scragger?

— Mda.

— Apoi, noi dam la tine copil, trei copil, inveţe la ei. Trei băieţii se inveţe fie boiere. Cel mai bun şcol din Londra! spuse Wu Kwok. Nu conteşte chit coste.

— Cele mai bune zdrenţe pe ei, cea mai bună îngrijire, la fel haleala şi adăpostul, adăugă Scragger. Să fie crescuţi ca nişte boieri get beget. Şi ţinuţi la cinste cum se cuvine. Universitatea din Cambridge sau Oxford. Da! Fac toată universitatea şi abia apoi se întorc înapoi acasă.

— Păi aici nu e vorba de un serviciu, spuse Struan, ci de mai multe.

— Multe puţine, astea serviciu, îi replică Wu Kwok sardonic. Pe Dumnezeu, ei fie aşa cum cerut. Poate eu ia înapoi cele zece lac, şi cele trei zece la fel. Apoi cumpere corabie. Dacă banii, poate cumpere orice, adevăr, camarad? Da, eu mai bine ia argint inapoi şi face afacerea cu Diavol cu Un Ochiu. Cum cheme la el?

— Brock, îi spuse Scragger.

— Da, Brock. Face afacere cu Brock sau altul. Afacerea afacerea. Doar inveţe la oamenii. Şi una nava. Întrebat cinstit. Tu spunea da sau nu.

— Eu fac acum altă înţelegere cu tine. Ia-ţi înapoi moneda, şi fie că sunt şi eu la bord pe *China Cloud,* fie că nu, încearcă să pui mâna pe tot tezaurul, pe Dumnezeul meu!

— Acum la orizontul este doua sute navele. Eu pierde una suta, două suta navele, nu conteşte. Da' eu iei tezaur, Tai-Pan. Eu iei tezaur.

Struan îşi luă jumătatea de monedă şi se ridică în picioare.

— Facem târgul?

— Nu face târg. Serviciu. Tu acceptat serviciu. Tai-Panul Nobilei Case nu are la el obrazul, heya? Da sau nu?

— Peste treizeci de zile adu o sută de oameni, din care niciunul să nu fie căutat de vreun mandarin pentru cine ştie ce fărădelegi, toţi să ştie să scrie şi să citească. Din ăştia eu am să aleg nouăsprezece ca să fie căpitani. Şi zece oameni care să urmărească construcţia navei. Atunci îi iau şi pe cei trei băieţi.

— Camarad, asta mare primejdie, spuse Wu Kwok, se adune atâtea oamenii. Drept, Scragger?

— Ei, noi îi putem aduce la Aberdeen să zicem. E drept să fie pe alese, nu-i niciun rău în asta. Ei, aşa în secret?

Wu Kwok se gândi o vreme.

— Acordu. Trei zece zile, Aberdeen.

— Cliperul ţi-l dau în mână personal, sau lui' Wu Fang Choi, numai în mâna voastră, spuse Struan. Nimănui altcuiva.

— La oricine eu trimite.

— Nu.

— Sau mie, camarade? interveni Scragger.

— Nu, lui Wu Kwok sau lui Wu Fang Choi. În largul mării.

— De ce? întrebă Wu Kwok. Ei, de ce asta? Camarad, ce murdar şmecherie a dracului este la tine la cap?

— O să fie nava ta. Nu dau eu o frumuseţe ca aia pe mâna nimănui altcuiva. Unde ţi-e obrazul de care ziceai?

— Acordu'! făcu în cele din urmă Wu Kwok. Nu tradare, pe Dumnezeu, sau tu plăteşte din greu.

Plin de dispreţ, Struan se îndreptă spre uşă, dar Scragger îi tăie calea.

— Tai-Pan, jurământul tău cel sfânt unde-i?

— Scragger, i l-am dat lui Jin-qua. Pe Dumnezeul meu, doar ştii ce înseamnă jurământul meu.

Scragger dădu din cap încuviinţând către Wu Kwok şi se dădu deoparte.

— Mulţumesc, Tai-Pan.

— Pentru că văzut la tine cum fost de acordu' cu servici la mine şi aşa frumos şi preten la tine este, Tai-Pan, începu Wu Kwok, tata la mine trimite la tine unu dar şi unu mesaj.

Îi făcu cu mâna un semn lui Scragger, care deschise un cufăr marinăresc, luă din el o legătură şi i-o întinse lui Struan. Din legătură scoase un pavilion – Dragonul şi Leul – şi un jurnal de bord: jurnalul de bord al navei dispărute *Scarlet Cloud.* Struan deschise jurnalul şi îl răsfoi spre ultima pagină:

„16 noiembr. Amiază. N 11° 23' 11" E 114° 9' 8". Furtuna continuă. Putere de uragan. În cartul de mijloc, la trei bătăi de clopot, noaptea trecută, ne-au fost smulse velele, şi catargele şi nava noastră neputincioasă a fost aruncată aici pe reciful Tizard, unde, prin mila Domnului, a ajuns să-şi găsească tihna, cu chila smulsă şi coca găurită.

Noiembr. 18. Ora patru. La nord-est la est au fost zărite patru jonci. Ultimele pregătiri pentru abandonarea navei făcute.

Noiembr. 18. Ora cinci. Cele patru jonci şi-au schimbat drumul şi se îndreaptă acum spre noi. Am distribuit muschete. Am încercat să pregătesc şi un tun, dar unghiul de înclinare al navei nu ne-a îngăduit. Ne pregătim cum putem mai bine. Pentru cazul că sunt piraţi.

Noiembr. 18. Ora opt. Atacaţi. Piraţi. Am doborât primul val, dar revin."

Struan închise jurnalul de bord.

— I-aţi ucis pe toţi?

— Joncile nu din flota regulat a nost', camarad. Cele mai mult.

— I-aţi ucis pe toţi?

— Tai-Pan, ei murit unii pe alţii, eu nu fost acolo.

— Tai-Pan, doar ştii cum sunt ticăloşii ăştia, interveni Scragger. Dacă erau oamenii lui Wu Fang Choi, ţi-am mai fi dat noi jurnalul de bord? Wu Fang Choi a auzit de treaba asta. M-a trimis chiar pe mine să văd ce s-a întâmplat acolo. Când m-am arătat eu acolo nu mai era nimeni la bord. Nici măcar vreun mort, nimic.

— Aţi jefuit-o?

— Doar ştii bine legea mării, Tai-Pan. Naufragiase şi era abandonată. A fost salvată jumătate de încărcătură. Şaisprezece tunuri şi ceva pulbere şi ghiulele.

— Cronometrul unde-i?

Sprâncenele lui Scragger săltară brusc:

— Cum unde? La bordul joncii mele, ‘nenţeles, deşi habar n-am să folosesc un cronometru. Orişicâtuşi! Cine găseşte păstrează, ei? Cinstit, nu? Dar ştii ce-au făcut ticăloşii ăia, Tai-Pan, ei? L-au lăsat să se oprească, afurisiţii. Închipuie-ţi! Pe Dumnezeul meu! L-au lăsat să meargă până s-a oprit singur. Mi-a trebuit o săptămână întreagă până să găsesc o navă comercială care să aibă cronometru cu timpul Londrei. Una americană, Boston Skylark! Izbucni în hohote de râs când îşi aduse aminte şi apoi continuă: Patru din băieţii de pe navă au găsit cu cale să vină cu noi.

— Şi ceilalţi?

— Au fost lăsaţi în bărci, în largul coastelor Filipinelor. Aproape de ţărm. Pot să jur. Acum trei, patru săptămâni.

Wu Kwok se foi pe pernele lui şi se scărpină pe îndelete.

— Tai-Pan, la urmă tata la mine spus: Zece taeli pentru una navă care pot trece teafăr şi nevătămat nu mult. Zece taeli şi steag englez fie cruţat şi apărat de Wu Fang Choi. Noi auzit tu ai port nou aici Hong Kong. Spune asta la mandarin al tău.

— Nu-i pot spune decât de un tael.

— Şase cel mai ieftin. Cel mai ieftin. Asta spus tata la mine, fiindcă ştie la el tu negustor tare greu

de înfruntat. Şase.

— Unu!

— Stai jos. Noi bei mai departe grog, vine şi halei, îl invită Wu Kwok.

— În cinci minute nava asta a ta va fi măturată de pe faţa apei şi ostaticul spânzurat.

Wu Kwok râgâi.

— Camarad, tu nu spinzure la fiu al meu.

— Bineînţeles, îi replică Struan dispreţuitor, ci doar un ţânc amărât şi îmbrăcat mai dichisit.

Wu Kwok zâmbi superior şi bău pe săturate.

— Tu la tine tare deştept, Tai-Pan. Doi taeli pentru una navă. Spune asta la mandarin al tău, ei? Şi ştii ce mai? Păstreze ţinc acela la tine, spânzura la el, aruncat la el în mare, e a teu. Aduce la noi la bord şi dacă tu vrea eu spinzure la el.

— Cum? explodă Scragger. Puştiul nu-i fiul tău?

— 'Nenţeles, Scragger, că nu. Tu crezi că eu sunt tâmpit? răspunse tăios Struan. Eu ştiu care-i valoarea jurământului unui ticălos! şi porni cu paşi mari spre uşă.

— Dar era şi jurământul meu şi al tău! exclamă Scragger îngrozit, adresându-i-se lui Wu Kwok. Am jurat amândoi. Ai zis că-i fiul tău. Aşa mi-ai spus, pe Dumnezeul meu.

— Tai-Pan nu a adus fiu la el la navă la mine, ei? Atunci de ce eu pune fiu la mine la navă la el, ei?

— Dar am jurat în faţa lui, pe Dumnezeul meu! Asta-i înşelătorie curată!

Wu Kwok se ridică în picioare foarte încet.

— Tu spui la mine inşelător, camarad?

— Stai, stăpâne, nu, replică iute Scragger, străduindu-se să nu i se citească furia pe faţă. Era doar jurământul meu. Noi ne ţinem jurământul. Cu ai noştri nu-i cinstit aşa cum am făcut, dar numai cu ai noştri. Asta-i tot.

Wu Kwok scutură obosit din cap în vreme ce se retrăgea spre bârlogul lui de dormit.

— Barbarii ăştia tare ciudat la ei, camarad. Tare ciudat la ei.

Şi uşa cu zăbrele se închise în urma lui. Scragger ieşi pe punte. Dumnezeule, îi trecu lui prin minte, aproape plângând de furie, Dumnezeule, asta pune vârf la toate. Am să mă socotesc eu cu ticălosul ăsta de păgân care face amor cu raţele, pe Dumnezeu, să vezi dacă n-am s-o fac. Da' nu înainte să fie aleşi oamenii aceia. Nu, nu înainte. Nu înainte, pe Dumnezeu, fiindcă asta o să strice totul. Dar după aia, pe Dumnezeu… după aia…

Capitolul unsprezece

China Cloud îşi croi drum prin rafalele ploii, îndreptându-se spre coasta de sud a Hong Kong-ului, ca să răzbească spre principalul port din partea de nord. Familia Struan lua masa în cabina principală: stridii înăbuşite, cârnaţi afumaţi, peşte afumat, varză călită şi slănină, pui fripţi, pesmeţi marinăreşti, plăcintă de mere, plăcintă cu fructe conservate. Vin alb sec, răcit în mare, şampanie. Şi ceai.

— Patruzeci de lac – patru monede! spuse Robb, jucându-se cu mâncarea din farfurie. Una dintre ele lui Wu Fang Choi. Unde-s celelalte trei?

— Jin-qua şi-a păstrat una, sigur. Poate chiar două, preciză Struan, şi întinse mâna şi se servi cu încă un hering afumat.

— Suntem obligaţi să împlinim acum un serviciu enorm, spuse Robb. Care pentru diavolii ăia înseamnă numai zece lac de argint. Cu un cliper ca *China Cloud* în mâinile lor, ei bine, pot devasta până şi fregatele. Pot fi tăiate toate căile maritime ale întregului imperiu asiatic. O navă… şi zece oameni pentru a fi în stare să construiască mai multe. Nouăsprezece pregătiţi să fie căpitani… pentru a fi în stare să înveţe la rândul lor pe alţii. Suntem şi noi prinşi în capcană… şi viitorul nostru. Cumplit.

— Jin-qua te-a păcălit. Te-a păcălit, insistă Culum.

— Nu. A fost doar mai deştept decât mine, asta da, dar nici aşa nu e bine spus. Eu n-am fost destul de deştept pentru el. Eu, fiule! Nu el. Când te aşezi la masă ca să închei o afacere, fiecare dintre părţi e obligată să încheie afacerea în condiţii cât mai avantajoase posibil. Foarte simplu. Mda, eu n-am fost la fel de bun ca el. Dar chiar dacă m-aş fi gândit că aceste monede vor fi împărţite între mai

mulţi… şi tot ar fi trebuit să accept condiţiile aşa cum a dorit el. N-am avut de ales, chiar deloc.

— Dirk, dacă pe tine au reuşit să te îmbrobodească, atunci spune-mi eu ce şanse aş mai putea să am în faţa lor? Sau Culum?

— Niciuna. Dacă nu veţi fi gata să judecaţi cu capetele voastre şi să învăţaţi din greşelile altora. Şi să nu-i trataţi pe chinezi aşa cum aţi trata pe unii de-ai noştri. Sunt cu totul altfel.

— Da, sunt altfel, spuse Culum. Urâţi, respingători, păgâni. Şi imposibil să-l deosebeşti pe unul de celălalt.

— Nu-s de aceeaşi părere. Am vrut să spun că ei gândesc cu totul altfel, adăugă Struan.

— Şi atunci cum să te descurci cu ei, tată?

— Dacă aş fi ştiut, aş fi câştigat eu de fiecare dată. Dar ei au cinci mii de ani de experienţă, asta-i tot. Acum dă-mi şi mie nişte varză călită. Bun băiat.

Culum îi întinse farfuria şi Struan îşi luă o a treia porţie.

— Dirk, tu nu pari deloc tulburat, îi spuse Robb. Cu asta s-ar putea să ne ruinăm cu totul. Să ducem de râpă tot comerţul cu Asia.

— Robb, tu nu prea vrei să mănânci. Nici tu, Culum. Mâncaţi. Struan rupse o pulpă de pui şi o puse pe farfurie. Situaţia nu e chiar atât de neagră cum pare, ba chiar deloc. Mai întâi cei nouăsprezece oameni, da, vor spiona pentru Wu Fang Choi şi ticăloşii lui. Dar pentru ca să putem să-i învăţăm ceva, vor trebui să înveţe englezeşte, da? Şi dacă vom putea să vorbim cu ei, de ce să nu le schimbăm gândurile, ei? Din piraţi în cetăţeni folositori, ei? Poate să facem din ei chiar şi nişte creştini. Nouăsprezece şanse de a-i aduce de partea noastră. Şanse destul de bune, aş zice. Şi dacă trec de partea noastră, chiar dacă numai unul din ei trece, o să aflăm şi noi bârlogurile piraţilor. Apoi o să fie la cheremul nostru şi o să-i putem distruge în voie. În al doilea rând – cliperul – peste un an şi o

zi va trebui să mă gândesc la o confruntare navală, asta-i tot. Am să le predau nava aşa cum am promis, apoi o trimit la fund. N-am promis că n-am s-o scufund.

— De ce să nu le-o predai şi să le pui în cală nişte butoaie cu pulbere şi un fitil care să ardă încet? Ei? spuse Robb.

— Wu Kwok e prea deştept să nu se prindă la şmecheria asta.

— Nu există nicio posibilitate ca să prindem nişte mine în afara cocii, sub linia de plutire?

— Poate că ar fi posibilă şi una ca asta. S-ar putea să nu le bage în seamă. Dar şi atunci când ai căzut într-o capcană trebuie să încerci o cale de a ieşi din ea, dar nu poţi încălca un jurământ sfânt odată dat. Nu merge cu nicio şmecherie. Ne facem de ruşine pentru o sută de ani încolo. Am să-l ucid pe Wu Kwok.

— De ce?

— Pentru ca să-l învăţ ce valoare are un jurământ. Şi pentru a ne proteja şi noi în cursul generaţiei viitoare.

Se lăsă tăcere.

— Credeam că peste cinci luni pleci spre ţară, spuse Robb.

— Am să plec. Când va fi gata am să vin şi eu cu noua navă. O să-i punem numele de *Lotus Cloud.* Struan se şterse la gură cu un şerveţel. Înţeleg interesul lor pentru navă şi pentru pregătirea oamenilor. Dar de ce să-i ducem pe cei trei băieţi la şcoli ca pe nişte boieri? Asta uite că n-o înţeleg. Copiii ăştia mă îngrijorează şi nu ştiu de ce.

— Vor fi băieţii lui Wu Kwok?

— Copiii sau nepoţii lui, cu siguranţă. Dar de ce? Ce câştigă prin asta?

— Tot ce înseamnă a fi englez, toate secretele noastre, spuse Culum.

— Nu, fiule. Asta se potriveşte şi la copii ca şi la ceilalţi oameni. Aici e mai mult la mijloc. Copiii

vor fi mai uşor de convertit la principiile noastre. Wu Fang Choi şi Wu Kwok trebuie să se fi gândit şi ei la asta. De ce oare sunt gata să-şi piardă astfel trei dintre fiii lor? De ce ca pe nişte boieri şi nu ca nişte căpitani sau oşteni sau constructori de nave, armurieri, sau în orice branşă în care le-ar fi fost utili? De ce ca pe nişte boieri?

Nu au fost în stare să-i răspundă.

Când *China Cloud* răzbi prin canalul de vest în portul Hong Kong, Struan apăru pe dunetă, pentru a se alătura lui Robb şi Culum. Ploaia încetase şi bătea un vânt destul de tare. Se lăsa seara. Struan se simţea încântat, înviorat, senin. Dar îndată ce păşi pe punte, seninătatea i se spulberă.

— Dumnezeule mare!

Portul era plin de nave comerciale obişnuite în comerţul cu Asia, şi de flota militară a marinei regale. Malul era sufocat de corturile care-i adăposteau pe cei patru mii de militari din forţa expediţionară. Dar ceea ce-l şocă cu adevărat pe Struan erau sutele de sampane înghesuite dincolo de promontoriul Glessing. Mulţime de jonci şi sampane mişunau, unele plecând, altele abia sosind. Mii de colibe minuscule răsăriseră ca nişte ciuperci dezgustătoare pe una din pantele dealurilor.

— De când am venit de la Canton, chinezii continuă să dea năvală, spuse Culum. Numai Dumnezeu mai ştie cât de mulţi au sosit. Ne înghit pur şi simplu. Cel puţin patru sau cinci mii. Sosesc cu sampanele şi joncile şi dau buzna pe ţărm de nu se mai termină. Apoi sunt înghiţiţi de mulţime. Noaptea, blestemaţii se strecoară furiş şi fură tot ce poate fi furat.

— Dumnezeule mare!

— La început au dat năvală în toată insula. Apoi l-am convins pe Longstaff să le repartizeze panta aceea de deal deocamdată. Au botezat-o Tai Ping Shan, sau cam aşa ceva.

— Mie de ce nu mi-aţi spus nimic?

— Am vrut să vezi cu ochii tăi, aşa ne-am gândit unchiul şi cu mine. Câteva ore în plus tot nu schimba cu nimic. Europenii, în afară de soldaţi, sunt cam o sută cincizeci. Şi Longstaff îşi smulge puţinul păr ce i-a mai rămas în cap. În fiecare noapte găseşti câte zece, cincisprezece cadavre de chinezi în port. Ucişi sau înecaţi.

— Ca să-ţi poţi crede ochilor trebuie să vezi mizeria asta cu ochii tăi, spuse Robb. Şi cum trăiesc! Era loc destul pentru toţi, dar acum vin grămadă, cu fiecare maree.

— Ei, făcu Struan, aşa n-o să ducem lipsă de culi şi nici de mână de lucru. Se întoarse spre Orlov. Salută nava amiral şi trimite în numele tău un mesaj: „Acordaţi-ne permisiunea să ancorăm la opt cabluri de dumneavoastră.” Toată lumea pe punte, să vină la pupa.

Orlov încuviinţă dând din cap.

Tunurile de pe *China Cloud* bubuiră şi îi răspunse o singură lovitură de tun. Cererea fusese acceptată. Echipajul se adună în păr. Struan se apropie de balustrada dunetei.

— Toată lumea e consemnată la bord până mâine la prânz. Şi nimeni nu urcă la bord până mâine la prânz. Nicio vorbă despre încărcătura pe care o transportăm. Nici că eu mă aflu la bord. Cine scapă o vorbă, va fi trecut pe sub chilă. Toţi oamenii vor primi de două ori leafa pe lună, plătită în argint, mâine seară. Pe dunetă, ofiţerii vor pune o gardă înarmată la fiecare cart. Liber!

Răsunară trei rânduri de urale pentru Tai-Pan şi oamenii se împrăştiară.

— La ce oră începe vânzarea terenurilor, Culum?

— La ora trei, tată. Mâine. În Happy Valley.

— Robb, convinge-te că avem dinainte numărul corect al terenurilor.

— Da. Am adus o listă. Cumpărăm şi gorganul?

— Bineînţeles!

Robb rămase o clipă pe gânduri.

— Dacă şi Brock e la fel de încăpăţânat ca tine, o să trebuiască să ne punem în joc tot viitorul pentru afurisitul acela de deal.

— Da, spuse Struan şi-i făcu semn lui Orlov să se apropie. În cartul de dimineaţă, la două bătăi de clopot, trimite-i lui Brock un semnal în numele lui Robb şi invită-l la bord pentru când vor răsuna patru lovituri de clopot. Pe mine mă scoli când bate clopotul de două ori. Până la ora aceea să nu mă deranjeze nimeni. De-acum preiei comanda.

— În regulă, spuse Orlov.

— O să mă duc să dorm şi eu puţin. Robb, tu şi Culum urmaţi-mi exemplul. Mâine avem o zi grea. A, da, tu, Culum, poate vrei să te gândeşti la balul acela. Unde să-l ţinem şi cum. Peste treizeci şi una de zile.

Apoi coborî în cabină. Când *China Cloud* se apropie de nava amiral, Culum se apropie de Orlov.

— Te rog, lasă barca cea mare la apă de îndată ce ancorăm.

— Tai-Pan a spus că toată lumea e consemnată la bord. Fără încuviinţarea lui, nu se pune la apă nicio barcă.

— Ordinul, bineînţeles, nu ne priveşte şi pe noi, pe domnul Struan şi pe mine, îi replică Culum tăios.

Orlov râse.

— Nu-ţi cunoşti tatăl, Culum cel Tare! A spus toată lumea. Şi aşa va fi.

Culum se întoarse s-o ia spre scara cabinei, dar Orlov îl opri, legănându-şi în mână fierul de luptă.

— Nimeni să nu-l deranjeze. Aşa sună ordinul lui.

— Dă-te din calea mea!

— Tai-Pan nu dă niciodată un ordin înainte de a se gândi bine. Întreabă-l pe unchiul tău. Câtă vreme eu mai sunt căpitan pe *China Cloud,* nimeni

nu coboară la ţărm. Dacă voia să cobori la ţărm ar fi spus-o cu gura lui.

— Culum, interveni Robb, până mâine la amiază stăm pe corabie.

Cu toată furia care-l cuprinsese, Culum se întrebă dacă atunci când va fi el Tai-Pan va fi ascultat la fel de orbeşte. Ştia că această supunere nu vine de la sine, o dată cu titlul de Tai-Pan. Trebuie să o câştigi.

— Prea bine, comandante!

Se duse lângă Robb, şi rămase în picioare alături de balustradă. Urmări în tăcere cum se apropiau tot mai mult de insulă. Curând ajunseră să vadă bine gorganul.

— Ăla o să ne vină de hac, spuse Robb.

— Acum avem tot tezaurul şi Brock n-o să liciteze.

— Ba o să liciteze, şi o să tot liciteze, ştiind că Dirk vrea să pună mâna pe el, indiferent cu ce preţ. Şi Brock n-o să mai liciteze abia când preţul va deveni astronomic. Dirk e obligat să lupte pentru gorganul acela, aşa cum suntem şi noi obligaţi să luptăm pentru Nobila Casă. E o problemă de obraz, afurisit obraz. Ura asta afurisită care-i macină şi pe unul şi pe celălalt în cele din urmă o să-i distrugă pe amândoi.

— Tata a zis că în cinci luni de zile termină cu el, nu-i aşa?

— Da, băiete. E nevoit. Eu nu-i pot veni de hac. Nici tu.

Culum rămase cu ochii aţintiţi la gorgan, la Hong Kong. Fie că-ţi place, fie că nu, îşi spuse el simţind cum i se strânge stomacul, aceasta-i împărăţia ta. Dacă eşti destul de tare pentru ea. Şi ai şi îndrăzneala s-o iei. Deodată simţi cum îl prinde o mare spaimă.

În zori, Orlov îşi sculă toţi oamenii şi-i puse să mai frece o dată cu piatră şi nisip toată nava şi aşa

imaculată şi s-o spele. Când clopotul bătu de două ori, trimise semnalul poruncit şi coborî la cabină.

— Bună dimineaţa, două lovituri de clopot, spuse Orlov dinaintea uşii zăvorâte.

— 'Neaţa, căpitane, spuse Struan deschizând uşa. Intră.

Purta o robă verde de mătase, fără nimic altceva pe dedesubt. Fie că era cald sau frig, Struan dormea gol.

— Porunceşte să-mi aducă micul dejun. Şi spune-le domnului Robb şi lui Culum să vină şi ei peste jumătate de oră.

— S-a poruncit.

— Unde-i Wolfgang?

— În arboradă.

— Şi ţâncul acela chinez?

— Cu el. Îl urmează ca un căţel. Orlov îi întinse lui Struan o listă frumos scrisă. Bărcile acestea s-au prezentat lângă navă întrebând de dumneavoastră. Soţia fratelui dumneavoastră a trimis şi ea o barcă rugându-l să se întoarcă pe nava lui de îndată ce va fi posibil. Căpitanul Glessing a întrebat de fiul dumneavoastră, Sinclair şi sora lui au întrebat şi ei de el. Ea a întrebat şi de dumneavoastră, e pe lista dumneavoastră. Avem şi un semnal de pe nava amiral: fiul dumneavoastră să se ducă la bord cât mai curând posibil. Când l-am expediat, căpitanul Glessing s-a apucat să înjure ca un şobolan afurisit ce e.

— Mulţumesc.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Da?

— 'Neaţa, sir! spuse marinarul. Mesaj de pe *White Witch:* „Cu plăcere”.

— Mulţumesc, semnalizatorule.

Omul plecă în grabă. Struan îi înmână lui Orlov o poliţă bancară pentru o mie de guinee.

— Căpitane, cu complimentele noastre.

Orlov citi suma. Clipi şi citi din nou.

— Recompensă regească. Regească! I-o întinse lui Struan înapoi. Nu mi-am făcut decât datoria.

— Nu atunci când ai la bord un tezaur ca ăsta. Ia-o. Meriţi pe deplin.

Orlov ezită, apoi puse hârtia în buzunar. Îşi desfăcu de la mână fierul de luptă şi-l puse în rastel alături de celelalte.

— Fiul dumneavoastră, îngăimă el în cele din urmă. Ar fi bine să-l mai supravegheaţi. Îl aşteaptă multe necazuri.

— Cum? spuse Struan ridicându-şi iute ochii de pe listă.

— Mda, spuse Orlov, mângâindu-şi barba rară.

— Ce-i asta? Tot vrăjitorii de-ale tale afurisite?

— Mai degrabă un fel de presimţire de-a mea, da.

— Ce fel de necazuri?

Struan ştia din lunga lui experienţă că Orlov nu-şi dădea în vileag prorocirile cu multă uşurinţă. De prea multe ori omul acela mărunţel şi ciudat avusese dreptate.

— Nu ştiu. Faţa i se ilumină brusc în zâmbet. Când o să ajungă Tai-Pan, s-a gândit el, o să-mi ia comanda navei.

— Atunci nu-ţi rămâne decât să-i câştigi respectul, să-l faci să-şi schimbe părerea, altfel îţi pierzi nava.

Orlov zâmbi.

— Da, şi n-am să am de ce mă mai teme! Zâmbetul de pe faţă i se şterse. Dar o să preia funcţia într-o zi tare păcătoasă. Şi o să aibă mâinile pătate de sânge.

După un moment de tăcere, Struan spuse:

— Al cui sânge? Al meu?

Orlov ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar o să-ţi dea mult de furcă. De asta sunt sigur.

— Care fiu nu-ţi dă de furcă?!

— Aici ai dreptate.

Orlov se gândi la familia lui din Narvik, la cei doi fii ai lui, nişte bărbaţi zdraveni de vreo douăzeci de ani. Amândoi îl urau, deşi el îi adora, aşa cum îşi adora şi soţia, pe Leka, lapona. Au fost fericiţi împreună până când fiii lui au stârnit-o împotrivă-i.

— Da, făcu el şi deodată se simţi foarte obosit, ai dreptate aici. Ca de obicei.

— Mai bine du-te şi trage un somn, îl sfătui Struan. Când va bate clopotul de opt ori o să am nevoie de tine.

Orlov plecă. Vreme îndelungată Struan se uită în gol. Ce fel de necazuri? Al cui sânge? De ce într-o zi păcătoasă? Apoi, cu un efort, înlătură din minte aceste întrebări fără răspuns, mulţumindu-se să se gândească numai la ziua de faţă, poate şi la cea de mâine. Cu fiecare zi care trece, devii tot mai chinez, îşi spuse el cu voce tare. Zâmbi şi trecu cu ochii peste listă din nou. Gorth Brock. Domnişoara Tillman. Quance. Gordon Chen. Skinner. Nostromul McKay. McKay?

— Steward! strigă el.

— Da, sir!

Stewardul puse apa fierbinte pe birou, lângă sculele de bărbierit.

— Transmite-i domnului Cudahy că dacă nostromul McKay vine la navă, să-l aducă la bord.

— Da, sir, spuse stewardul şi se făcu nevăzut.

Struan se duse să se uite pe hublourile cabinei. De acolo putea vedea masa aceea de oameni care mişunau – aşezarea chinezească de la Tai Ping Shan. Dar mintea lui era în altă parte. De ce venise Shevaun Tillman la navă? Acum, în fine, avem şi o regină, miruită dacă a existat vreuna vreodată. Mă întreb dacă e şi fecioară. Precis că e. Trebuie să fie. Dacă ai şti că e fecioară te-ai culca cu ea? Fără să te căsătoreşti cu ea? Nu. În cazul ăsta nu m-aş culca cu ea. Bărbatul are nevoie de fecioare numai de două ori în viaţă. Prima oară cu cea care-i e nevastă, şi a doua oară când îl ajunge bătrâneţea şi-

şi ia o amantă aleasă cu foarte mare grijă. Când omul a învăţat lecţia răbdării, a milostivirii, şi poate să facă fără durere dintr-o fecioară o femeie. Bineînţeles că Shevaun e fecioară. Gândeşti ca un zăpăcit. Dar lucirea aceea din ochi şi cum îşi fâţâie fundul promite numai lucruri plăcute pentru cel ce-i va fi bărbat, nu? Ar fi o amantă interesantă. Vrei să te căsătoreşti cu Shevaun? Sau doar să te culci cu ea?

Dacă ai fi chinez, ai putea avea mai multe neveste fără să te ascunzi. Şi toate ar trăi în bună înţelegere, sub acelaşi acoperiş. Struan simţi că-i vine să râdă. Aş vrea să le văd pe Shevaun şi May-may împreună sub acelaşi acoperiş. Cine ar câştiga bătălia? Fiindcă va fi mare bătălie, amândouă nişte mâţe sălbatice.

— Salut, tată, făcu din uşă Culum.

— Ai dormit bine, flăcăule?

— Bine, mulţumesc.

Culum avusese coşmaruri: apăreau când Orlov, când gorganul, şi cel dintâi prorocea că vor ajunge din nou săraci. O, Doamne, nu ne lăsa să pierdem totul din nou. Ajută-mă să împlinesc ceea ce trebuie să împlinesc.

— Apropo, dacă tot o să fim noi gazde la acest bal, nu trebuie să invit şi eu o parteneră?

— Mary Sinclair?

Culum încercă fără niciun succes să pară indiferent.

— Mda.

Struan îşi spuse că ar cam trebui să-i găsească vreo fată feciorului său, şi încă iute.

— Poate tocmai pentru că suntem gazde, ar trebui să socotim toată lumea binevenită, fără nicio favoare în plus. Sunt vreo douăzeci de tinere asupra cărora să-ţi opreşti ochii.

— Orlov spunea că s-a primit un mesaj de pe nava amiral. Eram chemat la bord. Acum pot să plec? Vreau să-l întâlnesc pe Longstaff pentru a

stabili ultimele detalii cu privire la vânzarea de terenuri. Vreau să facem o treabă foarte bună.

— Da, făcu Struan după un moment de tăcere. Dacă aş fi în locul tău nu l-aş concedia pe Orlov.

Culum roşi.

— A, ţi-a spus el, nu-i aşa? Nu-mi place omul. Mă face să mă zburlesc tot.

— Acceptă-l ca cel mai bun căpitan din toţi care-s acum pe nave, ai răbdare cu el. Poate fi un aliat de nădejde.

— Spune că are darul prorocirii.

— Îl are. Uneori. Mulţi oameni au darul ăsta. Să ai mâinile pătate cu sânge poate însemna orice sau nimic. Nu-ţi fă griji.

— Nu, tată. Acum pot să mă duc la bordul navei amiral?

— Da. Imediat ce pleacă Brock.

— Doar nu-ţi închipui că nu-mi pot pune frâu limbii?!

— Unii au un talent nemaipomenit să te stoarcă de informaţii doar uitându-se la mutra ta. Unul dintre ei e Orlov. Brock e al doilea. De când ai dat cu ochii de tezaur te-ai schimbat şi tu.

— Nu, nu m-am schimbat deloc.

Struan luă pămătuful de bărbierit.

— Cam în vreo douăzeci de minute servim micul dejun.

— Cum m-am schimbat?

— E o mare diferenţă între un tânăr care ştie că e falit şi un tânăr care ştie bine că nu e falit deloc. Îţi bate vântul în vele, flăcăule, şi se vede asta de la patru cabluri distanţă. Struan continuă să-şi săpunească barba. Culum, ai avut vreo iubită?

— Nu, răspunse Culum stânjenit. Da' am fost o dată la o casă de curve, dacă asta te interesează. De ce?

— Bărbaţii pe aici au fiecare câte o iubită, Culum.

— Chinezoaică?

— Chinezoaică sau eurasiană.

— Şi tu ai?

— 'Nenţeles, spuse Struan luându-şi briciul. La Macao sunt şi bordeluri. Cu orientale şi europence. Dar numai în puţine poţi avea încredere, cele mai multe sunt bolnave. De unde şi obiceiul de care-ţi vorbeam. Ai auzit ceva de bolile lumeşti, de frenţia franţuzească sau cea spaniolă, spune-i cum vrei?

— Da, bineînţeles că da. Da.

Struan continuă să se bărbierească.

— Se zice că boala asta a fost adusă pentru prima dată în Europa de Columb şi marinarii lui, care au luat-o de la indienii din America. E o ironie că boala e numită franţuzească sau spaniolă – franţujii îi spun vătămătură spaniolă, sau englezească, spaniolii îi spun vătămătură franţuzească. Când de fapt suntem vinovaţi cu toţii. Mi s-a spus că boala asta dăinuie în India şi Asia de când lumea. Ştii că nu există niciun fel de leac în cazul ăsta?

— Da.

— Ştii că boala asta nu se ia decât de la o femeie?

— Da.

— Ştii cum să te fereşti?

— Da, ăăă… sigur.

— Nu are rost să te jenezi în cazul ăsta. Îmi pare rău că am fost atâta vreme departe de tine. Aş fi vrut să-ţi spun eu despre… despre ale vieţii. Poate că ştii, şi eşti doar sfios. Aşa că eu am să-ţi spun oricum. Trebuie să foloseşti un prezervativ. Cele mai bune sunt făcute din mătase, sunt din Franţa. Mai există un tip mai nou, făcute dintr-un fel de pieliţă de peşte. Am să am grijă să te aprovizionez cu câteva.

— Nu cred că o să am nevoie…

— De acord, îl întrerupse Struan, dar nu văd niciun rău să le ai la îndemână. Pentru orice eventualitate. Nu vreau să mă amestec în viaţa ta, nici să te fac să ajungi un stricat. Vreau doar să mă conving că ai habar de unele lucruri destul de

simple… şi că eşti ferit de greşeli. Prezervativul te poate feri de frenţie. Şi o poate feri şi pe fată să nu rămână însărcinată, în felul ăsta evitând şi necazurile care ar aştepta-o pe ea, şi necazurile tale.

— Dar asta e împotriva tuturor legilor lui Dumnezeu, nu-i aşa? Vreau să zic dacă foloseşti… ei, e păcat, nu? Nu distruge chiar sensul dragostei? Pentru că tot sensul dragostei e să ai copii.

— Da, aşa socotesc catolicii, şi cei mai habotnici dintre protestanţi.

— Pui la îndoială cuvântul Scripturii Sfinte? făcu Culum, îngrozit.

— Nu, fiule. Ci numai unele… cum le zice… interpretări.

— Credeam că sunt un om destul de înaintat în gândire, dar ce spui tu acolo e… curată erezie.

— Poate pentru unii. Dar locaşul Domnului e un lucru foarte important pentru mine… e deasupra mea, a ta, a tuturor, chiar şi deasupra Nobilei Case, spuse Struan continuând să se bărbierească. Aici e obiceiul să ai femeia ta. Numai a ta. O întreţii, îi plăteşti cheltuielile, ai grijă să aibă ce mânca şi ce îmbrăca, o servitoare la dispoziţie şi celelalte. Când nu mai ai nevoie de ea, îi dai nişte bani şi o trimiţi în lumea ei.

— Nu e cam inuman?

— Da… dacă faci asta fără ruşine. De obicei dacă-i dai ceea ce pentru noi nu înseamnă prea mulţi bani, sunt suficienţi pentru ca fata să-şi încropească o zestre şi să-şi găsească un soţ cumsecade. Alegerea fetei se face destul de delicat. Apelezi la un intermediar, un „tutore”, şi totul se face după vechiul obicei chinezesc.

— Dar asta nu înseamnă sclavie? Şi încă din cea mai rea?

— Dacă te gândeşti să-ţi cumperi o sclavă, atunci da, şi dacă o tratezi ca pe o sclavă. Ce se întâmplă atunci când îţi angajezi cu acte în regulă o servitoare? Plăteşti nişte bani şi o cumperi pentru

un număr de ani. E acelaşi lucru. Struan îşi pipăi obrazul, şi începu să treacă încet cu briciul peste locurile unde simţea încă asprimea bărbii. O să mergem la Macao, şi, dacă vrei, mă ocup eu de treaba asta.

— Mulţumesc, tată, dar – dar, voia el să spună, a cumpăra o femeie, o curvă, sau o sclavă, ori amantă e ceva dezgustător, un păcat – eu, ştii, mulţumesc, cred că nu e nevoie…

— Flăcăule, dacă-ţi schimbi cumva părerea, te rog spune-mi. Nu fi sfios în privinţa asta. Cred că e foarte normal să jinduieşti, dar să nu păcătuieşti. Fereşte-te de bordeluri. Nu intra niciodată beat în vreunul dintre ele. Nu te culca cu nicio fată din alea fără prezervativ. Nu te lega aici de nevasta sau fiica vreunui european, în special a vreunui portughez, fiindcă o să te trezeşti mort de-a binelea, şi încă iute de tot şi pe bună dreptate. Să nu spui niciodată vreunui bărbat pui de căţea, decât dacă eşti gata să-ţi susţii vorbele cu lama cuţitului, sau cu un glonte. Şi să nu intri niciodată într-o casă de toleranţă care nu ţi-a fost recomandată de un prieten în care poţi avea încredere. Dacă nu vrei să ne întrebi pe mine sau pe Robb, atunci întreabă-l măcar pe Aristotle. În el poţi avea încredere.

Foarte tulburat, Culum îl urmări pe taică-său cum termina cu bărbieritul cu mişcări sigure, precise. Arată atât de sigur de el în toate, se gândi Culum. Dar nu are dreptate: patima cărnii e trimisă de la diavol. Păcat. Dragostea e de la Dumnezeu, şi să faci dragoste fără să doreşti să ai copii e desfrânare. Şi păcat. Vreau să am o soţie. Şi să nu mă gândesc la desfrâu. Sau o amantă. Dar e împotriva legii şi împotriva Scripturii.

— Pe amanta ta ai cumpărat-o?

— Da.

— Şi cât ai plătit pentru ea?

— Aş zice că asta nu e treaba ta, fiule, îi răspunse Struan blând.

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu prost crescut… să te iau la întrebări… sau mai ştiu eu… se roşi Culum.

— Ştiu. Dar nu se întreabă un bărbat aşa ceva.

— Da. Voiam să ştiu cam cât costă o femeie. Dacă o cumperi…

— Asta depinde de ce gusturi ai. De la cel puţin un tael la… oricât.

Lui Struan nu-i părea rău că începuse o astfel de discuţie. Mai bine să discuţi tu cu el, îşi spuse, decât să-i laşi pe alţii s-o facă în locul tău.

— Apropo, Culum, noi nici n-am stabilit ce salariu să-ţi dăm. Începem de la cincizeci de guinee pe lună. Ăştia vor fi doar bani de buzunar pentru că tot restul îţi stă la dispoziţie.

— Foarte, foarte… generos din partea ta, izbucni Culum. Îţi mulţumesc tare mult.

— Peste cinci luni, vom spori substanţial suma. De îndată ce punem mâna pe terenuri, ne apucăm de construit, antrepozite, Casa cea Mare… şi o casă pentru tine.

— O să fie minunat. N-am avut niciodată o casă a mea… vreau să zic că nici măcar o cameră care să fie numai a mea. Nici măcar la universitate.

— Un bărbat trebuie să aibă o casă a lui, oricât de mică. Pentru ca să ai mintea limpede, contează foarte mult să ai locul tău unde să te retragi.

— Cincizeci de guinee pe lună înseamnă o mulţime de bani, insistă Culum.

— O să ai ocazia să-i meriţi pe deplin.

Sunt destui chiar ca să te şi însori, îşi spuse Culum în sinea lui. Şi încă uşor. El n-o să aibă nevoie nici de femei plătite, nici de băştinaşe care put. Îşi aminti cu silă de cele trei împrejurări când se dusese la bordelul pe care-l frecventau studenţii, fiindcă doar acolo îşi puteau permite să se ducă. A trebuit să se îmbete destul de zdravăn ca să-şi facă destul curaj şi să se poarte ca un bărbat şi să intre în camera aceea împuţită. Un şiling ca să se prăvălească într-un pat duhnind a sudoare, cu o

curvă îndobitocită, având de două ori vârsta lui. Şi asta numai pentru ca să scape de dureroasa patimă, ispită a diavolului, care urmăreşte pe orice bărbat. Şi săptămânile de groază de după aceea, aşteptând mereu să apară semnele frenţiei. Dumnezeu să mă păzească şi să nu mai păcătuiesc niciodată, se gândi el.

— Culum, te simţi bine?

— Da, mulţumesc. Mda, cred că am să mă bărbieresc înainte de micul dejun şi eu. Iartă-mă. N-am vrut să fiu, ăăă… n-am vrut să fiu nepoliticos.

— Ştiu.

— Barca lui Brock se apropie de navă, sir, îi comunică marinarul.

— Condu-l la cabină, îi spuse Struan.

Nici nu-şi ridică privirea din catalogul terenurilor pe care i-l dăduse Robb. În vreme ce aşteptau, Culum şi Robb simţiră cum tensiunea din aer începe să crească. Brock intră tropăind greoi în cabină. Zâmbea cu gura până la urechi.

— Ei, să fie, uită-te că eşti chiar tu în carne şi ciolane, Dirk. Mă bătea gândul că oi fi căzut cumva peste bord.

— Nişte grog?

— Mulţam. 'Neaţa, Robb. 'Neaţa, Culum.

— Bună dimineaţa, îngăimă Culum, făcându-i-se silă de spaima care-l cuprinsese aşa deodată.

— Ţoalele-ţi vin ca turnate. Ei, te facem de-acum om al mării, ei? Ca şi pe tac-tu?

— Nu.

Brock se aşeză în scaunul marinăresc.

— Culum, ultima oară când l-am ginit pă tac-tu, era tare canarisit pe-o parte. Ba chiar se ducea la fund aş zice. Groaznică treabă. Accidentul ăla – tărăşenie cumplită, şi luă cana cu rom întinsă de Struan. Mulţam. În noaptea aia, taman cân' am domolit şi io pojarul ăla de s-a stârnit în plină noapte aşa din senin, şi am vrut să-i întind şi io o

mână de ajutor, dumnealui se făcuse nevăzut. Şi l-am căutat toată noaptea aia şi o bună bucată din ziua următoare.

— Foarte frumos din partea ta, Tyler, îi replică Struan.

— L-am trimis pe Gorth az-noapte să te întrebe de sănătate. Ciudată tărăşenie. Afurisită a naibii. Nu-i aşa, Culum?

— Ce-i aşa ciudat, domnule Brock?

— Că diavolul ăla de-o şchioapă să nu aibă el habar dacă tac-tu-i la bord sau nu. Şi nimeni să nu puie piciorul pe punte până-n amiază, aşa mi-a trecut mie pe la ureche. Şi să mai şi ancorezi taman su' tunurile navei amiral, măi să fie! Tare chiznovatică tărăşenie!

— Gorth a ajuns să atingă catargul steagului? îl întrebă Struan.

— 'Nenţeles! Tare am fost trişti. Zicea săracul de el că e ca şi cum ţi-am mai bate un cui în copârşeu. Cu mare lipsă de tragere de inimă a făcut-o.

Struan îi întinse un cec bancar de douăzeci de mii de guinee.

— Mulţam, spuse Brock fără să se atingă de hârtie, nici măcar nu schiţă vreun gest să se uite. Da' nu-s paraleli mele. Mai degrabă dă-i-le chiar lui Gorth. Sau trimite-i-le la bord tot lui. Pe mine nu mă priveşte.

— Tyler, cum pofteşti. Va fi şi el la licitaţia de terenuri?

— Ba bin' că nu.

Struan luă catalogul terenurilor.

— Cele mai bune terenuri la ţărm sunt 7 şi 8 în vestul văii, 16 şi 17 în centru şi 22 şi 23 la est. Pe care le vrei?

— Dirk, mă laşi să-mi aleg care poftesc eu?

— E destul teren pentru amândoi. Alege care vrei. Nu vom licita împotriva ta. Dar nici tu împotriva noastră.

— Şi pe min' m-a trecut acelaşi gând. Treabă cinstită. Şi cu chichirez. Terenurile 16 şi 17 de la ţărm şi 6 şi 7 de la periferie.

— Noi o să luăm terenurile de la ţărm 7 şi 8, terenurile de periferie 3 şi 4.

— Adjudecat! Şi acum nu mai rămâne decât gorganul ăla. Ai de gând să licitezi pen' el?

— Da.

Brock luă o înghiţitură de rom. Simţea de la distanţă neliniştea lui Culum.

— Dirk, flota ne părăseşte mâne. Ai auzit de una ca asta?

— Nu. Încotro se-ndreaptă?

— Către nord, la bătălie, îi replică Brock sardonic.

— Am şi uitat de războiul ăsta, spuse Struan râzând scurt. Să bage spaima-n Pekin din nou? Acum iarna?

— Cam aşa. Conducătorii noştri au poruncit ca flota s-o ia spre nord. Slujbaşul ăla al tău are în capul lui numai ghiulele de tun. L-am auzit pe amiral urlând, da' Longstaff o ţinea una şi bună: în nord, pe Dumnezeul meu, în nord ţi se porunceşte! O să-i învăţăm noi pe ticăloşii ăia care încalcă tratatele. O să le tragem o lecţie de s-o ţină minte.

— N-o să se ducă în nord.

— Acu c-ai venit înapoi, poa' că nu. E treabă afurisit de-ncurcată cân' un om ca Longstaff ajunge şi el un fel de Tai-Pan. Ridicol! Şi cân' un om ca tine face cu el ce vrea. Şi cân' noi ăştialalţi musai să ne bizuim pe tine ca să ne salvăm flota, icni el zgomotos ca să-şi cureţe gâtlejul, apoi adulmecă aerul. Şi la bord aici pute a ceva tare chiznovatic.

— Mda?

— Da. Pute a tezaur. Da, da, a tezaur, cu siguranţă, spuse Brock şi-i aruncă o privire lui Culum. Şi zi aşa, acum nu mai eşti falit, fiule, aşa-i?

Culum nu scoase o vorbă, dar se roşi ca un rac. Brock mârâi.

— Dirk, am adulmecat putoarea asta de cân' ai zvârlit ancora în baltă. Ei, ce zic io, încă de cân' ai intrat în radă. Aşa deci, nu te-ai dus la fund şi acum ai lovele cu ce să plăteşti, iar io-s îngenuncheat din nou.

— Şi când trebuie plătite poliţele alea?

— Taman az' după cum bine ştii!

— Nu vrei să mai acorzi o amânare?

— De nu m-ar fi convins obrazul puştiului, şi aeru' din nava asta, m-aş întreba dacă nu cumva îmi tragi o cacialma. De nu cumva tezaurul nici nu-i în cală. Da' ştiu io mai bine. Scrie tezaur pe mutrele tuturor celor de pe nava asta, în afară de-a ta şi… a lu' Robb. Pe Dumnezeul meu, regulăm hârtiile de bancă az', niciun credit!

— Ne achităm după vânzarea terenurilor!

— Nu! 'Nainte! 'Nainte! Înain' de-a începe să licitezi, e mai bine să fii curat, fără datorii, spuse el, ochii strălucindu-i, în vreme ce toată furia îi ieşi la suprafaţă. M-ai dus şi de dat' asta, bată-te Dumnezeu să te bată şi diavolu' pe care-l slujeşti de-ai s-ajungi în iad. Da' gorganu-i al meu!

— E al Nobilei Case, nu al celui de-al doilea în rang.

Brock se ridică în picioare cu pumnii încleştaţi.

— Pe Dumnezeul meu, am să ajung eu să scuip pe mormântu' tău!

— Pe Dumnezeul meu, eu am să scuip pe casa ta chiar de pe gorganul meu, Doamne, şi asta încă înainte de apusul soarelui.

— Poa' că-n toată Asia nu-i destulă avere ca să plătească preţul ăsta! Pe Dumnezeu! Bună ziua!

Brock ieşi furtună din cabină, din coridor se auzi dupăitul cizmelor lui grele în vreme ce urca scara. Culum îşi şterse palmele asudate.

— Dirk, gorganul ăsta o să-ţi vină de hac. O să liciteze ce-o să liciteze şi apoi o să se oprească, ducându-ne la ruină, spuse Robb.

— Da, tată, aşa o să facă!

Struan deschise uşa cabinei:

— Steward!

— Da, sir.

— Domnul Cudahy, val-vârtej!

— Da, sir.

— Ascultă, Dirk, spuse Robb. Asta-i şansa ta. Să-i faci tu lui ceea ce vrea el să-ţi facă ţie. Opreşte-te şi nu mai licita taman când nu se aşteaptă. Lasă-l pe el să intre la apă. Atunci e ruinat. El o să fie. Nu noi!

Struan nu spuse nimic. Se auzi o bătaie în uşă şi Cudahy intră în grabă.

— Da, sir?

— Adu barca cea mare lângă navă. Spune-i nostromului să-i ducă pe domnul Robb şi pe Culum pe *Thunder Cloud.* Aşteaptă-l pe domnul Culum şi du-l la nava amiral. Apoi te întorci înapoi şi-mi raportezi. Toată lumea pe punte la pupa.

Cudahy dispăru pe uşă.

— Tată, unchiul are dreptate. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi că blestematul acela de pirat te-a prins în cursă?

— Vom vedea noi dacă dragostea de Dumnezeu o să reuşească să ne scoată din cursa asta. E o chestiune de obraz!

— Dirk, încercă Robb să-şi pledeze cauza, nu vrei să asculţi glasul raţiunii?

— Sarah te aşteaptă la bord. Deocamdată nimeni nu scoate o vorbă despre tezaur. Iar tu, Culum, fiule, dacă Longstaff te întreabă de mine nu-i spui decât atât, că sunt la bord. Nicio vorbă mai mult.

— Dirk, asta e ultima ta şansă.

— Robb, mai bine grăbeşte-te. Transmite-i lui Sarah şi copiilor salutări din partea mea.

Struan se reîntoarse la hârtiile lui de pe birou. Robb pricepu că era inutil să mai pledeze şi ieşi din cabină fără să mai spună o vorbă. Culum porni şi el pe urmele sale. Ştia că nimic nu-l va mai

putea schimba pe taică-su… nici pe Brock. Că Nobila Casă era nevoită să se lupte pentru gorganul acela fără nicio valoare de pe o culme de deal fără nicio valoare şi ea. Tâmpenie, urlă el în sinea lui. De ce tata e atât de tâmpit acum?

Capitolul doisprezece

În după-amiaza aceea, Struan stătea în picioare lângă un cort mare ce fusese ridicat în zona de maree înaltă de la Happy Valley. Îl urmărea pe căpitanul Orlov care îi supraveghea la rândul lui pe marinarii care cărau butoiaşe aduse cu barca cea mare şi le stivuiau cu grijă în interiorul cortului. Era atât de prins de treaba asta încât nici nu o băgă de seamă pe Mary Sinclair când veni în spatele lui. Faţa îi era încadrată de o bonetă strânsă sub bărbie. Rochia lungă, din postav subţire, maroniu, mătura nisipul, şi era strânsă în talie, formând un fel de clepsidră, cum era la modă. Numai că materialul era de calitate ieftină şi tăietura cam bătrânicioasă. Ţinea în mână un manşon cam ponosit, iar pe umeri purta un şal gri care se potrivea la culoarea ochilor. Arăta curăţică, simplă şi săracă, modestă, arăta ca o lady.

— Hello, Tai-Pan, murmură ea.

Struan se trezi din reverie.

— O, hello, Mary, spuse el şi pe faţă îi apăru un zâmbet fugar. Ea îi făcu o plecăciune. Mare cinste, într-adevăr.

Ţărmul şi valea începeau să se umple de neguţători, nevestele şi copiii lor în ţinută de sărbătoare şi cele mai bune veşminte, salutându-se şi discutând aprins. Din loc în loc, grupuri de marinari şi militari marini, împreună cu ofiţerii lor, în uniforme strălucitoare, împestriţau mulţimea. Bărci mari aduceau alte familii şi ofiţeri la ţărm. În apropierea malului, grupuri compacte de sampane ieşiseră la pescuit, iar spre partea de apus a insulei se strânsese o masă de chinezi curioşi şi gălăgioşi, ţinuţi în frâu de cordoane de militari.

Podiumul licitaţiei fusese plasat pe o mică ridicătură, la vreo cincizeci de iarzi mai departe de mulţime, şi Struan îl zări pe Gordon Chen aţinându-se pe aproape. Fiul său se înclină de

îndată ce se simţi privit. Struan înţelese imediat că tânărul voia să stea de vorbă cu el şi că probabil aştepta cu răbdare să prindă un moment prielnic.

— Salut, Gordon. Vin într-un minut să vorbim, îi strigă el.

— Mulţumesc, sir, îi răspunse Gordon Chen, şi se înclină din nou.

Struan îl văzu pe Robb venind cu Sarah, îngreunată de sarcină, cu chipul crispat. Karen se zbenguia în jurul lor. Struan se uită să-l vadă pe Culum, dar nu-l zări, şi bănui că se afla încă pe nava amiral, apoi îl observă adâncit într-o discuţie cu Glessing. Lui Struan i se păru ciudat că băiatul nu-l căutase de îndată ce sosise pe ţărm.

— Iertare, Tai-Pan, domnişoară Sinclair, interveni Orlov. Astea-s toate.

— Aşa sper şi eu, căpitane Orlov, îi replică Mary în glumă. Am auzit că de două ceasuri tot aduci butoaie la ţărm. Vrei să îmbeţi toată populaţia europeană de aici, domnule Struan?

— Nu. Mulţumesc, căpitane.

Orlov îşi duse scurt mâna la frunte în semn de salut către Mary, apoi intră în cort împreună cu câţiva marinari. În acelaşi timp în jurul cortului se mai strânseră câţiva, în vreme ce alţii se duseră pe ţărm şi începură să bată zarurile.

— Mary, ai venit cam devreme. Licitaţia începe abia peste un ceas.

— Căpitanul Glessing a fost atât de amabil încât s-a oferit să mă însoţească, spuse ea. Haideţi să ne plimbăm puţin, da?

— Bineînţeles, îi răspunse el, simţind un fel de asprime în vocea ei.

Porniră încet spre interiorul insulei. Firul văii era plin de umezeală, iar ploaia din ziua precedentă lăsase în urma ei băltoace care oglindeau, neclintite, cerul. Un pârâiaş se strecura şerpuind de la o mică cascadă. Muştele, libelulele, albinele şi ţânţarii formau un cor abia auzit prin cel

al brizanţilor. Soarele făgăduia primăvară. Când se îndepărtară suficient de toţi ceilalţi, Mary se opri.

— Întâi vreau să-ţi spun cât de îndurerată am fost de pierderea pe care ai suferit-o.

— Mulţumesc, Mary.

— Am vrut să te întâlnesc înainte să pleci din Canton.

— Da. Îmi aduc aminte. Frumos din partea ta.

— Aseară am vrut să vin la bord. Am dorit să văd cum te simţi. Ai avut parte de un *joss* rău.

— Da, dar a trecut.

— Da, dar eu mai văd încă urmele pe faţa dumitale. Ceilalţi nu le văd, dar eu le văd.

— Şi tu ce mai faci? o întrebă el, încurcat, ca de obicei, pentru că Mary părea o fiinţă atât de obişnuită – blândă, amabilă, exact aşa cum ar fi trebuit să fie – dar nu era. N-ar trebui să-mi placă, se gândi el, dar îmi place.

— Viaţa mă distrează. Deocamdată.

Mary aruncă o privire spre ţărm. Brock, Gorth, Nagrek Thumb, Eliza Brock şi fetele ei coborau din barca lor cea mare.

— Sunt bucuroasă că l-ai învins pe Brock şi de data asta. Nespus de bucuroasă.

— L-am învins într-adevăr?

Mary îşi miji ochii, dând la iveală creţuri în jur.

— Patruzeci de lac în argint, nu-i nimic? Cele patru monede?

— De unde ai aflat despre astea?

— Tai-Pan, ai uitat? Eu am prieteni sus-puşi.

Spuse toate astea pe un ton firesc, dar ori de câte ori era cu Struan îşi dispreţuia aceşti prieteni.

— Cine-i… la cine sunt celelalte jumătăţi de monedă?

— Doreşti într-adevăr să aflu?

— Cred că poate ştii deja.

— Ah, Tai-Pan, eşti un bărbat între bărbaţi, şi vocea ei deveni şi mai caldă. Ştiu unde se află două dintre ele. Când am să aflu unde-s şi celelalte două am să-ţi spun.

— La cine-s cele două?

— Atunci când tragi sforile pentru un împrumut atât de important, câte ai păstra?

— Pe toate. Da, pe Dumnezeu, pe toate. Jin-qua şi-a păstrat două?

— Una! Fata se jucă cu capetele şalului şi şi-l aşeză mai bine pe umeri. Acum la Canton sunt patru mii de stegari. Şi o imensă armadă de nave incendiare. Dacă flota noastră va încerca să cucerească Forturile Bogue, atunci va fi atacată de aceste nave. O altă flotă aşteaptă la cincizeci de mile mai la nord. Numele de Wu Kwok îţi spune ceva?

Struan se prefăcu o vreme că se gândeşte, dar mintea îi lucra cu febrilitate. Înainte de întâlnirea cu Scragger nu auzise niciodată de Wu Kwok; de Wu Fang Choi bineînţeles că auzise, de taică-său, dar nu de fiu. Lui Mauss nu-i spusese ce i se dezvăluise pe joncă, nici ce spusese Scragger. Numai Robb şi Culum ştiau. Mary n-avusese cum să afle despre Wu Kwok de la ei. Aşa că nu avusese altă sursă decât Wu Kwok… sau Jin-qua. Dar cum?

— E un nume destul de obişnuit. De ce?

— E fiul cel mai mare al lui Wu Fang Choi.

— Mai marele piraţilor? *White Lotus?* se prefăcu Struan mirat.

— Îmi place tare mult să te uluiesc, reluă ea înveselită. Ei bine, împăratul le-a oferit în taină câte un mandarinat lui Wu Kwok şi Wu Fang Choi, prin intermediul Hoppo-ului din Canton. Şi funcţiile de guvernatori generali în provincia Fukien şi Formosa, în schimbul atacării navelor comerciale din portul Hong Kong. Cu toată flota lor.

— Când urmează să aibă loc atacul? şi de data asta uimirea lui era sinceră.

— Deocamdată nu au acceptat. După cum obişnuiesc chinezii să spună, „negocierile continuă”.

Oare serviciile cerute de Wu Kwok să nu fie decât un truc? se întrebă Struan. Un plan diabolic în cadrul unui alt plan pentru a-i face să se încreadă în el şi să-l prindă în capcană? Atunci de ce s-au folosit de monedă? Ar fi în stare să rişte soarta întregii flote? Trei mii de jonci pline cu ticăloşii ăia de piraţi ar putea să ne vină de hac… poate.

— Dacă vor accepta, ai putea să afli dacă… va fi lansat acel atac?

— Nu sunt sigură… dar poate că da. Însă asta nu-i tot, Tai-Pan. Trebuie să ştii că preţul pe capul tău s-a dublat. Acum s-a pus un preţ şi pe capul lui Culum. Zece mii de taleri. Pe capul tuturor englezilor. George Glessing, Longstaff, Brock. Vocea-i deveni inexpresivă. Şi pentru May-may, Duncan şi Kate. Dacă sunt răpiţi vii.

— Cum?

— Am aflat acum trei zile. Nu erai aici, aşa că am luat prima navă pe care am putut către Macao, dar tocmai plecaseşi. Aşa că m-am dus la May-may. I-am spus că tu m-ai trimis, că ea şi copiii sunt în pericol. Apoi m-am dus la compradorul tău şi i-am spus şi lui în numele tău să-i ia pe May-may şi pe copii la el în casă, şi că dacă li se întâmplă ceva înainte de a te întoarce, o să-l spânzuri pe el, pe copiii lui şi pe copiii copiilor lui.

— Şi ce-a spus Chen Sheng?

— Mi-a spus să îţi transmit că nu trebuie să te temi de nimic în ce-i priveşte. I-am condus pe May-may şi pe copii la el acasă, apoi m-am întors la Hong Kong. Cred că deocamdată se află în siguranţă.

— Ştie ceva de tezaur?

— Bineînţeles. O parte, o mică parte din argintul acela îi aparţine. Cum putea investi mai bine?

— Cine a mai dat bani?

— Acum ştiu că Chen Sheng, Jin-qua, negustorii din Co-hong – toţi au câte o contribuţie.

Cu toţii ajung la cincisprezece lac. Despre rest nu prea ştiu. Poate au contribuit şi mandarinii Manchu.

— Ti-sen?

— Nu. El e în totală dizgraţie. Toată averea i-a fost confiscată. Cei din Co-hong o estimează la două mii de lac. Aur!

— Şi Chen Sheng a spus că o să aibă grijă de ei?

— Da. Acum că eşti din nou bogat, o să-i păzească ca pe viaţa maică-sii. Deocamdată, cel puţin.

— Mary, aşteaptă-mă aici, spuse Struan şi se întoarse spre ţărm.

Îl descoperi pe Wolfgang şi-l strigă, făcându-i semn să se apropie, după care se grăbi în întâmpinarea lui.

— Wolfgang, ia-l pe Orlov şi plecaţi cu *China Cloud* spre Macao. Îi iei pe May-may şi pe copii şi-i aduci aici cu amah cu tot. Ridicaţi toate pânzele. Îl laşi pe Cudahy să păzească cortul.

— Să-i aduc aici?

— Da. Mâine sunteţi înapoi. Sunt în casa lui Chen Sheng.

— Să-i aducem aici fără niciun fel de fereală?

— Da. Pe sfântul Dumnezeu! Plecaţi imediat.

— Tai-Pan, n-am să fac una ca asta. N-am să-i aduc în văzul tuturor. O să te distrugi în felul ăsta. Ştii bine că atunci ai să fii ostracizat.

— Mandarinii au pus preţ pe capul lor. Grăbeşte-te.

Gott im Himmel! îşi spuse Mauss trăgându-se de barbă nervos.

— Am să-i aduc cu *China Cloud* în taină şi am să-l pun şi pe Orlov să jure că va păstra taina. *Gott im Himmel!* Iartă-l pe acest păcătos.

Struan se întoarse la Mary.

— Mary, cine ţi-a spus de răpire?

— Cineva pe care nu-l cunoşti.

— Fetiţo, ţi-ai primejduit viaţa. Mai întâi obţinând informaţia asta, şi apoi trecând la acţiune

de capul tău.
— Sunt foarte prudentă.
— Părăseşte oraşul Macao, odată pentru totdeauna. Renunţă la viaţa aceea cât mai eşti în viaţă. Acel *joss* bun n-o să ţină mereu.
— Tai-Pan, haide mai bine să vorbim despre tine. Doar n-o să te dai în spectacol aici cu iubita ta chinezoaică.
— Ea şi copiii vor fi în siguranţă la bord, şi asta contează.
— Nu în societatea noastră, Dumnezeule, şi doar ştii bine. Tai-Pan, o să te doboare… chiar şi pe tine… dacă te pui împotriva codului lor afurisit. Şi vor trebui s-o facă. Fata-i chinezoaică.
— La naiba cu ei.
— Da, dar e un blestem al unui singur om, şi tu trebuie să te mai gândeşti şi la compania ta. Atâta timp cât May-may e ţinută deoparte, nu reprezintă niciun fel de pericol pentru ei: ce nu se vede nu există. Nu eu trebuie să-ţi dau sfaturile astea… şi doar ştii mai bine ca oricine… dar te rog, păstreaz-o în taină.
— Aşa fac şi aşa am să fac, numai dacă nu sunt cumva în pericol. Mary, îţi datorez un mare serviciu.
— Da, şi în ochi îi străluci o luminiţă ciudată. Şi am să profit de serviciul ăsta. Da. Într-o bună zi am să-ţi cer şi eu un serviciu, apoi adăugă înveselită: Ar trebui să fii ceva mai prudent, Tai-Pan. Sunt şi eu femeie, şi mintea unei femei lucrează altfel decât cea a unui bărbat.
— Da, spuse Struan şi zâmbi.
— Zâmbeşti atât de frumos, Tai-Pan.
— Mulţumesc, bună doamnă, spuse el şi îi făcu o plecăciune plină de eleganţă. E într-adevăr un compliment! O prinse de mână şi se îndreptară încet spre ţărm. Cine ţi-a spus despre May-may şi despre copii?
— Acum doi ani am căzut amândoi de acord că sursele noastre de informare sunt sfinte.

— Nu vrei să nu mai foloseşti cuvintele astea atât de importante?

— Sunt bucuroasă că, în cele din urmă, m-am întâlnit cu May-may. E atât de frumoasă. Şi copiii!

Simţi cum atingerea lui revarsă un val de căldură.

— S-ar putea cumva ca informaţia să nu fie corectă?

— Nu, răpirile pentru a dobândi o răscumpărare sunt o veche artă a chinezilor.

— O ticăloşie să te atingi de femei şi copii, spuse Struan şi rămase puţin pe gânduri. Cât mai stai aici?

— Câteva zile. Horatio… Horatio se simte pierdut când rămâne singur. Apropo. Chen Sheng ştie şi el că vorbesc dialectul cantonez, bineînţeles. Acum ştie şi May-may. Am rugat-o să nu spună la nimeni. O să se ţină de cuvânt, da?

— Da. Nicio teamă în privinţa asta. Dar am să-i amintesc şi eu, şi încercă să-şi scoată din minte pe May-may, pe copii, Wu Kwok şi navele incendiare şi cele trei jumătăţi de monedă care mai erau pe undeva. Pentru un secret am să-ţi destăinui şi eu unul. Nobila Casă dă un bal peste treizeci de zile. Bineînţeles că eşti şi tu invitată.

— Ce idee minunată!

— Şi oferim şi un premiu. O mie de guinee pentru cea mai bine îmbrăcată doamnă.

— Dumnezeule, Tai-Pan, o să ţi se scoată ochii!

— Aristotle va fi judecătorul.

— Dar şi aşa tot o să-ţi scoată ochii! şi ochii ei părură să-şi schimbe culoarea. Ar trebui să nu uiţi, Tai-Pan. Acum eşti cea mai bună partidă din toată Asia.

Fata râse pe jumătate în batjocură.

— Ar fi bine să-ţi alegi o nevastă acum cât mai e vreme. O mulţime de fetişcane o să-şi arate nurii în faţa dumitale şi nu puţine mame o să se străduiască să-ţi bage fata în pat.

— Să nu mai vorbeşti aşa!

— Să nu spui că nu te-am prevenit, flăcăule. O mie de guinee? Cred că mi-ar place şi mie să câştig premiul ăsta! Deodată starea ei sufletească se schimbă. După cum bine ştii, am din ce să-mi rostuiesc o rochie pentru un bal ca ăsta, dar dacă am să fac prostia asta atunci am să stric reclama pe care o are Mary Sinclair pe care o cunoaşte lumea. Toţi ştiu că suntem săraci ca nişte culi.

— Dar nimeni nu spune că nu pot să-ţi dăruiesc eu o astfel de rochie. Sau cel puţin nu mă împiedică nimic ca să-ţi fac oferta asta prin Horatio. Ce zici?

— Dumnezeule, Tai-Pan, chiar o s-o faci? Am să-ţi dau banii înapoi.

— Dacă încetezi să mai pomeneşti în deşert numele lui Dumnezeu, atunci da. Dar un cadou e totuşi un cadou! spuse el şi rămase pe gânduri cercetând-o. Te-ai mai gândit în ultima vreme la mătuşa ta Wilhelmina?

— La cine?

— La verişoara de-a doua a mamei tale care s-a mutat în Olanda.

— Care?

— Moştenitoarea… cea care îţi poate lăsa moştenire la rândul ei o groază de bani.

— N-am nicio rudă în Olanda.

— Poate că maică-ta a uitat să-ţi spună. Poate că un avocat din Amsterdam o să-ţi scrie că ai primit o moştenire, zise el şi îşi aprinse o ţigară. Când eşti o moştenitoare bogată, poţi să-ţi permiţi să cheltuieşti o groază de bani fără să te mai fereşti. Nu?

— Dar… dar, şi deodată se întunecă. Ce-o să spună Horatio?

— Mătuşa Wilhelmina îi poate lăsa şi lui două mii de guinee. Dar cea mai mare parte ţie. Aşa îi plac ei nepoatele mai ales. Maică-ta a fost favorita ei… ciudat că nimeni nu ţi-a spus nimic, nici ţie, nici lui Horatio despre ea. Sărmana mătuşa Wilhelmina. A murit chiar ieri.

Mary făcu ochii mari de emoţie.

— Tai-Pan, poţi să mă… o să faci?

— E nevoie de trei luni ca o scrisoare să ajungă la Londra. O lună pentru a pune la cale lucrurile în Olanda. Trei luni ca să ajungă hârtiile aici. Peste şapte luni eşti moştenitoare. Dar în tot acest timp trebuie să joci rolul peştelui care nu scoate o vorbă. Şi să fii tare uimită când se va întâmpla ce trebuie să se întâmple.

— Da, iartă-mă… sunt copleşită de… Dar să nu ai nicio grijă. Să nu ai grijă. Dacă o iau puţin razna şi mă apucă plânsul sau chiar ţip… Te divinizez, Tai-Pan.

Zâmbetul se şterse de pe faţa lui.

— Să nu mai spui una ca asta!

— N-am mai spus-o niciodată, şi poate că nici n-am s-o mai spun vreodată. Dar pentru mine eşti un Dumnezeu.

Se întoarse şi o porni singură spre interiorul insulei. Struan o urmări o vreme cu privirea, apoi se îndreptă spre Gordon Chen. Cu fiecare zi ce trecea, acesta arăta tot mai chinez, se gândi Struan. În radă, barca cea mare cu Orlov şi Mauss era încă destul de departe de *China Cloud.* Grăbiţi-vă, pentru Dumnezeu. Skinner îi ieşi îngrijorat înainte.

— Bună ziua, domnule Struan.

— Hello, domnule Skinner.

— Mare zi pentru Orient, aşa-i?

— Mda, dacă vrei să mă ierţi, trebuie să…

— Domnule Struan, n-am să vă reţin decât un minut. Am încercat să vă întâlnesc aseară. Skinner coborî vocea, asuda mai mult decât de obicei şi cam puţea, ca de obicei. Poliţele Nobilei Case sunt scadente azi, mi-am amintit eu.

— A, ţi-ai amintit!

— Vor fi onorate?

— Domnule Skinner, ai avut vreo îndoială?

— Circulă nişte zvonuri despre un tezaur.

— Am auzit şi eu.

— Sper că sunt adevărate. Nu prea mi-ar place ca *Oriental Times* să intre pe mâinile altui proprietar.

— Nici mie. În seara asta am să-i dau un articol de mare interes. Dar acum mă ierţi, te rog.

Skinner îl urmări pe Struan care se apropia de Gordon Chen, şi tare ar fi dorit să poată trage şi el cu urechea la discuţia lor. Apoi îi zări pe Brock şi familia lui discutând cu Nagrek Thumb. O zi mare, se gândi el încântat, în vreme ce se îndrepta greoi spre ei. Cine o să pună mâna pe gorganul acela?

— Sir, mi-a părut atât de rău când am auzit de nenorocirea care v-a lovit, începu Gordon Chen. Am vrut să vin să vă spun condoleanţe, dar n-am fost destul de vrednic ca să-mi împlinesc datoria asta. Dar m-am rugat.

— Îţi mulţumesc.

— Mama mi-a cerut să vă spun că ea va ţine cele o sută de zile de doliu, cum e obiceiul.

— Te rog să-i spui că nu e nevoie, îi răspunse Struan, deşi ştia că ea tot va face aşa cum socoteşte de cuviinţă. Ei, şi acum spune-mi ce-ai mai făcut de când nu te-am mai văzut?

— Nimic deosebit, sir. M-am străduit să-l ajut pe Chen Sheng să dobândească nişte credit pentru Nobila Casă. Dar tare mi-e teamă că nu prea am reuşit.

Vântul îi înşfăcase coada din creştetul capului şi i-o flutura.

— Tare greu să pui mâna pe credit, îi replică Struan.

— Da, aşa-i. Îmi pare tare rău.

Gordon Chen se gândi o clipă la imensa cantitate de argint din cala navei *China Cloud* şi simţi cum îl cuprinde admiraţia faţă de părintele său. Chiar în dimineaţa aceea auzise zvonurile, şi ele veneau să le completeze pe celelalte ce-şi croiseră drum spre Tai Ping Shan: că Tai-Panul reuşise să treacă pe sub nasul atât de mult urâţilor Manchu tezaurul din Canton. Dar nu scoase o

vorbă despre renaşterea Nobilei Case, pentru că lucrul acesta n-ar fi fost politicos.

— Poate că a venit vremea să ai şi tu nişte credit. Aş putea să rezolv eu treaba asta. Să zicem un lac de argint.

Prin ochii lui Gordon Chen trecu o străfulgerare, şi abia putu să îngaime:

— E un credit imens, sir.

— Tu îţi păstrezi un sfert din profit, eu iau celelalte trei sferturi.

— Cât se poate de cinstit, sir, îi răspunse Gordon Chen care-şi adună iute mintea descumpănită scurt timp. Foarte generos din partea dumneavoastră. În vremuri atât de grele ca acelea pe care le trăim, e cât se poate de generos. Dar dacă aş avea posibilitatea să dobândesc două treimi, iar dumneavoastră o treime, atunci asta m-ar ajuta foarte mult ca să vă sporesc profitul în chip considerabil. Chiar în chip foarte considerabil.

— Şi eu mă aştept ca acest profit să fie considerabil! spuse Struan şi-şi aruncă trabucul. O să fim atunci parteneri. Tu jumătate, şi eu jumătate. E o înţelegere particulară între noi doi. Şi rămâne o taină. O să întocmeşti registre şi prezinţi socotelile în fiecare lună. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles. Tai-Pan, sunteţi chiar mai mult decât puţin generos. Mulţumesc, sir!

— Caută-mă diseară şi am să-ţi dau hârtiile necesare. O să fiu la bordul navei *Resting Cloud.*

Gordon Chen se simţi atât de fericit, încât îi venea să sară în sus de bucurie şi să ţipe cât îl ţinea gura. Nu putea să înţeleagă de ce tatăl său se arătase atât de generos. Ştia însă că acel lac de argint se afla în mâini bune şi că se va înmii. Dacă va avea parte de un *joss* bun. Apoi îşi aduse aminte de Hung Mun Tong şi se întrebă dacă credinţa faţă de *thong* va intra în conflict cu credinţa sa faţă de acest părinte. Şi dacă se va întâmpla aşa, care va fi mai tare.

— Nici nu pot să vă mulţumesc îndestul, sir. Înţelegerea asta e valabilă de îndată?

— Da. M-am gândit că s-ar putea să vrei să participi la licitaţia pentru terenuri.

— Am socotit… Gordon Chen se opri brusc.

Culum, cu o figură morocănoasă, se apropie de ei.

— Hello, Culum, îl întâmpină Struan.

— Hello, tată.

— Ţi-l prezint pe Gordon Chen. Fiul meu Culum, spuse Struan, brusc conştient de liniştea care cuprinsese mulţimea de pe plajă şi de privirile atente ale tuturor. Gordon Chen făcu o plecăciune.

— Sunt onorat să vă întâlnesc, domnule.

— Culum, Gordon e fratele tău vitreg, preciză Struan.

— Ştiu, răspunse Culum, întinzându-i mâna. Încântat să te cunosc.

Năucit de a-l auzi pe Struan declarând deschis că el e fiul său, Gordon strânse timid mâna celuilalt.

— Mulţumesc, mulţumesc tare mult.

— Ce vârstă ai tu, Gordon? îl întrebă Culum.

— Douăzeci, domnule.

— Fraţii vitregi ar trebui să se adreseze unul altuia cu numele de botez, nu-i aşa?

— Dacă asta vă face plăcere.

— Şi acum trebuie să ne cunoaştem mai bine! spuse Culum întorcându-se spre Struan, ce era mişcat de felul în care fiul său îl acceptase pe Gordon. Îmi pare rău că te-am necăjit. Dar voiam să-l cunosc pe Gordon, spuse el şi se îndepărtă iute.

Struan auzi cum liniştea de dinainte se risipi în clipa în care plaja aceea încremenită o vreme prinse din nou viaţă. Şi fu mai ales uimit să vadă că pe faţa lui Gordon Chen curgeau lacrimi.

— Iertare… eu… eu am aşteptat clipa asta de o viaţă, domnule Struan. Mulţumesc, mulţumesc tare

mult, îi spuse poticnindu-se în cuvinte Gordon Chen.

— Flăcăule, cei mai mulţi îmi spun „Tai-Pan”. Să-l lăsăm la o parte pe „domnule Struan”.

— Da, Tai-Pan, spuse Gordon Chen, făcând o plecăciune şi se îndepărtă.

Când Struan porni pe urmele lui Culum, zări barca oficială a lui Longstaff atingând ţărmul. Era însoţit de amiral şi de un grup de ofiţeri de marină. Între ei şi Horatio. Bun, se gândi Struan. Şi acum cu Brock. Îi făcu semn cu mâna lui Robb şi arătă spre Brock. Robb încuviinţă dând din cap. O părăsi pe Sarah şi îl ajunse din urmă pe Culum. Amândoi se îndreptară spre Struan.

— Robb, ai hârtiile la tine?

— Da.

— Atunci haidem. Să ne luăm poliţele înapoi, şi Struan îi aruncă o privire lui Culum. Flăcăule, nu ai de ce să fii nervos.

— Da.

Merseră puţin şi Struan îi spuse:

— Sunt bucuros că l-ai cunoscut pe Gordon. Mulţumesc, Culum.

— Am… am vrut eu să-l întâlnesc chiar azi. Când eşti şi tu. Aşa… În văzul tuturor…

— De ce?

— Nu spui tu că asta înseamnă a-ţi ţine obrazul la mare cinste, ceea ce-i atât de important?

— Cine ţi-a spus de Gordon?

— Când m-am întors de la Canton, am auzit şi eu nişte vorbe. Oamenii sunt totdeauna fericiţi să-ţi aducă la cunoştinţă veştile proaste!

Şi îşi aduse aminte de zâmbetele răutăcioase ale celor mai mulţi dintre negustori şi nevestele lor atunci când îi întâlnise: „Flăcăule, ne pare atât de rău că te-ai nimerit şi tu într-un moment atât de prost. Mare păcat că Nobila Casă nu mai există. Fără ea, nu va mai fi ca înainte”, spuneau ei pe diferite tonuri. Dar Culum ştia că toţi nu mai puteau de bucurie, încântaţi să vadă compania

umilită în felul acesta. Mătuşa Sarah fusese cea care îi deschisese ochii cu adevărat, arătându-i cât era de naiv. Se plimbau amândoi pe Drumul Reginei şi tocmai treceau pe lângă nişte eurasieni, primii pe care-i vedea în viaţa lui, un băiat şi o fetiţă, şi o întrebase pe mătuşă-sa de ce naţionalitate erau, şi de unde apăruseră.

— Ei, începu ea, sunt metişi, jumătate englezi, jumătate păgâni. Mulţi dintre negustori au prăsit pe aici bastarzi cu iubitele lor nebotezate. Bineînţeles că totul e ţinut în mare taină, dar ştie toată lumea. Şi unchiul tău Robb e tatăl unui astfel de copil.

— Cum?

— Am expediat-o şi pe maică-sa şi pe odrasla ei acum câţiva ani în urmă. Şi lucrurile n-ar fi stat chiar atât de rău dacă femeia aceea ar fi fost creştină şi ceva mai drăguţă. Atunci măcar aş fi înţeles şi eu. Dar era… nu, să lăsăm asta.

— Tata… are şi el vreun copil… din ăsta?

— Nu ştiu dacă mai are copii, Culum. Dar un băiat tot are, şi lucrează pentru compradorele său, şi-l cheamă Gordon Chen. Tatăl tău are un ciudat simţ al umorului şi i-a pus un nume de botez care aparţine clanului. Am auzit că a fost şi botezat creştineşte. Socot că e şi asta ceva. Poate că nici n-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea, Culum. Dar cineva tot ţi-ar fi spus şi e mai bine să afli adevărul de la cineva din neamul tău, decât să auzi cum se şopteşte pe la spatele tău. Da, ai cel puţin un frate vitreg în Asia.

În noaptea aceea n-a fost în stare să închidă ochii deloc. A doua zi, a luat-o disperat pe ţărm. Nişte ofiţeri de marină, între ei şi Glessing, jucau cricket, şi fusese invitat să vină să completeze echipa. Când fusese rândul lui la bătaie, lovi cu tot năduful, răzbunându-se pe minge, parcă vrând s-o ucidă, şi o dată cu asta şi ruşinea care-l frământa. A jucat strălucit, dar jocul nu i-a adus nicio bucurie. Mai apoi Glessing îl luase deoparte şi-l

iscodise să afle ce păţise. Şi-i mărturisise totul dintr-o suflare.

— Nu-l aprob pe tatăl dumitale, după cum fără îndoială ştii bine, îi replicase Glessing. Dar asta n-are nimic a face cu viaţa lui personală. Ca şi tine, m-am izbit şi eu de aceleaşi probleme. Ştiu şi eu că tatăl meu are o iubită în Maida Vale. Şi doi băieţi şi o fată. Nu mi-a pomenit niciodată de ei, deşi cred că el ştia că ştiu şi eu. Tare încâlcită treabă, dar ce poate face omul? Poate, când am să ajung şi eu la vârsta lui, am să procedez şi eu la fel. Am să aştept şi am să văd. 'Nenţeles e tare afurisită treabă să ştii că ai un frate vitreg care-i corcitură.

— Îl cunoşti?

— L-am văzut de câteva ori. Dar n-am vorbit cu el niciodată, deşi am auzit că e un băiat cumsecade. Ascultă-mi sfatul… ăăă… ce face taică-tu cu viaţa lui personală îl priveşte pe el şi nu trebuie să te deranjeze pe tine. Indiferent cum e, ai numai un singur tată.

— Nu eşti de acord cu ce face, dar îi ţii partea. De ce?

Glessing ridică din umeri.

— Poate pentru că am învăţat că păcatele tatălui îl privesc numai pe el şi nu pe fiul său. Poate pentru că Tai-Panul e un marinar mai bun decât am să ajung eu vreodată, şi conduce cea mai minunată flotă de splendide nave de pe faţa pământului… şi se poartă cu oamenii lui aşa cum trebuie să se poarte, le dă mâncare bună, îi plăteşte bine, dorm omeneşte şi nu aşa cum muncim noi, cu ce se îndură parlamentul ăsta afurisit să ne dea, nici măcar banii aceia blestemaţi, şi în loc de echipaje, oameni aflaţi la ananghie, sau nişte amărâţi de candidaţi la spânzurătoare. Poate pentru că el a botezat Promontoriul Glessing cu numele meu, sau poate pentru că e Tai-Pan. Poate pentru că familia Sinclair îl admiră atât de mult. Nu ştiu ce să-ţi zic. Nu mă feresc să-ţi spun că dacă primesc vreodată ordinul să mă iau pe urmele lui, am să mă duc să

pun mâna pe el doar în limitele legii şi sper, în numele lui Dumnezeu, că va reuşi şi de data asta să-l tragă pe sfoară pe viermele ăla necioplit de Brock. N-aş putea să-l sufăr pe ticălosul acela să fie Tai-Pan.

Din ziua aceea Culum se întâlnise mereu cu Glessing. Şi între ei încolţi o prietenie.

Culum continuă să-i răspundă foarte încurcat lui Struan:

— Astăzi, ei, când te-am văzut împreună cu Gordon Chen, l-am întrebat pe George Glessing. A fost destul de onest şi mi-a spus.

Struan se opri brusc.

— Vrei să spui că din partea mea nu a fost cinstit că nu ţi-am spus nimic până acum?

— Nu. Doar nu trebuie să te justifici în faţa mea pentru ceea ce faci. Nu faţă de mine. Doar un tată nu trebuie să se explice dinaintea fiului său. Nu-i aşa?

— Gordon e un băiat minunat, interveni Robb stângaci.

— De ce ai dorit să afli ce vârstă are? îl întrebă Struan pe Culum.

— E de aceeaşi vârstă cu mine, da?

— Da, şi?

— Tată, n-are nicio importanţă.

— Ba da. Pentru tine are importanţă. De ce?

— O problemă de morală, zic eu. Dacă suntem de aceeaşi vârstă mama lui a fost… – e potrivit cuvântul concurentă? – cu mama mea.

— Da, concurentă ar fi cuvântul potrivit.

— Dar şi cuvântul adulter ar fi potrivit aici, nu-i aşa, sir?

— Unul dintre adevărurile care-l guvernează pe un bărbat e şi acela că adulterul e la fel de inevitabil ca moartea şi răsăritul soarelui.

— Dar poruncile Domnului nu glăsuiesc aşa, spuse Culum şi evită privirea tatălui său. Uite, a venit Longstaff şi licitaţia o să înceapă, mai îngăimă el.

— De asta eşti tu atât de neliniştit pentru că te-ai întâlnit cu Gordon Chen şi mă cântăreşti cu cântarul poruncilor Domnului?

— Tată, aşa-i că pentru întâlnirea cu Brock nu ai nevoie de mine? Dacă nu te supără, eu cred că… am să mă duc să văd dacă totul e în regulă.

— Fă cum crezi, fiule. Dar eu socot că ar trebui să mergi cu noi. E un prilej cu care rar te întâlneşti. Dar tu fă cum crezi.

Struan îşi reluă drumul. Culum şovăi, apoi îl ajunse din urmă. Drumul Reginei se îndrepta spre vest dinspre valea ce dădea spre ţărm. După o milă ajungeai la corturile militarilor marini, care păzeau magaziile de aprovizionare ale marinei ce sporeau mereu; la altă milă distanţă erau şirurile de corturi ale soldaţilor de lângă Promontoriul Glessing, unde se termina Drumul Reginei. Iar pe panta de deasupra promontoriului lui Glessing, se ridicase Tai Ping Shan, legat de ţărm printr-un nesfârşit şir fremătător de chinezi, cocoşaţi sub poverile ce constituiau avuţia lor. Şirul acela era în permanentă mişcare şi se alimenta fără încetare de la joncile şi sampanele ce soseau continuu.

— Bună ziua, Excelenţă, spuse Struan, ridicându-şi pălăria când se întâlniră cu Longstaff şi anturajul său.

— A, Dirk, bună ziua. Salut, Robb, spuse Longstaff fără să se oprească. Culum, nu sunteţi gata să începeţi?

— Într-un minut, Excelenţă.

— Păi, să ne grăbim. Trebuie să mă-ntorc la bord. Ei? şi-i aruncă lui Struan aşa din mers de parcă şi-ar fi adus aminte abia atunci să-i transmită câteva cuvinte insultătoare: Dirk, îmi pare bine că te-ai întors, după care îşi continuă drumul salutându-i pe ceilalţi.

— În numai trei minute îşi schimbă el părerea, spuse Struan.

— Tâmpit demn de tot dispreţul, lovi-l-ar frenţia de idiot! mârâi Culum în şoaptă. Mulţumesc lui

Dumnezeu că asta-i ultima zi în care-l mai slujesc.

Struan clătină din cap:

— Dacă aş fi în locul tău, aş folosi slujba asta de aghiotant al secretarului colonial în folosul meu.

— Cum?

— Acum avem din nou puterea în mâinile noastre. Dar numai mâna lui poate transforma, cu o semnătură, o hârtie în lege. Şi mâna lui trebuie condusă şi de acum încolo, drept?

— Da, aşa cred şi eu, da, se grăbi să-i răspundă Culum.

În vreme ce Struan şi ai lui se apropiau de familia Brock, pe plajă se lăsă deodată linişte şi toată frăsuiala aceea se domoli. Gorth şi Nagrek Thumb îi încadrau pe Brock, Liza şi fetele lor. Skinner începu să fluiere neauzit şi se trase mai aproape. Aristotle Quance şovăi chiar în clipa în care voia să mai pună o trăsătură de penel pe pânză, şi numai cei prea tineri nu simţeau momentul acela de tensiune, şi nici nu urmăreau scena, nici nu ascultau.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor, spuse Struan, săltându-şi pălăria.

— 'Ziua, domnule Struan, spuse Liza Brock politicoasă. Le ştii pe Tess şi Lillibet, aşa-i?

— Bineînţeles. Bună ziua, domnişoarelor, spuse Struan când fetele făcură o reverenţă, şi observă că Tess crescuse destul de mult de când n-o mai văzuse. Ei, şi acum putem să ne încheiem socotelile, îi spuse el lui Brock.

— Acum e taman cât se poate de bine. Liza, tu şi fetele, înapoi pe navă. Lillibet, tu să-ţi mai ţii mânuţele la locul lor şi să nu le tot vâri în mare că ai să rămâi fără ele. Şi ai grijă să nu cazi peste bord. Tess, iubirea mea, ai grijă de tine şi de Lillibet. Acu ştergeţi-o, şi ascultaţi-o pe mă-ta.

Fetele făcură iute câte o plecăciune şi o porniră în fugă înaintea mamei lor, bucuroase că fuseseră expediate de acolo.

— Plozii nu prea au ce căuta pe nave, aşa-i? făcu Brock. Că nu-i poţi urmări pe toţi să vezi pe unde mai mişună. Şi-i destul ca să te scoată din minţi.

— Mda, făcu Struan şi-i înmână lui Gorth poliţa de bancă. Gorth, acum suntem chit.

— Mulţam, îngăimă el şi începu să examineze cu mare atenţie hârtia.

— Poate că ai vrea să dublezi suma.

— Cum?

— Un pariu de încă douăzeci de mii de lire spune că una dintre navele noastre o să vă întreacă pe drumul spre casă.

— Mulţam, dar se zice că banii nu se ţin de poala nebunului. Şi eu nu-s nici nebun şi nici… mort după pariuri, spuse Gorth privind mai departe cecul. Banii îmi prind al naibii de bine. Poa' cumpăr şi eu o ciozvârtă din gorganul acela de la tata.

Struan se schimbă la faţă.

— Haideţi să mergem spre cortul acela, spuse el şi o luă înainte. Robb şi Culum porniră după el, cel dintâi simţindu-se fericit că frate-său era Tai-Pan al Nobilei Case, pentru că vechile lui temeri îi reveniseră: Cum am să reuşesc eu să mă descurc cu Brock, cum?

Struan se opri în faţa cortului şi-i făcu un semn din cap lui Cudahy.

— Haideţi, flăcăi, le spuse el celor câţiva marinari care erau cu el. Fuga!

Spre uimirea tuturor celor din jur, marinarii făcură cortul să se prăbuşească.

— Tyler, poliţele noastre plătibile la vedere, dacă eşti bun!

Cu multă băgare de seamă, Brock scoase poliţele din buzunar.

— Op' su' de mii douăjpatru de mii de parale.

Struan îi dădu poliţele lui Robb, care le verifică rând cu rând cu mare atenţie, comparându-le cu copiile.

— Mulţumesc, îi spuse Struan. Acum eşti dispus să semnezi şi tu asta?

— Ce mai e şi asta?

— Confirmarea de primire.

— Da’ un’e-i cecul tău de bancă? îl întrebă Brock bănuitor.

— Ne-am hotărât să plătim peşin, îi replică Struan.

La această replică, marinarii traseră deoparte cortul prăbuşit: ascunzând aproape cu totul grămada de butoaie goale, se ridicau nişte pereţi perfect aliniaţi din lingouri de argint. Sute şi sute de cărămizi strălucind în bătaia soarelui voalat. Brock se holbă fascinat la lingouri şi asupra Hong Kong-ului se lăsă o tăcere groaznică.

— Nobila Casă a hotărât să plătească peşin, rupse liniştea Struan cu o mină foarte degajată, apoi aprinse un chibrit, şi-l apropie de sulul de poliţe plătibile la vedere, scoase din buzunar trei trabuce, le oferi câte unul lui Robb şi Culum, şi le dădu foc de la hârtiile de bancă ce ardeau. Totul a fost cântărit cu grijă, Tyler, dar dacă vrei să mai verifici şi tu avem o balanţă.

Lui Brock îi năvăli sângele în obraz.

— Să dea Dumnezeu să putrezeşti în iad!

Struan lăsă hârtiile carbonizate să cadă la pământ şi le acoperi cu nisip.

— Domnule Cudahy, mulţumesc. Poţi să pleci cu oamenii pe *Thunder Cloud.*

— ’Nţeles, sir! şi Cudahy şi oamenii lui mai aruncară o dată o ultimă privire acelui tezaur după care li se scurgeau ochii şi apoi se repeziră spre bărcile lor.

— Şi cu asta basta, le spuse Struan lui Robb şi Culum. Acum ne putem apuca să ne ocupăm de cumpărarea terenurilor.

— Dirk, straşnică brodeală. A fost o idee nemaipomenită.

Culum se uită în jur, cercetând plaja. Văzu lăcomia şi invidia de pe feţele oamenilor, ochii

care-i urmăreau cu fereală. Doamne, mulţumescu-ţi, îngăimă el abia şoptit, fiindcă mi-ai îngăduit să fiu şi eu o părticică din Nobila Casă. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, că mi-ai îngăduit să fiu unealta ta.

Brock îşi reveni deodată după acest şoc.

— Gorth, adu-ţi ortacii la ţărm şi dă-i zor, cât mai iute.

— Ce?

— Fir-ar a naibii, dă-i zor, cât mai iute, şuieră Brock cu voce scăzută, dar plină de furie. Înarmaţi cu toţii, într-un minut o să ne trezim pe cap cu toţi piraţii din Asia.

Gorth o luă la fugă. Brock îşi smulse de la brâu pistoalele şi i le întinse lui Nagrek.

— Dacă se apropie cineva la mai mult de cinci iarzi, îi zbori creierii! şi se îndreptă cu paşi mari spre Longstaff. Înălţimea voastră, po' să-mprumut şi io nişte soldaţi? În alt chip o să avem o groază de necazuri.

— Hmm? Soldaţi? Soldaţi? îngăimă Longstaff clipind din ochi, în vreme ce se uita la tezaurul de pe ţărm. Afurisită treabă. Chiar e argint adevărat. Chiar tot. Afurisită treabă, opt sute de mii de lire să facă? Parcă aşa spuneai.

— Chiar oleacă mai mult, îi replică Brock nerăbdător. Soldaţi. Militari, marinari. Oricare are o armă la el. Să păzească comoara asta, la dracu!

— A! Înarmaţi! Bineînţeles. Domnule amiral, eşti amabil să te ocupi de treaba asta, te rog?

— Atenţie la mine! strigă amiralul, înfuriat la culme de lăcomia pe care o citea pe fiecare chip, chiar şi pe cele ale ofiţerilor din marina regală; militarii, marinarii, infanteriştii se apropiară în fugă. La cincizeci de paşi de tezaur, formaţi un cerc. Nimeni nu are voie să se apropie. Aţi priceput? şi-i aruncă o privire fioroasă lui Brock. Vreme de un ceas eu răspund de siguranţa argintului. Peste o oră îl las unde se găseşte.

— Mulţam, mulţam tare mult, dom' amiral, îi răspunse Brock stăpânindu-şi o înjurătură.

Se uită spre larg: barca lui Gorth se îndrepta spre *White Witch,* oamenii vâslind din răsputeri. O oră poa' c-ajunge, se gândi el, blestemând şi tezaurul şi pe Struan. Cum naiba am să reuşesc eu să mă scap de atâta amar de argint? Pe-a cui semnătură să te mai încrezi acum? Că războiu' stă să-nceapă şi comerţ ioc, ei? De-ar fi fost negoţ cât de cât, aş fi plătit pentru ceaiul întregului sezon. Da' de' nu poa' nimeni garanta negoţul, ei, atunci hârţoagele tuturor companiilor nu-i decât hârtie moartă, în afară de cele ale afurisitei de Nobile Case. Şi nici vo' bancă, nici v'un safe de tezaur, şi nu eşti nici tu în siguranţă până nu te scapi de argintu' ăsta. Ţi-e viaţa la mare ananghie. Pen' numele lui Dumnezeu, trebuia să-ţi treacă şi ţie prin minte ce te aşteaptă. Trebuia să-ţi treacă prin diblă că ticălosul ăla stricat o să-ţi joace un renghi ca ăsta. Te-a prins în capcană bine de tot. Brock izbuti să-şi desprindă gândurile de fascinaţia tezaurului şi să se uite la Struan. Îi zări zâmbetul batjocoritor şi simţi cum îl copleşeşte furia.

— Pen' numele lui Dumnezeu, ziua asta încă nu s-a încheiat de tot.

— Tyler, ai mare dreptate, îi răspunse Struan. Mai avem ceva de lichidat.

— Mda, mârâi Brock şi începu să-şi croiască drum prin mulţimea tăcută către platformă.

Deodată pe Culum îl cuprinse din nou neliniştea, încă mai groaznică decât înainte.

— Ascultă, tată, spuse el dintr-o suflare, cu voce scăzută. Unchiul Robb are dreptate. Brock o să te lase descoperit taman când licitaţia o să se ridice…

— Fiule, te rog, în numele lui Dumnezeu, nu începe din nou. Gorganul aparţine Nobilei Case.

Culum se uită ţintă la taică-său şi se simţi neajutorat. Apoi se îndepărtă brusc.

— Ce naiba l-o fi apucat? îl întrebă Struan pe Robb.

— Habar n-am. Toată ziua a fost aşa apucat, ca o căţea în călduri.

În clipa aceea Struan o văzu pe Sarah stând la marginea mulţimii, cu Karen alături de ea, albă la faţă, ca o statuie. Îl apucă pe Robb de mână şi-l conduse spre ele.

— Robb, încă nu i-ai spus nimic soţiei tale Sarah, aşa-i? Că o să mai stai, ei?

— Nu.

— Atunci acum e momentul potrivit. Acum când eşti din nou om bogat.

Ajunseră lângă Sarah, dar aceasta nici nu-i observă:

— Hello, unchiule Dirk, îl întâmpină Karen. Pot să mă joc şi eu puţin cu cărămizile acelea ale dumitale atât de frumoase?

— Dirk, chiar sunt adevărate, adevărate? îl întrebă Sarah.

— Da, Sarah, răspunse Robb în locul lui.

— Numai Dumnezeu ştie cum ai izbutit să pui mâna pe atâta argint, Dirk, dar eu îţi mulţumesc! Se crispă de durere când pruncul din pântece îi dădu un ghiont, şi se grăbi să-şi scoată sărurile. Asta înseamnă că… că… suntem salvaţi?

— Da, îi răspunse Struan.

— Mami, pot să mă joc şi eu cu una dintre ele? ţipă Karen.

— Nu, draga mea. Du-te mai încolo şi te joacă! îi spuse Sarah, care se îndreptă spre Struan şi-l sărută, în vreme ce lacrimile îi şiroiau pe faţă. Îţi mulţumesc.

— Sarah, nu-mi mulţumi. Atâta metal preţios are un preţ foarte ridicat şi costă! Struan îşi duse mâna la pălărie şi se îndepărtă.

— Robb, ce-a vrut să spună?

Robb îi mărturisi.

— Eu totuşi am să plec, spuse ea. De îndată ce-am să pot. De îndată ce se naşte copilul.

— Da, aşa-i mai bine.

— Mă rog lui Dumnezeu să nu mai dai niciodată de ea.

— Ah, Sarah, n-o mai lua iar de la început. Azi e o zi atât de frumoasă. Suntem din nou bogaţi. Poţi de-acum să ai tot ce-ţi doreşti tu pe lumea asta.

— S-ar putea să-mi doresc să am şi eu un bărbat care să-mi fie soţ cu adevărat! Sarah porni cu mers greoi spre barca cea mare, iar când Robb dădu s-o urmeze i-o reteză scurt: Mulţumesc, dar cred că ajung la bord şi singură. Karen, draga mea, haide.

— Cum pofteşti, îi răspunse Robb şi porni cu paşi mari pe plajă.

O vreme nu reuşi să-l vadă pe Struan în mulţimea aceea. Apoi, când se mai apropie de platformă, îl zări sporovăind cu Aristotle Quance. Se duse la ei.

— Salutare, Robb, scumpule, îl întâmpină Quance expansiv. Minunată lovitură, tocmai îi spuneam Tai-Panului. Minunată. Pe măsura Nobilei Case; apoi se întoarse spre Struan şi pe faţa lui urâtă juca bucuria. Apropo, mi se pare că-mi datorezi cincizeci de guinee!

— Nici pomeneală!

— Portretul lui Culum. E tocmai gata, doar să-l expediez. Sper că n-ai uitat cumva.

— A fost vorba de treizeci de guinee, şi ţi-am dat zece în avans, Dumnezeule.

— Chiar mi i-ai dat? Fir-aş afurisit să fiu. Eşti sigur?

— Unde-i Shevaun?

— A pălit-o boala, aşa am auzit, biata fată. Quance luă o priză de tutun. Fiule, eşti un prinţ, asta eşti. Pot şi eu să împrumut nişte bani de la tine? Pentru o cauză dreaptă.

— Ce fel de boală?

Quance se uită cu grijă în jur şi spuse cu voce scăzută:

— Lingoarea dragostei.

— Pentru cine?

Quance şovăi puţin:

— Pentru tine, fiule.

— Ah, Aristotle, du-te dracului, îi replică Struan acru.

— Dacă vrei crezi, dacă nu, nu. Da' eu ştiu ce spun. A întrebat de tine de mai multe ori.

— În timpul şedinţelor când îţi pozează?

— Care şedinţe? făcu Quance nevinovat.

— Ştii tu bine care şedinţe.

— Lingoarea dragostei, fiule! râse mărunţelul. Şi acum că mai şi eşti din nou bogat, nu-ţi rămâne decât să te trezeşti că ţi se taie picioarele şi în fân cu tine! Nemuritoarele testicule ale lui Zeus! Fata asta trebuie să fie minunată de tot. Şi numai cincizeci de guinee, şi o lună încheiată nu te mai bat la cap.

— Şi care-i cauza aceea dreaptă de care vorbeai?

— Chiar eu mi-s, fiule. Am nevoie de o cură. Am dus-o tare greu.

— Mda. Cam ştiu eu care-i problema ta. Iar a dat strechea în tine. Scârbos pentru un om ajuns la vârsta ta!

— Ar trebui să fii şi tu la fel de norocos, fiule. Trebuie să recunosc că-s un pictor minunat. Iar cincizeci de guinee pentru un biet sărman nu e prea mult.

— O să-ţi primeşti cele douăzeci de guinee când o să primesc şi eu tabloul! Struan se aplecă spre el şi-i spuse în şoaptă, insinuant: Aristotle, vrei o comandă grasă? Să zicem de o sută de lire. În aur?

Quance îi întinse de îndată mâna.

— Eu ţi-s omul. Pe cine trebuie să omor?

Struan începu să râdă, apoi îi spuse despre bal şi despre postul de arbitru.

— Niciodată! Pe Dumnezeul meu! explodă Quance. Ce, am ajuns atât de nebun? Vrei să mă lase astea fără boaşe? Să mă bage în mormânt înainte de vreme? Să mă hăituiască orice muiere din Asia? Să nu mă mai pot apropia de niciuna? Niciodată!

— Numai un bărbat cu ştiinţa ta, cu renumele tău, cu…

— Niciodată, jur pe Dumnezeu. Şi asta să-mi propui chiar tu, prietenul meu de odinioară… pentru o mizerabilă sută de lire nenorocită şi să mă pui în pericol de moarte. Da, pe Dumnezeu, în pericol de moarte. Să ajung să fiu blestemat toată viaţa, urât, ruinat, mort înainte de vreme… Să zicem două sute?

— Adjudecat! îi spuse Struan.

Quance îşi aruncă pălăria în aer şi începu să ţopăie o gigă, ţinându-se de pântece. Apoi îşi aranjă frumos jiletca purpurie de mătase, îşi luă pălăria şi şi-o aşeză şmechereşte pe-o ureche.

— Tai-Pan, eşti un prinţ. Cine altul decât mine, Aristotle Quance, ar îndrăzni să împlinească o astfel de ispravă? Cine altul decât mine ar fi o alegere mai bună? Perfectă. Ah, minunatule Quance! Prinţ al pictorilor! Două sute. În avans.

— Numai după arbitraj.

— N-ai încredere în mine adică?

— Nu. S-ar putea s-o ştergi. Să te evaporezi.

— M-aş scula şi din mormânt ca să arbitrez întrecerea asta. Dacă e să recunosc, aş fi făcut-o şi de bună voie. Da, să ştii, pe sângele lui Rembrandt, aş fi plătit eu de bună voie o sută de guinee pentru a avea cinstea asta, chiar dacă ar fi trebuit să mă târăsc în faţa lui Brock pentru a-i dobândi.

— Cum?

Quance îşi azvârli din nou pălăria în aer.

— O, minunată, minunată zi! Ah, cât eşti de perfect, de minunat, Quance. Acum ţi-ai câştigat locul în istorie. Nemuritor, perfect Quance!

— Aristotle, nu te înţeleg deloc, interveni şi Robb. Chiar vrei să joci rolul ăsta?

Quance îşi ridică pălăria de pe jos, o scutură de nisip, în vreme ce ochii îi umblau jucăuşi.

— Te-ai gândit vreodată ce avantaje îmi poate aduce un astfel de rol? Ei? Orice muiere din Asia

asta o să fie dornică să… cum să zic asta mai bine… să-l cumpere pe arbitru dinainte, aşa-i? Dinainte.

— Iar tu eşti gata să te laşi cumpărat! i-o trânti Struan.

— Bineînţeles. Dar alegerea va fi cinstită. O alegere perfectă. O ştiu de pe acum pe cea care va câştiga.

— Cine?

— Încă o sută de lire? Azi?

— Ce-o să faci tu cu atâţia bani? Robb, Cooper şi cu mine, ţi-am dat până acum o avere.

— Mi-aţi dat? Hai? Aveţi şi voi privilegiul de a sprijini nemurirea o dată. Curat privilegiu, pe bucile lui Lucifer. Apropo, în butoaiele alea e şi ceva brandy? Mă munceşte o nemuritoare sete.

— Nu-i. Nicio picătură.

— Ce barbarie, dezgustător! Quance mai luă o priză de tabac şi-l zări pe Longstaff îndreptându-se spre ei. Ei, copii, am şters-o. La bună vedere.

Se îndreptă fluierând, şi trecând pe lângă Longstaff îşi ridică pălăria plin de gravitate.

— Ei, Dirk, făcu Longstaff zâmbind cu gura până la urechi. Ce-i cu Aristotle de-i atât de vesel!?

— Ca şi dumneavoastră, e vesel că Nobila Casă mai există.

— Şi pe bună dreptate, ei? Longstaff se arăta bucuros şi plin de respect. Habar n-am avut până acum că în Asia poate exista atât de mult argint. Magnific gest să-ţi plăteşti creditorii în felul ăsta. Apropo, luăm cina împreună în seara asta? Sunt câteva probleme şi aş vrea să am şi părerea dumitale.

— Will, îmi pare rău, dar în seara asta sunt ocupat. Să zicem mâine? Şi de ce să nu pofteşti la cartierul nostru general, la bordul navei *Resting Cloud?* La prânz.

— La prânz ar fi taman perfect. Perfect. Sunt atât de…

— Ah, că tocmai mi-am adus aminte, Will. De ce să nu contramandezi ordinul dat flotei de a se deplasa spre nord?

Longstaff se încruntă.

— Dar diavolii aceia au denunţat tratatul nostru, ei?

— Da, asta a făcut-o împăratul Manchu. Dar acum vine perioada taifunurilor. Mai bine să ţinem toată flota laolaltă. La cheremul tău.

Longstaff luă cu vârful degetelor o priză de tutun şi o trase pe nas, apoi îşi scutură cu grijă jaboul elegantei sale jiletci.

— Amiralului nu-i pasă de taifunuri. Dar dacă tu zici aşa! Strănută. Şi dacă n-o pornim spre nord, atunci ce facem, ei?

— Mai bine vorbim despre astea mâine, bine?

— Înţelept cumpănit. Când te culci să te gândeşti la treaba asta. Asta-i şpilul, ei? Sunt bucuros să pot beneficia de sfaturile tale din nou. Ei, se pare că începem. Apropo, sunt încântat şi de isprava pe care ai făcut-o.

Longstaff se îndepărtă înveselit.

— Ce-a vrut să zică cu treaba asta? îl întrebă Robb.

— Habar n-am. Bănuiesc că-i vorba de tezaur. Ascultă, Robb, mâine îl întâmpini tu, îi spuse Struan. Şi-i spui ce are de făcut.

— Adică ce? făcu Robb şi chipul lui se boţi într-un fel de zâmbet.

— Să pună mâna pe Forturile Bogue. Apoi să dea o lovitură de moarte Canton-ului. De îndată. Şi să oblige Canton-ul să plătească răscumpărarea. Şase milioane de taeli de argint. Şi apoi, când vânturile vor fi prielnice, flota spre nord. Exact ca data trecută.

— Dar el vrea să discute cu tine.

— Acum poţi să-l joci pe degete. A avut prilejul să vadă tezaurul şi el.

— În mine n-o să aibă la fel de multă încredere ca în tine.

— În vreo cinci luni de zile va trebui să aibă încredere şi în tine. Sarah cum a primit veştile?

— Aşa cum te-ai gândit. Oricum, ea tot pleacă! Robb se uită la platforma unde se stârnise un fel de tulburare: Longstaff urca treptele. Dirk, ai fost atât de cumsecade cu el, chiar şi după ce s-a purtat atât de jignitor. Dar acum ştiu bine că l-ai trecut şi pe el la răboj. Aşa-i?

— E doar primul guvernator al Hong Kong-ului. Guvernatorii sunt numiţi doar pentru patru ani. E destul timp, ba încă şi cu prisosinţă, să ne răfuim şi cu Longstaff.

— Ce-i cu gorganul?

— Lucrurile-s hotărâte.

— O să-l laşi pe Brock să-l ia în spinare?

— Nu.

— Domnilor, începu Longstaff adresându-se neguţătorilor adunaţi acolo, înainte de a porni, vreau să mai amintesc o dată principiile care privesc proprietatea pământului şi dispoziţiile pe care le-am primit din partea guvernului Maiestăţii sale! şi începu să citească un document oficial. Tot teritoriul aparţine Maiestăţii sale. Împărţirea acestuia se face prin licitaţie publică celui care oferă mai mult cu titlul de taxă anuală… taxa anuală e de fapt obiectul licitaţiei. Concesionările se fac pentru o perioadă de nouă sute nouăzeci şi nouă de ani. În termen de un an, pe aceste terenuri trebuie ridicate construcţii în valoare de cel puţin o mie de taleri, rata de schimb fiind fixată la patru şilingi şi patru penny la un taler, altfel concesiunea este anulată. O garanţie, însumând jumătate din valoarea sumei licitate, trebuie plătită în bani gheaţă de îndată pe loc! Longstaff îşi ridică privirea de pe document. La început ne-am gândit să punem în vânzare astăzi un număr de o sută de loturi, dar n-am avut posibilitatea să facem ridicările topografice peste tot. Acum oferim circa cincizeci de terenuri, iar restul de îndată ce se va

putea. Am recomandat de asemenea ca acum cumpărătorilor să li se îngăduie să deţină terenurile în proprietate liberă, aparţinând Maiestăţii sale. A, da, cei ce cumpără terenuri maritime pot de asemenea deţine terenuri suburbane sau agricole. Terenurile maritime sunt fixate la o lăţime de o sută de picioare, cu faţa la Drumul Reginei şi îndreptându-se spre mare. Longstaff se uită în jur şi zâmbi încântat. O dată cu oferta de vânzare a terenurilor ce are loc astăzi putem socoti că se pune fundaţia oraşului aici. Au fost desemnate terenuri pentru tribunal, birourile guvernamentale, rezidenţa guvernatorului, puşcărie, un teren de cricket, loc de piaţă şi pentru populaţia orientală. În mod oficial am pus numele de *Queen's Town* oraşului nostru.

Răsunară urale.

— E pentru prima oară după multe zile când am prilejul să mă adresez dumneavoastră tuturor. Aş zice că ne aşteaptă zile grele. Dar să nu şovăim cu niciun chip. Trebuie să punem umărul cu toţii. Trebuie să ne înhămăm cu toţii la jug şi apoi, cu ajutorul bunului Dumnezeu, o să-i învingem pe păgâni spre gloria Maiestăţii sale britanice şi spre gloria coloniei Hong Kong.

Răsunară trei rânduri de urale pentru regină şi trei rânduri pentru colonie, ca la urmă să se înalţe şi trei salve de urale pentru Longstaff. Chinezii, care priveau tot ceremonialul acesta, începură să sporovăiască între ei şi să râdă.

— Iar acum, dacă domnul Brock va binevoi să-şi desprindă gândurile de la mărunţişul Nobilei Case, eu voi declara deschisă licitaţia.

Brock şi Gorth simţiră cum sunt gata să explodeze, dar se stăpâniră când râsul celor din jur păru să-i biciuiască. Longstaff coborî de pe platformă şi Glessing se apropie de el.

— Excelenţă, trebuie să vă spun din nou, începu Glessing, că din cauza timpului redus, nu toate terenurile au fost corect măsurate.

— Astea-s amănunte, amănunte, dragul meu. Ce contează câteva picioare în plus sau în minus? Există aici teren destul pentru toată lumea. Te rog începe, Culum, dragul meu. Vă doresc la toţi bună ziua.

Longstaff se îndreptă spre barca lui, şi când trecu pe lângă Struan zâmbi şi-şi ridică pălăria.

— Dirk, mâine la prânz.

Culum îşi şterse sudoarea de pe faţă şi se uită la mărunţelul, de lângă el.

— Domnule Hibbs?

Henry Hardy Hibbs se ridică arătându-şi întreaga înălţime de cinci picioare şi jumătate şi se urcă pe platformă.

— ’Ziua, don’lor! spuse el cu un zâmbet unsuros. ‘Enry ‘Ardy ‘Ibbs. Din târgul Londrei, urmaşul firmei ‘Ibbs ‘Ibbs şi ‘Ibbs pentru licitaţii şi agenţi funciari, licitatori oficiali ai Hexelenţei Sale, onorabilul Longstaff. La porunca ‘mneavoastră.

Individul era un pitic cam jegos, dezgustător, cu o căpăţână complet pleşuvă şi apucături slugarnice.

— Terenul numărul unu. Ei, acum cât licităm, ei?

— Culum, de unde naiba l-ai mai găsit şi pe ăsta? îl întrebă Struan.

— L-a recomandat unul dintre neguţători, se trezi Culum răspunzând, şi dorindu-şi ca ziua aceea să se termine cât mai repede. Vine de la Singapore şi, ca să ajungă până aici, neavând bani, a muncit pe rupte, fiindcă a cam fost buzunărit pe acolo şi a rămas fără o leţcaie.

Struan fu atent la felul în care Hibbs se pricepea să salte cu abilitate preţurile cât mai sus. Se uită la mulţimea din jur şi se încruntă.

— Ce s-a întâmplat, Dirk? îl întrebă Robb.

— Mă uitam să-l văd pe Gordon. L-ai văzut cumva?

— Ultima oară când l-am zărit se îndrepta spre Promontoriul Glessing. De ce?

— Nu contează, spuse Struan, gândindu-se că era cam ciudat că Gordon nu se afla de faţă.

Mă bătea gândul că vrea să liciteze şi el pentru o bucată de teren, îşi spuse el. Ce altă investiţie mai bună putea găsi?

Licitaţia decurgea plină de animaţie. Toţi neguţătorii ştiau că o colonie însemna stabilitate. Iar stabilitatea însemna că valoarea terenurilor va creşte până la ceruri. Mai ales într-o colonie insulară unde terenurile drepte, fără denivelări, bune pentru construcţia clădirilor sunt destul de puţine. Iar terenul însemna siguranţă. Terenul nu se pierdea niciodată. Şi de aici se puteau naşte averi.

Pe măsură ce licitaţia progresa, Struan simţi cum îl prinde emoţia. Brock aştepta şi el, cu nervii întinşi, mai la o parte de îmbulzeala mulţimii. Gorth se afla lângă el, privirile îi fugeau de la Struan la oamenii lor care păzeau tezaurul. Struan şi Brock cumpărară şi ei terenurile asupra cărora căzuseră de acord. Dar preţurile fură mai ridicate decât se aşteptau, pentru că licitaţia se încinsese bine de tot. Cei doi licitară unul împotriva celuilalt în cazul unor terenuri fără prea mare importanţă. Struan cumpără câteva dintre ele, renunţă la altele. Printre neguţători, tensiunea nervoasă crescu şi mai mult. În fine, fură scoase la licitaţie şi ultimele terenuri în apropierea mării şi fură cumpărate. Apoi urmară la licitaţie terenurile suburbane şi cele agricole, şi acestea fură achiziţionate la preţuri ridicate. Nu mai rămase decât gorganul. Era terenul cel mai bun şi cel mai întins.

— Ei, dom'lor, şi cu asta basta! spuse Hibbs, răguşit de cât strigase în timpul licitaţiei. Cine-a cumpărat ce-a cumpărat, acu trebuie să plătească juma' din parale pe loc. Chitanţe de la aghiotantul secretarului colonial, vă rog!

Asupra mulţimii se lăsă o tăcere plină de uimire.

— Licitaţia nu s-a încheiat încă, sparse liniştea vocea lui Struan.

— Aşa-i, pe Dumnezeul meu, mârâi şi Brock.

— Poftim, dom'lor? făcu Hibbs precaut, simţind tensiunea în aer.

— Ce se aude cu gorganul?

— Ce gorgan, înălţimea voastră?

Struan arătă cu degetul:

— Gorganul acela!

— Ăla, ăă, n-a fost pe listă, dom'le. Io n-am nicio vină, dom'le, spuse Hibbs grăbit, şi se pregăti s-o rupă la fugă, dar aruncă o privire spre Culum care stătea încremenit. Aşa-i excelenţă?

— Da.

Culum făcu un efort să se uite spre tatăl său, tăcerea aceea părând să-l sufoce.

— De ce, pe Dumnezeu, nu e şi gorganul pe listă?

— Pentru că… pentru că, ei bine, a fost deja cumpărat.

Lui Culum i se zbârli părul pe ceafă când îl văzu ca prin vis pe taică-său îndreptându-se spre el, şi toate vorbele cumpănite cu grijă dinainte i se şterseră din minte. Motivele acum! Chiar în dimineaţa aceea îi spusese lui Longstaff, în disperare de cauză, că fusese ideea lui Struan aceea de a ridica pe gorgan o biserică. Spre folosul întregului Hong Kong. Culum ar fi vrut să strige: era singura cale! Nu pricepi? Ne-ai fi dus de râpă pe toţi. Şi chiar dacă ţi-aş fi spus dinainte, tot nu m-ai fi ascultat. Nu înţelegi?

— Cumpărat de cine?

— De mine. Pentru biserică, se bâlbâi Culum. O liră pe an. Acum gorganul aparţine bisericii.

— *Tu mi-ai luat gorganul?* Cuvintele fură rostite încet, dar sunau pline de mânie, iar Culum simţi tăişul din ele.

— Pentru biserică, da, scânci el. Ac… actul a fost semnat azi dimineaţă. Eu… Excelenţa sa a semnat actul. Pe vecie.

— *Ştiai că vreau terenul acela?*

— Da! şi Culum simţi doar lumina aceea orbitoare care părea să radieze din ochii tatălui său, devorându-l, strivindu-i sufletul. Da! Da! Dar eu am socotit că aparţine bisericii. Da, eu am făcut asta. De acum gorganul aparţine casei Domnului.

— *Deci ai îndrăznit să mi te pui împotrivă?*

Se lăsă o linişte apăsătoare. Chiar şi Brock era înspăimântat de puterea care părea să izvorască din Struan învăluindu-i pe toţi. Culum aştepta lovitura care ştia că va veni… cu toţii o aşteptau. Dar Struan îşi descleştă pumnii, se răsuci pe călcâie şi plecă, îndepărtându-se de valea aceea. Hohotele de râs ale lui Brock rupseră tăcerea aceea apăsătoare şi toţi ceilalţi tresăriră fără să vrea.

— Mai ţine-ţi gura, Brock, îi suflă Quance, mai ţine-ţi gura.

— Aşa-m să fac, Aristotle, aşa-m să fac, spuse Brock.

Mulţimea aceea a neguţătorilor se sparse în grupuri care comentau evenimentele, şi Hibbs fu nevoit să strige cu vocea lui piţigăiată:

— Cei care-au cumpărat, sunt rugaţi să treacă pe aici! Vă rog, dom'lor.

Brock îl cerceta acum pe Culum aproape cu milă.

— Fiule, aş zice că zilele ţi-s numărate, mârâi el. Tu habar n-ai cu ce diavol ai de-a face, aşa cum ştiu eu bine. Fereşte-te să nu te prindă o dată stând cu spatele! şi se îndreptă spre Hibbs ca să plătească pentru terenurile cumpărate.

Culum rămase tremurând. Îi simţea pe ceilalţi cercetându-l. Simţea că îl priveau cu teamă. Sau o fi fost groază?

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu l-ai întrebat şi pe el? murmură Robb, revenindu-şi cu greu după şoc. Ei? Înainte de a face isprava asta?

— N-ar fi fost de acord, nu-i aşa?

— Nu ştiu, nu ştiu. S-ar fi putut să fie. Sau l-ar fi lăsat pe Brock să…, se opri simţind că-l lasă

puterile. Şi nu pune mare preţ pe vorbele spuse de Brock. A încercat să te sperie şi atât. N-ai de ce să-ţi faci griji. Chiar deloc.

— Cred că tata e diavolul în carne şi oase.

Fără să vrea, Robb se cutremură.

— Fiule, e o prostie. O prostie curată. Eşti doar extenuat. Toţi suntem la fel. Ei, şi cu tezaurul ăsta… şi cu emoţiile momentului. N-ai de ce să-ţi faci griji. Bineînţeles că o să priceapă el când…

Cuvintele lui Robb rămaseră în aer, apoi se grăbi pe urmele fratelui său. Culum descoperi că-i vine greu să-şi revină. Auzea zarva din jur mai puternic decât înainte, dar vocile păreau mai depărtate, şi culorile şi chipurile oamenilor oarecum ciudate. Departe, zări silueta lui Mary Sinclair şi pe fratele ei. Şi deodată amândoi erau lângă el şi-i vorbeau.

— Iertare, îngăimă el, nu v-am auzit ce spuneaţi.

— Tocmai spuneam că acolo va fi un loc minunat pentru o biserică, spuse Horatio, silindu-se să zâmbească. Un loc perfect.

— Da.

— Tatăl tău a jinduit întotdeauna la gorganul acela: De când a pus ochii pe Hong Kong, interveni Mary.

— Da, dar acum aparţine locaşului Domnului.

— Da, făcu ea întristată. Dar cu ce preţ?

Ceilalţi doi tăcură deodată şi Culum se întoarse spre Hibbs.

— Da?

— Sir, vă cer iertare, dar chitanţele… Pen' cei ce-au cumpărat terenurile, spuse Hibbs stânjenit.

— Chitanţele?

— Îhi! Chitanţele pen' terenuri. Trebuie să le semnaţi.

Culum se trezi că-l urmează pe Hibbs către platformă. Semnă totul mecanic. Robb mergea grăbit de-a lungul Drumului Reginei, indiferent la

privirile speriate care-l urmăreau, simţind o durere în piept din cauza efortului.

— Dirk, Dirk, strigă el.

Struan se opri o clipă.

— Spune-i că doresc să mă întâlnesc cu el pe gorganul lui, mâine dimineaţă, în zori.

— Dar, Dirk, Culum n-a vrut decât să…

— Spune-i să vină singur.

— Dirk, dar ascultă-mă şi pe mine o clipă. Stai. Aşteaptă-mă. Sărmanul băiat, n-a vrut decât să…

— Spune-i să vină numai el singur.

Capitolul treisprezece

În noaptea aceea, în cartul de mijloc, vântul se roti dinspre est-nord-est spre est şi mai slăbi cu un nod. Umiditatea crescu, temperatura spori cu un grad şi căpitanii flotei se răsuciră prin somn, se treziră apoi pentru o clipă, ştiind că musonul îşi reluase cursul. De-acum vântul avea să bată umed şi cald dinspre est vreme de trei luni, până în mai, şi apoi se va răsuci la fel de brusc către sud, sporindu-şi şi umiditatea şi temperatura. Pentru ca toamna să o ia dinspre est-nord-est din nou, mai rece şi uscat, până în primăvara anului următor, când iar se va roti spre est şi va slăbi în intensitate cu un nod.

Căpitanii adormiră din nou, dar moţăiră cam neliniştiţi. Vântul de est anunţa perioada taifunurilor. Brock se suci nervos în cuşeta lui şi începu să se scarpine.

— Ce-i cu tine, Tyler, mormăi Liza, trezindu-se de îndată cu mintea perfect limpede, aşa cum i se întâmplă unei femei atunci când tovarăşul ei are necazuri, sau un copil e bolnav.

Stătea întinsă în cuşeta ei, în cabina aceea în care dăinuia un miros greu.

— Nimic, Liza. S-a schimbat vântul, asta-i tot. Dormi mai departe.

El îşi puse mai bine pe cap scufia de noapte din flanel şi căscă adânc. Liza se sculă greoaie şi traversă cabina călcând apăsat.

— Şi ce mai faci acum?

— Deschid hubloul, băiete. Culcă-te.

Brock se răsuci pe cealaltă parte şi închise ochii, dar ştia că nu va mai avea parte de somn. Simţi răsuflarea vântului măturând cabina.

— Acuş' se lasă şi ceaţa, mormăi el.

Liza se întoarse în cuşeta ei, şi salteaua umplută cu paie foşni. Se întinse confortabil sub pături.

— Din cauza tezaurului aceluia de argint n-ai linişte, aşa-i?

— Mda.

— Nu-ţi mai bate capul cu el acum. Ai timp pen' asta şi mâine. Căscă şi se scărpină unde o pişcase o ploşniţă. Tare bine ar fi să fim şi noi pe ţărm ca lumea. O să ia timp mult ca să ridici o casă?

— Nu chiar atât de mult, îi răspunse el şi se întoarse iar.

— Şi cu balul ăla pe care-l dă Struan, începu ea, alegându-şi cuvintele cu mare grijă, e aşa ca un fel de palmă pe care ţi-o dă.

— E caraghios ce zici. Culcă-te.

Şi Brock se puse de îndată în gardă.

— Da' dacă ne-mbrăcăm şi noi mai dichisit cum trebuie, atunci e ca şi cum i-am întoarce palma, nu, Tyler?

Brock simţi nevoia să geamă, dar avu mare grijă să nu-l audă nevastă-sa. Vestea despre balul acela făcuse înconjurul flotei în clipa în care Struan îi dezvăluise intenţia lui Skinner. Toţi bărbaţii căsătoriţi din Asia îl blestemară pe Struan fiindcă ştiau că de acum încolo nu vor mai avea linişte. Şi tuturor bărbaţilor începu să le circule sângele mai iute prin vene. Şi porniră pariurile. Favorita era Shevaun Tillman.

— Vrei să zici să-i înfundăm tunurile cu nişte zorzonele? făcu Brock. Liza, bună idee. Şi arăţi straşnic în rochia aia roşie de mătase pe care-am…

— Vechitura aia de cârpă? mârâi Liza pufnind cu dispreţ. Cre' că-ţi arde de glume.

— Vechitură zici? N-ai pus-o pe tine decât de trei sau patru ori. Şi după părerea mea arăţi în ea…

— O port de trei ani încheiaţi. Şi ai şi tu nevoie de un frac ca lumea, nădragi bufanţi şi jiletcă mai acătării, şi câte altele.

— Mie îmi ajung cele pe care le am, îi replică el. Socot…

— A venit vremea să mă duc să mai fac şi io nişte cumpărături. Înainte să se vândă şi ultimul cupon de mătase mai ca lumea din Asia şi toate croitoresele mai pricepute să fie angajate. Mâine chiar mă duc la Macao. Cu *Gray Witch.*

— Liza, dar pentru un împuţit de bal pe care Dirk…

— Plec mâine o dată cu fluxul de prânz.

— Bine, Liza, oftă Brock, recunoscând în glasul ei acel ton cu totul deosebit, ştiind bine că n-o să-i întoarcă boii din drum cu niciun fel de argument.

Dar-ar frenţia-n Struan. În ciuda furiei care-l cuprinsese, se gândi la premiul aflat în joc şi gândul ăsta începu să nu-i dea pace. Ar fi o idee straşnică. Straşnică. De ce naiba nu m-am gândit eu la asta mai înainte? Dar-ar frenţia în Struan!

Liza îşi aşeză mai bine perna şi continuă să rumege ideea balului. Ea şi hotărâse de pe acum că Tess trebuia să câştige premiul. Şi toată cinstirea. Indiferent cât va costa. Da, îşi spuse ea din nou, indiferent cât va costa. Dar cum să-l convingă pe Tyler s-o lase pe Tess să meargă la bal? Când era vorba de ea, se încăpăţâna ca un catâr.

— Şi a cam venit vremea să ne mai gândim şi la Tess, făcu ea.

— Ce-i cu ea?

— A cam venit vremea să te gândeşti să-i găseşti şi ei un soţ.

— Ce? Brock se săltă în capul oaselor în cuşetă. Ţi-ai pierdut minţile? Tess abia a ieşit din scutece. De-abia a făcut şaişpe'.

— Eu câţi ani aveam când m-ai luat?

— Pen' Dumnezeu! E cu totul altceva. Tu erai mare pen' vârsta ta, pe Dumnezeu. Vremurile s-au schimbat. E vreme îndestul şi pen' aiurelile astea, pen' numele lui Dumnezeu. Un soţ pen' Tess? Femeie, te-ai stricat la cap. Auzi ce-i vine ei să spună acu în crucea nopţii. Ei, să nu mai aduci vorba de una ca asta, altfel îmi scot cureaua şi-o măsor pe curu' tău.

Îi întoarse furios spatele, lovi cu pumnul în pernă şi închise ochii.

— Da, Tyler, spuse Liza zâmbind.

Nu-l condamna pentru bătăile pe care i le dăduse. Şi nici nu o bătuse de prea multe ori, şi nici prea tare, niciodată când fusese prins de furiile beţiei. Şi asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Vieţuia cu el de douăzeci de ani, şi era mulţumită de bărbatul ei.

— Liza, fetiţo, începu el s-o ispitească, stând mai departe cu faţa la perete. Tess are ea ştiinţă de… treburile alea?

— ’Nenţeles că nu, îi replică ea şocată. A fost crescută aşa cum se cuvine.

— Ei, atunci, pen’ numele lui Dumnezeu, ar cam fi vremea s-o iei la o parte şi să-i mai spui şi tu…! şi, furios, se ridică din nou în capul oaselor. Şi ai grijă şi n-o slăbi deloc. Pe Dumnezeul meu, dacă prind pe careva că-i dă târcoale lui Tess… Ce te face să crezi că de-acum e destul de mare? A zis fata ceva? Se poartă mai altfel?

— ’Nenţeles că am grijă de ea. E caraghios să crezi că nu am. Caraghios, pufni Liza. Voi bărbaţii sunteţi cu toţii la fel. Ha! Fă asta, fă aia, şi ameninţări şi câte altele, când biata fată nu face decât să crească şi să ajungă şi ea la vârsta măritişului. Şi, domnule Brock, am să-ţi rămân recunoscătoare dacă n-ai să mai blestemi atât de mult. Că nu-i frumos şi nu se cade.

— Pen’ numele lui Dumnezeu, gata, nicio vorbă mai mult şi am isprăvit cu asta!

Liza zâmbi încântată de sine. Ei, şi acum cam cine ar putea fi mirele? Sigur nu Nagrek Thumb ăla, pen’ numele lui Dumnezeu. Atunci cine? Tânărul Sinclair? Parale nu prea are, cam îngâmfat dumnealui şi bisericos pe deasupra. Da’ s-ar putea să aibă ceva viitor, poa’-n consiliul afurisitului de Longstaff. Nimic nu-i mai grozav decât să ai în familie un fiu de reverend. Poate. Americanul, Jefferson Cooper? Mai degrabă. Bogat îndestul.

Îndestul de puternic. Da' şi ăsta-i un afurisit de străin care ne urăşte pe noi, englezii. Da' chiar şi aşa, compania Brock şi Cooper-Tillman laolaltă ar fi ca un frumos pumnal în pântecele Nobilei Case. Gorth e şi el bun, da' el e frate vitreg, aşa că pe el îl scoatem din joc. Păcat. Îi cernu prin minte pe mai mulţi care ar fi putut fi nişte soţi ca lumea. Omul ales trebuia să aibă bani, putere şi posibilităţi de viitor. Şi o voinţă de fier, mână grea ca s-o stăpânească. Îhî, făcu Liza. Din când în când fata asta o să aibă nevoie de câteva centuri bune peste bucile ei. E încăpăţânată aşa cum sunt ăştia azi. Şi nu uşor de îmblânzit. Longstaff ar fi omul perfect, cu toate că-i şi ăsta însurat, da' am auzit că nevastă-sa cam boleşte la Londra, aş' că poa' mai aşteptăm. Tot tăind şi cioplind, pe listă rămaseră numai doi. Dar care din ei?

— Tyler!

— Pen' numele lui Dumnezeu, n-ai de gân' să laşi omu' să doarmă? Acu ce mai e?

— Ce-o să-i facă lui Culum diavolul ăla de Struan?

— Habar n-am. Poate-l omoară. Habar n-am. Da' o să iasă o treabă cumplită, de asta-s sigur.

— Culum trebuie să fie o surcică plină de curaj ca să-i ţină piept în chipul ăsta.

Brock râse:

— Aş vrea să fi văzut şi tu mutra lui Dirk. Blestematul acela s-a vădit tare ca o stâncă. Tare ca o stâncă era.

— Băiatu s-a dovedit tare deştept să dăruiască terenul acela bisericii. L-a salvat pe taică-su din mare primejdie. Şi pe tine.

— Ei, femeie, vorbeşti prostii. Nu pe mine, pen' numele lui Dumnezeu. Dirk era cel care-şi dorea în draci gorganul ăla. El ar fi licitat, ar fi licitat tot mai mult, iar io m-aş fi oprit taman cân' preţul ar fi ajuns să-l sufoce. Şi de n-ar fi fost mucosul ăla încrezut, Dirk ar fi fost în patru labe dinaintea mea taman acu. La pământ!

— Sau te-ar fi lăsat Struan pe tine să te încurci în licitaţie până te-ai fi sufocat tu. Taman la fel.

— Nu! El a jinduit tare mult după gorganul ăla.

— Da' mai mult şi mai mult voia să te vadă pe tine dărâmat, la pământ.

— Nu. N-ai dreptate. Hai, culcă-te.

— Şi ce-o să-i facă acum lui Culum?

— De un' să ştiu io? E tare răzbunător individul. Ăia doi acu se urăsc de moarte. Nu l-am văzut niciodată pe Dirk atât de furios. Duşmănie mare între ei, da' băiatul poa' lucra pen' noi.

O clipă Liza simţi cum o traversează un fior de spaimă. Spaimă pentru omul ei. Spaimă pentru o confruntare violentă dintre acesta şi Struan. Duşmănie care nu s-ar stinge decât prin moartea unuia din ei. Sau a amândurora. Doamne Dumnezeule carele eşti în ceruri, începu ea să se roage pentru a milioana oară, fă să fie pace între ei. Apoi spaima o părăsi şi îşi spuse, aşa cum făcea întotdeauna: „Ce-o fi o fi!" Şi cu asta îşi aduse aminte de Hamlet, şi de Will Shakespeare, care era slăbiciunea ei.

— Tyler, de ce să nu construieşti şi tu o sală de teatru? Aici la Hong Kong. De-acu ne aşezăm aici, doar, nu-i aşa?

— Îhî! se lumină Brock şi îşi mută gândul de la Struan. Liza, da' ştii că-i bună ideea? Chiar tare bună. Şi asta înain' să-i vină în minte şi ticălosului ăla. Mda, am să-i zic şi lui Skinner mâine. Am să şi scot fondurile. Şi o să trimitem şi după un grup de actori. Şi pen' Crăciun o să punem şi o piesă. Să te gândeşti ce-ar fi mai bine.

Liza îşi muşcă limba şi nu scoase o vorbă. Îi venea să spună *Romeo şi Julieta,* dar ar fi fost o prostie fiindcă ştia că soţul ei ar fi dibuit de îndată cam ce gânduri îi umblau prin minte. Mda. Tess e cheia problemelor dintre familia Brock şi Struan. Da, căsnicia asta n-o să se termine cu o tragedie. Nu ca la ăia din familia Montague şi Capulet.

— Dacă Gorth ţi-ar fi făcut ţie una ca asta, să-ţi sufle gorganul de sub nas, tu cam ce i-ai fi făcut?

— Puiule, habar n-am. Da's fericit că n-a făcut-o Gorth. Acu culcă-te şi tu.

Liza Brock îşi lăsă mintea să colinde mai departe. Ei, şi acum care din doi o fi mai bun? Cel mai bun pen' noi şi mai bun şi pen' Tess? Culum Struan sau Dirk Struan?

Ceaţa se furişă încet spre nava ce stătea la ancoră într-un calm desăvârşit. Cu primele valuri de ceaţă, de navă se apropie un sampan cu toate luminile stinse. Acesta se atinse o clipă de parâma ancorei de prova a corăbiei *White Witch.* Câteva braţe apucară iute parâma, un topor se ridică şi căzu pe ea, şi sampanul se topi în ceaţă la fel de tăcut cum apăruse. Cei de pe punte, marinarii înarmaţi şi Nagrek, ofiţer de cart, nu băgară de seamă nimic nelalocul lui. În plină ceaţă, fără un ţărm la vedere, sau o altă navă faţă de care să-ţi stabileşti poziţia, un vânt uşor pe o mare calmă şi un curent de maree abia simţit te pot purta fără să-ţi dea senzaţia de mişcare. *White Witch* fu dusă de flux spre ţărm. Nostromul făcu să se audă opt lovituri de clopot şi Nagrek fu cuprins de panică gândindu-se ce gest periculos putuse să facă. Nebun nenorocit ce eşti, îi trecu lui prin minte. Te-ai băgat în primejdie de moarte căutând să-ţi dai întâlnire cu Tess, aşa cum ai făcut tu. Nu pleca, rămâi pe punte… sau du-te în cuşeta ta şi culcă-te. Dar nu te duce la ea. Fă-te c-o uiţi, uită ce s-a întâmplat azi şi noaptea trecută. De luni de zile Nagrek era tulburat de prezenţa ei, dar, cu o seară înainte, în timpul cartului său îşi băgase capul prin hubloul cabinei pe care fata o împărţea cu sora ei. O văzu în cămaşa lungă de noapte stând în genunchi, lângă cuşeta ei, ca un înger şi spunându-şi rugăciunea. Nasturii cămăşii erau descheiaţi, sfârcul sânilor împungând mătasea albă. După ce-şi rostise rugăciunea, deschisese ochii, şi pentru o

secundă i se păru că fata l-a văzut, dar își întoarse ochii de la hublou, își strânse cămașa de noapte făcând-o să i se muleze pe trup. Apoi începu ușor să-și plimbe mâinile peste el. Ca o mângâiere. Languros. Peste sâni, șolduri, coapse. Apoi lăsă cămașa să lunece de pe ea și rămase așa dinaintea oglinzii. Un fior o traversă și apoi, încet, îmbrăcă din nou cămașa, oftând, suflă în lampă și se băgă în cușetă. Iar în ziua aceea el o urmărise pe când alerga pe plajă, cu fusta fluturându-i în vânt, îi zări picioarele, își dorise să i le desfacă și se hotărî să fie a lui. Iar după-amiază, la bordul navei, topit de spaimă și de dorință, îi șoptise câteva cuvinte la ureche, o văzuse roșindu-se și o auzi vorbindu-i tot în șoaptă: „Da, Nagrek, diseară, când vor bate opt lovituri de clopot!"

Pe punte apăru cartul următor.

— Nagrek, coboară sub punte, îi spuse Gorth călcând apăsat în vreme ce se îndrepta spre dunetă.

Se ușură în sabordul de scurgere, căscă, și-și luă postul lângă habitaclu, iar când ajunse acolo se scutură tot ca un câine.

— Vântul s-a rotit spre est.

— Am simțit și io atâta lucru, spuse Gorth și nervos își turnă o porție de rom. Afurisită fie ceața asta.

Nagrek se duse în cabina lui. Își scoase încălțările, se așeză pe cușetă, simțind cum îl trece o sudoare rece. Aproape sufocat de propria lui prostie, dar nefiind în stare să se stăpânească, ieși furiș din cabină tot pe vârfuri, fără să facă un zgomot, se strecură pe coridor spre pupa. Se opri dinaintea cabinei. Își simți palmele umede când încercă ușor clanța. Aproape fără să mai sufle, intră în cabină și închise ușa în urma lui.

— Tess? șopti el, pe jumătate rugându-se ca fata să nu-l audă.

— Ssst! făcu ea, să n-o trezești pe Lillibet.

Spaima îl copleși și mai mult, mintea lui urla: Pleacă! Dar o durere neștiută îl făcu să rămână.

— E groaznic de periculos ce facem noi, îngăimă el.

Simţi cum mâna ei i-o caută în întuneric pe a lui, i-o apucă şi-l conduce spre cuşetă.

— Ai vrut să-mi spui ceva? Ce vrei? şopti ea înfiorată de întunericul din jur, de taina acelei întâlniri, de prezenţa lui Nagrek, înspăimântată de acea înfiorare şi plăcându-i în acelaşi timp.

— Iubirea mea, poate că nu-i momentul potrivit.

— Dar ai vrut să-mi vorbeşti în taină. Cum altfel să ne vedem în taină şi să-mi spui ce vrei?

Fata se aşeză pe cuşetă în capul oaselor, îşi strânse cămaşa mai tare pe trupul ei, lăsându-şi mâna în mâna lui, mădularele moi ca ceara. Se aşeză şi el pe cuşetă, sufocat de dorinţă. Întinse mâna şi-i atinse părul, apoi gâtul.

— Nu, murmură ea, şi se înfioră când el începu să-i mângâie sânii.

— Vreau să fii soţia mea, iubito!

— Da, ah, da!

Buzele lor se atinseră, mâinile lui Nagrek începură s-o frământe, să-i alerge pe trup. Şi în urma valului de mângâieri, veni şi fierbinţeala aceea cumplită. Tot mai spre miezul ei. Tot mai spre miezul ei.

Gorth renunţă să mai scruteze ceaţa exact când nostromul bătu prima lovitură de clopot, şi-şi aruncă ochii spre habitaclu. Se uită atent la compas, lumina felinarului pâlpâi, iar lui nu-i veni să creadă ce vedea. Îşi scutură capul ca să-şi limpezească gândurile şi se uită din nou.

— E cu neputinţă!

— Ce s-a-ntâmplat, sir? tresări nostromul.

— Pe Dumnezeul meu, vântul! Acum e din vest. Din vest!

Nostromul alergă şi el la habitaclu, dar Gorth o pornise deja în goană pe punte, aruncându-i pe marinarii aflaţi în cale într-o parte şi-n alta. Se aplecă peste prova şi văzu parâma tăiată.

— Atenţie la mine, suntem în derivă, strigă el cuprins deodată de panică şi pe punte se declanşă balamucul. Funda ancora pupa! Mai repede, fir-aţi blestemaţi să fiţi!

În vreme ce marinarii alergau spre parâma ancorei pupa, chila scrâşni atingând stâncile de pe fundul apei, nava se cutremură şi gemu de la un cap la altul. Geamătul trecu prin toată structura de lemn a corăbiei, ajungând şi în pojarul cabinei, o clipă Nagrek şi fata rămaseră ca paralizaţi, apoi el se smulse din braţele ei care-l strângeau fierbinţi, ţâşni în coridor, şi porni în goană spre punte. Brock aproape smulse uşa propriei cabine din ţâţâni, îl zări în fugă pe Nagrek urcând scările ca o furtună, apoi în treacăt băgă de seamă uşa deschisă de la cabina fetelor dar uită totul în vâltoarea care-l împinse spre punte, afară. Liza ieşi din cabină în grabă, traversă coridorul, şi intră în cealaltă cabină cu uşa deschisă.

Când Brock ajunse pe dunetă, ancora fusese fundarisită, dar prea târziu. *White Witch* mai scoase un ultim geamăt, se înclină spre babord şi se puse greoaie pe uscat. Exact în clipa aceea, din miezul ceţii începură sa mişune sampane care se repeziră la pradă cu ghearele de pisică, şi piraţii începură să dea năvală la bord. Erau înarmaţi cu muschete, cuţite şi săbii de abordaj, şi primul ţâşni pe punte Scragger. În clipa următoare, oamenii de pe *White Witch* se luptau pe viaţă şi pe moarte. Gorth se feri într-o parte evitând lovitura unui chinez, şi apucându-l pe individ de gât îi frânse grumazul. Nagrek apucase un lanţ de luptă şi-l făcu să şuiere dinaintea hoardei ce năvălise, observând că printre chinezi erau şi Scragger şi alţi câţiva europeni. Schilodi în trecere un pirat şi se repezi spre Brock, care apăra calea de acces spre cabinele de sub punte. Şi către tezaurul din cală. Scragger spintecă un om şi se trase înapoi, urmărindu-şi oamenii cum atacau.

— Spre cală, pentru Dumnezeu! urlă el şi conduse atacul asupra lui Brock.

Brock făcu să explodeze mutra unui european, lovi cu pistolul, inutil acum, în vintrele altuia, şi cu sabia de abordaj izbi furios la întâmplare. Execută o fentă să-l ajungă pe Scragger, care se feri într-o parte şi apăsă pe trăgaciul pistolului îndreptat spre adversar, dar exact în clipa aceea Nagrek îl izbi la rândul lui, şi glontele porni şi ricoşă ţiuind, fără să-şi atingă ţinta, în ceaţă. Scragger se răsuci, mârâi, şi se aruncă asupra lui Nagrek cu sabia de abordaj, rănindu-l uşor, apoi se trase în vâltoarea luptei şi se repezi iar spre Brock. Spintecă cu sabia un marinar, Brock îl apucă de gât şi amândoi se prăbuşiră pe punte, lovind cu pumnii şi genunchii. Lui Brock i se tăie suflarea când sabia lui Scragger îi zdrobi obrazul. Îşi adună puterile, îl aruncă pe Scragger într-o parte şi dădu să-l izbească cu sabia, dar Scragger se dădu de-a rostogolul exact la timp, şi sabia se frânse, izbindu-se de punte. Brock înfipse ciotul de sabie într-un chinez care se repezise să-l apuce de gât, iar Scragger se trase la adăpostul format de un şir de oameni de-ai lui.

Gorth făcea ravagii în mijlocul uraganului ce bântuia puntea principală, tăind, spintecând, când un cuţit îl nimeri într-o parte, icni, şi căzu. Brock îşi văzu fiul căzând, dar rămase mai departe la intrarea de acces sub punte, luptându-se şi omorând pe care putea. Sub punte, Liza Brock le împinse pe Tess şi Lillibet în cabina principală.

— Fetelor, de-acum să nu vă mai aud miorlăind, spuse ea închizând uşa pe dinafară.

Iar ea se înfipse în mijlocul coridorului, cu câte un pistol în fiecare mână, şi două de rezervă în buzunare. Dacă duşmanii coborau scara înainte ca lupta de pe punte să se fi terminat, asta ar fi însemnat că soţul ei era mort sau căzut în nesimţire. Dar patru piraţi aveau să moară înainte de a trece de ea.

Conduşi de Scragger, piraţii se aruncară asupra echipajului lui Brock şi fură din nou respinşi. Din teugă izbutiră să iasă tot mai mulţi marinari, croindu-şi drum prin luptă spre punte. Trei dintre ei se alăturară lui Brock lângă intrarea de acces sub punte şi se aruncară şi aceştia asupra piraţilor, făcându-i să se tragă înapoi. O cavilă îl nimeri pe Scragger în spinare şi în clipa aceea realiză că lupta era pierdută. Răcni o poruncă în chineză, şi oamenii lui se retraseră din luptă, mişunând ca şobolanii să coboare în sampane, apoi dispărură. Scragger sări de pe prova în mare, şi se făcu nevăzut sub apă. Brock smulse o muschetă din mâinile unuia din oamenii săi şi se repezi spre parapet. Când scăfârlia lui Scragger se iţi iar deasupra apei pentru o clipă, Brock trase, nu nimeri, capul dispăru. Brock slobozi un blestem şi aruncă muscheta neîncărcată în beznă. Oamenii lui continuară să tragă asupra sampanelor, care se topiră curând în ceaţă. Când nu mai rămase de omorât niciun pirat rătăcit, Brock ordonă ca toţi duşmanii morţi sau răniţi să fie aruncaţi peste bord şi veni timpul să vadă ce-i cu Gorth. Din rana pe care o acoperea cu mâna încleştată şiroia sânge. Brock îi dădu mâna cu forţa la o parte. Cuţitul se înfipsese adânc sub subţioară şi spre spate.

— Fiule, ai scuipat şi sânge?

— Nu, tată.

— Atunci e bine! Brock îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se ridică în picioare. Aduceţi rom şi catran. Iute, pen' numele lui Dumnezeu. Cei tăiaţi să vină la pupa. Ceilalţi în bărci şi trageţi-ne afară de aici. E plină maree. Grăbiţi-vă!

În vreme ce conducea operaţia de coborâre a bărcilor, Nagrek încercă să-şi limpezească puţin capul care-l durea groaznic. Din rana de la umăr curgea un fir de sânge. Brock îi dădu o cană mare de rom lui Gorth să bea, şi îndată ce catranul începu să facă bulbuci pe vasul cu jăratic, înmuie o cavilă de luat volte în el şi îndesă catranul în rană.

Faţa lui Gorth se schimonosi, dar el nu scoase niciun sunet. Apoi Brock îi doftorici şi pe ceilalţi cu rom şi catran.

— Pe mine, sir, pe mine m-aţi uitat, îngăimă unul dintre marinari, ce se ţinea de piept, iar pe buze îi apăruse o spumă însângerată în vreme ce se auzea cum rana din piept îi şuiera la fiecare suflare.

— Eşti un om mort. Nu-ţi rămâne decât să-ţi ceri iertarea păcatelor dinaintea celuia care te-a făcut, îi spuse Brock.

— Nu! Nu! Pen' Dumnezeu! Puneţi-mi şi mie catran, sir, haideţi, pen' Dumnezeu!

Şi omul începu să urle. Brock îi aplică o lovitură care-l lăsă fără cunoştinţă, lat, în locul unde căzuse, şi aerul se auzea cum şuiera ieşind şi intrând prin rană. Brock îl ajută pe Gorth să se ridice în picioare. De îndată ce se văzu în picioare, Gorth reuşi să se ţină singur drept.

— Mă fac eu bine, pen' Dumnezeu!

Brock îl lăsă singur şi se duse să verifice cum stăteau lucrurile la pupa. Bărcile trăgeau din greu. Era momentul dintre flux şi reflux când mareea e staţionară.

— Puneţi vâna la bătaie! urlă el. Pregăteşte ancora prova, Nagrek.

Reuşiră să tragă cu bărcile nava la apă adâncă, în siguranţă, marinarul cu firul cu plumb striga mereu adâncimile, iar când Brock socoti că nu mai era nicio primejdie porunci să se lase ancora. Nava se roti o dată cu refluxul şi apoi se opri.

— Velarule!

— Da, sir! răspunse bătrânul.

— Coase-le nişte giulgiuri, spuse Brock arătând spre cele şapte cadavre. Foloseşte pânza de la vechea randă. Un lanţ la picioare şi peste bord, la apusul soarelui. Ca de obicei, prohodul îl spun eu.

— Da, sir!

Brock îşi îndreptă atenţia asupra lui Gorth.

— După cât timp de la preluarea cartului ne-am pus pe pământ?

— N-au trecut decât câteva minute. Nu. Era exact la prima bătaie de clopot. Îmi amintesc perfect.

Brock rămase o clipă pe gânduri.

— Nu puteam să derivăm de la locul de ancorare până la mal într-o jumătate de oră. Nicicum. Ne-au tăiat parâma în cartul de dinainte! Se uită la Nagrek şi se întunecă. Cartul tău. Câte douăzeci de lovituri de bici la apusul soarelui tuturor celor care-au fost de cart.

— Da, sir, îi răspunse Nagrek cutremurându-se.

— De nu erai tu, acum eram mort, trimis pe lumea cealaltă de blestematul acela de pistol al piratului, aşa că mă mai gândesc eu şi la chestia asta, Nagrek.

Apoi coborî sub punte.

— Dragă, totu-i în regulă, spuse el de cum intră.

Liza stătea neclintită ca o stâncă în faţa cabinei copiilor.

— Tyler, mulţumesc, îi spuse ea şi lăsă pistoalele în jos. Rău?

— Ce-a fost rău a trecut. Din cauza argintului de la bord. Atacat de piraţi în port! Auzi! În mijlocul portului! Printre piraţi erau şi englezi. Pe unul l-am omorât io, da' şeful lor, bată-l Dumnezeu să-l bată, a scăpat. Copiii au păţit ceva?

— Nu. Sunt înăuntru. Acum dorm! Liza şovăi. Cre' c-ar trebui totuşi să vorbesc şi cu tine.

— Doa' vorbim ş-acum, nu?

Femeia porni pe coridor, către cabina principală, luându-şi un aer grav. Brock porni pe urmele ei, şi ea închise uşa.

Când clopotul bătu de trei ori, Brock apăru din nou pe punte. Ceaţa se mai subţiase, dar vântul căzuse cu totul. Adulmecă, să-l simtă mai bine şi ştiu că în curând vântul se va întări din nou, iar la ivirea zorilor ceaţa va dispărea cu desăvârşire.

— Gorth, hai în cală să verificăm încărcătura.

— Nici unu din candidaţii ăia la spânzurătoare n-a ajuns în cală, tată.

— Să aruncăm un ochi totuşi. Nagrek, vii şi tu cu noi.

Brock luă un felinar şi coborî în cală.

— Ui', uşa-i zăvorâtă, spuse Gorth, şi se vedea că rana îl încearcă.

Brock deszăvorî uşa, coborî înăuntru. Aşeză felinarul pe una din lăzile cu lingouri de argint, şi apoi zăvorî uşa pe dinăuntru.

— Tată, ce-ai păţit, ai luat-o razna? îl întrebă Gorth. Brock îl privi ţintă pe Nagrek.

— Ce s-a-ntâmplat, dom' Brock?

— Gorth, pare-se că Nagrek a cam pipăit-o pe soru-ta. Pe Tess.

— Nu… n-am făcut una ca asta, Dumnezeu mi-e martor! izbucni Nagrek. Nicidecum!

Brock apucă pisica cu nouă cozi care atârna pe peretele calei.

— Pare-se că pe când fata dormea el a intrat în cabina ei şi apoi a cam înghesuit-o şi s-a jucat cu ea.

— Ni' n-am atins-o, nu i-am făcut niciun rău, pe Dumnezeu! strigă Nagrek. Ea m-a chemat în cabina ei. Ea m-a chemat. Chiar în dup'-amiaza asta mi-a zis să viu. Martor mi-e Dumnezeu.

— Aha, ai fost în cabina ei!

Gorth se repezi să-l lovească pe Nagrek şi urlă de durere blestemând când catranul din rană se desfăcu.

Nagrek fugi spre uşă, dar Brock îl lovi făcându-l să se tragă înapoi.

— Nagrek, eşti un om mort.

— Nu i-am făcut niciun rău… jur pe Dumnezeu, jur pe…

— Ţi-ai băgat labele tale împuţite su' poalele ei! Pisica cu nouă cozi îşi plesni şfichiurile pe trupul lui Nagrek de mai multe ori, în vreme ce Brock îl făcea să se retragă tot mai mult spre adâncul calei.

— Dumnezeule, aşa ai făcut, spune!

— Jur pe Dumnezeu că n-am atins-o. Dom' Brock, nu! Vă rog! Nu a păţit nimic… iartă-mă… doa' ce-am atins-o… nimic alta… doa' ce-am atins-o… nimic alta…

Brock se opri, suflând din greu.

— Aha, i-adevărat atunci! Gorth, ai auzit?

Amândoi se repeziră la Nagrek, dar Brock fu mai iute, şi pumnul lui îl izbi pe Nagrek, lăsându-l fără cunoştinţă pe jos. Îl împinse pe Gorth la o parte.

— Aşteaptă!

— Dar, tată, ticălosul ăsta…

— Aşteaptă! Maică-ta a zis că biata fată la început era aşa de înspăimântată că n-a putut scoate o vorbă. Tess credea că fiindcă individul a atins-o numai de-acu o să şi aibă prunc. Da' Liza mi-a zis că Tess e fecioară. Ticălosul doar ce-a atins-o, lăudat fie numele Domnului!

Când Brock îşi mai trase puţin sufletul, îl dezbrăcă pe Nagrek de tot şi aşteptă până când acesta îşi reveni în simţiri. Apoi îi tăie bărbăţia şi-l bătu până îl ucise.

Capitolul paisprezece

— Tată, ai vrut să mă vezi? Culum avea chipul împietrit.

Struan stătea în picioare pe culmea gorganului, cu binoclul la gât, cuţitul la centură, un fier de luptă făcut grămadă jos. Îl văzuse pe Culum venind la ţărm cu barca, o luase atunci pe firul văii şi se urcase pe gorgan. Vântul măturase norii de pe cerul acum limpede, şi soarele, jos la orizont, promitea o zi frumoasă. Struan arătă spre poale:

— Frumoasă privelişte de aici, nu?

Culum nu spuse o vorbă. Sub flacăra privirii tatălui său îşi simţea genunchii ca de cârpă.

— Nu eşti de aceeaşi părere?

— Biserica va… toată lumea va…

— Ştiu povestea cu biserica, îl întrerupse Struan. Ai auzit ce-a păţit Brock? Vocea suna moale, mult prea calmă.

— Ce-i cu Brock?

— Azi-noapte a fost atacat de piraţi. I-au tăiat parâma de ancoră şi a deviat până s-a urcat pe mal. S-au repezit la el la bord. N-ai auzit cum se trăgea acolo?

— Ba da.

Culum era doborât de oboseală, încordat. Atâtea nopţi nedormite pentru ca în cele din urmă să înţeleagă că numai el putea să-i salveze, apoi hotărârea şi dibăcia de a-l păcăli pe Longstaff.

— Dar n-am avut habar măcar că era un atac al piraţilor.

— Mda. Atacat de piraţi în buricul portului Hong Kong. Îndată ce s-a împrăştiat ceaţa m-am dus la ei. Brock mi-a spus că a pierdut şapte oameni şi pe căpitan.

— Gorth?

— Nu. Nagrek Thumb. Bietul om a murit în urma rănilor primite. Şi Gorth a fost rănit, dar nu chiar grav. Chipul lui Struan se înăspri. Căpitanul a

murit apărându-şi nava. Aşa merită să mori când eşti bărbat.

Culum îşi muşcă buzele şi începu să privească în jurul gorganului, inima bătându-i să-i sară din piept.

— Vrei să spui că gorganul ăsta e drumul calvarului meu?

— Nu pricep ce vrei să spui.

— Căpitanii care mor apărându-şi corabia, nu? Asta e corabia mea… gorganul ăsta… Nu asta voiai să spui? Mă întrebi dacă vreau să-mi apăr gorganul cu preţul vieţii?

— Vrei?

— Nu mi-e teamă de tine! Cuvintele scrâşniră din gâtul uscat iască al lui Culum. Există legi şi împotriva crimei. Nu pot eu lupta cu tine, şi o să mă poţi ucide, dar pentru treaba asta o să fii spânzurat. Eu nu am niciun fel de arme.

— Ţi-a trecut prin cap că aş fi în stare să te ucid?

— Da, dacă ţi-am stat în cale, şi ţi-am stat în cale, nu-i aşa?

— Crezi?

— Pentru mine ai fost un Dumnezeu. Dar în cele treizeci de zile de când sunt aici am ajuns să te cunosc cine eşti: ucigaş, criminal, pirat, contrabandist de opiu, curvar. Cumperi şi vinzi oameni. Ai odrăslit bastarzi şi eşti mândru de ei şi numele tău pute în nasul unor oameni cinstiţi.

— Care oameni cinstiţi?

— Ai vrut să mă vezi. Uite, am venit. Spune-mi ce vrei de la mine şi să terminăm odată. M-am săturat să mai fiu şoricelul cu care se joacă pisica ta.

Struan luă de jos raniţa, o aruncă pe un umăr.

— Haide!

— De ce?

— Vreau să fim numai noi doi.

— Doar suntem singuri.

Struan făcu uşor cu capul spre navele aflate la ancoră.

— Sunt o mulţime de ochi acolo. Îi simt cum ne spionează! şi arătă spre plaja împestriţată de chinezi şi europeni, neguţătorii îşi cercetau terenurile cumpărate, copiii se şi jucau acolo.

— Suntem spionaţi din toate părţile! Indică o culme de deal spre vest. Într-acolo mergem.

Dealul era mai degrabă munte. Se ridica până la vreo mie trei sute de picioare, stâncos, golaş, ameninţător.

— Nu.

— Ţi se pare prea departe pentru un om ca tine? Struan citi ura pe faţa lui Culum şi aşteptă să primească răspuns; nu primi niciunul. Am crezut că nu ţi-e frică.

Se întoarse cu spatele şi porni să coboare gorganul, ca s-o ia apoi pe panta muntelui în sus. Culum şovăi, chinuit de teamă. Apoi se hotărî şi porni pe urmele lui, dominat de puterea voinţei lui Struan. Acesta, în vreme ce urca, ştia că începuse un alt joc primejdios. Nu se opri şi nici nu privi înapoi până ce nu ajunse pe creasta muntelui. Aceasta era bătută de vânturi, neprimitoare. Se uită în urmă şi-l văzu pe Culum chinuindu-se să urce şi el, dar era încă departe. Se întoarse cu spatele la fiul său. Priveliştea era măreaţă. Cutremurător de frumoasă. Soarele, sus, pe cerul albastru, Pacificul – un covor de un albastru-cenuşiu. Din acest covor al mării, ţâşneau piscurile muntoase maronii-verzui ale insulelor: Pokliu Chau, spre sud-vest, Lan Tao, insula aceea imensă, mai mare decât Hong Kong, la cinsprezece mile spre vest, şi sutele de insuliţe pustii, numai piatră stearpă, care înconjurau arhipelagul Hong Kong. Prin binoclu, vedea limpede navele din radă, iar spre nord, China continentală. Zărea flote întregi de jonci şi sampane navigând în volte pe canalul Lan Tai, îndreptându-se spre ţărmurile vestice ale Hong Kong-ului. Multe dintre ele se întorceau

pătrunzând pe estuarul fluviului Pearl. La nord şi la sud, la est şi la vest se vedeau vase care circulau încolo şi-ncoace: fregate ce patrulau, jonci de pescuit, sampane, dar nicio corabie comercială. Ei, îi trecu lui prin minte, încă vreo câteva luni, se termină el şi al doilea război, şi apoi navele comerciale vor stăpâni iar marea.

Culum se străduia să urce şi el pe urmele lui Struan. Era epuizat cu totul şi numai îndărătnicia voinţei lui îl făcea să-şi mişte picioarele. Veşmintele îi erau sfâşiate şi faţa rănită de plantele agăţătoare. Şi urcă mai departe, în cele din urmă, ajunse pe creastă, pieptul i se zbătea spasmodic, vântul aproape să-l dea jos. Struan stătea pe pământ, la vreo cinci paşi mai în josul pantei, la adăpost de vânt. Pe jos era întinsă o faţă de masă pe care tronau mâncarea şi o sticlă de vin.

— Poftim, flăcăule, îi spuse Struan întinzându-i o jumătate de pahar de vin.

Gâfâind încă, Culum luă paharul, încercă să bea dar cea mai mare parte îi curse pe piept. Îşi şterse vinul şi se chinui să tragă adânc aer în piept.

— Stai jos, îi porunci Struan.

Spre uimirea lui Culum, Struan îi zâmbea cu bunătate.

— Hai, fiule, stai jos. Te rog stai jos.

— Eu nu… nu pricep.

— De aici se vede şi mai bine, nu-i aşa?

— Acum eşti chiar diavolul curat, începu Culum simţind că îi ard plămânii de atâta efort, şi după aia, după aia… nu mai pricep nimic…

— Am adus pui fripţi şi pâine, îi replică Struan. Şi mai avem o sticlă de vin. Ei, îţi convine?

Culum se prăvăli jos, epuizat.

— Pui, zici?

— Cred că n-ai mâncat de dimineaţă, aşa-i? Trebuie să fii mort de foame.

— Cu gorganul acela, eu…

— Mai trage-ţi sufletul, odihneşte-te şi apoi mănâncă. Te rog. Nopţile astea două din urmă nici

n-ai dormit măcar. N-are niciun rost să vorbesc cu unul căruia îi ghiorăie maţele. Mănâncă încet. Altfel ţi se face rău. A fost alpinism, nu glumă, să ajungem până aici. Şi eu sunt obosit mort.

Culum se rezemă de stâncă, închise ochii şi încercă să-şi adune puterile, simţindu-şi trupul cum gemea după odihnă. Se chinui să deschidă ochii. Încă mai credea că visează, dar colo, dinaintea lui, se afla taică-său, care cerceta cu binoclul oceanul spre sud.

— În legătură cu gorganul acela… eu am…

— Mănâncă! îl întrerupse Struan şi-i întinse nişte pui.

Culum rupse un copan.

— Nu pot mânca. Nu înainte de a-ţi spune ce am de spus. A trebuit să fac asta. A trebuit. N-ai fi fost niciodată de acord cu una ca asta, şi era singura cale. Brock te-ar fi distrus. S-ar fi oprit să mai liciteze lăsându-te singur. Ştiu că aşa voia să facă. Dacă n-ar fi fost atâta ură între voi, gorganul acela ar fi fost al tău. Tu ai forţat lucrurile să ajungă aici. Tu ai făcut-o. Acum gorganul aparţine bisericii, şi aşa se cuvine. Tu m-ai silit.

— Da, răspunse Struan. Bineînţeles. Sunt mândru de tine. Ţi-a trebuit mult curaj să faci una ca asta. Robb n-ar fi fost niciodată în stare de aşa ceva, chiar dacă i-ar fi trecut prin minte, n-ar fi fost în stare să ducă la bun sfârşit una ca asta.

Culum rămase cu gura căscată.

— Tu… tu ai dorit să fac ceea ce am făcut?

— Bineînţeles, fiule, era singura soluţie pentru a ieşi dintr-o situaţie imposibilă.

— Tu ai… mizat că am să acţionez chiar aşa?

— Da, am mizat că aşa ai să faci. Chiar am făcut o aluzie că aşa ar trebui să faci. Atunci când erai atât de nerăbdător să-l întâlneşti pe Longstaff… când mă ocoleai la Happy Valley… am socotit că ai rezolvat. Apoi am fost descumpănit de reacţia ta faţă de Gordon. Dar mai târziu, după aia, Longstaff mi-a spus: „Minunat şi

celălalt gest al tău!” Şi atunci am ştiut că ai rezolvat în singurul chip în care se putea. Fiule, sunt foarte mândru de tine. Precis că Brock ne-ar fi măcelărit dacă ar fi avut prilejul. Şi nu puteam face nimic ca să-l împiedic. Gorganul acela era o chestiune de obraz.

— M-ai împins… m-ai împins vreme de două zile şi două nopţi în iadul acela pe care l-am trăit… ştiind bine că exista o soluţie simplă?

— A fost chiar aşa de simplă?

— Pentru tine a fost! strigă Culum, şi sări în picioare.

— Da! îi replică Struan cu o voce asprită brusc. Pentru mine, dar nu şi pentru tine. Dar tu ai fost cel care a luat hotărârea şi din pricina asta te simţi mai bine. Acum poţi spune că eşti bărbat. Dacă eu ţi-aş fi sugerat să iei locul pentru lăcaşul Domnului, n-ai fi fost în stare să împlineşti până la capăt misiunea asta. Niciodată. Te-ai fi dat de gol. Ca să izbândeşti, trebuie să crezi în ceea ce faci. Dacă Brock ar fi bănuit preţ de o clipă că eu am pus la cale împreună cu tine treaba asta, ne-ar fi făcut din nou bătaia de joc a Asiei întregi. Şi ne-am fi pătat obrazul pentru totdeauna.

— Şi m-ai sacrificat pe mine pentru obrazul ăsta? strigă Culum. Blestematul tău de obraz?

— Obrazul nostru, Culum, îi replică Struan. Şi bine că până la urmă te aud şi pe tine blestemând. Fiule, asta te ajută să creşti.

— Atunci toată mânia… mânia ta a fost doar prefăcătorie?

— Bineînţeles, fiule, îi răspunse Struan. Pentru Brock. Şi pentru toţi ceilalţi.

— Chiar şi pentru Robb?

— Pentru Robb mai mult decât pentru oricare altul. Acum mănâncă!

— Dar-ar frenţia în mâncarea asta! Eşti un diavol, diavolul în persoană. Şi o să ne tragi pe toţi în iad după tine, pentru numele lui Dumnezeu, jur că am să…

Struan ţâşni în picioare şi-l înşfăcă pe Culum de umeri.

— Înainte de a spune o prostie pe care s-o regreţi, ascultă-mă bine pe mine. Am mizat totul pe tine, pe curajul tău de a te hotărî să faci una ca asta, şi ai făcut-o. Tu singur. Fără niciun ajutor din partea mea. Şi te-am binecuvântat pentru gestul tău. Acum eşti Culum Struan, omul care a îndrăznit să se pună curmeziş voinţei Tai-Panului. Omul care i-a luat de sub nas gorganul la care jinduia atâta. Eşti celebru de-acu. Într-o singură zi ai dobândit mai mult obraz decât ai fi putut s-o faci în douăzeci de ani. Pentru numele lui Dumnezeu, cum altfel îţi închipui tu că poţi stăpâni oamenii şi îi poţi duce de nas? Numai prin forţa braţului? Nu! Cu ajutorul minţii tale! Şi prin magie.

După care îi dădu drumul lui Culum.

— Magie zici? îngăimă Culum revenindu-şi şi izbucnind. E magie neagră atunci!

Râzând molcom, Struan se aşeză şi-şi turnă nişte vin.

— Cei care au ceva minte au să-şi dea seama ce isteţ eşti. „Culum ăla e deştept. A dăruit gorganul bisericii. Şi în chipul ăsta l-a împiedicat şi pe diavolul de Struan să distrugă Nobila Casă, împiedicându-l să-şi înmormânteze banii într-un gorgan fără nicio valoare. Dar, în acelaşi timp, Culum i-a salvat şi obrazul Tai-Panului… diavolul ăla nu are cum să-l omoare pe Culum Struan pentru că a dăruit gorganul bisericii!” Struan bău din pahar. Chiar şi Brock e probabil zguduit, indiferent dacă se gândeşte că a fost o înţelegere tainică între noi sau nu… pentru că ai dus îndrăzneala până la capăt. Cei bisericoşi au să te binecuvânteze pentru că cel mai de preţ lucru l-ai dăruit bisericii. Nebunii de teapa lui Longstaff o să-ţi ştie de frică şi o să-ţi ceară de-acum încolo sfatul. Cinicii vor fi cutremuraţi de isteţimea soluţiei pe care ai găsit-o, or să te blesteme şi or să spună: „Culum ăsta îl are pe dracu în el ca şi tat-

su. Fii cu ochii în patru.” Iar eu aş spune că ţi-ai câştigat prestigiu.

— Dar… dar dacă eu am… atunci înseamnă că tu ai pierdut din cinstea obrazului… cum se zice, da?

— Da. Dar eu am destul credit al obrazului, chiar îmi prisoseşte. Şi mai pot da şi la alţii. Ţie şi lui Robb. Şi nu mai am destul timp la dispoziţie ca să te plantez bine în lumea asta. Fiule, fii cu ochii în patru. Acum toţi stau şi o întorc pe toate feţele: „Culum s-a descurcat de data asta, dar o să mai îndrăznească s-o facă şi altă dată?” Şi speranţa lor e ca noi doi să ne urâm atât de mult unul pe celălalt încât să ne distrugem reciproc. Şi exact asta o să încercăm noi să facem. În chip deschis. Când suntem în public.

— Cum?

— Aşa cum zic. Ori de câte ori ne vom întâlni trebuie să ne arătăm o ostilitate rece. Şi curând, Brock o să încerce să te câştige de partea lui. Aşa o să facă şi Cooper… şi Tillman. O să-ţi spună o mulţime de minciuni… sau să răstălmăcească adevărul… nădăjduind că vei ajunge să mă urăşti atât de mult încât o să mă distrugi şi pe mine şi pe tine. Ba şi Nobila Casă pe deasupra. Fiindcă toţi negustorii ăştia pândesc să apuce momentul. Dar de-acum nu vor mai pupa ei una ca asta. Pe Dumnezeu, te-ai dovedit bărbat!

— Eu nu vreau să am nimic a face cu asta, îi replică Culum încet.

— Ba din contra, vei avea cât se poate de mult. Vreme de cinci ani şi cinci luni. Doar ai depus un jurământ sfânt.

— Şi acum o să mă sileşti să-l ţin? Acum?

— Tu o să te sileşti să-l ţii. Salariul tău s-a triplat acum.

— Crezi că în treburi de acest fel banii mai contează?

— Da, e prea puţină plată pentru două zile de iad.

— Nu vreau niciun fel de bani. Şi nici n-am să fac ce-am jurat. Nu pot.

Struan alese gânditor un copan de pasăre.

— Te-am cântărit cu mare grijă. Am fost ispitit să nu-ţi spun nicio vorbă. Să te las să-ţi joci rolul în necunoştinţă de cauză. După aia te-am mai cântărit. Am socotit că îţi poţi juca rolul în cunoştinţă de cauză. De-acum pentru amândoi va fi mai plăcut când ştii despre ce e vorba.

— Ai să mă sileşti să trăiesc şi să mor urându-te? Numai pentru Casa asta Nobilă?

— Ştii răspunsul la întrebare!

— Eşti un păcătos.

— De acord. În unele privinţe, spuse el mestecând bucata de carne de pasăre. Sunt tot ceea ce spui tu şi mai am şi alte păcate pe deasupra. Încalc multe dintre porunci, dar nu pe toate. Dar pe lumea asta sunt singurul om în care tu poţi avea deplină încredere… cu condiţia ca nu cumva să te bată gândul să te porneşti împotriva Nobilei Case. Eu sunt Tai-Panul. Prin suferinţă şi păcate vei ajunge la fel.

— Nu merită să trăieşti în atâta prefăcătorie. Şi în atâta răutate.

— Ei, fiule, nu faci decât să-mi mângâi inima, spuse Struan aruncând osul de pasăre. Eşti atât de tânăr. Te invidiez, te invidiez şi pentru toţi anii care-ţi stau dinainte. Nu merită? Să fii cel mai bun? Să-i domini pe Brock şi pe toţi ceilalţi prin simpla ta prezenţă? Şi pe Longstaff şi prin el chiar coroana britanică? Pe împăratul Chinei? Şi prin el pe trei sute de milioane de chinezi? Struan mai bău puţin vin. Merită. Puţină ură şi puţin teatru sunt chiar un preţ prea mic pentru toate astea.

Culum se lăsă pe spate, sprijinindu-se în scobitura pietrei, în vreme ce în mintea lui era o vâltoare de cuvinte şi întrebări care nu cunoşteau mila, şi de răspunsuri neîndurătoare. Şi asta era voinţa Domnului? se întrebă el. Cei mai tari să supravieţuiască pe seama celor slabi? Pentru că

Dumnezeu le-a făcut pe toate ca şi felul lor de vieţuire. Dar Isus a zis: „Cei sărmani vor moşteni pământul.” O fi vrut să spună cu adevărat pământul, sau prin cuvântul ăsta înţelegea împărăţia Domnului? Prin umilinţă nimeni n-ar fi dobândit tezaurul de argint şi nici n-ar fi fost în stare să-l păstreze. Umilinţa n-ar fi putut salva Nobila Casă nici de data asta în chestiunea gorganului. Umilinţa n-o să ajungă niciodată prea departe, nu va învinge nici cruzimea, nici lăcomia. Dacă eu ajung Tai-Pan, mişcarea chartistă va merge mai departe. Să dobândeşti avere pentru un anumit scop… un scop nemuritor, îşi spuse el. Atunci foarte bine. Ura faţă de tatăl său dispăru din sufletul lui Culum Struan. Şi o dată cu ura şi dragostea. Nu mai rămase nimic altceva decât respectul.

— De ce ai venit tocmai aici? întrebă Culum.

Struan ştiu în clipa aceea că-şi pierduse fiul. Ca părinte se întristă adânc, dar ca bărbat nu. Îşi obligase adversarul să intre în luptă în condiţiile alese de el şi la momentul sorocit de el, în felul acesta îşi făcuse pe deplin datoria de tată.

— Să te sleiesc de puteri într-atât încât să-ţi pot vorbi şi să te fac să mă înţelegi, îi răspunse el. Şi pentru ca să-ţi arăt că, deşi de pe gorgan e o privelişte frumoasă, cea care se deschide de aici e minunată.

Şi pentru prima oară Culum privi în jur.

— Da, da, aşa e.

Se aplecă şi luă şi el o bucată de pui şi începu să mănânce. Struan se chinui să nu i se citească suferinţa pe chip. O să-şi regăsească băiatul ăsta zâmbetul, îşi spuse el. Dă-i băiatului timp. E greu de tot să fii nevoit să creşti atât de repede. Dă-i băiatului timp. Deodată se simţi foarte obosit. Se rezemă de piatră şi-şi îndreptă binoclul spre sud, uitându-se după *China Cloud.* Dar nu se zărea nici urmă. Cercetă la întâmplare orizontul. Brusc privirile îi fură atrase de ceva.

— Fiule, uite, e *Blue Cloud!*

Culum luă binoclul şi zări cliperul. Nava era soră geamănă cu *Thunder Cloud,* 18 tunuri, la fel de iute, la fel de frumoasă. La fel de frumoasă chiar şi pentru Culum care ura navele şi marea.

— Trebuie să aibă opiu în valoare de o sută de mii de guinee la bord, spuse Struan. Ei, acum ce-ai face? Avem aici trei nave, şi încă în această lună mai vin şaisprezece.

— Să le trimit spre nord, să-şi vândă încărcătura?

— Da! o umbră trecu peste chipul lui Struan. Asta mi-a amintit ceva. Îţi aduci aminte de Isaac Perry?

— Da. Parcă s-a întâmplat acum o sută de ani.

— L-am lăsat la ţărm, îţi aduci aminte? Pentru că n-a fost în stare să-l ajute pe McKay şi pentru că se temea de mine, iar eu habar n-aveam de ce. I-am dat lui McKay cincisprezece zile să afle care-i răspunsul la ghicitoarea asta, dar nu s-a mai întors niciodată înapoi la Canton. L-am văzut pe McKay aseară. Şi-a găsit slujbă la ţărm… ajutor de magistrat şi poliţai! Aprinse un trabuc, ferind flacăra în pumn şi apoi i-l trecu lui Culum, după care îşi aprinse un trabuc şi pentru sine. Ei bine, se pare că Perry e angajat la Cooper-Tillman acum. Pe ruta lor între Virginia şi Africa. Trafic de sclavi negri.

— Nu pot să cred.

— Mi-a spus chiar Wilf Tillman. Aseară. A ridicat din umeri şi mi-a zis că Perry n-a mai vrut să intre pe traseele cu China. Aşa că i-a oferit lui Perry o navă de transportat sclavi, o cioară. Şi Perry a acceptat. A plecat acum o săptămână. Chiar înainte de plecarea lui Perry, McKay l-a tras pe sfoară. Întâi s-au îmbătat frumos amândoi. McKay i-a zis că eu l-am concediat şi pe el… aşa cum s-a şi întâmplat… m-a înjurat cât a putut, i-a cerut o slujbă pe nava cea nouă a lui Perry, şi s-a jurat să se răzbune pe mine. Băutura dezleagă limba oricui

şi Perry şi-a dezlegat şi el limba. I-a mărturisit lui McKay că a vândut o copie cu locurile noastre secrete unde facem schimburi comerciale în susul coastei, cu latitudine şi longitudine, ba chiar şi numele neguţătorilor noştri de opiu. Ne-a vândut lui Morgan Brock. Ultima oară când a fost Perry la Londra.

— Atunci înseamnă că Brock ştie toate locurile noastre secrete?

— Numai pe cele folosite de Perry. În zece ani de negustorie. Asta înseamnă că e vorba de cele mai multe.

— Ce ne rămâne de făcut?

— Să găsim alte locuri şi alţi oameni de încredere. Aşa că vezi, fiule, nu poţi avea prea mare încredere în nimeni.

— E groaznic.

— Asta-i legea supravieţuirii. Ne odihnim vreun ceas, după care o ştergem.

— Încotro?

— Aberdeen. Trebuie să ne aruncăm şi noi un ochi pe acolo. Să vedem ce se mai aude cu alegerea oamenilor lui Wu Kwok. Îşi desfăcu raniţa şi scoase din ea un pistol. Ştii să foloseşti jucăria asta?

— Nu prea.

— Ar cam trebui să faci exerciţii.

— În regulă.

Culum începu să cerceteze arma. După o încăierare studenţească, folosise o dată un pistol de duel, dar atât el cât şi adversarul lui au fost atât de înspăimântaţi, încât gloanţele au trecut la mare distanţă de ţintă.

— Acum putem merge, spuse Culum. Nu sunt obosit, mi-a trecut.

Struan clătină din cap.

— Vreau să stau până când *China Cloud* se arată la orizont.

— Unde s-a dus?

— La Macao.

— De ce?

— Eu am trimis-o acolo. Struan scutură nişte firimituri de pe haină. Pe capul iubitei mele s-a pus un premiu, ca şi pe capul băiatului şi al fetei pe care-i am de la ea, dacă sunt prinşi vii. L-am trimis pe Mauss cu *China Cloud* să-i aducă pe toţi încoace. La bord se află în siguranţă.

— Dar Gordon e aici deja. L-am văzut chiar ieri.

— Femeia asta nu-i mama lui Gordon.

Lui Culum i se păru curios că nu-l mai deranja faptul că acum ştia că tatăl său avea două, nu, trei familii. Trei dacă se punea la socoteală şi pe el şi pe Winifred.

— Răpirea e groaznică nelegiuire. Groaznică, făcu el.

— Acum s-a pus o răsplată şi pe capul tău. Zece mii de taleri.

— Dar merit eu atât? Mă îndoiesc.

— Dacă un chinez oferă zece mii, atunci poţi să pariezi în linişte că faci o sută de mii! Struan îndreptă binoclul din nou spre *Blue Cloud.* Cred că o sută de mii ar fi mult mai corect. În ce te priveşte.

Culum îşi feri ochii de soare cu mâna şi simţi complimentul lui taică-său. Dar se făcu a nu băga de seamă. Se întoarse cu gândul la cealaltă amantă a lui taică-său şi se întrebă cam cum poate arăta, cum arată mama lui Gordon. Acum se gândea la asta cu răceală, detaşare, fără să mai sufere, şi fără niciun fel de ranchiună, dar cu dispreţ faţă de slăbiciunile şi promiscuitatea din viaţa tatălui său. Lui Culum i se părea tare ciudat că se simţea atât de liniştit.

— Acum ce-o să facă Brock cu tezaurul? Piraţii au să-l atace mereu atâta vreme cât tezaurul va rămâne la bord.

— Va fi nevoit să ne roage să luăm înapoi o parte din el. În schimbul unor chitanţe. Şi o s-o

facem de îndată. Dar cu o dobândă mai mică decât de obicei. Să-i spui lui Robb să rezolve şi asta.

— Atunci o să fim noi atacaţi de piraţi.

— Poate. Struan urmărea nava *Blue Cloud* înaintând încet împotriva vântului în pasa dintre Lan Tao şi Hong Kong. De îndată ce se întoarce *China Cloud,* eu plec. Mă duc cu forţa expediţionară şi nu mă întorc la Hong Kong decât cu o zi înainte de bal.

— De ce?

— Ca să-ţi las timp să te obişnuieşti cu „duşmănia" dintre noi. Ai nevoie de experienţă. Tu şi cu Robb vă apucaţi de construcţii. Planurile sunt gata. În afară de cel pentru Casa cea Mare. În privinţa asta am să hotărăsc eu mai târziu. Şi începe şi construcţia bisericii pe gorgan. Pune-l pe Aristotle s-o conceapă. Nu-i plăteşti decât a zecea parte din ceea ce pretinde el din prima suflare. Tu şi Robb o să faceţi totul.

— Da, Tai-Pan, spuse Culum.

Tai-Pan şi nu tată. Amândoi înţeleseră cuvântul ca pe-o sentinţă. Şi amândoi o acceptară.

— Conacul meu îl construiţi pe lotul de margine numărul şaptesprezece. Robb are planurile. În trei săptămâni să fie gata, grădina plantată, şi cu un zid de zece picioare de jur împrejur.

— Dar e imposibil.

— Indiferent cât costă. Puneţi o sută, două sute de oameni la treabă dacă e nevoie. Şi vreau ca toate construcţiile noastre să fie terminate.

— E de construit cel puţin pentru zece luni aici. Un an sau chiar mai mult.

— Da. De asta noi o să folosim mai mulţi oameni. Şi mai mulţi bani. Atunci o să izbutim să terminăm mai repede.

— De ce ne grăbim aşa?

— De ce nu?

Culum îşi întoarse privirea spre mare.

— Şi cu balul cum rămâne?

— Tu rezolvi totul. Împreună cu Robb şi Chen Sheng, compradorele nostru.

— Şi Robb, el să nu afle că duşmănia dintre noi e doar prefăcătorie?

— Te las pe tine să hotărăşti în privinţa asta. Îi poţi mărturisi totul în noaptea balului, dacă aşa doreşti.

China Cloud sparse orizontul.

— Acum putem pleca, spuse Struan.

— În regulă.

Struan puse sticlele şi mâncarea care mai rămăsese în raniţă.

— Să trimiţi în taină aici nişte oameni ca să facă permanent de veghe în timpul zilei.

— De ce?

— Să zărească navele. De aici ştim cu patru-cinci ceasuri înainte de sosirea navelor. În special de sosirea navelor poştale. Atunci trimitem un cuter rapid să le întâmpine şi ne luăm corespondenţa înaintea celorlalţi.

— Şi?

— Avem pasul înaintea tuturor. În patru ceasuri poţi să vinzi şi să cumperi în cantităţi uriaşe. Să ştii despre ce e vorba cu patru ore înaintea celorlalţi poate însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Culum simţi că respectul lui faţă de bărbatul de dinaintea lui sporeşte şi mai mult. Deşteaptă idee, se gândi el. Privi într-o doară spre vest, spre marea insulă Lan Tai.

— Uite! strigă el deodată, arătând la sud de insula cu pricina. Se vede fum. A luat foc o navă.

— Ai ochi ageri, fiule, îi spuse Struan şi îndreptă binoclul într-acolo. Doamne Dumnezeule! E un vapor!

Nava era neagră, subţire, urâtă, cu etrava ascuţită. Pe coşul jos năvălea un şuvoi de fum. Avea două catarge şi greement pentru vele, dar acum nu ridicase nicio pânză, şi scotea fum urât

înaintând amenințătoare împotriva vântului, flamura roşie fluturând la pupa.

— Uită-te şi tu la spurcăciunea aia împuţită a marinei regale!

Culum tresări cutremurat de vehemenţa din glasul lui Struan.

— Ce s-a întâmplat?

— Curva aia urduroasă din fier, uite asta-i! Uite cum merge.

Culum privi atent prin binoclu. Lui nava i se părea nevinovată. Mai văzuse el câteva nave cu zbaturi şi înainte. De zece ani toate navele poştale din Irlanda erau cu aburi. Acum putea vedea cele două imense zbaturi, la mijlocul navei, în tribord şi babord, fumul gros care-l lăsa şi siajul numai spume. Iar la bord avea tunuri. Multe.

— Nu văd de ce te supără.

— Uită-te la siajul ei. Şi cum înaintează. Dumnezeule, şi chiar împotriva vântului. Ţine drum exact spre est. Chiar împotriva vântului. A lăsat în urmă nava noastră *Blue Cloud* de parcă ar fi o cocină de porci mânată de nişte amărâte de maimuţe blestemate şi nu de unul din cele mai bune echipaje din lume.

— Şi de ce te supără asta?

— Mă supără rău. Acum a ajuns o navă cu aburi şi în Orient. A realizat imposibilul. Târfa asta de ruginitură, cu coca din fier, mânată de maşină, buboi inventat de Stephenson, a navigat tocmai din Anglia până aici, împotriva tuturor necazurilor mării şi sfidând vântul. Şi dacă una din astea a ajuns aici, atunci or să ajungă alte o mie. Asta-i progresul. Începutul unei noi ere! Struan apucă sticla de vin goală şi o izbi de stâncă. În douăzeci sau treizeci de ani şi noi vom folosi tot porcării din astea. Avortoane de navă odrăslite de nişte jigodii. Dumnezeule.

— E urât un vapor când îl compari cu o corabie. Cu *Blue Cloud.* Dar cum poate să înainteze

împotriva vântului… să nu-i pese de vânt… înseamnă că e mai iute, mai economic şi mai…

— Nu. Mai iute niciodată! Nu atunci când ai vântul înapoia traversului, şi nici nu va ţine marea mai bine vreodată. Şi nici nu va înfrunta la fel de bine furtuna. Oala asta de noapte o să se întoarcă cu fundul în sus şi o să se ducă la fund ca un bolovan. Şi nici nu va fi la fel de economic. Pentru cazanele alea vor trebui să care cu ei lemne sau cărbune. Şi pentru comerţul cu ceai nu vor fi de niciun folos vapoarele astea. Ceaiul e gingaş şi în împuţenia aia se strică. Mulţumesc lui Dumnezeu, tot corăbiile vor trebui să transporte ceaiul.

Pe Culum îl distra furia asta, dar nu lăsă să se vadă nimic.

— Da, ai dreptate, dar cu vremea şi vapoarele vor fi mai bune, cu siguranţă. Şi dacă unul dintre ele a reuşit să ajungă până aici, vor veni şi celelalte o mie. Cred că ar trebui să cumpărăm şi noi nave cu aburi.

— *Tu* ai să poţi, şi ai să faci bine. Dar să fiu afurisit dacă am să cumpăr eu vreuna din monstruozităţile astea împuţite. Afurisit să fiu dacă flamura cu Leul şi Dragonul va flutura la catargul vreuneia câtă vreme mai sunt eu în viaţă!

— Toţi oamenii mării socot la fel ca tine? îl întrebă Culum fără să se gândească, simţind cum ceva îl încălzeşte pe dinăuntru.

— Tâmpită întrebare! Ce naiba ai în capul ăla al tău, Culum? îi replică Struan muşcător.

— Mă gândeam şi eu la progres, Tai-Pan. Culum privi din nou spre navă. Mă întreb ce nume o purta.

Struan îl cercetă bănuitor pe Culum, ştiind că mintea băiatului începuse să lucreze, dar fără să ghicească în ce direcţie bătea. Ciudat, îşi spuse el. Pentru prima oară când te gândeşti la Culum ca la un bărbat şi nu ca la Culum puştiul, la băiat, sau la flăcău. Mulţumesc lui Dumnezeu, eu nu voi trăi atât încât să fiu martor la moartea navelor cu vele.

Dar curva aia anunţă moartea cliperelor care fac comerţ cu China. Şi sunt cele mai minunate nave care au navigat vreodată pe mările lumii.

O luă înainte, coborând muntele spre Aberdeen. Mai târziu nava cu aburi trecu destul de aproape de ei pentru a-i descifra numele. Era *Nemesis.* Nava Maiestăţii sale *Nemesis.*

CARTEA A TREIA

Cele două fregate potopeau cu salve dintr-un întreg bord primul dintre forturile din traversul golfului Bogue, o gâtuitură de vreo zece mile ce păzea drumul spre Canton. Golful Bogue era puternic întărit cu forturi care dominau intrarea şi beneficiau de locuri periculos de înguste în dreptul lor, iar fregatele păreau atât de dezavantajate în acest duel încât acesta semăna mai degrabă cu o misiune de sinucidere. Locul era prea îngust pentru manevre normale, iar tunurile din forturi le puteau ţine la respect prin tragere directă pe când navele făceau volte într-un bord şi-n celălalt, chinuindu-se să urce fluviul. Dar tunurile erau fixate pe postamentele lor şi nu puteau să-şi urmărească ţintele, iar veacuri întregi de administraţie coruptă lăsaseră forturile să lâncezească. Aşa că ghiulelele de avertisment treceau fără nicio primejdie când în babordul, când în tribordul fregatelor.

De pe fregate fură lansate cutere, şi militarii marini luară cu asalt ţărmul. Forturile au fost ocupate cu uşurinţă şi fără nicio pierdere, pentru că apărătorii lor, ştiind că au o situaţie disperată, se retrăseseră cu înţelepciune. Militarii scoaseră tunurile din funcţiune, bătându-le un piron în gaura de aprindere, câţiva rămaseră să ocupe forturile. Ceilalţi se retraseră din nou pe nave, fregatele porniră spre nord urcând încă o milă, potopind cu salve celelalte forturi şi ocupându-le cu aceeaşi uşurinţă.

Împotriva lor fu trimisă o flotă de jonci şi de nave incendiare, dar flota fu scufundată. Fregatele putură să decimeze aşa de uşor atât de multe jonci pentru că aveau superioritate de foc, şi pentru că greementul şi velatura le îngăduiau să prindă viteză în oricare direcţie a busolei, atunci când bătea vântul. Joncile nu puteau face volte cum

făcea o fregată, şi nici să urce pe vânt. Joncile fuseseră concepute pentru apele Chinei şi pentru vânturile musonice, fregatele pentru chinuitoarele rafale care urlau în Canalul Mânecii sau Marea Nordului, sau pe Atlantic, unde furtunile erau ceva obişnuit, iar uraganul un mod de viaţă.

Capitolul cincisprezece

— Ca şi cum ai trage în nişte raţe care stau nemişcate pe apă, spuse amiralul plin de silă.

— Da, îi replică Struan. Dar ei au pierderi uşoare, iar ale noastre sunt cu totul neglijabile.

— O victorie decisivă, asta-i ce contează! interveni Longstaff. Asta am dorit şi noi. Horatio, aminteşte-mi să-i spun lui Aristotle să consemneze pe o pânză atacul asupra Forturilor Bogue.

— Da, Excelenţă.

Erau pe duneta navei amiral *Vengence,* la o milă de fregatele care-şi croiau drum cu focul lor intens. În urmă se afla grosul corpului expediţionar, *China Cloud* mergea cu cei de la aprovizionare, având la bord, neştiuţi de nimeni, pe May-may şi copiii.

— Cam rămânem în urmă, domnule amiral, interveni Longstaff. Nu putem să ajungem din urmă fregatele, ei?

Amiralul încercă să-şi stăpânească enervarea, hotărât să fie politicos cu Longstaff. I se făcuse de-acum silă de lunile în care fusese ţinut în frâu, luni de zile de ordine şi contraordine, obligat să ducă un război umilitor.

— Sir, înaintăm destul de bine.

— Nu prea. Tot facem volte înainte şi-napoi. Groaznică pierdere de vreme. Trimite un semnal spre *Nemesis.* Ne poate remorca în susul fluviului.

— Să remorcheze nava mea amiral?! mugi amiralul, cu faţa şi gâtul roşii. Scroafa aia de navă ca un cârnat? Să remorcheze nava asta amiral cu 74 de tunuri? S-o ia la remorcă aţi zis?

— Da, s-o ia la remorcă, dragul meu, continuă Longstaff, şi ajungem la Canton mai iute.

— Niciodată, pe Dumnezeul meu!

— Atunci îmi trec cartierul meu general la bordul ei! Lasă la apă un cuter. E ridicolă toată invidia asta. Nava e navă, indiferent că-i cu vele sau cu aburi, şi avem de câştigat un război. Poţi

veni şi dumneata la bord când vrei. Dirk, voi fi fericit dacă mă însoţeşti. Haide, Horatio.

Longstaff porni cu paşi mari pe punte, exasperat de amiral şi de ideile lui neghioabe, stârnite de rivalitatea dintre marină şi armata de uscat: rivalitate privind cine să conducă în calitate de comandant, al cui sfat e mai preţios, cine are primul drept de alegere pentru spaţiul de carenare a navelor sau pentru barăcile trupei pe ţărmul de la Hong Kong, şi dacă războiul ăsta e un război maritim sau unul terestru, şi cine e privilegiat faţă de cine. Şi în sufletul lui era încă mânios că şmecherul ăla mic de Culum îl păcălise făcându-l să semneze donarea către biserică a gorganului lui Struan, Tai-Panul, făcându-l să creadă că Tai-Panul fusese dinainte de acord cu ideea asta, punând la grea încercare relaţiile amicale pe care le întreţinuse cu acest primejdios Tai-Pan atâţia ani, făcându-l să-i urmeze scopurile. Şi Longstaff se mai săturase şi să întemeieze o colonie, sătul să tot asculte când milogelile, când izbucnirile de mânie ale neguţătorilor, amestecat astfel în confruntarea jegoasă dintre ei. Şi era furios şi pe chinezi pentru îndrăzneala lor de a denunţa acel minunat tratat pe care el şi numai el li-l impusese cu atâta generozitate. Fir-ar să fie, se gândi el, uite unde am ajuns, să port pe umeri greutatea întregii Asii, să iau numai eu toate hotărârile, să-i opresc să-şi taie beregata unul altuia, obligat să port un război spre gloria Angliei, salvându-i comerţul, pe Dumnezeul meu, şi cu ce mulţumire mă aleg eu din toate astea? Aş fi meritat să fiu făcut lord cu mulţi ani înainte.

Apoi mânia lui se mai potoli, pentru că ştia că în curând situaţia din Asia se va stabiliza, iar din adăpostul sigur al coloniei Hong Kong se vor putea toarce firele puterii imperiului britanic. După cum va fi placul guvernatorului coloniei. Guvernatorii sunt făcuţi cavaleri. Sir William Longstaff – ei, sună frumos! Şi cum guvernatorii

de colonii erau şi comandanţi şefi ai tuturor forţelor coloniale, oficial şi legal făcători ai legilor coloniei, reprezentanţi direcţi ai reginei, ei, atunci o să se poată juca cu amiralii ăştia ţâfnoşi, cu generalii plini de ifose, după cum îi va fi voia. Frenţia în toţi! se gândi el, şi se simţi mai bine.

Şi Longstaff trecu la bordul navei *Nemesis.*

Struan îl însoţi. Vapor sau nevapor, va fi cel dintâi în Canton.

După cinci zile, flota stătea la ancoră la Whampoa, tot fluviul cât îl urcaseră fiind supus şi teren sigur. De îndată se prezentă pentru negocieri o delegaţie a Co-hong-ului, trimisă de noul vicerege Ching-so. Dar la sugestia lui Struan delegaţia fu trimisă la plimbare fără să fie primită şi a doua zi colonia fu reocupată.

Când negustorii coborâră în dreptul coloniei, toţi vechii lor servitori îi aşteptau dinaintea porţii factoriilor. Şi totul era ca şi cum colonia nu ar fi fost părăsită niciodată. În absenţa stăpânilor nimic nu fusese clintit de la locul lui. Nu lipsea nimic.

Piaţa fu desemnată pentru ridicarea corturilor unui detaşament de militari, iar Longstaff îşi stabili cartierul general în factoria Nobilei Case. Se prezentă o altă delegaţie a Co-hong-ului şi fu trimisă la plimbare ca şi cea de dinainte, şi începură în mod deschis pregătiri amănunţite şi ample pentru asedierea Canton-ului.

Zi şi noapte strada Hog şi strada Celor Treisprezece Factorii erau pline de animaţie, clocoteau de mulţimea care cumpăra şi vindea, se lua la harţă sau fura. Bordelurile şi bombele unde se vindeau băuturi prosperau. Mulţi au dat ortul popii de atâta băutură, alţii se aleseră cu beregata tăiată, iar alţii pur şi simplu dispărură. Patronii localurilor se luptau între ei pentru a dobândi mai mult spaţiu, preţurile urcau sau coborau, dar întotdeauna găseai destule localuri, atâtea câte suporta piaţa de desfacere.

Din nou o delegaţie chineză încercă să dobândească o audienţă la Longstaff şi din nou Struan reuşi să-l convingă şi aceasta fu respinsă. Navele de linie îşi stabiliră poziţiile în traversul fluviului Pearl, iar Nemesis patrula calmă în sus şi-n jos, lăsând numai groază în urma ei. Dar joncile şi sampanele îşi vedeau nestingherite de treburile lor în susul şi-n josul fluviului. Ceaiul şi mătăsurile de sezon soseau din interiorul ţării şi năpădiseră depozitele Co-hong-ului care se înşiruiau pe malurile fluviului.

Într-o noapte apăru şi Jin-qua, în taină.

— Hola, Tai-Pan! salută el intrând în sufrageria particulară a lui Struan, sprijinindu-se de braţele slujitorilor lui personali. Bine vede la mine. Tu de ce nu venit vede la mine, heya?

Slujitorii îl ajutară să se aşeze, se înclinară şi apoi dispărură. Bătrânul părea mai bătrân ca niciodată, cu pielea şi mai zbârcită. Dar ochii luceau tinereşte, plini de isteţime. Purta o robă lungă de mătase, de un albastru şters, şi pantaloni de mătase albaştri, nişte papucei moi în picioarele micuţe. O jachetă tot de mătase, verde şi uşoară, căptuşită cu puf de pasăre, îl apăra de umezeala şi răcoarea nopţii de primăvară. Iar pe cap purta o tichie cu mai multe culori.

— Hola, Jin-qua, îl întâmpină Struan. Mandarin Longstaff tare tare supărat la el. Nu îngăduit la ăsta Tai-Pan vede prieteni la el. Aiii iaaa! Ceai?

Struan într-adins îl primise îmbrăcat numai în cămaşă, pentru că voia ca Jin-qua să ştie de la început că era foarte mâniat pentru jumătatea de monedă dată lui Wu Fang Choi. Se turnă ceaiul şi apoi apărură servitorii aducând delicatesuri comandate special de Struan. Struan îi oferi lui Jin-qua şi se servi şi el cu nişte plăcinţele *dim sum.*

— Halel mult bun, spuse Jin-qua, stând foarte ţeapăn pe scaun.

— Halel tare rău, spuse scuzându-se Struan, ştiind bine că mâncarea oferită de el era cea mai de

soi din tot Canton-ul.

Intră un servitor care aduse jăratic. Îl aşeză pe vatră şi puse deasupra câteva beţişoare de lemn parfumat. Mireasma lemnului umplu îndată încăperea destul de mică. Jin-qua gustă strâmbând din nas încă vreo câteva *dim sum* şi sorbi din vârful buzelor puţin vin chinezesc, încălzit, aşa cum se servesc toate vinurile chinezeşti, exact la temperatura cuvenită. Bătrânul se simţi încălzit de vin, dar mai ales de faptul că protejatul său Struan se comporta ca o gazdă perfectă, aşa cum trebuie să se poarte un subtil adversar chinez. Servindu-l cu *dim sum* la o masă de seară, când întreaga tradiţie dicta ca acestea să fie servite numai la începutul după-amiezii, Struan nu numai că îi indica încă o dată supărarea sa, dar îl şi punea la încercare să afle cât de multe ştia bătrânul de întâlnirea lui Struan cu Wu Kwok. Şi cu toate că Jin-qua era încântat că învăţăturile lui – sau mai bine zis ale nepoatei sale T'chung May-may – dăduseră roade atât de delicate, acum era asaltat de vagi nelinişti. Îţi asumi mari riscuri, îşi spuse el, atunci când educi un barbar învăţându-l regulile lumii civilizate. Elevul s-ar putea să înveţe chiar prea bine şi, fără să prinzi de veste, elevul îşi întrece profesorul. Fii cu băgare de seamă.

Aşa că Jin-qua nu făcu ceea ce avusese de gând să facă, adică să ia cea mai micuţă din plăcinţelele umplute cu crevete şi să i-o ofere pe deasupra mesei, repetând gestul făcut de Struan pe nava lui Wu Kwok, ceea ce ar fi arătat cu toată subtilitatea orientală că el ştia tot ce se petrecuse în cabina piratului. Din contra, luă o plăcintă foarte prăjită şi o puse pe propria lui farfurie, ca apoi să o mănânce indiferent. Ştia că deocamdată era mult mai înţelept să nu dea în vileag ceea ce aflase. Mai târziu, dacă dorea, îl putea ajuta pe Tai-Pan să evite pericolul în care se afla şi să-i arate cum putea să se salveze de dezastru.

Şi în vreme ce morfolea o *dim sum* se gândea la prostia cumplită a mandarinilor şi a celor din casta Manchu. Nişte nebuni! Mâncători de rahat demni de dispreţ, nişte nebuni fără mamă, fără tată! Să ajungă să li se usuce mădularul bărbăţiei şi să li se umple pântecele cu viermi!

Şi pusese la cale şi înfăptuise totul cu atâta isteţime, se gândi el. Îi împinsese pe barbari să intre în război, la timpul şi în locul ales de noi, ceea ce le-a rezolvat lor problemele economice, dar, deşi am pierdut, n-am cedat nimic de mai mare importanţă. Negoţul a continuat ca şi înainte, numai prin Canton, şi astfel Imperiul de Mijloc este mai departe apărat de invadatorii de europeni barbari. Şi nu le-am cedat decât o insulă împuţită cât un căcat de muscă şi pe care pe deasupra am şi început s-o luăm înapoi cu primul culi care a pus piciorul pe ţărmul ei.

Şi Jin-qua începu să cântărească perfecţiunea planului care se folosise de lăcomia împăratului şi de teama lui că Ti-sen constituia o ameninţare la adresa tronului, şi îl făcuse chiar pe împărat să-şi distrugă pe cel de-un sânge cu el. Divină ispravă! Ti-sen fusese atât de frumos băgat în capcană, şi ales cu atâta înţelepciune pentru acest rol cu atâta timp înainte. Instrumentul ideal pentru a salva şi obrazul împăratului şi pe cel al Chinei. Dar după ani şi ani de zile de urzeli, răbdare şi după o totală victorie asupra adversarilor Imperiului de Mijloc, împăratul acesta ros de lăcomie, biată javră obişnuită să adulmece sosuri de târfe, a făcut prostia de necrezut, neînchipuită, de a denunţa acel perfect tratat.

Şi acum barbarii ăştia britanici sunt supăraţi şi pe bună dreptate. Şi-au pierdut cinstea obrazului dinaintea diavolului acela de regină a lor şi a tâmpiţilor ei de curteni. Şi acum trebuie să luăm totul de la capăt din nou, şi străvechiul ţel al Imperiului de Mijloc – acela de a civiliza şi pământurile barbare, de a le scoate din întuneric şi

a le aduce la lumină, ca să formeze o singură lume sub oblăduirea unui singur împărat – trebuie să sufere amânare. Pe Jin-qua nu-l supăra să reia totul de la capăt, pentru că pentru el timpul se măsura în veacuri. Era oarecum sâcâit doar de faptul că totul fusese amânat fără niciun rost şi se pierduse o minunată ocazie. Mai întâi Canton-ul! Mai întâi mult iubitul nostru Canton trebuie răscumpărat. Şi cam cât de puţin va trebui pentru a rezolva şi asta? Cam cât de puţin…?

Struan fierbea. Se aşteptase ca Jin-qua să ia una dintre plăcinţelele umplute cu crevete şi să i-o ofere pe deasupra mesei. Să însemne asta oare că nu ştia că Wu Kwok îi dăduse prima jumătate de monedă? Cu siguranţă că pricepuse semnificaţia ritualului cu *dim sum,* nu? Flăcăule, ai grijă cum păşeşti mai departe.

— Mult bum-bum de la navele, heya? făcu în cele din urmă Jin-qua.

— Longstaff face mai mult tare, nu conteşte. Tare rău când mandarin asta supara la el.

— Aiii iaaa! îngăimă Jin-qua. Mandarin Ching-so tare suparat la el. Împarat zice la fel la Ti-sen, şi Jin-qua îşi trecu degetul peste beregată şi râse. Phu! Chind L'ngst'ff nu are alt cale, război porneşte, negoţ nu este.

— Face război, ia negoţ. Longstaff tare supărat la el.

— Chite taeli ajunge la atâta suparar, heya? Jin-qua îşi ascunse mâinile în mânecile jachetei sale verzi de mătase, se rezemă cu spatele şi aşteptă liniştit.

— Nu ştie. Poate o sută lac.

Jin-qua ştia că o sută de lac pot fi târguiţi în mod amiabil la cincizeci. Dar chiar şi aşa se prefăcu îngrozit. Apoi îl auzi pe Struan că zice:

— Şi mai adaugă o sută de lac. Amendă.

— Adauge o sută pen'ce? făcu el de data asta îngrozit cu adevărat.

— Amendă la mine, i-o reteză scurt Struan. Nu place la mine recompensă la cap fată chillo al meu şi la mic chillo al ei. Mandarin Ching-so tare tare rău la el.

— Recompensă la cap chillo? Aiii iaa! Tare rău tare la el mandarin blestemat, tare!

Jin-qua se prefăcu uimit. Mulţumi *joss*-ului său cel bun că auzise la vreme de recompensă şi rezolvase problema destul de iute şi cum se cuvine, şi trimisese printr-un interpus vorbă curvei aceleia de englezoaice, şi în felul acesta lui Struan, pentru eventualitatea că cineva ar fi jinduit să pună mâna pe recompensa oferită pentru May-may şi copii înainte ca aceştia să ajungă la adăpost.

— Jin-qua aranjează! Nu îngrijoreze, heya? Jin-qua aranjează pentru prieten în câteva zilele. Tare, tare rău mandarin Ching-so. Rău rău, rău tare la el.

— Tare, tare rău, îi replică Struan. Greu aranjeze, greu, costă mult lac tael. Aşa că nu adaugă o sută lac. Adaugă două sute lac.

— Jin-qua aranjeze pentru prieten, reluă Jin-qua încercând să-l liniştească. Nu adauge o sută, nu adauge două sute. El aranjeze iute iute, şi zâmbi fericit gândindu-se la soluţia perfectă pe care deja o pusese la cale. Foarte uşor. Pune pe lista lui Ching-so altele nume. Pe femeie la Unu Ochi Stapin, şi doi mici chillo la el.

— Cum? izbucni Struan.

— Ce rău la asta, heya?

Ce naiba s-o fi întâmplat? se întrebă Jin-qua. El rezolvase acea mică schimbare, în schimbul siguranţei celor din familia lui Struan, o femeie barbară fără nicio valoare şi două fetiţe fără nicio valoare aparţinând chiar omului care era hotărât să-l distrugă pe cel de faţă. Şi ce-i rău în asta? Cum poate cineva să mai înţeleagă mintea unui barbar?

Pentru numele lui Dumnezeu, se gândi Struan, cum naiba să-i mai înţelegi pe diavolii ăştia păgâni?

— Nu place la mine listă, spuse el. Nici chillo al meu, nici chillo la Unu Ochi Diavol, niciun chillo. Tare rău, tare rău obicei.

Răpirile sunt un obicei cumplit, tare cumplit, se gândi Jin-qua, pentru că trăia mereu cu groaza că el sau copiii lui sau copiii copiilor lui ar putea fi răpiţi şi ţinuţi ostatici până la răscumpărare. Dar pe lista aceea trebuie totuşi să fie trecut cineva în schimbul celor scoşi de pe ea. Cine?

— Jin-qua nu pune chillo femeie la lista, nu conteşte. Eu aranjeze. Nu îngrijoreze, heya?

Struan îi replică:

— Adauge două sute lac taxă la mine, nu conteşte.

Jin-qua sorbi puţin ceai.

— Mâine Co-hong poate vorbeşte la L'ngs'ff, poate?

— Ching-so poate.

— Ching-so şi adauge Co-hong, heya?

— Mâine Ching-so. A doua zi Co-hong poate. Vorbeşte câte taeli. În timp ce ei vorbeşte, noi cumpere vinde ceai, nu conteşte.

— Terminat vorbeşte, negoţ poate.

— Vorbeşte negoţ face, nu conteşte.

Jin-qua se luptă, se rugă, îşi smulse părul şi în cele din urmă acceptă. El deja obţinuse aprobarea Co-hong-ului pentru începerea imediată a negoţului şi plătise jumătate din suma stabilită pentru despăgubiri, cealaltă jumătate urmând a fi achitată în şase luni. Şi tot el sugerase mijlocul prin care Ching-so îşi va putea salva obrazul, şi se va pune la adăpost de mânia împăratului pentru că nu i-a ascultat poruncile: negocierile să fie amânate până când va fi încărcată cu ceai şi ultima corabie şi plătită şi ultima fărâmă de argint pentru asta, moment în care Ching-so va năvăli asupra coloniei, va incendia şi va jefui totul, apoi va trimite nave incendiare asupra navelor comerciale ale barbarilor şi le va obliga să părăsească fluviul Pearl. Comerţul care începea acum îi va amăgi pe

barbari dându-le un fals sentiment de securitate, şi le va da timp forţelor de întărire chineze să sosească şi ele. În felul acesta barbarii vor fi lipsiţi de apărare, iar Ching-so va dobândi o mare victorie.

Jin-qua se minună şi el de perfecţiunea planului. Pentru că el ştia că barbarii nu vor rămâne niciodată fără apărare. Şi că jefuirea şi incendierea coloniei îi va înfuria la culme. Şi că în aceeaşi clipă vor porni cu navele la nord de Canton şi vor străpunge poarta Pei Ho îndreptându-se spre Pekin din nou. Şi că în clipa în care flota barbară va apare la Pei Ho, împăratul din nou va cere pace, iar tratatul va intra iar în vigoare. Tratatul cu adevărat perfect. Şi va fi aşa pentru că Tai-Panul dorea acest tratat „perfect", iar „Sulă mare" nu era decât câinele Tai-Panului.

Şi în felul acesta eu evit ca preaiubitul meu Canton să mai plătească despăgubiri, şi evit să mai achit şi cealaltă jumătate a despăgubirilor, pentru că bineînţeles Ching-so şi familia lui vor fi frumuşel în sicrie sub pământ, unde le e locul, fie ca acest odios futinez să rămână impotent în cele câteva luni ce-i mai rămân de trăit pe acest pământ! Iar despăgubirile pentru a-l îmblânzi pe împărat acum şi pe barbari mai târziu o să vină şi ele din profiturile pe ceaiul acestui sezon, pe opiu şi mătase. Şi o să mai lase şi alt profit în plus. O, cât de frumoasă şi tulburătoare e viaţa!

— Nu îngrijoreze pentru femeie chillo, Jin-qua aranjeze.

Struan se ridică în picioare.

— Adauge două sute, despăgubiri mie! Şi adăugă blând: Jin-qua spune la Ching-so: „Atingi unu fir de păr la femeie chillo al meu, Tai-Pan aduce dragon de mare care mănâncă foc. Şi mănâncă şi Canton, nu conteşte!"

Jin-qua zâmbi, dar se cutremură la auzul ameninţării. Şi blestemă tot drumul până ajunse acasă. Acum trebuie să folosesc şi mai mulţi spioni

şi paznici, şi să cheltui şi mai mulţi bani pentru a-i apăra pe copiii lui Struan, nu numai împotriva blestemaţilor de răpitori care fac dragoste cu raţele, ci şi împotriva oricărui puşcăriaş căcăcios care-şi închipuie că poate câştiga uşor nişte parale, ca orice prost. Ah, aha, ah!

Şi îndată ce ajunse la adăpostul casei sale, îi dădu un picior în fund concubinei favorite, şi le puse la cazna zdrobirii degetelor pe două sclave slujnice, şi abia apoi se simţi puţin mai bine. Ceva mai târziu se strecură pe furiş din casă şi se duse la un loc tainic de întâlnire unde îşi puse roba stacojie de ceremonie, semn al dregătoriei sale. Avea funcţie de Tai Shan Chu – conducător suprem al confreriei Hung Mun Tong din sudul Chinei. Împreună cu câţiva conducători mai mărunţi ai confreriei ascultă primul raport al noii loji fondate la Hong Kong. Şi-l confirmară pe Gordon Chen în funcţia de conducător al acesteia.

Şi astfel, spre extrema încântare şi satisfacţie a neguţătorilor chinezi şi străini, comerţul începu din nou. Flota se întoarse în portul de bază de la Hong Kong. Dar nava *Nemesis* continuă să patruleze pe fluviu, supraveghind căile de legătură spre Canton şi trecând pe hartă toate căile fluviale întâlnite.

Colonia şi toate drumurile spre Whampoa începură să fiarbă de febra competiţiei comerciale zi şi noapte. Navele comerciale trebuiau pregătite pentru a primi în pântecele lor delicatele frunze de ceai: calele erau vopsite din nou, santinele curăţate lună, totul reîmprospătat. Trebuiau căutate încărcături pentru drumul spre casă, stabilite preţurile pentru spaţiul de încărcare. Neguţătorii care nu aveau nave proprii, şi erau mulţi dintre aceştia, se aruncară asupra proprietarilor de nave şi se luptau fără cruţare pentru cele mai alese spaţii de încărcare pe cele mai bune nave. Se cereau preţuri exorbitante pentru navlu şi acestea erau achitate bucuros chiar.

Nobila Casă şi compania Brock şi Fiii cumpărau ceai, mătase şi mirodenii pe cont propriu. Dar fiind comercianţi hârşiţi, şi unii şi ceilalţi transportau şi mărfurile altora, acţionând astfel nu numai ca armatori, ci şi ca agenţi maritimi, bancheri şi agenţi de schimb, atât pentru transporturile către Anglia, cât şi pentru cele către străinătate. Din ţară în străinătate cărau mărfurile altora: produse din bumbac, bumbac vrac, spirtoase mai ales, dar pe lângă astea tot ceea ce producea puterea industrială a Angliei, şi tot ceea ce socoteau neguţătorii că se putea vinde. Uneori li se încredinţau chiar şi navele altor companii şi ei îşi asumau răspunderea de a vinde în Asia încărcătura, indiferent despre ce era vorba, luând un anumit comision, iar pentru drumul spre casă găseau altă marfă, pentru care luau alt comision. Singurele mărfuri pe care Struan şi Brock le cumpărau pe banii lor erau opiu, tunuri, pulbere şi muniţie.

Argintul începu îndată să-şi schimbe stăpânii, iar companiile Struan şi Brock dobândiră o mică avere doar furnizând argint peşin celorlalţi neguţători şi preluând poliţe pentru băncile din Londra. Dar argintul curat nu era plătit vânzătorului decât după ce nava cu încărcătura ei trecea cu bine de forturile Bogue, şi parcurgea o zi întreagă spre largul mării fără incidente.

În anul acela Struan a trecut peste părerile lui Robb şi a păstrat tot spaţiul de încărcare de pe *Blue Cloud* numai pentru Nobila Casă, ca şi tot ceaiul şi mătasea. Adică patru sute cincizeci şi nouă de mii de livre de ceai, aşezat cu grijă în lăzi de cincizeci de livre, din lemn de cedru, precum şi cinci mii cinci sute de baloturi de mătase începură să fie încărcate în calele de pe *Blue Cloud* fără o clipă de întrerupere. Adică şase sute de mii de lire sterline curate dacă nava ajungea teafără şi nevătămată prima în Târgul Londrei, adică o sută şaizeci de mii de lire profit curat dacă nava ajungea cea dintâi.

Şi în acel an Brock îşi rezervă pentru el întreaga încărcătură de pe *Gray Witch.* Urma să transporte jumătate de milion de livre de ceai şi patru mii de baloturi de mătase. Ca şi Struan, Brock ştia că nu va putea dormi liniştit decât atunci când va sosi nava poştală, peste şase luni, şi îi va aduce vestea că nava sa a sosit cu bine şi marfa s-a vândut.

Longstaff se înroşi de mândrie gândindu-se că el şi numai el izbutise să redeschidă negoţul atât de uşor şi că-l readusese pe viceregele Ching-so în carne şi oase la masa tratativelor.

— Dragul meu amiral, dar de ce oare crezi că am refuzat şi am trimis la plimbare trei delegaţii? Ei? Chestie de obraz! Trebuie să pricepi chestia cu obrazul şi mentalitatea păgânilor ăştia. Au venit la negocieri şi negoţul a început aproape fără să tragem un foc. Iar negoţul, dragul meu domn, negoţul e sângele Angliei.

Anulă asedierea Canton-ului, ceea ce înfurie şi mai rău armata şi marina. Şi repetă ceea ce-i amintise Struan că el, Longstaff, spusese mai demult: „Trebuie să fim generoşi, domnilor, cu cei învinşi. Să-i apărăm pe cei slabi. Negoţul Angliei nu poate înota în sângele celor neajutoraţi, nu? În câteva zile negocierile se vor încheia şi situaţia din Asia va fi stabilizată o dată pentru totdeauna."

Dar negocierile nu fură încheiate. Struan ştia că la Canton nu se puteau încheia. Numai la Pekin, sau la porţile Pekin-ului. Şi deocamdată nici el nu voia să se încheie. Nu dorea decât comerţ. Problema vitală era să ia ceaiul şi mătasea acestui sezon şi să scape de opiul pe care-l avea. Cu profiturile comerţului din acel an, toate casele de comerţ vor compensa pierderile suferite. Iar profiturile îi vor îndemna să continue şi în anul următor şi chiar să se extindă. Iar singurul loc unde se puteau extinde era la Hong Kong. Comerţul şi profiturile vor izbuti să cumpere timpul atât de vital. Timpul necesar pentru construcţia

antrepozitelor şi pontoanelor pentru încărcarea şi descărcarea mărfurilor, locuinţe în acel paradis de insulă. Era nevoie de timp până când vânturile verii vor îngădui acea lovitură înspre nord. Timp pentru a sta la adăpost de orice furtună până va veni din nou vremea negoţului din sezonul anului următor. Timp şi bani pentru a face din Hong Kong un loc sigur, prima treaptă spre inima Asiei.

Aşa că Struan îi domoli nerăbdarea lui Longstaff, şi făcu în aşa fel încât negocierile să lâncezească, iar el se aruncă în competiţie cu Brock pentru a obţine cel mai bun ceai şi cea mai frumoasă mătase, să dobândească cât mai mult de pe urma transportului cu navele sale. Trebuiau încărcate şi expediate optsprezece clipere; optsprezece echipaje cu căpitanii lor trebuiau stăpânite.

Brock reuşi să termine primul încărcarea navei *White Witch,* şi aceasta porni să despice apele fluviului cu calele gemând de mărfuri. După jumătate de zi fu închisă şi ultima gură de magazie de pe *Blue Cloud,* şi aceasta porni val-vârtej în urmărirea celeilalte. Întrecerea începuse.

Gorth făcea spume la gură şi turba pentru că nava lui pornise cu un alt căpitan, dar Brock rămase neclintit.

— Cu rana ta nu-i bine s-o porneşti şi mai e nevoie de tine pe-aici.

Şi aşa se făcu că Gorth se hotărî înainte de vreme să ajungă Tai-Pan. Pe Dumnezeu, Tai-Pan. Şi se întoarse pe *Nemesis.* De când nava intrase în port el îşi petrecuse fiecare clipă liberă la bordul ei, învăţând cum se navighează cu ea, cum se luptă cu ea, să prindă tot ce se poate face şi tot ce nu se poate face cu ea. Fiindcă el pricepuse, şi pricepuse şi taică-său, că *Nemesis* însemna sfârşitul navigaţiei cu vele şi, cu puţin *joss,* şi sfârşitul Nobilei Case. Amândoi cunoşteau sila lui Struan pentru navele cu vapori, şi deşi amândoi înţeleseseră că trecerea de la pânze la forţa

aburului era cam riscantă, se hotărâseră să joace totul pe cartea viitorului. Cu acelaşi vânt şi acelaşi reflux pe care-l înfruntase *Nemesis* intrând în portul Hong Kong, se îndrepta spre casă nava poştală. Şi pe navă se afla o scrisoare a lui Brock către fiul său Morgan. Scrisoarea anula construirea celor două clipere pe care le comandase şi le înlocuia cu primele două nave ale noii linii de vapoare Brock şi Fiii. Linia Regală a Orientului.

— Tai-Pan, şopti May-may în întunericul dormitorului, moleşită de căldura patului, pot să mă întorc la Macao? Doar pentru câteva zile? Iau şi copiii cu mine.

— Te-ai plictisit de colonia asta?

— Nu. Dar e greu aici fără toate bulendrele mele şi nici copiii nu şi-au luat jucăriile de acolo. Doar pentru câteva zile, heya?

— Doar ţi-am spus despre recompensă şi…

Ea îl împiedică să mai vorbească sărutându-l şi se trase mai aproape de el să-i simtă căldura.

— Miroşi atât de plăcut.

— Şi tu.

— Îmi place de Ma-ree Sin-clair. Da.

— Da, fata asta are… are mult curaj.

— Ciudat că atunci mi-ai trimis o femeie. Nu e felul tău.

— Nu era vreme să trimit pe altcineva.

— Fantastic de bine vorbeşte dialectul cantonez şi mandarin.

— E un secret. Nu mai trebuie să spui la nimeni.

— Bineînţeles, Tai-Pan.

Întunericul se făcu mai adânc pentru amândoi şi se lăsară furaţi de gânduri.

— Totdeauna ai dormit fără veşminte pe tine? îl întrebă ea.

— Da.

— Şi atunci cum de nu răceşti?

— Nu ştiu. La mine în munţi e mai rece decât aici. Când eram un ţânc noi eram tare săraci.

— Ce-i aia ţânc?

— Copil.

Ea zâmbi.

— Îmi place să mă gândesc cum erai tu când erai copil. Dar acum nu mai eşti sărac. Şi două dintre cele trei lucruri au fost înfăptuite. Nu-i aşa?

— Care lucruri? întrebă el, simţindu-i parfumul, atingerea mătăsii în care se înfăşurase.

— Primul era să dobândeşti tezaurul, îţi aduci aminte? Al doilea să faci din Hong Kong un loc sigur. Care era cel de-al treilea?

Ea se întoarse pe o parte şi-şi trecu un picior peste el şi rămase nemişcată. El simţi atingerea piciorului ei şi aşteptă simţind cum i se usucă gâtul.

— Hong Kong-ul nu e încă un loc sigur.

Ea începu să-şi plimbe mâna pe trupul lui.

— Cu negoţul din anul ăsta va fi sigur, nu-i aşa? Aşa că şi a doua ta dorinţă va fi împlinită.

— Dacă avem parte de un *joss* bun.

Mâna lui îi desfăcu cămaşa de noapte din mătase fără grabă şi apoi îi mângâie trupul. O ajută să-şi scoată cămaşa de noapte, aprinse lumânarea şi dădu cearşaful de mătase la o parte. O privi, uimit cât de minunată era, luciul neştirbit al pielii ei semănând cu porţelanul topit.

— E aşa… excitant… cum te uiţi tu la mine… şi când ştiu că-ţi place de mine, îi spuse ea.

Apoi făcură dragoste, fără grabă.

Mai apoi ea îi zise:

— Când te întorci la Hong Kong?

— Peste zece zile.

Zece zile, se gândi el. Apoi să mă duc la Aberdeen să aleg oamenii lui Wu Kwok, şi în noaptea următoare balul!

— Vin şi eu cu tine?

— Da.

— Casa cea nouă va fi gata până atunci?

— Da. Acolo vei fi în siguranţă.

Mâna lui se odihnea pe coapsele ei şi-şi trecu vârful limbii peste obrazul şi peste gâtul ei.

— Va fi frumos să locuim la Hong Kong. Atunci am să pot să mă întâlnesc mai des cu profesorul meu. Sunt luni de zile de când am avut ultima dată ocazia să discut frumos cu Gordon. Poate că de-acum o să putem avea lecţii în fiecare săptămână. Trebuie să învăţ cuvinte mai multe şi mai frumoase. El ce mai face?

— Bine. L-am văzut chiar înainte de a pleca.

După o pauză ea îi spuse blând:

— Nu e bine să nu te înţelegi cu băiatul tău numărul unu.

— Ştiu.

— Am aprins trei lumânări ca mânia ta să zboare spre Java şi să-l ierţi pe el. Când o să-l ierţi mi-ar place să-l cunosc şi eu.

— O să-l cunoşti. Când o veni vremea.

— Pot să mă duc la Macao înainte de a ajunge la Hong Kong? Te rog. Am să fiu cu mare băgare de seamă. Am să las copiii aici. Aici or să fie în siguranţă.

— De ce e aşa important Macao acum pentru tine?

— Am nevoie de nişte lucruri… e un secret, un secret frumos, o surpriză secretă. Numai câteva zile, da? Te rog. Poţi să-l trimiţi şi pe Mauss şi unii din oamenii tăi, dacă vrei.

— E prea periculos.

— Acum nu mai e periculos, spuse May-may, ştiind că numele lor era şters de pe listă, şi se miră iarăşi foarte mult că Struan nu bătuse încântat din palme, aşa cum făcuse ea, când el îi spusese despre soluţia găsită de Jin-qua în privinţa asta. Aiii iaaa, se gândi ea, europenii sunt tare ciudaţi. Tare. Acum nu mai e niciun pericol. Dar chiar şi aşa am să fiu foarte, foarte atentă.

— Dar de ce e atât de important să te duci? Ce secret?

— O surpriză secretă. Am să-ţi spun nu peste multă vreme. Dar acum e secret.

— Am să mă mai gândesc. Acum dormi.

May-may se relaxă mulţumită, ştiind bine că în câteva zile se va îndrepta spre Macao, ştiind bine că o femeie are la îndemână mai multe căi de a o scoate la capăt cu omul ei, fie bun, fie rău, deştept sau tâmpit, puternic sau slab. Rochia mea de bal va fi cea mai prima, îşi spuse ea plină de emoţie, cea mai prima. Tai-Panul meu va fi mândru de mine. Şi încă ce mândru. Atât de mândru că o să se căsătorească cu mine şi o să mă facă Suprema lui Doamnă. Şi înainte de a o fura somnul, ultimul ei gând fu la pruncul care încolţea în pântecele ei acum. Creştea acolo de numai câteva săptămâni. Copilul meu va fi băiat, îşi promise ea. Un băiat de care Tai-Pan să fie mândru. Deci două surprize tainice de care să fie mândru.

— Eu nu pot, Vargas, îi replică Struan ţâfnos. Mai bine rezolvă treburile astea cu Robb. El se pricepe la cifre mai bine decât mine.

Amândoi se aflau în biroul particular al lui Struan, răsfoind registrul contabil. Ferestrele biroului erau deschise şi pătrundea zvonul oraşului Canton, muştele foiau peste tot. Era o zi caldă de primăvară, putoarea oraşului începuse din nou să se simtă din plin, după perioada de iarnă în care se mai domolise.

— Jin-qua e nerăbdător să primească ultima noastră comandă şi…

— Ştiu şi eu asta. Dar până când nu ne trimite şi el ultima comandă pentru opiu nici noi nu putem să ne apreciem comanda cum se cuvine. Doar noi îi oferim cele mai bune preţuri pentru ceai şi cele mai avantajoase pentru opiu. Atunci pentru ce atâta codeală?

— Eu nu ştiu, senhor, îi răspunse Vargas.

Şi el nu întrebă, aşa cum îl mânca limba s-o facă, de ce Nobila Casă îi plătea lui Jin-qua pentru

ceaiul lui cu zece procente mai mult decât ceilalţi neguţători, şi de ce-i vindea tot lui Jin-qua cel mai bun opiu indian de Padwa cu zece procente mai ieftin decât preţul obişnuit al pieţii.

— La dracu şi cu astea! exclamă Struan şi-şi mai turnă nişte ceai.

Ar fi vrut să nu-i fi îngăduit lui May-may să se ducă la Macao. O trimisese şi pe Ah Sam cu ea, şi pe Mauss şi vreo câţiva oameni de-ai lui ca s-o vegheze. Trebuia să se fi întors cu o zi înainte şi uite, nici acum nu sosise. Bineînţeles, nu era ceva ieşit din comun, durata călătoriei de la Macao la colonia din Canton nu putea fi niciodată evaluată exact. Cum nu poate fi apreciată niciodată dinainte o călătorie pe mare. Mai ales când trebuie să depinzi de vânt, se gândi el sardonic. Dacă ar fi venit cu vreo puturoasă oală de noapte cu aburi atunci ar fi fost cu totul altceva. Navele cu aburi îşi pot respecta orarul, fără să ţină seama de vânt, fără să ţină seama de maree. Dumnezeu să le afurisească.

— Da! făcu el tăios când auzi o bătaie în uşă.

— Iertare, sir, domnule Struan, începu Horatio deschizând uşa. Excelenţa sa ar dori să-i faceţi o vizită.

— Ce s-a întâmplat?

— Probabil că o să vă spună chiar Excelenţa sa, sir. E la cartierul său general.

Struan închise registrul.

— O să ne uităm din nou la toate astea împreună cu Robb de îndată ce ne întoarcem, Vargas. Vii şi tu la bal?

— Senhor, dacă doamna mea, băiatul şi fata cea mai mare nu vor fi prezenţi la balul ăsta n-am să mai am linişte în casă în următorii zece ani.

— Te duci să-i aduci de la Macao?

— Nu, senhor. Nişte prieteni îi însoţesc până la Hong Kong. Iar eu mă duc acolo direct de aici.

— Trimite-mi vorbă de îndată ce se întoarce Mauss, spuse Struan ieşind, iar Horatio se luă pe

urmele lui.

— Domnule Struan, nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru cadoul făcut lui Mary.

— Ce?

— Pentru rochia de bal, sir.

— A! Ai văzut ce rochie şi-a făcut?

— Nu, sir. A plecat la Macao chiar în ziua licitaţiei terenurilor. Am primit ieri o scrisoare de la ea. Vă transmite cele mai bune urări.

Horatio ştia că darul făcut de Struan pentru ca Mary să-şi comande o rochie îi oferea fetei un bun prilej ca să câştige premiul. Numai de n-ar fi fost şi Shevaun. O, dacă Shevaun ar cădea la pat! Nu ceva foarte grav, doar atât cât s-o ţină în casă în ziua cu pricina. Atunci Mary ar câştiga sigur cele o mie de guinee. Şi cu banii aceia ar putea face nişte lucruri minunate! Să se întoarcă în ţară pentru perioada musonilor, să trăiască în bunăstare. O, Doamne, ajut-o să câştige premiul! Mă bucur că nu-i la Hong Kong în vreme ce eu sunt aici, îşi spuse el. Cel puţin aşa e destul de departe de Glessing. Afurisit individ. Mă întreb dacă o să-i ceară mâna într-adevăr. Ce obrăznicie! El şi Culum… ah, Culum, bietul Culum!

Horatio era cu un pas în urma lui Struan în vreme ce urcau scara, aşa încât nu mai trebuia să-şi ascundă nemulţumirea. Sărmanul băiat, ce curaj pe el! Îşi aminti cât de ciudat se purtase Culum a doua zi după licitaţia terenurilor. El şi cu Mary îl căutaseră şi-l găsiseră în cele din urmă la bordul navei *Resting Cloud.* Culum îi invitase să rămână la cină, şi ori de câte ori ei încercaseră să aducă vorba despre Tai-Pan, în speranţa că vor putea face pace între cei doi, Culum schimbase subiectul. În cele din urmă Culum le spusese:

— Hai să nu mai discutăm despre tata, bine? Am reuşit să-l şi uit!

— Culum, nu trebuie să faci una ca asta, îi spusese Mary. E un om minunat.

— Mary, acum noi doi suntem duşmani, fie că-ţi place, fie că nu. Nu cred că se va schimba vreodată, şi până când el nu devine alt om, eu nu-mi schimb poziţia.

Sărmanul Culum, curajos băiat, se gândi Horatio. Eu ştiu ce înseamnă să-ţi urăşti tatăl.

— Tai-Pan, începu el când ajunseră la peronul de intrare. Eu şi Mary am suferit foarte mult pentru ceea ce s-a întâmplat în legătură cu gorganul. Ba şi mai mult am suferit pentru ce s-a întâmplat între dumneavoastră şi Culum… eu şi Culum suntem prieteni buni şi…

— Horatio, îţi mulţumesc pentru gândurile dumitale bune, dar ţi-aş rămâne îndatorat dacă n-ai mai pomeni de treaba asta.

Horatio şi Struan traversară peronul de acces în tăcere şi pătrunseră în anticamera lui Longstaff, o încăpere mare şi luxoasă. Tavanul bogat ornat era împodobit cu un candelabru imens, iar sub acesta lucea masa de conferinţe. În capul mesei stătea Longstaff, amiralul şi generalul Lord Rutledge-Cornhill îl flancau.

— Bună ziua, domnilor.

— Dirk, bine ai făcut că ai venit şi tu, îi spuse Longstaff. Dragul meu, ia şi tu un loc. Cred că sfatul tău o să ne fie de mare folos.

— Excelenţă, ce s-a întâmplat?

— Ei, ăăă… l-am rugat pe domnul Brock să vină şi el. Să mai aşteptăm până soseşte, aşa ca să nu trebuiască să mai spun încă o dată, ei, cum? Sherry?

— Mulţumesc.

Uşa se deschise şi intră cu paşi mari Brock. Deveni prudent când îi zări pe Struan şi pe străluciţii ofiţeri.

— M-aţi chemat, Excelenţă?

— Da. Te rog ia loc.

Brock înclină din cap în direcţia lui Struan.

— 'Ziua, Dirk. 'Ziua, domnilor, adăugă el, ştiind că gestul lui o să-l înfurie pe general. Se

amuză în felul lui întunecat când la salutul său ceilalţi îi răspunseră rece cu o simplă înclinare din cap.

— V-am chemat să participaţi la discuţia noastră, începu Longstaff, pentru că… ăăă, pe lângă că sunteţi adevăraţii conducători ai neguţătorilor, nu? ei bine, sfatul vostru e preţios. Se pare că un grup de anarhişti s-au infiltrat la Hong Kong.

— Cum? izbucni generalul.

— Adevărat? făcu Brock la fel de uimit.

— Nişte anarhişti nenorociţi, vă puteţi imagina una ca asta? Se pare că şi păgânii au ajuns să fie infectaţi de diavolii ăştia! Da, dacă nu suntem cu băgare de seamă, Hong Kong-ul o să devină un focar al anarhismului. Nenorocită năpastă, ei?

— Ce fel de anarhişti? întrebă Struan. Anarhismul însemna necazuri. Necazurile stânjeneau negoţul.

— E… ăăă… Horatio, cum le spune? Tang? Tung?

— Tong, sir.

— Organizaţia asta Tong a început să lucreze chiar sub nasul nostru. Groaznic.

— În ce fel operează? întrebă Struan nerăbdător.

— Poate ar fi mai bine să ne spuneţi totul de la început, sir, interveni amiralul.

— Da, bună idee. La întâlnirea de azi, viceregele Ching-so era foarte tulburat. Mi-a mărturisit că autorităţile chineze tocmai au aflat că aceşti anarhişti, o societate secretă, şi-a stabilit cartierul general taman în buboiul acela putred de Tai Ping Shan. Anarhiştii au multe, foarte multe denumiri şi sunt, ei bine… Horatio, mai bine spune-le tu.

— Ching-so a afirmat că e vorba de un grup de revoluţionari fanatici care şi-au pus în minte să răstoarne pe împărat, începu Horatio. El i-a pus la dispoziţie Excelenţei sale cincizeci de nume care arată că societatea e sub conducerea Partidului

Roşu, Frăţia Roşie, Societatea Cerul şi Pământul, şi aşa mai departe… e aproape imposibil să traduci în engleză unele nume. Unii îi spun pur şi simplu Hung Mun, sau Hung Tong, „tong” însemnând frăţia secretă! Horatio îşi adună gândurile. În orice caz e vorba de nişte anarhişti de cea mai periculoasă speţă. Hoţi, piraţi, revoluţionari! Se bănuieşte că în China de Sud sunt vreun milion. Sunt organizaţi în loji şi au nişte ritualuri de iniţiere barbare. Îndeamnă la rebeliune sub cel mai mic pretext şi prosperă din teama confraţilor lor. Pretind bani în schimbul protecţiei. Fiecare prostituată, negustor, ţăran, proprietar de pământuri, culi… În fine, toţi sunt nevoiţi să plătească tribut cu anasâna. Dacă tributul nu e plătit; atunci urmează fie moartea, fie mutilarea în cel mai scurt timp. Fiecare membru plăteşte cotizaţie… ca la sindicate. Oriunde se stârneşte vreo nemulţumire, tongul face ce face şi o transformă în revoltă adevărată. Sunt fanatici. Nu dispreţuiesc violul, tortura, şi mişcarea se întinde ca o ciumă.

— Aţi auzit vreodată de societăţile secrete chinezeşti? întrebă Struan. Adică înainte de a le menţiona Ching-so?

— Nu, sir.

— Anarhiştii ăştia sunt nişte diavoli adevăraţi, mârâi Brock îngrijorat. Şi-i taman ce le place chinejilor.

Longstaff împinse pe masă un pavilion roşu, triunghiular. Pe el se vedeau două semne chinezeşti.

— Viceregele spune că acest triunghi e simbolul lor. Caracterele de pe pavilion înseamnă „Hong Kong”. În orice caz, ne aşteaptă necazuri mari, asta-i sigur. Ching-so vrea să trimită el nişte stegari de-ai lui ca să-i liniştească pe dată, aşa cum vrem noi. Ei, ce ne rămâne de făcut?

— Să măturăm Hong Kong-ul de toţi orientalii şi să terminăm cu ei, spuse amiralul.

— E imposibil, sir, îi replică Struan. Şi nici nu e în avantajul nostru.

— Mda, mormăi şi Brock. Avea nevoie de oameni care să muncească, de culi şi servitori. Avea mare nevoie de ei.

— Atunci nu există decât un simplu răspuns, interveni generalul, luând o priză de tutun; generalul era un individ roşu la faţă, cu păr cărunt şi o mutră brutală şi tăbăcită. Să dăm o proclamaţie că orice individ care aparţine de aia… cum îi spune? a, da, tong? să fie spânzurat! Strănută. Şi să avem grijă ca această proclamaţie să fie respectată.

— My lord, nu putem spânzura un chinez numai pentru că vrea să răstoarne o dinastie de obârşie străină. E împotriva legislaţiei engleze, spuse Struan.

— Dinastie străină sau nu, reluă amiralul, e împotriva legilor internaţionale să semeni sămânţa revoltei împotriva împăratului unei puteri prietene! Şi China va fi prietena noastră curând, pe Dumnezeul meu, dacă ni se îngăduie să ne împlinim datoria aşa cum ni s-a poruncit de către guvern. E şi împotriva legilor englezeşti. Uitaţi-vă la nenorociţii ăia de chartişti, Dumnezeule!

— Nu-i spânzurăm doar pentru că sunt chartişti. Ci numai când sunt prinşi că stârnesc rebeliune sau comit nelegiuiri, şi atunci e drept să fie pedepsiţi! se burzului Struan la amiral. Legea în Anglia spune că omul are dreptul să-şi exprime liber opinia. Şi e liber la orice fel de asociere politică.

— Dar nu la asociaţii care să îndemne la rebeliune! sări generalul. Dumneata aprobi rebeliunea împotriva autorităţilor legale?

— Ideea-i atât de ridicolă încât nici n-am să-ţi ofer şansa unui răspuns.

— Domnilor, domnilor! interveni Longstaff. Bineînţeles că nu ne apucăm acum să-l spânzurăm pe careva numai pentru că e… ăăă, ce-o fi. Dar nici nu putem fi de acord ca Hong Kong-ul să

mişune de anarhişti, ei? Şi nici cu frenţitele idei sindicaliste.

— S-ar putea să fie şi o treabă pusă la cale de Ching-so, ca să ne încurce! Struan se uită la Brock. Ai auzit vreodată de cei din *tong?*

— Nu. Da' pe min' mă bate gându' că de iau tribut de la toţi, ăştia o să pună tribut şi pe comerţ şi o să ne stoarcă şi pe noi de parale.

Arţăgos, generalul scutură un fir de praf inexistent de pe tunica lui stacojie.

— Cu siguranţă că treaba asta cade sub incidenţa puterii militare, Excelenţă. De ce să nu daţi o proclamaţie prin care să-i scoatem în afara legii? Iar restul facem noi. Şi anume să aplicăm cele învăţate în India. Să oferim răsplată pentru orice informaţie în sensul ăsta. Băştinaşii sunt oricând gata să-i vândă pe cei dintr-o fracţiune rivală dacă le arunci o guinee. Cu primii doisprezece dăm o lecţie exemplară şi după aceea nu veţi mai avea probleme.

— Nu se pot aplica aici rânduielile din India, îi replică Struan.

— Stimatul meu domn, nu prea aveţi experienţă în treburile administraţiei unui teritoriu, aşa încât opinia dumneavoastră nu contează. Băştinaşii sunt băştinaşi peste tot, şi cu asta basta! Generalul se uită la Longstaff. Pentru armată, asta e o treabă simplă, sir. Cum în curând Hong Kong-ul va deveni un cantonament militar, e de apanajul nostru. Daţi o proclamaţie să-i scoată în afara legii şi noi vom avea grijă ca justiţia să-şi facă datoria.

Amiralul pufni:

— Am spus-o de o mie de ori că Hong Kong-ul trebuie să intre sub incidenţa jurisdicţiei marinei militare. Dacă noi nu vom stăpâni căile maritime, Hong Kong-ul e mort. Aşa încât poziţia marinei militare e supremă. Aşa că şi asta intră sub jurisdicţia noastră.

— Armata de uscat hotărăşte soarta războaielor, domnule amiral, şi am tot repetat aspectul acesta.

Bătăliile terestre încheie un război. Da, bine, marina militară a măcelărit flotele lui Napoleon şi a obligat Franţa la foame. Dar tot noi a trebuit să punem capăt conflictului o dată pentru totdeauna. Aşa cum am făcut la Waterloo.

— Fără Trafalgar, n-ar fi existat niciun Waterloo.

— Dragul meu amiral, ideea e discutabilă. Dar să luăm acum Asia. Nu peste multă vreme, o să ne trezim cu franţujii, olandejii, spaniolii şi ruşii repezindu-se să ne strângă de gât, pentru a ne viola dreptul nostru de a stăpâni această zonă. Da, puteţi domina căile maritime, şi mulţumesc lui Dumnezeu că sunteţi stăpâni pe ele, dar dacă Hong Kong-ul nu devine din punct de vedere militar de necucerit, atunci Anglia nu va avea o bază pentru a-şi proteja flotele sau de unde să se repeadă la un eventual inamic.

— Prima menire a Hong Kong-ului, Excelenţă, e aceea de centru comercial al Asiei, preciză Struan.

— Ei, pricep şi eu importanţa comerţului, domnul meu, îi replică generalul cu o mină acră. Dar aici e vorba de strategie, şi problema nu te priveşte pe dumneata.

— De nu era vorba de negoţ, interveni Brock roşu la faţă, n-ar mai avea niciun chichirez nici armata, nici flotele aici.

— E o prostie, domnul meu drag. Vreau să-ţi aduc la cunoştinţă…

— Strategie sau nu, ridică vocea Struan, Hong Kong-ul e o colonie şi cade sub incidenţa Secretariatului de Externe, şi problema va fi hotărâtă de către Coroană. Excelenţa sa a acţionat înţelept în această problemă, şi sunt convins că şi domnia sa socoteşte că atât marina regală, cât şi armata regală vor avea un loc de prim ordin în viitorul Hong Kong-ului. Viitorul Hong Kong-ului va fi asigurat atât ca port militar, bază pentru armata de uscat, centru comercial şi port liber,

spuse apăsat Struan, lovindu-l pe furiş pe sub masă cu piciorul pe Brock.

Brock abia se stăpâni să nu facă cu ochiul şi adăugă iute:

— A, bun înţeles. Port liber, asta-nseamnă o groază de parale pen' Coroană, şi aşa o să fie. Şi venituri pen' cele mai straşnice construcţii portuare pen' marină şi cele mai grozave cazărmi pen' armată din toată lumea asta, bun înţeles. Şi Excelenţa sa ţine el seama de interesele tuturor, dom'lor. Şi armata şi marina-s prima-ntâi. Iar un port liber o să mulţumească pe toată lumea. Mai ales pe regină, Dumnezeu s-o binecuvânteze.

— Bine zis, domnule Brock, se trezi şi Longstaff. Sigur că avem nevoie şi de marină şi de armată. Negoţul e sângele Angliei, iar negoţul liber aparţine viitorului. Şi e în interesul nostru al tuturor ca Hong Kong-ul să devină o bază prosperă.

— Excelenţa sa doreşte să deschidă porţile Asiei pentru toate naţiunile civilizate, fără nicio deosebire, adăugă Struan alegându-şi cu grijă cuvintele. Şi ce poate fi mai important decât un port liber? Păzit de forţele de elită ale Coroanei Angliei!

— Nu sunt de acord să înlesnim străinilor să se îmbuibe pe seama trudei noastre, spuse răspicat amiralul, iar Struan zâmbi în sinea lui acum când momeala îşi făcuse datoria. Noi purtăm greul războaielor, le câştigăm, şi apoi trebuie s-o luăm de la capăt pentru că autorităţile civile strică totul în conferinţele lor de pace. Dar-ar frenţia-n toţi străinii, am zis!

— Domnule amiral, iată un sentiment meritoriu, făcu Longstaff scurt, dar nu deosebit de practic. Iar cât priveşte conferinţele autorităţilor civile, e mai mult decât un noroc că diplomaţii ţin seama în primul rând de soluţiile pe termen lung. De fapt, dacă-i aşa, războiul nu e decât braţul mai lung al diplomaţiei. Atunci când orice altă soluţie eşuează.

— Şi diplomaţia aici a eşuat, spuse generalul. Aşa că de-acum cu cât vom debarca mai în forţă în China şi impunem legea engleză şi o dată cu ea şi ordinea în tot imperiul, cu atât va fi mai bine.

— Dragul meu general, diplomaţia nu a eşuat. Negocierile au început prudent, dar bine. Ei, fiindcă veni vorba, China are trei sute de milioane de chinezi.

— Sir, o singură baionetă britanică face cât o mie de suliţe băştinaşe. Fir-ar să fie, noi stăpânim India cu un pumn de oameni şi putem face acelaşi lucru şi aici. Şi uitaţi cât de mult bine le-a adus stăpânirea noastră acelor sălbatici, ei? Să ne impunem prin toate puterile noastre, asta trebuie făcut. Şi de îndată.

— My lord, China e o singură naţiune, replică Struan. Şi nu o duzină de naţiuni cu care aveţi de-a face în India. Nu se poate aplica aceeaşi regulă.

— Dacă n-ar avea căile maritime asigurate de marină, armata n-ar putea stăpâni India nici măcar o săptămână! se băgă amiralul.

— Dar e ridicol! Păi noi putem…

— Domnilor, domnilor! interveni Longstaff cu o voce obosită. Aici discutăm despre anarhişti. Domnule amiral, care e sfatul dumitale, ei?

— Să-i aruncăm de pe insulă pe toţi orientalii. Dacă aveţi nevoie de muncitori, atunci alegeţi o mie, două mii… câte mii aveţi nevoie… şi înlăturaţi-i pe toţi ceilalţi.

— Domnule?

— V-am spus dinainte părerea mea, sir.

— A, da. Domnule Brock?

— Io mi-s de aceeaşi părere cu dumneata, Excelenţă, că Hong Kong-ul să fie port liber şi de chinezi avem nevoie, iar cu ăia anarhişti ne descurcăm noi cumva. Io mi-s şi de părerea generalului: să-i spânzurăm pe toţi anarhiştii ăştia de-i prindem îndemnând la revoltă. Da' şi cu amiralul: că nu avem noi chef de nicio mişcare secretă împotriva împăratului pe insula noastră. Să

fie scoşi în afara legii, da. Şi-i şi de partea ta, Dirk, că nu-i cum zice la lege de-i spânzurăm când se poartă paşnic. Dar care clipeşte măcar şi-i prins că-i din rândul anarhiştilor să fie biciuit pe cinste, să fie însemnat cu fierul şi să fie alungat din insulă pe vecie.

— Dirk? îl întrebă Longstaff.

— Sunt de aceeaşi părere cu domnul Brock. Dar fără să folosim biciul şi să-i pedepsim cu înfierarea. Metodele astea aparţin Evului întunecat.

— Din câte-i cunosc eu pe păgânii ăştia, interveni generalul cu o mutră îngreţoşată, ăştia sunt încă în întunecatul Ev. Dacă aparţin unui grup scos în afara legii, bineînţeles că trebuie pedepsiţi. Bătaia cu biciul e o pedeapsă obişnuită. Să spunem cincizeci de lovituri. Iar înfierarea lor cu fierul roşu pe obraz e o pedeapsă corectă îngăduită de codul penal englez în cazul anumitor nelegiuiri. Să-i însemnăm şi cu fierul. Dar şi mai bine să-i spânzurăm pe primii doisprezece pe care-i prindem şi restul se vor evapora singuri ca dervişii.

— Însemnaţi-i cu fierul pentru totdeauna, izbucni Struan, şi nu le veţi mai da şansa să devină vreodată nişte buni cetăţeni.

— Nişte buni cetăţeni nu se strâng în societăţi secrete anarhiste, dragul meu domn, făcu generalul. Şi numai un adevărat gentleman poate aprecia adevărata valoare a sfatului pe care l-am dat.

Struan simţi cum i se urcă sângele la cap.

— Când vei mai face a doua oară o afirmaţie de acest fel, domnul meu, am să-mi trimit secundantul să te invite la duel şi ai să te trezeşti cu un glonte între ochi.

Se lăsă o linişte încordată. Alb la faţă de tulburare, Longstaff bătu în masă.

— Vă interzic la amândoi să mai continuaţi o astfel de discuţie. E interzis!

Îşi scoase batista brodată şi îşi şterse sudoarea care-i apăruse deodată pe frunte. Îşi simţi gura

uscată şi acră.

— Excelenţă, sunt de acord cu cele spuse, reluă generalul. Şi sugerez încă o dată că chestiunea depinde de autorităţi, şi numai ele sunt în măsură să hotărască: adică dumneavoastră. Împreună cu amiralul şi cu mine suntem cei chemaţi să hotărâm în astfel de probleme. Nu e de… competenţa neguţătorilor.

— Dragul meu general, eşti atât de umflat de gaze, interveni Brock, încât de-ai să tragi o băşină de aici din Canton, mare lucru dacă n-o să dărâme poarta de la Turnul Londrei!

— Domnule Brock! sări Longstaff. Te rog să nu…

Generalul ţâşni în picioare.

— Bunul meu domn, am să-ţi rămân recunoscător dacă-ţi vei păstra astfel de observaţii pentru dumneata.

— Io nu-s bunul dumitale domn. Io mi-s neguţător cu China, pe Dumnezeul meu, şi cu cât o să afli mai repede treaba asta cu atât mai bine. S-au cam dus vremurile alea când unul ca mine trebuia să pupe-n cur unul ca dumneata, pen' un frenţit de titlu care, fie că-ţi convine, fie că nu, întâi era făcut cadou curvei regelui, bastardului unui rege, sau câştigat cu cuţitul ce se înfigea în spinarea unui rege.

— Pe Dumnezeu! Cer satisfacţie. Secundanţii mei se vor prezenta la dumneata încă azi!

— Domnule, nu se va duce nimeni nicăieri, izbucni Longstaff plesnind cu palma în masă. Dacă se mai stârneşte zâzanie între voi doi, vă trimit pe amândoi în ţară sub escortă, şi vă traduc dinaintea Consiliului Privat. Eu sunt reprezentantul plenipotenţiar al Maiestăţii sale în Asia şi aici eu sunt legea. Fir-ar să fie! Dar este necuviincios! Să vă cereţi amândoi scuze unul altuia. Vă ordon! Imediat!

Amiralul abia îşi ascunse bucuria încrâncenată. Horatio se uita de la unul la celălalt şi nu-i venea

să creadă. Brock ştia că Longstaff avea puterea să acţioneze împotriva lui şi nici nu voia să se dueleze cu generalul. Şi în plus era furios pe sine că se lăsase târât într-o dispută pe faţă.

— Domnule, îţi cer scuze că te-am numit o mare băşină!

— Iar eu îmi cer scuze pentru că aşa mi s-a ordonat să fac!

— Cred că deocamdată o să încheiem reuniunea, spuse Longstaff, simţind o mare uşurare. Da. Domnilor, vă mulţumesc pentru sfaturile dumneavoastră. Deocamdată amânăm orice hotărâre. Să ne îngăduim timp să medităm, nu?

Generalul îşi puse cascheta din blană de urs, salută şi dădu să se îndrepte spre uşă, făcând să-i sune pintenii şi sabia.

— O, domnule general, apropo, îl opri Struan degajat. Am auzit că marina a provocat armata la un meci de lupte.

Generalul se opri scurt, cu mâna pe mânerul uşii, şi se zbârli cu totul când îşi aminti observaţiile pe care le făcuse într-adins amiralul la adresa soldaţilor lui.

— Mda. Dar tare mi-e teamă că nu va fi cine ştie ce meci.

— De ce, domnule general? sări nervos amiralul, amintindu-şi de observaţiile făcute de către general în legătură cu minunaţii săi lupi de mare.

— Domnule, pentru că aşa cum spun, omul nostru va învinge. Şi asta fără mare efort.

— De ce nu programaţi meciul acesta chiar în ziua în care are loc balul? le sugeră Struan. Vom socoti asta drept o mare cinste şi vom fi fericiţi să putem contribui şi noi financiar la premiul ce se va acorda. Să zicem cincizeci de guinee.

— Struan, foarte generos din partea dumitale, dar nu cred că armata va fi pregătită până atunci pentru confruntare.

— Pe Dumnezeul meu! Va fi în ziua balului! se repezi generalul roşu la faţă. O sută de guinee pariu pe omul nostru.

— S-a acceptat, îi replicară amiralul şi Brock în acelaşi timp.

— Primesc, o sută de guinee pariu cu fiecare dintre voi! şi generalul se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere.

Longstaff îşi turnă nişte sherry.

— Domnule amiral?

— Nu, mulţumesc, sir. Cred că am să mă întorc pe navă.

Amiralul îşi luă sabia, se înclină spre Struan şi Brock, salută şi ieşi şi el.

— Nişte sherry, domnilor? Horatio, fă tu pe gazda, da?

— Bineînţeles Excelenţă, spuse Horatio, fericit că în fine avea şi el ceva de făcut.

— Mulţam, făcu Brock după ce goli dintr-o mişcare paharul şi-l întinse să i se mai umple o dată. Cam bun la gust. Vă funcţionează excelent ceru' gurii, Excelenţă. Ei, Dirk, fiule, tu ce zici?

— Şi acum chiar că trebuie să te dojenesc, domnule Brock. De neiertat să-i spui una ca asta. Lordul…

— Îhî, sir! replică de îndată Brock, făcând-o pe pocăitul. Aţi avut dreptate. Io am greşit-o. Mare lucru că vă avem pe dumneavoastră aici ca guvernator. Şi când o să daţi proclamaţia aia cu portul liber?

— Ei, ăăă, nu-i nicio grabă. Trebuie mai întâi să terminăm cu anarhiştii ăştia.

— De ce să nu punem amândouă problemele la punct odată? interveni Struan. De îndată ce vă întoarceţi la Hong Kong. De ce să nu le acordăm supuşilor noştri britanici de origine chineză circumstanţele îndoielii? Să-i expulzăm, dar fără să-i biciuim şi fără să-i însemnăm cu fierul roşu, pentru început. Aşa-i cinstit. Ce zici, Tyler?

— Dacă zici tu aşa şi Excelenţa sa-i de aceeaşi părere, răspunse Brock foarte încântat.

Comerţul mersese de minune, *Gray Witch* era de-acum departe şi taman în frunte, în Happy Valley construcţiile se ridicau iute, între Struan şi Culum era o duşmănie deschisă, iar acum se vede că Hong Kong-ul va deveni port liber. Da, Dirk, fiule, îşi spuse el încântat peste măsură, încă mai eşti şi tu bun la ceva. Eşti deştept şi ager ca un bici. Şi dacă reuşeşti cu portul liber atunci vei fi iertat pentru multe drăcării pe care le-ai făcut tu la viaţa ta. Iar în doi ani, navele noastre cu aburi o să te aducă din nou la faliment.

— Da, făcu el, dacă sunteţi amândoi de acord. Dar n-o să treacă multă vreme şi tot o să trebuiască să folosiţi şi biciul şi fierul roşu.

— Eu sper tare mult că nu se va întâmpla una ca asta, spuse Longstaff. Greţoasă treabă. Dar legea trebuie impusă cu forţa şi nelegiuiţii pedepsiţi. Excelenţă soluţie pentru ăia… ăăă, cum le-aţi spus, domnule Brock? A, da, triazii. O să le spunem de acum chiar aşa, triazi. Horatio, întocmeşte o listă cu caracterele pentru denumirile tong pe care Excelenţa sa Ching-so ne-a furnizat-o şi o să le lipim peste tot dimpreună cu proclamaţia. Ia notează în vreme ce încerc să mă gândesc: „Toate ordinele tong de mai jos sunt scoase în afara legii şi pe viitor vor fi cunoscute sub denumirea generală de „triade”. Pentru vina de a aparţine triadei pedeapsa va fi deportare imediată şi predarea către autorităţile chinezeşti. Pedeapsa pentru incitare la revoltă împotriva guvernului Maiestăţii sale britanice sau împotriva înălţimii sale împăratul Chinei va fi spânzurătoarea.

Capitolul şaisprezece

În bătaia lunii pline, satul Aberdeen stătea tăcut, în întuneric deplin şi îmbâcsit de umezeală. Uliţele erau pustii, uşile cocioabelor proptite bine cu drugi. În apele mocirloase, neclintite, stăteau ancorate sute de sampane. Şi deşi oamenii stăteau şi pe ele claie peste grămadă, aşa cum stăteau înghesuiţi şi în colibe, nu se auzea niciun sunet, nu se observa nicio mişcare.

Struan stătea în picioare la locul dinainte stabilit, la răscrucea de dinainte de intrarea în sat, lângă fântână. Fântâna avea ghizd de piatră şi Struan prinsese trei felinare pe ghizd. Era singur, iar ceasul de buzunar din aur îi arăta că ar cam fi fost vremea. Se întreba dacă Wu Kwok şi oamenii lui vor veni din sat, de pe sampane sau de pe colinele pustii din apropiere. Sau poate de pe mare.

Cercetă marea. Pe faţa ei nu mişca nimic în afară de valuri. Undeva în beznă, navigând cu vânt strâns, se afla *China Cloud,* cu toţi oamenii ei pregătiţi de luptă. Se afla prea departe pentru a-l vedea ce face, dar destul de aproape ca să zărească lumina felinarelor. Ordinele sale erau limpezi: dacă felinarele se stingeau deodată, oamenii lui trebuiau să sară în bărci şi să vină la ţărm înarmaţi cu muschete şi săbii de abordaj.

Dinspre ţărm veneau abia auzite vocile şoptite ale celor câtorva oameni pe care-i adusese cu sine. Aşteptau lângă cele două cutere, înarmate şi gata de a interveni, de pe care oamenii de asemenea nu pierdeau din ochi lumina felinarelor. Îşi încordă auzul, dar nu fu în stare să priceapă limpede ce discutau. Aş fi mai în siguranţă dacă aş fi singur de tot, îşi spuse el. Nu vreau să tragă nimeni cu coada ochiului la ce se va întâmpla. Dar ar fi o mare nebunie să viu la ţărm fără nicio pază. Ba mai rău, mi-aş provoca într-un fel *joss*-ul. Mda.

Încremeni când un câine mârâi în liniştea ce domina satul. Ciuli urechile şi privi în beznă să surprindă vreo mişcare de umbre. Dar nu surprinse nimic şi pricepu că acel câine dădea târcoale gunoaielor. Se rezemă de ghizdul fântânii şi încercă să se relaxeze, gândindu-se cu mulţumire că era din nou pe insulă. Mulţumit că May-may şi copiii se aflau la adăpost în casa ce fusese construită pentru ei special în Happy Valley.

Robb şi Culum se descurcaseră ca nişte experţi cu toate câte trebuiseră înfăptuite în vreme ce el fusese plecat. Căsuţa, cu ziduri de jur împrejur şi porţi trainice, fusese terminată. La ea munciseră două sute cincizeci de oameni zi şi noapte. Mai erau încă multe amănunte de pus la punct, toată grădina de plantat, dar casa putea fi de acum locuită, fiind cea mai mare parte mobilată. O durase din cărămidă, zidise şi un şemineu, iar acoperişul era din lemn. Camerele aveau grinzi deasupra, majoritatea pereţilor fuseseră acoperiţi cu tapet de hârtie, da câţiva erau pictaţi şi pe toţi se aflau ferestre de sticlă.

Casa dădea cu faţa spre mare şi era formată dintr-un salon principal, sufragerie, şi un living încăpător. Spre vest, un rai înconjurat de grilaje, în jurul grădinii, cu totul separat de restul casei. Aici erau locuinţa lui May-may şi camerele copiilor, iar dincolo de aceste încăperi dependinţele servitorilor.

Doar cu două zile înainte îi adusese Struan în casă şi-i rânduise pe fiecare la locul lor: pe May-may, copiii, şi Ah Sam, amah. Adusese cu el de la Canton un tânăr bucătar credincios, pe nume Lim Din, o spălătoreasă amah şi nişte *face-inveţe* – cum erau numite fetele care ajutau în bucătărie. Şi cu toate că niciun european nu o zărise măcar pe May-may, toţi erau convinşi că Tai-Panul îşi adusese şi-şi instalase amanta în prima locuinţă permanentă ce se putea de-acum locui din Hong Kong. Făceau haz între ei pe seama lui sau, din

gelozie, îl condamnau pentru asta. Dar nevestelor lor nu le suflară o vorbă. Când le va veni şi lor vremea şi vor putea, visau să-şi aducă şi ei câte o amantă, şi cu cât trăncăneau mai puţin acum despre asta cu atât mai bine. Iar nevestele care cam bănuiau ele ce se întâmplă, îşi păstrau cumpătul: tot nu aveau ce face.

Struan era foarte încântat de casa lui, de felul cum înaintau lucrările la antrepozite şi la factorie. Era mulţumit de asemenea şi de ecoul public al relaţiilor reci dintre el şi Culum. Pe ocolite, Culum îl lăsase să înţeleagă că Brock încercase să-l tatoneze, că Wilf Tillman îl invitase la bordul luxoasei nave de opiu a firmei Cooper şi Tillman, unde-l primiseră împărăteşte. Culum pomenise că acolo se discutase mai mult despre comerţ, că viitorul Asiei depindea în cea mai mare măsură de cooperare, în mod special de cooperarea dintre cei de origine anglo-saxonă. Mai amintise că la cină participase şi Shevaun, că era frumoasă foc şi plină de viaţă.

Din apă ţâşni un peşte, rămase o clipită suspendat în aer şi apoi căzu înapoi. Struan îşi încordă un moment atenţia, ascultă. Apoi se linişti din nou şi-şi lăsă mintea să-i colinde. Shevaun ar fi o pereche bună pentru Culum, se gândi Struan fără niciun fel de ranchiună. Sau chiar pentru tine. Mda. Ar fi o gazdă minunată şi ar fi o interesantă atracţie la banchetele pe care o să le dai la Londra. Pentru lorzi şi ladies şi membrii parlamentului. Şi pentru miniştrii din cabinet. O să-ţi cumperi şi tu un titlu de baronet. Îţi poţi permite să-ţi cumperi un titlu de zece ori mai scump. Dacă *Blue Cloud* ajunge prima în ţară. Sau a doua. Chiar şi a treia… atâta vreme cât ajunge teafără şi nevătămată. Dacă acest sezon se încheie cu bine, atunci poţi să-ţi cumperi şi un titlu de conte. Shevaun e destul de tânără. Şi aduce cu ea o zestre utilă şi interesante legături politice. Dar cum rămâne cu Jeff Cooper?

E îndrăgostit până peste cap de ea. Dacă fata îi spune nu, asta îl priveşte numai pe el.

Dar cum rămâne cu May-may? O nevastă chinezoaică i-ar putea îngrădi intrarea în sanctuarul aristocraţiei? Bineînţeles. Ea va cântări greu pe talerul ce-ţi stă împotrivă. Nici nu se pune problema. Dacă nu-ţi iei nevasta potrivită, nu vei putea participa cu niciun chip la viaţa societăţii din Anglia. Diplomaţia se face mai ales în saloanele intime, în plină bogăţie. Ar fi mai bună poate fata unui lord sau conte, ori a vreunui ministru? Aşteaptă până ajungi acasă, nu? Mai e timp berechet.

Mai e oare?

Un câine lătră strident şi apoi începu să schelălăie când ceilalţi se repeziră la el. Zarva luptei pe viaţă şi pe moarte se înteţi, apoi se domoli, iar în final se stinse cu totul. Se lăsă din nou liniştea tulburată doar de mârâitul înfundat, hăpăitul şi încăierarea în beznă a celor victorioşi care începuseră să înfulece.

Struan supraveghea sampanele, stând cu spatele la felinare. Văzu o umbră care începu să se mişte, apoi o a doua, îndată un grup întreg de chinezi părăseau oraşul plutitor, adunându-se pe ţărm. Îl zări pe Scragger. Struan îşi potrivi pistolul mai la îndemână şi aşteptă liniştit, cercetând întunericul în căutarea lui Wu Kwok. Oamenii ajunseră la potecă fără să facă niciun zgomot, cu Scragger prudent plasat în mijlocul lor. Se opriră lângă fântână şi se uitară la Struan. Erau toţi tineri, abia trecuţi de douăzeci de ani, îmbrăcaţi cu nişte tunici negre şi pantaloni negri, sandale împletite în picioare, pălării mari de culi le ascundeau feţele.

— Să ai parte de o noapte minunată, Tai-Pan, îi spuse încet Scragger, pregătit şi gata să se retragă pe loc la nevoie.

— Unde-i Wu Kwok?

— Te roagă de iertare, dar tare mai e ocupat. Uite-i pe cei o sută. Hai, alege pe care vrei şi să

terminăm mai repede.

— Spune-le să se grupeze câte zece şi să se dezbrace de tot.

— Să se dezbrace zici?

— Da. Să se dezbrace! Pe Dumnezeul meu!

Scragger se holbă la Struan, apoi ridică din umeri şi se întoarse la oamenii lui şi vorbi cu ei şoptit în limba aceea cântată. Chinezii începură să sporovăiască între ei încet, apoi se grupară câte zece şi-şi scoaseră veşmintele de pe ei.

Struan făcu semn cu degetul spre prima grupă de zece şi aceştia se arătară la lumină. Din unele grupuri Struan alese doar un singur om, din altele câte doi, trei, din câteva nu alese niciunul. Alegea cu cea mai mare grijă. Ştia că acum îşi forma forţa de asalt cu care avea să pătrundă în inima Chinei. Dacă avea să izbutească să-i supună propriei lui voinţe. Pe cei care-i ocoleau privirea îi înlătura de îndată. Trecea fără să se oprească peste cei care aveau coada părului unsuroasă şi neîngrijită. Pe cei cu un fizic şubred nici nu-i lua în seamă. Cei care aveau faţa însemnată de urmele vărsatului aveau un punct în favoarea lor, fiindcă Struan ştia că vărsatul de vânt făcea ravagii pe nave indiferent de mare, şi că cel care avusese boala asta şi scăpase era de-acum imun, puternic şi cunoştea bine cât preţuia viaţa. Îi alegea pe cei cu urme de răni de cuţit vindecate frumos. Îi aproba pe cei care stăteau goi fără să le pese. În acelaşi fel în care îi cerceta atent pe alţii care nu suportau să se ştie goi, ştiind bine că brutalitatea şi marea sunt buni tovarăşi. Pe unii îi alegea citindu-le ura în priviri, iar pe alţii pentru că aşa-i venise lui când le privise mutrele. Scragger urmărea selectarea oamenilor cu tot mai multă nelinişte. Îşi scoase de mai multe ori cuţitul şi-l înfipse în pământ. În cele din urmă Struan termină.

— Ăştia-s oamenii de care am nevoie. Acum se pot îmbrăca toţi.

Scragger lătră un ordin şi oamenii se îmbrăcară. Struan luă nişte foi de hârtie şi-i înmână lui Scragger una dintre ele.

— Acum citeşte-le oamenilor cu voce tare.

— Ce-s astea?

— Un act cu regulamentul. Ce plată li se cuvine şi condiţiile pentru cinci ani de angajare. Fiecare va trebui să semneze câte o foaie din asta.

— Nu citesc. Şi ce rost mai au hârtiile, ei? Wu Fang Choi le-a zis că vreme de cinci ani sunt ai dumitale.

Struan îi întinse altă foaie acoperită cu caractere chinezeşti.

— Dă-o cuiva care ştie să citească. Semnează fiecare dintre ei, altfel nu-i primesc şi târgul s-a încheiat aici.

— Adică să facem lucrurile aşa cum se cuvine, da?

Scragger luă hârtia şi-l strigă pe un chinez scund, însemnat de vărsat, care fusese ales. Omul se apropie, luă hârtia, o cercetă la lumina felinarului. Scragger făcu un semn poruncitor către cei care fuseseră respinşi şi toţi dispărură spre sampane. Omul începu să citească.

— Cum îl cheamă?

— Fong.

— Fong şi mai cum?

— Fong şi mai cum vrei. Cine ştie ce nume poartă maimuţele astea?!

Chinezii ascultau atenţi ce le citea Fong. La un moment dat izbucniră într-un râs înăbuşit, nervos.

— Ce-i aşa de vesel? îi întrebă Scragger în dialectul cantonez. Lui Fong îi trebui multă vreme ca să explice.

— Ce-i cu aiureala asta, ei? Trebuie să făgăduiască toţi că vreme de cinci ani nici nu pun mâna pe-o muiere, nici nu se însoară? Nu e cinstit. Ce-ţi închipui că-s ăştia?

— Scragger, e angajamentul obişnuit. Toate celelalte documente sunt la fel.

— Dar nu pe un contract de marinar, Dumnezeule!

— Urmează să devină căpitani şi ofiţeri, aşa că trebuie să aibă un contract semnat. Pentru a intra în legalitate.

— Dacă mă întrebi, aş zice că aiureala asta nu e nimerită deloc. Vrei să zici că nu se pot culca cu o muiere vreme de cinci ani?

— E doar o formalitate. Dar de căsătorit nu se pot căsători, asta sigur.

Scragger se întoarse spre oamenii lui şi le ţinu o scurtă cuvântare. Din nou izbucniră râsete.

— Le-am spus că trebuie să te asculte ca pe Dumnezeul lor. Mai puţin chestia cu muierile! Îşi şterse sudoarea de pe frunte. Wu Fang Choi le-a zis că-s ai dumitale vreme de cinci ani. Aşa că nu mai trebuie să-ţi faci griji.

— Dar de ce eşti atât de nervos?

— Nu-i nimic, nu-i nimic, ascultă ce-ţi zic eu.

Fong continuă să citească. Se lăsă tăcere, apoi cineva ceru ca una dintre clauze să fie repetată. Interesul lui Scragger spori. Se vorbea de plata lor. Cei ce urmau să devină căpitani primeau cincizeci de lire în primul an, şaptezeci în al doilea şi al treilea, o sută când primeau funcţia de secund şi o sută cincizeci pentru cea de comandant. Precum şi a şaisprezecea parte din profit la orice navă pe care o conduceau în calitate de căpitani. O primă de douăzeci de lire dacă învăţau destulă engleză în trei luni.

— O su' cinj' de lovele nu câştigă ei nici în zece ani, făcu Scragger.

— Vrei o comandă?

— Eu mi-s bucuros şi cu cât mă aleg eu în slujba de-acum, mulţam foarte frumos. Scragger îşi schimonosi mutra când îi veni în minte un gând. Nu scoate el Wu Fang paralele astea să le dea, adăugă el lipsit de convingere.

— Şi nici n-o să-i ceară nimeni. Oamenii ăştia o să câştige cu munca lor fiecare penny pe care-l

dobândesc, poţi să fii convins. Sau de nu vor fi în stare vor fi expediaţi la ţărm.

— Câtă vreme nu plăteşte patronul meu, poţi să-i plăteşti dumneata cât pofteşti şi să-ţi părăduieşti paralele.

După ce Fong termină de citit documentul, Struan îl puse pe fiecare să-şi scrie numele în caractere chinezeşti pe câte o copie. Toţi ştiau să scrie. Apoi le mâzgăli mâna stângă cu tuş de sigiliu şi le imprimă palma pe dosul documentului.

— Asta ce mai e?

— Urma fiecărei mâini e diferită. Aşa cunosc pe fiecare dintre ei, indiferent cum îl cheamă. Unde-s copiii?

— Vrei să se ducă oamenii la bărci?

— Da.

Struan îi dădu un felinar lui Fong şi-i făcu semn să se îndrepte spre ţărm. Ceilalţi îl urmară în tăcere.

— Tai-Pan, deşteaptă chestia cu alesul oamenilor şi cu hârtiile astea. Eşti deştept nevoie mare. Scragger linse gânditor capătul cuţitului. Am auzit că l-ai lăsat mască pe Brock ăla. Chiar şi când a fost cu tezaurul.

Brusc bănuitor, Struan îi aruncă iute o privire cercetătoare lui Scragger.

— În timpul atacului piraţilor au fost şi europeni, cel puţin aşa spune Brock. Erai şi tu printre ei?

— Dacă Wu Fang mi-ar fi poruncit să mă duc şi eu atunci n-ar mai fi dat greş atacul, Tai-Pan. Lui Wu Fang Choi nu-i place să dea greş niciodată. Trebuie să fi fost nişte muieri de bărbaţi de prin părţile alea. Groaznic.

Scragger cercetă bezna de jur împrejur. Când se convinse că nu mai era nimeni în preajmă, îi spuse conspirativ:

— Wu Kwok e din insulele Fukieneze. De baştină-i din Quemoy, ei? Ştii insula aia?

— Da.

— În noaptea solstiţiului de vară acolo o să fie mare bairam. Wu Kwok o să fie şi el prezent, nicio grijă. Ceva în legătură cu strămoşii lui! Prin ochii lui Scragger trecu o lucire răutăcioasă. Dacă prin apele alea se întâmplă să treacă o fregată sau două, ei bine, poate fi prins ca un şobolan de gunoaie în butoi.

Struan zâmbi dispreţuitor.

— Cum să nu!

— E adevărul adevărat, jur pe Dumnezeu. Ai jurământul meu, pe Dumnezeu. Ticălosul ăsta m-a tras pe sfoară şi m-a făcut să jur în faţa dumitale când era minciună gogonată ce spusese el, şi eu nu iert una ca asta. Jurământul lui Scragger e la fel de valabil ca şi al dumitale.

— Mda. Bineînţeles. Crezi că aş putea să am încredere într-un om care-şi vinde stăpânul ca pe-un şobolan?

— Da' nu e stăpânul meu, Wu Fang Choi mi-e patron, nimeni altul, i-am jurat credinţă numai lui, nimănui altuia. Jur.

Struan îl privi lung pe Scragger.

— Am să mă mai gândesc la noaptea solstiţiului de vară.

— Jur. Vedea-l-aş mort, Dumnezeule. Un om n-are altceva între el şi pedeapsa iadului decât jurământul. Porcul ăla şi-a bătut joc de jurământul meu, bată-l Dumnezeu să-l bată. Şi-l vreau mort pen' asta.

— Unde-s copiii?

— O să ajungă oameni cu carte, cum ai spus?

— Hai, grăbeşte-te, vreau să plec.

Scragger se întoarse şi şuieră spre beznă. Dinspre sampane trei mogâldeţe de umbre se arătară. Copiii păşeau cu grijă pe schela şubredă de coborâre la mal şi apoi o porniră grăbiţi pe potecă. Când băieţii se arătară în lumină, Struan făcu ochii mari. Unul era chinez, al doilea eurasian. Al treilea era însă un ţânc murdar şi cu desăvârşire englez. Chinezul era îmbrăcat luxos cu roba tradiţională,

coada groasă şi bine împletită. Ducea în mână un sac. Ceilalţi doi erau îmbrăcaţi în chip înduioşător în nişte veşminte rufoase ce aminteau doar de departe portul unor copii din Anglia, cu nişte haine din postav ţesut în casă, pălării soioase, pantaloni şi încălţări încropite, cusute grosolan. Într-un băţ pe umăr purtau câte o desagă ce se bălăngănea. Şi toţi trei se străduiau – fără să prea reuşească – să-şi ascundă spaima.

— Ăsta-i Wu Pak Chuk, spuse Scragger.

Puştiul chinez făcu o plecăciune temătoare.

— E nepotul lui Wu Fang Choi. Unul dintre ei, dar nu din partea lui Wu Kwok. Iar ăştialalţi doi îs ţâncii mei.

Arătă plin de mândrie spre puştiul cel mai mic, care începu să se tragă înspăimântat înapoi fără să vrea.

— Ăsta-i Fred. Are şase anişori. Iar ăsta-i Bert, de şapte.

Făcu un semn uşor şi amândoi băieţii îşi scoaseră pălăriile şi se înclinară îngăimând ceva cuprinşi de panică, apoi se uitară iar la tatăl lor să vadă dacă făcuseră cum se cuvine. Bert, eurasianul, îşi ţinea coada făcută colac sub pălărie, dar acum, după atâta foială, coada îi spânzura pe spate. Cel mai mic avea un păr slinos pe care, ca şi taică-său, îl legase cu o bucată de sfoară cătrănită la spate.

— Flăcăilor, ia veniţi încoace, le spuse Struan înduioşat.

Cel mai mic îl luă pe frate-său vitreg de mână şi amândoi înaintară încet. Se opriră şi abia de mai suflau. Englezul cel mic îşi şterse cu dosul mâinii mucii de la nas.

— Tu eşti Fred?

— Da, înălţimea voastră, îngăimă el abia auzit.

— Vorbeşte ca lumea, îi spuse Scragger, şi puştiul izbucni: Da, înălţimea voastră, io mi-s Fred.

— Io-s Bert, înălţimea voastră.

Eurasianul se pierdu cu firea când Struan îl privi. Era un băiat înalt, frumuşel, cu nişte dinţi albi şi o piele aurie. Se arăta şi cel mai înalt dintre toţi. Struan se uită la Wu Pak. Băiatul lăsă ochii în jos şi începu să scormonească pământul cu piciorul.

— Nu vorbeşte englezeşte?

— Nu, dar Bert aici de faţă vorbeşte şi limba lui. Iar Fred mai rupe şi el câteva cuvinte. Mama lui Bert e fukieneză, spuse Scragger şi mai încurcat.

— Fred, unde-i maică-ta?

— Moartă, înălţimea voastră, scânci puştiul. E moartă, sir.

— A murit de fo doi ani. A doborât-o scorbutul, adăugă Scragger.

— Aveţi şi femei englezoaice în flota voastră?

— Unii da. Ia duceţi-vă acolo, băieţi, le spuse el şi ţâncii se îndreptară în fugă spre locul arătat, rămânând stană, destul de departe ca să nu audă ce se vorbeşte.

Wu Pak şovăi o vreme apoi fugi şi el lângă ceilalţi. Scragger coborî vocea:

— Mama lui Fred a fost condamnată la deportare. Expediată în colonie acum zece ani pentru că a fost prinsă furând cărbune în miezul iernii. Am fost căsătoriţi de un preot în Australia, dar era un popă renegat aşa că s-ar putea ca această căsătorie să nu prea fie în regulă. Dar am fost căsătoriţi totuşi. Înainte de a muri i-am jurat să am grijă ca ţâncul să o apuce pe căi drepte.

Struan dădu la iveală alte hârtii.

— Astea îmi dau dreptul să le fiu tutore băieţilor. Până când împlinesc douăzeci şi unu de ani. Pentru băieţii tăi poţi semna tu. Dar ce facem cu Wu Pak? Ar putea să-ţi fie rudă.

— Eu le însemnez pe toate. Ai una să i-o dau şi lui Wu Fang să vadă? Adică ce-am însemnat eu?

— Da. Poţi lua una cu tine.

Struan începu să completeze numele, dar Scragger îl opri.

— Tai-Pan, nu le pune băieţilor numele de Scragger. Dă-le alt nume. Oricare îţi place, nu-mi spune care, adăugă el iute. Oricare. Gândeşte-te la unul bun.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, mâna îi tremura când apucă pana să pună cruce.

— Fred trebuie să mă uite pe mine. Şi pe maică-sa. Pentru Bert fă tot ce trebuie făcut, da? Maică-sa-i încă femeia mea, şi pentru o păgână nu e rea deloc. Fă tot ce-ţi stă în puteri pentru ei şi ai în mine un prieten pe viaţă. Îţi jur. Să fie învăţaţi să-şi spună rugăciunile aşa cum trebuie! Îşi suflă nasul în degete şi se şterse de nădragi. Wu Pak trebuie să-i scrie o dată pe lună lui Jin-qua. Ah, era să uit, îl încarci pe Jin-qua cu cheltuielile pentru şcoală şi toate celelalte. O dată pe an. Toţi merg la aceeaşi şcoală şi trăiesc laolaltă.

Îi făcu semn puştiului chinez. Wu Pak se apropie împotriva voinţei lui. Scragger făcu un semn cu mâna spre bărci şi băiatul se îndreptă într-acolo ascultător. Apoi îşi chemă cu degetul proprii lui copii.

— Flăcăi, de-acum eu plec.

Băieţii se repeziră la el şi se agăţară de el, implorându-l să nu-i trimită departe de el, în vreme ce lacrimile li se scurgeau şiroaie pe obraz, cuprinşi de o spaimă copleşitoare… Scragger îi împinse la o parte şi se sili să strige la ei:

— Ei, acum ştergeţi-o. Să-l ascultaţi pe Tai-Pan aici de faţă. O să vă fie ca un tată.

— Tăticule, nu ne trimite de-acasă, începu Fred cu un glăscior ce-ţi trezea mila. Am să fiu un copil cuminte. Şi eu şi Bert o să fim copii cuminţi, tăticule, nu ne alunga de-acasă.

Rămaseră în picioare copleşiţi de îndurerarea lor, cu umerii încovoiaţi. Scragger tuşi tare să-şi cureţe gâtlejul şi scuipă. După o clipă de şovăire, îşi smulse cuţitul şi-l apucă pe Bert de coadă. Eurasianul scânci de spaimă şi se zbătu să scape. Dar Scragger îi reteză coada şi-l plesni pe puşti

destul de tare ca să-l dezmeticească din starea aceea de şoc, dar nu prea rău.

— Ah, tată, scânci Fred cu vocea piţigăiată şi tremurătoare, doar ştii că Bert i-a promis maică-sii să-şi îngrijească părul.

— Mai bine s-o fac eu acum, Fred, decât altcineva, îi răspunse Scragger cu vocea spartă. De-acum Bert nu mai are nevoie de coada asta. O să fie şi el şcolit ca şi tine.

— Nu vreau să fiu şcolit, vreau acasă!

Scragger îşi trecu mâna prin părul lui Bert pentru ultima dată. Apoi la fel şi prin părul lui Fred.

— Adio, copiii mei, îngăimă el.

O luă la fugă şi bezna îl înghiţi.

Capitolul şaptesprezece

— De ce pleci atât de devreme, Tai-Pan? întrebă May-may înăbuşindu-şi un căscat. Cele două ore de somn de azi-noapte nu-s destul. O să-ţi pierzi vigoarea.

— Hai, şterge-o, fetiţo. Şi ţi-am mai spus să nu stai să mă aştepţi.

Struan împinse farfuria în care servise micul dejun şi May-may îi mai turnă nişte ceai. Era o dimineaţă minunată. Soarele pătrundea în încăpere prin geamul cu zăbrele şi arunca pe podea forme delicate. May-may încercă să nu mai audă ciocanele şi fierăstraiele de la construcţiile ce se ridicau peste tot pe plaja de la Happy Valley, dar nu reuşi. Îndurau zarva aceea permanentă şi copleşitoare, zi şi noapte, de trei zile de când sosiseră.

— Mai sunt o mulţime de lucruri de făcut, şi vreau să fiu sigur că totul e în bună rânduială pentru bal, îi spuse Struan. Şi trebuie să înceapă la o oră după apusul soarelui.

Pe May-may o trecu un fior de plăcere când îşi aduse aminte de rochia ei făcută în taină, şi cât era de minunată.

— Să iei micul dejun o dată cu zorii e un obicei barbarie.

— Barbar… o corectă el. Dar nu e în zori acum. E ora nouă!

— Mie mi se pare că abia s-a luminat de ziuă! Îşi aşeză mai bine roba lungă de mătase de un galben pal, simţindu-şi sfârcurile sânilor tari sub ţesătura aceea. Şi cât o să mai ţină zgomotul asta horibilos?

— În vreo lună se cam termină. Duminicile bineînţeles că nu se lucrează, spuse el ascultând-o doar cu jumătate de ureche şi gândindu-se la câte îi mai rămăseseră de făcut în ziua aceea.

— Groaznic zgomotul ăsta, reluă ea. Şi ceva nu e în regulă cu casa asta.

— Ce zici? făcu el distrat, fără să asculte ce-i zicea.

— Casa asta are ceva rău în ea, o simt. Eşti sigur că *feng shui*-ul e corect, heya?

— Feng cum? tresări nedumerit şi se uită la ea ascultând-o acum cu toată atenţia.

May-may era îngrozită.

— Nu ai adus un domn *feng shui?*

— Cine mai e şi ăsta?

— Doamne Dumnezeule, Tai-Pan, făcu ea exasperată. Construieşti o casă şi nu consulţi *feng shui*-ul! Ce nebunie aiurită. Aiii iaaa! Încă azi mă ocup eu de asta.

— Şi ce face domnul acela căruia-i spui tu *feng shui* în afară de faptul că cere şi el bani? o întrebă Struan acru.

— El vine şi se convinge dacă *feng shui*-ul e corect, ce să facă!

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, ce mai e şi *feng shui*-ul ăsta?

— Dacă *feng shui*-ul e rău, în casă pătrund spiritele rele şi o să ai parte, de un *joss* groaznic, boli cumplite. Dacă *feng shui*-ul e bun, atunci niciun spirit rău nu pătrunde aici. Toată lumea ştie ce e aia *feng shui.*

— Tu eşti o bună creştină şi nu poţi crede în spirite rele şi tot felul de vrăjitorii cu hocus-pocus din astea.

— Tai-Pan, sunt perfect de acord cu tine, dar pentru o casă *feng shui*-ul e cumplit de important. Nu uita că aici suntem în China şi în China sunt…

— În regulă, May-may, îi replică el resemnat. Cheamă un *feng shui* din acela să descânte casa dacă aşa trebuie.

— El nu descântă, îi replică ea plină de sine. El nu face decât să afle dacă aici casa e aşezată pe un loc bun în privinţa curenţilor cerului, pământului şi

aerului. Şi dacă nu cumva e construită taman pe gâtul unui dragon.

— Ce?

— Doamne bunule Dumnezeu, cum zici tu câteodată! Dar ar fi de-a dreptul groaznic, fiindcă dragonul care doarme în pământ n-o să mai poată dormi liniştit. Doamne Dumnezeule, sper că nu suntem chiar pe gâtul lui. Sau pe cap! Ai putea tu să dormi cu o casă pe gâtul tău, ei? Sau pe capul tău? Bineînţeles că nu. Dacă dragonul e tulburat din somnul lui, atunci se întâmplă nişte lucruri fantastic de rele. O să trebuiască să ne mutăm în clipa aceea!

— Ridicol!

— Fantastic de ridicol, dar tot o să ne mutăm. Eu trebuie să am grijă să vă apăr pe toţi, da, da! E foarte important ca o femeie să-şi apere bărbatul ei şi familia ei. Dacă am construit casa pe un dragon ne mutăm, gata.

— Atunci să-i spunem domnului *feng shui* că mai bine să nu găsească niciun dragon prin preajmă, ce Dumnezeu!

May-may îşi împinse bărbia înainte.

— Domnii *feng shui* n-o să te înveţe pe tine să conduci o corabie… atunci de ce să-i înveţi tu pe ei cum e cu dragonii? E delicat de greu să ajungi un domn *feng shui.*

Struan era bucuros că May-may îşi revenise şi era iar ea cea de altădată. Băgase de seamă că de când se întorsese la Canton venind de la Macao, şi în timpul călătoriei spre Hong Kong fusese foarte distrată şi înţepată. Mai ales în ultimele zile. Şi avea şi dreptate, zgomotul ăsta era foarte supărător.

— Ei, eu am plecat.

— E bine dacă o invit pe Ma-ree Sin-clair azi încoace?

— Da, dar eu habar n-am pe unde o fi… nici dacă a sosit sau nu.

— E pe nava amiral. A sosit ieri cu amah a ei, Ah Tat, şi rochia de bal. E neagră şi tare drăguţă. O să te coste vreo două sute de dolari. Aiii iaaa, dacă mă lăsai pe mine să rezolv cu rochia asta te-aş fi scutit de şaizeci, şaptezeci de dolari, nu conteşte. Are cabina chiar lângă cea a lui frate-su.

— De unde ştii tu toate astea?

— Amah a ei e cea de-a patra fiică a surorii mamei lui Ah Sam. Şi la ce mai e bună o sclavă bună de gură ca Ah Sam dacă nu s-o ţină la curent pe maică-sa cu ce se întâmplă şi să-şi facă tot felul de relaţii şi să afle?

— Şi cum ţi-a spus mama lui Ah Sam?

— Ah, Tai-Pan, uneori eşti atât de caraghios, strigă May-may. Nu e vorba de mama lui Ah Sam, ci de mine! Toate sclavele chinezoaice spun stăpânei lor „mamă”. Aşa cum ţie îţi spune „tată”!

— Aşa-mi spune?

— Toţi sclavii îi spun stăpânului casei „tată”. E un obicei vechi şi plin de cuviinţă. Aşa că Ah Tat, sclava lui Ma-ree, i-a spus lui Ah Sam. Ah Sam, care-i un vierme puturos şi bun de nimic, de merită o biciuială bună, i-a spus mamei ei. Mie. E cât se poate de simplu. Da, da, şi ca să fim absolut corecţi, dacă ai vorbi chinezeşte, i-ai spune lui Ah Sam „fiică”.

— De ce vrei să te vezi cu Mary?

— Când n-ai cu cine vorbi te simţi atât de singură. Şi n-o să vorbim decât în dialectul cantonez, nu te teme. Ea ştie că sunt aici.

— Cum?

— Ah Sam i-a spus lui Ah Tat, îi spuse ea ca şi cum ar fi explicat unui copil. Fireşte că o veste atât de importantă Ah Tat i-a şi transmis-o mamei sale, i-a spus lui Ma-ree adică. Curva aia bătrână de Ah Tat e o comoară de secrete.

— Ah Tat e curvă?

— Doamne Dumnezeule, Tai-Pan, e doar o figură de stil. Ar trebui zău să te bagi în pat şi să te culci. În dimineaţa asta eşti tare prostuţ.

Struan îşi bău ceaiul şi dădu cana de-o parte.

— Şi nici nu-i de mirare când stau şi ascult atâtea bazaconii. Iau masa cu Longstaff, aşa că am să-i trimit vorbă lui Mary. La ce oră să-i zic să vină?

— Mulţumesc, Tai-Pan, nu contează. Mai bine o trimit pe Ah Sam. Aşa nu mai ştie nimeni nimic, în afară de servitori, şi ei şi aşa află totul, nu contează.

Lim Din deschise uşa. Era servitorul personal al lui Struan, şi bucătar, un dolofan îndesat şi scund, sărit de cincizeci de ani, îmbrăcat distins, cu pantaloni negri şi jiletcă albă. Avea o faţă rotundă, mereu veselă, şi nişte ochi ageri şi vicleni.

— Stapin, domnişor şi stapin venit vede mie. Poate?

— Stăpân care? Struan era uimit că cineva putea fi atât de lipsit de cuviinţă încât să poftească neinvitat.

Lim Din ridică din umeri.

— Stapin şi domnişor. Nu ştie care stapin care domnişor, cum?

— Nu contează, făcu Struan şi se ridică de la masă.

— Aşteptai musafiri?

— Nu.

Struan ieşi din încăpere şi trecu într-o mică antecameră. Deschise uşa şi apoi o închise în urma lui. Ajunse în coridorul care dădea în vestibul şi apoi în partea casei separată de rest, în faţă. În clipa în care ajunse în coridor ştiu că unul dintre musafiri era Shevaun. Mireasma ei, un parfum turcesc deosebit pe care numai ea îl folosea, schimbase în chip foarte delicat aerul din încăpere. Inima începu să-i bată mai iute şi supărarea lui se mai domoli în vreme ce parcurgea coridorul şi cizmele lui din piele moale răsunau pe podeaua de piatră, apoi intră în salon.

— Hello, Tai-Pan, îl întâmpină Shevaun.

Shevaun avea douăzeci de ani şi era graţioasă ca o gazelă. Părul de un castaniu întunecat cu reflexe

roşietice, mai închis la culoare decât al lui Struan, îi cădea în bucle prelungi. Sânii plini, strânşi în decolteul discret al rochiei de catifea verde, pluteau victorioşi deasupra mijlocelului de numai optsprezece inci. Gleznele delicate şi picioruşele i se arătau de sub o duzină de jupoane. Pe cap o bonetă verde, umbreluţă de soare de un oranj bătător la ochi. Da, îşi spuse Struan, se face tot mai frumoasă cu fiecare zi.

— Bună dimineaţa, Shevaun. Bună, Wilf.

— Bună dimineaţa. Iertare că am picat aşa fără să fim invitaţi.

Wilf Tillman se simţea deosebit de stânjenit.

— Unchiule, lasă, că nu-i nimic, interveni poznaş Shevaun. E un obicei american foarte vechi şi foarte bun să vii şi să urezi cele cuvenite de casă nouă.

— Acum nu suntem în America, draga mea! Şi ar fi vrut Tillman să fie în clipa aceea în America, iar Shevaun să fie măritată cum se cade cu Jeff Cooper, să nu-i mai poarte el de grijă. Fir-ar să fie de Shevaun, fir-ar să fie şi de Jeff, se gândi el. Doamne, cât aş fi vrut ca omul acela să-i facă şi el o curte mai convingătoare. Atunci nu mi-ar mai fi rămas decât să anunţ căsătoria şi cu asta basta. Dar toată fiţăraia asta prostească e tare caraghioasă. „Las-o să mai zburde o vreme. E timp destul”, spune Jeff mereu. Dar eu ştiu bine că de-acum nu prea mai e vreme de glumit, fir-ar să fie, mai ales acum când Struan a rămas fără nevastă. Sunt convins pe deplin că Shevaun i-a pus gând rău Tai-Panului. Altfel de ce-ar fi insistat atât să se arate aici în dimineaţa asta? De ce altceva tot pune întrebări şi mă ispiteşte despre el?

Tot drumul până să ajungă la Struan acasă se gândise şi se răzgândise dacă era înţeleaptă căsătoria dintre Struan şi Shevaun. Fireşte că ar fi decurs de aici serioase avantaje financiare, dar Struan era cu totul împotriva felului lor de-a fi în America. Pur şi simplu nu pricepea.

Bineînţeles că o va face şi pe Shevaun să se întoarcă împotriva noastră, se gândi Tillman. O să-şi impună prin ea punctul de vedere. Jeff o să fie furios că a pierdut-o şi cu asta s-a terminat cu firma Cooper-Tillman. Şi nici nu pot face nimic să împiedic treaba asta. Dacă firma se pune pe uscat, nici fratele John nu mai are parale să se distreze după pofta inimii în Washington. Politica cere mulţi bani, şi fără avantajele politicii, viaţa familiei va fi foarte grea, şi va avea nevoie de orice mijloc pentru a ieşi din greutăţi împotriva statelor din nord. Nu, pe Dumnezeul meu. Shevaun are să se mărite cu Jeff, şi nu cu Tai-Panul, şi cu asta basta!

— Iertare că am venit aşa fără să fim invitaţi.

— Sunteţi amândoi bine veniţi, spuse Struan şi-i făcu semn lui Lim Din spre cana de sherry şi pahare. Serviţi sherry?

— Ei, mulţumesc, dar socot că ar trebui să plecăm mai bine, îi spuse Tillman.

Shevaun râse şi nasul ei cârn se încreţi poznaş.

— Dar abia am sosit. Am vrut să fiu cea dintâi care te felicită pentru noua casă, Tai-Pan, spuse ea.

— Şi eşti prima. Stai jos. Mă bucur că te văd.

— Am cumpărat şi nişte cadouri de casă nouă.

Îşi deschise poşeta şi scoase o pâinişoară, o minusculă solniţă şi o sticlă de vin.

— E un obicei vechi ca la casă nouă să faci cadourile astea ca să aducă noroc. Aş fi venit şi singură, dar unchiul a zis că e de cel mai prost gust să fac una ca asta. El nu-i de vină cu nimic.

— Mă bucur că aţi venit.

Struan luă pâinea. Era maroniu aurie, proaspătă şi mirosea plăcut.

— Eu am copt-o azi-noapte.

Struan rupse o bucată şi gustă.

— E minunată.

— Nu e chiar nevoie să şi guşti din ea. E doar aşa, un simbol.

Fata râse din nou. Îşi luă poşeta şi umbreluţa.

— Şi acum că mi-am făcut datoria, o să plecăm.

— Primul meu musafir nu face el una ca asta. Insist, măcar să gustaţi un sherry.

Lim Din aduse paharele. Shevaun luă unul şi se aşeză şi mai confortabil, în vreme ce Wilf Tillman bombăni. Lim Din plecă lipăind.

— Chiar tu ai făcut pâinea? Tu cu mâna ta? o întrebă Struan.

— Pentru o fată e foarte important să ştie să gătească, spuse ea şi-i înfruntă provocatoare privirea.

Tillman gustă din sherry.

— Shevaun e o bucătăreasă minunată.

— Cumpăr în fiecare zi o pâine din asta, spuse Struan.

Se aşeză mai bine în fotoliul mare din piele şi ridică paharul:

— Mulţi ani!

— Şi ţie!

— Tai-Pan, ai o casă minunată.

— Mulţumesc. Când am s-o termin, mi-ar plăcea să te conduc şi să ţi-o arăt în întregime! Struan ştia că fata era curioasă să afle dacă zvonurile despre May-may erau adevărate. Ultima dată când l-am întâlnit, Aristotle mi-a spus că nu te simţeai prea bine.

— Mai nimic, doar o răceală.

— Ţi-a mai făcut un portret?

— Mă gândesc încă, să văd, spuse ea netulburată. Da, dragul de Quance. Îi admir pictura foarte mult. Eu şi unchiul meu încercăm să-l convingem, să stea măcar un sezon în Washington. Cred că ar face avere.

— În cazul ăsta socot că o să-l aveţi musafir.

Struan se întrebă dacă inocenţa ei era numai prefăcătorie sau chiar adevărată. Se uită la Tillman.

— Cum mai merg afacerile?

— Excelent, mulţumesc. În după-amiaza asta se întoarce Jeff de la Canton. În colonie e un adevărat

boom. Te întorci şi dumneata acolo?

— Peste câteva zile.

— Am auzit că *Blue Cloud* şi *White Witch* gonesc umăr la umăr. Una dintre navele noastre, venind de la Singapore, le-a întâlnit după două zile de mers, şi goneau în plină viteză. Noroc mult!

În vreme ce cei doi bărbaţi discutau politicos despre afaceri fără ca vreunul dintre ei să fie cu adevărat interesat de părerile celuilalt, Shevaun sorbea încet din paharul ei cu sherry şi-l studia pe Struan. Era îmbrăcat într-un costum uşor din stofă de lână, bine croit, elegant. Adevărat bărbat, gândi ea. S-ar putea să nu ştii încă dar eu am să mă căsătoresc cu tine, Dirk Struan. Mă întreb cam cum arată amanta ta orientală. Simt că e în casa asta acum. Şi când am să-ţi fiu eu nevastă, n-o să mai fii nevoit s-o iei razna multă vreme. Foarte multă vreme.

— Ei, acum chiar zic că ar trebui să ne retragem, spuse Tillman şi se ridică. Din nou iertare pentru că am venit aşa neinvitaţi.

— Sunteţi bine veniţi oricând.

— Ah, apropo, Tai-Pan, începu Shevaun. Am auzit că doamnele nu sunt invitate la luptele care au loc azi după-amiază. Vrei să pariezi o guinee pentru campionul marinei în locul meu?

— Doamne Dumnezeule, făcu Tillman şocat. Nu se cuvine să spui una ca asta. Nu e cuviincios pentru o domnişoară.

— Şi nici tu nu eşti cinstit, şi de modă veche în schimb, îi replică ea. Voi, bărbaţii, vă distraţi la un meci din ăsta. De ce nu şi noi, femeile? Vouă bărbaţilor, vă place să pariaţi. De ce nu şi nouă, femeilor?

— Bună întrebare, Shevaun.

Struan se distra văzându-l pe Tillman atât de stânjenit.

— Şi la urma urmei e un obicei oriental, spuse fata şi se uită cu o privire inocentă la Struan. Am

auzit că chinezilor le place foarte mult să parieze mai tot timpul, în special femeilor.

Struan se făcu a nu pricepe încotro bătea.

— Pariurile sunt un obicei urât, replică Tillman.

— Sunt perfect de acord, unchiule. Dar tu cam cât ai pariat dacă nu te superi?

— Asta nu înseamnă nimic.

Struan râse.

— Cu permisiunea ta, Wilf, o să-i facem plăcerea. O guinee pentru marină?

— Mulţumesc, Tai-Pan, îi spuse ea înainte de a apuca Tillman să răspundă, şi-i întinse lui Struan mâna înmănuşată. E o chestiune de principiu. Eşti foarte înţelegător.

Îi ţinu mâna doar o idee mai mult decât era nevoie, apoi i-o sărută, fascinat de gândul de a o domestici, şi îi conduse spre uşă.

— Ne vedem în seara asta.

— Dacă nu izbutesc să câştig eu premiul, o să fiu lividă. Şi în plus ajung la închisoarea datornicilor.

— N-o să ajungi acolo, Shevaun, poate tatăl tău care îndură atâtea şi unchiul tău, interveni Tillman.

După plecarea lor, Struan se întoarse la May-may. Ea îl privi cu răceală.

— Ce s-a întâmplat?

— Muierea aia cu vorbă dulce vrea să pună mâna pe tine, afurisita. Uite, asta-i!

— Te rog să n-o iei razna şi te mai rog să nu vorbeşti urât. Şi ia spune-mi şi mie cum de-ai reuşit s-o vezi?

— Ha! Eu nu am ochi? N-am nas? Atunci de ce naiba să mă mai chiorăsc pe planurile casei ăsteia ceas de ceas? Şi a trebuit să fie schiţată în aşa fel ca să văd şi eu cine vine şi cine trece fără să fiu văzută deloc. Ha! Adunătura aia viermănoasă, grămada aia de rahat de muiere s-a pus pe capul tău să te ia de căsătorie.

— În căsătorie, o corectă el.

— Şi-i săruţi mâna, da? Mie de ce nu săruţi mâna, ei?

Trânti ceainicul pe jos.

— Şi ce tânjeşti acum cu nişte ochi de viţel? Aiii iaaa!

— Ţie să-ţi spui aiii iaa! Ne-am înţeles. Şi dacă mai scoţi o singură vorbă îţi trag o mamă de bătaie. Vrei s-o încasezi?

— Bărbatulii! pufni ea săltând capul. Bărbatulii.

— Bărbaţii, nu bărbatulii! De câte ori să-ţi mai spun?

— Bărbaţii! May-may îşi turnă nişte ceai cu mâna tremurândă, apoi trânti cana pe jos şi se ridică în picioare. Am auzit că bărbatulii chinezi pariază multe, mai ales femei, o maimuţări ea pe Shevaun, săltându-şi sânii să arate mai voluminoşi şi bâţâind din fund. Şi stăteai acolo şi te holbai la ţâţele ei, heya! La ale mele de ce nu te zgâieşti?

Brusc Struan puse cana de ceai pe masă şi se ridică. May-may se trase înapoi spre cealaltă parte a mesei.

— Eu nu mai zice nimic, nu conteşte, spuse ea iute.

— Aşa am crezut şi eu.

Termină liniştit de băut ceaiul, ea îl urmărea fără să clintească, dar gata s-o ia la fugă la nevoie. El puse cana pe masă.

— Vino încoace.

— Ha! eu nu încredere la tine când ochii la tine arunce foc verde aşa.

— Vino încoace! Te rog, adăugă el blând.

May-may de furie aproape că privea chiorâş. Lui Struan îi părea că seamănă cu o pisică siameză cum văzuse el la Bangkok. Şi la fel de răzbunătoare, îi trecu lui prin minte. Ea se apropie cu prudenţă, dar pregătită să fugă sau să se apere cu unghiile la nevoie. O bătu uşor pe obraz şi se întoarse spre uşă.

— Eşti o fată bună.

— Tai-Pan! strigă ea şi-i întinse poruncitor mâna să i-o sărute.

Încercând să-şi stăpânească zâmbetul, Struan se întoarse şi-i sărută plin de politeţe mâna. Apoi o făcu să se răsucească în loc înainte de a apuca ea să se dezmeticească ce se întâmplă cu ea şi-i arse una ca lumea peste fund. Ea rămase cu gura căscată, îi dădu brusc mâinile deoparte şi sări într-o parte, punându-se la adăpost după masă. Când se văzu în siguranţă, aruncă cu o cană în el. Cana se făcu ţăndări de perete lângă urechea lui şi ea apucă încă una.

— Pe asta să n-o mai arunci!

May-may o puse pe masă.

— Aşa te vreau. Una mai merge. Două sunt prea multe.

Se îndreptă spre uşă.

— N-am vrut să spun decât un singur lucru, să te fereşti, strigă ea. Să te fereşti de muierea aia mieroasă, urâtă şi cu nişte ţâţe de vacă.

— May-may, mulţumesc pentru asta, îi mai spuse el, închizând uşa. Se prefăcu apoi că o porneşte pe coridor, apoi ascultă fără să facă un zgomot, străduindu-se să nu râdă. Cana se sparse până la urmă cu zgomot de cealaltă parte a uşii. Urmă un şir întreg de blesteme, apoi se auziră numele lui Ah Sam şi alte blesteme. Struan se îndepărtă vesel în vârful picioarelor.

Peste tot în Happy Valley era animaţie, şi în vreme ce cobora panta domoală dinspre casă spre ţărm, Struan simţi o deosebită mândrie. O mulţime de construcţii erau începute. Două dintre ele, cele mai mari, erau imensa factorie a Nobilei Case cu trei nivele şi cea a firmei Brock şi Fiii care dădea cu faţada spre Drumul Reginei, clădirile urmând a avea antrepozite, birouri şi locuinţe, cum le plăceau negustorilor care făceau comerţ cu China, asemănătoare cu cele din colonia Canton. Acum erau doar nişte schele exterioare din bambus

ridicându-se spre cer, cu sute de muncitori chinezi mişunând pe ele. Iar în jurul acestora schelării care dominau restul, zeci de alte construcţii mai mici, locuinţe şi pontoane.

Departe, cam la jumătatea distanţei până la Promontoriul Glessing, Struan văzu că începuseră lucrările şi la arsenalul naval; un nesfârşit şir de culi cărau piatră măruntă şi bolovani pe care-i aruncau în mare pentru primul cheu de larg. Chiar în faţa locuinţei comandantului portului, destul de mică, aproape gata terminată doar cât să i se pună acoperişul, se ridicau zidurile de piatră ale puşcăriei, încheiată şi ea pe trei sferturi. Iar dincolo de arsenal, se zăreau primele barăci şi schelării ale construcţiilor armatei.

Struan privi spre vest, unde zări şirurile de corturi mari ce adăposteau temporar cartierul general. Fuseseră ridicate la marginea văii. Nu începuseră deocamdată lucrările la biserică, deşi Struan văzuse oameni făcând măsurători pe culmea gorganului.

— ’Neaţa, Robb, salută Struan intrând în cort.

— Bine-ai venit. Robb era nebărbierit iar sub ochi făcuse cearcăne. Te-ai descurcat cu chestiunea de la Aberdeen?

— Da. Aici ce s-a mai întâmplat?

— Şi bune şi rele. Nu poţi să o iei pe Drumul Reginei fără ca o gloată de cerşetori să dea năvală peste tine. Şi mai rău decât asta, în fiecare zi aducem de la Macao zece mii de cărămizi cu sampanele şi joncile şi până la două mii dispar până a doua zi dimineaţa! Îşi ridică neputincios mâinile în sus. Şi nu numai cărămizi dispar, ba şi cherestea, mese, ciment, pene de scris, hârtie… fură orice. Aruncă pe masă o hârtie cu cifre. Un cadou pentru tine: cifrele cheltuielilor pentru casa ta… până acum. De trei ori mai mult decât a apreciat Vargas la început.

— De ce atât de mult?

— Păi ai vrut să fie gata în trei săptămâni.

— Cu o mie de lire, fir-ar să fie, se poate cumpăra o cincime de cliper.

— Dacă *Blue Cloud* nu ajunge la Londra, suntem la mare ananghie. Din nou.

— O să ajungă.

— Aş vrea să pot fi şi eu la fel de încrezător, replică Robb tăios.

Struan se aşeză la birou.

— Flăcăule, spune-mi care-i de fapt necazul?

— Ei, nu ştiu. Hoţiile astea, cerşetorii, prea multe de făcut deodată. Şi zgomotul ăsta blestemat care nu se mai opreşte niciodată. Cred că sunt cam obosit. Nu, nu-i adevărat. Două lucruri întâi. Primul, Sarah. I-a trecut termenul de naştere cu două săptămâni şi nici nu-ţi poţi închipui cât de nervoasă poate fi o femeie în situaţia asta, biata fată e înspăimântată că are să moară. Asta-i. Şi nu poţi s-o ajuţi cu nimic, decât să tot spui că totul va fi bine. Apoi mai e şi chestia aceea că eu va trebui să mai rămân aici. Şi de aici în permanenţă numai scandaluri în lanţ. E hotărâtă definitiv să plece într-o lună… de îndată ce se întremează suficient.

— Vrei să stau şi eu de vorbă cu ea?

— Nu. E inutil. Şi-a băgat în minte să plece şi când Sarah se îndărătniceşte în ceva… asta-i. Bineînţeles e încântată că suntem din nou bogaţi, dar nu renunţă la ideea de a pleca în ţară. Iar balul ăsta… nu ne ajută cu nimic. E furioasă că-i însărcinată, umflată şi urâtă, cum zice chiar ea. Orice ai spune tot una-i.

— Asta-i prima. Care-i a doua chestiune?

— Culum. Tu şi Culum.

Struan îşi întoarse privirea spre uşa cortului, cercetă portul şi numeroasele nave stând frumos la ancoră.

— Pare că o duce destul de bine.

— Nu despre asta voiam să vorbesc.

— Deocamdată să lăsăm problema asta deoparte.

— E o situaţie grea. Grea pentru voi amândoi şi grea pentru firmă.

— Robb, las-o deoparte.

— Te rog eu. Te rog, iartă-l. Te rog.

— Robb, să mai lăsăm timpul să treacă! Struan se întoarse spre el. Doar încă puţin timp.

— Bine, Dirk! Robb îşi vârî mâinile în buzunare. Ce s-a întâmplat azi noapte la Aberdeen?

Struan îi spuse, şi-i înmână contractele şi certificatele de tutelă. Dar nu-i suflă o vorbă despre Wu Kwok, Quemoy şi noaptea solstiţiului de vară! Noaptea aceea avea să cadă pe când el încă mai era Tai-Pan, iar decizia revenea numai Tai-Panului, şi numai lui. Robb se arătă îngrijorat.

— Unde-s copiii acum?

— La bordul navei *Resting Cloud.* I-am dat pe mâna lui Wolfgang. Iar oamenii pe *China Cloud.*

— Ar trebui să trimitem copiii în ţară cât mai repede. Dacă se află că avem de-a face cu ticăloşii ăia de piraţi… ei, numai Dumnezeu mai ştie ce necazuri s-ar putea să avem.

— *Thunder Cloud* e aproape complet încărcată. În patru-cinci zile e gata de drum. O să plece cu ea.

— Îi trimit la Whampoa încă azi.

— Nu, flăcăule, o să-i iau eu cu mine mâine. În siguranţă. La Canton sunt prea multe interese în joc, aşa că e mai bine să mă întorc direct acolo. Vrei să vii cu mine?

— Dirk, nu pot. Cel puţin nu acum când Sarah e atât de aproape de soroc. De ce nu-l iei pe Culum?

— Sunt multe de făcut şi aici.

— Sunt o mulţime de lucruri de învăţat despre ceai şi mătăsuri, transportul cu navele. Şi mai sunt numai patru luni până pleci.

— Bine, bine.

— Şi cu oamenii ce faci?

— Wolfgang şi Gordon să-i înveţe mai întâi engleza. Peste trei luni îi îmbarc pe clipere.

Niciodată mai mult de unul singur pe o navă. Pune-ţi mintea aia a ta isteaţă la treabă şi să vezi cum poţi să-i faci să treacă de partea noastră.

— Am să încerc. Mă întreb ce planuri diabolice umblă prin capul lui Wu Kwok şi Scragger. Nu am încredere în ei nici cât negrul sub unghie.

— Mda.

Struan se gândi: mă întreb ce-ai face tu, Robb, în noaptea solstiţiului de vară, dacă ai şti despre ce e vorba. Sunt sigur că ai trimite fregatele peste ei. Şi le-ai trimite într-o capcană. Dar eu? Nu ştiu deocamdată.

Robb privi afară la activitatea constructorilor.

— Dacă Dumnezeu e de partea noastră în sezonul ăsta, atunci o să fim cu mult înaintea lui Brock.

— Da.

Dar ce ne facem noi cu el? Dar cu Gorth?

— Cred că ar trebui să recuperăm o parte din teren din mare şi să ne ducem cu pontoanele de descărcare la mare adâncă, spuse Robb. Putem începe acum la fel de bine ca şi la anul.

— Bună idee, flăcăule.

— Iertaţi-mă, sir, îi întrerupse Cudahy intrând în grabă, dar mi-aţi zis să vin şi să vă raportez de îndată.

— Poftim, domnule Cudahy, îi spuse Robb. Cum a mers?

— Ca pe roate, sir. Vaporul poştal era acolo aşa cum aţi spus. Am întocmit o listă a pasagerilor aşa cum aţi cerut. Am interceptat nava chiar în largul insulei Pokliu Chau. În trei ceasuri e şi ea aici în port. Cudahy zâmbi şi puse pe jos un mic sac poştal. Ăăă, iertare, sir, da' de un' aţi ştiut că vasul poştal tocmai soseşte? A ajuns cu o zi mai înainte.

— Domnule Cudahy, am avut eu o presimţire, îi replică Robb. Aşteaptă te rog afară.

Şi începu să cerceteze corespondenţa. Cudahy îşi duse mâna la cozoroc şi ieşi.

— Deşteaptă idee ai avut, îi spuse Robb, să pui un om de veghe pe vârful muntelui.

— Culum ţi-a adus aminte de ea, aşa-i? Struan era încântat şi reţinu informaţia, şi era şi mai încântat că Robb şi Culum puseseră planul în aplicare în chip tainic.

— Cum se face semnalizarea?

— Am pus pe unul dintre funcţionari, nepotul bătrânului Vargas, Jesus de Vargas, să privească spre vârful muntelui la fiecare sfert de oră. Cu telescopul, bineînţeles. Şi cât mai tainic, bineînţeles. Culum a pus la punct un sistem de semnalizare cu pavilioanele. Acum putem afla dacă e vorba de un vas poştal, unul de-al nostru, de-al lui Brock sau de-al lui Cooper-Tillman.

Parcurseră corespondenţa. Ziarele şi revistele pe trei luni le puseră deoparte pentru a se bucura de lectura lor în linişte. Cărţi, partituri muzicale, piese de teatru, jurnale de modă pentru Sarah, noutăţi în domeniul transporturilor navale pentru Struan, hârtii de bancă pentru Robb. Mai întâi afacerile.

Piaţa mirodeniilor din Londra – ghimbir, nucşoară, piper, scorţişoară – oferea preţuri apreciabil crescute. La melasă preţul scăzuse. Datorită cantităţilor reduse ajunse în Anglia, preţurile de cumpărare ale ceaiului crescuseră cu cincizeci la sută, ceea ce însemna că, în eventualitatea că *Blue Cloud* ajungea prima, profitul se ridica la pesta două sute patruzeci de mii de lire. Serioase revolte ale chartiştilor loviseră greu capacitatea ţesătoriilor de bumbac din Lancashire şi minele de cărbune din Welsh, ceea ce însemna că preţul uleiului de cărbune pentru lămpi o să crească bine de tot, iar cel al produselor de bumbac vor sălta mai sus decât se aşteptau. Preţul opiului la Calcutta scăzuse, pentru că fusese o recoltă record. Aşa că Struan schimbă pe loc instrucţiunile pentru *Sea Cloud,* unul dintre cliperele sale folosite pe drumurile Hong Kong-ului, şi-l trimise de urgenţă la Manila să încarce

mirodenii, în loc să se ducă la Whampoa pentru un transport de ceai, şi-i dădu ordin ca apoi să se îndrepte cu toată viteza spre Anglia pe la Capul Bunei Speranţe. Robb îi dădu indicaţii lui Vargas să cumpere orice iard de ţesătură de bumbac disponibilă, de fire de bumbac şi produse de bumbac, să descarce toată melasa pe care o aveau, să-şi sporească comenzile de opiu adus de la Calcutta, şi să descarce cât mai urgent stocul pe care-l aveau.

Şi încă înainte ca nava poştală să ajungă să se legene la ancoră în port, *Sea Cloud* pornise deja spre Manila, iar cele trei ore avans le aduseră un câştig potenţial de patruzeci de mii de lire, pentru că în cele trei ceasuri agenţii lor cumpărară toate rezervele importante de ulei de lampă, bunuri de bumbac, fire, ţesături, mirodenii, şi închiriaseră în avans toate spaţiile de transport disponibile pe navele americane şi engleze, în afară de cele ale lui Brock şi Fiii. Ştiau că de îndată ce nava poştală avea să ancoreze şi veştile să se împrăştie, cumpărătorii se vor repezi la uşile lor să achiziţioneze bumbac şi mirodenii, să închirieze nave să le expedieze în grabă cu mărfuri spre casă. Şi nimeni nu avea să ştie, în afară de cei doi fraţi, că *Sea Cloud* aproape că apucase ciolanul în dinţi, cu un avans de cel puţin o zi şi că va lua crema de pe piaţa Londrei.

— Păcat că o să ne trebuiască cel puţin două zile ca să răspundem la toate comenzile clienţilor noştri şi să expediem navele de la Manila, spuse Robb încântat la culme.

— Trist, Robb, foarte trist.

— Aş zice că în dimineaţa asta am făcut o treabă minunată.

Stăteau în uşa cortului şi urmăreau nava poştală care îşi fundarisea ancorele. O mulţime de cutere mişunau acum în jurul ei, pline de oameni dornici să ridice corespondenţa. Struan îşi aruncă o privire pe lista pasagerilor care veneau cu nava.

— Doamne Dumnezeule, ia uită-te! şi-i întinse hârtia.

Robb goni cu privirea în josul listei. Se opri. Înălţimea sa arhiducele Sergheiev.

— Ce treabă are grangurele ăsta din Rusia în Asia?

— Nu, nu-i vorba de el, flăcăule, deşi şi apariţia lui e destul de ciudată. Uită-te. În coada listei.

Robb citi mai departe. Neveste de negustori, doi negustori care se întorceau la Hong Kong, nume de bărbaţi care nu-i spuneau nimic. În cele din urmă ajunse şi la cel cu pricina.

— Maureen Quance şi familia? şi se puse pe râs cu hohote.

— Fir-ar să fie, nu e de râs deloc! se răsti Struan. Cum rămâne cu juriul nostru?

— Ah, Dumnezeule!

Cu şase ani înainte, nevasta lui Aristotle se îmbarcase plină de draci la Macao pe o navă ce se îndrepta spre casă, socotind – aşa cum de altfel socoteau cu toţii – că Aristotle, care se temea de nevastă-sa groaznic, o tulise spre Anglia ca să scape. Dar omul nu o tulise, ci se ascunsese bine în Stabilimentul pentru Tinerele Doamne Educate al doamnei Fortheringill, adică „S.F.", sau, după cum botezaseră localnicii această casă de toleranţă, „La scula futăcioasă". La o săptămână după plecarea lui Maureen, Aristotle apăru şi el din ascunzătoare, şi-i trebuiră luni de zile ca să-şi revină la forma de dinainte şi să-i treacă „aburii". Negustorii puneau „aburii" pe seama felului în care i-a fost pusă la încercare vigoarea în prea primitoarea casă. Omul dezminţise o astfel de acuzaţie cu toată vehemenţa: „Când un om se află la o astfel de ananghie, Dumnezeule, nu mai are el niciun chef să se bucure de ceea ce – din lipsa altui cuvânt mai nimerit – aş putea denumi doar desfrâu. Nu, dragii mei prieteni rău informaţi, spaima şi desfrâul nu fac casă bună în pat." Dar nimeni nu l-a crezut.

— Ei, şi acum ce ne facem? întrebă Robb.

— Dacă aude Aristotle, se topeşte pe dată. O s-o şteargă la Canton şi ne-am ars. Trebuie să dăm noi întâi de el şi până diseară să-l facem să nu se întâlnească cu cine nu trebuie.

— Unde o fi acum?

— Habar n-am. Trimite oameni în căutarea lui. Pe toţi. Ia-l la bord pe *Thunder Cloud,* indiferent sub ce pretext, şi ţine-l acolo bine până punem noi totul la cale pentru juriul balului. Trimite-l pe Cudahy la bordul navei poştale de îndată. Să-i spună lui Maureen că ea şi familia sunt oaspeţii noştri. Expediaz-o la bordul vasului cel mic. Poate reuşim să-i facem de lucru până mâine.

— N-o să reuşeşti niciodată. Îl miroase ea pe Aristotle de departe.

— Trebuie să încercăm. Eşti gata să-ţi asumi răspunderea de a da verdictul juriului în locul lui?

— Şi cu meciul cum rămâne? N-o să vrea să-l scape.

— Dacă va fi vorba să facă un portret lui Sarah sau unuia dintre copii, o să renunţe.

Robb porni în fugă. Struan se uită la ceas. Mai era un ceas până când trebuia să fie la bordul navei amiral. Trimise după Gordon Chen şi-i ceru să recruteze treizeci de chinezi pentru a deveni paznici.

— Tai-Pan, aş spune că e înţelept, ca o măsură suplimentară de prevedere, să ai nişte oameni de pază şi la casa dumitale, spuse Gordon. Aş fi mai liniştit în felul ăsta.

— Gordon, bună idee. Atunci angajează treizeci şi cinci.

— Mi-e teamă că cei mai mulţi dintre chinezii care s-au stabilit la Tai Ping Shan sunt oameni foarte răi. Mulţi dintre ei sunt căutaţi de poliţie pentru crime comise la Kwangtung, şi aici la Hong Kong mandarinii nu mai pot pune mâna pe ei.

Din mâneca largă a robei sale scoase la iveală un sul de pergament.

— Apropo, pentru seara asta am făcut un fel de înţelegere cu regele cerşetorilor! Puse sulul pe masă. Uite şi chitanţa. Poate că compradorele dumneavoastră o să poată să-mi restituie suma.

— Chitanţă? Pentru cât?

— Trei taeli. Cu suma asta modestă putem fi siguri că niciunul dintre musafirii dumneavoastră nu va fi sâcâit de cerşetori în seara asta. Şi tot cu el am mai făcut o înţelegere cât se poate de rezonabilă pe lună – trei taeli în numele dumneavoastră, ca cerşetorii să nu calce în zona locuinţei dumneavoastră şi pe teritoriile Nobilei Case.

— N-am să plătesc! izbucni Struan. Nu-mi pasă dacă Macao are un rege al cerşetorilor, sau oricare alt oraş din China. Dumnezeule, să nu începem cu asta chiar la Hong Kong.

— Dar e aici şi şi-a organizat oamenii, îi replică Gordon Chen cu voce liniştită. Cine altcineva o să le dea cerşetorilor dreptul de a cerşi? Cine altcineva să răspundă de ei? Cine altcineva poate să-i plătească unui cerşetor pentru a-şi asigura un tratament special cum se cuvine oamenilor cu avere şi poziţie socială ca dumneavoastră? Tai-Pan, vă rog eu să vă mai gândiţi o dată. Vă sfătuiesc să faceţi asta. Vă asigur că vor fi nişte bani cheltuiţi cu folos. Cel puţin încercaţi măcar o lună. Nu e chiar aşa de mult ce vă cer. Şi atunci o să vedeţi cât de înţelept e obiceiul acesta. De asemenea cu siguranţă asta vă va asigura şi paza bunurilor dumneavoastră, pentru că cerşetorii vor spune tot ce ştiu despre hoţi. E cât se poate de necesar, credeţi-mă.

— Bine, atunci, spuse Struan în cele din urmă, dar numai pentru o lună, nu mai mult.

Îşi puse iniţialele pe chitanţă, ştiind bine că de-acum va plăti permanent tribut regelui cerşetorilor. Nu există niciun mijloc de a te lupta cu acest obicei, decât prin alungarea tuturor chinezilor din Hong Kong.

— Mâine poţi ridica banii de la Chen Sheng.
— Mulţumesc.
— Ce-i dă acestui om anume dreptul de a fi rege al cerşetorilor?
— Tai-Pan, cred că din cauză că ceilalţi au încredere în el.

Gordon Chen îşi puse în minte să discute cu omul chiar în după-amiaza aceea ca să fie sigur că totul va merge aşa cum s-a plănuit pentru luna care urma. Era încântat nu numai de tributul destul de mic pe care-l negociase în numele lui Struan, doi taeli pentru noaptea de faţă şi doi taeli pentru luna care urma, diferenţa de un tael fiind tributul ce i se cuvenea de drept lui, dar mai ales pentru ideea lui de a-i cere lui Jin-qua să trimită un „rege" de la Canton. Omul era fratele mai mic al regelui cerşetorilor din Canton, ceea ce însemna că era un profesionist, cât se poate de versat în arta de a dobândi cât mai mult cu cât mai puţin efort. Bineînţeles că omul acesta fusese numit ca funcţionar mai mărunt al Hung Mun în loja de la Hong Kong. Un aranjament perfect, îşi spuse Gordon Chen. Mita primită de la cerşetori va constitui o parte importantă şi perpetuă a veniturilor societăţii tong. Apoi îl auzi pe taică-său că pune întrebarea pe care o aştepta de mult.

— Gordon, ai auzit de triazi?
— Bineînţeles că am citit proclamaţia, îi răspunse Gordon calm. De ce?
— Ştii ceva despre ei?
— Păi, Tai-Pan, am auzit că de-a lungul istoriei societăţile secrete au constituit întotdeauna o formă de apărare împotriva invadatorilor străini. Şi că au numeroase denumiri.
— Te rog să fii cu ochii în patru şi să mă informezi, aşa particular, despre acţiunile lor, dacă acţionează cumva. Şi altceva. Am douăzeci de recruţi chinezi în flota mea. Am să încerc să-i pregătesc să ajungă ofiţeri. O să lucrezi împreună cu domnul Mauss ca să-i înveţi englezeşte. Alţi

zece urmează să plece în Anglia să se pregătească în domeniul construcţiilor de nave.

— Da, sir, replică Gordon strălucind de bucurie.

Treizeci de oameni. Bineînţeles treizeci de noi oameni pentru Triadă. Da, numele de triazi sună frumos, mai frumos decât Hung Mun. Şi douăzeci de astfel de oameni, plasaţi strategic în flota Nobilei Case, ar fi o enorm de preţioasă contribuţie la puterea lojii. Toţi slujitorii Triadei fuseseră puşi sub ascultarea lui, pentru că bineînţeles de când s-au arătat barbarii în Asia, toţi servitorii lor au fost membri ai Triadei aleşi pe sprânceană. Apoi, Gordon avea să formeze o frăţie a culilor ce încărcau navele, şi toţi vor fi membri ai Triadei. Liga muncitorilor era în plină formare. În curând toţi lucrătorii şi toţi chinezii din Hong Kong vor fi membri cotizanţi, spre gloria ţării şi bunăstarea comună. Da, îşi spuse el încântat, aici în Hong Kong, feriţi de teama mandarinilor, vom deveni cea mai puternică lojă din China. Iar când o să-i alunge pe manciurieni, conducerea lojii va sta în marea adunare a celor faţă de care împăratul va avea obligaţii. Moarte dinastiei Ch'ing, să vină mai repede vremea adevăraţilor conducători, precedenta noastră dinastie chineză, Ming.

— Şi când încep?

— De mâine.

— Minunat. Puteţi fi sigur că-mi voi da tot interesul – şi se plecă uşor. Poate, dacă veţi binevoi, o să mi se îngăduie să-mi prezint omagiile faţă de doamna T'chung. Şi faţă de copii. Nu i-am mai văzut de multe luni.

— Bineînţeles, Gordon, îi spuse Struan. Vino mâine la prânz. De ce să nu începem iar lecţiile săptămânale? Cred că-i vor fi de mare folos.

— O să-mi facă mare plăcere. Şi să stau de vorbă cu copiii. Din mâneca chimonoului Gordon scoase alte două suluri. Am aici socotelile din ultima lună a înţelegerii personale dintre noi. Vreţi să vă uitaţi peste cifre?

— Da.

Gordon desfăcu sulurile, unul scris cu caractere chinezeşti, celălalt în englezeşte.

— Tai-Pan, sunt fericit să vă informez că pe baza investiţiei iniţiale de zece mii de dolari acum avem un profit comun de şase mii cincizeci şi opt de dolari şi patruzeci şi doi de cenţi.

Struan făcu ochii mari.

— Pentru numai o lună de zile e un profit considerabil.

— Şi eu sunt destul de mândru, recunosc. Investiţia făcută în terenuri e excelentă. Promite să ne aducă mari profituri.

— Dar nu ai cumpărat niciun fel de teren.

— Nu, nu am cumpărat la licitaţia dumneavoastră de terenuri. Dar am cumpărat parcele în… ăăăă, Tai Ping Shan. Au fost confirmate de Biroul Funciar săptămâna trecută. Şi deţinem substanţiale terenuri în jurul satului Aberdeen şi Golful Deepwater.

— Dar astea nici nu au fost scoase la vânzare deocamdată.

— Astea sunt, Tai-Pan… ăăă… terenuri deţinute de localnici. Drepturi vechi de proprietate. Am cumpărat toate zapisurile care există, cel puţin pe toate pe care le-am descoperit că există.

— Flăcăule, dar acestea nu sunt legale. Tot terenul aparţine Coroanei.

— Da, bineînţeles, unele aranjamente vor trebui făcute pentru a despăgubi satul. Dăinuie aici de ani şi ani şi, ei, Coroana e generoasă! Gordon avea o privire plină de sinceritate. Domnul Culum pare să socotească şi el că Excelenţa sa va privi favorabil înscrisurile care există… ăăă, validate, cred că aceasta-i cuvântul potrivit, de către bătrânii satului.

Oare cât teren cu înscrisuri asupra lui nu a aparţinut nici satului, nimănui, se întrebă Struan.

— Şi toate înscrisurile noastre sunt validate?

— Tai-Pan, cu siguranţă. Şi cu mare grijă. Altfel ar fi lipsite de valoare, nu-i aşa? Gordon zâmbi.

Proprietăţile sunt pe numele… ăăă, diferiţilor intermediari, aşa că pe faţă noi nu deţinem fireşte niciun fel de teren. Ci numai înscrisurile iniţiale de bază. Ceilalţi au subînchiriat, sub-subînchiriat şi tot aşa, iar actele de subînchiriere pot fi supuse celei mai atente cercetări. Am fost prudent, aşa cum se cuvenea.

— Aş zice că s-ar putea să te aştepte un mare viitor în materie de afaceri, Gordon. Cercetă balanţa financiară cu mare atenţie. Ce-i articolul acesta? Două mii nouă sute şaptezeci şi opt de dolari?

— Chiriile de pe proprietăţile noastre din Tai Ping Shan.

— Dar ai făcut o greşeală aici. Conform cifrelor tale, balanţa asta acoperă chiriile pe o perioadă de două luni, iar tu nu deţii terenul decât de o lună.

— Tai-Pan, de îndată ce chinezii au început să se mute pe terenurile noastre de la Tai Ping Shan, am şi început să le solicit chirie. Faptul că noi am reuşit să dobândim terenurile abia cu o lună mai târziu nu e treaba lor. Nu-i aşa?

— Da. Numai că e vorba de o fraudă.

— Nu, sir, deloc. Nu dacă e vorba de fapte. Chiriaşii care au venit au dorit bineînţeles cele mai bune terenuri. Noi am luat chiria în numerar, oferindu-i în schimb posibilitatea de folosinţă a terenului în avans, şi de bună credinţă. Chiriaşul e fericit pentru că plăteşte chirie, pentru că bineînţeles toată lumea trebuie să plătească chirie. Diferenţa de fapt e un adaos pentru serviciul făcut. Eu am riscat foarte mult pentru a le face acest serviciu. Dacă să zicem n-aş fi reuşit să cumpăr terenul şi să le ofer dreptul unei închirieri pe lungă durată, ei bine, ar fi încăput pe mâinile cămătarilor, hoţilor şi bandiţilor.

Struan mârâi.

— Şi ce vrei să faci cu restul de bani?

— Dacă pot să fac apel la răbdarea dumneavoastră, aş prefera să lăsăm discuţia asta

pentru luna viitoare. Am să mă folosesc de creditul pe care aţi avut bunăvoinţa să-l aranjaţi pentru mine, dar cu mare prudenţă.

Struan făcu hârtiile sul şi i le înmână lui Gordon.

— A, nu, Tai-Pan, aceste copii vă aparţin.

— Foarte bine.

Struan rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse cu blândeţe:

— Am auzit că chinezii sunt obişnuiţi să împrumute bani cu dobânzi foarte mari. Am credinţa că niciuna din investiţiile noastre nu va fi folosită pentru astfel de afaceri! Rămase cu ochii ţintă în ochii lui Gordon, şi se lăsă o tăcere prelungă. Cămătăria e o treabă urâtă.

— Împrumuturile de bani constituie o afacere foarte importantă.

— La o dobândă rezonabilă.

Gordon începu să se joace cu vârful cozii sale.

— Cu unu la sută mai puţin decât se obişnuieşte?

— Cu două procente.

— Un procent şi jumătate ar fi foarte, foarte cinstit.

— Da, foarte cinstit. Gordon, eşti un om de afaceri foarte deştept. Poate anul viitor am să reuşesc să cresc nivelul creditelor.

— Iar eu pe baza deciziilor dumneavoastră am să mă străduiesc să le folosesc în aşa fel ca să aducă un profit minunat.

— Pariu că ai să izbuteşti, Gordon, îi spuse Struan.

Când privi afară, rămase surprins să-l vadă pe maestrul de arme al marinei militare îndreptându-se spre ei în grabă.

— Domnul Struan? Maestrul de arme salută scurt. Complimente din partea Excelenţei sale care vă invită pe nava amiral de îndată.

Struan îşi privi ceasul. Nu era în întârziere, dar nu spuse nimic, decât atât:

— Bineînţeles.

Capitolul optsprezece

Longstaff stătea cu spatele la uşă şi privea atent pe ferestrele cabinei principale la nava poştală. Struan bagă de seamă că masa fusese aranjată pentru patru persoane. Pe birou se aflau o mulţime de telegrame oficiale.

— 'Neaţa, Will.

— Hello, Dirk! Longstaff se întoarse şi-i întinse mâna, iar Struan observă că arăta mai tânăr decât în ultimele luni. E ciudat, nu-i aşa?

— Ce anume? întrebă Struan, deşi ştia că trebuia să fie vorba despre rus.

Dar îi lăsă lui Longstaff plăcerea să-i spună. De asemenea voia să afle cum aprecia Longstaff situaţia, pentru că, deşi acesta nu se prea descurca în afacerile Asiei şi era cu totul nefolositor în calitate de căpitan superintendent pentru comerţ, Struan ştia că în privinţa afacerilor diplomatice europene ideile lui erau pertinente şi el era deosebit de bine informat. De îndată ce rezolvase problema urgentă a lui Aristotle şi-l pusese pe Robb să-l ducă la adăpost la bordul navei lor, Struan începuse să se întrebe care erau motivele sosirii rusului. I se păruse ciudat de alarmantă, dar nu ştia exact de ce.

— Poate că n-ai auzit încă, dar avem un musafir neinvitat.

— Da? Cine?

— Un arhiduce. Nici mai mult, nici mai puţin. Un arhiduce din Rusia. Alexei Sergheiev. A sosit cu vasul poştal.

Struan se arătă impresionat, aşa cum se cuvenea.

— Şi cărui fapt datorăm noi onoarea asta aici în Asia?

— De ce? Asta-i! Longstaff îşi frecă mâinile fericit. Vine să ia prânzul cu noi. Îl însoţeşte Clive.

Clive Monsey era adjunctul lui Longstaff în funcţia de căpitan superintendent al comerţului,

funcţionar civil de profesie, dar, ca şi Longstaff, acum funcţionar al Ministerului de Externe. De obicei treburile îl reclamau pe Monsey la Macao, unde-şi păstrase Longstaff cartierul general permanent.

— Au sosit şi câteva telegrame interesante, spuse Longstaff şi interesul lui Struan spori şi mai mult.

Ştia bine că niciuna nu putea conţine aprobarea oficială a tratatului de la Chuenpi şi numirea lui Longstaff ca prim guvernator al coloniei Hong Kong, pentru că vestea încheierii cu succes a războiului abia acum ajungea la Londra. Struan acceptă un pahar cu sherry.

— Orientul Mijlociu? avansă el o întrebare şi îşi ţinu răsuflarea.

— Da! Criza a trecut, mulţumesc lui Dumnezeu. Franţa a acceptat convenţia propusă de secretarul de stat pentru probleme externe, şi acum nu mai planează nicio teamă despre un eventual război general. Sultanul Turciei e atât de recunoscător pentru sprijinul nostru încât a şi semnat un tratat comercial cu noi, anulând orice monopol turcesc şi deschizând larg întregul Imperiu Otoman pentru comerţul englezesc.

Struan scoase un strigăt de bucurie.

— Doamne Dumnezeule! E cea mai bună veste pe care am primit-o după multe şi multe zile de aşteptare îndelungată.

— Am ştiut eu că ai să fii încântat, spuse Longstaff.

Îndelungata criză era în legătură cu Dardanelele, strâmtoare controlată de Imperiul Otoman. Constituia cheia spre Europa mediteraneană, şi un perpetuu *casus belii* între Marile Puteri – Marea Britanie, Franţa, Rusia, Austro-Ungaria şi Prusia – pentru că Dardanelele erau un fel de scurtătură pentru navele militare ruseşti pentru a pătrunde spre Mediterana atât de vitală, ca şi pentru navele de război ale altor naţiuni pentru a intra în Marea

Neagră şi a ameninţa Rusia în partea unde era ea mai slabă. Cu opt ani în urmă, Rusia obligase Turcia să semneze un tratat care dădea şi Rusiei drept de suzeranitate asupra Dardanelelor, alături de Turcia, iar de atunci a dăinuit o tensiune internaţională acută. Apoi, cu trei ani în urmă, Mehemet Ali, un soldat parvenit la titlul de paşă al Egiptului datorită sprijinului francez, a atacat Constantinopolul, proclamându-se calif al Imperiului Otoman, şi din clipa aceea toată Europa părea să fie gata să intre în conflict.

Secretarul de stat pentru afaceri externe al Angliei, Lordul Cunnington, reuşise să convingă Marile Puteri, – exceptând Franţa şi fără să o consulte pe aceasta – să-şi folosească toată influenţa în sprijinul sultanului şi împotriva lui Mehemet Ali. Franţa se arătă furioasă şi ameninţă cu războiul. S-a propus o convenţie prin care Mehemet Ali urma să se retragă în Egipt, unde să i se acorde suzeranitate asupra Siriei pe timpul vieţii sale, să fie confirmat drept conducător independent al Egiptului, să plătească doar un tribut anual simbolic sultanului Turciei şi, ceea ce era cel mai important, dreptul de folosinţă a Dardanelelor aşa cum fusese el mai demult, să fie garantat de toate puterile o dată pentru totdeauna. Atâta vreme cât Turcia nu era ţară beligerantă, strâmtoarea era interzisă tuturor navelor de război ale tuturor naţiunilor.

Pentru Nobila Casă însemna o veritabilă îmbogăţire vestea că Franţa acceptase înţelegerea propusă şi retragerea aliatului ei egiptean. Acum puteau fi cimentate aranjamentele financiare complexe pe care mizaseră riscând foarte mult Robb şi Struan în ultimii doi ani. Puterea lor comercială avea să se întindă prin tentacule financiare până în inima tuturor Marilor Puteri, astfel încât să dobândească siguranţa că vor putea naviga printre permanentele crize internaţionale şi deschide noi pieţe imense pentru ceai şi mătăsuri.

Mai mult, dacă acum prevalau interesele britanice în Imperiul Otoman, poate că producţia sa de opiu va putea fi stopată. Lipsiţi de opiul turcesc care să contrabalanseze hemoragia de lingouri de argint, companiile americane vor fi nevoite să-şi sporească comerţul cu Marea Britanie, şi se vor stabili acele legături mai strânse cu America pe care le dorea Struan. Da, îşi spuse Struan fericit, e o zi foarte bună. Era încurcat numai de faptul că Longstaff primise această ştire oficială înaintea lui. Informatorii lui Struan în parlament îl anunţau de obicei asupra unor veşti importante de acest fel cu mult înainte.

— E minunat, mai spuse el.

— De acum pacea va dăinui vreme îndelungată. Atâta vreme cât Franţa nu mai încearcă să pună la cale vreo şmecherie.

— Sau Austro-Ungaria, sau Prusia, sau Rusia.

— Mda. Şi cu asta ajungem la Sergheiev. De ce oare taman acum se arată în Asia un important personaj din Rusia? Şi cum se face că n-am fost preveniţi oficial sau neoficial de una ca asta? Ei? Când noi controlăm toate căile maritime la est de Africa, ei?

— Poate că omul face doar o vizită oficială în Alaska rusească, şi o fi venit pe la Capul Bunei Speranţe.

— Pariu pe o sută de guinee că exact asta o să ne spună şi el.

Longstaff se aşeză comod într-un fotoliu şi-şi puse picioarele pe masă.

— Sergheiev e un nume important la Petersburg. Pe vremea când eram un puşti am stat acolo vreme de cinci ani, tatăl meu era diplomat la curtea ţarului. Tirani cu toţii. Cel de-acum, Nicolae I, e un tiran tipic.

— În ce fel e Sergheiev important? îl întrebă Struan, surprins că Longstaff nu-i pomenise nimic de Petersburg în toţi anii de când se cunoşteau.

— Proprietari de terenuri uriaşe. Rude cu ţarul. Stăpânesc zeci de mii de şerbi şi sute de sate, după câte îmi aduc eu aminte. Îmi amintesc că tata spunea o dată că prinţul Sergheiev, probabil din aceeaşi familie, era un intim al curţii apropiate ţarului şi unul dintre cei mai puternici oameni din Rusia. Tare curios să ajungă unul tocmai prin părţile astea, ei?

— Crezi că Rusia are de gând să se amestece în treburile Asiei?

— Aş spune că omul acesta e prea potrivit pentru una ca asta ca venirea lui să fie o pură coincidenţă. Acum când în Orientul Apropiat s-a restabilit *status quo*-ul, iar problema Dardanelelor e rezolvată, uite, hopa! apare un arhiduce aici.

— Crezi că e vreo legătură între evenimente?

Longstaff râse amuzat.

— Păi înţelegerea asupra Orientului Apropiat opreşte definitiv expansiunea Rusiei spre vest; dar ea îşi poate permite să stea şi să aştepte. Franţa caută pricină de război, la fel şi Prusia. Diavolul acela austro-ungar de Metternich cam are probleme cu posesiunile sale italiene, şi e furios pe Franţa şi Marea Britanie că i-au ajutat pe belgieni să-şi formeze propria lor naţiune pe seama olandezilor. Vor fi multe confruntări între Franţa şi Marea Britanie cu privire la succesiunea la tronul Spaniei – regina Spaniei are doisprezece ani şi va fi curând măritată. Ludovic Filip doreşte să fie preferat cel propus de el, dar noi nu putem îngădui o unire a tronurilor Franţei şi Spaniei. Prusia doreşte şi ea să-şi extindă dominaţia în Europa, drept pe care Franţa l-a socotit întotdeauna că i se cuvine numai ei, sorocit de la Dumnezeu. A, da, adăugă el zâmbind, Rusia îşi poate permite să aştepte. Când Imperiul Otoman se va dezmembra, ea va pune mâna liniştită pe întreaga Peninsulă Balcanică – Ţările Române, Bulgaria, Basarabia, Serbia, şi cât va putea înghiţi mai mult din Imperiul Austro-Ungar. Bineînţeles, noi nu ne

putem îngădui să o lăsăm să-şi facă de cap, aşa că va izbucni un război general dacă nu va accepta un aranjament rezonabil. Aşa că, din punctul de vedere al Rusiei, Europa nu prezintă niciun pericol în momentul de faţă. Rusia a fost efectiv blocată în expansiunea ei, dar nu contează. Politica ei de-a lungul istoriei a fost întotdeauna aceea de a cuceri prin viclenie, mituind conducătorii unei ţări şi liderii opoziţiei, dacă exista. Adică să se extindă mai întâi ca „sferă de influenţă", şi nu prin război, apoi să-i radă pe conducători de pe faţa pământului şi să înghită poporul. Atunci când dinspre vest nu o va ameninţa niciun pericol, cred că Rusia îşi va întoarce privirile spre est. Pentru că şi ea socoteşte că are o menire divină pe pământul ăsta, că şi ea – la fel ca şi Franţa, şi Prusia – are misiunea încredinţată de Dumnezeu de a conduce lumea. Spre est nu mai există nicio mare putere care să stea între ea şi Pacific.

— În afară de China.

— Iar noi, tu şi cu mine, ştim bine că China e şubredă şi neajutorată. Asta nu-i în avantajul nostru, nu-i aşa? China slabă şi Rusia puternică, controlând poate China, ei?

— Nu, replică Struan. Atunci ne poate strânge de gât după pofta ei. Şi India.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, fiecare adâncit în propriile-i gânduri.

— Dar ce rost are să trimită un om atât de important aici? întrebă Struan.

— Ca să ne încerce. Răspunsul ţine de istorie cât se poate de limpede. Rusia e o semănătoare a seminţelor nemulţumirii, şi aşa va fi întotdeauna până când va ajunge să-şi găsească graniţele ei naturale, după opinia ei. E vecină cu Turcia – în Turcia-s necazuri. E vecină cu India – avem parte de necazuri acolo. Se învecinează cu China – cel puţin în măsura în care ştim noi – aşa că vor fi necazuri şi aici. Sergheiev a sosit încoace pentru ca să ne încerce să afle ce succes avem noi în China.

Cu cât vor socoti că e mai slabă China, cu atât se vor grăbi în expansiunea lor spre est. Aşa că va trebui să încercăm să-l neutralizăm, să-l păcălim, să-l convingem că China e foarte puternică. Am nevoie de tot ajutorul tău. Putem să-l invităm şi pe el la bal în seara asta?

— Bineînţeles.

— Trebuie să-i arătăm oricum că China constituie sfera de influenţă a Maiestăţii sale, că guvernul Maiestăţii sale nu va încuraja vreun amestec aici.

Gândul lui Struan făcu un salt în viitor. Cu cât Coroana va fi mai amestecată în Asia, cu atât va ajuta mai mult la înfăptuirea planului de bază – să aducă China în rândul naţiunilor ca o mare putere. Cu cât China va fi mai puternică, sprijinită şi educată de Anglia, cu atât va fi mai bine pentru întreaga lume în general. Da. Şi nu putem accepta amestecul despotismului rusesc chiar acum, când suntem în pragul succesului.

Se auzi o bătaie în uşă, şi îşi făcu apariţia Clive Monsey. Era un bărbat zvelt, trecut bine de patruzeci de ani, rezervat, liniştit, cu păr rar şi nas borcănat.

— Excelenţă, începu el, pot să vi-l prezint pe înălţimea sa arhiducele Alexei Sergheiev?

Longstaff şi Struan se ridicară în picioare. Longstaff se îndreptă spre arhiduce şi-i spuse într-o rusească perfectă:

— Încântat să vă întâlnesc, înălţimea voastră. Vă rog să intraţi şi să luaţi loc. Aţi avut o călătorie plăcută?

— Perfectă, Excelenţa voastră, răspunse Sergheiev, fără să se arate surprins, şi strânse mâna care i se întindea, înclinându-se uşor, cu desăvârşită eleganţă. E foarte frumos din partea dumneavoastră că m-aţi invitat la masă când eu n-am vădit destule maniere să vă aduc la cunoştinţă sosirea mea. Cu atât mai mult cu cât vizita nu e nici oficială şi nici planificată.

— Asta e norocul nostru, înălţimea voastră.

— Speram să fiţi fiul stimatului prieten al Rusiei, Sir Robert. E o coincidenţă dintre cele mai fericite.

— Da, într-adevăr, spuse Longstaff destul de rece. Şi ce mai face tatăl dumneavoastră prinţul? întrebă el, mizând pe o inspiraţie.

— Sunt bucuros să vă spun că e sănătos. Dar tatăl dumneavoastră?

— A murit acum câţiva ani.

— Ah, îmi pare tare rău. Dar mama dumneavoastră, lady Longstaff?

— Pe deplin sănătoasă, am plăcerea să vă informez.

Struan îl cerceta pe rus. Sergheiev era un bărbos arătos, înalt, îmbrăcat luxos şi impecabil. Umeri largi şi talie subţire. Pomeţii proeminenţi şi ochii albaştri uşor oblici îi dădeau un aer exotic. Sabia de paradă şi centura de sub tunica descheiată păreau să se afle acolo la locul lor. La gât, atârnând peste cravata de un alb imaculat, se vedea o decoraţie discretă a unui ordin, prins cu o panglică subţire, stacojie. Nu e un om cu care să te încumeţi să te cerţi, îi trecu lui Struan un gând prin minte. Pariu că atunci când e cu sabia în mână e un adevărat diavol, şi devine un demon când ceva îi atinge onoarea.

— Pot să vi-l prezint pe domnul Dirk Struan? spuse Longstaff în engleză.

Arhiducele întinse mâna, zâmbi şi adăugă în engleză cu un abia perceput accent:

— Ah, domnule Struan, ce plăcere.

Struan îi strânse mâna şi simţi mâna de oţel a lui Sergheiev.

— Înălţimea voastră, mă simt în dezavantaj, spuse el voit direct şi nediplomatic. Am impresia că dumneavoastră cunoaşteţi o mulţime de lucruri despre mine, în vreme ce eu nu ştiu mai nimic despre dumneavoastră.

Sergheiev râse.

— Tai-Panul Nobilei Case se bucură de o reputaţie care a ajuns chiar până la Petersburg. Am sperat că voi avea prilejul să vă întâlnesc. Şi aştept cu nerăbdare să avem prilejul de a discuta şi să vă spun şi eu câte ceva despre mine, dacă vă interesează! Zâmbi către Longstaff. Excelenţă, sunteţi nespus de amabil faţă de mine. Vă pot încredinţa că voi informa pe înălţimea sa Ţarul că plenipotenţiarul Maiestăţii sale britanice e mai mult decât o gazdă plină de ospitalitate. Acum, după ce am avut plăcerea de a vă întâlni, am să mă retrag pentru a vă lăsa să vă reluaţi treburile de stat.

— Ah, nu, înălţimea voastră, vă rog, vă aşteptam să servim prânzul împreună. Longstaff era încântat că fusese educat pentru astfel de întâlniri şi le făcea faţă. Am fi cât se poate de dezamăgiţi. Şi, ştiţi, e ceva cu totul neoficial, după cum veţi putea constata.

— Ei bine, atunci mulţumesc. Socot asta drept o mare onoare.

Uşa se deschise şi se arătă stewardul cu şampanie la gheaţă şi pahare. Îi întinse tava lui Sergheiev, apoi pe rând lui Longstaff, Struan şi Monsey.

— Pentru o frumoasă călătorie spre casă, îi ură Longstaff.

Băură.

— Superbă şampanie, Excelenţă, superbă.

— Vă rog să luaţi loc.

Prânzul fu servit după un protocol impecabil. Sergheiev şezând la dreapta lui Longstaff, Struan la stânga. Stewarzii aduseră cârnaţi afumaţi şi stridii, şuncă de Yorkshire, supă fierbinte de vită proaspătă, pulpe fripte de miel, cartofi fierţi şi varză acră.

— Ne pare rău că nu avem şi caviar, spuse Longstaff.

— De îndată ce soseşte şi nava mea, voi fi fericit să vă ofer eu de la mine, Excelenţă. Am avut

ghinionul să nimerim într-o furtună în Strâmtoarea Sunda. Ne-am ales cu o infiltraţie de apă şi am acostat în portul dumneavoastră de la Singapore. Nava poştală pleca exact o dată cu aceeaşi maree, aşa că am luat un bilet până aici.

Şi în felul acesta a fost scutit să ne anunţe dinainte de sosire, îşi spuse Longstaff. Strâmtoarea Sunda înseamnă că a călătorit pe la Capul Bunei Speranţe. Ce naiba are de gând?

— Domnule Struan, am auzit că la vremea asta clima la Singapore e foarte schimbătoare, spuse Sergheiev.

— Da, aşa-i, răspunse Struan. E prima dumneavoastră călătorie în Asia, Înălţimea voastră?

— Da.

— Ei, atunci poate că o să vă ajutăm ca şederea aici să fie plăcută. În seara asta tocmai dau un bal. Aş fi onorat dacă veţi veni şi dumneavoastră. O să vă ofere posibilitatea să întâlniţi pe toată lumea.

— Sunteţi prea bun.

— Şi cât v-aţi gândit să staţi aici?

— Doar până când soseşte nava mea. Fac o vizită neoficială în Alaska, posesiunea noastră.

— Nava a avut mult de suferit?

— Nu ştiu exact, domnule Struan. Nu prea mă pricep la lucrurile astea. Va veni încoace de îndată ce va fi posibil.

— Atunci aveţi nevoie de o locuinţă, spuse Struan, bănuind că Sergheiev ştia o mulţime despre „lucrurile astea”, şi că „stricăciunile” provocate la bordul navei sale vor fi o scuză convenabilă ca să modifice după bunul său plac durata şederii sale aici.

Struan mai avea aşa un fel de bănuială că Singapore fusese prima escală de la plecarea de la Petersburg.

— Aş fi fericit să vă putem oferi un apartament la bordul uneia din navele noastre staţionate aici.

Nu va fi prea luxos, dar ne vom strădui să vă facem să vă simţiţi bine.

— Sunteţi deosebit de amabil. Sunt doar eu şi patru servitori care mă însoţesc. Ei pot dormi oriunde.

— Voi avea grijă să stea şi ei cât mai bine. Ah, mulţumesc, îi spuse el stewardului care-i umplea paharul. E cumva vorba de un bric cu patru catarge?

— Trei.

— Şi eu le prefer tot pe cele cu trei catarge. Mai uşor de manevrat pe valuri mari. Şi e mai uşor de terţarolat velele. Aveţi rândunici şi contrarândunici?

— Domnule Struan, se pare că are toate velele care-i trebuiesc. Indiferent cum le spune.

Struan îi surprinse o uşoară ezitare şi se convinse că Sergheiev era marinar. Şi atunci de ce voia acum să ascundă treaba asta?

— Am auzit că s-a rezolvat criza din Orientul Apropiat, spuse Sergheiev.

— Da, îi răspunse Longstaff. Vestea ne-a sosit o dată cu vasul poştal.

— Cât se poate de bine. Franţa s-a dovedit deosebit de înţeleaptă că a renunţat la poziţia războinică.

— E evidentă importanţa Dardanelelor pentru Marea Britanie, spuse Longstaff. E în avantajul nostru al tuturor să menţinem pacea.

— E păcat că Franţa şi Prusia par să aibă altă părere. Şi Habsburgii. Marea Britanie şi Rusia sunt aliaţi ereditari şi interesele lor sunt similare. E o perspectivă îmbucurătoare că vom lucra mai strâns în viitor.

— Da, răspunse Longstaff politicos. Dar Parisul e foarte aproape de Londra.

— Nu e păcat că acel minunat oraş trebuie să-şi afle întotdeauna cei mai ciudaţi conducători? făcu Sergheiev. Un popor deosebit, cu totul deosebit. Dar conducătorii săi sunt totdeauna plini de

orgoliu şi par hotărâţi să facă în aşa fel încât să dezbine lumea.

— Asta-i marea problemă a lumii, Înălţimea voastră. Europa, şi cum să domolim mândria prinţilor ei. Bineînţeles, noi în Marea Britanie avem fericirea de a avea un parlament, şi întrega putere a Angliei nu mai trebuie să intre în război la pofta unui singur om.

— Da, într-adevăr, e un mare şi glorios experiment, potrivit pentru minunatele calităţi ale ţării dumneavoastră. Dar nu e nimerit pentru toate naţiunile. Nu oare grecii au ajuns la concluzia că cea mai perfectă formă de guvernare e o dictatură blândă? Legea unui singur om?

— Da, blândă. Dar rezultat al unor alegeri. Nu la cheremul unui conducător desemnat de dreptul divin.

— Cine poate spune cu absolută siguranţă că dreptul divin nu există?

— Ah, Înălţimea voastră, interveni Longstaff. Nimeni nu pune la îndoială existenţa lui Dumnezeu. Ci numai dreptul unui rege de a face ceea ce pofteşte, când pofteşte, fără să-şi consulte şi poporul. Noi am avut parte de un lung şir de regi „divini" în Anglia şi am descoperit că sunt supuşi greşelilor. Şi înclinaţia de a greşi atunci când e vorba de un conducător este foarte dăunătoare. Nu-i aşa? Şi varsă atât de mult din sângele altora.

Sergheiev râse.

— Mie îmi place umorul englezesc! Se uită la Struan. Sunteţi scoţian, domnule Struan?

— Da. Britanic. Acum nu mai există nicio deosebire între scoţieni şi englezi. Bău din vin. Ne-am săturat să le mai furăm vitele. Ne-am gândit că e mai bine să le furăm toată ţara, aşa că ne-am părăsit Scoţia şi ne-am mutat mai la sud.

Râseră cu toţii şi băură. Longstaff era amuzat că Monsey rămăsese tăcut tot timpul mesei, tulburat doar de glumele lui Struan.

— Ce ziceţi, domnule Struan, reluă Sergheiev, aţi mai putea conduce Nobila Casă dacă aţi avea un „parlament” cu care să trebuiască să vă luptaţi mereu?

— Nu, Înălţimea voastră. Dar eu nu împing spre conflict, spre competiţie cu alte companii, decât o singură companie. Nu risc decât situaţia mea şi a companiei mele. Nu vieţile altora.

— Cu toate astea sunteţi în război cu China. Pentru că păgânii au avut îndrăzneala să se amestece în comerţul dumneavoastră. E corect?

— Parţial. Bineînţeles că decizia de a începe războiul nu a fost deloc a mea.

— Bineînţeles. Spuneam doar că dumneavoastră aveţi dreptul de a conduce un concern comercial vast şi că acesta e cel mai eficient mod. Decizia unui singur om. E corect pentru o companie, o flotă, o naţiune.

— Da, cu condiţia să ai şi succes, spuse Struan, făcând o glumă, apoi adăugă cu toată seriozitatea: Poate că, pentru moment, un sistem parlamentar nu e posibil în Rusia, şi în alte ţări. Dar sunt convins că nu va fi pace pe acest pământ până când toate naţiunile nu vor avea un parlament ca cel englezesc, şi toţi oamenii vor avea dreptul să voteze, şi niciodată un singur om nu va mai avea dreptul de a stabili destinele unei naţiuni, fie prin dreptul divin, fie prin dreptul acordat de votul stupid al unui electorat stupid.

— Sunt de acord, replică Sergheiev. Ipoteza dumneavoastră e corectă. Dar are un singur mare neajuns. Porniţi de la ideea unei populaţii luminate pe pământ, educate la fel, la fel de prospere, ceea ce e bineînţeles o imposibilitate, nu-i aşa? Ar trebui să faceţi o călătorie în Rusia ca să vedeţi cât de imposibilă este această presupunere. Şi nu ţineţi seama nici de naţionalism şi nici de diferenţele religioase. Dacă aţi fi adăugat „când toate naţiunile vor fi creştine”, poate că ar fi fost corect. Dar cum vă puteţi dumneavoastră imagina că vreodată

catolicii francezi vor fi de acord cu protestanţii englezi? Sau biserica ortodoxă rusă cu iezuitismul spaniol? Sau toate acestea cu masele de necredincioşi mahomedani, aceştia cu păcătoşii evrei, şi aceştia cu cei ce adoră idolii şi cu păgânii?

Struan trase adânc aer în piept.

— Sunt bucuros că aţi pus întrebarea asta, spuse el şi se opri hotărât să nu mai continue.

— Văd că o să avem o mulţime de discuţii interesante, spuse Longstaff degajat. Ceai? Peste o oră va avea loc un meci de lupte. Dacă nu vă simţiţi obosit, poate că ne veţi face cinstea să asistaţi. Se pare că o să fie o confruntare serioasă! Marina contra armatei.

— Voi fi încântat, Excelenţă. Pe care pariaţi? Eu voi paria pe adversar.

— O guinee pentru marină.

— S-a făcut.

După prânz, se trecu la ceai şi trabucuri, şi la momentul cuvenit Monsey îl însoţi pe arhiduce la vaporul poştal. Longstaff îşi expedie stewarzii.

— Cred că trebuie ca o fregată să facă „din întâmplare" o vizită de îndată la Singapore, îi spuse Longstaff lui Struan.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, Will. E marinar, sunt sigur.

— Da. Foarte isteaţă idee, Dirk! Longstaff se jucă absent cu ceaşca de ceai. E foarte viclean. Un individ ca ăsta e probabil foarte grijuliu cu documentele lui oficiale.

— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru.

— Mi-a plăcut când am stat la Petersburg. În afară de lungile ceasuri de şcoală. A trebuit să învăţ să citesc şi să scriu ruseşte, ca şi franţuzeşte, bineînţeles. Rusa e o limbă foarte grea.

Struan mai turnă ceai.

— Will, nu ţi-au plăcut niciodată meciurile de lupte, aşa-i?

— Nu. Cred că am să-l însoţesc când coboară la ţărm, apoi mă întorc la bord. Să trag şi eu un mic

somn liniştit, râse Longstaff. Mă pregătesc pentru festivităţile din noaptea asta, ei?

Struan se ridică.

— Da. Şi-ar trebui să mă gândesc şi eu la nişte seminţe de nemulţumire pe care să le semăn şi eu.

Când stewardul veni să strângă masa, Longstaff se uită distrat la frunzele de ceai din ceaşcă.

— Nu, spuse el păstrând ceaşca şi cana de ceai. Şi ai grijă să nu mă deranjeze nimeni. Mă anunţi peste o oră.

— Da, sir.

Îşi înăbuşi un căscat, lăsându-şi mintea să rătăcească în chip plăcut în liniştea cabinei.

— Pe cuvântul meu, sunt încântat că Sergheiev e aici. Acum să ne distrăm şi noi puţin. Să evităm loviturile şi să le dăm noi în mod diplomatic. Să-i sondăm gândurile, asta-i treaba. Să mai uităm şi noi veşnicele sâcâieli ale coloniei, pe afurisiţii de negustori şi blestematul de împărat ca şi pe blestemaţii de păgâni, adunătură afurisită de hoţi.

Deschise uşa apartamentului său personal şi se întinse confortabil pe cuşetă, cu mâinile sub cap. Ce spunea Dirk? se întrebă el. A, da, seminţele nemulţumirii. E bine spus. Şi cam ce seminţe putem noi însămânţa? Sugestii supărătoare despre puterea Chinei? Imensitatea populaţiei sale? Ideea că guvernul Maiestăţii sale ar putea anexa întreaga ţară dacă se amestecă cineva? Complicaţiile negoţului cu opiu? Ceaiul?

Auzi zgomote de paşi pe punte în vreme ce se schimba cartul şi marinarii începeau exerciţiile de urcare în arboradă. Căscă din nou şi închise ochii mulţumit. Nimic mai plăcut decât un somnuleţ după prânz, îşi spuse el. Mulţumesc Domnului că sunt un gentleman, că nu trebuie să plantez chiar seminţe de-adevăratelea ca orice ţăran puturos sau fermier jegos. Blestemată fie munca ce te obligă să trudeşti cu propriile tale mâini toată ziua. Să semeni. Să cultivi. Să împrăştii gunoiul pe câmp. Cumplit gând. Să semeni seminţe diplomatice e o

muncă mult mai importantă, o muncă pentru un gentleman. A, unde rămăsesem? Da, la ceai. Viaţa trebuie să fi fost îngrozitoare înainte de a avea ceaiul. Absolut. Nici nu-mi pot închipui cum puteau trăi oamenii fără ceai. Păcat că nu creşte şi în Anglia. Ne-ar fi scutit de o mulţime de necazuri.

— Dumnezeule mare! izbucni el şi se ridică în capul oaselor. Ceaiul! Bineînţeles că ceaiul! Şi l-ai avut sub nasul tău atâţia ani şi nici măcar nu l-ai văzut. Eşti un geniu!

Era atât de tulburat de propria lui idee încât sări din pat şi începu să danseze o gigă. Se uşură în oala de noapte şi trecu în cabina principală şi se aşeză la birou, simţind cum îi bate inima în piept. Ştii acum cum se rezolvă coşmarul ăsta dintre Anglia şi China cu schimbul ceai-argint-opiu. *Tu ştii,* îşi spuse el, uimit şi îngrozit totodată de strălucirea şi simplitatea ideii pe care i-o trezise în minte ultima replică a lui Struan.

— Dumnezeule, Dirk, izbucni el cu voce tare, de-ai şti! Ţi-ai tăiat singur beregata, şi pe a tuturor negustorilor cu China o dată cu a ta. Pentru gloria Marii Britanii şi pentru nemurirea mea!

Da. Cu siguranţă. Mai bine ţi-ai ţine gura, se îndemnă el la prudenţă. Pereţii au urechi.

Ideea era foarte simplă: distrugerea monopolului ceaiului deţinut de China. Cumpără, cerşeşte, fură, în cel mai mare secret, o tonă de seminţe de ceai. Transportă seminţele în ascuns în India. Trebuie să fie zeci de zone în care ceaiul poate prospera. Zeci. Şi plantaţiile pot da roade încă din timpul vieţii mele, să ne creştem noi propriul nostru ceai, pe propriul nostru teren. Având ceaiul nostru, nu mai avem nevoie de lingouri de argint şi de opiu ca să plătim pentru ceaiul chinezesc. Profitul de pe ceaiul indian va egala, va dubla şi va tripla câştigurile de pe opiu, aşa că nu va mai fi o problemă. O să cultivăm ceaiul cel mai bun din lume şi o să-l vindem întregii lumi. Coroana va câştiga fantastic de pe urma veniturilor aduse de

ceai, pentru că bineînţeles la noi va fi mai ieftin, mai bun şi preţurile vor fi mai mici decât cele pentru ceaiul chinezesc. Mintea englezului şi toate celelalte! Şi o să câştigăm şi în măreţie morală pentru că am încetat negoţul cu opiu. Contrabandiştii blestemaţi de opiu ies din afaceri, fiindcă fără reazemul opiului nu mai sunt buni de nimic, iar noi vom putea scoate opiul în afara legii. India va câştiga imens. China câştigă şi ea pentru că încetează cu contrabanda cu opiu, şi o să-şi consume propriul ceai.

Iar tu, William Longstaff, singurul om care poate transpune în viaţă un astfel de plan, tu vei dobândi un prestigiu imens. Cu puţin noroc, te alegi cu rangul de duce oferit de un parlament recunoscător, pentru că tu şi numai tu ai rezolvat ceea ce era de nerezolvat.

Dar în cine pot eu avea încredere pentru a procura seminţele de ceai? Şi cum să-i conving pe chinezi să le vândă? Bineînţeles că vor pricepe de îndată care sunt consecinţele. Şi în cine să am eu încredere să transporte seminţele în siguranţă? Nu mă pot folosi de niciunul dintre negustori. Aceştia mi-ar sabota planul de îndată dacă ar avea cea mai uşoară umbră de idee ce vreau. Şi cum să-l atragi pe viceregele Indiei de partea ta, în aşa fel încât să nu-şi însuşească şi dreptul la idee?

Capitolul nouăsprezece

Când cei doi bărbaţi şi secondanţii lor se urcară pe ringul ce fusese ridicat lângă catargul steagului de la Promontoriul Glessing, asupra masei de spectatori se lăsă o tăcere de parcă nimeni nu mai respira. Amândoi luptătorii abia împliniseră douăzeci de ani, aveau şase picioare înălţime, erau voinici şi cu mutre tăbăcite. Fuseseră raşi în cap pentru ca să nu dea adversarului şansa de a apuca de păr. Iar când îşi scoaseră cămăşile groase, amândoi arătară aceiaşi muşchi de oţel umflaţi şi împletiţi, iar pe spinare purtau urmele vechi ale pisicii cu nouă cozi. Cei doi luptători se potriveau de minune şi toată lumea ştia că în joc erau sume mari. Amiralul şi generalul aprobaseră personal alegerea luptătorilor, şi-i sfătuiseră să câştige. Pe umerii lor se sprijinea onoarea întregii armate şi marine, precum şi toate economiile camarazilor lor. Învingătorul avea să aibă un viitor minunat. Învinsul nu va mai avea niciun fel de viitor.

Henry Hardy Hibbs trecu peste singura frânghie a ringului şi se plasă în centru, unde fusese delimitat cu creta un iard pătrat.

— Hexelenţa voastră! Hânălţimea voastră! Don'lor! începu el. Se luptă până la victorie, în colţul acesta nostromul Jem Grum, din marina regală…

Izbucniră urale puternice din mulţimea marinarilor din partea de est şi huiduieli şi insulte din grupul strâns al soldaţilor englezi şi indieni din partea de vest. Longstaff, arhiducele, amiralul şi generalul ocupaseră locurile de onoare pe partea de nord a ringului, înconjuraţi de un cordon de onoare format din militari marini impasibili. În spatele arhiducelui se aflau doi oameni de pază în livrele, înarmaţi şi numai ochi. Struan, Brock, Cooper, Tillman, Robb, Gorth şi toţi ceilalţi tai-pani se aşezaseră pe latura sudică, iar în spatele lor

ceilalţi negustori mai mărunţi, ofiţeri de marină şi militari, toţi îmbrâncindu-se să vadă cât mai bine. Iar pe margini, gloata tot mai numeroasă a chinezilor care dădeau năvală din vizuinile din Tai Ping Shan, sporovăind, chicotind, aşteptând.

— Iar în colţul acesta, reprezentantul armatei regale, sergentul Bill Tinker…

Şi din nou fu întrerupt de valul de urale răguşite. Hibbs ridică mâinile în sus şi jiletca soioasă i se ridică, dezvăluindu-i pântecele rotund ca o minge. Când urletele, uralele şi huiduielile se potoliră, Hibbs strigă:

— Regulile ringului din Londra: fiecare rundă se încheie când unul din adversari cade la pământ. Între runde treizeci de secunde, şi când bate clopotul, opt secunde are luptătorul ca să vină la linie şi să-şi pună piciorul pe ea. Fără lovituri de picioare, fără lovituri de cap, fără lovituri sub centură, fără să scoateţi ochii adversarului. Pierde ăla care nu vine din colţul lui sau ăla de-i aruncă secundantul prosopul jos.

Le făcu plin de importanţă semne secundanţilor care cercetară pumnii fiecăruia dintre luptători să vadă dacă fuseseră muiaţi în ulei de nucă, după cum era obiceiul, şi nu ascundeau în ei vreo piatră, inspectară încălţările luptătorilor pentru ca să constate că tocurile nu aveau decât cele trei ţinte regulamentare.

— Acum strângeţi-vă mâinile şi ăl mai bun să câştige.

Luptătorii se prezentară la mijlocul ringului, muşchii umerilor le tremurau de emoţia abia stăpânită, muşchii pântecelui erau încordaţi, nările le fremătară când simţiră mirosurile acre ale trupului adversarului. Se aşezară cu degetele de la picioare în dreptul liniei şi dădură mâna. Apoi îşi strânseră pumnii ca nişte bolovani şi aşteptară, cu reflexele încordate la maximum. Hibbs şi secundanţii se aplecară şi trecură pe sub frânghie, eliberând locul.

— Înălţimea voastră! spuse Longstaff, oferindu-i lui Sergheiev onoarea de a da semnalul.

Arhiducele se ridică în picioare şi se duse la clopotul de navă aflat în apropierea ringului. Îl lovi cu ciocanul şi un val de frenezie mătură tot ţărmul. În clipa în care sună clopotul, cei doi luptători se repeziră cu pumnii unul la celălalt, înţepenindu-se bine pe picioare, de parcă prinseseră rădăcini precum stejarul şi la fel de trainice, cu vârfurile labelor atingând linia de demarcaţie. Pumnul lui Grum îl izbi pe Tinker în obraz lăsând în urma lui o urmă însângerată, în vreme ce pumnul celuilalt se propti în stomacul lui Grum cu toată puterea. Se tocară cu pumnii unul pe altul fără oprire, îmboldiţi de tumultul mulţimii, de mânia şi ura lor. Lupta nu se desfăşura după un ritual, nici măcar nu încercau să evite loviturile.

După opt minute, amândoi aveau trupurile înroşite, feţele însângerate. Şi unul şi celălalt îşi zdrobiseră nasurile, pumnii le erau juliţi şi lunecoşi din cauza sudorii şi sângelui. Gâfâiau cu sufletul la gură, pieptul li se zbătea spasmodic ca nişte foale puternice, sângele le curgea din gură. Tinker îi nimeri o dreaptă în gâtlejul lui Grum şi-l doborî. Armata de uscat urlă de bucurie, marina blestemă. Grum sări în picioare, scos din minţi de ură şi durere, repezindu-se la adversarul lui, uitând că prima rundă se terminase, uitând totul în afară de gândul că trebuia să-l ucidă pe diavolul acela. Îl apucă pe Tinker de gât, şi începură să se lovească fără alegere, încercând să-şi scoată ochii. Armata urlă: „Fault!” Secundanţii se repeziră în ring, străduindu-se să-i despartă pe cei doi luptători, în vreme ce militarii şi marinarii cu ofiţeri, cu tot mai-mai să se încaiere şi ei.

— O, lord Harry! urlă Glessing, fără să se adreseze cuiva anume. Ticălosul ăla i-a scos ochii omului nostru!

— Dar cine a început carambolul, Dumnezeule? Runda se încheiase, spuse maiorul Turnbull,

înfuriat, cu mâna pe sabie.

Turnbull, un bărbat vânjos de vreo treizeci şi cinci de ani, era magistratul suprem al Hong Kong-ului.

— Doar pentru că ai fost numit comandant al portului crezi că ai dreptul să ascunzi o lovitură necinstită?

— Nu, Dumnezeule, dar nu încerca să te impui cu măreţia numirii dumitale într-o problemă socială.

Glessing îi întoarse spatele, şi îşi croi drum prin mijlocul mulţimii.

— Salut, Culum!

— Salut, George. Straşnică luptă, aşa-i?

— L-ai văzut pe ticălosul ăla cum voia să-i scoată ochii omului nostru?

— Dar şi el a încercat la rândul lui să-i scoată ochii celuilalt, nu-i aşa?

— Doamne Dumnezeule, dar nu asta-i problema.

Jumătatea de minut s-a terminat şi cei doi adversari, se repeziră unul la celălalt. Cea de-a doua şi a treia repriză au fost la fel de lungi ca şi prima, iar spectatorii ştiau că nu există om care să îndure calvarul ăsta pentru mai mult timp. În cea de-a patra rundă, o stângă bine plasată îl nimeri pe reprezentantul armatei lângă ureche şi acesta se prăbuşi la podea. Clopotul se auzi bătând şi secundanţii se repeziră să-şi ridice omul de jos. După chinuitorul răgaz de numai o jumătate de minut, soldatul se repezi spre linia de întâlnire, slobozind o ploaie de pumni asupra marinarului, apoi îl apucă cu braţele în jurul pieptului şi-l aruncă sălbatic la pământ. Din nou se retraseră în colţ, urmară cele treizeci de secunde şi lupta se reluă. Şi tot aşa, repriză după repriză. Când unul câştiga câteva puncte, când le pierdea. În cea de-a cincisprezecea rundă, pumnul lui Tinker se întâlni cu nasul zdrobit al lui Grum. În creierul lui Grum parcă izbucni un incendiu şi începu să-şi rotească

braţele disperat, împins de panică. Cu stânga îşi atinse ţinta, privirea i se limpezi o clipă şi-şi văzu adversarul fără gardă şi clătinându-se, în vreme ce din jur se ridică un val de urlete şi urale, dar parcă venind de departe, Grum îşi repezi dreapta, strângând pumnul cum nu-l mai strânsese niciodată până atunci. Îşi văzu propriul pumn poticnindu-se în burta soldatului. Stânga execută un croşeu şi se zdrobi de falca adversarului şi simţi un oscior de la mână trosnind, după care se trezi singur. Din nou răsună clopotul acela blestemat, se simţi apucat de mâini străine, cineva îi strecură printre buzele strivite gâtul unei sticle de lichior, bău cu sete, vomită băutura amestecată cu sânge şi îngăimă:

— A câta rundă, camarade?

Iar cineva îi răspunse:

— A nouăsprezecea.

Şi se săltă în picioare să se bată iar, şi iată-l şi pe adversarul lui, lovindu-l, făcându-l să sufere, vrând să-l omoare, şi el trebuia să-i ţină piept, să câştige sau să moară.

— Ei, Dirk, straşnică bătaie! urlă Brock pe deasupra zarvei mulţimii.

— Da.

— Vrei acum să-ţi schimbi părerea şi să faci alt pariu?

— Nu, mulţumesc, Tyler, îi răspunse Struan, îngrozit de curajul dovedit de oamenii aceia care se luptau.

Amândoi ajunseseră la capătul puterilor, şi se tocaseră groaznic unul pe celălalt. Grum aproape că nu-şi mai putea folosi mâna stângă, Tinker abia de-şi mai deschidea ochii.

— Nu mi-ar plăcea deloc să am de-a face cu vreunul dintre ei în ring, Dumnezeule mare!

— N-am văzut vreodată oameni mai solizi ca ăştia doi! râse Brock, arătându-şi dinţii negri şi cariaţi. Cine-o să câştige?

— N-ai decât să-l alegi pe care pofteşti, dar eu pot pune pariu că niciunul dintre ei nu se dă bătut, şi niciunul nu va arunca prosopul.

— Aşa cred şi io, pe Dumnezeul meu!

Hibbs spuse cu glasul lui cântat:

— Runda a douăzeci şi patra.

Iar cei doi adversari se îndreptară clătinându-se spre mijlocul ringului, simţind că picioarele li s-au făcut de plumb, şi porniră să dea unul în celălalt. Se ţineau în picioare numai prin forţa voinţei. Tinker îşi repezi stânga cu o putere groaznică ce ar fi doborât un bou, dar pumnul îi lunecă peste umărul lui Grum, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi. Marina scoase un tumult de urale, armata urlă în vreme ce secundanţii îl cărau pe soldat în colţul lui. După epuizarea jumătăţii de minut, cei din armata de uscat se uitau cu suflarea tăiată cum Tinker se apucă de frânghia ringului ca să se salte în picioare. Vinele de la gât i se umflară de atâta efort, dar izbuti să se salte pe ambele picioare şi porni împleticindu-se spre linia de centru a ringului.

Struan simţi că cineva îl priveşte atent, şi când se întoarse îl văzu pe arhiduce făcându-i semn să se apropie de el. Îşi croi drum în jurul ringului, şi se întrebă plin de încordare dacă Orlov, pe care-l trimisese să „dea o mână de ajutor” la mutarea arhiducelui pe navă, reuşise să-i păcălească pe servitori, şi reuşise să dea de vreun document de valoare.

— Domnule Struan, te-ai hotărât asupra câştigătorului? îl întrebă Sergheiev.

— Nu, Înălţimea voastră, spuse Struan şi aruncă o privire spre amiral şi spre general. Amândoi oamenii fac cinste oamenilor dumneavoastră, domnilor.

— Cel de la marină are un curaj nemaipomenit, Dumnezeule, spuse generalul încântat, dar socot că omul nostru mai are încă tăria să câştige.

— Nu. Omul nostru va fi cel care va rămâne până la urmă la linia de mijloc. Dar, pe Dumnezeu, şi omul dumneavoastră e straşnic, face cinste oricărei armate.

— De ce nu vii să stai cu noi, domnule Struan, spuse Sergheiev, arătând un scaun gol lângă el. Poate că o să-mi poţi explica cele mai interesante momente ale acestei lupte.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnilor, făcu Struan politicos luând loc. Unde-i Excelenţa sa?

— A plecat mai demult, răspunse generalul. Ceva în legătură cu misivele oficiale.

Clopotul bătu din nou. Sergheiev se foi nerăbdător pe scaun.

— Care e cel mai mare număr de reprize pe care l-a avut vreodată o luptă din asta?

— Am văzut meciul dintre Burke şi Byrne în ‘33, spuse îndată amiralul. Nouăzeci şi nouă de runde. Pe sângele lui Cristos, a fost un meci împărătesc. Un curaj fantastic. Byrne a şi murit în urma loviturilor pe care le-a încasat. Dar n-a cedat.

— Şi niciunul din ăştia doi nu va ceda, or să se bată până o să cadă laţi, spuse Struan. Ar fi păcat să moară vreunul dintre ei… sau amândoi, ei, ce ziceţi, domnilor!

— Să oprim meciul? făcu arhiducele, nevenindu-i să creadă.

— Rostul unui meci e să pună la încercare puterea şi curajul, unul faţă cu celălalt, spuse Struan. Sunt la fel de puternici şi la fel de bravi amândoi. Cred că amândoi şi-au dat măsura întreagă a valorii lor.

— Atunci înseamnă că nu va fi niciunul câştigător. Nu, nicio îndoială, treaba asta nu e cinstită, vădeşte slăbiciune şi nu slujeşte la nimic.

— E necinstit să omori un om curajos, asta să ştiţi, insistă Struan calm. Acum numai curajul lor îi mai ţine în picioare, şi se întoarse spre ceilalţi. Şi,

la urma urmei, amândoi sunt englezi. Salvaţi oamenii ăştia pentru adevăraţii duşmani!

O bruscă izbucnire de urale le abătu atenţia amiralului şi generalului, dar nu şi pe cea a lui Sergheiev.

— Sună cu un fel de provocare aproape, domnul Struan, spuse el cu un zâmbet neclintit pe buze.

— Nu, Înălţimea voastră, îi replică Struan politicos, e doar un fapt. „Noi cinstim curajul, dar într-o situaţie ca asta, să câştigi e mai puţin important decât să cruţi demnitatea lor ca oameni.

— Ce zici, domnule amiral? spuse generalul. Domnul Struan a avansat o idee, ei? La a câta repriză suntem? Treizeci şi cinci?

— Treizeci şi şase, îi răspunse Struan.

— Să zicem că limităm meciul la cincizeci de reprize. Unul dintre ei trebuie să cedeze până atunci… imposibil să se mai ţină măcar pe picioare până atunci. Dar dacă amândoi vor fi în stare să ajungă cu piciorul la dunga din mijlocul ringului la începutul celei de-a cincizeci şi una rundă, atunci aruncăm amândoi prosoapele, da? Şi socotim că n-a câştigat şi n-a pierdut nimeni. Hibbs poate să şi anunţe.

— De acord. Dar omul dumitale n-o să reziste până atunci.

— Pe Dumnezeul meu, pariu pe încă o sută de guinee că va reuşi.

— S-a făcut.

— Facem un rămăşag, domnule Struan? spuse arhiducele, în vreme ce amiralul şi generalul se întoarseră încrâncenaţi să-i facă semne lui Hibbs. Spuneţi pe ce pariem şi alegeţi-vă omul.

— Dumneavoastră sunteţi musafirul, Înălţimea voastră, aşa că aveţi privilegiul de a alege primul… dacă vă convine condiţia rămăşagului. O singură întrebare… la care cel care pierde e obligat să răspundă în seara asta, în particular. Dar jurământ în faţa lui Dumnezeu.

— Ce fel de întrebare? replică Sergheiev vorbind rar.

— Indiferent, orice vrea câştigătorul să afle.

Arhiducele se simţi tentat de ofertă, dar avu un fel de presimţiri rele. Pariul era imens, riscul la fel, dar merita. Avea atâtea lucruri pe care ar fi dorit să le afle de la Tai-Panul Nobilei Case.

— De acord!

— Pe cine alegeţi?

Sergheiev arătă de îndată spre nostromul Grum.

— Pe el îl aleg să-mi apere onoarea! şi imediat începu să strige încurajându-l pe marinar: Ucide-l, Dumnezeule!

Rundele se succedară una după alta, patruzeci şi trei, patruzeci şi patru, patruzeci şi cinci, patruzeci şi şase. Apoi patruzeci şi şapte, patruzeci şi opt, patruzeci şi nouă. Şi spectatorii se simţeau la fel de epuizaţi aproape ca şi luptătorii din ring. În cele din urmă soldatul se prăbuşi. Căzu ca un bolovan şi zgomotul căderii lui răsună pe tot ţărmul. Ameţit de suferinţă, marinarul continuă să dea cu pumnii orbeşte în aer, căutându-şi neputincios inamicul. Apoi se prăbuşi şi el, la fel de inert. Secundanţii îi cărară pe cei doi fiecare în colţul lui, trecu acea jumătate de minut, armata de uscat urla, încurajându-şi omul să se ridice în picioare, generalul izbea cu piciorul în podeaua ringului, cu faţa congestionată, implorându-l pe Tinker:

— Scoală-te, pentru numele lui Dumnezeu, flăcăule!

Amiralul era şi el roşu la faţă de emoţie când Grum se chinui să se ridice în picioare dar rămase învârtindu-se năuc în colţul lui.

— Du-te la linia de mijloc! Du-te la linie, flăcăule!

În vreme ce Struan se ruga în gând de soldatul lui, arhiducele urla, ajuns la paroxism, tot felul de încurajări ruso-francezo-engleze marinarului să se ducă la linie. Fiecare dintre cei doi adversari ştia că celălalt e terminat. Amândoi se târau

împleticindu-se spre linia de mijloc, se clătinau, cu picioarele şi braţele parcă străine de fiinţa lor, moarte. Amândoi ridicară braţele şi se chinuiră să lovească. Dar toată puterea se sleise în ei. Amândoi se prăbuşiră. Ultima rundă! Mulţimea se dezlănţui, fiindcă era evident pentru toată lumea că niciunul dintre cei doi nu-i în stare să-şi părăsească colţul în jumătatea de minut acordată şi să se ducă până la linie.

Se auzi lovitura de clopot şi din nou se lăsă o linişte nefirească. Cei doi luptători se chinuiră să se salte în picioare, se agăţară de frânghii şi rămaseră clătinându-se fiecare în colţul lui. Marinarul scânci şi făcu primul pas cumplit, împingându-şi un picior în direcţia liniei. Apoi, după o veşnicie în care nimeni nu mai suflă, mai făcu unul. Soldatul rămase în colţul lui, tremurând, clătinându-se, mai-mai să se prăbuşească. Apoi piciorul îi zvâcni patetic înainte şi izbucni un urlet nebunesc – îndemnuri, rugăminţi, rugăciuni, blesteme, toate amestecându-se laolaltă într-o explozie finală de urlete ameţitoare, pe când cei doi adversari se târau şovăind, şi înaintau inci cu inci. Deodată soldatul se poticni neputincios, aproape să lunece, generalul aproape că leşină. Apoi fu rândul marinarului să se aplece înainte ca un beţiv împleticit pe picioare, iar amiralul închise ochii, pe faţă îi apărură şiroaie de sudoare, şi începu să se roage.

Când amândoi adversarii atinseră linia de mijloc se dezlănţui infernul. Prosoapele zburară peste frânghii, şi abia când ringul se umplu de mulţimea care-i asalta, pricepură cei doi luptători că confruntarea lor luase sfârşit. Şi abia atunci îşi îngăduiră să se lase să se prăbuşească în coşmarul de suferinţă, neavând habar dacă erau învinşi sau învingători, trezi sau morţi, dacă visau sau mai erau în viaţă, ştiind doar atât: făcuseră tot ce fuseseră în stare să facă.

— Pe barba Sfântului Petru, urlă arhiducele, cu vocea răguşită şi chinuită şi veşmintele pline de sudoare. Ăsta zic şi eu că a fost meciul meciurilor.

Asudat şi extenuat şi el, Struan scoase de la şold un bidonaş şi i-l întinse lui Sergheiev. Acesta îl duse la gură şi bău adânc din romul oferit. Bău şi Struan şi trecu bidonaşul amiralului, care-l întinse apoi generalului. Goliră împreună tot bidonaşul.

— Pe sângele Mântuitorului, îngăimă Struan, pe sângele Mântuitorului!

Capitolul douăzeci

Soarele scăpătase în spatele munţilor, dar portul era încă scăldat în lumina aurie a amurgului. Ah Sam luă binoclul de la ochi şi o luă la fugă, părăsind gaura din zidul gardului pe unde spionase până atunci. Trecu în goană pe lângă grămezile de piatră şi pământ care aveau curând să se transforme într-o adevărată grădină, şi ţâşni pe uşă în salon.

— Mamă, barca tatei s-a apropiat de ţărm, spuse ea. Oh-ko! Arată foarte mânios, foarte!

May-may se opri din cusut.

— Vine de pe *China Cloud* sau de pe *Resting Cloud?*

— De pe *Resting Cloud.* Ai grijă ce faci.

May-may îi smulse binoclul şi alergă afară în grădină, în spatele gemuleţului cu zăbrele, şi începu să cerceteze valurile de la mal. În cele din urmă fixă binoclul asupra lui Struan. Stătea la mijlocul bărcii celei mari, Leul şi Dragonul flutura la pupa. Ah Sam avea dreptate. Arăta foarte supărat. Închise şi zăvorî cu un capăt de lemn oblonul ferestruicii de observaţie şi alergă înapoi.

— Strânge iute totul, şi ai grijă să fie bine ascunse.

Iar când Ah Sam luă de-a valma în braţe şi rochia de bal şi jupoanele o ciupi tare de obraz:

— Nu le şifona, curvă bună de gură. Valorează o avere. Lim Din! strigă May-may. Pregăteşte-i baia tatălui, iute, şi ai grijă să aibă toate hainele la îndemână, să nu lipsească nimic. A, da, şi ai grijă să fie apa fierbinte dacă nu vrei să ai de-a face cu el. Pune săpunul cel nou şi parfumat.

— Da, mamă.

— Să ai grijă ce faci. Se pare că pe tata îl mână supărarea din urmă.

— Oh-ko!

— Într-adevăr oh-ko! Tata să aibă totul pregătit cum trebuie, altfel v-aţi învârtit de o biciuială. Şi dacă ceva îmi strică mie planurile atunci să ştiţi că vă strâng degetele la menghină şi vă bat cu biciul până o să vă sară ochii din cap. Ştergeţi-o!

Ah Sam şi Dim Lin o luară la goană. May-may se duse în dormitorul ei şi se uită să se convingă că nu se mai vedea nici urmă din rochia de bal. Îşi dădu cu puţin parfum după ureche şi încercă să se liniştească. Ah, draga mea. În seara asta nu vreau deloc să fie prost dispus. Struan se îndreptă nervos spre poarta zidului înalt ce împrejmuia locuinţa. Întinse mâna să apuce mânerul porţii dar aceasta se deschise iute dinaintea lui şi de cealaltă parte îl întâmpină un Lim Din cu chipul radios care se înclină dinaintea lui.

— Frumos la unul soare apune, stapin, heya?

Struan răspunse doar printr-un mârâit morocănos. Lim Din închise poarta cu cheia şi o luă la fugă să ajungă la uşa din faţă, unde îşi arătă un chip şi mai radios şi se înclină şi mai adânc. Struan se uită din obişnuinţă la barometrul de navă ce se afla pe peretele holului de la intrare. Era prins într-un sistem cardanic şi coloana subţire de mercur din cilindrul de sticlă arăta 29.8 inci, ce marcau vreme bună. Lim Din închise încetişor uşa în spatele lui şi o zbughi înaintea lui Struan pe coridor şi deschise uşa dormitorului. Struan intră, închise uşa cu o lovitură de picior şi o zăvorî cu cheia. Lim Din ridică ochii spre cer. Mai rămase încremenit doar atât cât să-şi revină în fire, apoi se evaporă la bucătărie.

— Cineva o să se aleagă cu o biciuială bună, îi şopti el înspăimântat lui Ah Sam. Asta-i sigur, cum sigure-s moartea şi plata tributului.

— Nu-ţi face tu griji pentru tatăl nostru, diavolul acela de barbar, spuse Ah Sam în şoaptă. Pun eu pariu cu tine pe leafa mea din săptămâna care vine că într-un ceas îl îmblânzeşte mama ca pe o turturică.

— Mă prind.

May-may se arătă în uşă.

— Ce şopotiţi acolo, voi ăia doi câini de sclavi abandonaţi de mamă? şuieră ea.

— Tocmai ne rugam ca tatăl nostru să nu fie supărat pe mama noastră bună şi frumoasă, spuse Ah Sam, clipind din ochi.

— Atunci mişcă-te mai iute, curvă bună de gură. Fiindcă pentru fiecare cuvânt aspru pe care mi-l spune, o să te ciupesc o dată.

Struan rămăsese pe gânduri în mijlocul dormitorului uitându-se fix la basmaua umflată, murdară, bine înnodată pe care o scosese din buzunar. Fir-ar blestemată să fie, acum ce mă fac cu ea? se întrebă el. După ce se încheiase meciul, îl însoţise pe arhiduce până la apartamentul de pe *Resting Cloud.* Simţise un fel de uşurare când Orlov îi spuse în taină că nu întâmpinase niciun fel de greutăţi să scotocească prin lucrurile arhiducelui.

— Dar n-am găsit niciun fel de hârtii, îi spusese Orlov. În bagaje mai era şi o casetă metalică închisă, dar mi-aţi spus să nu forţăm nicio încuietoare, aşa că i-am dat pace. Şi am avut timp berechet, oamenii mei au avut grijă ca servitorii să aibă ce face.

— Mulţumesc. Şi nicio vorbă despre asta.

— Doar nu mă credeţi nebun! mai spuse Orlov, cu demnitatea atinsă. Apropo, doamna Quance şi cei cinci copii sunt găzduiţi pe nava cea mică. I-am spus că Quance e în Macao şi va veni mâine la prânz o dată cu mareea. Şi am avut de furcă să scap de întrebările ei afurisite. E în stare să sâcâie şi o scoică cu întrebările până când îi răspunde.

Struan îl lăsase pe Orlov să-şi vadă de treburi şi se dusese să-i întâlnească pe cei trei băieţi în cabina lor. Acum erau cu toţii curăţei, cu veşminte noi. Wolfgang era cu ei şi puştii nu se mai temeau de el. Struan le spuse că a doua zi aveau să plece

împreună cu el la Canton, de unde vor fi îmbarcaţi pentru Anglia.

— Înălţimea voastră, i se adresă ţâncul englez când el dădu să plece. Pot să vorbesc cu dumneavoastră? Numai noi doi?

— Da, îi răspunse Struan, şi-l luă pe puşti în altă cabină.

— Tatăl meu mi-a spus să vă dau asta, Înălţimea voastră, şi să nu suflu o vorbă la nimeni, da' la nimeni, nici lui Wu Pak sau chiar lui Bert! şi degetele lui Fred tremurară când desfăcu desaga ce era încă şi acum prinsă la capătul băţului şi o deschise. Înăuntru erau un cuţitaş, un câine de cârpă, şi o boccea umflată. Îi întinse speriat bocceaua şi, spre uimirea lui Struan, se întoarse cu spatele şi închise ochii.

— Ce faci, Fred?

— Tata mi-a spus să nu mă uit şi să mă întorc cu spatele, Înălţimea voastră. Şi să nu văd ce-i acolo, îi răspunse Fred strângând din ochi.

Struan desfăcu bocceaua şi rămase cu gura căscată zgâindu-se la conţinut: cercei cu rubine, pandantive cu diamante, inele bătute cu diamante, o broşă mare de smarald şi o mulţime de catarame de aur rupte, strâmbate, pline de diamante şi safire. Patruzeci, cincizeci de mii de lire să tot facă. Dobândă de pirat! Şi ce vrea să fac eu cu toarte astea?

— Înălţimea voastră, acum pot să deschid ochii? Eu nu trebuie să văd nimic.

Struan legă bocceaua la loc şi o puse în buzunarul redingotei.

— Da. Şi acum spune-mi ce voia tatăl tău să fac cu ce-i aici?

— El zicea că trebuia să… am uitat cum se zice. Era ceva cu „tunire" sau „tenire"! şi ochii lui Fred se umplură de lacrimi. Eu îs un băiat bun, da' am uitat cum îi zice, Înălţimea voastră.

Struan se lăsă pe vine şi-l prinse uşor dar ferm cu mâinile.

— Flăcăule, nu trebuie să plângi. Ia să ne gândim, a zis cumva „moştenire”?

Puştiul ridică privirile iute spre Struan şi se uită la el de parcă ar fi fost un vrăjitor.

— Da, „ştenire”. De un’ aţi ştiut?

— Nu trebuie să plângi. Eşti bărbat de-acum. Bărbaţii nu plâng.

— Ce-nseamnă „ştenire”?

— Un fel de cadou, de obicei nişte bani, pe care-i lasă un tată fiului său.

Fred rumegă multă vreme în mintea lui, apoi spuse:

— De ce-a zis tata să nu-i suflu o vorbă fratelui meu Bert?

— Nu ştiu.

— De ce oare, Înălţimea voastră?

— Poate pentru că a dorit ca asta să-ţi rămână numai ţie şi nu şi lui Bert.

— „Ştenirea” asta poa’ să fie şi pen’ mai mulţi fii?

— Da.

— Dacă io şi frate-mio ne alegem cu o „ştenire” o putem împărţi în de noi?

— Da, dacă primiţi o moştenire.

— Bine atunci, făcu Fred, ştergându-şi lacrimile. Fin’ că frate-mio Bert e cel mai bun prieten al meu.

— Unde locuiaţi voi şi cu taică-tu?

— Într-o casă. Cu mama lui Bert.

— Flăcăule, dar unde era casa?

— Lângă mare. Lângă nave.

— Şi n-avea locul acela şi un nume?

— Ba da, i se spunea Port. Locuiam într-o casă din Port, îi răspunse mândru ţâncul. Tata mi-a spus să vă zic întotdeauna tot şi numai drept.

— Acum să ne întoarcem la ceilalţi, da? Doar dacă nu mai ai să-mi spui ceva.

— A, da, spuse Fred şi legă bine desaga lui. Tata mi-a zis s-o leg aşa cum a fost ea înainte. În taină.

Şi să nu suflu o vorbă. Mi-s gata, Înălţimea voastră.

Struan desfăcu bocceaua din nou. Doamne Dumnezeule, ce naiba să fac eu cu comoara asta? S-o arunc? Nu pot face una ca asta. Să-i aflu pe cei care au fost adevăraţii lor proprietari? Ar putea fi la fel de bine spanioli, francezi, americani sau englezi. Şi cum să le explic eu că am ajuns în posesia acestor bijuterii?

Se îndreptă spre patul imens cu baldachin şi-l îndepărtă de perete. Observă că hainele lui de seară erau întinse meticulos. Îngenunche lângă pat. În podea era prinsă în ciment o casă de fier. O deschise şi puse legătura înăuntru laolaltă cu hârtiile lui personale. Îşi opri privirea pe Biblia în care erau celelalte trei jumătăţi de monedă, şi scăpă o înjurătură. Închise la loc casa de fier şi împinse patul lângă perete şi se apropie de uşă.

— Lim Din!

Lim Din se arătă de îndată, cu faţa radioasă şi ochii sticloşi.

— Baie, iute iute!

— Baie gata, stapin. Nu conteste.

— Ceai!

Lim Din se făcu nevăzut. Struan traversă dormitorul ca să ajungă la încăperea special amenajată pentru a sluji numai drept baie şi toaletă. Când văzuse planurile, pe Robb îl bufnise râsul. Dar în ciuda acestei ieşiri, Struan insistase ca această inovaţie să se construiască exact aşa cum plănuise el. Cada mare din aramă era fixată pe o platformă mai joasă, şi de la cadă pornea o conductă de scurgere prin perete, către o groapă mare din piatră ce fusese săpată în grădină. Deasupra căzii, de o grindă, era prinsă o căldare găurită în fund. De la rezervorul de apă proaspătă de pe acoperiş venea o altă conductă până la găleată. Conducta avea o cana. Toaleta era de fapt o cutie închisă cu un capac deasupra iar înăuntru o

găleată ce se putea lua pentru a fi vărsată în grădină.

Cada era plină cu apă fierbinte. Struan îşi scoase de pe el hainele îmbibate de sudoare şi intră recunoscător în apă. Se lăsă pe spate şi se cufundă. Uşa dinspre dormitor se deschise şi apărură May-may, Ah Sam în urma ei, cu o tavă cu ceai şi nişte *dim sum* fierbinţi, Lim Din imediat după ea. Toţi intrară în baie şi Struan închise ochii îmboldit de o calmă exasperare: oricât îi explicase, oricât o pedepsise, nu reuşise s-o facă pe Ah Sam să înţeleagă că nu avea ce căuta în camera de baie atunci când el era în cadă.

— Hello, Tai-Pan, spuse May-may cu un zâmbet fermecător. Toată enervarea ei dispăruse. Să luăm ceaiul împreună, adăugă ea.

— Minunat, îi răspunse el.

Lim Din luă hainele murdare şi dispăru cu ele. Ah Sam aşeză tava jos nespus de încântată, fiindcă ştia de acum că ea câştigase pariul. Îi spuse ceva în cantoneză lui May-may care o făcu pe aceasta să râdă. Ah Sam chicoti şi ieşi în fugă din baie, închizând uşa după ea.

— Ce naiba ţi-a spus?

— Vorbe muiereşti.

Struan ridică buretele să arunce în ea, dar May-may spuse iute:

— A spus că eşti bine făcut ca bărbat.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu pricepe Ah Sam odată că baia e ceva foarte personal?

— Ah Sam e foarte personală, nu conteşte. De ce să fii sfios, heya? Ea e tare mândră de tine. Nu ai de ce să te sfieşti.

May-may îşi scoase roba de pe ea şi intră şi ea în cadă la celălalt capăt. Apoi turnă ceaiul în ceşti şi-i oferi de băut.

— Mulţumesc.

Bău ceai şi luă o *dim sum.*

— Meciul a fost frumos? îl întrebă ea.

Ea băgă de seamă că urmele dinţilor ei în antebraţ se vindecaseră bine şi-şi stăpâni un zâmbet.

— Excelent.

— Atunci de ce erai furios când ai venit?

— Fără un motiv anume. Sunt bune, îi spuse el, luând încă o prăjitură, apoi îi zâmbi. Eşti frumoasă şi nici nu mă pot gândi că poate exista un fel mai minunat pentru a servi ceaiul.

— Şi tu eşti frumos.

— Ai chemat pe domnul acela *feng-shui* să descânte casa?

— Când are loc premierea celei mai frumoase rochii?

— La miezul nopţii. De ce?

Ea ridică din umeri.

— Cu jumătate de oră înainte de miezul nopţii vii încoace?

— De ce?

— Vreau să-mi văd şi eu bărbatul atunci. Să-l fur ăleia cu ţâţele cât la vaci şi bună de gură.

Ea lunecă cu piciorul pe sub apă. Struan se retrase în faţa acestui atac intim, mai-mai să scape ceaşca din mână.

— Pentru Dumnezeu, nu face una ca asta, fii mai atentă! Îi prinse din zbor mâna. Acum fii fată cuminte.

— Da, Tai-Pan. Dacă şi tu eşti la fel de atent. May-may îi zâmbi frumos şi-şi lăsă mâna să se odihnească într-a lui. La mine nu te-ai uitat niciodată aşa cum te uitai la afurisita aceea de muiere, deşi acum nici nu mai am măcar hainele pe mine. Ce nu-ţi place la sânii mei?

— Sunt perfecţi. Eşti perfectă de sus până jos. Cu siguranţă că eşti. Acum nu mai râde de mine.

— Şi ai să te întorci cu jumătate de oră înainte de concurs?

— Ce nu face omul ca să aibă linişte! Struan bău ceai. A, da. Nu mi-ai răspuns. Ai chemat pe domnul acela *feng-shui* să vadă ce-i cu casa?

— Da.

May-may luă săpunul şi începu să se frece cu el, dar nu răspunse nimic.

— Şi a făcut sau n-a făcut cercetările lui?

— Da.

Apoi din nou rămase tăcută, cu un aer de drăgălăşenie ce stârnea furie.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Tai-Pan, îmi pare groaznic de rău, dar stăm chiar pe ochiul dragonului şi trebuie să ne mutăm.

— Nu ne mutăm deloc, şi cu asta basta.

May-may îngână un cântecel în timp ce termina de săpunit. Se clăti şi apoi se uită la el, privindu-l cu ochii ei mari, şi-i zise blând:

— Întoarce-te să te frec cu săpun pe spate.

— Dar să ştii că nu ne mutăm, îi spuse el bănuitor.

— Azi după-amiază a venit pe aici Ma-ree şi am avut o discuţie tare plăcută.

— Să ştii că tot nu ne mutăm. Şi cu asta basta!

— Tai-Pan, serios, nu sunt surdă. Te-am auzit fantastic de bine de prima dată. Vrei să te frec pe spate sau nu vrei?

Se întoarse cu spatele şi ea începu să-l săpunească.

— Şi o să ne mutăm, şi cu asta basta. Pentru că aşa a hotărât bătrâna ta mamă, îi spuse ea în cantoneză.

— Ce? făcu el, sucindu-şi puţin gâtul, simţindu-se nespus de bine sub atingerea iscoditoare a degetelor ei, în vreme ce-i masa expert muşchii umerilor.

— Un vechi proverb cantonez: când rândunicile îşi fac cuib, soarele surâde.

— Şi ce vrea să însemne?

— Exact ce spune. May-may se simţi foarte încântată de sine. E doar un gând fericit, asta-i tot! Luă apă în pumni şi-i clăti săpunul. Ah Sam, aiii iaaa!

Ah Sam dădu buzna înăuntru cu două prosoape uriaşe. May-may se ridică în picioare şi Ah Sam înfăşură un prosop în jurul ei, cu celălalt aşteptându-l pe Struan.

— Spune-i că mă şterg şi singur, Dumnezeule.

May-may îi traduse şi Ah Sam puse jos prosopul, chicoti şi ieşi în fugă afară. Struan ieşi din apă şi May-may îl înfăşură în prosop. Spre mirarea lui băgă de seamă că prosopul era fierbinte.

— Şi de acum încolo i-am spus lui Ah Sam să încingă puţin prosoapele, îl lămuri May-may. Face bine la sănătate.

— E minunat, spuse el şi se şterse.

Deschise uşa şi descoperi că patul fusese făcut, şi hainele lui puse pe birou.

— Mai ai timp ca să te odihneşti puţin, spuse May-may, şi când el începu să protesteze, ea îi spuse poruncitor: O să te odihneşti.

Struan se uită la ceas. E timp berechet, se gândi el, aşa că se săltă pe pat şi se întinse cât era de lung. May-may o chemă cu un deget pe Ah Sam, care veni în baie şi închise uşa în urma ei. Îngenunchind, Ah Sam îi scoase bandajele de la picioare şi le şterse de apă. Pudră picioarele şi înlocui bandajele cu altele curate şi uscate, apoi îi puse alţi papuci noi, brodaţi.

— Sunt atât de frumoase, mamă, îi spuse ea.

— Mulţumesc, Ah Sam, îi zise May-may şi o ciupi cu duioşie pe Ah Sam de obraz. Dar te rog să nu mai spui atâtea despre sculele tatălui nostru.

— Dar n-am zis nimic, am fost doar politicoasă. Şi doar merită tot respectul! Ah Sam îi scoase lui May-may acele din păr şi începu s-o pieptene. De obicei un tată ar fi foarte mândru să fie lăudat pentru asta. Zău, nu prea îl înţeleg pe tatăl nostru barbar, ba chiar deloc. Nu s-a culcat cu mine niciodată. Sunt chiar atât de groaznică?

— Îţi tot spun mereu că taţii barbari nu se culcă cu toate femeile din casa lor, îi replică May-may

obosită. Uite, nu face el una ca asta. E împotriva religiei lui.

— E un *joss* tare rău, pufni Ah Sam, să ai un astfel de tată, atât de înzestrat, şi religia lui să nu-i dea voie.

May-may râse, şi-i dădu prosopul.

— Hai, ia-o din loc, guriţă mică şi dulce. Într-un ceas să fii gata cu ceaiul, şi dacă întârzii cumva te bat de te smintesc.

Ah Sam o şterse. May-may se parfumă şi, gândindu-se tulburată la rochia ei de bal şi la cealaltă surpriză pe care o pregătea, se duse în dormitor.

Liza Brock deschise uşa cabinei şi se duse la cuşetă. Simţea cum de sub braţ îi curgea o sudoare rece. Ştia că soarta lui Tess se hotăra acum sau niciodată.

— Hai, cocoş, spuse ea, zgâlţâindu-l din nou pe Brock. A venit vremea să te scoli.

— Lasă-mă naibii în pace.

Brock se întoarse pe partea cealaltă, legănat uşor de un val de maree ce săltase coca navei *White Witch.*

— Am timp berechet să mă îmbrac.

— De juma de ceas numa asta zici. Scoală-te, altfel o să întârzii.

Brock căscă, se întinse, şi se săltă în capul oaselor în cuşetă.

— Nici soarele n-a scăpătat ca lumea încă, spuse el cu ochii împăienjeniţi, uitându-se pe hublou afară.

— Acuş vine şi Gorth şi voiai să fii gata mai devreme. Şi mai îs şi catastifele alea peste care trebuie să te uiţi împreună cu compradorele tău. Mi-ai zis doar să te trezesc.

— Bine, bine, nu te mai înfierbânta atâta.

Căscă din nou şi se uită la Liza. Avea o rochie nouă, din brocart de un roşu închis, cu o crinolină largă, iar pe dedesubt o groază de jupoane. Îşi strânsese părul într-un coc.

— Arăţi tare mişto, spuse el din obişnuinţă şi se întinse din nou.

Liza începu să se joace cu pălăria imensă din pene pe care o ţinea în mână, apoi o puse jos.

— Să te ajut să te îmbraci, îi spuse ea.

— Ce naiba! Doar ţi-am spus că costumul meu cel vechi e foarte bun, explodă el când zări pe marginea scaunului un costum nou. Tu crezi că banii curg aşa uşor de-i cheltuieşti ca pe apă chioară?

— Nu, cocoş, aveai nevoie de alte haine noi şi să vezi ce mândru o să arăţi.

Îi întinse corsetul pe care moda îl decretase absolut necesar pentru un bărbat ca să-i facă mijlocul mai arătos. Brock înjură şi se dădu jos din cuşetă. După ce-şi strânse corsetul peste izmenele lungi de lână, o lăsă bombănind să-l ajute să se îmbrace. Dar când se uită în oglindă fu deosebit de încântat de sine. Cămaşa de dantelă încreţită i se revărsa pe piept, redingota maronie de catifea cu revere brodate cu fir de aur îi venea turnată: foarte lată la umeri şi strânsă pe talie. Nădragii albi stăteau bine strânşi pe el, prinşi în cizmele cu catarame, din piele neagră moale, făcute special pentru seară. Jiletcă oraj brodată, lanţ de aur la brâu, breloc.

— Pe cinstea mea, arăţi ca regele Angliei, cocoş!

Îşi pieptănă barba şi-şi scoase mândru pieptul în afară.

— Ei bine, făcu el bosumflat, încercând să-şi ascundă satisfacţia, poa' c-ai avut dreptate! Se întoarse în profil, netezindu-şi catifeaua mai bine pe piept. Poa' că se putea strânge şi mai bine pe pieptul meu, ei, ce zici?

Liza râse.

— Hai, flăcăule, gata, termină, spuse ea, mai puţin speriată acum. Crez că acul cu rubin o să-ţi vină mai bine la cravată decât ăl cu diamant.

El schimbă acele de cravată şi continuă să se admire. Apoi râse şi el şi o prinse de mijloc, începu să fredoneze un vals şi o sili să facă vreo câţiva paşi de dans.

— O să fii frumoasa balului, puiule!

Liza se chinui pe moment să arate veselă, dar după ochi Brock putea să vadă că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îşi scoase batista, îşi şterse sudoarea de pe faţă şi se aşeză.

— E… ăăă… vorba de Tess.

— E bolnavă?

— Nu, se simte bine. E… ăăă… o iau la bal!

— Ţi-ai pierdut minţile?

— I-am făcut şi o rochie… e… ăăă… frumuşică tare, i-am aranjat şi părul, şi-i gata şi te aşteaptă să-i dai încuviinţarea înainte…

— Atunci zi-i să se ducă în pat, Dumnezeule! Nu merge la niciun bal, pe Dumnezeu! Doar ştii care-i părerea mea în privinţa asta! Şi i-ai mai şi făcut rochie, aşa-i? şi ridică mâna s-o plesnească.

— Ascultă-mă doar o clipă şi tu! spuse Liza, voinţa reuşind să-i stăvilească teama. Întâi ascultă-mă şi tu. Ea şi… Nagrek…

Palma se opri în aer.

— Ce-i cu Nagrek?

— Mare noroc că a murit în noaptea aia. Tess… ăăă… ea… începură să-i curgă lacrimi pe faţă şiroaie.

— N-am vrut să te supăr, da' ea…

— A rămas grea?

— Nu. Da' am trăit tot într-o teroare toate lunile astea din urmă cân' tu erai la Canton. Să nu cumva să mă fi înşelat. Da, mulţumesc lu' Dumnezeu, săptămâna trecută i-a venit din nou… Aşa că nu mai e nicio teamă.

— Da' de-acu nu mai e fată mare? o întrebă el îngrozit.

— Ba îi tot fecioară.

Lacrimi îi curgeau pe faţă.

— Atunci pen' numele lu' Dumnezeu, dacă-i tot fecioară, atunci ce naiba te mai frăsui atât? Ei, Liza! îi spuse el, bătând-o pe obraz.

Liza ştia că n-ar fi fost niciodată în stare să-i spună că de fapt Tess nu mai era fată mare. Dar îi mulţumi Domnului că-i îngăduise s-o convingă pe fată că tot ce se întâmplase se petrecuse doar în închipuirea ei mai mult şi că rămăsese la fel de curată aşa cum trebuie să fie o fată.

— Aste luni din urmă au fos' groaznice! spuse ea. Groaznice! Da', Tyler, trebuie să ne fie învăţătură de minte. M-am chinuit din pricina ta şi pentru că nu vrei să vezi că fata a crescut. Tare m-am chinuit. Nu vezi câteodată nici pân' la vârful nasului! El dădu să o întrerupă, dar ea îl luă cu gura înainte. Tyler, te rog, mă rog de tine tare mult. Doar atât, să o vezi şi tu cum arată şi dacă şi tu crezi că a crescut îndestul, atunci o luăm cu noi, de nu, nu! I-am şi zis că numai tu hotărăşti.

— Unde-i Tess acum?

— În cabina principală.

— Tu rămâi aici.

— Da, cocoş!

Capitolul douăzeci şi unu

Când noaptea se înstăpâni de-a binelea asupra Hong Kong-ului, Culum se duse până la marginea punţii dunetei navei *Thunder Cloud* şi lansă semnalul. Tunul bubui şi o clipă se lăsă o tăcere desăvârşită asupra întregii flote. Se uită nervos spre mal spre Happy Valley. Emoţia lui crescu şi mai mult când văzu o clipire de lumină, apoi alta, apoi tot lotul marin nr 8 se transformă într-o mare de lumină în plină mişcare.

Pe mal servitorii îi dădeau zor să aprindă şi celelalte felinare. Sute de felinare fuseseră aranjate în jurul imensului cerc durat din scânduri geluite care formau ringul de dans, iar lumina lor era caldă şi ademenitoare. Mese şi scaune erau aşezate în grupuri frumos aranjate, pe fiecare masă fiind o lampă şi flori aduse de la Macao. Şi mai multe felinare erau înşirate pe frânghii întinse între pari zvelţi de bambus plasaţi lângă mesele mari puse pe capre, ce gemeau de mâncăruri. Altele erau aranjate deasupra butoaielor cu vinuri franţuzeşti, portugheze, celor cu rom, brandy şi whisky, vinuri seci, bere. Patruzeci de navete de şampanie odihneau la gheaţă, la îndemână.

Servitorii mişunau pretutindeni, toţi frumos îmbrăcaţi în uniforme – pantaloni negri şi jachete albe, cozile dansându-le pe spate. Toţi stăteau sub ascultarea lui Chen Sheng, comprador al Nobilei Case. Avea un pântece imens, era îmbrăcat cu o robă luxoasă, iar tichia îi era bătută cu pietre scumpe. Catarama de centură era tăiată dintr-o singură bucată de jad alb din cel mai curat, nepreţuit, în picioare purta cizme negre de mătase cu nişte tălpi albe. Se aşezase în mijlocul ringului de dans ca un păianjen imens, şi se juca cu cele câteva fire lungi de păr ce-i crescuseră pe un neg din bărbie. Unul din servitorii săi îi făcea vânt cu un evantai, mişcând aerul blând al nopţii.

Când totul fu rânduit după pofta inimii lui, se ridică cât era de gras şi ridică un braţ. Servitorii dădură năvală toţi să-şi ocupe locurile, şi rămaseră aşa ca nişte stane de piatră, în vreme ce el făcea ultima inspecţie. Încă o mişcare de mână şi un singur servitor se desprinse din cercul de lumină şi dispăru în întunericul ţărmului, cu un fitil aprins în mână. Deodată izbucni o canonadă monstruoasă de pocnitori care ţinu mai multe minute, şi toţi cei de pe nave şi de pe ţărm dădură fuga să privească. Apoi urmară rachetele şi luminile colorate, la care se adăugară şi mai mult zgomot şi fum, fulgerări de lumini şi iar pocnitori. Şi roţi de foc şi vulcani de artificii colorate. Bubuiturile continuară vreme de mai multe minute, răsună un tunet de parcă s-ar fi tras o salvă cu un întreg bord, şi pe cer explodară o sută de rachete de foc. Dâra lor urcă o clipă şi apoi dispăru. După un moment de tăcere tot cerul explodă în nuanţe de stacojiu, verde, alb şi auriu. Scânteile coborâră majestuos şi se stinseră în mare.

Servitorul aprinse şi ultimul fitil şi o luă la fugă. Pe schelăria imensă de bambus ţâşniră flăcări roşii şi verzi, incendiind totul astfel încât se contură flamura Leului şi Dragonului. Imaginea pavilionului străluci mai multe minute şi dispăru într-o imensă explozie, la fel de brusc precum apăruse.

O clipă se făcu beznă deplină, tulburată doar de un vuiet puternic de urale care reverberară în spaţiul închis de înălţimile din jur. Când ochii se obişnuiră din nou cu întunericul, se văzură din nou luminile ademenitoare ale ringului de dans. Iar peste Hong Kong trecu un val de bucuroasă nerăbdare.

Shevaun scâncea, mai să-şi dea sufletul.

— Nu mai strânge, imploră ea.

Menajera ei apucă mai bine şireturile corsetului şi se propti cu genunchiul în noada fetei.

— Dă aerul afară din plămâni! porunci ea.

Shevaun ascultă, fata mai trase o dată de şireturi şi le legă. Shevaun rămase cu suflarea tăiată.

— Aşa, fetiţa mea, spuse menajera. Aşa da.

Menajera era o irlandeză mărunţică şi curăţică, cu nişte mâini de fier, şi se numea Kathleen O'Rourke. Fusese bonă şi menajeră pentru Shevaun încă de când aceasta era în scutece, aşa că o adora acum. Părul închis la culoare îi scotea în relief faţa drăguţă, ochii surâzători şi gropiţele din obraji. Avea treizeci şi opt de ani. Shevaun îşi redobândi echilibrul sprijinindu-se de scaunul din camera de toaletă şi gemu, abia putând să respire.

— Am să leşin şi nu mai ajung să văd cum se încheie balul.

Kathleen luă metrul şi măsură talia lui Shevaun.

— Şaptesprezece inci şi jumătate, binecuvântată fie Sfânta Maria!! Şi când ai să leşini, draga mea, poţi să fii sigură că vei arăta la fel de gingaşă ca un norişor şi toată lumea o să se uite la tine.

Shevaun era îmbrăcată cu pantalonaşi cu volănaşe, în picioare ciorapi de mătase. Corsetul făcut din balene îi prindea şoldurile, îi strângea cumplit mijlocul şi urca în sus ca să-i susţină sânii şi să-i silească să iasă în evidenţă.

— Trebuie să mă aşez o clipă, spuse ea sleită.

Kathleen găsi sărurile şi le vântură pe sub nasul lui Shevaun.

— Aşa, inimioara mea. Când o să te vadă muierile alea, ai să vezi că n-ai să mai ai chef să leşini chiar deloc. Binecuvântată Sfânta Maria, mama lui Iosif, o să fii frumoasa frumoaselor la balul ăsta.

Se auzi un ciocănit puternic la uşă.

— Încă nu eşti gata, Shevaun? strigă Tillman de afară.

— Nu încă, unchiule. Dar nu mai durează mult.

— Ei bine, grăbeşte-te, draga mea. Trebuie să ajungem înaintea Excelenţei sale.

Se auzi cum se îndepărtează cu pasul lui de bătrân. Kathleen chicoti.

— Prostuţ omu' ăsta, draga mea inimioară. Habar nu are că o femeie trebuie să-şi pregătească apariţia.

Quance îşi puse deoparte paleta de vopsele.

— Asta-i!

— Excelent, Aristotle, îi spuse Robb, şi o ridică pe micuţa Karen în braţe să-şi vadă mai bine portretul.

— Nu-i aşa, Karen?

— Aşa arăt eu? spuse Karen dezamăgită. E groaznic.

— E nemuritor, Karen, îi replică Quance, şocat de răspuns; o luă pe fetiţă din braţele tatălui ei şi o ţinu strâns. Ia uită-te la lumina aceea superbă din obrajii tăi, strălucirea din ochii tăi frumoşi, fericirea care pare să te înconjoare ca un halo. Pe barba lui Alcazabedabra, e la fel de minunat pe cât eşti şi tu.

— Ei bine, catadicsi ea, îl îmbrăţişă, iar el o aşeză jos, şi fata se uită din nou lung la portret. Cine-i ăla Alcaza… cum ziceai?

— Un prieten de-al meu, îi replică Quance serios. Un prieten bărbos care are grijă de pictori şi de copiii frumoşi.

— E foarte, foarte frumos, interveni şi Sarah, cu o figură calmă. Şi acum întinde-o la culcare, că a trecut de mult vremea să intri în pat.

— E devreme, se bosumflă Karen. Şi mi-ai spus că pot să mai stau până pleacă tata.

Quance zâmbi, îşi şterse degetele cu terebentină şi-şi scoase halatul de lucru. Pantalonii mi-i iau mâine de la tine, Robb.

— Da, bun înţeles.

— Ei, şi acum ar cam trebui s-o şterg.

Quance îşi întinse frumos jiletca brodată într-un purpuriu bătător la ochi şi-şi puse pe deasupra redingota din mătase aurie.

— Domnule Quance, eu vă iubesc, spuse Karen. Dumneavoastră sunteţi foarte drăguţ, cu toate că tabloul e groaznic.

Pictorul râse, o strânse pe fetiţă în braţe şi-şi puse în cap jobenul.

— Robb, te aştept în barca cea mare.

— Karen, de ce nu-l conduci pe domnul Quance să-i arăţi drumul? spuse Robb.

— Sigur că da, făcu fata şi porni în paşi de dans spre uşă.

Quance o luă pe urmele ei ţanţoş ca un păun.

— Sarah, te simţi bine, draga mea? o întrebă Robb grijuliu.

— Nu! îi replică Sarah cu răceală. Dar ce mai contează asta?! Mai bine du-te. O să întârzii.

— Dacă pot să te ajut cu ceva eu rămân, îi replică Robb cu un efort.

— Singurul lucru care mă poate ajuta e naşterea copilului, şi apoi nava care să mă ducă spre casă! Sarah îşi dădu plină de ţâfnă din ochi o şuviţă de păr moale. Şi să scap cât mai departe de insula asta blestemată!

— Nu fii ridicolă! îi spuse el, nefiind în stare să se stăpânească, furia făcându-l să încalce hotărârea de a nu se certa cu ea. Asta nu are nimic de-a face cu Hong Kong-ul.

— De când ne-am căpătuit cu Hong Kong-ul n-am avut parte de nimic altceva decât de necazuri, îi aruncă ea. Tu te-ai schimbat, Dirk s-a schimbat şi el, ba şi eu şi Culum. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă aici? Hotărâsem în cele din urmă să plecăm cu toţii… apoi am dat faliment. Am fost cu toţii speriaţi de moarte şi am început să ne certăm ca chiorii, iar sărmana Ronalda şi familia lui Dirk au murit. Apoi vine tezaurul ăla şi ne salvează, da' nu, Dirk te vâră la mijloc şi tu eşti destul de slab ca să te descurci, aşa că până la urmă juri că ai să rămâi. Culum îl urăşte pe Dirk, Dirk pe Culum, iar tu ca prostul te-ai trezit la mijloc, fără să ai şi tu curajul o dată să iei ce ni se cuvine de drept şi să-i laşi în plata Domnului ca să te bucuri în ţară de agoniseală. Niciodată nu mi s-a întâmplat să depăşesc sorocul

la naştere, da' acum am trecut de el. Niciodată nu m-am simţit atât de rău, da' acum mă simt ca naiba. Şi dacă vrei să-ţi spun şi ziua în care au început toate necazurile noastre, ţi-o pot spune: e 26 ianuarie 1841!

— E o prostie, îi replică el, furios că ea reuşise să dea glas gândurilor care-l chinuiau şi pe el, şi înţelegând că şi el blestemase în cursul lungilor carturi de noapte ziua aceea. E o superstiţie prostească, adăugă el mai mult ca să se convingă pe el decât pe ea. Ciuma a avut loc anul trecut. Banca a fost împinsă spre faliment tot anul trecut. Dar noi n-am aflat vestea decât când am ajuns la Hong Kong. Şi nu sunt nici aşa de prost cum crezi tu. Ne trebuie bani, o groază de bani. Şi un an nu înseamnă nimic, nici aici şi nici acolo. Mă gândesc la tine, la copii, la copiii lor. Trebuie să mai rămân. E hotărât aşa.

— Ai luat bilete pentru drumul nostru de întoarcere?

— Nu.

— Atunci am să fiu bucuroasă dacă ai s-o faci de îndată. Eu n-am de gând să-mi schimb hotărârea, dacă asta îţi trece ţie prin minte.

— Nu, Sarah, îi răspunse Robb cu răceală. Nu cred că ai să-ţi schimbi tu hotărârea. Am aşteptat ca să văd cum te simţi. Avem la dispoziţie o mulţime de nave. După cum foarte bine ştii şi tu.

— Peste o lună din clipa de faţă am să fiu destul de zdravănă şi atunci…

— N-ai să fii destul de întremată nici atunci, şi plecarea ta atât de pripită poate fi periculoasă. Atât pentru tine, cât şi pentru copil!

— Atunci, poate că mai bine ne însoţeşti chiar tu până în ţară.

— Nu pot!

— Bineînţeles că nu. Ai lucruri mult mai importante de făcut, izbucni Sarah, lăsându-se pradă sentimentelor. Probabil că mai ai o curvă de păgână care abia aşteaptă.

— Ah, mai bine ţi-ai ţine fleanca, pentru numele lui Dumnezeu. Doar ţi-am spus de o mie de ori…

— Dirk şi-a şi adus una pe insulă. Tu de ce să faci altfel?

— Şi-a adus?

— Nu şi-a adus?

Rămaseră cu privirea ţintă unul în ochii celuilalt, urându-se.

— Mai bine du-te, îi spuse ea şi se întoarse cu spatele.

Uşa se deschise şi Karen intră dansând în încăpere. Se aruncă în braţele tatălui ei, apoi alergă la maică-sa şi o prinse în braţe.

— Tăticu' a aranjat cu nava care să ne ducă acasă, iubito! spuse Sarah, simţind cum pruncul o loveşte violent în pântece, sorocul i se apropia în fine, şi simţea cum o înjunghie o spaimă cu totul nelalocul ei. Anul ăsta facem Crăciunul acasă. Aşa-i că va fi minunat? O să avem şi zăpadă, şi colinde, şi cadouri minunate. Şi Moş Crăciun!

— O, Doamne, îl iubesc pe Moş Crăciun. Dar ce-i aia zăpadă?

— Totu-i alb… copacii şi casele… un fel de ploaie care se face gheaţă. E foarte frumos, şi magazinele sunt pline de jucării şi alte lucruri minunate! Vocea femeii începu să tremure şi Robb simţi în inimă cuţitul temerilor ei. O să fie atât de minunat să te vezi din nou într-un oraş adevărat. Nu într-o… pustietate…

— Ei, eu acum mă duc, făcu Robb chinuit de mâhnire.

O sărută în fugă pe Sarah pe obraz, dar femeia îşi feri abia simţit faţa, înfuriindu-l din nou. Robb o strânse pe Karen în braţe şi ieşi.

Mary Sinclair făcu ultimele rectificări coafurii, prinse acolo unde se cuvenea bucheţelul de flori de câmp pe care i-l trimisese Glessing. Rochia ei – din mătase neagră ca smoala, mătase de Shantung, cu crinolina largă şi numai falduri – se purta peste

nenumărate jupoane care foşneau la orice mişcare. Avea o tăietură modernă ca să scoată în relief umerii goi şi netezi, sânii plini. Se cercetă în oglindă fără mult interes. Din oglindă o privea un chip ciudat, în ochi se putea citi un fel de frumuseţe răzvrătită, obrajii erau lipsiţi de culoare. Buzele de un roşu adânc, strălucitor. Mary ştia că niciodată nu arătase mai bine. Oftă şi luă un calendar. Dar ştia că nu mai era nevoie să calculeze din nou zilele. Rezultatul era întotdeauna acelaşi, iar sensul descoperirii care o făcuse în dimineaţa aceea să urle va fi acelaşi: eşti însărcinată!

O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

Capitolul douăzeci şi doi

Culum se înclină plin de politeţe:

— Bună seara! spuse el aproape mecanic, şi un alt musafir dispăru în mulţimea festivă.

De aproape un ceas stătea lângă taică-său şi unchiu-său, întâmpinând politicos musafirii, şi aştepta cu nerăbdare ca ritualul să ia sfârşit. Privi spre ringul de dans. O căuta mereu pe Mary Sinclair prin mulţimea de umeri goi, rochii multicolore şi uniforme strălucitoare. O clipă se supără când o văzu că stă la palavre cu Glessing. Dar, la urma urmei, se gândi el, nu ai niciun motiv să fii gelos. Mary e cu siguranţă cea mai frumoasă femeie de aici şi George are dreptate să se aţină în preajma ei. Nu merită să-l condamni deloc.

De fiecare parte a ringului fuseseră ridicate două estrade pentru orchestră, una pentru cea a marinei, cealaltă pentru a armatei. Când generalul a aflat că amiralul fusese de acord ca orchestra lui să onoreze serata, făcuse şi el la fel. Acum cânta orchestra armatei, îmbrăcată în uniforma stacojie. Toată lumea ardea de nerăbdare să înceapă dansul, dar trebuiau cu toţii să aştepte până sosea Longstaff. Şi întârzia, una dintre prerogativele sale.

Culum se înclină dinaintea altui musafir, apoi a altuia, observând cu uşurare că şirul nou-sosiţilor se mai subţiază, îşi aruncă ochii spre ţărm, de unde o ghirlandă de lanterne îi conducea pe musafiri de la bărcile lor spre locul petrecerii, şi văzu cuterul lui Longstaff ajungând la mal. Longstaff, arhiducele şi amiralul fură ajutaţi să coboare. Bun, îi trecu lui Culum prin minte. De acum nu mai durează mult. Din nou privirea îi rătăci spre ring şi de data asta îşi opri ochii asupra Manoelitei de Vargas. Şi ea îl ţintuia cu privirea pe deasupra evantaiului. Era deosebit de frumoasă, cu o piele foarte albă, ochi întunecaţi, părul negru prins într-o

mantilla. Culum zâmbi şi se înclină uşor. Ochii fetei se plecară sfios, evantaiul flutură, ea se întoarse şi se depărtă. Culum îşi promise să o invite la cel puţin un dans.

Îşi scutură un fir de praf imaginar de pe revere, conştient că era îmbrăcat după ultima modă din Anglia, cu mult înaintea multora aflaţi acolo în seara aceea. Haina de un albastru ca cerul, cu revere de mătase de un albastru închis, strânsă pe talie, lărgindu-se brusc pe coapse. Pantalonii de un albastru deschis, mulaţi pe el, erau vârâţi în cizme moi din piele neagră. Părul ondulat pe după urechi şi căzând în bucle peste gulerul înalt, scrobit. Croitorul lui Robb făcuse o treabă demnă de laudă, se gândi el. Şi atât de ieftin. Ei, cu o sută cincizeci de guinee pe lună îşi putea îngădui să-şi facă duzini de costume ca ăsta şi cizme. Viaţa e minunată.

Se înclină în momentul în care un alt grup de invitaţi trecu prin faţa lui, lăsând în urma lui o dâră grea de sudoare străveche acoperită de parfum. Ciudat, îşi spuse el. Acum era în stare să-i adulmece pe ceilalţi şi aceştia cam puţeau. Era mirat că nu băgase de seamă asta mai înainte. Fără îndoială, acum se simţea mai bine ca oricând, mult mai bine de când făcea câte o baie zilnic şi-şi schimba şi hainele totodată. Tai-Panul a avut dreptate.

Îşi urmări cu privirea tatăl, care era prins într-o discuţie aprinsă cu Morley Skinner. Culum era conştient că oamenii nu-l slăbeau din priviri, iar chipul lui exprima duşmănie. În ceea ce-i privea pe musafirii aceştia, nu exista niciun semn că ostilitatea dintre tată şi fiu s-ar fi atenuat. De fapt chiar se adâncise, transformându-se într-o politeţe rece. De când începuseră jocul acesta, Culum băgase de seamă că-i venea tot mai uşor să-şi joace în public rolul mincinos. Culum, fii cinstit cu tine, îşi spuse el. Recunoaşte că de-acum nu-l mai idolatrizezi. Încă îl respecţi… dar ştii bine că e un

eretic, bărbat adulter şi poate avea o primejdioasă influenţă asupra ta. Aşa că acum nu te mai prefaci… ci chiar simţi răceală faţă de el. Răceală şi precauţie.

— Haide, Culum, flăcăule, îi şopti Robb stânjenit.

— Ce spui, unchiule?

— A, nimic. Doar că în seara asta e sărbătoare.

— Da, aşa-i.

Culum citi expresia de îngrijorare din privirile lui Robb, dar nu spuse nimic şi se întoarse din nou să-şi salute invitaţii şi să o urmărească pe Mary şi din când în când să-i arunce o privire Manoelitei. Hotărî în sinea lui să nu-i mai spună lui Robb ce se petrecuse între el şi Tai-Pan pe vârful muntelui.

— Încă nu l-aţi cunoscut pe nepotul meu Culum, îl auzi el pe Robb spunând cuiva. Culum, ţi-o prezint pe domnişoara Tess Brock.

Culum se întoarse. Inima i se zvârcoli şi el se îndrăgosti pe loc. Tess tocmai îi făcea o plecăciune. De la mijloc în jos, rochia i se înfoia imens, faldurile brocartului de mătase albă fiind înghiţite de cascada nenumăratelor jupoane ce ieşeau de dedesubtul tivurilor ca o spumă. Părea să aibă un mijlocel neînchipuit de mic sub pieptarul cu decolteu adânc ce-i scotea în evidenţă bustul. Părul blond îi cădea în bucle moi pe umerii goi. Culum văzu nişte ochi albaştri şi o gură ademenitoare. Iar ea se uita la el cu aceeaşi intensitate cu care se uita el la ea.

— Sunt onorat să vă întâlnesc, se auzi el îngăimând cu o voce pe care nu şi-o recunoştea. Poate îmi puteţi face cinstea primului dans.

— Mulţumesc, domnule Struan, o auzi el spunând cu glăsciorul ei ca un clopoţel, şi apoi dispăru.

Liza urmărise scena foarte atentă. Văzuse expresia de pe faţa lui Culum ca şi privirea lui Tess. O, Doamne, dă să se întâmple şi asta,

îngăduie, se rugă ea în vreme ce mergea în urma lui Brock prin sală.

— Eu nici n-am mai recunoscut-o pe micuţa Tess. Tu da? îi spuse Struan lui Robb.

Şi el băgase de seamă schimbul de priviri dintre feciorul lui şi fata lui Brock, şi mintea lui şi începu să cântărească avantajele şi pericolele inerente în cazul unei căsătorii între Culum şi Tess. Doamne Isuse Cristoase!

— Nu. Uită-te la Brock. Plesneşte de mândrie.

— Da.

— Şi uită-te şi la Mary. Niciodată nu mi-am putut închipui că poate fi atât de… năucitoare.

— Da.

Struan o urmări o vreme cu privirea pe Mary. Rochia neagră îi scotea în evidenţă paloarea luminoasă şi eterică a pielii. Apoi o cercetă pe Manoelita. Şi din nou se întoarse la Tess. Tocmai îi zâmbea lui Culum, care-i răspundea în acelaşi fel, uitând de toate. Doamne Dumnezeule, se gândi el. Culum Struan şi Tess Brock.

— Fir-ar să fii, Shakespeare! exclamă el fără să vrea.

— Ce-i, Dirk?

— Nimic. Aş zice că Mary e în cursa pentru premiu.

— Dar nu e de aceeaşi clasă cu cealaltă, Dumnezeule, spuse Quance, în timp ce trecea pe lângă el făcându-i cu ochiul. Nu se compară cu Manoelita de Vargas.

— Sau Shevaun, pun pariu! îi replică Struan, când o să binevoiască ea să ne onoreze cu prezenţa.

— Ah, delicioasa domnişoară Tillman. Aud că nu poartă nimic altceva pe ea decât nişte pantalonaşi şi un voal foarte subţire. Nimic altceva! Ei, imense sfere ale lui Jupiter!

— Ah, Aristotle, îl acostă Jeff Cooper, îndreptându-se spre ei. Pot să-ţi spun două vorbe? E vorba de comanda unui tablou.

— Doamne, binecuvântează minunea sufletului meu! Nu mai pricep ce i-a apucat pe toţi, începu Quance bănuitor. Toată ziua n-am avut parte decât de comenzi.

— Cu toţii am priceput aşa deodată perfecţiunea artei dumitale, îi replică Cooper iute.

— Şi cam venise timpul şi pentru asta, Dumnezeule, ăsta-i adevărul adevărat şi nemuritor. Preţurile au cam urcat la mine. Cincizeci de guinee.

— Hai să discutăm problema lângă o sticlă de şampanie, ce zici? Cooper îi făcu pe furiş cu ochiul lui Struan peste capul lui Quance şi-l pilotă pe mărunţel în altă parte.

Struan râse. Dăduse cuvântul de ordine ca toată lumea să aibă grijă ca Quance să nu aibă o clipă de răgaz, departe de limbile flecare, până în clipa când îşi încheia menirea de jurat… Iar pe Maureen Quance o izolase efectiv la bordul navei celei mici, îndepărtând toate bărcile. În clipa aceea apărură în lumina ringului Longstaff, arhiducele şi amiralul. Se auzi un duruit de tobe şi toată lumea se ridică în picioare când orchestrele intonară „Dumnezeu să o păzească pe regină”. Apoi, cam şchiopătând, intonară imnul naţional al Rusiei, iar în cele din urmă „Condu Marea Britanie”. Izbucniră aplauze.

— Domnule Struan, un gest foarte atent din partea dumneavoastră, îi spuse Sergheiev.

— Înălţimea voastră, plăcerea a fost a noastră. Vrem să vă simţiţi la fel ca acasă.

Struan ştia că toţi ochii erau îndreptaţi asupra lor, la fel de bine cum ştia că îşi alesese costumul cu multă înţelepciune. Spre deosebire de toţi ceilalţi, se îmbrăcase în negru, de sus până jos afară de o panglică mică verde cu care îşi legase părul lung la ceafă.

— Poate că veţi avea plăcerea să deschideţi primul dans?

— Aş fi foarte onorat, dar tare mi-e teamă că nu am făcut cunoştinţă cu niciuna dintre doamne.

Sergheiev purta o impresionantă uniformă de cazac, cu pelerina aruncată elegant pe umăr, şi o sabie de ceremonie prinsă într-o cingătoare bătută în pietre scumpe. Doi servitori în livrea aşteptau supuşi ordinele sale.

— Se poate uşor repara acest inconvenient, îi replică Struan vesel. Poate că ne veţi face cinstea să alegeţi. Voi fi încântat să fac prezentările de rigoare.

— Ar fi foarte nepoliticos din partea mea. Poate că mai bine ar fi să hotărâţi dumneavoastră cine să-mi facă această onoare.

— Şi să mă aleg cu ochii scoşi? Bine atunci.

Struan se întoarse şi porni să parcurgă ringul. Manoelita ar fi cea mai bună alegere. Asta ar onora imens şi i-ar face o nespusă plăcere societăţii portughezilor pe care şi Nobila Casă şi toţi ceilalţi negustori se bazează fără şovăire şi de unde îşi procură funcţionari, contabili, magazioneri – adică îi furnizează pe toţi cei care fac companiile să funcţioneze. Mary Sinclair ar fi o alegere aproape la fel de bună, pentru că în seara asta arăta ciudat de interesantă, cea mai frumoasă femeie din sală. Dar prin alegerea ei nu era nimic de câştigat, doar sprijinul lui Glessing. Struan băgase şi el de seamă cât de îndatoritor se învârtea Glessing în jurul ei. De când ajunsese căpitan al portului, situaţia şi influenţa lui crescuseră considerabil. Şi ar fi un aliat foarte util.

Struan văzu cum ochii Manoelitei se fac şi mai mari, iar lui Mary Sinclair i se tăie suflarea când el porni înspre ele. Dar el se opri în faţa lui Brock.

— Tyler, cu permisiunea ta, poate că Tess ar fi dispusă să deschidă primul dans împreună cu arhiducele?

Struan fu încântat de uluirea pe care vorbele lui o stârniră. Brock dădu din cap afirmativ, şi se înroşi tot de mândrie. Liza era în extaz. Tess roşi, mai-mai să leşine. Iar Culum îşi blestemă şi-şi urî tatăl, şi-l binecuvântă pentru că-i făcuse această

cinste lui Tess. Şi toţi negustorii se întrebară dacă Tai-Panul era pe cale să încheie pace cu Brock. Şi dacă era aşa, atunci în ce scop?

— Nu pot să cred una ca asta, făcu Glessing.

— Mda, încuviinţă Cooper îngrijorat, ştiind bine că o înţelegere între Brock şi Struan nu va fi spre folosul lui. Nu prea se leagă.

— Ba se leagă foarte bine, interveni Mary. Ea e cea mai tânără şi merită această onoare.

— Aici la mijloc e mult mai mult decât atât, domnişoară Sinclair, spuse Glessing. Tai-Panul nu face nimic doar aşa, fără motiv. Probabil că speră că fata o să alunece şi o să-şi rupă un picior, sau aşa ceva. Îl urăşte pe Brock.

— Domnule căpitan Glessing, cred că nu e un gând frumos, îi replică Mary tăioasă.

— Da, aşa-i, şi îmi cer scuze pentru că am spus cu voce tare ceea ce gândeşte toată lumea! Glessing regretă prostia pe care o făcuse, trebuia să fi bănuit că atâta inocenţă neprihănită nu putea decât să sară în apărarea acelui diavol. M-am supărat numai pentru că sunteţi cea mai frumoasă femeie aici de faţă şi aţi fi meritat fără îndoială această onoare.

— Eşti foarte amabil, dar nu mai trebuie să socoteşti că Tai-Panul când face ceva o face numai din răutate. Nu e adevărat!

— Aveţi dreptate, eu am greşit, îi răspunse Glessing. Poate că… că-mi veţi îngădui mie primul dans… şi apoi să vă conduc la masă. Atunci am să fiu convins că am fost iertat.

De mai bine de un an de zile ea îl cântărise pe George Glessing ca pe un eventual soţ. Îi plăcea de el, dar nu-l iubea. Dar acum totul se dusese de râpă, îi trecu ei prin minte.

— Mulţumesc, îi spuse ea, îşi plecă ochii în pământ şi-şi flutură evantaiul. Numai dacă-mi promiţi să fii mai… mai blând.

— Promit! sări Glessing fericit.

Struan o conduse pe Tess pe ring.

— Fetiţo, ştii să dansezi vals?

Fata încuviinţă dând din cap, încercând să nu se uite spre Culum.

— Îmi îngăduiţi să v-o prezint pe domnişoara Tess Brock, Înălţimea voastră? Arhiducele Alexei Sergheiev.

Tess rămase paralizată, cu genunchii tremurând. Dar gândul la Culum, felul cum o privise o făcură să-şi redobândească încrederea şi echilibrul.

— Sunt onorată, Înălţimea voastră, spuse ea, făcând o reverenţă.

Arhiducele se înclină şi el şi-i sărută curtenitor mâna.

— Onoarea e pentru mine, domnişoară Brock.

— Aţi avut o călătorie plăcută? întrebă ea, făcându-şi vânt cu evantaiul.

— Sigur, mulţumesc, îi spuse el şi se întoarse spre Struan. Toate tinerele englezoaice sunt atât de frumoase!

Nici n-apucă el bine să-şi termine fraza când Shevaun apăru unduindu-se în lumină la braţul lui Tillman. Rochia ei era o spumă de voaluri verzui, crinolina imensă, ca un clopot. Partea din afară a crinolinei ajungea până la genunchi pentru a da mai multă mişcare duzinei de falduri ale jupoanelor de culoarea smaraldului care cădeau în cascade. Purta mănuşi lungi verzui, iar în părul roşu se legănau nişte pene de pasărea paradisului. Şi, incredibil, corsajul nu avea niciun fel de bretele de susţinere.

— Îmi pare rău că am întârziat, Excelenţa voastră, domnule Struan, spuse ea, făcând o reverenţă în tăcerea care se lăsase. Dar tocmai când plecam mi s-a rupt o cataramă de la pantof.

Longstaff se strădui să nu-i mai alunece ochii spre decolteul ei, întrebându-se ca toţi ceilalţi cum naiba de rochia aceea stătea pe ea fără niciun fel de bretele şi dacă nu cumva la un moment dat nu va cădea singură.

— Shevaun, întotdeauna ştii să-ţi alegi perfect momentul! spuse Longstaff şi se întoarse spre Sergheiev. Să vă prezint pe domnişoara Shevaun Tillman din America. A, da, şi pe domnul Tillman. Înălţimea sa, arhiducele Alexei Sergheiev.

Rămânând uitată de toată lumea, Tess o văzu pe Shevaun cum face iar o reverenţă, şi o urî pentru că-i răpise momentul de glorie. Era pentru prima oară când simţea gelozie faţă de o altă femeie. Şi tot pentru prima dată se gândi la sine ca la o femeie şi nu ca la o fetiţă.

— Ce minunată rochie, domnişoară Tillman, spuse ea mieros. Aţi făcut-o singură?

Ochii lui Shevaun aruncară fulgere, dar îi răspunse la fel de dulce:

— O, nu, draga mea, eu nu sunt la fel de talentată ca dumneata, din păcate.

Tu, curvă de căţea cu gură de canal!

— Shevaun, poate că-mi oferi onoarea primului dans? spuse Longstaff.

— Încântată, Excelenţă.

Era exaltată de invidia şi gelozia pe care simţea că le stârnise.

— Totul e atât de frumos, Tai-Pan! şi-i zâmbi lui Struan.

— A, mulţumesc.

Se întoarse şi-i făcu semn dirijorului orchestrei marinei. Bagheta se lăsă şi se auziră primele acorduri tulburătoare ale unui vals vienez. Deşi toată lumea se încrunta când auzea de vals, acesta ajunsese cel mai popular dans. Arhiducele o conduse pe Tess în mijlocul ringului, iar Shevaun se rugă ca Tess să se împiedice de propria-i rochie şi să cadă; sau şi mai bine să danseze ca o mătură. Dar Tess plutea ca o frunză. Longstaff o conduse pe Shevaun pe ring. În vreme ce se rotea cu o minunată graţie, băgă de seamă că Struan se îndreptase spre o frumoasă portugheză cu ochi negri pe care nu o mai văzuse înainte şi simţi că o cuprinde furia. Dar la următoarea piruetă, Shevaun

observă că Struan o condusese pe Liza Brock pe ring şi prin minte îi trecu: Ah, Tai-Pan, deştept bărbat mai eşti. Apoi dădu cu ochii de Tess şi arhiduce ocupând mijlocul ringului şi atunci îl conduse şi ea într-acolo pe Longstaff care dansa foarte bine şi el, fără să-l lase să bănuiască măcar că era condus.

Culum stătea pe margine şi privea. Luase o sticlă de şampanie şi dădu pe gât băutura fără să-i simtă gustul, apoi se trezi făcând o plecăciune dinaintea lui Tess şi invitând-o pentru al doilea dans. Nici nu băgă de seamă încruntătura lui Brock şi nici manevra Lizei de a-i abate atenţia de la ei. Sau brusca curiozitate a lui Gorth. Urmară apoi valsuri, polci şi dansuri scoţiene şi galopuri. La încheierea fiecărui dans, Shevaun era înconjurată din toate părţile, cum de fapt era şi Manoelita, dar cu mai multă prudenţă. Culum dansa acum al treilea dans cu Tess, iar convenienţele sociale nu îngăduiau mai mult de patru dansuri împreună într-o seară. La ultimul dans înainte de servirea cinei, Struan îşi croi drum prin cercul care o asalta pe Shevaun.

— Domnilor, spuse el cu o hotărâre care nu accepta discuţii, îmi pare rău, dar acest dans e de drept al gazdei.

Bărbaţii mârâiră, dar îi îngăduiră să le-o răpească. Nici nu mai aşteptă să înceapă primele acorduri ale muzicii şi o conduse pe ring. Jeff Cooper îi urmărea cu gelozie. Fusese de fapt dansul promis lui.

— Arată bine împreună, îi spuse el lui Tillman.

— Da. De ce nu-i faci curte mai hotărât? Doar ştii părerile mele şi pe ale fratelui meu.

— E timp destul.

— Nu acum, când Shevaun e încă nemăritată.

Ochii lui Cooper se îngustară.

— Ai încuraja o astfel de căsătorie?

— Bineînţeles că nu. Dar mi se pare că e cât se poate de clar că Shevaun e îndrăgostită de omul

ăsta! După care Tillman adăugă morocănos: A cam venit vremea să se aşeze la casa ei. De când a venit încoace n-am avut parte decât de necazuri şi m-am săturat să mai fiu câinele ei de pază. Eu ştiu care sunt sentimentele tale, aşa că cere-i în mod oficial mâna şi să încheiem povestea asta.

— Nu, până când nu sunt sigur că e dispusă să mă accepte… şi să fie încântată de propunere… prin buna ei voie. Doar nu e o sclavă care să fie cumpărată şi vândută.

— De acord. Dar e femeie, minoră pe deasupra, şi va face ceea ce tatăl ei şi cu mine socotim a fi în cea mai mare măsură în interesul ei. Jeff, îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar nu aprob atitudinea ta. E ca şi cum ai căuta-o cu lumânarea.

Cooper nu-i răspunse. Se uită lung la Shevaun, simţind o durere în vintre.

— Sunt o pereche perfectă, spuse Mary, dorind cu disperare să fie în locul lui Shevaun.

Şi în clipa aceea se simţi deodată murdărită din cauza vieţii ei secrete, a copilului, a lui Glessing. În seara aceea fusese atât de tandru, tandru şi viril, şi mai ales foarte englez şi foarte curat. Şi aproape că-i dădură lacrimile gândindu-se la dragostea ei zadarnică pentru Tai-Pan.

— Aşa e, îi răspunse Glessing. Dar dacă mai există dreptate pe lumea asta, dumneavoastră veţi câştiga premiul, domnişoară Sinclair.

Fata reuşi să zâmbească silit, şi încercă să se gândească oare al cui putea fi copilul… deşi asta oricum nu mai conta, pentru că oricum acest tată era chinez. Să dai naştere unui bastard chinez! Înainte de a se întâmpla una ca asta eu voi fi moartă! îşi promise ea. Încă două-trei luni şi după aceea se va vedea. Dar n-am să ajung eu să văd sila şi reproşurile zugrăvindu-se pe feţele celorlalţi. Şi lacrimile îi înrourară ochii.

— Ei, ei, Mary, spuse Glessing, atingându-i plin de dragoste mâna. Nu trebuie să plângi doar pentru că ţi-am făcut un compliment. Eşti într-adevăr cea

mai minunată fiinţă de aici… cea mai minunată pe care am văzut-o eu vreodată. Asta-i adevărul adevărat.

Ea îşi şterse lacrimile, ascunzându-se în spatele evantaiului. Şi prin ceaţa aceea plină de groază care părea s-o înconjoare văzu deodată chipul lui May-may. Ar putea May-may s-o ajute? Poate că chinezii aveau tot felul de leacuri pentru a lepăda un copil. Dar asta ar însemna crimă. Crimă! Nu, e vorba doar de trupul meu, şi Dumnezeu nu există, şi dacă voi avea copilul ăsta voi fi blestemată.

— Iartă-mă, dragă George, spuse ea, mai împăcată cu sine acum când se hotărâse şi ştia ce are de făcut. Am avut o secundă senzaţia că o să leşin.

— Acum te simţi mai bine?

— A, sigur!

Glessing radia de fericire şi de dragoste protectoare. Sărmana fată gingaşă, se gândi el. Are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, şi acel cineva sunt eu. Numai eu!

Struan se opri chiar în mijlocul ringului.

— Tocmai mă întrebam, Tai-Pan, când o să-mi faci şi mie onoarea asta! Shevaun radia parşivenie.

— Acest dans e în onoarea ta, Shevaun, îi spuse el de-a dreptul.

Şi răsună prima măsură a celei mai tulburătoare dintre toate melodiile de pe pământ. Cancan. Un dans sălbatic, comic, scandalos, ce obliga dansatorii să salte sus picioarele, dans care ajunsese la modă la Paris prin anii ‘30, luase cu asalt capitalele Europei, dar în cercurile înalte fusese interzis, ca fiind imoral.

— Tai-Pan, exclamă fata uluită.

— L-am mituit eu pe dirijor, îi şopti Struan.

Fata ezită, dar simţind asupra ei toate acele priviri scandalizate, prinse fără mofturi mâinile lui Struan, ritmul muzicii biciuindu-i nervii.

— Bănui că n-o să ne trezim că rămâi fără rochie! spuse el.

— Bănui că în cazul ăsta o să ai grijă să mă aperi, nu?

Şi începură să arunce picioarele în aer. Shevaun se desprinse din braţele lui Struan, îşi săltă fustele, picioarele zvâcniră în sus de i se zăriră pantalonaşii. Izbucni subit un chiot vesel când bărbaţii se repeziră să-şi aleagă partenerele. Acum toţi dansau şi-şi azvârleau picioarele în aer, dominaţi de ritmul molipsitor, ademenitor. Muzica îi înnebuni. Pe toţi.

Când se încheie, izbucniră aplauze sălbatice şi urlete care cereau un bis şi orchestra începu din nou. Mary uită de sarcină şi Glessing se hotărî ca în seara aceea să solicite… să ceară… Dumnezeule mare… să-l roage pe Horatio să le binecuvânteze căsătoria. Dansatorii continuară să se învârtă, să arunce din picioare, să strige de bucurie, să gâfâie, şi apoi totul se termină. Tinerii îi înconjurară pe Shevaun şi Struan, îi mulţumiră lui, o felicitară pe ea. Shevaun îl apucase posesivă de braţ, îşi făcea vânt cu evantaiul, imens de încântată de sine. Struan îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se simţi foarte bucuros că cele două isprăvi puse de el la cale ieşiseră bine: Tess şi cancanul.

Toţi se întoarseră la locurile lor, servitorii începură să apară cu tăvi cu mâncare. Somon afumat şi jambon afumat, apoi peşte şi stridii şi scoici şi cârnaţi. Fructe proaspete pe care Chen Sheng le coborâse de pe o lorce ce întreprinsese o periculoasă călătorie până la Manila. Hălci de carne proaspătă de vită cumpărate de la marină şi care acum se perpeleau înfipte în grătare pe focuri. Purcei de lapte. Răcituri în gelatină îndulcită.

— Pe viaţa mea, exclamă Sergheiev, de ani de zile n-am mai văzut atâta mâncare şi nu m-am mai distrat atât de bine, domnule Struan.

— Bineînţeles, înălţimea voastră, spuse Shevaun, ridicând o sprânceană, pentru Nobila Casă e ceva cât se poate de obişnuit.

Struan râse laolaltă cu toţi ceilalţi şi se aşeză în capul mesei. La dreapta lui stătea Sergheiev, Longstaff la stânga, Shevaun lângă arhiduce, Mary Sinclair lângă Longstaff, Glessing alături de ea, gata să-i împlinească orice dorinţă. La aceeaşi masă mai erau Horatio, Aristotle, Manoelita şi amiralul. Apoi Brock şi Liza, şi Jeff Cooper. Robb şi Culum oficiau în calitate de gazde la mesele lor.

Struan îi aruncă o privire lui Aristotle şi se întrebă cum de reuşise el să-l convingă pe Vargas pentru a-i îngădui Manoelitei să-i fie parteneră de masă. Dumnezeule mare, îi trecu lui prin minte, nu cumva tocmai Manoelita e cea care-i pozează pentru tabloul acela?

— Cancanul, începu Longstaff să vorbească, p'onoarea mea, un joc drăcesc, periculos, Tai-Pan.

— Excelenţă, nu atunci când e vorba de atâţia oameni moderni. Se pare că toată lumea s-a distrat cu dansul acesta foarte tare.

— Dar dacă domnişoara Tillman nu ar fi avut iniţiativa, interveni Sergheiev, mă îndoiesc că cineva dintre noi ar fi avut atâta curaj.

— Ce altceva putea face un biet trup, Înălţimea voastră? replică Shevaun. În joc era onoarea! Se întoarse spre Struan. Tai-Pan, ai pus la cale o treabă foarte obraznică.

— Da, răspunse el. Dacă mă iertaţi o clipă, am să mă duc să văd dacă şi ceilalţi invitaţi ai mei se bucură de toată atenţia.

Porni printre mese, salutând pe toată lumea. Când ajunse la masa lui Culum, se lăsă tăcere şi Culum ridică privirea.

— Totu-i în regulă, Culum?

— Da, mulţumesc.

Culum se arătă de o perfectă politeţe, lipsită de orice căldură. Gorth, care stătea în faţa lui Tess, la masa lui Culum râse neauzit. Struan se îndepărtă.

După ce se încheie masa, doamnele se retraseră în cortul cel mare ce fusese ridicat special pentru ele alături de celălalt. Bărbaţii se strânseră în jurul meselor, îşi aprinseră trabucurile şi gustară vinul de Porto, bucuroşi că sunt numai ei singuri, cel puţin o vreme. Se tolăniră confortabil şi discutară preţul în creştere al mirodeniilor şi al spaţiilor de transport. Toată lumea hotărî că Shevaun era cea care avea să câştige, dar Aristotle nu părea convins de asta.

— Dacă nu-i acorzi ei premiul, o să te ucidă, îi spuse Robb.

— Ah, Robb, micuţule nevinovat! îi replică Aristotle. Toţi aţi rămas vrăjiţi de ţâţele ei… e drept, sunt impresionante… dar întrecerea asta e pentru cea mai bine îmbrăcată, nu pentru cea mai bine… dezbrăcată!

— Dar are o rochie minunată. Cea mai minunată, sigur!

— Sărmane, încă nu ai reuşit să ai priceperea ochiului unui pictor – sau răspunderea unei alegeri istorice.

Sorţii lui Shevaun câştigară şi alţi aderenţi. Mary era şi ea favorită. Manoelita îşi dobândi şi ea partizanii ei.

— Tu pe cine susţii, Culum? îl întrebă Horatio.

— Pe domnişoara Sinclair, bineînţeles, îi răspunse Culum plin de tact, deşi în ceea ce-l privea nu exista decât o singură fiinţă demnă de a fi omagiată.

— Eşti foarte drăguţ, îi răspunse Horatio, şi se întoarse când îl auzi pe Mauss strigându-l. Scuză-mă o clipă.

Culum se aşeză la o masă, bucuros să rămână singur cu gândurile lui. Tess Brock. Ce nume minunat! Şi ce frumoasă e! Ce femeie atrăgătoare! Îl văzu pe Gorth îndreptându-se spre el.

— Struan, pot să-ţi şoptesc o vorbuliţă la ureche?

— Bineînţeles. Nu vrei să stai jos? încercă Culum să-şi ascundă stânjeneala.

— Mulţam frumos.

Gorth se aşeză. Îşi puse mâinile imense pe tăblia mesei.

— Mai bine s-o iau de-a dreptul. Io doar aşa ştiu. E vorba de tac-tu şi de tata. Îs duşmani, asta-i, ce să-i faci, n-ai ce-i face. Noi, tu şi cu mine, n-avem ce ne amesteca. Da' numai fincă ei îs duşmani, nu-i musai să fim şi noi. Cel puţin pe mine aşa mă bate gându'. China-i îndestul de mare şi pen' tine şi pen' mine. Ne încape p-amândoi. Cel puţin aşa mă bate pe mine gându'. Mi s-a făcut o greaţă de moarte cân' îi văd cât de prosteşte se poartă unu' cu altu'. Ca şi atunci când cu gorganu'. Amândoi ar fi fost în stare să-şi primejduiască şi casă şi tot numai să-şi cinstească ei obazu'… De nu suntem cu băgare de seamă, o să ajungem să ne târască şi pe noi în cearta lor şi să fim duşmani, noi ăştia doi, deşi n-avem nimic de împărţit. Ce gândeşte tac-tu, ce are-n minte taică-mio e treaba lor. Noi doi s-o luăm cinstit de la capăt. Fără ascunzişuri. Poa' ajungem şi prietenari, cine ştie! Da' pe mine mă bate gându' că n-ar fi creştineşte ca noi doi să ne duşmănim din cauza alor taică-mio şi tac-tu. Ce zici?

— De acord, îi replică Culum, uluit de această ofertă de prietenie.

— Io nu zic că taică-mio nu are dreptate şi are tac-tu. Zic doar că noi, ca doi bărbaţi ce suntem, să ne ducem viaţa aşa cum socotim noi, cât mai bine! şi faţa brutală a lui Gorth se încreţi într-un zâmbet. Flăcăule, pari cam descumpănit de-a binelea!

— Iartă-mă. Ştii… mi-ar plăcea să fim prieteni. Dar nu m-am aşteptat niciodată ca tu… ca tu să fii atât de descuiat la minte.

— Ei, vezi! Asta-i şi părerea mea, pe Dumnezeu de nu. Noi n-am schimbat nici măcar două vorbe în toată viaţa noastră, da' mi se părea mie că

trebuie să te urăsc până-n măduva oaselor. Caraghios, nu?

— Aşa-i.

— N-o să fie chiar aşa de uşor ceea ce probăluim noi acum. Şi ţine minte că noi am avut parte de cu totul altă viaţă, tu şi io. Io mi-am făcut şcoala pe o navă. La zece ani eram marinar. Aşa că să nu iei în seamă purtările mele şi cum vorbesc. Da' chiar şi aşa io ştiu mai multe despre tainele comerţului cu China decât mulţi alţii şi îs şi cel mai bun marinar în apele astea. Poa'-n afară de taică-mio şi ticălosul ăla de Orlov.

— Orlov e chiar atât de bun?

— Da. Amărâtul ăla a avut un rechin drept părinte şi a fost alăptat de o vrăjitoare a mării! Gorth luă puţină sare vărsată pe masă şi o aruncă peste umăr plătind tribut superstiţiei. Amărâtul ăla îmi dă fiori.

— Şi mie, fu de acord Culum.

Gorth rămase o clipă tăcut apoi spuse:

— S-ar putea ca tac-tu şi taică-mio să nu se prea bucure că suntem prieteni.

— Da, aşa cred şi eu.

— Struan, io ţ-o spun verde. Mie Tess mi-a şoptit în seara asta că ar cam fi vremea să stăm şi noi de vorbă între patru ochi. Aşa că nu mie mi-a venit ideea prima dată. Să vorbim între patru ochi. Da-mi pare bine că am făcut-o. Ei ce zici? Hai să încercăm şi asta, ei? Uite, bate laba!

Culum strânse bucuros mâna întinsă.

Glessing bătea ringul într-o parte şi-n alta, nervos, bând brandy şi aşteptând nerăbdător momentul. Era tocmai pe punctul de a interveni în discuţia dintre Horatio şi Culum când Mauss îl chemă. Şi de ce eşti mă rog, atât de nervos? se întrebă el singur. Nu sunt. Doar nerăbdător să discutăm odată lucrurile şi să terminăm. Pe Zeus, Mary e năucitoare. Absolut năucitoare.

— Iartă-mă, domnule căpitan Glessing, îi spuse maiorul Turnbull fără niciun fel de altă introducere, îndreptându-se spre el.

Maiorul era un bărbat îngrijit, chiar meticulos în privinţa asta, cu ochi cenuşii, care-şi luase foarte în serios numirea de magistrat principal al Hong Kong-ului.

— Frumoasă petrecere, da?

— Da.

— Cred că acum e momentul, dacă mai socoteşti nimerit. Excelenţa sa e singur. Ar fi bine să-l prindem acum că avem prilejul.

— În regulă.

Glessing îşi aranjă mecanic centura sabiei şi-l urmă pe Turnbull printre mese până reuşiră să-l intercepteze pe Longstaff.

— Ne puteţi acorda un moment, Excelenţă? îi spuse Turnbull.

— Bineînţeles.

— Îmi pare rău că sunt nevoit să aduc în discuţie probleme oficiale la o astfel de petrecere, dar a intervenit ceva important. Una dintre fregatele noastre aflate în patrulare a prins o bandă de piraţi ticăloşi.

— Excelent. E vorba de un caz limpede, prinşi asupra faptului?

— Da, Excelenţa voastră. Nava de război i-a prins pe ticăloşi în partea de sud, în largul satului Aberdeen. Tocmai jefuiau o joncă. Omorâseră tot echipajul.

— Porci blestemaţi! exclamă Longstaff. I-aţi judecat?

— Tocmai aici e problema, replică Turnbull. Căpitanul Glessing socoteşte că ar trebui trimişi în faţa unui tribunal al amiralităţii, eu socot că e vorba de un proces civil. Dar autoritatea de care dispun se întinde doar asupra încălcărilor mărunte ale legii, cu siguranţă nu-mi îngăduie să mă pronunţ asupra crimelor capitale de niciun fel. Acest caz însă trebuie să fie adus în faţa unui

judecător în toată legea, a unui juriu, ţine de competenţa unei curţi cu juraţi.

— Adevărat, dar până când nu devenim colonie cu adevărat, nu putem avea un judecător. Şi asta o să mai dureze luni de zile. Şi nu putem ţine închis pe niciun acuzat, indiferent de ce încălcare este vorba, fără să-i dăm şansa de a fi judecat repede şi drept, fiindcă această detenţie e ilegală. Longstaff rămase o clipă pe gânduri. Eu zic că e vorba de o cauză civilă. Dacă juriul îi condamnă, trimite-mi hârtiile, am să le semnez, confirmând sentinţa. Spânzurătoarea ar trebui ridicată în afara puşcăriei.

— Excelenţă, nu pot face una ca asta. N-ar fi legal. Legea e foarte clară în privinţa asta: numai un judecător adevărat poate judeca astfel de cazuri…

— Dar nici nu putem ţine nişte oameni acuzaţi de crimă închişi la infinit fără să-i judecăm cinstit şi legal. Ce propunere ai?

— Sir, nu ştiu!

— Afurisit de plicticoasă treabă, spuse Longstaff. Ai dreptate, bineînţeles.

— Poate că ar fi mai bine să-i predăm autorităţilor chineze să se descurce ele cu ei, sugeră Glessing, nerăbdător să vadă problema asta rezolvată ca să poată discuta cu Horatio.

— Nu sunt deloc de acord cu una ca asta, interveni Turnbull tăios. Actul a fost comis în apele englezeşti.

— Sunt cu totul de acord, spuse Longstaff. Deocamdată ţine-i pe toţi cei acuzaţi, şi eu am să trimit o depeşă urgentă la Foreign Office şi am să cer indicaţii.

— Da, Excelenţa voastră! Turnbull făcu o pauză. Dar aş vrea să obţin fonduri pentru a mări închisoarea. Am acolo zeci de cazuri de tâlhărie cu violenţă, şi una chiar de spargere folosind mână armată.

— Foarte bine, îi replică Longstaff plictisit. Să abordăm problema asta mâine.

— Excelenţa voastră, poate îmi acordaţi şi mie audienţă mâine, spuse Glessing. Am nevoie de bani pentru a angaja piloţi, apoi ar trebui să stabilim taxele portuare, cele de cheiaj. Şi mai am nevoie să mi se dea autoritatea de a rechiziţiona nave rapide pentru urmărirea piraţilor. Circulă tot mai multe zvonuri că diavolul acela de Wu Fang Choi şi-a strâns flota la nord. De asemenea trebuie să mi se acorde autoritatea de a extinde jurisdicţia noastră asupra tuturor apelor Hong Kong-ului. E urgent nevoie să stabilim taxele vamale de plecare şi celelalte probleme aferente.

— Foarte bine, domnule căpitan, făcu Longstaff. La prânz! şi către Turnbull: La ora nouă?

— Mulţumesc, Excelenţă.

Spre disperarea lui Glessing, Longstaff se întoarse şi se îndreptă spre Horatio. Dumnezeule, se gândi el, în noaptea asta nu mai ajung să-l prind singur.

Struan privi spre navele aflate la ancoră şi apoi cercetă cerul. Vreme bună, îşi spuse el.

— Domnule Struan, minunat port, spuse Sergheiev amabil, apropiindu-se.

— Da. E foarte bine că în cele din urmă putem spune că avem aici propriile noastre ape! Struan era în gardă, dar purtările sale păreau cât se poate de degajate. Hong Kong-ul va fi o perfectă perlă în coroana reginei.

— Haideţi să ne mişcăm câţiva paşi, bine?

Struan îşi potrivi mersul cu cel al arhiducelui, care pornise cu paşi mari spre linia surfului.

— Din câte am înţeles eu, stăpâniţi insula asta doar de ceva mai mult de două luni! şi arhiducele făcu semn cu mâna spre construcţiile începute pretutindeni în Happy Valley. Dar de-acum aţi şi încropit un oraş. Sunt uimitoare energia şi hărnicia dumneavoastră.

— Înălţimea voastră, dacă tot trebuie făcut ceva, nu are niciun rost să mai stăm să aşteptăm, nu-i aşa?

— Da. Mi se pare totuşi curios că acum, când China este atât de slăbită, vă mulţumiţi doar cu o insulă pustie. Trebuie să existe o mulţime de alte trofee mai importante ce meritau râvnite.

— N-am venit în China pentru a dobândi trofee de război. Ci doar o mică bază unde să ne carenăm navele şi să le reparăm. Şi n-aş spune că o naţiune de trei sute de milioane e o naţiune slăbită.

— Atunci presupun că nu aţi încheiat războiul fiindcă aşteptaţi importante întăriri. Armate întregi, nu câteva mii de soldaţi. Flote, nu treizeci sau mai ştiu eu câte nave.

— Excelenţa sa cunoaşte mai bine decât mine aceste probleme. Dar aş zice că orice putere care se confruntă cu China va avea dinainte un război îndelungat. Dacă nu dispune de planurile necesare, de oamenii necesari! Struan făcu un semn cu mâna spre continent. Ţara e nesfârşită!

— Şi Rusia e nesfârşită, spuse Sergheiev. Dar numai simbolic. Pentru că de fapt chiar şi Rusia e prinsă între frontiere. De Arctica şi de Munţii Himalaia. De Baltica şi Oceanul Pacific.

— Aţi ocupat teritorii în nord?

Struan încercă să-şi stăpânească uluirea, să nu i se simtă în glas. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde? La nord de Manciuria? Manciuria chiar? Sau China? China mea?

— Mama Rusia se întinde de la o mare la alta. Pentru Dumnezeu, Tai-Pan, făcu Sergheiev cu simplitate. Ar trebui să vezi pământul maicii Rusia pentru ca să pricepi ce vreau să spun. E un pământ negru, bogat, plin de viaţă. Şi cu toate astea am lăsat pustii un milion cinci sute de mii de mile pentru a-l încape pe Bonaparte şi a lui *Grand Armee.* Dumneata eşti om al mării. Eu sunt om al pământului. Eu îţi las dumitale marea, Tai-Pan! Un nor păru să voaleze privirile lui Sergheiev. În

după-amiaza asta am avut parte de un meci mare. Şi de o miză interesantă. Cât se poate de interesantă.

Liniile de pe chipul lui Struan se adânciră şi mai mult când zâmbi:

— Păcat că s-a terminat la egalitate. De-acum n-o să aflăm niciodată, nu-i aşa, Înălţimea voastră, cine-i cel mai bun.

— Îmi place de dumneata, domnule Struan. Mi-ar plăcea să fim prieteni. Ne-am putea face reciproc servicii foarte mari.

— Aş fi onorat să vă pot fi de ajutor în orice fel.

Sergheiev râse, arătându-şi dinţii de un alb ca briliantele.

— E timp berechet. Unul din avantajele pe care le are Asia asupra Europei e felul în care apreciază timpul. Familia mea provine din Karaganda. De partea astalaltă a Uralilor, aşa că probabil în parte sunt şi eu asiatic. Suntem cazahi. Unii ne spun cazaci.

— Nu înţeleg. Chestia cu Uralii.

— Un lanţ de munţi care porneşte de la Oceanul Arctic până la Marea Caspică. Împarte Rusia în est şi vest.

— Cunosc atât de puţine despre Rusia… sau chiar Europa, dacă e să vorbim.

— Ar trebui să vii în Rusia. Dăruieşte-mi şase luni din timpul dumitale şi îngăduie-mi să-ţi fiu eu gazdă. Ar putea fi o experienţă profitabilă. Sunt atâtea de văzut: oraşe, mări, iarbă! O piaţă imensă pentru ceai şi mătăsuri, pentru tot felul de articole. Începu să clipească din ochi. Şi femeile sunt cele mai frumoase acolo.

— Săptămâna asta sunt cam ocupat. Poate cealaltă?

— Hai să nu glumim, să fim puţin serioşi. Te rog, ţine seama de ce-ţi spun. Anul viitor. Celălalt an. Cred că e foarte important. Pentru dumneata, pentru ţara dumitale, pentru viitor. Rusia şi Anglia nu s-au războit niciodată. Vreme de secole întregi

am fost aliaţi, şi unii şi ceilalţi avem divergenţe cu Franţa, inamicul nostru tradiţional. Rusia are imense resurse ale solului, milioane de oameni, oameni tari. Vouă vă lipseşte pământul, drept urmare aveţi nevoie de un imperiu şi noi sprijinim această politică. Voi sunteţi cei care stăpâniţi mările, şi sprijinim şi asta. Mai aveţi o uimitoare putere industrială şi bogăţia pe care aceasta o aduce. Asta ne bucură foarte mult. Aveţi produse şi mijloacele de a le transporta, noi avem pieţe de desfacere. Noi în schimb avem produse care v-ar prinde bine, materii prime de care aveţi nevoie pentru a hrăni incredibilele voastre maşini, pentru a vă hrăni poporul, împreună suntem de neînvins. Împreună putem domina Franţa. Şi Sfântul Imperiu Roman, Prusia şi necredincioasa Turcie. Împreună putem păstra pacea. Pentru a ne dezvolta şi a prospera pentru beneficiul tuturor.

— Da, îi răspunse Struan la fel de serios. Sunt partizanul acestei idei. Dar vorbiţi din punct de vedere naţional. Din punct de vedere istoric. Şi nu e practic. Nu cred că-i puteţi acuza pe francezi pentru ambiţiile regilor lor. Cum nu se poate justifica transformarea turcilor în creştini cu ajutorul sabiei. Am spus la masă ce aveam de spus. La scară mondială, fără o formă de control asupra regilor, a reginelor, vom avea întotdeauna războaie. Excelenţa sa a spus foarte bine. Regii… orice alt fel de conducători absoluţi varsă sângele popoarelor. Ca să fim practici, aş zice că nu pot face mare lucru. Eu nu funcţionez la nivel naţional… nu deţin o reală putere în parlament, după cum bine ştiţi.

— Dar în ceea ce priveşte problemele Asiei, părerile dumitale sunt ascultate cu atenţie. Iar eu la Petersburg am multă putere.

Struan trase adânc din trabuc, apoi suflă fumul.

— Ce doriţi în Asia?

— Ce doriţi în China?

— Comerţ, îi răspunse Struan pe loc, dar cu foarte mare grijă să nu-şi dezvăluie adevăratele intenţii.

Afurisit de mare diferenţă, îşi spuse el, între Asia şi China.

— Aş putea chiar să aranjez ca Nobilei Case să i se acorde dreptul exclusiv pentru piaţa întregii Rusii de a importa ceai. Iar navele sale la plecare să aibă dreptul exclusiv de a exporta blănurile şi grânele din toată Rusia.

— În schimbul a ce? întrebă Struan uluit şi copleşit de enormitatea acestei oferte.

Un astfel de monopol ar însemna milioane. Iar o astfel de putere i-ar prinde foarte bine în cercurile politice englezeşti şi i-ar mări imens cinstea obrazului.

— Prietenia dumitale! îi răspunse Sergheiev.

— Cuvântul acesta ascunde o mulţime de înţelesuri, Înălţimea voastră.

— Are un singur înţeles, domnule Struan. Dar, bineînţeles, există o mulţime de feluri în care un prieten îşi poate ajuta un prieten.

— Şi ce ajutor anume doriţi dumneavoastră în schimbul unui anume contract comercial cu compania mea?

Sergheiev râse.

— Pentru seara asta sunt prea mulţi de anume, domnule Struan. Dar merită să ne gândim şi merită să cumpănim. Şi să discutăm din nou într-un anume moment, da? Îşi aruncă privirile spre port, pe deasupra navelor, către continent. Ar trebui să vii în Rusia, repetă el.

— Excelenţă, şi când doriţi să fie tradus textul? întrebă Horatio, ridicându-şi privirile de pe hârtia pe care i-o înmânase Longstaff.

— Când doreşti, dragul meu. În următoarele câteva zile, ei? Dar rânduieşte caracterele chinezeşti chiar în dreptul celor englezeşti, ei?

— Da, sir. Trebuie expediată către cineva anume?

— Nu. Mi-o dai mie tradusă. A, bineînţeles, e o chestiune particulară.

Longstaff se îndepărtă încântat de felul în care progresa planul lui. În scrisoare se spunea: „Excelenţa sa căpitanul superintendent al comerţului doreşte să cumpere cincizeci de livre de sământă de dud, sau o mie de puieţi, ce urmează să fie livraţi cât mai curând posibil”. Când Horatio îi va restitui scrisoarea tradusă, lui nu-i va rămâne nimic altceva de făcut decât să înlocuiască semnul pentru „dud” cu cel de „ceai”. Cu atâta lucru se descurca şi singur. Caracterul chinezesc pentru „ceai” era scris pe toate cutiile în care acesta se exporta. Apoi avea să aştepte până când se va hotărî în cine să aibă suficientă încredere pentru a-i expedia scrisoarea.

Rămânând singur, Horatio citi din nou scrisoarea. Ei, la ce naiba îi trebuie dud lui Longstaff? În sudul Franţei există zeci de mii de duzi şi viermi de mătase şi ar fi fost uşor să obţină seminţele de acolo. Dar din China nu va fi simplu de obţinut. Vrea Longstaff să planteze o mică pădure de dud aici. Dar de ce cincizeci de livre? E o cantitate enormă de seminţe, iar el nu e grădinar. Şi de ce să-mi mai şi spună cu înţeles: „Bineînţeles că e o chestiune particulară”?

— Horatio?

— Salut, George! Ce faci?

— Mulţumesc, bine.

Horatio băgă de seamă că Glessing transpira din abundenţă şi părea stânjenit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic… da’ ştii… vine o clipă în viaţa oricărui bărbat… când ar trebui… ştii bine, întâlneşti pe cineva care… ei, le cam încurc. E vorba de Mary. Vreau să mă căsătoresc cu ea şi doresc binecuvântarea ta.

Cu un efort, Horatio reuşi să-şi ţină firea şi-i spuse ce se hotărâse dinainte să-i spună. Văzuse şi el cât se poate de bine atenţiile cu care Glessing o

înconjurase pe Mary în seara aceea, şi-şi amintise ce mutră avusese în acea primă zi. Şi-l urâse pe Glessing pentru că îndrăznise să-i complice viaţa lui şi a lui Mary, pentru că avusese obrăznicia să se gândească măcar că Mary l-ar fi putut lua în serios chiar şi pentru o secundă.

— Sunt cât se poate de onorat, George. Şi Mary. Dar ea… ei, nu cred că ea e pregătită pentru măritiş deocamdată.

— Ba este. Şi de-acum am perspective frumoase aici, iar bunicul o să-mi lase moştenire moşia. Voi fi destul de bogat, iar perspectivele mele în armată sunt al naibii de frumoase şi am…

— George, nu te înfierbânta. Trebuie să cântărim cu foarte mare grijă propunerea asta. Cu Mary ai discutat?

— Dumnezeule mare, nu. Am vrut întâi să aflu părerile tale, bineînţeles.

— Ei, atunci, de ce nu laşi lucrurile în seama mea? Nu m-am gândit că ai intenţii atât de serioase. Mi-e teamă că trebuie să ai răbdare cu mine… totdeauna am socotit că Mary e mai mică decât e de fapt. Bineînţeles, ea încă nu a ajuns la majorat, adăugă el ca în trecere.

— Atunci aşa, în general, eşti de acord?

— A, da… dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că… ei bine, când îi va veni vremea, şi va ajunge la vârsta potrivită, sunt sigur că va fi onorată să-i mărturiseşti sentimentele.

— Crezi că ar trebui să aştept până când împlineşte douăzeci şi unu de ani?

— Ei, eu nu mă gândesc decât la binele ei. Altă soră nu am, şi suntem foarte apropiaţi. De când a murit tata, eu am crescut-o.

— Da, spuse Glessing, simţind cum se dezumflă. Şi ai făcut o treabă minunată, fir-ar să fie. Al naibii de frumos din partea ta să mă iei în seamă. Mary e atât de… cred că e minunată.

— Dar totuşi e mai bine să ai răbdare. Căsătoria e un pas atât de important. Mai ales pentru o fiinţă

ca Mary.

— Da. Ai perfectă dreptate. Ei, atunci hai să bem şi noi un pahar pentru viitor. Ce zici? Eu nu mă grăbesc să… dar aş vrea totuşi un răspuns. Trebuie făcute atâtea planuri, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Hai să bem pentru viitor.

— Dracu' să le ia de treburi! izbucni Brock când se apropie Gorth de el. Struan a pus mâna pe tot spaţiul de încărcare în afară de cel existent în flota noastră, fir-ar să fie. Cum dracu' au făcut? În dimineaţa asta? Nu se leagă!

— Ca şi cum ar fi ştiut dinainte şi ar fi avut ştire… dar una ca asta e imposibil.

— Ei, Dumnezeule, acu' nu mai contează, spuse Brock mulţumit de sine, ştiind bine că una dintre navele sale gonea spre Manila, dar fără să aibă habar că nava lui Struan era cu ceasuri bune înaintea ei. Straşnic dans, nu-i aşa?

— Lui Culum i-a cam căzut Tess cu tronc, tată.

— Mda, am băgat şi io de seamă. Ar cam fi vremea să se ducă acasă fata.

— Nu înain' de-a se da premiul! Ochii lui Gorth scoaseră scântei când se uită la taică-său. O căsătorie între ei ar fi taman bine pen' noi.

— Pe bunul Dumnezeu, niciodată! spuse Brock încordat, înroşindu-se la faţă.

— Io zic că da! Pe Dumnezeu! Am auzit io nişte zvonuri… de la unu' din funcţionarii noştri portughezi, care l-a prins de la unu din cei ai lui Struan: Tai-Panul se întoarce în ţară în juma' de an.

— Cum?

— Pleacă de tot!

— Nu cred!

— Cân' o pleca diavolul ăla, cin' o să fie Tai-Pan? Robb! Gorth trânti un scuipat. Pe Robb îl halim noi. Înain' de licitaţia aia ziceam că-l putem hali şi pe Culum ca pe carnea de porc pusă la sare. Acu' nu mai îs aşa de convins. Da' dacă Tess îi ajunge nevastă… atunci se face Brock-Struan şi

Compania. După Robb, Culum urmează să fie Tai-Pan.

— Dirk nu pleacă el niciodată. Nici în ruptul capului. Te-ai ţicnit la cap. Şi numa pen' că Culum a ţopăit cu ea, asta nu-nseamnă că…

— Tată, ia munceşte-ţi tu capu' oleacă, îl întrerupse Gorth. Într-o bună zi Struan tot pleacă. Ştie toată lumea că vrea s-ajungă în parlament. Ca şi tine, şi el vrea să se retragă. Cândva.

— Mai curge apă multă până atunci, la naiba.

— Da. Dar într-o bună zi tot o să te dai deoparte, nu? Atunci io mi-s Tai-Pan. Glasul lui Gorth nu suna aspru, ci calm şi hotărât. Io am să fiu Tai-Pan al Nobilei Case, la naiba, şi nu al celei de-a doua case. Şi chestia cu Culum şi Tess se potriveşte de minune.

— Dirk nu pleacă el de aici niciodată, spuse Brock, simţind că-l urăşte pe Gorth pentru că lăsa să se înţeleagă că acolo unde el dăduse greş, Gorth va reuşi.

— Tată, ne tot gândim noi de atâta vreme la noi. Şi la firma noastră. Şi cum am trudit noi zi şi noapte să-l doborâm. Şi cum o să fie mai departe. Chestia cu Culum şi Tess e perfectă, adăugă Gorth inflexibil.

Brock simţi cum se zburleşte la provocarea asta. Ştia că va veni vremea când va trebui să lase hăţurile din mână. Dar nu aşa de curând, la naiba. Pentru că de n-ar mai avea grijile firmei şi n-ar mai fi Tai-Pan al companiei, Brock s-ar ofili şi ar muri.

— Şi aşa crezi tu că o să fie firma Brock-Struan? De ce nu Struan-Brock şi Tai-Pan o să fie el şi tu să rămâi pe dinafară?

— Nu-ţi face tu griji, tată. Cu tine şi cu diavolul ăla de Struan o să fie cum a fost cu meciul de azi. Amândoi sunteţi pe măsură. La fel de tari, la fel de vicleni. Dar eu şi Culum? O să fie cu totul altceva.

— O să mă mai gândesc io la ce-ai zis. Şi am să văd ce hotărăsc.

— Bun înţeles, tată. Tu o să fii Tai-Pan. Dacă *joss*-ul e de partea ta, atunci ajungi Tai-Pan al Nobilei Case înaintea mea.

Gorth zâmbi şi se îndreptă spre Culum şi Horatio.

Brock mai slăbi bandajul de la ochi, şi-l urmări pe fiul lui cu privirea – atât de înalt, energic, puternic şi tânăr. Apoi se uită la Culum. După care privi în jur în căutarea lui Struan. Îl văzu pe Tai-Pan stând singur pe ţărm, privind departe spre port. Dragostea lui Brock faţă de Tess, dorinţa lui de a o vedea fericită stăteau în cumpănă cu adevărurile pe care i le spusese Gorth. Şi ştia la fel de bine că Gorth îl va mânca pe Culum cu fulgi cu tot, dacă se stârnea conflict între ei doi, şi că… la vremea cuvenită Gorth va şti să găsească sămânţa acestui conflict. Şi-ar fi bine una ca asta, să-l las să-l pape pe bărbatul pe care poate că Tess îl iubeşte?

Şi se întrebă ce ar face într-adevăr el dacă dragostea asta va încolţi… ce-ar face Struan. Ar mai potoli râca dintre noi, îşi spuse el. Şi nu-i chiar aşa de rău, ei? Mda. Dar ştii bine că bătrânul Dirk nu va părăsi el niciodată Chitaiul… nici tu… aşa că trebuie să se ajungă la înţelegere între tine şi el.

Simţi cum i se învârtoşează inima, îl înjură pe Gorth pentru că-l făcuse să se simtă bătrân. Ştiind că, chiar şi aşa el trebuia să ajungă Tai-Pan. Dacă Struan rămânea în viaţă competiţia dintre Gorth şi Culum nu va mai fi competiţie.

Când doamnele reveniră înăuntru, se începu dansul din nou, dar cancanul nu se mai repetă. Struan dansă întâi cu Mary, iar ea se bucură foarte mult: puterea pe care o iradia el o linişti şi parcă o curăţă şi-i dădu curaj.

Apoi o alese pe Shevaun. Ea se băgă în el destul de mult pentru a-l stârni, dar nu atât de mult încât să devină nedelicată. El simţi cum căldura şi parfumul ei îl înconjoară din toate părţile. Doar în trecere remarcă faptul că Mary pleca din sala de dans condusă de Horatio, iar când se răsuci

dansând din nou îi văzu că se îndreptau grăbiţi spre ţărmul mării. Apoi auzi clopotul navei: unsprezece jumătate. Trebuia să se ducă la May-may. Când dansul se termină, el o conduse pe Shevaun din nou la masă.

— Shevaun, vrei să mă scuzi câteva minute?

— Bineînţeles, Dirk. Grăbeşte-te.

— Aşa am să fac.

— Frumoasă noapte, spuse Mary stânjenită.

— Da! Horatio o ţinea uşor de braţ. Vreau să-ţi spun ceva care o să te amuze. George m-a tras mai înainte deoparte şi mi-a cerut în mod oficial mâna ta.

— Eşti mirat că cineva ar putea dori să se căsătorească cu mine? îl întrebă ea cu răceală.

— Mary, bineînţeles că nu. Dar e caraghios ca omul ăsta să se gândească măcar că ai putea să-l iei în seamă când el e doar un dos umflat.

Mary se uită ţintă mai întâi la evantaiul ei, apoi privi ţintă în noapte, tulburată.

— Am zis doar că socoteam că el…

— Ştiu ce i-ai zis, Horatio! i-o reteză ea tăios. Ştiu că ai fost amabil, extrem de amabil, şi l-ai dezarmat amintindu-i că nu e „momentul”, şi cu „draga mea surioară”. Cred că am să mă căsătoresc cu George.

— Nu poţi face una ca asta! Nu se poate să-ţi placă de plicticosul ăsta într-atât încât să te gândeşti la propunerea lui nici măcar o clipă.

— Cred că am să mă căsătoresc cu George. La Crăciun. Dacă va mai fi Crăciun vreodată.

— Ce vrei să spui cu asta, dacă va mai fi Crăciun vreodată?

— Nimic, Horatio. Îmi place de el destul de mult ca să mă căsătoresc cu el şi… cred că a venit vremea să plec.

— Nu pot să cred.

— Nici mie nu-mi vine să cred! Vocea îi tremură. Dar dacă George vrea să se căsătorească

cu mine… am hotărât că George ar fi o bună partidă.

— Dar, Mary, am nevoie de tine să fii alături de mine. Te iubesc şi tu doar ştii…

Brusc, ochii ei aruncară scântei şi toată amărăciunea şi suferinţa reţinute atâta vreme o sugrumară parcă.

— Să nu-mi vorbeşti tu mie de dragoste.

Horatio se făcu alb ca varul şi buzele începură să-i tremure.

— M-am rugat de un milion de ori de Dumnezeu să ne ierte.

— E puţin cam târziu să te rogi acum de Dumnezeu, nu-i aşa?

Totul se întâmplase după ce-au încasat o bătaie cu biciul, pe când el era un copil, iar ea şi mai mică. S-au târât şi s-au băgat în pat amândoi, strângându-se în braţe ca să le mai treacă spaima şi durerea. Ea se simţi mai mângâiată de căldura trupurilor lor, simţi un fel de altfel de suferinţă care o făcu să uite de bătaia primită. Erau alte vremuri, vremuri fericite, ea era încă prea mică ca să înţeleagă ce se întâmpla, dar nu şi Horatio. Apoi el a plecat la şcoală în Anglia. Când s-a întors n-au mai pomenit niciunul nici celălalt de ce se întâmplase. Fiindcă acum ştiau amândoi ce însemna asta.

— Jur pe Dumnezeu că m-am rugat să fim iertaţi?

— Mă bucur, bunul meu frate. Dar Dumnezeu nu există, îi replică ea, cu voce calmă, plină de cruzime. Eu te-am iertat. Dar cu atât n-am să mai reuşesc să devin virgină, nu crezi?

— Mary, te rog, te implor, pentru numele lui Dumnezeu…

— Te-am iertat pentru toate, bunul meu frate. Numai pentru împuţita ta ipocrizie nu. Nu am păcătuit împreună. Tu ai păcătuit! Aşa că roagă-te doar pentru bietul tău suflet, nu pentru al meu.

— Mă rog pentru sufletul tău mai mult decât pentru al meu. Am păcătuit amândoi. Dar Dumnezeu o să ierte. Mary, o să ierte.

— Anul ăsta, dacă am parte de puţin *joss* bun, mă căsătoresc cu George, şi am să te dau şi pe tine uitării şi am să dau uitării şi Asia asta.

— Nu eşti la vârsta majoratului. Aşa că nu poţi pleca. Eu sunt tutorele tău legal. Şi eu nu pot să te las să pleci. Cu vremea ai să-ţi dai seama că atitudinea mea e înţeleaptă. E cel mai bine pentru tine. Şi-ţi interzic să pleci. Nemernicul ăla nu e pentru tine, mă auzi? Aşa că nu pleci nicăieri.

— Când am să mă hotărăsc să mă căsătoresc cu Glessing, îşi scoase ea ghearele, ai face bine să-ţi dai cât mai iute aprobarea ta de curvar învederat, fiindcă altfel am să spun tuturor… ba nu, mai întâi îi spun Tai-Panului şi o să pornească după tine cu biciul. Eu nu mai am nimic de pierdut… nimic. Şi n-o să te mai ajute atunci toate afurisitele tale de rugăciuni adresate Dumnezeului tău care nu există şi inexistentului Isus al tatei. Pentru că nu există niciun Dumnezeu, n-a fost niciodată şi nici nu va fi vreodată, iar Cristos a fost doar un om… un sfânt, dar totuşi om!

— Nu eşti Mary pe care o cunosc eu, îngăimă el cu voce dogită… eşti un diavol. Dumnezeu există. Şi noi avem nişte suflete. Eşti o eretică. Un diavol. Tu, tu ai fost de vină, nu eu! Doamne Dumnezeule, miluieşte-ne pre noi…

Mary îl plesni peste faţă.

— Încetează, bunul meu frate. Mi-e greaţă de rugăciunile tale inutile. Mă auzi? Ani de zile m-ai făcut să mă înfior de silă. Fiindcă citeam după pofta din privirile tale că voiai să te culci iar cu mine. Deşi ştiai ce înseamnă incestul, ştiai încă înainte de a-l face! Izbucni într-un hohot de râs înspăimântător. Eşti mai rău decât tata. El era nebun întru credinţă, dar tu… tu te prefaci numai că eşti credincios. Sper ca Dumnezeul tău să existe

totuşi, pentru că atunci ai să arzi veşnic în flăcările iadului. Bine că o să scăpăm de tine.

Capitolul douăzeci şi trei

— Heya, stapin! îl întâmpină Lim Din, deschizând poarta bucuros nevoie mare.

— Heya, Lim Din, îi răspunse Struan, verificând barometrul.

Vreme frumoasă, 29.8 inci. Minunat. Porni pe coridor, dar Lim Din i se aşeză în cale şi-i făcu semne, plin de importanţă, spre sufragerie.

— Stapina spune acolo poate. Poate?

Struan mârâi:

— Poate!

Lim Din îi servi paharul de brandy gata pregătit, îi făcu o plecăciune dinaintea fotoliului adânc din piele şi plecă în grabă. Struan îşi săltă picioarele pe canapea. Fotoliul emana un iz iute, de lucru vechi, odihnitor, şi se amesteca plăcut cu parfumul lui Shevaun ce părea să-l împresoare încă. Ceasul de pe şemineu arăta douăsprezece fără douăzeci. Auzi deschizându-se o uşă şi un foşnet de mătăsuri care se apropia. Aşteptând-o pe May-may să se arate în cadrul uşii, Struan o compară din nou cu Shevaun. Toată seara făcuse acelaşi lucru, le comparase, încercând să le cântărească cu calm pe amândouă. Shevaun era o jucărie frumoasă, plină de energie, bineînţeles, de vitalitate. O femeie pe care ar fi fost plăcut s-o domesticească, mda. Dar ca nevastă, Shevaun ar fi fost o gazdă minunată, sigură de ea, inteligentă, care i-ar fi deschis multe uşi. Ar fi riscat foarte mult în Anglia cu May-may… ca nevastă. Ca iubită, deloc. Mda, îşi spuse el, chiar şi aşa tot am să mă căsătoresc cu ea. Având în spate puterea Nobilei Case, un acord exclusiv de comerţ cu Rusia în buzunar, pot risca să dau cu tifla convenienţelor şi să rup bariera aproape de netrecut dintre Occident şi Orient. Fără nicio îndoială, May-may va dovedi că o orientală merită cu prisosinţă toată stima şi osteneala. May-may va

grăbi ziua în care nu va mai fi nicio deosebire între rase. Şi asta încă în timpul vieţii mele.

— Mda, îşi spuse el, deosebit de încântat, May-may îmi va oferi posibilitatea unui joc minunat. Împreună am putea să-l câştigăm. Pentru totdeauna. Cu puţin *joss,* toată Londra va fi la picioarele ei.

Şi în clipa aceea toată bucuria lui se făcu ţăndări. May-may stătea în cadrul uşii, cu un zâmbet radios pe faţă în momentul în care făcu o piruetă. Costumul ei european era ţipător de colorat, în prea multe nuanţe, prea încărcat de bijuterii, fusta imensă, cu crinolină. Părul îi cobora în cârlionţi pe umerii goi, iar pe cap îşi pusese o pălărie cu pene. Arăta groaznic. Un coşmar.

— Dumnezeule mare!

Când rămaseră uitându-se lung unul la celălalt, se lăsă o tăcere apăsătoare.

— E… e foarte frumos! îngăimă el lipsit de convingere, strivit de suferinţa ce se citea în ochii lui May-may.

May-may se făcu nefiresc de palidă, în afară de două pete de un roşu închis pe obraji. Înţelese că îşi terfelise groaznic obrazul dinaintea lui Struan. Se clătină, aproape să se prăbuşească leşinată. Apoi scânci şi o luă la fugă. Struan alergă după ea pe coridor, goni prin încăperile apartamentului particular. Dar uşa dormitorului era zăvorâtă să nu poată intra.

— May-may, fetiţo, deschide uşa.

Nu se auzi niciun sunet, şi Struan simţi că Lim Din şi Ah Sam erau în spatele lui. Când se întoarse, amândoi dispărură.

— May-may, deschide uşa!

Nu veni niciun răspuns. Era furios pe sine că nu fusese în stare să-şi ascundă sentimentele, pentru că se purtase atât de prosteşte şi se lăsase luat pe nepregătite. Bineînţeles că May-may dorise şi ea să participe la bal, şi toate întrebările ei ar fi trebuit

să-l pună în gardă, bineînţeles că-şi făcuse şi o rochie de bal şi… Dumnezeule mare!

— Deschide uşa!

Din nou niciun răspuns. Lovi cu piciorul în uşă. Aceasta zvâcni în lături, abia mai ţinându-se în balamalele rupte. May-may stătea lângă pat, uitându-se în pământ.

— Fetiţo, nu trebuia să închizi uşa! Tu şi… ei bine, rochia ta, m-aţi lăsat o clipă cu gura căscată! Ştia că trebuia să facă ceva ca să-i restituie „obrazul”, demnitatea, altfel avea să moară. Să moară de suferinţă, sau de propria ei mână. Haide! îi spuse el. Acum mergem la bal.

Când se trânti în genunchi ca să-l implore să o ierte, se împiedică în rochie şi căzu. May-may deschise gura să vorbească, dar nu-i ieşi din gură niciun sunet. Pălăria cu pene lunecă pe jos. Struan se repezi la ea s-o ridice.

— Haide, fetiţo, May-may, nu trebuie să faci una ca asta.

Dar ea nu se lăsă ridicată de jos. Îşi îngropă şi mai tare faţa în covorul de pe jos şi se chinui să-şi bage ghearele în el. Cu greu o săltă de jos şi o ţinu în picioare. Nu voia să se uite la el. O apucă tare de mână.

— Haide!

— Ce?

— Acum mergem la bal.

Ştia bine că şi pentru el şi pentru ea apariţia ar fi fost un adevărat dezastru. Ştia că din punct de vedere social va fi terminat, iar ea va ajunge bătaie de joc. Dar indiferent de astea mai ştia că trebuia s-o ia cu el, altfel sufletul ei va fi sfărâmat şi va muri.

— Haide! repetă el, de data asta mai tăios.

Dar ea continuă să se uite în pământ tremurând. O zgâlţâi uşor, dar fata mai-mai să se prăbuşească. Mânios, o apucă în braţe, dar rămase aşa în braţele lui fără niciun fel de vlagă. O luă pe sus.

— Haide, mergem la bal şi cu asta basta!

— Aşteaptă, îngăimă ea. Trebuie să… trebuie să… pălăria.

O lăsă jos, ea se întoarse în dormitor cu mersul ei legănat urâţit din pricina rochiei. Struan pricepu că niciodată între ei nu va mai fi ce-a fost. May-may făcuse o greşeală cumplită. Ar fi trebuit să bănuiască, sigur, dar… O văzu ţâşnind să apuce pumnalul ascuţit ca un brici pe care-l folosea la brodat. O ajunse exact când întorsese arma să se înjunghie, şi apucă pumnalul de mâner. Vârful atinsese balenele corsetului. Aruncă pumnalul, încercă s-o stăpânească, dar ea, bâguind neînţeles în chinezeşte, îl împinse la o parte, îşi înfipse unghiile în rochie, sfâşiind-o. Struan o răsuci iute şi-i desfăcu capsele. May-may rupse corsajul rochiei, se chinui să şi-o scoată, îşi smulse şi corsetul, sfâşie pantalonii de dedesubt, apoi începu să-şi calce veşmintele în picioare, ţipând.

— Încetează! strigă el şi o luă în braţe ca s-o stăpânească, dar, scoasă din minţi, ea îl îmbrânci la o parte. Încetează odată!

O plesni cu palma peste faţă. Se învârti ameţită şi se prăbuşi pe pat. Clipi de câteva ori din ochi apoi leşină. Lui Struan îi trebuiră mai multe clipe să se liniştească şi să nu mai audă ciocanele ce păreau să-i lovească timpanele. Smulse învelitoarea de pat şi o acoperi pe May-may.

— Ah Sam, Lim Din! Iute!

Cei doi, cu chipurile împietrite, erau la uşa ruptă de la intrare.

— Ceai, iute iute! Nu. Aduceţi brandy.

Lim Din se întoarse cu sticla. Struan o săltă uşor pe May-may şi o sili să bea. Se înecă. Apoi genele îi tremurară şi deschise ochii. Se uită la el fără să-l recunoască.

— Ei, fetiţo, ţi-ai revenit în fire? May-may, ţi-ai revenit?

Nu dădu niciun semn să-l fi auzit. Privirile ei îngrozite căzură pe rochia sfâşiată şi se chirci dureros. De pe buze îi scăpă un geamăt şi spuse

ceva în chinezeşte. Ah Sam se apropie fără tragere de inimă, chinuită de teamă. Îngenunche şi începu să adune resturile rochiei.

— Ce spune? Ce spune stăpâna? spuse Struan, fără să-şi ia ochii de la May-may.

— Rochie diavol focul la ea, stapin.

— Ah Sam, nu foc, camera mea. Ascunde! Ascunde! Pricipit?

— Pricipit, stapin.

— Şi vino înapoi.

— Pricipit, stapin.

Struan îi făcu semn lui Lim Din să plece şi acesta porni în fugă.

— Haide, fetiţo! îi spuse el blând, speriat de privirea ei fixă, de nebunia ei. Hai să te îmbrăcăm în veşmintele tale obişnuite. Trebuie să vii la bal. Vreau să-ţi prezint prietenii mei.

Făcu un pas spre ea, dar May-may se trase înapoi iute ca un şarpe încolţit. Struan se opri. Chipul ei se schimonosise prins de spasme, ţinea mâinile ca nişte gheare. În colţul gurii i se prelingea un fir de salivă, ochii aveau o expresie groaznică.

Pe Struan îl cuprinse brusc teama pentru sănătatea ei. Văzuse privirea asta şi la alţii. În ochii unui militar marinar, chiar înainte de a i se zbura creierii, în prima zi când sosise la Hong Kong. Spuse în grabă o rugăciune către Cel infinit, apoi făcu un efort de voinţă.

— May-may, te iubesc, spuse el blând, repetând mereu aceleaşi cuvinte, în vreme ce străbătea încăperea dintr-un capăt în altul. Apoi mai aproape, încet, încet de tot. Stătea înalt acum în dreptul ei şi văzu ghearele pregătindu-se de apărare. Ridică încet braţele şi-i atinse faţa femeii.

— Te iubesc, repetă el.

Stătea aşa, periculos de aproape dacă ea ar fi vrut să-i scoată ochii, stăpânind-o doar cu imensitatea puterii care iradia din ei.

— Fetiţo, am nevoie de tine, am nevoie de tine.

Expresia de nebunie din privirile ei se transformă încet în suferinţă, şi se prăbuşi hohotind în braţele lui. O ţinu strâns în braţe şi-i mulţumi Domnului.

— Îmi… Îmi pare rău, şopti ea.

— Să nu-ţi mai pară rău, fetiţo. Haide, haide.

O purtă în braţe până la pat, legănând-o ca pe un copil.

— Haide, haide…

— Acum… acum lasă-mă, du-te. Acum… acum gata.

— Nu, nu facem aşa, îi spuse el. Mai întâi încearcă să-ţi revii, apoi ne îmbrăcăm şi mergem la bal.

Ea clătină din cap, plângând întruna.

— Nu… nu pot. Eu… te rog.

Se opri din plâns, se desprinse încet din braţele lui şi se ridică în picioare clătinându-se. Struan o prinse din nou şi o sprijini să ajungă la pat, apoi o ajută să-şi scoată veşmintele răvăşite. Aşeză bine pătura peste ea. May-may rămase fără vlagă întinsă în pat şi închise ochii, sfârşită.

— Te rog. Gata, e bine. Trebuie… să dorm acum. Du-te.

O mângâie uşor pe cap, dând la o parte buclele urâte de pe faţa ei. Apoi o zări pe Ah Sam care stătea în cadrul uşii. Fata intră în dormitor cu lacrimile curgându-i pe faţă.

— Trebuie plece, stapin, îi şopti ea. Ah Sam aibă grijă. Nu teamă. Poate.

El dădu din cap, încuviinţând năucit. May-may adormise adânc. Ah Sam îngenunche lângă pat şi încet, cu dragoste, începu s-o mângâie pe cap.

— Nu teamă, stapin. Ah Sam veghește bine pina stapin întoarce.

Capitolul douăzeci şi patru

Culum fu primul care-l întâmpină pe Struan când reveni la bal.

— Putem începe întrecerea? îl întrebă el de-a dreptul.

Nimic nu-i mai putea alunga fericirea de când îşi descoperise noua dragoste, pe fratele ei, noul său prieten. Dar juca mai departe jocul convenit.

— Nu trebuia să mă aşteptaţi pe mine, îi răspunse Struan tăios. Unde-i Robb? Doamne Dumnezeule. Chiar numai eu trebuie să fac totul?

— A trebuit să plece. I s-a adus vestea că pe mătuşa Sarah au apucat-o durerile facerii. Se pare că sunt necazuri.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Dar doamna Brock a plecat cu el să vadă dacă poate da o mână de ajutor.

Culum se îndepărtă. Struan nici nu băgă de seamă când plecă. Din nou îl prinse îngrijorarea pentru May-may, iar acum se mai adăuga şi teama pentru Sarah şi Robb. Dar Liza Brock era cea mai bună moaşă din Asia, şi dacă Sarah ar fi avut nevoie de ajutor, atunci îl avea la îndemână. Shevaun se apropie, aducându-i un pahar cu brandy, îi întinse paharul fără o vorbă, şi îşi puse uşor mâna pe a lui. Ştia că nu era nevoie de niciun fel de conversaţie. Într-un astfel de moment era mai bine să nu spui nimic: gândeşte-te cât vrei, dar nu pune nicio întrebare. Fiindcă ştia că oamenii cu cea mai puternică personalitate simt nevoia uneori de o căldură tăcută, plină de înţelegere, blândă. Aşa că rămase în aşteptare, lăsând ca prezenţa ei să-l impresoare.

Struan bău încet. Îşi aruncă privirile asupra mulţimii invitaţilor şi băgă de seamă că toţi se descurcau bine: ici-colo izbucniri de veselie, evantaie agitându-se, săbii lucind. Îl urmări pe Brock ce se adâncise într-o discuţie personală cu

arhiducele. Brock asculta atent şi din când în când dădea din cap, foarte concentrat. Îi oferea Sergheiev şi lui aceeaşi autorizaţie de comerţ? Mary îşi vântura evantaiul lângă Glessing. Aici e ceva la mijloc, îşi spuse el. Tess, Culum şi Gorth râdeau laolaltă. Bun.

Iar după ce-şi termină băutura şi se simţi întremat, Struan se uită la Shevaun.

— Îţi mulţumesc, îi spuse el, punând-o în contrast pe May-may în grotescul ei costum european şi coafată modern cu perfecţiunea gustului lui Shevaun. Eşti foarte frumoasă şi plină de înţelegere.

Avea un glas morocănos şi ea simţi că trebuie să se fi întâmplat ceva cu iubita lui. Nu contează, îşi spuse ea, şi-l ţinu mai departe de braţ plină de compasiune.

— Acum mi-a trecut, îi spuse el.

— Domnul Quance vine încoace, îl puse ea în gardă, cu voce scăzută. A venit vremea premierii.

Verdele deschis al ochilor lui se întunecă.

— Shevaun, nu numai că eşti frumoasă, dar mai eşti şi înţeleaptă.

Îi stătea pe limbă să-i mulţumească pentru compliment, dar nu spuse nimic, doar îşi mişcă uşor evantaiul. Simţise ea că paharul cu brandy, tăcerea şi compasiunea ei, dar mai prepus de toate faptul că nu-i pusese nicio întrebare contribuiseră mult de tot pentru a-l îmboldi să ia o hotărâre.

— A, Tai Pan, dragul meu prieten, făcu Quance când ajunse lângă ei, cu ochii sclipind vesel, roşu din pricina alcoolului. A venit vremea să ne pronunţăm.

— Foarte bine, Aristotle.

— Atunci anunţă pe toată lumea şi să-i dăm drumul.

— Domnule Quance!

Cuvintele răzbătură prin noapte ca o bubuitură de tunet. Toată lumea tresări şi se întoarse. Quance gemu din adâncul sufletului. Dinaintea lor se afla

Maureen Quance, care-l sfărâma numai din priviri, transformându-l în pulbere. O irlandeză înaltă, ciolănoasă, cu o faţă ca de pergament, un nas mare, înfiptă pe două picioare ca doi stejari. Era de aceeaşi vârstă cu Quance, dar puternică precum un taur, cu un păr cenuşiu înspicat precum oţelul, strâns neglijent. În tinereţe fusese atrăgătoare, dar acum, umflată de cartofi şi bere, ajunsese de nesuportat.

— Să ai parte de cea mai mişto noapte, domnule Quance, băiatul meu minunat, îi aruncă ea. Mi-s chiar eu, Domnul fie binecuvântat.

Porni apăsat să traverseze ringul de dans, fără să ia în seamă nici privirile fascinate ale celorlalţi, nici tăcerea stânjenită ce se lăsă, şi se opri dinaintea soţului ei.

— Ah! făcu el cu glas tremurător şi piţigăiat.

— Chiar ah, asta e! Întoarse capul. O noapte pe cinste, domnule Struan, şi dumitale trebuie să-ţi mulţumesc de găzduire şi mâncare. Binecuvântat fie Domnul, ea singură l-a găsit pe nenorocit.

— Doamnă Quance… ăăă… arătaţi minunat.

— Drept ai grăit, şi mă simt minunat, atât cât poate fi o fiinţă. A fost o minune făcută de Sfântul Patrick însuşi ca să se nimerească să vină o barcă de-a băştinaşilor la roaba lui ca s-o îndrepte spre locul acesta binecuvântat! Îşi întoarse privirile de rău augur spre Quance şi acesta începu să tremure. Acum noi o să spunem noapte bună, dragul meu bărbat.

— Dar, doamnă Quance, interveni Struan, amintindu-şi de întrecere. Domnul Quance are de…

— Acum noi o să vă spunem noapte bună, mârâi ea. Spune noapte bună, băieţelul meu.

— Noapte bună, Tai-Pan, scânci Aristotle.

Ca un neajutorat, o lăsă pe Maureen să-l ia de braţ şi să-l ducă cu ea. După ce dispărură amândoi, toată sala explodă în hohote de râs.

— Dumnezeule, crucea ta! izbucni Struan. Bietul Quance.

— Ce-a păţit domnul Quance? îl întrebă Sergheiev.

Struan îi explică avatarurile domestice ale lui Aristotle.

— Poate ar trebui să-l salvăm într-un fel, replică Sergheiev. A început să-mi placă în mod deosebit omul ăsta.

— Dar nu ne putem amesteca în treburile dintre soţ şi soţia lui, nu-i aşa?

— Cred că nu. Dar acum cine va fi judecătorul acestei întreceri?

— Cred că eu va trebui să fac şi treaba asta.

Sergheiev îşi miji ochii.

— Pot să mă ofer eu în locul lui? În calitate de prieten?

Struan îl cântări. Apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre mijlocul ringului. Orchestra interpretă un marş.

— Excelenţă. Înălţimea voastră, doamnelor şi domnilor. Urmează să se dea verdictul pentru cea mai frumos îmbrăcată doamnă a acestei seri. Îmi pare rău, dar nemuritorul nostru Quance are acum alte îndatoriri. Dar înălţimea sa, arhiducele Sergheiev, s-a oferit voluntar să facă el alegerea.

Struan se uită spre Sergheiev şi începu să bată din palme. Aplauzele lui fură preluate de toţi ceilalţi, şi când Sergheiev ieşi în faţă izbucni un cor de încuviinţări. Sergheiev luă punga cu cele o mie de guinee.

— Tai-Pan, pe cine să aleg? îl întrebă el pe Struan din colţul buzelor. Domnişoara Tillman pentru dumneata, domnişoara Vargas pentru mine, domnişoara Sinclair pentru că e cea mai tulburătoare? Alege pe cea care merită să câştige.

— Dumneata alegi, prietenul meu, spuse Struan şi se îndepărtă, zâmbind calm.

Sergheiev rămase un moment pe gânduri, simţind cu plăcere emoţia de a alege. Ştia că

trebuia să o aleagă pe cea pe care ar fi dorit-o şi Tai-Panul. Se hotărî, porni pe ring, se înclină şi puse punga cu aur la picioarele ei.

— Cred că vă aparţine, domnişoară Brock.

Tess se uită înmărmurită la arhiduce. Apoi roşi dintr-o dată când se lăsă o tăcere deplină. Izbucni un val de aplauze, iar cei care o susţinuseră pe Tess cu toată convingerea izbucniră în chiote de bucurie. Shevaun aplaudă laolaltă cu toţi ceilalţi şi-şi stăpâni nemulţumirea. Ştia şi ea că era o alegere înţeleaptă.

— Tai-Pan, a fost o ideală alegere politică, îi şopti ea liniştită. Eşti foarte înţelept.

— Arhiducele a hotărât, nu eu.

— Încă un motiv să ţin la tine, Tai-Pan. Eşti un jucător formidabil, şi ai un *joss* de necrezut.

— Iar tu eşti femeie între femei.

— Da, acceptă ea, fără nicio umbră de orgoliu. Înţeleg foarte bine politica. Tatăl meu… sau unul dintre fraţii mei va fi preşedinte al Statelor Unite într-o zi.

— Ar trebui să fii în Europa. Aici pierzi vremea degeaba.

— Aşa crezi? şi îi aruncă o privire provocatoare.

Capitolul douăzeci şi cinci

Struan intră în casă fără să facă zgomot. Se făcuse aproape dimineaţă. Lim Din adormise lângă uşă, şi se trezi dintr-o dată sărind în picioare.

— Ceai, stapin? Mic dejun? îl întrebă el încă adormit.

— Lim Din în pat, îi spuse Struan blând.

— Da, stapin.

Şi se îndepărtă lipăind din picioare. Porni pe coridor, aruncă din obişnuinţă o privire în sufragerie şi se opri scurt. Palidă, fără să facă o mişcare, May-may stătea în fotoliu şi-l privea. Când intră în cameră, ea se ridică şi se înclină graţios dinaintea lui. Îşi ridicase părul după coafura tradiţională, puţin lăsat pe spate, şi îl privea cu ochii ei delicaţi de porumbiţă sub sprâncenele arcuite. Îşi pusese pe ea o robă lungă, căzând în valuri pe ea.

— Cum te simţi, fetiţo? o întrebă el.

— Mulţumesc, sclava asta e acum bine! Verdele palid şi rece al robei îi sporea demnitatea întregii ţinute. Tu vrei brandy?

— Nu, mulţumesc.

— Ceai?

El clătină din cap, speriat de solemnitatea ei.

— Mă bucur că te simţi mai bine. Ar fi trebuit să fii în pat.

— Sclava asta te roagă s-o ierţi, stăpâne. Sclava asta…

— Nu eşti sclavă, şi nici n-ai fost vreodată, fetiţo. Şi nu e nimic de iertat, fetiţo, aşa că fuga în pat.

Ea aşteptă cu răbdare până când el termină de spus ce avea de spus.

— Sclava asta te roagă să o asculţi, stăpâne. Şi trebuie să spună aşa cum se pricepe ea ceea ce trebuie spus. Te rog stai jos.

Se aşeză, aproape fascinat de ea.

— Sclava asta se roagă de stăpânul ei s-o vândă.

— Nu eşti sclavă şi de aceea nu poţi fi nici cumpărată, nici vândută.

— Te rog s-o vinzi. Oricui. La un bordel, altui sclav.

— Nu eşti de vânzare.

— Sclava asta te-a jignit, stăpâne, cum nu se poate mai tare. Te rog s-o vinzi.

— Nu m-a jignit cu nimic! Se ridică în picioare şi vocea lui deveni metalică. Acum şterge-o la culcare.

Ea căzu în genunchi şi începu să se prosterneze dinaintea lui.

— Sclava asta nu mai are obraz dinaintea domnului şi stăpânului ei. Aici nu mai poate trăi. Te rog s-o vinzi.

— Ridică-te! strigă el şi faţa i se înăspri. Nu eşti de vânzare pentru că nimeni nu-ţi e stăpân. Aici o să rămâi. Nu m-ai jignit cu nimic. M-ai luat prin surprindere. Atât. Veşmintele europeneşti nu ţi se potrivesc. Îmi plac veşmintele pe care le porţi tu de obicei. Şi-mi place de tine aşa cum eşti. Dar dacă nu mai vrei să rămâi, eşti liberă să pleci.

— Te rog s-o vinzi. E sclava ta. Până când stăpânul ei nu o vinde, o sclavă nu poate pleca.

Struan era aproape să explodeze. Stăpâneşte-te, îşi spuse el disperat. Dacă-ţi pierzi cumpătul acum o pierzi pentru totdeauna.

— Du-te şi te culcă.

— Trebuie s-o vinzi pe sclava asta. Vinde-o sau porunceşte-i să plece.

Struan înţelese că era inutil să se mai certe cu ea, sau s-o facă să înţeleagă. Nu te poţi purta cu ea aşa cum te-ai purta cu o europeană, îşi spuse el. Poartă-te cu ea ca un chinez. Dar cum? Nu ştiu. Poartă-te aşa cum te-ai purta cu o femeie, se hotărî el asupra unei tactici de urmat. Şi deodată explodă cu o prefăcută mânie.

— Eşti o sclavă nenorocită, pe Dumnezeul meu! Şi am de gând să te vând pe Strada Felinarelor

Albastre, urlă el pomenind cea mai rău famată stradă a marinarilor din Macao. Da' nu ştiu cine o să-şi bată capul să cumpere o sclavă murdară, bună de cărat bagaje ca tine. Nu-mi faci decât necazuri şi m-am gândit că mai bine te dau la leproşi. Da, pe Dumnezeul meu! Am plătit opt mii de taeli din cel mai bun argint pentru tine, şi tu îndrăzneşti să mă mânii? Pe Dumnezeul meu, am fost tras pe sfoară. Nu eşti bună de nimic. Sclavă murdară! Nici nu ştiu cum de te-am putut suferi lângă mine atâţia ani! Îşi vântură pumnul prin faţa ei, şi ea se trase înapoi speriată. N-am fost eu bun cu tine? Ei? Generos? Ei? Ei? urlă el şi băgă de seamă încântat spaima din ochii ei. Ei bine?

— Da, stăpâne, murmură ea, muşcându-şi buzele.

— Îndrăzneşti să-ţi procuri nişte ţoale pe care le faci în ascuns fără ca eu să ştiu, şi îndrăzneşti să le porţi fără încuviinţarea mea, Dumnezeule? Ei, ai făcut asta sau nu?

— Da, stăpâne.

— Mâine te vând. Şi acum am de gând să te arunc afară, curvă nenorocită lăsată până şi de mamă! Prosternează-te! Haide, prosternează-te! Dumnezeule!

Ea se făcu palidă în faţa acestei izbucniri de furie şi se trânti iute în genunchi şi începu să se prosterneze dinaintea lui.

— Şi acum bate pământul prosternându-te până mă întorc eu.

Ieşi ca o furtună din încăpere, se duse în grădină. Îşi smulse cuţitul de la brâu şi alese o vargă subţire de bambus dintr-un pâlc proaspăt plantat. O tăie, şfichiui aerul cu ea şi se repezi înapoi în sufragerie.

— Scoate-ţi veşmintele de pe tine, sclavă nenorocită ce eşti! Am să te bat până n-au să mă mai ţină braţele.

Tremurând toată, ea se dezbrăcă. Îi smulse hainele din mână şi le aruncă departe.

— Întinde-te acolo, îi arătă el canapeaua.

Se supuse aşa cum i se poruncise.

— Să nu mă baţi prea rău de tot, scânci ea,… sunt însărcinată de două luni.

Şi-şi înfundă faţa în canapea. Struan ar fi vrut s-o ia în braţe, dar ştia că în felul ăsta şi-ar fi pierdut obrazul dinaintea ei. Şi numai o bătaie bună cu varga i-ar fi putut restitui şi ei demnitatea pierdută. Aşa că o plesni peste fund cu varga. Destul de tare ca să simtă, dar nu s-o rănească. Nu după multă vreme începu să ţipe, să plângă şi să se zvârcolească, dar el o bătu mai departe. De două ori într-adins lovi pe alături, izbind îmbrăcămintea de piele a canapelei, plesnetul răsună groaznic pentru urechile lui Lim Din şi Ah Sam care, după cum bine ştia, ascultau cu sufletul la gură.

După zece lovituri se opri şi-i spuse lui May-may să nu se mişte de pe canapeaua pe care zăcea întinsă, se duse şi luă sticla de brandy. Bău cu sete, apoi trânti sticla de perete şi începu din nou s-o biciuie. Dar cu mare blândeţe. În cele din urmă se opri şi o apucă pe May-may de păr, trăgând-o după el.

— Sclavă mizerabilă, pune-ţi hainele pe tine.

Când o văzu îmbrăcată, el urlă din răsputeri:

— Lim Din! Ah Sam!

În aceeaşi clipă cei doi se arătară tremurând în uşă.

— Sclavi ticăloşi ce sunteţi! De ce n-aţi adus ceai şi nici mâncare? Aduceţi mâncarea.

Aruncă varga de bambus lângă uşă şi se întoarse spre May-may.

— Prosternează-te dinaintea mea, ticăloasă părăsită de mamă!

Cutremurată de grozăvia furiei lui, ea se conformă de îndată.

— Du-te şi te spală şi vino imediat înapoi. Ai treizeci de secunde ca să te întorci, altfel o iau de la capăt!

Lim Din îi aduse ceaiul şi, deşi era exact cum trebuia, Struan îi găsi cusur şi trânti ceainicul de perete. May-may, Lim Din şi Ah Sam dispărură în aceeaşi secundă, alergând să aducă alt ceai. Cu o grabă de necrezut, pe masă se arătă şi mâncarea, şi Struan îi îngădui lui May-may să-l servească. Ea scânci de durere, dar el strigă la ea:

— Să nu-ţi aud gura, altfel mă pun şi te biciui până nu mai poţi.

Apoi Struan rămase tăcut, o tăcere ameninţătoare, mâncă fără o vorbă, lăsându-i să se chinuie cuprinşi de teamă în faţa acestei tăceri.

— Adu varga de bambus! tună el când sfârşi.

May-may luă varga şi i-o întinse. El o împunse cu varga în burtă.

— În pat! îi porunci el cu asprime, iar Lim Din şi Ah Sam dispărură în fugă, uşuraţi acum când ştiau că Tai-Panul o iertase pe Tai-tai, care-şi cinstise infinit obrazul îndurând fără crâcnire mânia îndreptăţită a stăpânului. May-may se întoarse şi porni, pe coridor spre camera ei, dar el mârâi:

— În patul meu! Dumnezeule!

Ea alergă spre camera lui. El porni după ea şi închise uşa trântind-o din răsputeri. Apoi o zăvorî.

— Şi aşa, eşti însărcinată, da? Al cui e copilul?

— Al tău, stăpâne! scânci ea.

Se aşeză şi-i întinse un picior să-i scoată cizma.

— Haide, mai iute.

Ea se trânti în genunchi, îi trase cizmele şi rămase lângă pat.

— Cum de-ai îndrăznit să-ţi închipui că eu am chef să-mi întâlneşti prietenii? Când am să am chef să te scot din casă am să-ţi spun şi ţie, Dumnezeule Cristoase!

— Da, stăpâne.

— Locul femeii, e în casa ei. Aici!

— Da, stăpâne.

Îşi îngădui să-şi mai îmblânzească expresia.

— Aşa-i mult mai bine!

— N-am vrut să merg la bal… spuse ea abia şoptit. Am vrut doar să mă îmbrac ca… N-am vrut niciun bal. Iartă. Iartă mult.

— De ce te-aş ierta, ei? şi începu să se dezbrace. Ei, spune?

— Nu ai niciun motiv… niciunul.

May-may începu să plângă sfâşietor, în tăcere. Dar el ştia că era încă prea curând să se îmblânzească.

— Hmm, poate fiindcă ai un prunc în tine să-ţi mai dau o şansă. Dar ai grijă să fie băiat, nu o fată netrebnică.

— Da… da, te rog! Te rog, iartă! se prosternă dinaintea lui şi se lovi cu fruntea de podea.

Plânsul ei îl înduioşă, dar continuă să se dezbrace încruntat. Apoi suflă în lampă şi se băgă în pat. Pe ea o lăsă să stea mai departe în picioare. După un minut sau două îi porunci scurt:

— Bagă-te în pat. Mi-e frig.

Mai apoi, când nu mai putu îndura s-o audă plângând, o cuprinse blând cu braţele şi o sărută.

— Fetiţo, te-am iertat!

Şi ea plânse mai departe în braţele lui până adormi.

CARTEA A PATRA

O dată cu trecerea săptămânilor, primăvara se transformă în vară. Soarele dobândi putere şi aerul deveni greu din cauza umezelii excesive. Mai rău sufereau europenii îmbrăcaţi în costumele lor obişnuite, cu lenjuri lungi de lână, crinoline înfoiate, corsete cu balene. Pe la încheieturile trupului şi la sub braţ sudoarea curgea din abundenţă. Şi începură obişnuitele epidemii ale verii – pântecăraia de Canton, gripa de Macao, lingoarea asiatică. Cei care mureau erau jeliţi. Cei vii îndurau cu stoicism chinurile socotite drept pedepse de neocolit trimise de Dumnezeu pentru a-i pedepsi pe oameni, şi continuară să stea cu geamurile închise ca să nu intre aerul, fiindcă toţi socoteau că el era de vină, că transporta gazele otrăvitoare pe care le emana, vara, pământul; şi continuară să le îngăduie doctorilor să le lase sânge şi să le pună lipitori, fiindcă toată lumea ştia că era singurul remediu împotriva bolii; continuară să bea apă murdărită de insecte şi carne infectată de muşte; continuară să se ferească pe cât puteau de a face baie, fiindcă toată lumea ştia că era dăunătoare pentru sănătate; continuară să se roage să vină odată răcoarea iernii, căci numai ea va putea să purifice pământul de cele mai mortale miasme.

Prin iunie, lingoarea asiatică decimase de-acum rândurile soldaţilor. Sezonul de negustorie aproape se încheiase. În anul acela unii aveau să facă averi imense. Cu puţin joss. Pentru că niciodată în colonia de la Canton nu se ajunsese la preţuri de vânzare şi cumpărare mai exagerate ca acum. Şi negustorii şi funcţionarii lor portughezi, compradorii şi negustorii din Co-hong, cu toţii erau extenuaţi de căldură, dar mai ales de lungile săptămâni de activitate frenetică. Toţi abia aşteptau să se mai liniştească până când

puteau începe schimburile comerciale de iarnă. Şi, spre deosebire de anul de dinainte, europenii abia aşteptau să-şi poată petrece vara în propriile lor case, pe terenurile lor din Hong Kong. Familiile lor rămase la Hong Kong se şi mutaseră deja din înghesuiala cabinelor de pe nave în adăposturile din Happy Valley. Construcţiile răsăriseră uimitor peste tot. Queen's Town începuse să prindă contur: străzi, antrepozite, puşcăria, pontoanele, două hoteluri, cârciumi, case. Cârciumile unde beau soldaţii se strânseseră pe lângă Promontoriul Glessing; cele care făceau bucuria marinarilor apăruseră în faţa arsenalului marinei, pe Drumul Reginei. Unele erau doar nişte simple corturi, încropeli de moment. Altele aveau un caracter permanent.

Din ţară soseau mereu nave aducând provizii, membri ai familiilor, prieteni şi numeroşi străini. Şi cu fiecare maree soseau tot mai mulţi oameni din Macao – portughezi, chinezi, eurasieni, europeni, velari, ţesători, croitori, funcţionari, servitori, oameni de afaceri, cumpărători şi vânzători, culi, unii aflaţi în căutare de slujbe, alţii siliţi să se mute la Hong Kong prin natura meseriilor lor, adică toţi cei care slujiseră comerţul cu China, cei care trăiau din acest comerţ, cei care se hrăneau de pe urma lui. Între cei ce se pripăşiseră se numărau patroane de bordeluri şi fetele lor, nărăviţii la opiu sau ai jocurilor de noroc, cei ce se ocupau cu făcutul ginului, contrabandişti şi hoţi de buzunare, tâlhari ce răpeau persoane sau atacau locuinţe, cerşetori şi piraţi, gunoaiele tuturor naţiunilor. Chiar şi aceştia îşi găsiseră un bârlog unde să locuiască, începură să-şi ridice case, să-şi găsească de lucru. Queen's Town începu să fie invadat de spelunci unde se vindea gin, bordeluri, beciuri pentru opiomani, toate mânjind Drumul Reginei. Numărul de nelegiuiri crescu îngrozitor, iar forţele de poliţie, atâtea câte existau, erau copleşite.

Marţea era ziua în care se aplicau pedepsele prin biciuire. Spre distracţia celor cu simţul dreptăţii, nelegiuiţii condamnaţi erau biciuiţi public lângă puşcărie, ca un fel de avertisment pentru cei păcătoşi.

Justiţia britanică, deşi aspră şi iute în a pedepsi, nu li se părea prea groaznică chinezilor. Tortura publică, biciuirea până la moarte, strivirea degetelor şi mutilarea, scoaterea unui ochi sau a amândurora, retezarea unei mâini sau a amândurora, a unui picior sau a amândurora, însemnarea cu fierul roşu, căsăpirea, strangularea, orbirea, smulgerea limbii, strivirea organelor genitale – toate acestea constituiau tradiţionale pedepse chinezeşti. Iar chinezii nu erau judecaţi de un tribunal cu juri. Cum Hong Kong-ul era dincolo de autoritatea justiţiei chineze, toţi nelegiuiţii de pe continent care puteau să se salveze fugeau căutând adăpostul din Tai Ping Shan şi dădeau cu tifla neputincioasei justiţii a barbarilor. Şi în vreme ce pe insulă începea să înflorească civilizaţia, se strângeau totodată şi gunoaiele. Iar o dată cu gunoaiele se prăseau şi insectele.

Apa devenea stătută în butoaiele părăsite, în oalele şi cratiţele aruncate. Apa băltea în schelele de bambus, în grădinile abia începute, şi în mlaştina îngustă de pe firul văii. Şi apele acestea neînsemnate şi împuţite începură să colcăie de viaţă: larve care deveniră apoi ţânţari. Gângănii mici, gingaşe, cu totul deosebite şi atât de delicate că nu puteau zbura decât după apusul soarelui: anofelul.

Şi oamenii din Happy Valley începură să moară.

Capitolul douăzeci şi şase

— Pentru numele lui Dumnezeu, Culum. Nici eu nu mai ştiu, aşa cum nici tu nu mai ştii. În Queen's Town s-a prăsit un criminal. Nimeni nu ştie care-i cauza molimei şi acum micuţa Karen s-a îmbolnăvit.

Struan se simţea groaznic. De o săptămână nu mai auzise nimic de May-may. Vreme de aproape două luni fusese plecat din Hong Kong, în afară de o scurtă vizită de două zile, cu câteva săptămâni în urmă, când nevoia de a o vedea pe May-may îl copleşise. Era înfloritoare; purta sarcina fără să simtă vreun neajuns, şi erau mai fericiţi unul cu celălalt decât fuseseră vreodată.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ultima navă a plecat şi mâine părăsim şi noi colonia.

— Unchiul Robb zice că e vorba de malarie, îi spuse Culum agitat, vânturând scrisoarea lui Robb abia sosită.

Culum era isterizat de grijile faţă de Tess. Cu numai o zi înainte primise o scrisoare de la ea în care spunea că ea şi sora ei şi maică-sa se mutaseră în factoria încă neterminată a lui Brock. Dar nu spunea nicio vorbă de malarie.

— Care-i leacul malariei?

— Eu nu ştiu să fie vreunul. Nu sunt doctor. Iar Robb zice că numai unii dintre doctori spun că-i vorba de malarie. Struan făcu cu mâna să se apere de muşte. Malaria e un cuvânt latin care înseamnă aer rău. Doar atâta ştiu eu. Atâta ştiu şi ceilalţi. Doamne Maica Domnului, dacă aerul din Happy Valley e rău, atunci suntem ruinaţi.

— Dar ţi-am spus să nu ne apucăm de construit acolo, îi replică turbat Culum. Am urât valea aceea de cum am văzut-o prima dată.

— Pe crucea lui Cristos, vrei să zici că tu ai ştiut de la început că acolo aerul e nesănătos?

— Nu. N-am vrut să spun asta. Am vrut să zic… ei bine că am urât de la început locul acela şi atât.

Struan închise trântind geamul ca să nu mai vină miasmele din piaţa coloniei şi alungă şi mai multe muşte cu evantaiul. Se rugă ca molima aceea să se dovedească a nu fi malarie. Dacă era malarie, atunci molima îi va atinge pe toţi cei ce dormeau în Happy Valley. Se ştia foarte bine de toată lumea că unele locuri de pe pământ sunt infestate de malarie şi, din neştiute pricini, noaptea emanau miasme mortale. După spusele lui Robb, molima începuse în chip misterios cu patru săptămâni înainte. Prima dată îi lovise pe muncitorii chinezi, apoi îi atinsese şi pe alţii, un neguţător european ici, un copil dincolo. Dar numai pe cei din Happy Valley. Nicăieri în altă parte în Hong Kong. Până acum patru sau cinci sute de chinezi îi căzuseră victimă, precum şi douăzeci, treizeci de europeni. Chinezii erau înspăimântaţi în chip superstiţios, convinşi că asta era pedeapsa zeilor pentru că munceau la Hong Kong, împotriva decretului împăratului. Şi numai salarii mult sporite îi convinseseră să se întoarcă la muncă.

Iar acum micuţa Karen fusese şi ea atinsă de boală. Robb îşi încheia scrisoarea: „Eu şi Sarah suntem disperaţi. Cursul bolii e viclean. Mai întâi apare o fierbinţeală groaznică, vreme de jumătate de zi, apoi urmează o întremare, după care o nouă criză de fierbinţeală în două, trei zile. Şi ciclul se repetă iar şi iar, din ce în ce mai rău. Doctorii i-au dat lui Karen un purgativ de calomel, cât de puternic au îndrăznit ei. I-au lăsat şi sânge bietului copil, dar nu avem prea multe speranţe. Culii au murit după al treilea sau al patrulea atac. Şi Karen, după purgativ şi toate lipitorile e atât de slăbită, atât de slăbită. Dumnezeu să ne ajute, dar cred că am pierdut-o pe Karen.”

Struan se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Doamne Dumnezeule, mai întâi pruncul şi acum Karen! Sarah născuse un băiat, Lochlin Ross, a

doua zi după bal, dar se născuse foarte greu, cu mâna stângă beteagă. Sarah născuse cu chinuri, aproape să moară. Dar scăpase de temuta febră a facerii şi cu toate că laptele în ea se acrise, şi părul îi albise, încet-încet se întremase. Când Struan venise s-o vadă pe May-may, o vizitase şi pe Sarah. Pe chipul ei se întipăriseră adânc ridurile suferinţei şi amărăciunii, şi arăta ca o femeie bătrână. Struan se întristase şi mai mult când văzuse pruncul: cu mâna stângă moartă, bolnăvicios, scâncind de-ţi era milă, fără speranţe de a supravieţui prea mult. Mă întreb dacă pruncul acela o mai fi în viaţă, se gândi Struan în vreme ce deschidea brusc uşa. Robb nu pomeni nicio vorbă de el.

— Vargas!

— Da, senhor.

— Când erai la Macao, ai avut vreodată malarie?

— Nu, senhor.

Vargas se făcu alb la faţă. Fiul şi nepotul lui lucrau pentru Nobila Casă şi acum locuiau în Hong Kong.

— E sigur ca e malarie?

— Nu, doar unii dintre doctori socotesc că e malarie. Nu toţi. Caută-l pe Mauss. Spune-i că vreau să-l văd pe Jin-qua de îndată. Împreună cu el.

— Da, senhor. Excelenţa sa doreşte să luaţi masa cu el şi cu arhiducele la ora nouă.

— Spune-i că accept.

— Da, senhor.

Struan închise uşa şi se aşeză mohorât în fotoliu. Era îmbrăcat doar cu o cămaşă subţire, fără cravată la gât, pantaloni subţiri, şi pantofi uşori. Ceilalţi europeni îl socoteau nebun dacă risca să răcească acum când toţi ştiau că frigurile astea erau transmise de vânturile verii.

— Nu se poate să fie malarie, spuse el. În niciun caz malarie. O fi altceva.

— Insula aia e blestemată.
— Acum vorbeşti ca o muiere.
— Febra asta n-a apărut decât după ce au venit şi culii. Alungă-i pe culi şi alungi şi molima. Ăştia o poartă cu ei peste tot. Numai ei fac asta!
— Culum, de unde ştii tu asta? Sunt de acord că s-a pornit întâi printre ei. Şi mai sunt de acord că aceştia trăiesc pe terenurile joase. Şi mai sunt de acord că, din câte ştim noi, nu poţi să te căpătuieşti cu boala asta decât dacă respiri aerul nopţii. Dar de ce s-a prăsit molima asta numai în Happy Valley? Numai la Happy Valley e aerul nesănătos? Aerul e aer, pentru numele lui Dumnezeu, şi mai toată ziua şi noaptea acolo bate o briză zdravănă. E o aiureală fără niciun sens.
— Ba are un sens foarte întemeiat. E voinţa Domnului.
— Dacă-i aşa, dar-ar frenţia în el să dea!
Culum sări în picioare.
— Am să-ţi rămân îndatorat dacă nu mai huleşti.
— Şi eu am să-ţi rămân recunoscător dacă ai să încerci să-ţi aminteşti că atâta amar de vreme oamenii au fost arşi de vii pe rug doar pentru că spuneau că pământul se roteşte în jurul soarelui! Nu, asta nu e voinţa Domnului!
— Indiferent ce crezi, Dumnezeu are un rol vital şi continuu în vieţile noastre. Faptul că molima asta a izbucnit, din toată Asia, chiar în locul pe care l-am ales noi să sălăşluim dovedeşte, cred eu, că e voinţa Domnului. Nu poţi să negi una ca asta pentru că nu poţi să dovedeşti contrariul, după cum nici eu nu pot dovedi că aşa este. Dar eu aşa cred, cei mai mulţi cred aşa, şi de aceea socot că ar trebui să părăsim Happy Valley.
— Dacă facem una ca asta e ca şi cum am abandona Hong Kong-ul.
— Putem construi iar pe terenurile din apropierea Promontoriului Glessing.
— Ştii cumva câţi bani am investit noi şi ceilalţi negustori în Happy Valley?

— Ştii cumva cam de câţi bani o să te bucuri când o să fii la şase picioare sub pământ?

Struan îşi cântări cu răceală fiul. De săptămâni de zile ajunsese să simtă că duşmănia lui Culum era adevărată şi sporea mereu. Dar nu-i păsa. Ştia că cu cât Culum va învăţa mai mult, cu atât va înceta mai mult să-şi pună în aplicare ideile, deci cu atât mai mult va jindui după putere. E şi cinstit aşa, se gândi el, şi se simţi încântat de felul cum evolua Culum. Dar, în acelaşi timp, îl cuprinse îngrijorarea pentru viaţa lui. Culum îşi petrecea mult prea mult din timpul său în tovărăşia lui Gorth, şi avea o fire primejdios de deschisă.

Cu zece zile înainte, ei doi avuseseră o ceartă fără noimă, dar sălbatică. Culum aruncase în treacăt nişte teorii privind navele cu aburi, evident opinii de-ale lui Gorth, iar Struan nu fusese de acord cu el. Atunci Culum pomenise de vechea ură dintre el şi Brock, şi declarase că tânăra generaţie nu avea să comită aceleaşi greşeli ca cei bătrâni. Că Gorth ştia bine că nu era nevoie ca cei tineri să cadă în capcana celor bătrâni. Că şi el şi Gorth se hotărâseră să îngroape orice duşmănie, şi amândoi vor încerca să aducă împăcarea între părinţii lor. Iar când Struan începu să-şi apere poziţia, Culum refuză să mai asculte şi ieşi ca o furtună.

Şi mai era şi problema cu Tess Brock.

Culum nu vorbise de ea faţă de Struan, şi nici Struan nu adusese vorba. Dar ştia că acum Culum jinduia cu disperare după ea şi asta îi cam înceţoşase mintea. Struan îşi reaminti propria lui tinereţe, cât de dor îi fusese după Ronalda. La vârsta aceea totul părea atât de limpede, atât de important şi de curat.

— Culum, fiule, nu te mai chinui, îi spuse el, nedorind să se mai certe cu el. Azi e o zi atât de toridă şi toată lumea e cam înfierbântată. Stai jos şi odihneşte-ţi mintea. Micuţa Karen e bolnavă la fel ca mulţi dintre prietenii noştri. Am auzit că şi Tillman s-a molipsit, şi cine mai ştie câţi alţii.

— Domnişoara Tillman?
— Ea nu cred.
— Gorth spunea că ei închid mâine factoria. Pleacă la Macao să-şi petreacă vara. Toţi din familia lui fac la fel.
— Noi ne ducem la Hong Kong. Factoria noastră rămâne deschisă.
— Gorth zice că mai sigur e să ne petrecem vara la Macao. Are casă acolo. Avem şi noi o locuinţă acolo, nu-i aşa?
Struan se foi în fotoliu.
— Mda, poţi să te duci şi tu o săptămână acolo, dacă doreşti atât de mult. Distrează-te la Macao, dar eu am nevoie de tine la *Queen's Town.* Şi din nou îţi amintesc: fereşte-te! Gorth nu e prietenul tău.
— Şi din nou trebuie să-ţi repet: ba este!
— Încearcă să te facă să-ţi pierzi cumpătul şi într-o zi o să te căsăpească.
— Greşeşti. Eu îl înţeleg cât se poate de bine. Şi ţin la el. Ne înţelegem perfect. Am descoperit că-mi place să stau de vorbă cu el, mă bucur de prezenţa lui. Ştim amândoi că ţie… şi lui taică-său vă vine greu să înţelegeţi, dar, ei bine, e greu de explicat.
— Dumnezeule mare, îl înţeleg pe Gorth chiar prea bine.
— Mai bine să nu vorbim de treburile astea, îi replică Culum.
— Ba cred că ar trebui. Acum Gorth te-a vrăjit. Pentru un Struan e pericol de moarte.
— Tu îl vezi pe Gorth cu alţi ochi. E prietenul meu.
Struan deschise o cutie, alese o havană şi se gândi că a venit timpul să discute.
— Crezi că Brock va fi de acord cu căsătoria ta cu Tess?
Culum se roşi tot şi răspunse mânat de patimă:
— Nu văd de ce n-ar fi. Gorth e de acord.
— Ai şi discutat subiectul cu Gorth?

— N-am discutat nici cu tine. Cu nimeni. Atunci de ce aş fi discutat asta cu Gorth?

— Atunci de unde ştii că el e de acord?

— Nu ştiu. Doar atât, că spune mereu cât de bine ne înţelegem eu şi domnişoara Brock, cât de mult se bucură ea de tovărăşia mea, mă încurajează să-i scriu, lucruri din astea.

— Crezi că nu am dreptul să te întreb care ţi-s intenţiile faţă de Tess Brock?

— Bineînţeles că ai dreptul. Dar, ştii, e numai… da, bine, m-am gândit să mă căsătoresc cu ea. Dar lui Gorth nu i-am spus nimic.

Culum se opri stânjenit şi-şi şterse fruntea. Era speriat de felul neaşteptat în care Tai-Panul nimerise exact ceea ce era mai important în mintea lui, şi, deşi dorise să discute cu el despre asta, nu voia ca nimeni să-i murdărească iubirea. Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să mă aştept la asta, se gândi el, şi se auzi cum se repede singur înainte, nefiind în stare să se oprească.

— Dar nu cred că… afecţiunea mea pentru domnişoara Brock priveşte pe cineva în momentul acesta. Nu s-a discutat nimic despre asta, aşa că nu e deocamdată nimic şi… ei, ce simt eu pentru domnişoara Brock mă priveşte numai pe mine.

— Îmi dau seama că asta-i părerea ta, îi replică Struan, dar asta nu înseamnă că ai şi dreptate. Ţi-a trecut cumva prin minte că cineva îşi aranjează treburile prin tine?

— Domnişoara Brock?

— Gorth Brock.

— Ţi-a trecut cumva prin minte că ura ta pentru ei îţi întunecă judecata? îi răspunse Culum furios.

— Da. M-am gândit şi la asta. Dar tu, Culum? Te-ai gândit că ei se folosesc de tine?

— Să zicem că ai dreptate. Să zicem că mă căsătoresc cu domnişoara Brock. Nu e asta spre avantajul afacerilor tale?

Struan era bucuros că în fine problema fusese pusă în mod deschis.

— Nu. Pentru că atunci când ai să ajungi tu Tai-Pan, Gorth o să te înfulece cu fulgi cu tot. O să pună mâna pe tot ce avem noi şi o să te distrugă… ca să ajungă el Tai-Pan al Nobilei Case.

— De ce l-ar distruge pe soţul surorii sale? De ce să nu ne unim companiile – Brock şi Struan? Eu mă ocup de afaceri, el se ocupă de nave.

— Şi cine va fi Tai-Pan?

— Am putea să… să fim amândoi, eu şi Gorth.

— Nu poate exista decât un singur Tai-Pan. Asta înseamnă să fii Tai-Pan. Asta-i legea.

— Dar legea ta nu înseamnă că trebuie să fie şi legea mea. Sau a lui Gorth. Putem învăţa şi din greşelile altora. Unindu-ne companiile, ne-ar oferi avantaje enorme.

— Asta are Gorth în minte?

Struan se întrebă dacă nu cumva greşise în privinţa lui Culum. Dragostea oarbă a fiului său pentru Tess şi încrederea lui în Gorth aveau să fie cheia cu care va fi distrusă Nobila Casă pentru ca Brock şi Gorth să obţină tot ceea ce voiau. Şi nu mai sunt decât trei luni şi trebuie să plec spre Anglia. Doamne Isuse Cristoase!

— Chiar aşa? îl întrebă el.

— N-am discutat niciodată problema asta. Am vorbit doar despre comerţ, despre nave, despre companii, lucruri din astea. Şi cum să facem pace între voi doi. Dar o contopire a celor două companii ar fi avantajoasă, nu-i aşa?

— Nu cu cei doi. Nu sunteţi de-o seamă. Deocamdată.

— Dar poate că într-o zi voi fi, nu?

— Poate! Struan îşi aprinse un trabuc. Chiar crezi că o să poţi să-l domini pe Gorth?

— Poate că nici nu va trebui să-l domin. Cum nici el nu va trebui să mă domine pe mine. Să zicem că mă căsătoresc cu domnişoara Brock. Gorth are compania lui, noi o avem pe a noastră. Separate. Putem încă concura una cu cealaltă. Dar în chip prietenesc. Fără atâta ură! Vocea lui Culum

deveni mai aspră. Pentru moment, hai să gândim din punctul de vedere al Tai-Panului. Brock are o fiică la care ţine mult. Am reuşit să mă fac plăcut atât ei, cât şi lui Gorth. Prin căsătoria asta nu fac decât să mai înmoi duşmănia lui Brock faţă de mine, până când mai dobândesc experienţă. Vânturând mereu nada unirii celor două companii. Iar când voi fi pregătit, pot să-i atac fără milă. O urzeală sigură şi frumoasă. Dă-o-ncolo de fată. Doar mă folosesc de ea… spre mai marea glorie a Nobilei Case.

Struan nu spuse nimic.

— Te-ai gândit cumva fără ranchiună la aceste posibilităţi? continuă Culum. Am uitat că eşti mult prea deştept ca să nu fi băgat de seamă că o iubesc.

— Da, făcu Struan şi scutură cu grijă scrumul trabucului într-o scrumieră de argint. Da, v-am cântărit pe tine şi pe Tess „fără ranchiună”.

— Şi care a fost concluzia ta?

— Că pentru tine pericolele copleşesc avantajele.

— Deci dezaprobi cu totul căsătoria mea cu ea?

— Dezaprob dragostea ta pentru ea. Dar tu o iubeşti de acum, sau aşa crezi. Şi mai e încă ceva: te vei căsători sigur cu ea, dacă vei putea. Struan trase adânc din trabuc. Crezi că Brock va fi de acord?

— Nu ştiu. Nu cred că va fi, Dumnezeu să mă ajute.

— Ba cred că va fi de acord, Dumnezeu să te ajute.

— Dar tu nu vei fi de acord până la urmă?

— Ţi-am mai spus o dată cândva: sunt singurul om de pe pământ în care poţi avea deplină încredere. Cu condiţia ca nu cumva, din nişte socoteli ale tale, să te pui împotriva Nobilei Case.

— Şi crezi că o astfel de căsătorie e împotriva intereselor companiei?

— N-am spus asta. Am zis că nu pricepi ce pericole te pasc. Struan stinse trabucul şi se ridică

în picioare. Fata nu e majoră. Ai să aştepţi încă cinci ani de zile de acum înainte?

— Da, sări el iute, speriat de un termen atât de lung. Da, pe Dumnezeul meu. Nici nu ştii ce înseamnă fata asta pentru mine. E… e singura fată pe care aş fi putut-o iubi vreodată. N-am să-mi schimb sentimentele şi tu nu poţi să mă înţelegi, nu poţi. Da, am să aştept cinci ani. O iubesc.

— Dar ea te iubeşte?

— Nu ştiu. Eu… pare să ţină la mine. Mă rog să mă iubească. Doamne Dumnezeule din ceruri, ce-am să mă fac!

Har Domnului că nu mai sunt atât de tânăr, se gândi Struan plin de compasiune. Acum ştiu că dragostea e ca marea, uneori calmă, alteori furtunoasă. E frumoasă, primejdioasă, împarte şi viaţă, şi moarte. Dar niciodată nu e veşnic la fel, mereu în schimbare. Şi unică doar pentru o foarte scurtă perioadă în curgerea timpului.

— Flăcăule, n-ai să faci nicio mişcare. Am să vorbesc eu cu Brock în seara asta.

— Nu, sări Culum îngrijorat. E vorba de viaţa mea. Nu vreau ca tu să…

— Ceea ce doreşti tu acum priveşte şi viaţa mea şi a lui Brock, îl întrerupse Struan. Am să vorbesc cu Brock.

— Atunci o să mă sprijini?

Struan goni cu evantaiul o muscă ce i se aşezase pe faţă.

— Cum rămâne cu cele douăzeci de guinee, Culum?

— Cum?

— Banii mei de coşciug. Cele douăzeci de guinee de aur pe care mi le-a dat Brock şi le-ai luat tu să le păstrezi? Ai şi uitat?

Culum deschise gura să spună ceva dar se răzgândi. Apoi îngăimă:

— Da, am uitat de ele. Adică mi-au ieşit din minte! În ochi i se citea adâncul suferinţei. De ce vreau mereu să te mint? Am minţit. E groaznic.

— Mda, făcu Struan satisfăcut, pentru că acum Culum trecuse un alt examen şi învăţase încă o lecţie.
— Ce-i cu monedele?
— Nimic. Numai că nu ar trebui să uiţi de ele. Ele înseamnă Brock. Gorth e şi mai rău pentru că n-a dobândit nici măcar generozitatea lui taică-său.

Era aproape miezul nopţii.
— Şezi şi tu jos, Dirk, îl invită Brock, mângâindu-şi barba. Grog, bere sau brandy?
— Brandy.
— Brandy dai! îi porunci el servitorului, apoi făcu un semn spre mâncarea care se vedea pe masă la lumina lumânărilor ce pâlpâiau. Haleşte nişte friptură, Dirk! Se scărpină subraţ, unde se umpluse de nişte furuncule numite bube de căldură. Blestemată vreme. De ce dracu' pe tine nu te loveşte suferinţa asta care nu ne ocoleşte pe noi, ceilalţi, ei?
— Pentru că mă îngrijesc cum trebuie, îi spuse Struan şi-şi întinse picioarele într-o poziţie comodă. Ţi-am spus de un milion de ori. Dacă te îmbăiezi de patru ori pe zi nu mai faci bube de căldură. Păduchii se duc şi…
— N-au nicio legătură cu bubele astea, îi replică Brock. Şi-i o prostie, e împotriva naturii, pe Dumnezeul meu! râse el. Iar ăi de zic că eşti tovarăş de navă cu diavolul în persoană poa' c-au pus destul taman unde trebuie ca să arate de ce eşti tu aşa cum eşti. Ei? îşi împinse cana mare de argint de jumătate de livră spre servitorul care i-o umplu de îndată din butoiul mic de bere aflat lângă perete; în rastelul din apropiere se vedeau muschete şi săbii de abordaj. Dar ai să-ţi primeşti tu răsplata, curând-curând, nu-i aşa, Dirk? spuse el, arătând cu degetul mare şi bont în jos.
Struan luă bolul mare de cristal şi mirosi băutura.
— Tyler, toţi ne primim răsplata.

Struan ţinu paharul de brandy aproape de nas pentru a contracara duhoarea din încăpere. Se întrebă dacă Tess mirosea şi ea la fel ca taică-său şi maică-sa, şi dacă Brock bănuia măcar motivul vizitei sale… Ferestrele erau ermetic închise, să nu intre aerul nopţii şi zarva imensă din piaţeta din faţă. Brock mârâi, ridică paharul plin de bere şi bău cu sete. Purta obişnuita lui redingotă de lână, izmene groase, fular şi jiletcă. Îl cercetă mohorât pe Struan. În cămaşa aceea subţire, pantaloni albi, cizme scurte, părul roşcat auriu de pe pieptul lat lucind în lumina lumânărilor, Struan îi părea puternic şi stăpân pe el.

— Fiule, arăţi cam dezbrăcat. Cam dezgustător de golaş.

— Tyler, asta-i moda viitorului. Sănătate! spuse ridicând paharul şi băură amândoi.

— Şi dacă tot vorbim de diavol, am auzit că Maureen Quance îl domesticeşte pe bietul Aristotle rău de tot. Aud vorbe că ar pleca amândoi spre ţară cu următorul flux.

— Fuge el cumva, sau îşi taie beregata mai degrabă decât să facă una ca asta.

Brock izbucni în hohote groase de râs.

— Doamne, când am văz't-o c-apare aşa deodată în mijlocul balului, n-am mai râs aşa cu poftă de când bunica şi-a prins ţâţele netezind rufele sub mângălău! Îi făcu semne servitorului să dispară şi acesta se făcu nevăzut. Am auzit că toate navele ţi-s plecate.

— Mda. Straşnic sezon, nu-i aşa?

— Îhî! Şi am să fiu mai liniştit când *Blue Whitch* o să tragă prima la cheu în Târgul Londrei. Am auzit că e cu o zi înainte! Brock trase un gât zdravăn de bere, transpirând din belşug. Jeff Cooper zicea că ultima lui navă a plecat şi ea, aşa că la Whampoa nu mai e nimeni.

— Rămâi în Canton?

Brock clătină din cap.

— Mâine plecăm şi noi. La *Queen's Town,* apoi la Macao. Da' nu închidem factoria, ca înainte.

— Longstaff mai rămâne. Negocierile continuă, bănuiesc eu.

Struan simţi o ameninţare în aer, şi îngrijorarea lui spori.

— Doar ştii bine că treburile nu se încheie ele aici.

Brock se juca cu bandajul de la ochi. Şnurul care ţinuse bandajul la locul lui ani şi ani de zile îşi croise un şanţ roşu pe fruntea lui.

— Gorth zicea că mezina lui Robb a luat frigurile.

— Da. Cred că i-a spus Culum.

— Da.

Brock reţinu tonul tăios al lui Struan. Bău cu poftă din cana de bere, îşi şterse spuma de pe mustăţi cu dosul mâinii.

— Îmi pare rău. E un *joss* rău ăsta! Bău din nou. Băiatul tău şi-al meu parcă ar fi vechi tovarăşi de navă.

— Abia aştept să mă îmbarc din nou, spuse Struan, neluând în seamă aluzia. Azi după-amiază am avut o lungă discuţie cu Jin-qua. În legătură cu frigurile. La Kwantung n-au pomenit niciodată de friguri, din câte ştie el cel puţin.

— Dacă-i malarie cu-adevărat, atunci o să avem necazuri, nu glumă. Brock întinse mâna şi apucă un piept de pui. Ia şi tu. Am auzit că preţul culilor creşte. La Hong Kong preţurile cresc al naibii la toate.

— Nu chiar atât de mult încât să ne dăuneze. Frigurile or să treacă.

Brock îşi săltă greoi brăcinarul şi goli cana de bere.

— Ai vrut să mă vezi între patru ochi, da? Ca să vorbim de frigurile astea?

— Nu! îi replică Struan, simţind că-l contaminează şi pe el miasmele din jur, izul pe care-l emana Brock, şi mirosul de bere stătută. Am

venit în legătură cu o veche promisiune pe care ţi-am făcut-o că într-o zi am să viu după tine cu pisica cu nouă cozi.

Brock apucă clopoţelul de pe masă şi-l făcu să sune violent. Sunetul lui se izbi de pereţi. Văzând că uşa nu se deschide de îndată, îl făcu să sune din nou.

— Maimuţoiul ăla blestemat! mârâi el. Ar merita un picior în cur aşa cum trebuie.

Se duse la butoiaşul cu bere şi, după ce-şi umplu cana mare cu capac, se aşeză din nou şi-l privi pe Struan drept în ochi. Apoi aşteptă.

— Şi ce-i cu asta? mormăi în cele din urmă Brock.

— Tess Brock.

— Cum?

Brock era uluit că Struan dorea să precipite chiar el hotărârea din pricina căreia şi el, dar şi Struan fără îndoială, se frământaseră atâtea nopţi.

— Fiul meu e îndrăgostit de ea.

Brock dădu pe gât nişte bere şi se şterse din nou la gură.

— Nu s-au întâlnit decât o singură dată la bal. Apoi s-au preumblat cu Liza şi Lillibet. De trei ori.

— Mda. Da' el e îndrăgostit de ea. E convins că o iubeşte.

— Da' tu eşti sigur?

— Da.

— Şi tu ce părere ai?

— Că ar fi mai bine să discutăm treaba asta. În mod deschis.

— De ce chiar acum? spuse Brock bănuitor, în vreme ce mintea i se chinuia să găsească răspunsul cel adevărat. După cum bine ştii ea e încă foarte crudă.

— Da, dar destul de mare ca să se căsătorească.

Brock se jucă gânditor cu cana de bere, uitându-se la propria-i imagine pe faţa argintului lustruit. Se întreba dacă ghicise exact intenţiile lui Struan.

— Tu acum vii şi-mi ceri oficial mâna lui Tess pen' ficior-tu?

— Asta-i datoria lui, nu a mea… să o ceară oficial în căsătorie. Dar noi trebuie să discutăm neoficial. Mai întâi.

— Tu ce părere ai? îl întrebă din nou Brock. În legătură cu căsătoria asta?

— Ştii deja foarte bine. Sunt împotriva ei. Pentru că nu am încredere în tine. Nici în Gorth nu am încredere. Dar Culum gândeşte altfel cu mintea lui şi mi-a forţat mâna, şi nu totdeauna un tată îşi poate convinge feciorul să facă ce vrea el.

Brock se gândi la Gorth. Când deschise gura, vocea îi sună aspru.

— Dacă eşti atât de pornit împotriva dorinţei lui, atunci arde-i o mamă de bătaie până-i vine mintea la cap, sau expediază-l în ţară, fă-i bagajele. Scapi repede de sământa asta de belea.

— Ştii bine că sunt la ananghie, îi spuse Struan cu amărăciune. Tu ai trei fii – Gorth, Morgan, Tom. Acum eu nu-l mai am decât pe Culum. Aşa că, indiferent ce vreau eu să fac, el mă va urma mai departe.

— Mai e şi Robb şi fiii lui, spuse Brock, fericit că-l citise exact pe Struan, jucându-se acum cu el cum s-ar fi jucat cu un peştişor.

— Doar ştii care-i răspunsul la una ca asta. Eu am creat Nobila Casă, nu Robb. Ei, acum care-i părerea ta?

Brock îşi goli cana de bere gânditor. Din nou făcu clopoţelul să sune. Şi din nou niciun răspuns.

— Cre' c-am să fac praştie din maţele maimuţoiului ăsta! Se ridică în picioare şi începu să-şi umple cana cu bere. Şi eu sunt la fel împotriva acestei căsătorii, spuse Brock aspru, şi văzu un fulger de mirare pe chipul lui Struan. Da' chiar aşa, continuă Brock, dacă fi-tu vine şi-mi cere fata io i-o dau.

— Dumnezeule mare, am fost sigur că aşa ai să faci!

Şi Struan se ridică în picioare cu pumnii strânşi.

— O să aibă cea mai mare zestre din toată Asia. Anul viitor or să fie căsătoriţi.

— Dar înainte de asta am să te trimit eu pe tine în iad.

Cei doi bărbaţi se priviră ameninţător. Şi din nou Brock văzu acelaşi chip tăiat în piatră ca în urmă cu treizeci de ani, aceeaşi putere iradiind din el. Aceleaşi trăsături de nedefinit care-l făcuseră să reacţioneze atât de violent cu toată fiinţa lui. Dumnezeule mare, blestemă el, nu mă duce mintea de ce mi l-ai scos în cale pe diavolul ăsta. Nu mă duce mintea decât că l-ai pus acolo pen' ca eu să-l strivesc cum trebuie, şi nu cu un cuţit înfipt în spinare, şi cu atât mai rău.

— Dirk, asta o să fie mai târziu, îi răspunse el. Întâi copiii se căsătoresc, în toată regula. Eşti la ananghie bine de tot. Şi nu din pricina mea, da' cu atât mi se rupe inima mai tare, şi nu io ţi-am aruncat ghinionul ăsta de *joss* în obraz. Da' de la o vreme mă tot gândesc io la ei, ca şi tine bănui, la ei şi la noi, şi zic că aşa-i mai bine şi de ei şi de noi.

— Eu ştiu ce-i în mintea ta. Şi a lui Gorth.

— Dirk, cine ştie ce o să se aleagă mai târziu? Poa' că-n viitor cele două companii să se unească între ele.

— Nu atâta vreme cât eu mai sunt în viaţă.

— Da' pe de altă parte poa' că n-o să se unească, şi tu o s-o ai pe-a ta mai departe şi noi p-a noastră.

— Nu puneţi voi mâna pe Nobila Casă ca s-o distrugeţi doar cu o fustă de fetiţă.

— Dumnezeule mare, acu' ascultă şi tu la mine! Tu ai adus vorba de asta! Tu ai zis să vorbim deschis şi io n-am terminat de spus ce-am avut de spus. Aşa că acu' tu m-asculţi pe mine, pe Dumnezeu de nu! Doa' dacă nu ţi-ai pierdut şi curajul aşa cum ţi-ai pierdut purtările şi mintea.

— Bine, Tyler! Struan îşi turnă alt pahar de brandy. Spune ce-ţi cloceşte mintea.

Brock se mai calmă şi se aşeză din nou sorbindu-şi berea.

— Nu te pot suferi şi te urăsc şi acu' aşa cum o s-o fac întotdeauna. Nici io n-am nicio încredere în tine. M-am săturat pe viaţă să mai omor pe cineva, dar, pe numele lui Cristos, în ziua în care o să vii cu pisica aia în mână la mine, te omor. Da' nu io o să încep bătaia. Nu. Ni' nu voi să te omor, ci doar să te strivesc în bună regulă. Da' stau şi mă gândesc şi mă dumiresc că poa' ăi tineri or să ştie ei să pună rânduială… cum n-am putut noi face. Aşa că stau şi zic: ce-o fi să fie! Dacă or să se unească firmele, atunci să se unească. E treaba lor, ni' a mea, ni' a ta. De n-o fi să se unească, asta-i tot treaba lor. O să facă ce-o să socotească ei că e mai bine. Nu noi. Aşa că zic că e în regulă cu căsătoria.

Struan îşi goli paharul şi-i făcu vânt pe masă.

— N-am crezut niciodată că poţi fi atât de lipsit de vână în tine încât să te foloseşti de Tess pentru asta, când ştiu că şi tu eşti împotriva căsătoriei după cum sunt şi eu.

De data asta Brock îl privi fără ură.

— Dirk, nu mă folosesc de Tess. Dumnezeu ştie că e adevărul adevărat. Îl iubeşte pe Culum, şi-i la fel de adevărat. Asta-i singurul motiv pen' care vorbesc cu tine aşa cum vorbesc. Suntem amândoi la ananghie acum. Hai să vorbim ca oameni cu cap. Ea-i ca o Julietă faţă de Romeo al ei, da, da, pe Dumnezeul meu de nu, şi de asta mă tem şi io. Şi aşa te-ai teme şi tu de-ai şti cât îi de-adevărat. Nu voi ca Tess a mea să sfârşească pe-o dală de marmoră pen' că io te urăsc pe tine. Ea-l iubeşte. Io mă gândesc numai la ea.

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie, Dumnezeule mare! Dar Liza mi-a tocat creierii de zeci de ori cu Tess. Îmi tot zice că Tess oftează şi geme, şi nu sporovăieşte decât de balul ăla şi nu pomeneşte decât de Culum. Şi Tess mi-a făcut capul calendar cu ce-a zis Culum, cu ce

n-a zis Culum, şi ce i-a zis ea lui Culum şi cum arăta Culum, şi ce i-a răspuns el ei, până când am crezut că plesnesc. Ei da, îl iubeşte şi gata.

— Dragoste de ţânci. Nu contează deloc.

— Pen' numele lu' Dumnezeu, greu să îndure cineva să stea de vorbă omeneşte cu tine. Greşeşti, Dirk, greşeşti foarte tare.

Brusc, Brock se simţi foarte obosit şi foarte bătrân. Vroia să termine cu tărăşenia asta.

— De nu era balul ăla, nu s-ar fi întâmplat nimic niciodată. Şi tot tu ai ales-o să înceapă dansul. Tu ai ales-o să câştige premiul, tu…

— Nu eu. Sergheiev a fost cel care a ales-o, nu eu.

— Ăsta-i adevărul adevărat, aşa să-ţi ajute Dumnezeu?

— Da.

Brock se uită la Struan şi-l cântări mult.

— Atunci aici o fi mâna Domnului la mijloc. Tess nu era cea mai grozav de bine îmbrăcată la bal. Ştiam şi eu şi ştia toată lumea, în afară de Culum şi Tess. Îşi termină de băut berea şi puse pe masă cana mare de metal cu capac. Uite, îţi fac o propunere. Ştiu io că tu nu ţii la Culum al tău cum ţin io la Tess a mea, dar lasă-i să aibă parte de vânt bun, mare deschisă şi un port sigur pentru viaţa lor şi io am să fac la fel. Flăcăul merită şi el una ca asta – ţi-a salvat capul în chestia cu gorganul, fincă jur pe crucea lui Cristos că te-aş fi ştrangulat bine de tot atunci. Dacă acu' cauţi pricină să ne luptăm, atunci să ne luptăm. Şi dacă îmi vine mie bine să-ţi rup gâtul, dar pe bune, jur pe sângele lui Cristos că am s-o fac. Da' nu le fac una ca asta şi lor, la ăia doi. Lasă-i să aibă parte de vânt bun, mare deschisă şi un port sigur pentru viaţa lor. Ei, ce zici?

Şi Brock îi întinse mâna.

Struan îi răspunse aspru:

— Dau mâna cu tine numai pentru Culum şi Tess. Nu şi pentru Gorth.

Felul în care Struan spusese Gorth îl făcu pe Brock să simtă cum îl trece un fior. Dar nu-şi retrase mâna, deşi de acum ştia că înţelegerea lor era ameninţată de primejdii. Îşi strânseră mâna ferm.

— Şi acu' să mai luăm câte un pahar să pecetluim înţelegerea cum se cuvine, spuse Brock, şi după aia poţi să te duci dracului şi să ieşi din casa mea.

Apucă din nou clopoţelul, pentru a treia oară îl făcu să sune, nu apăru nimeni şi-l aruncă de perete.

— Lee Tang! urlă el.

Vocea îi răsună ciudat. Pe imensul hol al scării se auzi zgomot grăbit de paşi şi se arătă chipul speriat al unui funcţionar portughez.

— Toţi servitorii au dispărut, senhor. Nu dau de ei nicăieri.

Struan se repezi la fereastră. Negustorii ambulanţi şi prăvăliaşii, toţi gură-cască părăseau acum piaţa într-o desăvârşită tăcere. Negustori adunaţi în grupuri în Grădina Engleză stăteau încremeniţi, ascultând şi urmărind ce se întâmplă. Struan se întoarse şi se repezi la rastelul cu muschete, ajungând la el în aceeaşi fracţiune de secundă cu Brock.

— Adună-i pe toţi jos! îi strigă Brock funcţionarului portughez.

— Tyler, la factoria mea! Sună alarma, mai spuse Struan şi se făcu nevăzut.

În mai puţin de un ceas, toţi negustorii şi funcţionarii lor erau înghesuiţi în factoria lui Struan şi în Grădina Engleză, care servea de curte exterioară. Lângă poartă era rânduit, în dispozitiv de luptă, detaşamentul celor cincizeci de soldaţi, înarmaţi. Comandantul lor, căpitanul Oxford, dacă împlinise douăzeci de ani, un tânăr subţirel, isteţ, cu o umbră de mustaţă. Struan, Brock şi Longstaff se aflau în mijlocul grădinii. În apropiere, Jeff

Cooper şi Sergheiev. O noapte umedă, încinsă, apăsătoare.

— Înălţimea voastră, ar fi mai bine să ordonaţi imediat evacuarea, îi spuse Struan.

— Îhî! întări Brock.

— Domnilor, nu e cazul să fim chiar grăbiţi, spuse Longstaff. S-a mai întâmplat asta şi înainte, ei?

— Da, dar de fiecare dată am fost preveniţi într-un fel sau altul de Co-hong sau de către mandarini. Niciodată nu ne-au luat aşa ca din oală.

Struan îşi încordă auzul şi ascultă noaptea, ochii însă numărau lorcile amarate de-a lungul cheului. Erau destule pentru toată lumea, se gândi el…

— Nu-mi place noaptea asta.

— Nici mie, Dumnezeule Cristoase, spuse Brock şi trânti furios un scuipat. În bărci cu noi, zic io.

— Doar nu vă închipuiţi că ne paşte vreo primejdie?! spuse Longstaff.

— Excelenţa voastră, nu ştiu. Dar ceva îmi spune mie că pentru moment e mai bine s-o ştergem de aici, îi replică Struan. Sau cel puţin să ne îmbarcăm pe navele noastre pentru mai multă siguranţă. Pentru sezonul ăsta negoţul oricum s-a încheiat, aşa că putem sta sau putem pleca după voia noastră.

— Dar nu vor îndrăzni să ne atace, se burzului Longstaff. De ce s-au pornit? De ce o fac din nou? Tratativele avansează atât de bine. E ridicol.

— Vă sugerez doar că ar fi mai bine să acţionăm aşa cum aţi spus întotdeauna, Excelenţa voastră: e mai bine să fim pregătiţi pentru orice eventualitate.

Longstaff făcu un semn uşor cu capul către ofiţer.

— Împarte-ţi oamenii în trei grupuri. Păziţi intrările dinspre est şi vest în strada Hog. Până la noi ordine, împiedici orice acces spre piaţă.

— Da, sir.

Struan îi zări pe Culum, Gorth şi Horatio stând laolaltă lângă un felinar. Gorth îi arăta lui Culum cum se încarcă o muschetă, iar acesta asculta foarte atent. Lângă Culum, Gorth părea puternic, plin de energie, de vitalitate. Struan îşi întoarse privirea şi-l surprinse pe Mauss care, în semiîntuneric, vorbea cu un chinez înalt, pe care Tai-Panul nu-l mai văzuse niciodată. Îmboldit de curiozitate, se apropie de ei.

— Wolfgang, ai aflat ceva?

— Nu, Tai-Pan. Nici cel mai mic zvon, nimic. Nici Horatio. *Gott im Himmel,* nu mai pricep nimic.

Struan îl măsură pe chinez cu privirea. Era îmbrăcat în nişte haine ţărăneşti zdrenţăroase, şi părea să fi împlinit abia treizeci de ani. Avea nişte ochi obosiţi, dar totuşi pătrunzători, şi-l cerceta pe Struan la rândul lui cu aceeaşi curiozitate.

— Cine-i?

— Hung Hsu Ch'un, îi spuse Wolfgang mândru de el. Un *hakka.* E botezat, Tai-Pan, eu l-am botezat. Cel mai bun convertit pe care l-am făcut eu, Tai-Pan. O minte strălucită, studios şi totuşi ţăran. În cele din urmă, am şi eu un convertit care va răspândi cuvântul Domnului… ca să mă ajute în lucrarea Lui.

— Ai face mai bine să-i spui să plece. Dacă se stârneşte conflict şi-l prind mandarinii că a rămas cu noi, atunci o să ai un convertit mai puţin.

— I-am spus mai înainte să plece, dar mi-a răspuns: „Ciudate sunt căile Domnului, iar oamenii Domnului nu întorc spatele celui necredincios". Nu-ţi fă niciun fel de griji. Dumnezeu o să-l aibă în paza lui, iar eu am să mă pun chezaş cu propria mea viaţă.

Struan dădu scurt din cap către chinez şi se întoarse la Longstaff şi Brock.

— Io mă urc la mine la bord, spuse Brock, şi cu asta basta.

— Tyler, trimite-l pe Gorth cu oamenii lui să întărească paza acolo! şi arătă spre bezna străzii Hog. Eu mă duc la est şi te acopăr dacă începe balamucul. Şi atunci te poţi retrage aici.

— Tu ai numai grija alor tăi, îi replică Brock, io pe-a alor mei. Doar nu eşti tu acum comandant şef, Cristoase Dumnezeule! şi-i făcu semn lui Gorth să se apropie. Ia vino tu cu mine. Almeida, tu cu ceilalţi funcţionari aduceţi hârţoagele pe navă! Şi împreună cu oamenii lui ieşi mărşăluind din grădină şi se îndreptă spre piaţă.

— Culum!

— Da, Tai-Pan!

— Ia tot ce a mai rămas în safe şi du-te la bordul lorcei.

— Prea bine. Culum îşi coborî vocea. I-ai vorbit lui Brock?

— Mda. Fiule, nu vorbim acum. Grăbeşte-te. O să discutăm mai târziu.

— A zis da sau nu?

Struan îi simţi pe ceilalţi cum îl urmăresc, şi cu toate că ar fi vrut tare mult să-i povestească lui Culum cum decursese discuţia, grădina nu era locul nimerit pentru una ca asta.

— Doamne Isuse Cristoase, nu ai de gând odată să faci cum ţi s-a spus?

— Vreau să ştiu şi eu! spuse Culum cu ochii sticlind.

— Iar eu nu sunt pregătit să discut acum problemele tale! Fă ce ţi-am spus!

Struan porni păşind îndesat spre uşa din faţă. Îl opri Jeff Cooper.

— De ce ne evacuăm? De ce atâta grabă, Tai-Pan?

— Jeff, doar din prudenţă. Ai vreo lorce la îndemână?

— Da.

— Dacă n-ai loc la bord, voi fi bucuros să le ofer un loc la mine oamenilor tăi. Struan se uită la Sergheiev. Înălţimea voastră, e o privelişte

frumoasă dinspre fluviu, dacă veţi avea bunăvoinţa să mergeţi cu noi.

— Totdeauna când piaţa se goleşte şi servitorii dispar voi o luaţi la fugă?

— Numai când îmi face plăcere şi mie! Struan îşi croi drum prin îmbulzeala oamenilor. Vargas, du la bord toate registrele şi funcţionarii. Înarmaţi.

— Da, senhor.

Când ceilalţi neguţători îi văzură pe Struan şi Brock că se pregătesc cu adevărat să se retragă în grabă, se întoarseră iute la factoriile lor, îşi strânseră registrele contabile şi documentele de conosament, orice hârtie care dovedea amploarea tranzacţiilor din acel sezon, şi deci tot ceea ce reprezenta viitorul lor, şi începură să le depoziteze pe nave. Prea mulţi bani nu erau de pus la adăpost, pentru că tranzacţiile comerciale fuseseră făcute în cea mai mare parte pe baza cambiilor, iar Struan şi Brock îşi expediaseră argintul la Hong Kong.

Longstaff îşi strânse documentele de pe propriul lui birou, îşi puse cartea de cifru şi hârtiile secrete în geanta oficială şi se duse în grădină, lângă Sergheiev.

— Înălţimea voastră, v-aţi împachetat totul?

— N-am nimic prea important. Ce se întâmplă mi se pare extraordinar. Ori există un pericol iminent, ori nu e niciun pericol! Dacă există un pericol, de ce trupele dumneavoastră nu sunt aici? Dacă nu e, atunci de ce fugiţi?

Longstaff râse.

— Dragă domnule, aşa-i mintea păgânului. Foarte deosebită de a noastră, a celor civilizaţi. De mai bine de un secol, guvernul Maiestăţii sale se luptă cu această mentalitate. Aşa că am ajuns să ştim să ne descurcăm în treburile Chinei. Bineînţeles, adăugă el sever, nu ne preocupă cucerirea acestei ţări, ci numai comerţul paşnic. Şi socotim zona aceasta o sferă de influenţă cu totul britanică.

Struan mai aruncă şi el o privire prin safe, ca să se convingă că toate hârtiile vitale erau la bord.

— Am făcut eu asta, îi spuse Culum intrând valvârtej în încăpere şi trântind uşa în urma lui. Şi acum, Isuse, care a fost răspunsul?

— Urmează să te căsătoreşti, îi spuse blând Struan, Isuse Cristoase!

Culum rămase încremenit, nefiind în stare să mai scoată o vorbă.

— Brock e încântat să te aibă de ginere. Anul viitor te poţi însura.

— Brock a spus el da?

— Da. Şi felicitări.

Struan îşi cercetă liniştit sertarul de la birou, îl închise, satisfăcut că discuţia cu Brock decursese aşa cum îşi pusese el în gând de la început.

— Vrei să spui că el a spus da? Şi tu ai zis tot da?

— Da. Dar tu trebuie să-i ceri oficial mâna. A spus că o să te accepte de ginere. Mai trebuie să discutăm de zestre şi alte amănunte, dar a spus că anul viitor vă puteţi căsători.

Culum îşi prinse tatăl în braţe.

— Ah, tată, mulţumesc.

El nici măcar n-a băgat de seamă când i-a scăpat cuvântul „tată", Struan însă da. Liniştea nopţii fu spartă de o salvă de muschete. Struan şi Culum alergară la geam exact la timp ca să vadă primul rând al mulţimii ce dăduse buzna prin partea dinspre vest zvârcolindu-se sub gloanţe. Sutele de oameni din spate îi măturară pe cei din faţă, iar soldaţii fură înghiţiţi de torentul chinezilor ce urlau repezindu-se spre capătul depărtat al pieţii. Mulţimea purta torţe, topoare şi suliţi, deasupra fluturau flamurile Triadei. Dădură năvală asupra factoriei aflate în partea cea mai de vest, aparţinând americanilor. Pe o fereastră deschisă cineva aruncă o torţă aprinsă, uşile fură asaltate. Gloata începu jaful, dând foc şi distrugând clădirea. Struan îşi apucă muscheta.

— Nicio vorbă despre Tess. Păstrează totul numai pentru tine până când ajungi să stai de vorbă cu Brock! Porniră în fugă spre hol. La naiba cu toate astea, Vargas! strigă el când îşi văzu funcţionarul clătinându-se sub povara registrelor cu copii după facturi. Urcă-te la bord!

Vargas o luă la fugă. Piaţeta din faţa factoriei lui Struan şi grădina erau pline de neguţători care fugeau cât îi ţineau picioarele spre lorcile lor. Câţiva soldaţi erau postaţi lângă zidul grădinii, gata să se sacrifice, ca o ultimă linie de apărare a retragerii. Struan li se alătură pentru a acoperi retragerea celorlalţi. Cu coada ochiului îl văzu pe Culum alergând din nou în factorie, dar uită de asta când un nou val de oameni dădu buzna în strada Hog. Soldaţii care apărau intrarea pe acolo traseră o salvă de muschete şi se retraseră în bună rânduială spre Grădina Engleză, unde luară din nou poziţie alături de ceilalţi soldaţi pentru a-i apăra pe ultimii dintre negustori ce fugeau spre ambarcaţiile lor. Cei ajunşi deja la bord erau cu muschetele în mână. Dar mulţimea invadatorilor se concentră numai asupra factoriilor din cealaltă parte a pieţii şi, în mod cu totul ciudat, nu-i luau deloc în seamă pe negustori. Struan simţi uşurare când îi văzu pe Cooper şi americanii lui suiţi pe o lorce. Crezuse că se mai aflau încă în factorie.

— P'onoarea mea, ia uită-te la ticăloşii ăia, spuse Longstaff fără să se adreseze cuiva anume, în vreme ce se afla lângă grădină şi urmărea mulţimea chinezilor, mergând la pas, cu bastonul în mână; ştia bine că asta însemna sfârşitul tratativelor, războiul era inevitabil. Forţele armate ale Maiestăţii sale vor pune capăt acestor dezordini.

Se întoarse în grădină şi-l găsi pe Sergheiev care urmărea şi el balamucul, lângă el stând cei doi servitori în livrea, înarmaţi şi speriaţi.

— Înălţimea voastră, poate doriţi să veniţi cu mine la bord, strigă Longstaff, încercând să

acopere zarva din jur.

Longstaff ştia că dacă Sergheiev era cumva rănit, faptul avea să fie socotit drept un incident internaţional, care-i va oferi ţarului un perfect pretext să trimită nave de război şi trupe de represiune în apele chinezeşti. Şi una ca asta n-are să se întâmple, Dumnezeule Cristoase! fir-ar să fie, îşi spuse el.

— Numai într-un singur fel pot fi trataţi aceşti ticăloşi. Credeţi că democraţia dumneavoastră va reuşi să se descurce cu ei?

— Da. Trebuie doar să le dăm timp. Nu? îi răspunse Longstaff bine dispus. Acum să ne urcăm la bord. Avem mare noroc că e o seară plăcută.

Unul dintre servitorii ruşi îi spuse ceva lui Sergheiev, care doar se uită mai lung la el. Servitorul albi la faţă şi nu mai scoase o vorbă.

— Dacă aşa doriţi, bine, Excelenţa voastră, spuse Sergheiev ca să nu fie mai prejos de dispreţul pe care-l manifesta Longstaff faţă de gloata aceea. Dar zic să-l aşteptăm şi pe Tai-Pan.

Îşi scoase tabachera de prizat tutun şi-i oferi şi lui Longstaff, fericit că nu-i tremura mâna.

— Mulţumesc! spuse Longstaff, luând o priză de tabac. Afurisită treabă. Ei? Se îndreptă cu paşi mari spre Struan. Dirk, ce naiba i-o fi stârnit în halul ăsta?

— Mandarinii. Cu siguranţă. N-am mai văzut niciodată o mulţime atât de înfuriată. Niciodată. Mai bine să ne urcăm la bord.

Struan aruncă o privire asupra pieţii. Ultimii negustori se urcau acum pe navele lor. Numai Brock nu era de văzut. Gorth şi oamenii lui încă păzeau poarta factoriei, dinspre partea de est, şi Struan se enervă când îl văzu pe acesta trăgând asupra chinezilor puşi pe jaf, dar care nu reprezentau o ameninţare directă la adresa lor. Fu tentat să ordone o retragere imediată, şi apoi în învălmăşeala care ar fi urmat să ridice muscheta şi să-l cureţe pe Gorth. Asta l-ar fi scutit să-l omoare

mai târziu. Dar Struan nu trase. Voia să se bucure de plăcerea de a vedea groaza în ochii lui Gorth când avea să-l ucidă.

Cei care se urcaseră pe nave molară parâmele în grabă. Şi numeroase lorci se îndreptară spre firul fluviului. În mod ciudat, mulţimea răzvrătită nici nu-i băgă în seamă. Din factoria firmei Cooper-Tillman ieşeau acum valuri de fum. Întreaga clădire fu cuprinsă de flăcări când o rafală de vânt uscat aţâţă incendiul, pălălăile de foc lingând noaptea. Struan îl văzu pe Brock ieşind ca o furtună din propria lui factorie, cu o muschetă într-o mână, o sabie de abordaj în cealaltă, cu buzunarele doldora de hârtii. Principalul său funcţionar, Almeida, fugea înaintea lui spre lorce, cocârjat sub greutatea registrelor, Brock, Gorth şi oamenii lor apărându-l. Apoi un alt val de chinezi năvăli prin intrarea de est, copleşindu-i pe soldaţi. Struan pricepu că era vremea să se retragă.

— La bord! urlă el, întorcându-se spre poarta grădinii.

Se opri scurt. Sergheiev stătea rezemat de zidul grădinii cu un pistol într-o mână şi sabia de protocol în cealaltă. Longstaff lângă el.

— Trebuie s-o ştergem! urlă el pe deasupra zarvei din jur.

Sergheiev râse:

— Încotro?

Când flăcările ajunseră la depozitul de muniţii al factoriei americanilor, izbucni o explozie violentă, clădirea sări în aer, aruncând asupra mulţimii bucăţi de lemnărie aprinse, omorându-i pe unii, schilodindu-i pe alţii. Flamurile Triadei traversară strada Hog, şi gloata înnebunită după jaf se buluci în urma lor, atacând sistematic acum factoriile din est. Struan ieşise pe poartă, când îşi aminti de Culum. Le porunci oamenilor lui să-i acopere retragerea şi se repezi înapoi.

— Culum! Culum!

Culum apăru şi el în goană, coborând scările.

— Am uitat ceva, gâfâi el şi o luă la goană spre navă.

Sergheiev şi Longstaff îi aşteptau cu oamenii lor lângă poartă. Retragerea le fu tăiată de un al treilea val de oameni care năvăliră prin piaţă şi se repeziră spre factoria vecină cu a lor. Struan arătă spre zid şi cu toţii începură să-l escaladeze. Culum se prăbuşi, dar Struan îl înşfăcă din mers şi împreună se repeziră spre nave, Sergheiev şi Longstaff lângă ei. Gloata îi lăsă să treacă, dar de îndată ce ieşiră în piaţă, lăsând drumul spre factorie liber, cei din fruntea gloatei se repeziră în grădină. Mulţi aveau cu ei torţe aprinse. Şi le aruncară asupra Nobilei Case.

Flăcările ţâşneau din cele mai multe clădiri, un acoperiş se prăbuşi cu un geamăt imens, valuri de scântei se abătură asupra miilor de oameni aflaţi în piaţă.

Brock se arătă pe puntea principală a lorcei lui, înjurând păgâneşte echipajul. Toţi erau înarmaţi, tunurile fuseseră îndreptate către ţărm. Stând pe dunetă, Gorth supraveghea felul în care se molau parâmele la pupa şi la prova. Când nava începu să se îndepărteze de ponton, Gorth apucă o muschetă, ţinti spre chinezii ce se înghesuiau în uşa factoriei lor şi apăsă pe trăgaci. Văzu un om ce se prăbuşeşte şi un zâmbet drăcesc i se întinse pe faţă. Luă altă muschetă. Atunci îi zări pe Struan şi ceilalţi gonind să ajungă la nava lor, chinezii mişunau şi înaintea şi în urma lor. Se asigură că nimeni nu-l observa şi ţinti cu grijă. Struan gonea între Culum şi Sergheiev, Longstaff fiind mai într-o parte. Apăsă pe trăgaci. Sergheiev se răsuci în loc şi se prăbuşi la pământ. Gorth apucă altă muschetă, dar Brock dădu buzna pe dunetă.

— Dă fuga la prova şi pregăteşte tunul din faţă! îi strigă el. Nu trage nimeni până nu zic io! Îl târî pe Gorth după el. Puneţi cârma banda. Dumnezeule Cristoase! Jos terţarolele, toate pânzele sus!

Se uită spre ţărm şi-i văzu pe Struan şi Longstaff aplecaţi asupra lui Sergheiev, Culum lângă ei şi toată mulţimea îndreptându-se spre ei. Luă muscheta pe care Gorth o lăsase jos, ţinti şi trase. Unul din frunte se prăbuşi şi gloata avu un moment de şovăire. Struan îl săltă pe Sergheiev pe umerii lui.

— Trageţi pe deasupra capetelor lor! le porunci el oamenilor lui.

Aceştia se întoarseră, formând un cordon de protecţie şi traseră o salvă de la numai câţiva paşi. Chinezii din faţă se traseră înapoi, cei din spate îi împinseră înainte. Învălmăşeala isterică ce urmă le îngădui lui Struan şi oamenilor lui să ajungă la navă. Mauss îi aştepta pe ponton, lângă lorce, cu convertitul acela ciudat lângă el. Amândoi erau înarmaţi. Mauss ţinea Biblia într-o mână şi o sabie de abordaj în cealaltă şi urla cât îl ţinea gura.

— Binecuvântat fie Domnul! Iartă-i pe aceşti bieţi păcătoşi.

Făcu sabia să şuiere prin aer, şi mulţimea se trase înapoi. După ce toţi se urcară la bord, când lorcea ajunse în mijlocul fluviului, abia atunci priviră în urmă. Toată colonia era cuprinsă de incendiu. Limbile de foc ce dansau în aer, fumul gros ce se înălţa şi chiotele deşucheate, toate se amestecau într-un iad total.

Longstaff stătea în genunchi lângă Sergheiev, care era întins pe dunetă. Struan se apropie grăbit de ei.

— Du-te la prova! urlă el la Mauss. Fă de veghe.

Sergheiev era alb la faţă şi se ţinea cu mâna într-o parte a şoldului. Printre degete mustea sângele. Servitorii lui gemeau cuprinşi de spaimă. Struan îi împinse la o parte să nu-l încurce şi sfâşie partea din faţă a pantalonilor lui Sergheiev. Apoi, cu cuţitul, tăie pantalonii mai departe. Glontele muschetei îl nimerise în pântece, mult în partea de jos, şi o luase oblic, doar cu o fracţiune de inci

deasupra sexului, apoi pătrunsese în şoldul stâng. Sângele curgea din belşug, dar nu ţâşnea cu putere. Struan mulţumi Domnului că glontele nu-l nimerise în stomac, după cum se aşteptase el la început. Îl întoarse pe Sergheiev şi rusul gemu. Şoldul drept era sfârtecat şi plin de sânge pe unde ieşise glontele. Struan pipăi cu blândeţe rana şi scoase afară o bucată de os.

— Repede o pătură, brandy şi un vas cu jăratic! îi porunci scurt Struan unui marinar. Înălţimea voastră, puteţi mişca piciorul drept?

Sergheiev făcu un efort să-l mişte, strânse ochii de durere, dar piciorul se clinti.

— Şoldul e teafăr, cred eu, flăcăule. Acum stai liniştit.

Când fură aduse păturile, Struan îl înveli în ele pe Sergheiev şi-l propti în şezut, lângă timonier. Apoi îi dădu brandy să bea. Când sosi şi vasul cu jăratic, Struan dezveli rana şi turnă pe ea brandy din belşug. Îşi puse cuţitul în cărbunii din vas să se încingă.

— Will, ţine-l bine! Culum, ajută-ne.

Îngenunchează în jurul lui Sergheiev, Longstaff la picioare, Culum la cap. Struan băgă lama cuţitului înroşită bine în partea din faţă a rănii, alcoolul se aprinse şi rănitul leşină. Struan cauteriză rana, pătrunzând adânc, cu dexteritate, dorind să termine cât mai repede acum, cât Sergheiev era inconştient. Îl întoarse pe partea cealaltă, cauteriză şi aici rana. Aerul se umplu de mirosul de carne arsă. Longstaff se întoarse într-o parte şi vomă, dar Culum se ţinu tare şi îl ajută pe taică-său, apoi reveni şi Longstaff.

Struan încinse din nou cuţitul, turnă şi mai mult alcool pe locul de ieşire a glonţului şi cauteriză adânc şi cu grijă. Capul îi pleznea de duhoarea cărnii arse, sudoarea i se prelingea pe bărbie, dar mâinile lucrau fără să tremure, şi ştia că dacă nu ardea rana bine, atunci carnea avea să înceapă să putrezească şi Sergheiev avea să moară cu

siguranţă. Cu o astfel de rană, nouă din zece oameni mureau. Apoi termină. Îl bandajă pe arhiduce şi îşi clăti gura cu nişte brandy. Aburii alcoolului parcă mai îndepărtară mirosul de sânge şi carne arsă. Trase o duşcă zdravănă şi-l cercetă pe Sergheiev. Era cenuşiu la faţă, fără o picătură de sânge.

— De-acum soarta lui e în mâinile propriului său *joss,* spuse el. Culum, eşti teafăr?

— Da, aşa cred.

— Atunci coboară în cală, vezi de împarte rom fierbinte la toţi oamenii. Verifică proviziile. De-acum la bord tu eşti al doilea la comandă. Pune-i pe toţi la treabă.

Culum părăsi duneta. Cei doi servitori ruşi stăteau în genunchi lângă Sergheiev. Unul dintre ei îl atinse cu mâna pe Struan, bolborosind ceva, evident mulţumindu-i. Struan le făcu semn să rămână lângă stăpânul lor. Se întinse obosit şi-şi puse mâinile pe umerii lui Longstaff, îl trase deoparte şi se aplecă mult spre urechea lui.

— Ai văzut vreo muschetă în mâinile chinezilor?

Longstaff clătină din cap.

— Niciuna.

— Nici eu, îi replică Struan.

— Dar s-a tras cu muschetele din toate părţile! spuse Longstaff, alb la faţă şi îngrijorat. Un accident tare nenorocit.

O clipă Struan rămase tăcut.

— Dacă moare, o să avem o mulţime de necazuri, ei?

— Dirk, să sperăm că nu moare! Longstaff îşi muşcă buzele. Trebuie să-l înştiinţez imediat pe secretarul cu afaceri externe asupra accidentului. Trebuie să fac investigaţii.

— Mda.

Longstaff aruncă o privire spre chipul acela cenuşiu, cadaveric. Sergheiev abia mai sufla.

— Afurisită treabă, ei?

— După direcţia rănii şi din felul în care stăteam noi când a fost doborât, nu e nicio îndoială că e vorba de un glonte tras de ai noştri.

— Un accident tare nenorocit.

— Dar glontele putea fi foarte bine ţintit.

— Imposibil. Cine să fi vrut să-l omoare?

— Cine să fi vrut să te omoare pe tine? Sau pe Culum? Sau poate pe mine? Eram toţi laolaltă.

— Cine?

— Eu am zeci de duşmani.

— Brock nu s-ar preta el să te ucidă aşa, cu sânge rece.

— N-am zis niciodată că el ar face-o. Oferă o recompensă pentru orice informaţie. Poate cineva să fi văzut ceva.

Amândoi se uitară spre colonie. Acum rămăsese departe în urmă, numai flăcările şi fumul care se ridicau peste acoperişurile Canton-ului se mai zăreau.

— E o nebunie să te dedai la jaf în felul ăsta. Nu s-a mai întâmplat niciodată. De ce au făcut-o? De ce? îngăimă Longstaff.

— Nu ştiu.

— De îndată ce ajungem la Hong Kong, pornim spre nord… de data asta până la porţile Pekinului, Dumnezeule Cristoase. Împăratului o să-i pară tare rău pentru că a poruncit acţiunea asta.

— Mda. Dar mai întâi ordonă un atac imediat asupra Canton-ului.

— Dar de ce să mai pierdem timpul şi cu asta? De ce?

— Ordonă un atac chiar săptămâna asta. Nu e nevoie să exerciţi prea multă presiune. Fă Canton-ul să plătească despăgubiri din nou. Şase milioane de taeli.

— De ce?

— Ai nevoie de o lună sau chiar mai mult pentru a pregăti flota ca să atace în nord. Acum vremea nu e nimerită. Şi trebuie să mai aştepţi până când vor sosi şi întăririle. Când trebuie să ajungă?

— Într-o lună, şase săptămâni.

— Bun! Chipul lui Struan se înăspri. Între timp cei din Co-hong vor trebui să facă rost de şase milioane. Să le fie de învăţătură că nu s-au străduit să ne prevină din timp. Cristoase! Trebuie să înfigi din nou steagul Marii Britanii aici. Înainte de a porni spre nord, sau îţi pierzi obrazul. Dacă scapă nepedepsiţi pentru că au dat foc coloniei, nu vom mai putea fi niciodată în siguranţă aici. Dă ordin navei *Nemesis* să ia poziţie în faţa oraşului. Un ultimatum de douăsprezece ore sau razi Canton-ul din temelii.

Sergheiev scoase un geamăt şi Struan se apropie de el. Rusul era încă în stare de şoc, inconştient. Apoi Struan îl observă pe chinezul convertit al lui Mauss că îl priveşte. Individul stătea pe puntea principală, lângă parapetul din babord. Făcu semnul crucii asupra lui Struan. Închise ochii şi începu să se roage în tăcere.

Capitolul douăzeci şi şapte

Struan sări din cuter drept pe noul ponton de la *Queen's Town* şi porni grăbit de-a lungul cheului către clădirea imensă, aproape terminată, cu trei etaje. Acum, în lumina cerului încins până la alb, se vedea mai bine cum şchiopătă. Flamura cu Leul şi Dragonul flutura în vârful catargului.

Struan observă că numeroase alte construcţii erau terminate mai peste tot în Happy Valley, şi lucrul pornise chiar şi la biserica de pe gorgan. Pontonul lui Brock, din celălalt capăt al golfului, era isprăvit, iar factoria din apropiere era aproape gata. Alte construcţii şi locuinţe erau încă încinse de schelăria zveltă din bambus. Drumul Reginei fusese pietruit. Dar numai câţiva culi lucrau, deşi era abia la începutul după-amiezii. Aerul era încărcat de umiditate şi încins. Un vânticel plăcut de est porni să înfioare atmosfera văii. Intră în holul principal, cu cămaşa lipită de spinare. Un funcţionar portughez, care năduşea din greu, îşi ridică privirea surprins.

— *Madre de Deus,* domnule Struan. Bună ziua, senhor. Nu ne aşteptam să veniţi.

— Unde-i domnul Robb?

— La etaj, senhor, dar acolo…

Dar Struan alerga de-acum pe scări în sus. Din holul de la primul nivel porneau coridoare lungi spre nord, est şi vest, pierzându-se în adâncurile clădirii. Numeroase ferestre dădeau către mare şi către uscat. Flota stătea liniştită la ancoră, iar lorcea lui fusese prima ce se întorsese de la Canton.

O luă pe coridorul către est, trecu pe lângă sufrageria doar pe jumătate terminată, paşii săi stârnind ecou pe dalele goale, fără covoare. Ciocăni la o uşă şi deschise. Uşa dădea spre un apartament spaţios unde se vedeau scaune, sofale, podeaua de piatră, picturile lui Quance pe perete,

covoare scumpe, un şemineu gol. Sarah stătea pe un scaun cu spătar înalt, lângă una dintre ferestre, ţinând în mână un evantai din bambus împletit. Îl privi ţintă.

— Hello, Sarah.

— Hello, Dirk.

— Cum se simte Karen?

— Karen a murit.

Ochii lui Sarah erau de un albastru şters şi-l priveau fix, faţa îmbujorată şi lucind de sudoare, părul învârstat cu fire cărunte, chipul îmbătrânit.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, făcu el.

Sarah îşi făcu vânt cu evantaiul, cu totul absentă.

Uşorul curent de aer provocat de evantai îi desprinse o şuviţă de păr care-i veni pe faţă, dar ea nu simţi nevoia să o dea deoparte.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă el.

— Acum trei zile. Poate două, îi răspunse ea cu voce lipsită de expresie. Nu mai ştiu.

Evantaiul se mişca înainte şi-napoi, parcă purtat numai de propria lui voinţă.

— Pruncul ce face?

— Încă mai trăieşte. Lochlin încă mai trăieşte.

Struan îşi şterse o broboană de sudoare de pe bărbie cu mâna.

— Am ajuns primii dintre cei plecaţi de la Canton. Au incendiat colonia. Am primit scrisoarea lui Robb chiar înainte de a pleca. Acum am sosit şi eu.

— Am urmărit cuterul tău trăgând la mal, îi spuse ea.

— Unde-i Robb?

Îi făcu semn cu evantaiul spre o uşă, şi atunci văzu el cât de subţiri îi erau încheieturile mâinilor pe care se vedeau firişoarele albăstrui ale venelor. Struan intră în dormitor, o încăpere mare, patul larg cu baldachin fusese durat după un model conceput chiar de el. Robb zăcea în pat, cu ochii

închişi, faţa cenuşie, slăbită, culcată pe perna pătată de sudoare.

— Robb?

Cel strigat nu deschise ochii, rămase aşa cu buzele uşor întredeschise. Lui Struan i se răsuci inima în piept. Atinse fruntea fratelui său: rece, o răceală a morţii. Un câine lătră în apropiere, o muscă se izbi de geam. Struan se întoarse şi ieşi din cameră, închizând încet uşa în urma lui. Sarah stătea tot în scaunul cu spătar înalt. Evantaiul se mişca alene. Înainte şi-napoi. Înainte şi-napoi. O blestemă pentru că nu-i spusese.

— Robb a murit acum o oră, îi zise ea. Două sau trei ore, sau acum o oră. Nu-mi amintesc. Înainte de a muri mi-a lăsat un mesaj pentru tine. Azi dimineaţă, aşa cred. Poate azi-noapte. Dar cred că azi dimineaţă. Robb mi-a zis: „Spune-i lui Dirk că n-am vrut niciodată să ajung Tai-Pan."

— Sarah, mă ocup eu de toate pregătirile. Ar fi mai bine ca tu şi cu pruncul să vă duceţi la bord pe *Resting Cloud.*

— Eu i-am închis ochii. Eu i-am închis şi ochii lui Karen. Dar cine o să-ţi închidă ţie ochii, Tai-Pan? Cine o să mi-i închidă pe ai mei?

Struan dădu dispoziţiile necesare, apoi o luă pe panta uşoară ce ducea spre locuinţa lui. Îşi aminti de prima zi în care Robb venise la Macao.

— Dirk, necazurile tale toate au luat sfârşit. Am sosit! îi spusese Robb cu zâmbetul lui minunat. O să strivim Compania Indiilor de Est şi o să-l radem pe Brock de pe faţa pământului. Suntem ca nişte nobili şi o să punem bazele unei dinastii care să conducă Asia pe vecie. Mai e şi o fată cu care am să mă căsătoresc. Sarah McGlen. Acum are cincisprezece ani, suntem logodiţi şi peste doi ani ne căsătorim.

Spune-mi şi mie, Doamne, unde am greşit noi? Cum? De ce oamenii se schimbă? Cum se nasc oare spiritul certăreţ, violenţa, ura, dorinţa de a răni, şi toate astea tocmai din gingăşie, tinereţe şi

tandreţe? Şi de ce? Fiindcă totdeauna se întâmplă aşa. Cu Sarah. Cu Ronalda. Şi se va întâmpla la fel şi cu Tess şi Culum. De ce?

Ajunse la poarta din zidul înalt ce înconjura casa. O deschise şi-şi privi locuinţa. Era linişte, o linişte de rău augur. În minte îi năvăli cuvântul malarie. Bambuşii înalţi se legănau uşor, prinşi de o pală de vânt abia simţit. Grădina era de-acum plantată: flori, boschete, albinele mişunau. Urcă scările şi deschise uşa. Dar nu intră pe dată. Rămase în uşă ascultând. Nu-l întâmpină nimeni râzând, nu se auzeau nici glasurile cântate ale servitorilor sporovăind. Casa părea pustie. Se uită la barometru: 29.3 inci, vreme frumoasă. O luă încet pe coridor, simţind aerul ciudat de încărcat de miros de tămâie. Băgă de seamă urme de praf acolo unde înainte nu se pomenea aşa ceva. Deschise uşa dormitorului lui May-may. Patul era făcut, nimeni în pat, încăperea într-o neobişnuită rânduială. Camera copiilor era şi ea goală. Nu paturi, nu jucării. Apoi o zări pe fereastră. Venea dinspre fundul grădinii, în braţe cu un buchet de flori, o umbreluţă oranj o ferea de soare. Şi se trezi afară cu ea în braţe.

— Tai-Pan, Dumnezeule! Mi-ai strivit toate florile. May-may puse florile jos şi se aruncă de gâtul lui. De unde vii, heya? Tai-Pan, mă striveşti prea tare! Te rog. Ce-i cu mutra asta a ta atât de ciudată?

O săltă în braţe şi se aşeză pe o bancă, la soare. Stătea încântată în braţele sale, simţind cum o încălzesc atât puterea lui, cât şi uşurarea lui când o văzuse. Se uită la el zâmbind.

— Deci aşa! Ţi-a fost fantastic de dor de mine, heya?

— Mi-a fost fantastic de dor de tine, heya.

— Bun. Atunci de ce eşti trist? Şi de ce când te-am văzut, parcă tu vedeai stafii?

— Necazuri, May-may. Şi am crezut că te-am pierdut şi pe tine. Unde sunt copiii?

— La Macao. I-am trimis în casa lui Chen Sheng ca să aibă grijă de ei sora cea mai mare. Când au început frigurile, am socotit că e grozav de înţelept să fac aşa. I-am trimis cu Ma-ree Sinclair. De ce ţi-a trecut prin minte că m-ai pierdut, heya?

— Nimic. Când au plecat copiii?

— Acum o săptămână. Ma-ree o să aibă grija lor până vor fi în siguranţă. Mâine se întoarce.

— Unde-s Ah Sam şi Lim Din?

— I-am trimis să caute de mâncare. Când am zărit lorcea ta, eu am văzut că, aiiii iaaa, casa asta e grozav de murdară, mâncare deloc, aşa că i-am pus fuga să deretice prin casă, şi să aducă mâncare bună, nu conteşte! şi-şi aruncă capul pe spate. Curvele alea leneşe şi netrebnice merită o biciuială bună. Sunt groaznic de fericită că te-ai întors, Tai-Pan, aha, sigur! Cheltuielile casei au crescut groaznic şi nu mai am un ban, aşa că o să trebuiască să-mi dai mai mulţi bani fiindcă noi ţinem şi clanul lui Lim Din şi pe al lui Ah Sam. Ha! Nu că mi-ar păsa să-i ţin pe cei apropiaţi din familia lor, ăsta-i tribut cinstit, dar chiar tot clanul lor? De o mie de ori nu. Cristoase! Suntem noi bogaţi, da' nu chiar aşa de bogaţi şi trebuie să ne păstrăm bogăţia asta, altfel ajungem curând fără niciun ban. Se încruntă când se uită la el mai atent. Ce necazuri?

— Robb a murit. Şi micuţa Karen.

Ea făcu ochii mari şi bucuria i se şterse de pe faţă.

— De fetiţa aia mică am aflat. Dar de Robb nu. Am auzit că are friguri şi el… acum trei sau patru zile. Da' nu că a şi murit. Când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva ceasuri.

— Groaznic *joss.* Mai bine să plecăm din valea asta blestemată.

— Fetiţo, valea nu e blestemată. Dar produce friguri.

— Da. Iartă-mă că am pomenit din nou de asta, dar nu uita că suntem chiar pe ochiul dragonului.

Întoarse privirea şi slobozi un val de blesteme în cantoneză şi mandarină. După ce se mai uşură puţin, spuse:

— Nu uita că *feng shui*-ul nostru aici e, groaznic de teribil de rău.

Struan simţi cum îl prind iar ghearele dilemei care-l chinuise de săptămâni întregi. Dacă părăsea el valea, toată lumea o părăsea după el, dacă rămânea, May-may putea să ia şi ea frigurile şi să moară şi nu voia să rişte una ca asta nici în ruptul capului. Dacă rămânea numai el aici şi ea se ducea la Macao, ar fi putut să moară alţii care nu ar fi trebuit să moară. Cum să-i ferească pe toţi de frigurile astea şi, în acelaşi timp, să nu abandoneze nici *Queen's Town,* nici Hong Kong-ul?

— Tai-Pan, am auzit că aţi avut necazuri la Canton, da?

Îi spuse ce se întâmplase.

— Fantastică nebunie. De ce să jefuiască, heya?

— Hmm!

— Dar groaznic de înţelept să nu dea foc coloniei decât abia după ce s-au încheiat toate afacerile. Tare înţelept. Acum ce-o să se întâmple? Plecaţi împotriva Pekinului?

— Întâi pedepsim Canton-ul. Apoi Pekinul.

— Tai-Pan, de ce întâi Canton-ul? Împăratul e de vină, nu ei. Ei doar se supun poruncilor.

— Dar ar fi trebuit să ne prevină că vor fi tulburări. O să plătească şase milioane despăgubiri, şi o să plătească iute de tot, sau altfel nu mai există Canton-ul, Dumnezeule Cristoase! Întâi Canton-ul, apoi pornim spre nord.

May-may se încruntă şi mai mult. Ştia că ar fi trebuit să-i trimită vorbă bunicului ei Jin-qua, ca să-l prevină. Pentru că cei din Co-hong trebuiau să facă rost de toţi banii de despăgubire, şi dacă Jin-qua nu era pregătit pentru una ca asta va fi ruinat. Până acum nu-i trimisese niciodată informaţii

bunicului ei, şi nici nu-şi folosise poziţia de aici pentru treburi clandestine. Dar de data asta simţea că trebuie s-o facă. Iar gândul că va fi amestecată într-un fel de complot o făcu să simtă o mare emoţie. Şi, la urma urmei, îşi spuse ea, fără astfel de intrigi şi taine, o groaznic de mare parte de bucurie se pierde. Mă întreb de ce mulţimea aceia s-a dedat la jafuri când nu era nevoie de jaf? Prostie.

— Pentru fratele tău ţinem doliu de o sută de zile? îl întrebă ea.

— Fetiţo, nu pot să-l plâng mai mult decât l-am plâns, îi spuse el, sleit de orice putere.

— Obiceiul e de o sută de zile. O să-i pregătim o înmormântare chinezească împreună cu Gordon Chen. Cincizeci de bocitoare profesioniste. Cu tobe şi cârâitori şi steaguri. Unchiul Robb o să aibă parte de o înmormântare de care să se pomenească peste ani şi ani. Aici nu facem economii. Apoi o să fii şi tu mulţumit după cum vor fi şi zeii.

— Nu se poate una ca asta, îi spuse el uluit. Nu e vorba de o înmormântare chinezească. Nu o să fie niciun fel de bocitoare profesioniste!

— Atunci cum o să-i aduci onorurile publice cuvenite mult iubitului tău frate şi să-i înalţi obrazul dinaintea poporului din Hong Kong? Bineînţeles că or să fie bocitoare profesioniste. Nu suntem noi Nobila Casă? Să ne pierdem obrazul dinaintea celor mai amărâţi culi? În afară că, dacă nu facem asta, o să însemne fantastic de proaste purtări şi rău *joss,* şi nu se poate cu niciun chip!

— May-may, obiceiurile noastre nu-s aşa. Noi facem lucrurile astea cu totul altfel.

— Bineînţeles, îi replică ea veselă. Uite, asta spun şi eu, Tai-Pan. Tu te îngrijeşti de obrazul tău în faţa barbarilor, şi eu o să fac la fel în faţa poporului meu. O să ţin doliul o sută de zile, doar ca ceva personal, numai al meu, pentru că, bineînţeles, eu nu pot să apar în public nici la înmormântarea voastră, nici la funeraliile

chinezeşti. Am să mă îmbrac în veşminte albe, culoarea noastră de doliu. Am să comand să-mi facă o tăbliţă de pomenire şi, ca întotdeauna, am să mă prostern noaptea dinaintea ei. Şi apoi, după o sută de zile, dăm foc tăbliţei ca de obicei şi sufletul lui o să renască în deplină siguranţă ca de obicei, Tai-Pan, ăsta-i *joss*-ul. Zeii au avut nevoie acum de el, nu conteşte!

Dar el nu o mai asculta. Îşi storcea creierii ca să afle un răspuns: cum să lupte împotriva frigurilor şi cum să apere valea şi Hong Kong-ul împotriva lor.

Capitolul douăzeci şi opt

Trei zile mai târziu, Robb era înmormântat, lângă mormântul lui Karen. Prohodul l-a rostit Mauss, în biserica fără acoperiş, sub un cer senin, fără un nor. Erau de faţă toţi tai-panii, în afară de Wilf Tillman, care zăcea în nava depozit a firmei Cooper-Tillman, mai mult mort decât viu, doborât de frigurile din Happy Valley. Longstaff n-a fost la înmormântare. El, generalul şi amiralul porniseră spre Canton, însoţiţi de flotă şi de navele transportoare de trupe, dimpreună cu toţi soldaţii valizi. Diareea şi dizenteria le decimaseră rândurile. *Nemesis* fusese trimisă înainte.

Sarah stătea în prima strană geluită grosolan. Îmbrăcată în negru, cu voal de doliu. Shevaun era şi ea în negru. La fel ca şi Mary, Liza, Tess şi celelalte femei. Bărbaţii erau îmbrăcaţi sobru şi năduşeau din belşug.

Struan se ridică în picioare ca să citească din Scriptură şi Shevaun îl urmări cu foarte mare atenţie. Cu o zi înainte îi transmisese condoleanţe, şi acum ştia că nu mai putea să-l ajute cu nimic. Într-o săptămână, două, totul va reintra în cursul normal. Acum, când Robb murise, trebuia să-şi refacă planurile. Îşi pusese în gând să se căsătorească repede şi să-l ia de aici mai întâi la Washington, pentru ca să-i întâlnească pe mai-marii de acolo, apoi la Londra, unde-l aştepta parlamentul, având în plus atuurile relaţiilor cu America. Apoi, mai târziu, aveau să se întoarcă înapoi la Washington. Acum însă planurile trebuiau amânate, fiindcă ştia că Struan nu putea pleca până când Culum nu va fi în stare să preia el conducerea aici.

În acelaşi timp cu funeraliile pline de pioasă tăcere, cu oamenii în doliu negru de la Happy Valley şi cu procesiunea de-a lungul Drumului

Reginei către cimitir, o altă procesiune de chinezi, îmbrăcaţi în alb, se scurgea cu o zarvă asurzitoare pe uliţele întortocheate din Tai Ping Shan, înălţând zeilor strigăte care le aduceau la cunoştinţă imensa pierdere a Nobilei Case, mulţimea chiuind, gemând, văicărindu-se şi rupându-şi hainele, în sunetul asurzitor al bătăilor de tobă. Şi gloata din Tai Ping Shan era adânc impresionată de purtările Tai-Panului şi de generozitatea casei sale. Poziţia lui Gordon Chen crescu şi mai mult o dată cu obrazul pe care şi-l câştigase părintele său dinaintea lor, fiindcă niciunul dintre locuitorii de pe colină nu şi-ar fi închipuit că acesta le va cinsti în acest chip zeii şi obiceiurile. Şi nu pentru că Gordon Chen ar mai fi avut nevoie ca cineva să-i cinstească obrazul şi mai mult. Nu era el oare cel mai mare stăpân din Hong Kong, şi nu se întindeau tentaculele afacerilor sale în toate direcţiile? Nu era el stăpânul celor mai multe case? Al serviciului de lectici? A trei spălătorii? A paisprezece sampane de pescuit? Două spiţerii? Şase restaurante? A nouăsprezece lustragerii? A prăvăliilor de haine şi de încălţăminte, a celor ce vindeau cuţite? Şi nu ale lui erau şi cele cincizeci şi una de procente de la primul atelier de bijuterii, cu meşteri pricepuţi din Kwantung atât în arta bijuteriilor, cât şi în cea a sculpturii în lemn?

Şi toate astea în afară de vastele lui afaceri financiare. Aiii iaaa! Şi ce cămătar! De necrezut! Era atât de bogat încât împrumuta bani cu un procent şi jumătate mai puţin decât era obiceiul şi monopolizase toată piaţa. Şi se mai zvonea că era tovarăş cu Tai-Panul însuşi, şi că o dată cu moartea unchiului său barbarul o să-i parvină alte imense bogăţii.

Iar în sânul Triadei, Gordon Chen nu mai avea nevoie să i se întărească poziţia. Toţi ştiau cine era şi toţi îl ascultau fără crâcnire. În plus, toţi cei ce aparţineau Triadei şi se ocupau cu construcţiile, serviciul de hamali, salubritatea, adunatul

pământului de noapte, pescuitul, restaurantele, negustoria ambulantă, spălătoriile, serviciile de servitori, culii, aveau nevoie să împrumute bani din când în când, aveau nevoie de case în care să locuiască. În consecinţă şi aceştia erau îndureraţi că unchiul barbar al conducătorului lor murise, aşa încât cu mare bucurie au dăruit un tribut suplimentar pentru o săptămână. Ştiau ei că era înţelept să fii de partea Tai-Panului din Tai Ping Shan, ştiau că o parte a acestui tribut se va duce pe ofrande oferite zeilor – purcei fripţi, prăjituri, dulciuri, bomboane, fripturi fără număr, homari şi crevete, peşti şi crabi aduşi cu sampanele, pâine şi munţi de orez. Şi mai ştiau că de îndată ce zeii se vor uita cu bunăvoinţă la toate aceste bunătăţi, ofrandele vor fi împărţite, şi că şi ei se vor bucura de ele spre saturarea chiar şi a celor mai flămânzi.

Aşa că toţi se jeluiau laolaltă cu bocitoarele, bucurându-se imens de tragedia morţii, binecuvântându-şi propriul *joss* că ei erau încă în viaţă ca să poată să jelească, să mănânce, să facă dragoste, să adune bani, ca să ajungă, cu puţin *joss,* la fel de bogaţi şi ei, şi astfel să ajungă ca la moarte să se bucure de un obraz la fel de colosal dinaintea tuturor vecinilor lor.

Gordon Chen urma cortegiul. Era foarte solemn, îşi sfâşia veşmintele, dar cu mare demnitate, şi striga în gura mare către zei, arătându-le ce pierdere imensă suferise, în urma lui venea regele cerşetorilor, şi în felul acesta fiecare mai dobândea puţin obraz dinaintea comunităţii. Iar zeii zâmbeau.

După ce groapa fu umplută cu pământ uscat, nerodnic, Struan o însoţi pe Sarah până la cuter.

— Diseară vin şi eu la bord, îi spuse el.

Fără să-i răspundă un cuvânt, Sarah se aşeză la pupa bărcii, şi se întoarse cu spatele la insulă. Când cuterul se îndreptă spre larg, Struan porni spre Happy Valley. Cerşetori şi culi cu lectici

împânzeau tot drumul. Dar pe Tai-Pan nu-l supărară cu nimic: continua să-i plătească lunar tribut regelui cerşetorilor. Struan îl văzu pe Culum lângă Tess în mijlocul întregului clan Brock. Se apropie de grupul lor şi-şi ridică politicos pălăria în faţa doamnelor. Se uită la Culum.

— Culum, vii să mă însoţeşti puţin?

— Bineînţeles, spuse acesta.

De când se întorseseră, nu ajunsese să stea de vorbă cu taică-său, în orice caz nu abordaseră problemele principale: în ce mod moartea unchiului Robb va afecta planurile lor de dinainte, când va deveni oficială logodna. Nu mai era niciun secret că la Whampoa, pe când se retrăgeau de la Canton, Culum ceruse în mod oficial mâna lui Tess, cerere acceptată cu severitatea cuvenită. Aşa cum nu mai era niciun secret că, datorită tragediei venite pe neaşteptate, intenţia de a anunţa oficial logodna fusese amânată.

Struan îşi ridică din nou pălăria şi se îndepărtă, însoţit de Culum. Mergeau tăcuţi, cu paşi mari. Ceilalţi, care-i văzuseră împreună cu familia Brock, clătinau din cap fără să poată să-şi stăpânească uluirea că Brock fusese de acord cu această căsătorie care nu putuse încolţi decât în mintea Tai-Panului.

— 'Neaţa, Mary, salută Struan când Mary Sinclair se apropie de el, însoţită de Glessing şi Horatio; fata arăta sleită de puteri, ca încercată de boală.

— Bună dimineaţa, Tai-Pan. După-amiază pot să trec să-ţi fac o vizită? Poate că poţi să-mi acorzi câteva minute.

— Sigur. Pe la apusul soarelui? La mine acasă?

— Mulţumesc. Nu pot să-ţi spun ce rău îmi pare de… de această pierdere.

— Da, interveni şi Glessing. Mare nenorocire.

În ultimele săptămâni începuse să-l aprecieze tot mai mult pe Struan. La naiba, unul care a fost în marina regală, băiat de pulberărie la Trafalgar, era

demn de tot respectul. Cristoase! Când Culum îi spusese amănuntele astea, îl întrebase: „Pe ce navă?” şi fusese uluit când Culum îi spusese: „Nu ştiu, nu l-am întrebat!” Se gândise atunci dacă nu cumva Tai-Panul fusese pe nava tatălui său. Îi stătea pe limbă să întrebe, dar nu putea, deoarece Culum îi făcuse acele mărturisiri numai lui. În particular.

— Tare-mi pare rău, Tai-Pan.

— Mulţumesc. Cum îţi mai merg treburile?

— Bine, mulţumesc. Afurisit de multă treabă de făcut, asta-i!

— Cred că ar fi o idee bună să lansezi ancore grele de fund pentru furtună destinate navelor mari.

Glessing deveni deodată foarte atent.

— Simţi că vine vreo furtună?

— Nu. Dar suntem în sezonul taifunurilor. Uneori se arată mai repede, alteori mai târziu.

— Mulţumesc pentru idee. Am să mă apuc să le pun începând din după-amiaza asta.

Al naibii de deştept, îşi spuse Glessing. Omul ăsta îşi poartă pe umeri bine tragedia. Şi-i un marinar dintre cei mai pricepuţi care au navigat vreodată pe mare. Pentru Mary e omul cel mai minunat şi părerea ei are mare preţ, la naiba. Şi datorită lui, flota noastră, Dumnezeule Cristoase, o să plesnească acuşi Canton-ul, în numai câteva zile, să-i înveţe minte pe diavolii ăia care au incendiat colonia. Fir-ar al dracului şi amiralul ăla! De ce afurisitul nu-mi dă înapoi comanda navei? Mă întreb dacă aş avea curaj să-l rog pe Tai-Pan să pună o vorbă bună pentru mine.

— O să vă alăturaţi şi dumneavoastră flotei?

— Nu ştiu. Struan se uită la Horatio. Flăcăule, când te-ai întors?

— Azi-noapte, Tai-Pan. M-a trimis Excelenţa sa ca să-l reprezint la înmormântare. Sunt bucuros să vă pot saluta. Cu primul flux, plec înapoi.

— Frumos din partea lui, şi amabil din partea dumitale. Te rog transmite-i salutările mele.

Era foarte îngrijorat şi voia să afle care e starea Înălţimii sale.

— Nu prea rea. E la bordul navei *China Cloud.* De ce nu te duci să-i faci o vizită? Cred că şoldul e atins, dar nu poţi şti exact atât de devreme dacă va avea de suferit după aia. Mary, ne vedem mai târziu.

Îşi ridică din nou pălăria, şi el şi Culum îşi luară la revedere de la cei trei. Struan se întrebă ce voia Mary. Bănuiesc că vrea să-mi spună despre copii. Sper să nu se fi întâmplat nimic. Ce-i între Horatio şi Glessing? Par atât de încordaţi şi puşi pe harţă!

— Pot să vă conduc la hotel, domnişoară Sinclair? îi spuse Glessing. V-ar face plăcere să luaţi masa cu mine la arsenal?

— George dragă, mie mi-ar face plăcere, spuse Mary, dar Horatio nu cred că va putea să vină şi el cu noi. Şi înainte ca Horatio să poată adăuga ceva, ea continuă: Scumpul meu frate mi-a spus că i-ai cerut în mod oficial mâna mea, în vederea căsătoriei.

Glessing tresări.

— Ăăăă… da, sigur. Sper… da, sigur.

— Îmi face plăcere să-ţi mărturisesc că am acceptat.

— O, Zeus! Exclamă Glessing şi-i luă mâna şi i-o sărută. O, Mary, jur pe Dumnezeu, jur pe Zeus! Jur…

Se întoarse să-i mulţumească lui Horatio. Fericirea i se risipi de îndată.

— Dumnezeule, Cristoase, ce s-a întâmplat?

Horatio se uita cu o privire încărcată de ură la sora lui. Se sili să schiţeze un zâmbet strâmb, dar nu reuşi să-şi mute privirea de la ea.

— Nu-i nimic.

— Nu eşti de acord? vocea lui Glessing sună tăios.

— Ba bineînţeles, sigur că da, nu-i aşa, iubitul meu frate? interveni pe dată Mary.

— E… e foarte tânără şi…

— Dar eşti de acord, nu-i aşa? Şi o să ne căsătorim la trei zile după Crăciun. Dacă asta îţi convine şi ţie, George.

Glessing îngheţă când văzu duşmănia deschisă dintre frate şi soră.

— Horatio, ţie îţi convine?

— Horatio, sunt sigură că Tai-Panul va aprecia cum se cuvine faptul că eşti de acord.

Mary era bucuroasă că se hotărâse să se căsătorească cu George. Acum nu mai trebuia decât să scape de copil. Dacă May-may nu o putea ajuta, atunci nu-i rămânea decât să-l roage pe Tai-Pan s-o ajute la rândul lui pentru datoria pe care o avea faţă de ea.

— Eu primesc propunerea lui George, rosti ea cu un fel de provocare, reuşind să-şi ascundă teama.

— Atunci la naiba cu voi amândoi! izbucni Horatio şi se îndepărtă cu paşi mari.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu el? Asta înseamnă că e de acord cu căsătoria? Sau că nu e de acord? o întrebă Glessing uluit.

— Dragul meu George, e de acord. Nu-ţi mai face griji. Şi te rog să mă ierţi că am precipitat lucrurile aşa deodată, dar am vrut să ne lămurim acum.

— Nu, Mary, te rog, şi-mi pare rău. Dar nu mi-am închipuit că fratele tău e atât de duşmăneşte pornit împotriva acestui pas. Dacă mi-ar fi trecut prin minte măcar o clipă una ca asta… păi, nu m-aş fi grăbit nici eu aşa.

Bucuria de a fi acceptată cererea lui era acum ştirbită de expresia chinuită pe care o văzu pe faţa lui Mary. Ca şi de supărarea, ce nu-l slăbise o clipă, de a nu fi cu flota lui. Afurisit fie amiralul! Dar-ar boala în slujba aceasta care mă leagă de ţărm, dar-ar boala în Sinclair! Cum naiba de mi-a

putut place vreodată ticălosul ăsta? Cum de-şi îngăduie să fie atât de bădăran?

— Sunt atât de bucuroasă, George, că eşti cu mine aici, o auzi el pe Mary spunând.

O văzu cum îşi şterge câteva lacrimi, şi fericirea îl invada din nou. De n-ar fi avut slujba asta care-l ţine legat de ţărm, n-ar fi avut atâta vreme la dispoziţie ca s-o petreacă în tovărăşia fetei. Îşi binecuvântă norocul! Ea fusese de acord să se căsătorească cu el şi altceva nu mai conta. O prinse de mână.

— Fără lacrimi de-acum! îi spuse el. E cea mai frumoasă zi din viaţa mea, şi o să luăm masa împreună şi o să sărbătorim evenimentul. Şi vom lua şi cina împreună, fiecare prânz şi fiecare cină de acum încolo. Luna viitoare anunţăm public căsătoria noastră. De acum încolo eu am să am grijă de tine. Şi dacă te mai supără cineva, o să aibă de furcă cu mine, Dumnezeule Cristoase!

Struan şi Culum stăteau în biroul factoriei la un pahar de brandy. O încăpere vastă, cu podelele de piatră. O masă de tec lustruit, felinare de navă, un barometru în suspensie cardanică lângă uşa tot din tec, pe pereţi picturi de Quance, fotolii şi o sofa din piele bine întreţinută, mirosind plăcut.

Struan stătea lângă fereastră şi se uita spre radă. Întinderea aceea de apă liniştită părea pustie fără flota marinei regale şi navele transportoare de trupe. Iar dintre clipere, nu mai rămăseseră decât *China Cloud* şi *White Witch.* Mai erau doar câteva nave comerciale care nu făcuseră încă rost de încărcătură suficientă pentru a porni în călătoria spre ţară, şi puţinele nave abia sosite cu provizii comandate din anul precedent. Culum cercetă un tablou ce atârna deasupra căminului. Portretul unei chinezoaice tinere, din cele ce trăiau pe bărci, cu o pelerină pe ea. Fata era uimitor de frumoasă. Sub braţ ţinea un coş, şi zâmbea. Culum se întrebă dacă nu cumva zvonurile erau adevărate şi modelul

fusese chiar iubita tatălui său ce locuia la numai câteva sute de iarzi mai încolo.

— Acum nu mai pot pleca de aici, aşa cum am plănuit noi la început. Am hotărât să mai stau, spuse Struan fără să se întoarcă de la fereastră.

Culum simţi o undă de dezamăgire.

— Aş putea să mă descurc. Sunt sigur că aş putea.

— Bineînţeles… cu timpul.

Culum se minună şi acum de isteţimea prietenului său Gorth. Cu o seară înainte, pe duneta cliperului *White Witch,* Gorth îi spusese: „Bătrânul meu prieten, ţine minte cuvintele mele. Acum nu se mai gândeşte să plece, nici în ruptul capului. Pariu pe ce vrei că o să te cheme la el şi o să-ţi spună că nu mai pleacă. O chestie groaznică ce-ţi spun eu acum, dar tu şi cu mine o să trebuiască să aşteptăm după copite de cai morţi.” „Dar singur, Gorth, n-am să fiu în stare să mă descurc de unul singur. În orice caz nu ca Tai-Pan, şi nicidecum singur.” „Ba bineînţeles că ai să te descurci, Cristoase Dumnezeule! Păi dacă o să ai nevoie de o mână de ajutor, da’ io nu cred că o să ai, păi io am să te ajut cât ai tu nevoie. Ba şi tata. La urma urmei, Culum, de-acum eşti din familie. Bineînţeles că ai să te descurci, Cristoase! Dar dacă ai să-i spui una ca asta, Tai-Panul o să-ţi spună: Bineînţeles, cu timpul!” „Şi chiar crezi că aş putea să mă descurc?” „Păi fără-ndoială, câtu-i lumea asta. Ce-i atât de greu, ei? Doar cumperi şi vinzi, şi compradorul tău riscă mai mult. Navele-s nave, ceaiu-i ceai, iar opiu-i opiu. Tai-Panul, el doar porunceşte. Asta-i tot. Îţi trebuie doar bun simţ. Păi ia vezi cum te-ai descurcat tu cu gorganul! Ai luat înţeleaptă hotărâre. Tu ai hotărât, nimeni altul. Şi tot tu l-ai făcut să-şi calce pe inimă şi să vorbească cu tata despre Tess, iar tata l-a silit să-ţi ofere ţie şi lui Tess un port sigur.” „Poate că m-aş putea descurca cu Nobila Casă dacă totu-i în regulă. Da’ nu şi cu Longstaff, cu războiul, cu Jin-

qua.” „Astea n-au nicio importanţă. Războiul ăsta tot nu e în mâna noastră, chiar dacă tac-tu se preface că-i altfel. Iar cât priveşte pe vulpea aia bătrână de Jin-qua, eu pot să te ajut să-l pui pe maimuţoi la locul lui. Nu, Culum, o să fim siliţi să aşteptăm mult şi bine până-şi dau ei duhul, şi-i groaznic să tot aştepţi când eşti tânăr şi ai atâtea idei în cap şi câte altele. Şi dacă ne-ar da nouă frâiele acum, ce-ar fi rău în asta? Tac-tu şi taică-mio o să ne apere spatele acolo în ţară şi la cel mai mic semn fuga la ei să ne ajute. Nu ca şi cum ne-am fi scuturat de ei de tot. Tot firma lor o să fie, bineînţeles. Dar ei n-o să socotească aşa. Amândoi au apă de mare în loc de creier. Să ţină ei totul numai pen’ ei, şi numai atunci simt şi ei ce e aia fericire. O să te ţină la o parte cu chestia aia a lui că mai ai nevoie de experienţă… Încă doi-trei ani acolo, dar asta înseamnă niciodată…”

Culum îşi privi tatăl din spate.

— Tai-Pan, aş putea să mă descurc.

Struan se întoarse deodată spre el.

— Şi cu Longstaff? Şi cu Jin-qua şi cu războiul?

— Dar de război nu te ocupi tu, nu-i aşa?

— Nu. Dar dacă nu avea cine-l conduce, Longstaff ne-ar fi dus de râpă cu ani şi ani în urmă.

— Dacă ar trebui să pleci, doar nu înseamnă că ţi-ai spălat mâinile şi nu te mai interesează ce se întâmplă cu firma. Dacă se iveşte ceva cu care nu m-aş putea descurca aş da fuga imediat după tine să te întreb ce să fac.

— Fiule, când am să plec, tu trebuie să ai depline puteri. O scrisoare face şase luni de zile până în ţară şi-napoi. În vremea asta se pot întâmpla multe. Ai nevoie de experienţă. Încă nu eşti pregătit să preiei tu conducerea.

— Şi când am să fiu?

— Asta depinde numai de tine.

— Mi-ai promis că după ce unchiul Robb conduce un an, am să fiu eu Tai-Pan.

— Da, dacă vei fi în stare. Şi nu eşti în stare s-o faci acum, ca eu să pot pleca după cum am chibzuit mai înainte. Brock şi Gorth or să te înfulece cu fulgi cu tot.

Da, îşi spuse Culum, Gorth a avut din nou dreptate. Copite de cai morţi.

— Prea bine. Şi cum pot dovedi că sunt în stare să conduc?

— Fiule, nu trebuie să faci nimic mai mult decât ceea ce faci. Ai încă nevoie de experienţă. Doi ani,… poate trei. O să-ţi spun eu când voi fi convins de asta.

Culum pricepu că chiar dacă se certau acum tot nu avea nimic de câştigat.

— Vrei să preiau eu sectorul unchiului Robb?

— Da. Dar deocamdată nu comanzi nimic, nu vinzi nimic, nu dai afară pe nimeni fără acordul meu. Am să-ţi predau o scrisoare completă cu instrucţiuni. Ajută-l pe Vargas să evalueze pierderile noastre în colonie şi pune registrele în ordine.

— Când crezi că se cuvine să facem publică logodna noastră?

— Ai discutat asta cu Brock?

— Numai când l-am întâlnit la Whampoa. El a propus seara solstiţiului de vară.

Struan îşi aminti deodată de Scragger şi cele spuse de el despre Wu Kwok: că acesta din urmă putea fi surprins într-o ambuscadă la Quemoy, în noaptea solstiţiului de vară. Acum ştia că nu avea de ales şi că trebuia să rişte, bazându-se pe presupunerea că Scragger spusese adevărul, şi deci urma să pornească pe urmele lui Wu Kwok. Cu Wu Kwok mort, un pericol mai puţin pentru Culum. Şi cum rămânea cu celelalte trei jumătăţi de monedă? Ce alte servicii machiavelice o să-i ceară? Şi când? Se uită la calendarul care stătea pe biroul lui. Era 15 iunie. Până în noaptea solstiţiului de vară mai erau şapte zile.

— Bine, rămâne pentru noaptea solstiţiului, dar numai o reuniune restrânsă. Doar cei din familie, adăugă el cu o fină ironie.

— Ne-am gândit şi la cadoul de nuntă pe care am dori să ni-l faci. A fost ideea lui Tess, şi-i înmână o hârtie lui Struan.

— Ce-i asta?

— Un jurământ solemn să uiţi trecutul şi să devenim prieteni. Şi urmează a fi semnat de toţi cei din familia Brock şi familia Struan.

— Deja am încheiat singura înţelegere pe care sunt dispus s-o închei cu cei doi, îi spuse Struan şi-i dădu hârtia înapoi.

— Gorth e de acord s-o semneze şi spune că şi taică-său o să semneze.

— Cristoase, Gorth o să semneze. Dar Tyler nici în ruptul capului nu va semna o astfel de hârtie.

— Dar dacă el acceptă, o să semnezi şi tu?

— Nu!

— Te rog!

— Nu!

— Copiii noştri vor aparţine şi familiei…

— Culum, m-am gândit foarte mult şi la copii, îl întrerupse Struan. Şi la o mulţime de alte lucruri. Mă îndoiesc foarte mult că aceşti copii ai tăi vor avea un unchi şi un bunic din partea mamei lor când vor fi destul de mari ca să priceapă ce relaţii ar putea avea cu ei.

Culum se îndreptă furios spre uşă.

— Culum, aşteaptă!

— Ai de gând să ne dăruieşti ceea ce-ţi cerem, ceea ce ne rugăm noi de tine să ne dăruieşti?

— Nu pot. Ceilalţi nu-ţi vor respecta niciodată cuvântul. Gorth şi Brock or să te vâneze…

Culum îi trânti uşa în faţă. Struan mai bău un pahar de brandy, apoi aruncă paharul în şemineu.

În noaptea aceea Struan rămase treaz în patul cel mare cu baldachin, alături de May-may. Ferestrele erau deschise să intre luna şi briza care aducea un

iz înviorător de apă sărată. În jurul plasei imense sub care era adăpostit patul, câţiva ţânţari încercau neobosiţi să găsească un loc de intrare, să ajungă la prada lor dinăuntru. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre europeni, Struan folosise întotdeauna o plasă de ţânţari. Jin-qua îl sfătuise aşa cu ani şi ani în urmă, spunându-i că e foarte bună pentru sănătatea omului.

Struan stătea şi se gândea mohorât la emanaţiile nopţii care aduceau malaria, îngrijorat că s-ar fi putut ca May-may şi el să le respire chiar în clipa aceea. Şi mai era îngrijorat în privinţa lui Sarah. Când o văzuse cu câteva ceasuri în urmă, îi spusese că e hotărâtă să plece cu prima navă.

— Nu eşti destul de întremată, îi replicase el. Nici Lochlin.

— Chiar şi aşa tot plecăm. Te îngrijeşti tu de cele necesare sau mă ocup eu? Ai o copie a testamentului lui Robb?

— Da.

— L-am citit şi eu. De ce să fii tu administratorul părţii sale ce i se cuvine din firmă şi nu eu?

— Sarah, asta nu-i treabă de femeie. Dar nu trebuie să-ţi faci niciun fel de griji. Vei primi ce ţi se cuvine până la ultimul penny.

— Tai-Pan, de treaba asta vor avea grijă avocaţii mei.

Îşi stăpâni cu un efort mânia.

— E sezonul taifunurilor. Moment cu totul rău ales pentru a porni spre ţară. Aşteaptă până în toamnă. Până atunci vă mai înzdrăveniţi amândoi.

— Plecăm imediat.

— Faci cum vrei.

Şi se duse să-l vadă pe Sergheiev. Rana rusului se inflamase, dar nu făcuse cangrenă. Deci mai existau speranţe. Apoi revenise la biroul lui şi-i scrisese o misivă lui Longstaff, spunându-i că auzise cum că piratul Wu Kwok va fi la Quemoy în noaptea solstiţiului de vară, că ar trebui să pună

nişte fregate să-l pândească, că el cunoştea foarte bine acele ape şi ar fi fost bucuros să conducă această expediţie dacă dorea asta şi amiralul. Îi trimise scrisoare lui Horatio. Şi, chiar înainte de a porni spre casă, apărură şi medicii militari care voiau să vorbească cu el. Îi spuseră că nu mai era niciun sâmbure de îndoială. Frigurile din Happy Valley erau de fapt malarie…

Se răsuci enervat în pat.

— Vrei să jucăm table? îl întrebă May-may, la fel de obosită ca şi el şi la fel de agitată.

— Nu, fetiţo, mulţumesc. Nici tu nu poţi dormi?

— Nu, nu conteşte, îi răspunse ea.

Era îngrijorată de starea Tai-Panului. Se purtase ciudat în ziua aceea. Şi mai era neliniştită din pricina lui Mary Sinclair. În acea după-amiază, Mary sosise devreme, înainte de întoarcerea Tai-Panului. Mary îi mărturisise totul în legătură cu copilul şi despre viaţa ei secretă la Macao. Chiar şi despre Horatio şi Glessing.

— Rău îmi pare, îi spusese Mary, numai lacrimi, vorbeau în mandarină, pe care o preferau amândouă în locul dialectului din Canton. Trebuia să-mi uşurez şi eu inima dinaintea cuiva. Şi nu e nimeni la care aş putea apela să mă ajute. Nimeni.

— Haide, Ma-ree, draga mea, o linişti May-may. Nu mai plânge. Întâi şi întâi bem şi noi nişte ceai, şi după aceea vedem ce e de făcut.

Şi s-au aşezat să bea ceaiul, şi May-may fu foarte uluită de felul de-a fi al barbarilor, cum priveau ei viaţa şi relaţiile sexuale.

— Şi de ce fel de ajutor ai tu nevoie?

— Ajutor ca… să scap de copil. Dumnezeule, de-acum mai-mai să se vadă!

— Şi de ce nu mi-ai spus în urmă cu săptămâni şi săptămâni?

— N-am avut curaj. Şi dacă n-aş fi forţat tratativele cu Horatio, nici acum n-aş fi avut curaj. Dar ce mă fac acum?

— De câtă vreme îl ai în pântece?

— De aproape trei luni, mai puţin o săptămână.

— Ma-ree, nu e prea bine. După două luni s-ar putea să fie tare primejdios. May-may cântări posibilităţile de rezolvare a problemei lui Mary şi pericolele pe care le-ar putea aduce. Am s-o trimit pe Ah Sam la Tai Ping Shan. Am auzit că e acolo o femeie ce se pricepe la buruieni şi s-ar putea să ne poată ajuta. Pricepi că s-ar putea să fie foarte primejdios?

— Da. Dacă poţi să mă ajuţi, am să fac orice. Auzi? Orice!

— Eşti prietena mea. Prietenii trebuie să se ajute unul pe celălalt. Dar nu trebuie, nu trebuie să sufli o vorbă nimănui.

— Jur în faţa lui Dumnezeu.

— Când o să am buruienile, o s-o trimit pe Ah Sam la servitoarea ta Ah Tat. Ai încredere în ea?

— Da.

— Ma-ree, când e ziua ta de naştere?

— De ce?

— Pentru că astrologul trebuie să găsească o zi de bun augur pentru luarea leacului, bineînţeles.

Mary îi spuse ziua şi ora naşterii.

— Şi unde ai să iei leacul? Nu poţi să-l iei nici la hotel, nici… aici. O să treacă zile întregi până să-ţi revii.

— La Macao. Mă duc la Macao. La… la casa mea. Acolo sunt în siguranţă. Acolo am să fiu în siguranţă, da.

— Draga mea, leacurile astea nu au întotdeauna şi efect. Şi nici nu-s uşor de suportat.

— Nu mi-e frică. O să-şi facă lucrarea. Trebuie să şi-o facă, mai spuse Mary.

May-may se foi în pat.

— Ce-ai păţit? o întrebă Struan.

— Nimic. S-a mişcat pruncul.

Struan îşi puse palma pe uşoara rotunjime a pântecului ei.

— Să aducem un doctor să se uite la tine.

— Nţţţ, Tai-Pan, mulţumesc, nu conteşte. Să nu am de-a face cu niciunul dintre diavolii ăia de barbari, mulţumesc. Şi în privinţa asta am să fiu ca de obicei – chinezoaică.

May-may se întinse liniştită pe spate, satisfăcută cu copilul ei, tristă pentru Mary.

— Ma-ree nu arată prea bine, aşa-i? îl încercă ea.

— Nu. Şi fata aia are ea ceva în mintea ei. Ţi-a spus cumva despre ce e vorba?

May-may nu voia să mintă, dar nici nu-i convenea să-i spună lui Struan ceea ce nu-l privea pe el de fapt.

— Cred că e îngrijorată de fratele ei.

— Ce-i cu el?

— Mi-a spus că ea vrea să se mărite cu omul acela Glessing.

— A, pricep.

Struan înţelesese că Mary venise la ei în primul rând ca să se întâlnească cu May-may şi nu cu el. Mai că nici nu apucase să vorbească cu ea, doar atât că-i mulţumise pentru că-i dusese copiii la Macao.

— Bănuiesc că Horatio nu-i de acord şi ea doreşte cumva ca eu să vorbesc cu el. Pentru asta a venit?

— Nu. Fratele ei e de acord, îi răspunse May-may.

— Ciudat.

— De ce? Glessing e un om atât de rău?

— Nu, fetiţo, ci numai pentru faptul că Mary şi Horatio au fost foarte apropiaţi ani în şir. Fără ea aici, o să se simtă foarte stingher. Struan se întrebă ce-ar fi spus May-may dacă ar fi ştiut despre casa aceea tainică a ei din Macao. Arată probabil atât de rău acum pentru că îşi face griji în privinţa lui.

May-may nu spuse nimic, dar clătină tristă din cap, gândindu-se la necazurile ce se ivesc între un bărbat şi o femeie.

— Şi ce se mai aude cu tinerii îndrăgostiţi? îl întrebă ea, încercând să afle ce îl supăra cu adevărat.
— E în regulă. Struan nu-i mărturisise niciodată ce-şi spuseseră el şi Brock.
— Te-ai hotărât ce ai de făcut cu frigurile astea drăceşti?
— Încă nu. Cred că ar trebui să pleci la Macao.
— Da, sigur, te rog, Tai-Pan, dar nu înainte de a te hotărî cu privire la Hong Kong.
— Aici e prea periculos acum să mai rămâi. N-aş vrea să păţeşti ceva şi tu.
— *Joss!* îi replică ea, ridicând din umeri. Bineînţeles *feng shui*-ul nostru e minunat de prost! Îşi puse mâna pe pieptul lui, îl mângâie şi apoi îl sărută uşor. Odată mi-ai spus că înainte de a te hotărî în privinţa unei Tai-tai, ai trei lucruri de împlinit. Despre două ştiu. Care e al treilea?
— Să las Nobila Casă în nişte mâini sigure, îi spuse el.
Apoi îi relată ce spusese Brock şi despre cearta lui cu Culum chiar din ziua aceea. Ea rămase multă vreme pe gânduri, cumpănind implicaţiile celei de-a treia probleme de rezolvat. Şi pentru că rezolvarea era atât de simplă, o ascunse în adâncul inimii sale şi spuse cu totală inocenţă:
— Eu ţi-am spus că în primele două cazuri am să te ajut, şi am să mă gândesc la cea de-a treia problemă. Dar asta pe mine mă depăşeşte. Aici eu nu te pot ajuta, indiferent cât de mult aş dori s-o fac.
— Mda, făcu Struan. Nu ştiu ce să fac. Şi cred, adăugă el mai apoi, că nu e decât un singur răspuns.
— Să ucizi pentru asta nu e înţelept, îi spuse ea cu fermitate. Foarte neînţelept şi primejdios. Familia Brock se aşteaptă la una ca asta. Şi nu numai ei, toată lumea. Şi rişti să te aştepte răzbunarea legilor voastre groaznice care atât de prosteşte cer ochi pentru ochi, dacă mai ai ochi, şi

asta-i nebunie de-a binelea. Şi atunci la ce mai slujeşte bogăţia, heya? Tai-Pan, nu trebuie să faci una ca asta. Şi te sfătuiesc să le dai de nunta lor fiului şi noii tale fiice darul pe care ţi-l cer.

— Cristoase Dumnezeule! Nu pot să fac una ca asta. E ca şi cum i-aş reteza beregata lui Culum cu mâna mea.

— Chiar şi aşa, eu tot te sfătuiesc s-o faci. Şi te mai sfătuiesc să fii de acord cu o nuntă făcută într-o minunată grabă.

— Nici nu se pune problema, explodă el. Ar fi de prea mult prost gust, o insultă a memoriei lui Robb, ridicol.

— Tai-Pan, sunt cu toată inima de acord cu asta, spuse ea. Da' eu parcă îmi amintesc că, după obiceiurile barbarilor, care o dată, în fine, se iau după înţeleptul obicei chinezesc, fata vine în casa bărbatului ei. Şi nu pe de-a inversul, heya? Şi aşa, cu cât mai imediat fata lui Brock scapă de sub mâna lui Gorth, cu atât mai imediat fiul tău scapă de sub controlul familiei Brock.

— Cum?

— Aiii iaaa cum! De ce-i fiul tău nebun la cap acum? Fiindcă doreşte minunat de mult să se culce cu ea! şi ea ridică glasul când Struan se săltă în capul oaselor în pat. Ei, acum hai să nu ne certăm, ci ascultă-mă şi tu pe mine şi apoi am să fiu şi eu ascultătoare. De asta-i el atât de nebun la capul lui – fiindcă bietului băiat noaptea în patul lui îi e frig, se zvârcoleşte şi n-are cine-l linişti. Asta-i treaba. Tu de ce nu vorbeşti deschis, heya? Eu vorbesc deschis. Băiatu-i încins nebuneşte. Şi stă şi ascultă cu limba scoasă la vorbele aiurite ale lui Gorth. Şi eu, dacă aş fi în locul lui, şi eu aş face la fel pentru că fratele are putere asupra surorii lui! Dar ia lasă-l pe fiul Culum să pună mâna pe fată, o să mai stea el să piardă ceasuri după ceasuri afurisite ascultându-l pe fratele Gorth? Cristoase, nici vorbă. O să-şi petreacă toate minutele lăsate de la Dumnezeu în pat, jucându-se cu ţâţele şi sleindu-şi

puterile, făcând copii, şi n-o să mai sufere să-l deranjeze cineva, fie Brock, fie Gorth, fie chiar tu! May-may se uită dulce la el. Ei, nu-i aşa?

— Ba da, îi răspunse el. Te iubesc pentru viclenia ta.

— Mă iubeşti fiindcă ştiu să te înfurii de tot, dar după aia te şi bag în pat, te bag în pat până nu mai poţi! May-may râse, foarte încântată de sine. Apoi, pune-i să-şi facă şi ei o casă. De mâine. Fă-i să se gândească numai la asta şi n-o să mai aibă timp de terchea-berchea ăla caraghios de Gorth. E tânără fata, da? Atunci gândurile pentru casa ei proprie o să-i umple fantastic de mult mintea. Asta o să-i supere pe cei din familia Brock şi o să se gândească şi ei la ce fel de casă să le facă şi o să vrea să hotărască ei pentru ea şi ea o să se înfurie şi o să se apropie mai mult de tine decât de ei, pentru că tu i-ai oferit o casă. Gorth o să se opună absolut unei căsătorii imediat, şi asta o să-l facă pe Culum să se întoarcă împotriva lui fiindcă îi ia… cum spuneţi voi? – calul de sub nas…

— Caşcavalul de sub nas! Struan o luă încântat în braţe. Eşti chiar fantastică. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta şi singur. Săptămâna viitoare e altă licitaţie de terenuri. Am să-ţi cumpăr un teren lângă mare. Pentru că eşti înţeleaptă.

— Ha! Crezi tu că eu îmi apăr bărbatul pentru un teren împuţit la Hong Kong! Un teren mizerabil la periferie? Pentru nişte taeli de argint? Pentru pietre de jad? Da’ ce crezi tu că e nepreţuita de T’Chung May-may, heya? O biată curvă mizerabilă de care trag câinii?

Şi continuă să-i facă în felul ăsta capul calendar, şi doar cu mare silinţă îi îngădui s-o potolească, mândră că, în fine, îl făcuse să înţeleagă care e valoarea terenurilor pentru o fiinţă civilizată, şi recunoscătoare că el îi cinstise în asemenea măsură obrazul încât se prefăcuse că nu ştie cât de încântată era ea acum.

În cameră se lăsă liniştea, auzindu-se doar un slab bâzâit de ţânţari.

May-may se făcu covrig lângă Struan şi îşi întoarse gândurile spre soluţionarea celei de-a treia probleme. Se hotărî să se gândească la asta în mandarină, şi nu în engleză, pentru că nu cunoştea destule cuvinte cu sensurile lor exacte. Adică „nuanţele”, se gândi ea. Cum să spui asta în limba barbarilor? Sau „rafinament”? Soluţia celei de-a treia probleme avea nevoie de adevărate nuanţe chinezeşti şi de un perfect rafinament.

Şi soluţia e atât de încântător de simplă, îşi spuse ea fericită. Să-l asasinăm pe Gorth. Să aranjăm să-l asasinăm în aşa fel încât nimeni să nu se poată gândi că n-ar fi mâna piraţilor sau tâlharilor. Dacă treaba e aranjată în mod clandestin, în felul acesta una dintre primejdiile care-l ameninţă pe Tai-Pan ar fi înlăturată, iar Culum e ferit şi el de un viitor necaz evident. Iar tata Brock nu va putea face nimic pentru că el e legat mai departe de un jurământ de necălcat, uluitor şi de necrezut, cât poate fi de sfânt un astfel de jurământ. Atât de simplu. Dar şi plin de primejdii. Trebuie să fiu tare cu grijă. Dacă Tai-Panul meu descoperă vreodată, o să mă trimită dinaintea unuia dintre judecătorii aceia barbari – poate chiar dinaintea acelui revoltător Mauss! Şi Tai-Panul meu o să mă acuze chiar el, pe mine, adorata lui concubină. Şi am să fiu spânzurată. Cât de ridicol.

Chiar şi după atâta vreme, şi după atâta efort de a învăţa, după ce le-am deprins şi limba şi m-am silit să-i mai şi înţeleg, ei bine, unele atitudini ale barbarilor mă depăşesc cu totul. Ce caraghios să faci aceeaşi lege pentru toată lumea, şi pentru cei bogaţi şi pentru cei săraci. Atunci ce haz mai are să te chinui şi să transpiri să ajungi bogat şi puternic?

Ei, atunci care-i cea mai bună cale? se întrebă ea. Ştiu atât de puţine lucruri despre un asasinat. Cum se face? Unde? Când?

May-may rămase trează toată noaptea. Când se iviră zorile, se hotărâse asupra celei mai bune soluţii. După care adormi fericită.

Capitolul douăzeci şi nouă

Pe la mijlocul verii, Happy Valley fu cuprinsă de o desăvârşită disperare. Malaria continua să se întindă, dar epidemia nu avea o formă definită. Nu toată lumea din aceeaşi casă făcea boala. Nici măcar nu toate casele dintr-o anumită zonă nu erau atinse.

Culii nu se apropiau de Happy Valley până când soarele nu se ridica bine pe cer şi se întorceau la Tai Ping Shan înainte de lăsarea întunericului. Struan şi Brock şi toţi ceilalţi negustori erau la capătul puterilor. Nu le rămânea nimic de făcut decât să se mute, iar mutatul însemna dezastru. Dacă stăteau îi pândea un dezastru şi mai mare. Şi cu toate că erau mulţi cei care susţineau că malaria nu putea fi din pricina pământului otrăvit, a aerului infestat al nopţii, numai cei care dormeau în acea vale erau victimele ei. Cei cu frica lui Dumnezeu credeau, la fel ca şi Culum, că frigurile erau voinţa Domnului şi îşi dublară cererile către cel Atotputernic ca să-i ferească de ele. Cei fără credinţă ridicau din umeri, deşi erau la fel de îngroziţi, şi spuneau: *joss!* Şi firişoarele subţiri de familii care se refugiau pe nave se transformară în viitură, iar *Queen's Town* deveni un oraş pustiu.

Dar disperarea aceasta nu-l ajunse şi pe Longstaff. Se întorsese cu nava amiral de la Canton cu o seară înainte, îmbătat de succes, şi cum locuise numai la bord şi nu avea de gând să se mute în Happy Valley, ştia că era la adăpost de miasmele otrăvite ale nopţii. Obţinuse tot ceea ce-şi propusese la plecare, ba chiar mai mult. A doua zi după asedierea Canton-ului, cele şase milioane de taeli de argint cerute drept despăgubiri au fost plătite în întregime, aşa că anulase atacul. În schimb, ordonase pregătiri pe scară mare pentru războiul din nord. Şi de data asta nu se mai punea

problema să se lase oprit de cineva, nu înainte ca tratatul să fie ratificat. În câteva săptămâni vor sosi întăririle promise din India. Şi în clipa aceea întreaga armadă va porni spre nord din nou, către Pei Ho – Pekin – şi de data asta Orientul îşi va deschide porţile pentru totdeauna.

— Da, bineînţeles, absolut! chicoti Longstaff.

Stătea singur în cabinetul său de pe *Vangence,* admirându-se în oglindă.

— Într-adevăr, eşti foarte deştept, dragul meu, îşi spuse el cu voce tare. Cu adevărat. Mult mai deştept decât Tai-Panul, şi doar el e întruchiparea deşteptăciunii! Puse oglinda jos, îşi dădu cu colonie pe faţă apoi îşi aruncă privirea la ceasul de buzunar: în câteva minute trebuia să sosească şi Struan. Chiar şi aşa, nu e nevoie ca dreapta să ştie ce face stânga, ei? hohoti el.

Lui Longstaff aproape că nu-i venea să creadă că reuşise să rezolve atât de uşor cumpărarea seminţelor de ceai. În orice caz, îşi aminti el cu satisfacţie, Horatio a pus asta la cale. Mă întreb şi eu de ce-o fi omul ăsta atât de nenorocit pentru că soră-sa vrea să se mărite cu Glessing. Aş fi spus mai degrabă că e o căsătorie excelentă. E cam cenuşie şi mută, deşi la bal arăta de milioane. Dar afurisit noroc pe mine ca Horatio să-l urască pe Glessing, ei? Şi e un noroc afurisit şi faptul că urăşte comerţul cu opiu. Am fost tare deştept cum am reuşit să-i bag ideea în cap: un câştig în care am pus drept momeală înlăturarea lui Glessing.

— P’onoarea mea, Horatio, îi spusese el cu o săptămână în urmă la Canton, necurată treabă cu tot comerţul ăsta de opiu, ei? Şi totul se-ntâmplă pentru că trebuie să plătim ceaiul cu argint curat. E păcat că ceaiul nu creşte şi în India britanică, ei? Atunci nici n-ar mai fi nevoie de opiu. Pur şi simplu am scoate comerţul ăsta în afara legii, şi i-am cruţa pe păgânii ăştia în vederea unor planuri mai bune, ei? Să însămânţăm seminţele bunătăţii în locul acestui drog. Atunci şi flotele noastre vor

putea să se întoarcă în ţară şi o să trăim în pace şi linişte în vecii vecilor.

După două zile, Horatio îl luase deoparte şi-i prezentase emoţionat ideea de a dobândi seminţele de la chinezi şi apoi să le expedieze în India. Se arătase suficient de uimit ca să pară totul cum se cuvine, dar îi îngăduise lui Horatio să-l convingă de valoarea acestei idei.

— Dumnezeule, făcu el, dar cum vei pune tu mâna pe seminţe, Horatio?

— Uitaţi care-i planul meu. Am să discut, Excelenţa voastră, între patru ochi cu viceregele Ching-so. Am să-i spun că sunteţi pasionat de grădinărie, că aveţi de gând să transformaţi Hong Kong-ul într-o grădină. Şi am să-l rog să ne facă rost de cincizeci de livre de seminţe de mure, cincizeci de bumbac, orez de primăvară, camelii şi alte flori, laolaltă cu seminţe de ceai de mai multe soiuri. Asta o să-l facă să nu se mai gândească neapărat la ceai numai.

— Horatio, tipul nu e prost. O să-i treacă şi lui prin minte că doar câteva din plante vor creşte la Hong Kong, dacă vor creşte şi astea.

— Bineînţeles că aşa va fi. Dar o să pună totul pe seama prostiei barbarilor.

Horatio era de nerecunoscut de atâta entuziasm.

— Dar cum o să-l faci să păstreze secretul? Ching-so o să le spună şi mandarinilor despre tărăşenia asta… sau celor din Co-hong… iar aceştia or să le spună cu siguranţă negustorilor. Şi doar ştii de ce-s în stare piraţii ăştia care or să răstoarne cerul şi pământul să împiedice să se întâmple ceea ce propui tu. Şi fără îndoială ăştia or să vadă limpede ce gânduri ascunzi în spatele acestui pretext. Şi ce zici de Tai-Pan? Am credinţa că înţelegi că propunerea ta înseamnă să-l laşi pe el pe drumuri.

— Excelenţă, e destul de bogat de-acum. Trebuie să eliminăm odată viciul opiului. E datoria noastră.

— Da. Dar şi chinezii şi europenii se vor ridica fără şovăire împotriva unui astfel de plan. Iar când cei din Co-hong or să priceapă ce ai tu în minte, cum se va şi întâmpla, nu mai vezi tu seminţele de ceai.

Horatio rămase o clipă pe gânduri. Apoi spuse:

— Da. Dar dacă am să-i spun că în schimbul acestui serviciu pe care mi-l face – fiindcă doresc din inimă ca pe dumneavoastră, stăpânul meu, să vă văd fericit în faţa unui cadou neaşteptat ca acesta – eu, care voi număra lădiţele cu argint şi voi semna pentru ele, ei bine, s-ar putea să nu bag în seamă lipsa unei lădiţe, atunci putem fi siguri că va păstra taina şi nu va sufla nimănui nicio vorbă.

— Şi cam cât valorează o lădiţă din asta?

— Patruzeci de mii de taeli de argint.

— Dar tot acest tezaur aparţine guvernului Maiestăţii sale!

— Bineînţeles. În timpul negocierilor dumneavoastră îi puteţi asigura, aşa în particular, că trebuie să existe o lădiţă în plus care nu face parte din tributul oficial, aşa încât Coroana nu pierde nimic. Iar seminţele sunt de fapt darul dumneavoastră către guvernul Maiestăţii sale, sir. Şi voi fi onorat dacă veţi spune că aceasta a fost ideea dumneavoastră. Şi sunt sigur că a fost. Dumneavoastră doar mi-aţi spus ceva care mi-a pus mintea la contribuţie. Şi de drept se cuvine ca dumneavoastră să aveţi dreptul asupra ideii. Şi, la urma urmei, dumneavoastră sunteţi plenipotenţiarul.

— Dar dacă planul tău reuşeşte, nu numai că distrugi negoţul nostru cu China, ci şi viitorul dumitale. Treaba asta nu mi se pare deloc înţeleaptă.

— Opiul e un viciu cumplit, sir. Şi e justificat orice fel de risc pentru înlăturarea lui. Dar slujba mea depinde de succesul dumneavoastră, nu de opiu.

— Dacă ideea dă roade, atunci dumneata subminezi însuşi fundamentul Hong Kong-ului.

— Până când ceaiul acesta va ajunge să crească aşa ca lumea, vor mai trece ani mulţi. Sir, atâta vreme cât veţi fi în viaţă, Hong Kong-ul nu va fi ameninţat din pricina acestei acţiuni. Hong Kong-ul va fi şi pe mai departe principalul centru al comerţului cu Asia. Şi cine ştie ce se va mai întâmpla în atâţia ani?!

— Atunci trebuie să înţeleg că eu urmează să cântăresc împreună cu viceregele Indiei posibilităţile de creştere a ceaiului acolo?

— Cine altcineva, Excelenţă, poate duce la bun sfârşit această idee, ideea dumneavoastră?

Se lăsă greu convins şi-l preveni din nou pe Horatio asupra desăvârşitului secret ce trebuia păstrat. Chiar a doua zi Horatio îl informase fericit:

— Ching-so a fost de acord. Mi-a zis că în şase săptămâni, două luni, lădiţele cu seminţe vor fi expediate la Hong Kong, Excelenţa voastră. Şi ca totul să fie perfect din punctul meu de vedere, să-l trimiteţi pe Glessing de îndată în ţară. Cred că Mary e îndrăgostită de el. Păcat că nu îşi îngăduie un an de aşteptare pentru a fi cu adevărat convinsă că ştie importanţa pasului pe care-l face, timp în care să nu mai fie chiar mereu sub influenţa lui zi de zi…

Longstaff râse din nou de încercarea asta foarte transparentă a tânărului Horatio de a fi subtil. Se pieptănă, deschise uşa cabinei şi se duse în camera hărţilor. Căută printre hârtiile din safe şi găsi scrisoarea pe care i-o tradusese Horatio cu săptămâni în urmă… „De-acum nu mai avem nevoie de asta”, spuse el cu glas tare. Rupse scrisoarea în bucăţi, se aplecă prin hublou, aruncă hârtiile în mare, şi le urmări cum se îndepărtează plutind pe faţa apei. Poate că Glessing chiar ar trebui expediat în ţară. Fata e minoră şi Horatio se află într-o situaţie tare încurcată. Ei, bine, la asta

am să mă gândesc mai târziu. După ce seminţele vor fi în drum spre India.

Văzu barca cea mare a lui Struan apropiindu-se. Acesta stătea la mijlocul bărcii şi părea foarte serios. Gravitatea de pe chipul lui Struan îi aminti lui Longstaff de malarie. Ce naiba o să ne facem cu mizeria asta, ei? Asta duce de râpă toată strategia care am gândit-o pentru Hong Kong. Cum?

Struan se uita pe fereastra de la pupa, aşteptând calm ca Longstaff să termine ceea ce avea de spus.

— P'onoarea mea, Dirk, Ching-so parcă ştia că o să-i cerem şase milioane de taeli. Despăgubirea era şi pregătită. Până la ultimul penny. Şi tare şi-a mai cerut scuze pentru jefuirea coloniei. Mi-a spus că de vină erau anarhiştii aceia afurisiţi, triazii. A ordonat o cercetare amănunţită şi speră să fie în stare să-i zdrobească pentru totdeauna. Se pare că unul dintre conducătorii lor a fost prins. Şi dacă nici ei n-au să-l facă să vorbească, atunci nu va reuşi nimeni. Mi-a promis să-mi comunice de îndată numele celor din Triadă aflaţi aici.

Struan se întoarse de la fereastră şi se aşeză în unul din fotoliile adânci din piele.

— Will, foarte bine. Aş spune că ai făcut o treabă minunată. Minunată.

Longstaff se simţi foarte încântat.

— Trebuie să-ţi spun că totul a mers conform planului. Ah, că veni vorba, în legătură cu informaţiile trimise referitoare la piratul Wu Kwok. Eu aş fi preferat ca tu să conduci flotila, dar amiralul a fost de neînduplecat. A plecat singur.

— E dreptul lui. Să sperăm că va face o treabă bună în noaptea asta. Voi dormi mai liniştit dacă voi şti că diavolul acela s-a dus la fund.

— Bineînţeles.

— Acum trebuie să faci totul pentru salvarea Hong Kong-ului, Will. Numai tu poţi face asta, îi spuse Struan, rugându-se ca şi de data asta să

reuşească să-l convingă pe Longstaff să pună în aplicare planul pe care-l concepuse el în cele din urmă ca fiind singura şansă de a-şi salva pielea cu toţii. Cred că e momentul potrivit ca exact acum să ordoni abandonarea imediată a zonei de la Happy Valley.

— Pe sufletul meu, Dirk, strigă Longstaff, dacă fac una ca asta e ca şi cum aş ordona abandonarea Hong Kong-ului!

— *Queen's Town* e prins de malarie. Cel puţin la Happy Valley. Aşa că trebuie părăsit.

Consternat, Longstaff luă o priză de tabac.

— Nu pot eu ordona părăsirea oraşului. În felul acesta eu voi fi vinovat de toate pierderile.

— Da. Ai hotărât să foloseşti cele şase milioane de taeli pentru a-i despăgubi pe toţi cei care au avut de suferit.

— Doamne Dumnezeule! Nu pot face una ca asta! izbucni Longstaff. Banii aceştia aparţin Coroanei. Şi Coroana, numai Coroana poate hotărî ce-i de făcut cu ei!

— Ai hotărât că Hong Kong-ul e prea important pentru a risca să-l pierzi. Doar ştii că trebuie să acţionezi iute. E un gest pe măsura unui adevărat guvernator.

— Dirk, nu pot nici în ruptul capului. Cu niciun chip. Imposibil!

Struan se duse până la bufet, turnă sherry în două pahare.

— Tot viitorul tău depinde de asta!

— Da? De asta? Cum aşa?

Struan îi întinse un pahar.

— Toată reputaţia ta la Curte e legată de Hong Kong. Toată politica ta în Asia, şi asta înseamnă întreaga politică a Coroanei în Asia, e bazată pe Hong Kong. Bun! Fără un Hong Kong aflat în deplină siguranţă, guvernatorul său, acţionând în numele Maiestăţii sale, nu va izbuti să domine Asia aşa cum ar trebui. Şi fără un oraş ca lumea construit aici nu va exista niciun fel de siguranţă

nici pentru tine, nici pentru Coroană. Happy Valley a murit. Aşa că trebuie ridicat iute de tot un alt oraş. Struan gustă băutura şi o savură pe îndelete. Dacă-i vei despăgubi de îndată pe cei care au construit, vei restabili încrederea lor în colonie. Toţi negustorii se vor aduna să te sprijine, şi în viitor o să ai nevoie de sprijinul lor. Will, nu uita, mulţi dintre ei au mare influenţă la curte. Şi ar fi un gest magnific, gest demn de tine. În plus, această despăgubire e de fapt plătită de chinezi.

— Nu pricep.

— În trei luni de zile vei fi la porţile Pekin-ului, comandant suprem al unei armade invincibile. Costul expediţiei va fi, să zicem, patru milioane. Adaugă încă şase milioane pentru distrugerea coloniei. Zece milioane. Dar tu ai să ceri patrusprezece milioane, ceea ce ar însemna de fapt o despăgubire cinstită. Cele patru milioane în plus vor fi baza visteriei guvernamentale de la Hong Kong, în felul acesta una dintre cele mai bogate visterii din imperiu. Dar de fapt, în loc de paisprezece vei cere douăzeci de milioane. Cele şase milioane în plus vor compensa celelalte şase pe care tu, cu perspicacitatea ta, le-ai investit în Hong Kong, în numele Coroanei. Nu uita, fără o bază de plecare în deplină siguranţă, nu-ţi poţi permite să porneşti atacul spre nord. Fără un Hong Kong puternic şi în deplină siguranţă, puterea Angliei în Asia e moartă. Fără un Hong Kong sigur, şi tu eşti mort. Will, acum tu gândeşti de fapt la tot viitorul Angliei. Şi-i aşa de simplu!

Struan simţea cum mintea lui Longstaff începe să lucreze febril, cântărind posibilităţile. Şi asta era singura soluţie, posibilă. Singurul mod în care toţi îşi puteau salva şi obrazul şi Hong Kong-ul. Şi în clipa în care Longstaff deschise gura să vorbească el interveni:

— Şi un ultim lucru, Will. Vei primi banii înapoi imediat, în cea mai mare parte.

— Cum?

— Organizezi imediat o nouă licitaţie de terenuri. Şi cei ce vor participa îşi vor scoate ochii să pună mâna pe terenuri. Şi unde se vor duce toţi banii ăştia? în visteria guvernului. Oricum vei câştiga şi într-un fel şi-n celălalt. Iar terenurile pe care le scoţi la vânzare pe tine nu te costă nimic. Şi doar ştii ce disperată nevoie ai de bani pentru toate cheltuielile guvernamentale: salarii, poliţie, palatul guvernatorului, drumuri, tribunale, nave portuare şi o mie de alte lucruri, şi bineînţeles că în scopul ăsta doar n-o să foloseşti banii de despăgubire. Eu aş zice că mişcarea asta ar fi o lovitură de maestru. Şi trebuie să iei hotărârea asta acum, fiindcă ţi-e imposibil să aştepţi şase luni de zile să ajungă o misivă de-a ta la Londra şi să mai vină şi aprobarea care, evident, se va da. Şi mai şi salvezi Hong Kong-ul fără să te coste nimic. Dar cel mai important din toate – îi vei demonstra lui Sergheiev foarte tranşant că Anglia are de gând să rămână în Asia pentru totdeauna. Will, eu cred că priceperea dovedită de tine în situaţia asta va impresiona întregul cabinet britanic. Şi fără îndoială că şi pe Maiestatea sa regina. Şi, o dată cu această încuviinţare, vor veni şi permanente onoruri.

Se auziră opt bătăi de clopot. Longstaff îşi scoase ceasul de buzunar. Rămăsese în urmă, mişcă limbile să arate amiaza, în vreme ce mintea îi lucra febril pentru a găsi fisura raţionamentului lui Struan. Nu era niciuna, îşi spuse el. Simţi că-i vine rău când îşi dădu seama că de n-ar fi fost Tai-Panul el n-ar fi luat nicio iniţiativă ca să stăvilească epidemia. Doar s-ar fi ferit să pună piciorul în valea aceea, sperând că se va găsi cumva un leac şi pentru boala asta. Şi el fusese neliniştit de molimă, dar, ei, fusese mai important să câştige întâi războiul împotriva Canton-ului.

Da. Nu exista nicio fisură. Fir-ar să fie, aproape că erai să ratezi un viitor minunat. Ar însemna să-şi depăşească atribuţiile, dar guvernatorii şi

plenipotenţiarii au şi puteri nescrise şi, la urma urmei, nu e vorba decât de o indicată extindere a stării de necesitate. Nu putem aştepta până anul viitor pentru a-i supune pe barbari voinţei Maiestăţii sale. Cu siguranţă că nu. Şi planul acela cu seminţele de ceai se potriveşte perfect cu aceste măsuri şi dovedeşte viziune la o scară care depăşeşte chiar şi gândirea Tai-Panului. Longstaff simţi un imbold copleşitor să-i mărturisească lui Struan ideile sale cu seminţele de ceai. Dar reuşi să-şi înfrângă impulsul.

— Cred că ai dreptate. Am să fac cunoscută de îndată această decizie.

— De ce nu convoci o reuniune a tuturor tai-panilor mâine? Dă-le două zile să prezinte planurile de construcţie şi chitanţele de cumpărare a terenurilor pentru trezorerie. Stabileşte data licitaţiei pentru de-acum într-o săptămână. E timp suficient pentru executarea planurilor terenurilor. Bănuiesc că te-ai gândit ca amplasamentul noului oraş să fie lângă Promontoriul Glessing.

— Exact. Taman pe gândul meu. Acolo va fi locul. Şi la urma urmei, este chiar amplasamentul pe care l-am avut în vedere de multă vreme. Longstaff se ridică în picioare, mai turnă nişte sherry, şi trase de cordonul clopoţelului. Ca de fiecare dată, sunt bucuros pentru sfatul pe care mi-l dai, Dirk. Vom lua, bineînţeles, prânzul împreună.

— Cred că va trebui totuşi să plec. Sarah pleacă spre Anglia cu fluxul de mâine, cu nava *Calcutta Maharajah,* şi am o mulţime de lucruri de făcut.

— Mare ghinion, drept să-ţi spun. Cu Robb şi nepoata ta.

Uşa se deschise.

— Da, sir? se arătă maestrul de arme.

— Întreabă-l pe general dacă poate să ia prânzul împreună cu mine.

— Da, sir. Vă rog să mă iertaţi, sir, dar doamna Quance aşteaptă s-o primiţi. Și domnul Quance. Şi

mai sunt şi aceştia, îi întinse o listă lungă, ce-au cerut şi ei audienţă. Să-i spun doamnei Quance că sunteţi ocupat?

— Nu. Mai bine să vină acum. Dirk, te rog nu pleca încă. Tare mi-e teamă că o să am nevoie de un suport moral.

Maureen Quance intră în birou cu paşi mari. Aristotle Quance venea în urma ei. Sub ochii lipsiţi de viaţă se vedeau cearcăne vineţii. Acum arăta jalnic, un biet om neînsemnat. Chiar şi hainele îi erau şifonate şi lipsite de culoare pe el.

— 'Neaţa, doamnă Quance, o întâmpină Longstaff.

— Binecuvântaţi fie sfinţii că v-au hărăzit această zi mişto!

— Bună dimineaţa, Excelenţa voastră, îngăimă Aristotle, cu o voce aproape de neauzit, cu ochii în podeaua cabinei.

— Bună dimineaţa, Tai-Pan, îl salută Maureen. În câteva zile o să-ţi primeşti şi dumneata datoriile cu mila sfântului Patrick.

— Nu e nicio grabă. Bună dimineaţa, Aristotle.

Aristotle Quance îşi ridică încet privirea spre Struan.

Ochii i se umplură de lacrimi când văzu simpatia de pe chipul lui Struan.

— Dirk, mi-a rupt toate pensulele, scăpă el dintr-o suflare. În dimineaţa asta. Pe toate, toate. Iar picturile mele… a aruncat tablourile în mare.

— Escelenţă, uite de ce-am venit noi, spuse Maureen cu glas gros. Domnul Quance s-a hotărât în fine să se lase de prostiile alea de zugrăveli. Vrea să se apuce de-acum de o slujbă serioasă şi sigură. Şi pen' slujba asta am venit la Escelenţa voastră. Se uită în spate la soţul ei şi se încruntă. Orice fel de slujbă, atâta vreme cât e sigură şi primeşte un salariu ca lumea. Se întoarse din nou spre Longstaff. Poate o slujbă frumoasă de funcţionar. Bietul de el, domnul Quance nu prea are experienţă.

— Da, ăăă, Aristotle, cam ce-ai vrea?

— Mi-a rupt pensulele, izbucni el disperat. Atâta aveam şi eu. Tablourile şi pensulele.

— Băieţaşul meu mişto, doar ne-am înţeles, nu? Pe ce e mai sfânt. Da? Cu zugrăvitul am terminat. O slujbă sigură şi frumoasă şi să-ţi iei răspunderea familiei tale, şi să nu te mai ţii de fuste.

— Da, răspunse Aristotle resemnat.

— Voi fi fericit să-i ofer o slujbă, doamnă Quance, interveni Struan. Am nevoie de un funcţionar. Cincisprezece şilingi pe săptămână. Şi pe deasupra şi locuinţă pe una din nave, vreme de un an. După asta vă descurcaţi singuri.

— Tai-Pan, sfinţii să te aibă în paza lor. S-a făcut. Şi acum mulţumeşte frumos Tai-Panului, îi spuse Maureen.

— Mulţumesc, Tai-Pan, făcu Aristotle.

— Mâine dimineaţă la ora şapte să fii la serviciu, Aristotle. Dar şapte fix!

— Tai-Pan, va fi acolo, să nu-ţi faci nicio grijă. Să te binecuvânteze Sfântul Patrick în vremurile astea grele pen' c-ai grija unei biete neveste şi a copiilor ei flămânzi. Bună ziua la amândoi!

Au plecat. Longstaff îşi turnă un pahar zdravăn.

— Doamne Dumnezeule. Nu mi-aş fi închipuit niciodată. Sărmanul Aristotle! Chiar crezi că ai să faci din Aristotle Quance un funcţionar?

— Da. Mai bine eu decât alţii. Şi am rămas fără oameni. Struan îşi luă pălăria, foarte încântat de sine. Eu nu mă amestec niciodată între un bărbat şi nevasta lui, doar ştii. Dar cine-i face bătrânului Aristotle ce-i face asta nu merită să i se spună nevastă, Cristoase Dumnezeule!

Longstaff zâmbi brusc:

— Dacă asta ar putea să ajute, pun la bătaie una din navele cele mai mari de război. Îţi stau la dispoziţie toate resursele guvernului Maiestăţii sale!

Struan se grăbi să ajungă mai iute la ţărm. Strigă nişte culi cu o lectică şi le spuse unde să-l ducă.

— Stai aştepte, savvy? le spuse el când ajunse la destinaţie.

— Savvy, stapin!

Trecu pe lângă portarul uluit să-l vadă acolo, intră în holul clădirii. Încăperea avea covoare groase, sofale largi, perdele din creton, oglinzi, bibelouri. Auzi din spate un foşnet şi paşi ce se apropiau. O doamnă mărunţică, în vârstă, apăru de după draperia din biluţe. Era îmbrăcată elegant, scrobită, cu părul cărunt, nişte ochi mari şi ochelari.

— Hello, doamnă Fortheringill, o întâmpină Struan politicos.

— Hello, Tai-Pan. Încântată să te văd, îi spuse ea. De ani şi ani n-am avut fericirea unei vizite. E puţin cam devreme pentru o astfel de vizită, dar domnişoarele se gătesc să fie cât mai prezentabile, zâmbi ea, arătându-şi dantura gălbejită şi falsă.

— Păi, vedeţi, doamnă Fortheringill…

— Înţeleg foarte bine, spuse ea atotştiutoare. Vine o vreme în viaţa oricărui bărbat când…

— Nu despre mine-i vorba, ci despre un prieten de-al meu.

— Nu te teme, Tai-Pan, în această casă parola-i: nicio vorbă! Nu trebuie să-ţi faci nicio grijă. Cât ai clipi te dăm pe mâini bune. Se ridică în grabă. Fetelor! strigă ea.

— Stai jos şi ascultă-mă. E vorba de Aristotle!

— Parazitul ăla amărât iar a dat de bucluc, după cum merită.

Struan îi spuse ce dorea de la ea, iar fetele se arătară foarte întristate când el trebui să le părăsească. De îndată ce ajunse acasă, May-may îl şi luă la rost:

— Ce-ai căutat tu la o casă de curve, heya?

Struan oftă şi-i spuse.

— Şi tu crezi că am să te cred, heya? şi-l privi cu dispreţ.

— Da. Aşa ar fi mai bine.

— Tai-Pan, te cred atunci.

— Atunci nu te mai uita la mine ca un dragon! şi se duse în camera lui.

— Bun, făcu May-may închizând uşa în urma lor. Şi, acum noi vedem dacă ai spus adevărul. Pe loc facem dragoste. Tai-Pan, groaznic doresc la tine!

— Mulţumesc frumos, dar acum sunt cam ocupat, îi replică el, abia abţinându-se să nu izbucnească în râs.

— Aiii iaaa cu ocupatul tău! făcu ea, începând să-şi scoată cămaşa de noapte de culoarea mierii de albine. Pe loc facem dragoste. Şi văd eu imediat dacă vreo curvă ţi-a luat vigoarea, Cristoase! Şi după aceea tu stai de vorbă cu bătrâna ta mamă! Pe Dumnezeul meu dacă nu!

— Şi tu eşti foarte ocupată! îi spuse Struan.

— Sunt foarte ocupată! şi îşi scoase pantalonaşii de mătase, cerceii sunară ca nişte clopoţei. Şi mai bine şi tu fii ocupat acum, repede repede!

O cercetă de sus până jos şi lăsă să i se citească pe faţă unul din rarele momente de fericire. Pântecul femeii era frumos bombat de sarcina ce avea de-acum patru luni. O săltă iute în braţe, o sărută pătimaş, o întinse pe pat şi îşi îngădui s-o zdrobească puţin cu greutatea lui.

— Tai-Pan, ai milă, îi spuse ea cu suflarea tăiată. Eu nu-s din matahalele alea de barbare numai ţâţe! Şi chiar dacă mă săruţi asta nu dovedeşte nimic. Jos cu hainele, şi vedem noi atunci care-i adevărul.

O sărută din nou. Atunci May-may îi spuse cu alt glas:

— Hai, scoate-ţi hainele!

Struan se rezemă în coate şi se uită lung la ea, apoi îşi frecă nasul de al ei, şi acum nu se mai juca:

— Acum nu mai avem timp. Trebuie să mă duc la o întâlnire, iar tu trebuie să-ţi faci bagajul.

— De ce să-mi fac bagaj? îl întreba ea tresărind.

— Te muţi pe *Resting Cloud.*

— De ce?
— Fetiţo, *feng-shui*-ul nostru nu e cum trebuie deloc aici.
— Bun, minunat de bun! Îşi aruncă braţele de gâtul lui. Chiar plecăm de aici? Pentru totdeauna?
— Da.
Ea îl sărută, se strecură iute pe sub braţele sale şi începu să se îmbrace.
— Am crezut că vrei totuşi să facem dragoste, îi aruncă el.
— Ha! Ce dovadă mai e şi asta? Te ştiu eu pe tine foarte bine. Chiar dacă te-ai culcat cu o curvă, după un ceas eşti destul de taur să te prefaci şi să pui bumbac pe ochii sărmanei mame a ta! Râse din nou şi-l îmbrăţişă. Ah, ce bine că părăsim *feng-shui* rău. Eu strâng bagaje imediat.
Alergă la uşă şi strigă strident:
— Ah Saaaam!
Ah Sam se arătă alarmată de îndată, urmată de Lim Din şi după o babilonie întreagă de strigăte şi sporovăială, Ah Sam şi Lim Din o luară iute din loc, implorându-şi zeii cu o gălăgioasă emoţie. May-may veni înapoi, se aşeză pe marginea patului şi începu să-şi facă vânt cu evantaiul:
— Acum m-am apucat de strâns, îi spuse ea încântată nevoie mare. Şi te ajut şi pe tine să te îmbraci.
— Mulţumesc, dar sunt în stare să mă îmbrac şi singur.
— Atunci eu mă uit la tine. Şi te frec pe spate. Baia te aşteaptă. Sunt graţios de încântată că tu te-ai hotărât să plecăm.
Ea trăncăni mai departe neobosită, în vreme ce el se dezbrăca. El se băgă în baie şi ea strigă cât o ţinea gura după prosoape fierbinţi, iar când acestea fură aduse, îl şterse pe spate. Iar în tot acest timp ea se întreba dacă se culcase cu vreo prostituată, după ce rezolvase treaba aceea cu pictorul cel mic şi caraghios care-i făcuse un tablou atât de frumos. Nu că mi-ar păsa, îşi spuse ea, frecându-l pe spate

energic. Dar el n-are ce căuta într-un loc ca ăla. Absolut deloc. Îşi pierde obrazul. Şi mi-l pierd şi eu. Foarte rău. N-o să treacă mult şi servitoarele acelea, ce merită să le mănânce câinii, o să împrăştie peste tot că eu nu sunt în stare să am grijă cum trebuie de omul meu. O, zei, feriţi-mă de bârfele astea murdare, iar pe el de toate muierile astea murdare de tot felul.

Se înseră până când ea şi cu Ah Sam şi Lim Din fură gata, iar atunci se simţiră cu toţii sfârşiţi de emoţiile şi eforturile plecării. Nişte culi veniră şi le luară bagajele, alţii aşteptau cu răbdare lângă lectica închisă în care urma May-may să ajungă la cuter. Ea se opri o clipă la poarta grădinii, alături de Struan şi se uită înapoi la prima ei casă din Hong Kong. Şi dacă n-ar fi fost acel *feng-shui* rău şi frigurile care şi ele făceau parte tot din acel *feng-shui* rău, nu s-ar fi dat dusă de acolo. Înserarea era plăcută. Câţiva ţânţari bâzâiră în jurul lor. Unul dintre ei i se aşeză pe gleznă, dar ea nu-l luă în seamă. Ţânţarul îi supse sângele cât putu el să sugă şi apoi zbură mai departe.

Struan intră în cabina cea mare de pe *White Witch*. Toţi cei din familia Brock îl aşteptau cu nerăbdare, în afară de Lillibet, care se dusese la culcare. Culum stătea lângă Tess.

— ’Seara! spuse Struan. Sarah vă roagă s-o iertaţi, dar nu se simte prea bine.

— Bine ai venit la bord! îi spuse Brock, cu vocea răguşită şi încărcată de nelinişti, chipul mohorât.

— Ei bine, spuse Struan şi râse, nu aşa trebuie să începem un eveniment fericit.

— Nu-i acu’ vremea de aşa ceva, Cristoase, după cum bine ştii şi tu. Suntem cu toţii faliţi… sau cel puţin loviţi rău de tot de blestemata asta de malarie.

— Aşa-i, spuse Struan, le zâmbi lui Culum şi Tess şi, văzându-i atât de amărâţi, se hotărî să le

dezvăluie toate veştile bune pe loc. Am auzit că Longstaff ordonă părăsirea oraşului, le spuse el cu nepăsare.

— O, Cristoase Dumnezeule! explodă Gorth. Nu putem părăsi oraşul, că doar am băgat o groază de parale şi în teren şi în construcţii. Nu-l putem părăsi. Dacă nu erai dumneata să alegi valea aia afurisită, acum n-am mai…

— Ţine-ţi gura! i-o reteză Brock, şi se întoarse spre Struan. Dumnezeule Cristoase, tu oricum o să pierzi mai mult decât noi, şi totuşi eşti cu zâmbetul pe faţă. De ce?

— Tată, interveni Tess, înspăimântată că cearta dintre ei avea să-i strice seara şi fericirea aceea neaşteptată produsă de acceptarea lui Culum. Să aduc ceva de băut? Şampania e la gheaţă, gata numai să fie servită.

— Da, bun înţeles, Tess, dragoste, spuse Brock. Dar tu n-ai priceput ce-a zis Dirk? Suntem pe cale să pierdem o groază de parale. Dacă e musai să părăsim oraşul ăsta, atunci viitorul nostru e negru ca smoala. Da' şi al lui, Cristoase!

— Viitorul Nobilei Case e la fel de alb ca stâncile de la Dover, îi replică Struan liniştit. Şi nu numai viitorul nostru, ci şi al vostru. Longstaff ne va despăgubi pe toţi pentru banii pe care i-am băgat în Happy Valley. Până la ultimul penny. Bani gheaţă.

— Da' asta nu-i posibil, exclamă Brock.

— Cristoase! Da' asta-i o minciună! spuse Gorth.

Struan se întoarse spre el.

— Gorth, vreau să-ţi dau un sfat. O singură dată să îndrăzneşti să-mi spui că mint. Nu mai mult.

Apoi le relată ce avea de gând Longstaff să facă. Culum era uluit de minunăţia acestor aranjamente. El pricepu cu limpezime că, deşi taică-său nu spusese o clipă că el influenţase hotărârile lui Longstaff, cu siguranţă că el fusese factorul decisiv în a-l mânui foarte delicat spre acest

deznodământ, îşi aminti de prima întâlnire cu Longstaff, şi cum taică-său îl manipulase ca pe o păpuşă. Încrederea în sine a lui Culum fu zguduită bine de tot. Înţelese că ceea ce-i spusese Gorth nu era adevărat în întregime, pentru că el nu ar fi putut să-l domine pe Longstaff aşa cum făcuse tatăl său… salvându-i pe toţi încă o dată.

— E aproape o minune, articulă el în cele din urmă şi strânse mâna lui Tess.

— Pe tot ce am io mai sfânt, Tai-Pan, îngăimă şi Gorth, io îmi iau ‘napoi tot ce-am zis. Iertare… vorbe zise aşa, la mânie. Da, musai să ţi-o spun.

— Dirk, începu Brock cu o întunecată bună dispoziţie, io mi-s… bucuros, chiar bucuros, să te am pe tine de neam. Şi ne-ai salvat pielea, adevărat până la Dumnezeu!

— Eu nu am niciun merit. Ideea a fost a lui Longstaff.

— Bineînţeles, îi replică Brock răutăcios. Asta pen’ el înseamnă şi mai multă putere. Liza, de băut, pen’ Dumnezeu! Dirk, acu’ chiar că ne-ai dat motive să sărbătorim seara asta. Ba chiar toată noaptea. Isuse Cristoase! Să bem şi să ne veselim. Brock luă un pahar de şampanie şi, când văzu că toţi au paharele în mână, îl ridică pe al lui să rostească un toast. Pen’ Tess Culum, şi să aibă parte toată viaţa de o mare liniştită şi de un port sigur cât trăiesc.

Băură cu toţii. Apoi Brock dădu mâna cu Culum, Struan o strânse în braţe pe Tess şi între toţi păru să se lege un fel de prietenie. Dar numai pentru moment. Şi ştiau asta cu toţii. Dar în seara aceea erau gata să uite. Numai Culum şi Tess se simţeau în deplină siguranţă.

Se aşezară cu toţii la masă. Tess purta o rochie care-i scotea în evidenţă chipul abia îmbobocit, iar Culum era aproape paralizat de adoraţie. Se goliră pahare cu vin printre hohote de râs şi toasturi. Într-un moment de acalmie, Struan scoase din buzunar un plic băţos şi i-l înmână lui Culum.

— Ce-i cu el? întrebă Culum.

Deschise plicul. Tess întinse gâtul să vadă şi ea. În plic erau doar nişte foi de hârtie, una cu multe caractere chinezeşti.

— Un act de proprietate pentru un teren chiar deasupra Promontoriului Glessing.

— Dar acolo nu s-au vândut terenuri prin licitaţie, interveni Brock bănuitor.

— Excelenţa sa a aprobat unele acte de proprietate chinezilor din sat care au deţinut locurile acelea înainte de a prelua noi Hong Kong-ul. Terenul acesta e unul dintre ele. Culum, tu şi Tess de-acum stăpâniţi un acru împreună. De acolo vederea e foarte frumoasă. A, da, şi dimpreună cu actul pentru teren mai ai la dispoziţie şi suficient material de construcţie pentru o casă cu şapte dormitoare, o grădină şi o locuinţă de vară.

— Ah, Tai-Pan, exclamă Tess, cu un zâmbet minunat, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc!

— Terenul nostru? Casa noastră? Chiar e adevărat ce spui? întrebă Culum, ameţit de generozitatea tatălui său.

— Da, flăcăule. Am crezut că o să fii fericit să te apuci de construit îndată. Am aranjat să aveţi amândoi o întâlnire cu un arhitect mâine la prânz. Ca să înceapă să lucreze la planuri.

— Mâine plecăm cu toţii spre Macao, replică Gorth tăios.

— Gorth, dar n-o să te deranjeze prea mult dacă mai întârzii o zi sau două, nu-i aşa? spuse Culum. La urma urmei e foarte importantă treaba asta…

— Sigur că da, spuse şi Tess.

— … ca şi rezolvarea problemelor de la *Queen's Town* şi organizarea unei noi licitaţii de terenuri… Culum se opri şi se întoarse emoţionat spre logodnica lui. Cel mai bun arhitect din Asia e Sousa.

— Remedios, omul nostru, e mai bun, interveni Brock, furios pe sine că nu se gândise şi el să le ofere posibilitatea de a-şi construi o casă; pusese la

cale să le ofere una dintre casele din Macao ale companiei drept cadou de nuntă, să fie departe de influenţa lui Struan.

— A, bineînţeles, domnule Brock, e foarte bun, spuse Culum, simţind gelozia celuilalt. Dacă nu vom fi mulţumiţi de Sousa, atunci o să vorbim cu Remedios! Se întoarse spre Tess. Eşti de acord şi tu? apoi către Struan: Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc îndestul.

— Culum, nu e cazul de mulţumiri. Tinerii trebuie să aibă prilejul de a porni cu dreptul în lume şi să se bucure de un loc al lor.

Struan era încântat de felul cum îi stârnise pe Brock şi Gorth.

— Aşa e, spuse şi Liza încântată. Zău că da, un adevăr cât se poate de adevărat.

Brock luă actul de proprietate şi începu să-l studieze.

— Eşti sigur că actu-i în regulă? întrebă el. Că nu-i din cele obişnuite.

— Precis. Longstaff a confirmat. Oficial. Sigiliul lui e pe ultima pagină.

Brock se încruntă uitându-se la Gorth, sprâncenele stufoase făcându-se o linie neagră pe chipul lui încercat de vânturi.

— Mă paşte gându' că ar fi musai să ne aruncăm şi noi un ochi la înscrisurile astea ale băştinaşilor.

— Îhî, făcu Gorth şi se uită drept la Struan. Tată, da' poa' că n-a mai rămas niciunul de vânzare.

— Gorth, eu cred că mai sunt totuşi şi altele, îi replică Struan detaşat, dacă eşti gata să o porneşti pe urmele lor. Apropo, Tyler, de îndată ce sunt măsurate noile terenuri, poate că ar fi bine să stăm de vorbă şi să vedem ce facem.

— Şi pe mine mă bătea acelaşi gând, spuse Brock. Ca şi înainte, Dirk. Da' de data aiasta, tu alegi întâi.

Îi întinse actul de proprietate lui Tess, care mângâie hârtia.

— Culum, tu tot mai eşti adjunct al secretarului colonial?

— Cred şi eu, râse Culum. Cu toate că niciodată nu mi s-a spus exact ce am de făcut în funcţia asta. De ce?

— Nimic.

Struan termină de băut vinul şi socoti că venise timpul.

— Acum că Happy Valley e abandonată şi lichidată, iar noul oraş se va ridica pe cheltuiala Coroanei, viitorul Hong Kong-ului e asigurat.

— Mda, făcu Brock prietenos, redobândind ceva din buna dispoziţie. Dacă Coroana vrea şi ea să rişte dimpreună cu noi.

— Aşa că nu cred că mai sunt motive să amânăm căsătoria. Eu propun ca Tess şi Culum să se căsătorească luna viitoare.

Se lăsă o tăcere uluită. Tuturor li se păru că timpul s-a oprit în loc. Culum se întrebă ce ascunde zâmbetul atât de strâmb al lui Gorth, de ce alesese Tai Panul chiar luna viitoare şi… o, Doamne, dă să fie luna viitoare! Gorth pricepu că luna viitoare va însemna sfârşitul influenţei sale asupra lui Culum, şi, Cristoase, una ca asta nu trebuie să se întâmple. Indiferent ce spune tata, se jură el, nu va avea loc nicio căsătorie atât de repede. Poate anul viitor. Da, poate. Ce-o fi în mintea diavolului ăstuia?

Şi Brock încerca să ghicească mobilurile lui Struan, fiindcă Struan trebuia să aibă el un gând ascuns, şi acesta nu prevestea nimic bun nici pentru el, nici pentru Gorth. Instinctul îl îmboldi pe loc să amâne căsătoria. Dar jurase în faţa lui Dumnezeu să le ofere un port liniştit, aşa cum jurase şi Struan, şi ştia că un astfel de jurământ îl lega şi pe el aşa cum îl lega şi pe Struan.

— Prima strigare publică poate fi duminica viitoare, spuse Struan ca să rupă într-adins tensiunea aceea. Cred că duminica viitoare va fi

cum nu se poate mai bine. Îi zâmbi lui Tess. Ce zici, fetiţo?

— Da, da, sigur, îi răspunse ea, ţinându-l pe Culum de mână.

— Nu, le-o tăie Brock.

— E prea în pripă! se aruncă şi Gorth.

— De ce? întrebă Culum.

— Culum, la tine mă gândeam, spuse Gorth ca să-l împace, şi la trista pierdere a unchiului tău. O nepotrivită grabă, tare nepotrivită!

— Liza, dragoste, ridică glasul răguşit Brock. Tu şi cu Tess sunteţi învoite să ne lăsaţi. După ce bem şi noi un pahar de vin ne vedem din nou.

Tess îl luă cu braţele de gât şi-i şopti:

— Te rog, papa!

Şi cei patru bărbaţi rămaseră singuri.

Brock se ridică greoi în picioare şi luă sticla de porto. Turnă în patru pahare şi le înmână fiecăruia pe rând. Struan gustă vinul şi arătă că-l apreciază.

— Un porto foarte bun, Tyler.

— E din anu' '31.

— An minunat pentru vinul de Porto.

Se lăsă din nou tăcere.

— Vă deranjează foarte mult dacă amânaţi plecarea cu câteva zile, domnule Brock? spuse Culum stânjenit. Vreau să spun că dacă nu e posibil… dar aş vrea tare mult să vadă şi Tess terenul şi planurile.

— Acum, cu părăsirea oraşului, licitaţia de terenuri şi celelalte, nu mai plecăm nici noi. Cel puţin eu şi Gorth nu plecăm, spuse Brock. Da' Liza şi Tess şi Lillibet trebuie să plece cât mai curând posibil. Macao la vremea asta din an are aer sănătos. Şi-i mai răcoare. Nu-i aşa, Dirk?

— Da, acum la Macao e bine, spuse Struan aprinzându-şi un trabuc. Am auzit că săptămâna viitoare va fi şi cercetarea asupra accidentului arhiducelui, spuse el şi se uită cercetător la Gorth.

— Ei, un *joss* ghinionist, spuse Brock.

— Da, da, veni ca un ecou glasul lui Gorth. Trăgeau armele din toate părţile.

— Mda, spuse Struan. Imediat ce-a fost lovit arhiducele, cineva l-a împuşcat pe conducătorul gloatei aceleia.

— Io l-am dat jos! interveni Brock.

— Tyler, mulţumesc, îi spuse Struan. Gorth, şi tu trăgeai cu muscheta?

— Io eram la prova să dau drumul la navă.

— Da, întări şi Brock.

El încercă să-şi amintească dacă văzuse pe careva trăgând cu arma. Şi-l aminti numai pe Gorth la prova.

— Mare ghinion. Gloata-i tare primejdioasă şi la o vreme ca aia cine mai ştie ce se poate întâmpla!

— Mda, replică Struan.

Ştia acum că dacă glontele acela fusese ţintit într-adins, numai Gorth putea fi vinovatul, nu Brock.

— Da, aşa se mai întâmplă uneori.

Felinarul cu ulei care atârna de grindă se legănă când nava se înclină împinsă uşor de vântul care se răsuci puţin. Gorth, Brock şi Struan, marinarii, toţi intrară imediat în alertă. Brock deschise hubloul şi adulmecă briza, Gorth îşi încordă privirile şi cercetă marea prin fereastra dinspre pupa, iar Struan ascultă spiritele navei.

— Nu-i nimica, spuse Brock. Vântu' s-a rotit cu câteva grade, atât şi nimic mai mult.

Struan se duse în hol, unde era un barometru. Arăta 29.8, staţionar. De săptămâni de zile, presiunea atmosferică variase doar cu o fracţiune.

— Vreme stabilă ca piatra, spuse el.

— Mda, replică Brock. Dar acuş' n-o să mai fie atât de stabilă, şi o să fim nevoiţi să închidem toate gurile navei. Am văzut că tu ţi-ai pus geamanduri de furtună în faţa pontonului tău, la apă adâncă.

— Mda! Struan turnă iar vin în pahar şi întinse sticla lui Gorth. Vrei şi tu?

— Mulţam, făcu Gorth.

— Ai adulmecat cumva niscaiva furtună de curând, Dirk?

— Nu, Tyler. Dar am vrut să am geamandurile pregătite pentru orice nevoie. Şi Glessing a ordonat lansarea lor pentru flota militară.

— La sugestia ta?

— Da.

— Am auzit io nişte vorbe că se însoară cu sora lui Sinclair.

— Se pare că pluteşte în aer căsătoria asta.

— Cred că vor fi foarte fericiţi, spuse Culum. George o idolatrizează, nu altceva.

— Pentru Horatio o să fie cam greu, spuse Gorth. Acu' că-l părăseşte atât de brusc. Ea era singura lui rudă pe aici. Şi mai e şi prea tânără, minoră.

— Câţi ani are? întrebă Culum.

— Nouăsprezece, îi răspunse Struan.

În cabină tensiunea spori şi mai mult.

— Tess e foarte tânără, îngăimă Culum, cu o voce chinuită. Nu vreau s-o văd suferind în niciun fel. Dar chiar şi aşa… ei bine, putem… ce ziceţi, domnule Brock? De căsătorie? Luna viitoare? Ce e mai bine pentru Tess e şi pentru mine.

— Flăcăule, e prea necoaptă, spuse Brock uşor ameţit de vin. Da'-s bucuros că zici ce-ai zâs.

Gorth se strădui să vorbească clar, cu voce blândă:

— Câteva luni de amânare nu au de ce să vă supere pe amândoi, ce zici, Culum? Iar anul viitor nu e decât la juma' de an de aci încolo.

— Până în ianuarie mai sunt şapte luni de zile, Gorth, îi spuse Culum nerăbdător.

— Da' nu de mine depinde. Ce-i bine pen' voi doi e bine şi pen' mine! Io aşa zic. Gorth bău vinul şi-şi mai turnă. Tu, tată, ce zici? spuse el într-adins, punându-l pe Brock la mijloc.

— La asta mă gândeam şi io, făcu Brock cercetându-şi foarte atent paharul. E tare crudă

încă fata asta. Graba-i nepotrivită. Şi vă ştiţi unul pe celălalt de numa' trei luni şi…

— Domnule Brock, dar o iubesc! insistă Culum. Trei luni sau trei ani nu înseamnă nimic.

— Ştiu şi io, flăcăule, spuse Brock, nu fără un fel de bunăvoinţă; îşi aminti de bucuria care înflorise în sufletul lui Tess când el îi spusese că va fi de acord cu Culum. Io mă gândesc numai la binele tău, la al ei. Şi avem nevoie de timp să ne gândim bine.

Ca să dibui io ce-i în mintea ta, Dirk, îşi spuse el.

— Cred că şi pentru ei şi pentru noi e mai bine cum am zis. Struan simţi căldura care iradia dinspre Culum. Tess e tânără, sigur că da. Dar şi Liza a fost tânără, şi aşa a fost şi mama lui Culum. Acum e la modă să te căsătoreşti de tânăr. Au şi bani destui. Un viitor de oameni avuţi. Cu puţin *joss*. Şi de asta zic că e mai bine aşa.

Brock îşi frecă fruntea cu dosul mâinii.

— O să mă mai gândesc şi io, şi am să-ţi spun mai apoi, Culum. Ideea asta a venit cam pe neaşteptate, de asta am nevoie să mă mai gândesc şi io o vreme.

Culum zâmbi, înduioşat de sinceritatea ce se simţea în vocea lui Brock. Pentru prima dată îi plăcu de bătrân şi avu încredere în el.

— Bineînţeles, spuse el.

— Tyler, şi cam cât timp crezi că o să ai nevoie pentru asta? îl întrebă Struan de-a dreptul.

Văzuse că de-acum Culum se muiase dinaintea prefăcutei lor bunăvoinţe, dar ştia că forţându-le mâna îi va face să-şi dea arama pe faţă. Nu trebuie să-i ţinem pe tinerii ăştia ca pe nişte peşti prinşi în cârlig, apoi mai sunt o mulţime de lucruri de rezolvat. Trebuie să facem cea mai grozavă nuntă pe care a cunoscut-o Asia vreodată.

— Cum am zis şi ne-am înţeles, i-o reteză Brock, tatăl miresei face nunta. Şi io mi-s în stare să ştiu ce-i bine şi ce-i rău în privinţa asta. Brock

ştia că Struan îl prinsese pe ei în cârlig şi acum se juca cu el. Aşa că planurile pen' nuntă noi le facem.

— Bineînţeles, spuse Struan. Şi când o să-i spui şi lui Culum?

— Curând! Brock se ridică în picioare. Să chemăm şi doamnele.

— Cât de curând, Tyler?

— Ei, tată, acum ai auzit, nu? interveni Gorth înfuriat. De ce-l superi tu pe el, ei?

Dar Struan nu-l luă în seamă şi continuă să se uite fix la Brock. Culum se temu că se vor încăiera şi că după asta Brock îşi va schimba poziţia faţă de căsătorie. Dar, în acelaşi timp, voia să ştie şi el cât va mai avea de aşteptat şi-i părea bine că Struan îl presa pe Brock.

— Te rog, se băgă şi el în vorbă, sunt sigur că domnul Brock nu va… o să cântărească ideea asta cu grijă. Să lăsăm deocamdată discuţia asta.

— Culum, ce vrei să faci te priveşte numai pe tine, îi replică Struan cu prefăcută mânie. Dar eu vreau să ştiu acum. Vreau să ştiu dacă se folosesc doar de tine, sau dacă se joacă cu tine ca şoarecele cu pisica!

— E foarte grav ce spui, răspunse Culum.

— Da. Dar cu tine am terminat pentru moment, aşa că te rog să-ţi ţii gura. Struan se întoarse iar spre Brock, ştiind că punându-l la punct pe Culum le făcuse plăcere şi lui Brock şi lui Gorth. Tyler, cât timp îţi mai trebuie să te hotărăşti?

— O săptămână. O săptămână, nici mai mult nici mai puţin. Brock îl privi pe Culum şi vocea i se mai îmblânzi. Flăcăule, nu e nimic rău dacă cineva cere un răgaz, şi nu e nimic rău în asta dacă cineva îţi cere bărbăteşte să-i dai un răspuns. E cinstit. O săptămână, Dirk. Şi cu asta-s pe placul afurisitelor tale de purtări proaste?

— Da. Mulţumesc, Tyler. Struan se îndreptă spre uşă şi o deschise larg.

— După tine, Dirk.

Întors în liniştea apartamentului său de pe *Resting Cloud,* Struan îi povesti lui May-may tot ce se întâmplase. Ea îl ascultă atentă şi încântată.

— Ah, bine, Tai-Pan, foarte bine.

El îşi scoase haina şi ea i-o puse în şifonier. Din mâneca chimonoului ei căzu un sul de hârtie. Struan îl ridică şi se uită la el. Era o acuarelă foarte delicată cu o mulţime de semne chinezeşti în jur. Înfăţişa un peisaj marin; o siluetă de om mărunţel se pleca dinaintea unei siluete de femeie mărunţică la poalele unor munţi învăluiţi în ceţuri. De la ţărmul stâncos se îndepărta un sampan.

— De unde o ai?

— Ah Sam a adus-o din Tai Ping Shan, îi răspunse ea.

— Frumoasă acuarelă.

— Da, îi spuse May-may liniştită, uluită din nou de subtilitatea minunată a bunicului ei.

Trimisese sulul unuia din favoriţii săi din Tai Ping Shan, de la care May-may cumpăra din când în când bijuterii din jad. Ah Sam luase sulul fără să bănuiască ceva, socotindu-l un cadou obişnuit pentru stăpâna ei. Deşi May-may era convinsă că Ah Sam şi Lim Din cercetaseră tabloul şi literele cu foarte multă atenţie, era sigură că nici prin minte nu le trecuse că acesta cuprindea un mesaj tainic. Era prea bine ascuns. Chiar şi sigiliul privat al familiei sale era ascuns în chip inteligent sub un altul. Şi ce minunat de simplu sunau versurile: „Şase cuiburi zâmbesc vulturilor. Focul cel verde e o scăpărare a răsăritului. Iar săgeata vesteşte puii speranţei”. Şi cine în afară de ea putea ghici că de fapt bunicul ei îi mulţumea pentru informaţiile trimise în legătură cu cele şase milioane despăgubire, că focul cel verde însemna Tai-Pan, şi că o să-i trimită un mesager, ducând cu el ceva în formă de săgeată pentru a fi recunoscut, acest mesager urmând s-o ajute în toate chipurile.

— Şi ce înseamnă semnele acelea? o întrebă Struan.

— Tai-Pan, greu de tradus. Nu cunosc toate cuvintele, dar sună cam aşa: „Casele a şase păsări zâmbesc păsărilor celor mari, răsăritul aruncă lumini verzi, aduce săgeată – May-may se încruntă, căutând echivalentul englezesc – săgeata aduce mici păsări de speranţă."

— Dumnezeule, mare aiureală! râse Struan.

Ea oftă fericită.

— Tai-Pan, te ador.

— May-may, şi eu te ador.

— Altă dată când construim o casă, întâi chemăm domni *feng-shui,* da? Te rog.

Capitolul treizeci

În zori, Struan urcă la bordul navei *Calcutta Maharajah,* nava comercială cu care Sarah pleca spre ţară. Aparţinea Companiei Indiilor de Est. Urma să ridice ancora în trei ore o dată cu fluxul, şi marinarii făceau ultimele pregătiri de plecare. Struan coborî sub punte şi bătu la uşa cabinei lui Sarah.

— Intră, o auzi el.

— Bună dimineaţa, Sarah.

Închise uşa în urma lui. Cabina era spaţioasă şi confortabilă. Peste tot erau împrăştiate jucării, haine, bagaje şi încălţăminte. Lochlin scâncea, pe jumătate adormit într-un pătuţ lângă hublou.

— Sarah, toate-s în rânduială?

— Da.

El scoase din buzunar un plic.

— Uite o poliţă plătibilă la vedere pentru cinci mii de guinee. O să primeşti o poliţă din asta la fiecare două luni.

— Eşti foarte generos.

— Sunt banii tăi… sau cel puţin ai lui Robb, nu ai mei. Puse plicul pe masa de stejar. Nu fac decât să respect testamentul lui. Am scris pentru a rezolva problema fondului de tutelă pe care-l dorea, şi o să primeşti şi tu hârtiile necesare. L-am rugat pe tata să vă aştepte la sosire. Vrei să stai în casa mea din Glasgow până îţi găseşti una pe plac?

— Nu vreau nimic de la tine.

— I-am scris bancherului nostru să-ţi onoreze semnătura, aşa cum a lăsat Robb instrucţiunile, până la concurenţa sumei de cinci mii de guinee pe an, peste suma ce ţi se cuvine regulat. Trebuie să înţelegi că de acum tu eşti moştenitoare şi te sfătuiesc să fii cu mare grijă cu banii, pentru că se vor găsi o mulţime care să încerce să te sfeteriască de ei. Eşti tânără, ai viaţa dinainte…

— Dirk, n-am nevoie de sfaturile tale, îi replică Sarah, aruncându-i o privire ucigătoare. Şi în ce priveşte ceea ce-mi aparţine, pot să mă descurc şi singură. Totdeauna am ştiut să-mi iau ce-mi aparţine. Cât despre tinereţea mea, m-am uitat şi eu în oglindă: sunt bătrână şi urâtă. Ştiu şi eu, ştii şi tu. Sunt sleită. Şi tu stai frumos călare pe blestematul ăla de gard al tău şi-i joci pe bărbaţi cum vrei tu, stârnindu-i unul contra celuilalt, pe femei una contra celeilalte. Eşti fericit că Ronalda a murit… şi-a împlinit menirea cu vârf şi îndesat. Aşa că drumul ţi-e deschis de-acum pentru următoarea. Care-o să fie? Shevaun? Mary Sinclair? Fata vreunui duce poate? Totdeauna ai ştiut să te uiţi cât mai sus. Dar, indiferent care-o fi, trebuie să fie tânără, frumoasă şi bogată, şi ai s-o storci ca pe toate celelalte. Tu din asta trăieşti, îi sugi pe ceilalţi şi în schimb nu le dai nimic. Te blestem, în faţa lui Dumnezeu, şi mă rog să trăiesc să ajung să scuip pe mormântul tău.

Pruncul începu să scâncească de ţi se rupea inima, dar niciunul dintre ei nu-i auzi plânsul, se priveau duşmăneşte.

— Sarah, ai uitat un singur lucru. Toată amărăciunea ta se iscă din convingerea ce te chinuie că, din nefericire, nu l-ai ales pe fratele care trebuia. Şi din pricina asta ai făcut un infern din viaţa lui Robb.

Struan deschise uşa şi dispăru.

— Urăsc adevărul, urlă ea către pustiul care o înconjura.

Struan stătea prăbuşit la biroul său din factorie, urând-o pe Sarah, dar şi înţelegând-o, chinuit de blestemul pe care i-l aruncase.

— Îi sug eu pe alţii? spuse el cu glas tare, fără să vrea.

Se uită la portretul lui May-may.

— Da, cred că e adevărat. Şi-i păcat? Ei nu mă sug pe mine? Tot timpul. May-may, cine a greşit?

Cine are dreptate?

Îşi aduse aminte de Aristotle Quance.

— Vargas!

— Da, senhor.

— Ce face domnul Quance?

— E foarte trist, senhor, foarte trist.

— Te rog, trimite-l aici.

La scurt timp, Quance era în uşă.

— Intră, Aristotle, îl invită Struan. Închide uşa.

Quance făcu precum i se spuse, apoi se apropie şi rămase dinaintea biroului cu o figură nefericită. Struan îi vorbi iute.

— Aristotle, nu e timp de pierdut. Strecoară-te afară din factorie şi du-te la ponton. Acolo ai să vezi un sampan ce te aşteaptă. Du-te la bordul navei *Calcutta Maharajah,* ridică pânzele în câteva minute.

— Cum, Tai-Pan?

— Flăcăule, vei avea la îndemână tot ajutorul. Fă şi tu o scenă memorabilă când ajungi la bord, fă cu mâna, strigă în vreme ce nava iese din port. Să ştie toată lumea că erai la bordul ei.

— Tai-Pan, Dumnezeu să te binecuvânteze! În ochii lui se iscă o lucire de lumină. Dar eu nu vreau să plec din Asia. Nu pot pleca.

— În sampan sunt nişte veşminte de culi. După ce nava iese din port, te poţi strecura furiş pe lorcea pilotului. Am mituit echipajul, dar nu şi pe pilot, aşa că fereşte-te de el.

— O, marile boaşe de foc! Quance păru să fi crescut cu câţiva inci deodată. Da… dar unde să mă ascund după aia? La Tai Ping Shan?

— Doamna Fortheringill te aşteaptă. Am aranjat să poţi rămâne acolo două luni. Da’ să ştii, pe Dumnezeul meu, îmi datorezi toţi banii pe care i-am cheltuit cu tine acum.

Quance îl luă pe Struan în braţe şi scoase un răcnet de bucurie pe care Struan i-l reteză pe loc.

— Cristoase, stăpâneşte-te. Dacă Maureen o să bănuiască ceva, o să ne chinuie pe amândoi şi n-o

să mai plece de aici niciodată.

— Aşa-i, spuse în şoaptă, cu voce răguşită Quance, şi se repezi la uşă; acolo se opri brusc. Bani! Am nevoie de bani. Tai-Pan, nu poţi să-mi dai un mic împrumut?

Struan ţinea în mână o pungă mică cu galbeni.

— Uite o sută de guinee. O să le adaug la chitanţa totală.

Punga dispăru în buzunarul lui Quance, apoi îl îmbrăţişă pe Struan, şi trimise un sărut către portretul de deasupra şemineului.

— Zece tablouri pentru cea mai minunată fată cu numele May-may. Cu zece guinee mai ieftin decât preţul meu obişnuit, Dumnezeule. Ah, nemuritorule Quance, te ador! Eşti liber! Eşti liber! Liber!

Făcu vreo câţiva paşi de cancan, sări în sus şi dispăru.

May-may se uita la brăţara din jad. Se duse cu ea la raza de soare ce se strecura prin hubloul navei şi o cercetă cu şi mai multă grijă. Se opri cu privirea la săgeata ce era gravată delicat pe brăţară şi la caracterele chinezeşti ce glăsuiau: „Pui de speranţă”.

— O brăţară foarte frumoasă, spuse ea în dialectul mandarin.

— Mulţumesc, Supremă între Supreme, îi răspunse Gordon Chen în acelaşi dialect.

— Da, foarte frumoasă, repetă May-may şi i-o dădu înapoi.

El luă brăţara, o pipăi o vreme, bucurându-se de netezimea ei, dar nu şi-o prinse la încheietura mâinii la locul ei, şi o aruncă cu dexteritate pe hublou afară şi se uită după ea până când dispăru în apă.

— Ar fi fost o mare cinste pentru mine dacă ai fi acceptat-o din partea mea drept cadou, Supremă Doamnă. Dar unele cadouri aparţin întunericului mării.

— Eşti foarte înţelept, fiul meu, îi spuse ea. Dar nu sunt o Supremă Doamnă, ci doar o concubină.

— Tata nu are altă nevastă. Aşa că tu eşti Suprema Supremelor.

May-may nu-i răspunse. Fusese şocată când descoperise că mesagerul bunicului ei era Gordon Chen. Şi, în ciuda brăţării de jad, ea se hotărâse să fie foarte prudentă şi să vorbească cu el numai în cimilituri, în cazul în care el interceptase mesajul, aşa după cum foarte bine ştia că şi el va fi la fel de prudent şi va vorbi tot în cimilituri.

— Bei un ceai?

— Mamă, ar fi prea mare deranjul.

— Niciun deranj, fiul meu, îi spuse ea.

Se duse în cealaltă cabină, Gordon Chen porni după ea şi rămase uluit de mersul ei minunat, de picioarele ei minuscule, capul ei plutind parcă înconjurat de mireasma parfumului ei. Din clipa în care ai văzut-o ai iubit-o, îşi spuse el. Într-un fel e şi creaţia ta, pentru că tu i-ai dăruit limba barbarilor şi felul lor de a gândi. Îşi binecuvântă din nou şansa de a fi fiul Tai-Panului, pentru că-i purta un imens respect. Ştia că fără acest respect n-ar mai fi putut s-o iubească pe May-may cu o dragoste filială. Ceaiul fu adus şi May-may îl expedie pe Lim Din. Dar, pentru buna cuviinţă, o lăsă pe Ah Sam să rămână. Ştia că Ah Sam nu pricepea dialectul Soochow în care reluă discuţia cu Gordon Chen.

— O săgeată poate fi foarte periculoasă.

— Da, Supremă Doamnă, dacă se află în mâini ticăloase. Te interesează trasul cu arcul?

— Când eram mică de tot, eu şi fratele meu ne jucam cu zmeul. O dată m-am jucat şi cu un arc, dar m-am speriat rău de tot. Cred că uneori o săgeată poate fi un dar al zeilor şi nu e deloc primejdioasă.

Gordon Chen rămase o clipă pe gânduri.

— Da. Dacă e în mâinile unui om flămând care ţinteşte săgeata spre un vânat şi-şi nimereşte ţinta.

Ea îşi vântură delicat evantaiul. Era încântată că ştia felul în care gândea el. În chipul acesta schimbul de informaţii devenea mai uşor şi mai incitant.

— Un astfel de om trebuie să fie tare grijuliu dacă nu are decât o singură şansă să-şi atingă ţinta.

— Adevărat, Supremă Doamnă. Dar un vânător iscusit are mai multe săgeţi în tolba lui.

Şi care-i vânatul? se întrebă el.

— O biată femeie nu poate încerca bucuria bărbaţilor de a vâna, îi răspunse ea calm.

— Bărbatul e principiul yang, el e vânătorul, prin voinţa zeilor. Femeia e principiul yin, cea căreia vânătorul îi aduce prada pentru a fi gătită.

— Zeii sunt foarte înţelepţi. Foarte. Ei îl învaţă pe vânător care vânat e de mâncare şi care nu.

Gordon Chen sorbi cu delicateţe din ceaşca de ceai. Oare vrea să spună că doreşte să caute pe cineva? Să fie careva vânat şi ucis? Pe cine oare? Poate pe iubita unchiului Robb şi fetiţa lor? Dar poate că nu e vorba de ei, fiindcă pentru asta n-ar fi nevoie de atâta taină, şi cu siguranţă că Jin-qua nu m-ar amesteca pe mine în treaba asta. Pe toţi zeii, ce putere are femeia asta asupra lui Jin-qua? Ce o fi făcut ea pentru el ca acesta să fie nevoit să-mi poruncească – şi prin mine să-i pună la dispoziţie întreaga putere a Triadei – ca să împlinim indiferent ce doreşte?

Apoi îşi aminti de un zvon care se potrivea cu ce se întâmplă, zvonul că numai Jin-qua ştiuse înaintea tuturor celorlalţi că flota se va întoarce de îndată la Canton, fără să se îndrepte spre nord, aşa cum presupuseseră că se va întâmpla. Probabil că ea îi trimisese în taină vorbă lui Jin-qua şi în felul acesta îl îndatorase! Aiii iaaa, şi ce datorie! Informaţia asta venită la vreme probabil că-i salvase trei, patru milioane de taeli. Şi respectul faţă de May-may spori şi mai mult.

— Uneori vânătorul trebuie să-şi folosească arma ca să se apere împotriva celei mai

primejdioase fiare din pădure, spuse el, oferindu-i ei altă cale de mărturisire.

— Adevărat, fiul meu! Evantaiul ei se închise brusc, o văzu cum tremură. Zeii o apără pe o biată femeie împotriva acestor primejdii.

Deci voia să fie ucis cineva, se gândi Gordon. Se uită la ceaşca de porţelan şi cercetând-o se întrebă de cine putea fi vorba.

— Aşa-i soarta ca răul să umble prin multe locuri. Uneori în înalturi, alteori jos de tot. Pe continent, sau în insula asta.

— Da, fiul meu, spuse May-may, evantaiul flutură uşor, buzele îi tremurară abia perceptibil. Chiar şi pe mare. Chiar şi printre cei născuţi în sfere înalte şi foarte bogaţi. Groaznice sunt căile zeilor.

Gordon Chen aproape să scape ceaşca din mână. Se întoarse cu spatele la May-may şi se strădui să-şi adune gândurile. „Pe mare născuţi în sfere înalte” nu putea să însemne decât că e vorba de doi oameni: Longstaff şi însuşi Tai-Panul. Ah, dragoni ai morţii! Să pornească împotriva oricăruia dintre ei ar fi însemnat să grăbească izbucnirea unui măcel. I se întoarse stomacul pe dos. Dar de ce? Şi era vorba de Tai-Pan? Nu, nu poate fi vorba de tatăl meu. O, zei! Să nu fie cumva tata!

— Da, Supremă Doamnă, îngăimă el cu o undă de melancolie în glas, pentru că ştia că jurământul pe care-l făcuse îl lega să împlinească orice i-ar fi cerut femeia asta. Zeii au căi groaznice!

May-may băgase de seamă schimbarea comportării lui Gordon Chen şi nu pricepea ce se întâmplase. Şovăi o clipă, nedumerită. Apoi se ridică şi se îndreptă spre ferestrele dinspre pupa. Nava amiral se legăna alene la ancoră în port, sumedenie de sampane se vedeau pretutindeni pe marea sclipind în soare. *China Cloud* se afla dincolo de ea, la ancora de furtună, iar lângă ea *White Witch.*

— Navele sunt atât de frumoase, spuse ea. Care-ţi place ţie cel mai mult?

El se apropie de fereastră. Nu credea că putea fi vorba de Longstaff. Nu vedea care ar fi fost sensul unei astfel de crime, în orice caz nu pentru ea. Poate pentru Jin-qua, dar nu pentru ea.

— Cred că aceea e cea mai frumoasă, spuse el grav, arătând spre *China Cloud.*

May-may oftă şi scăpă evantaiul din mână.

— Cristoase, spuse ea în engleză. Ah Sam ridică iute privirea şi May-may îşi recăpătă pe dată stăpânirea de sine. Gordon Chen luă evantaiul de jos şi se înclină adânc dinaintea ei când i-l întinse.

— Mulţumesc, continuă ea în dialectul Soochow. Dar eu prefer nava cealaltă.

Şi arătă spre *White Witch* cu evantaiul. Încă mai era cutremurată de gândul groaznic că Gordon Chen îşi închipuise măcar că ea ar fi dorit să-l vadă pe adoratul ei Tai-Pan mort.

— Cealaltă e nepreţuită precum jadul. Nepreţuită, mă auzi? De neatins, pe toţi zeii! Cum poţi să ai impertinenţa să gândeşti altfel?

Uşurarea lui fu evidentă.

— Iartă-mă, Supremă Doamnă. Am să mă prostern de o mie de ori pentru a-mi dovedi căinţa mizerabilă chiar acum, aici, dar sclavul tău ar putea să nu priceapă, spuse el grăbit amestecând în mod voit dialectul Soochow şi cuvinte din mandarină. Un diavol mi-a pătruns pentru o clipă în mintea mea năucă şi nu te-am înţeles prea bine. Bineînţeles, n-am să mai pun niciodată în cumpănă o navă şi cealaltă…

— Da, îl opri ea. Dacă cineva se atinge măcar de o parâmă de cânepă, de o surcică de lemn din cealaltă navă, am să mă duc după cel ce îndrăzneşte să profaneze o astfel de bijuterie de jad şi am să-l caut până în măruntaiele iadului, şi acolo am să-i smulg testiculele şi am să-i scot ochii şi am să i le dau să le înghită laolaltă cu toate maţele lui!

Gordon Chen se înfioră, dar replică pe un ton de obişnuită conversaţie:

— Nicio teamă, Supremă Doamnă, nicio teamă. O să mă prostern de o mie de ori drept pedeapsă pentru că n-am priceput care-i deosebirea între jad şi lemn. N-aş vrea să zic că vreodată… n-aş mai dori niciodată să crezi că nu înţeleg.

— Atunci bine.

— Şi acum, dacă vrei să mă ierţi, Supremă Doamnă, am să mă întorc la treburile mele.

— Treburile tale nu s-au terminat, i-o reteză ea scurt. Iar buna cuviinţă ne porunceşte să mai bem nişte ceai.

Bătu din palme ca o regină spre Ah Sam şi-i porunci să aducă ceai proaspăt. Şi prosoape fierbinţi. Când Ah Sam se întoarse, May-may spuse în cantoneză:

— Am auzit că în curând multe nave vor pleca spre Macao, spuse ea, şi Gordon Chen pricepu de îndată că Brock va trebui să fie trimis sub pământ şi încă foarte repede, la Macao.

Ah Sam se lumină la faţă.

— Credeţi că o să plecăm şi noi? Mi-e dor să văd Macao din nou, şi-i zâmbi sfios lui Gordon Chen. Cinstite domn, cunoaşteţi Macao?

— Bineînţeles, îi răspunse el.

De obicei, o sclavă n-ar fi îndrăznit să i se adreseze, dar ştia că Ah Sam era confidenta personală a lui May-may, sclava ei, şi de aceea avea multe privilegii. Şi apoi mai era şi foarte drăguţă… În special pentru o fată aparţinând poporului de oameni ai bărcilor, Hoklo. Se uită iar la May-may.

— Din păcate anul acesta nu cred că voi putea să merg la Macao. Deşi o mulţime dintre prietenii mei se duc într-acolo şi se întorc.

May-may încuviinţă dând din cap.

— Ai auzit că aseară fiul barbar al tatălui nostru s-a logodit şi urmează să se căsătorească?

Închipuie-ţi: cu fata duşmanului său. Nemaipomeniţi oameni, barbarii ăştia.

— Da, răspunse Gordon Chen, surprins că May-may socotea necesară înlăturarea lui Brock, şi asta cât se poate de limpede. Doar nu doreşte să fie ucisă toată familia acestuia? De necrezut!

— Nu că mi-ar păsa de tată, el e bătrân, şi dacă zeii sunt drepţi, norocul lui va seca curând. May-may îşi lăsă capul pe spate, făcând ca podoabele ei de argint şi jad să scoată un clinchet plăcut. Cât despre fată, cred că o să aibă nişte băieţi buni, deşi nu mă dumiresc ce poate vedea un bărbat la o fiinţă cu nişte picioare atât de butucănoase şi nişte ţâţe ca de vacă.

— Da, o aprobă Gordon Chen bucuros.

Deci nu Brock urma să fie ucis. Nici fata. Atunci nu rămâneau decât mama şi fiul. De mamă nu se punea problema. Deci de frate e vorba. Gorth. Dar de ce numai de frate, de ce numai de Gorth Brock? Pentru că amândoi, şi tatăl şi fiul, constituiau un pericol pentru Tai-Pan. Şi imediat respectul lui Gordon pentru tatăl său spori imens. Ce dibace ţesătură ca totul să pară că numai May-may este cea care pune totul la cale! Ce cale ocolită să-i faci o aluzie lui May-may, care să se ducă la Jin-qua, care să ajungă apoi la mine! Ce dibaci! A, bineînţeles, îşi spuse el, asta înseamnă că Tai-Panul a ştiut că May-may i-a transmis informaţia, într-adins i-a spus ei această taină, pentru ca ea să-l îndatoreze pe Jin-qua. Dar asta să însemne că el ştie de Triadă? Şi de mine? Cu siguranţă că nu.

Se simţi deodată foarte obosit. Mintea îi era copleşită de atâta emoţie şi primejdii. Şi era foarte îngrijorat de presiunile pe care mandarinii le exercitau asupra triazilor din Kwantung. Asupra triazilor din Macao. Şi chiar a celor din Tai Ping Shan. Mandarinii aveau o mulţime de spioni în rândul populaţiei de pe colina insulei, şi cu toate că mulţi dintre ei erau cunoscuţi, patru şterşi de pe

faţa pământului, îngrijorarea pe care i-o producea prezenţa lor apăsa greu pe umeri. Dacă s-ar fi aflat că el era liderul Triadei la Hong Kong, nu s-ar mai fi putut niciodată întoarce la Canton, şi viaţa lui nu ar mai fi valorat nici cât rahatul unui proprietar de sampan.

Simţurile lui erau încă stârnite de parfumul cu totul ales al lui May-may şi senzualitatea provocatoare a lui Ah Sam. Mi-ar plăcea să mă culc cu sclava aia, îi trecu lui prin minte. Dar nu ar fi înţelept, ci primejdios. Doar dacă îmi va face aluzii la asta chiar mama. Mai bine grăbeşte-te să ajungi la Tai Ping Shan, în braţele celei mai nepreţuite concubine de pe colină. Pe toţi zeii, aproape că merită cei o mie de taeli de argint cât m-a costat. În noaptea asta o să facem dragoste de zece ori, în zece chipuri diferite. Zâmbi în sinea lui. Fii cinstit, Gordon. Nu vei face dragoste decât de trei ori. Şi asta dacă vei fi binecuvântat cu un *joss* bun… dar ce minunat!

— Sunt întristat că nu voi putea să mă duc la Macao, spuse el. Bănuiesc că toate rudele prin viitoarea căsătorie ale tatei vor fi acolo? Mai ales fiul acestei familii?

— Da, spuse May-may, oftând tulburător, ştiind de-acum că mesajul ei fusese limpede. Aşa cred.

— Ha! exclamă Ah Sam cu dispreţ. Mare fericire va fi aici când fiul ăsta va pleca din Hong Kong.

— De ce? o întrebă May-may foarte interesată, iar Gordon Chen se simţi la fel de îmboldit să afle, oboseala dispărându-i cu totul.

Ah Sam îşi păstrase taina tocmai pentru un astfel de moment dramatic.

— Fiul ăsta e un barbar get-beget şi un diavol. Se duce la unul din bordelurile barbarilor de două sau trei ori pe săptămână.

Se opri şi turnă ceai în ceşti.

— Ei, continuă, Ah Sam, o îndemnă May-may nerăbdătoare.

— Şi le bate! le spuse ea plină de importanţă.

— Poate că nu l-au mulţumit, spuse May-may. O bătaie bună n-o să le dăuneze curvelor acelora barbare.

— Da, numai că el le bate cu biciul şi le chinuie sălbatic înainte de a se culca cu ele.

— Vrei să spui că asta se întâmplă de fiecare dată? o întrebă May-may fără să-i vină să creadă.

— De fiecare dată, răspunse Ah Sam. Şi plăteşte pentru că le bate, aşa cum plăteşte şi pentru că… le chinuie, pentru că doar atât se pare că-i în stare să facă… Phui! Abia le atinge şi-i terminat! spuse ea pocnind din degete. Chiar aşa.

— Ha! De unde ştii tu toate astea? o întrebă May-may. Cred că meriţi să te ciupesc bine de tot. Cred că le-ai scornit tu pe toate, sclavă bună de gură ce eşti!

— Mamă, nu-i adevărat. Doamna aia barbară – bătrâna vrăjitoare – cu un nume imposibil, cum îi zice? Aia cu nişte ochi ca de sticlă şi nişte dinţi ce se mişcă singuri de nu-ţi vine să crezi, cum îi zice?

— Fortheringill? interveni Gordon Chen.

— Aşa, aşa, cinstite domn. Fortheringill. Ei bine, doamna asta are cel mai mare bordel din Queen's Town. Nu de mult a cumpărat şase fete Hoklo şi una din Canton. Una dintre…

— Erau doar cinci fete Hoklo, preciză Gordon Chen.

— Şi tu eşti băgat în afacerea asta? îl întrebă May-may politicoasă.

— Da, bineînţeles, îi răspunse el. Afacerea a devenit foarte rentabilă.

— Haide, spune mai departe, Ah Sam, slăbiciunea mea.

— Şi, mamă, aşa cum ziceam, una dintre fetele Hoklo e rudă cu Ah Tat, care, după cum bine ştii, e rudă cu mama mea, şi fata asta a fost aleasă să-i fie parteneră în noaptea cu pricina. Şi pentru el e destul să aibă de-a face cu o femeie o singură dată. Ah Sam coborî şi mai mult glasul. Aproape că a

omorât-o. A biciuit-o peste pântece şi peste fund până a ţâşnit sângele şi apoi a pus-o să facă tot felul de ciudăţenii cu… scula lui. Apoi…

— Ce fel de ciudăţenii? o întrebă Gordon Chen în şoaptă, aplecându-se spre ea.

— Da, se interesă şi May-may. Ce fel de ciudăţenii?

— Nu se cuvine să pomenesc eu de nişte apucături atât de nefireşti şi murdare, o, nu, dar a trebuit să-i facă poftele stârnindu-i scula cu toate părţile trupului ei.

— Cu toate?

— Da, mamă. Şi după toată bătaia pe care i-a dat-o, lovind-o cu biciul, cu picioarele, după toate chinurile, biata fată aproape să moară.

— Nemaipomenit! Apoi May-may îi spuse tăios: Ah Sam, eu încă mai cred că ai scornit tu toată povestea asta. Fiindcă doar ai spus tu singură că el termină aşa! şi pocni din degete.

— Aşa-i, aşa-i! Dar el dă întotdeauna vina pe fată, purtându-se groaznic cu ea, cu toate că niciodată nu-i vina ei. Ăsta-i necazul cel mare. Fiindcă scula lui e atât de mică şi de bleagă! şi Ah Sam ridică braţele spre cer şi începu să se jelească. Să nu ajung să am vreodată copii dacă mint. Să ajung să mor fată bătrână şi veştejită dacă mint! Strămoşii mei să ajungă să-i mănânce viermii dacă mint! Să nu aibă strămoşii mei parte de linişte şi să nu mai renască niciodată dacă mint! Dea zeii…

— Ei, bine, bine, Ah Sam! îi spuse May-may indispusă. Te cred.

Ah Sam îşi luă ţâfnoasă ceaşca şi începu să bea ceai.

— Cum am să îndrăznesc eu s-o mint pe minunata mea mamă şi pe cinstita ei rudă? Dar sunt sigură că zeii au să-l pedepsească pe fiara asta de barbar.

— Da! întări Gordon Chen.

May-may zâmbi în sinea ei.

CARTEA A CINCEA

În după amiaza aceea Struan se urcă la bordul navei China Cloud. Îl expedie pe căpitanul Orlov pe una dintre lorci, şi-l mută pe Sergheiev în cabinele spaţioase de pe Resting Cloud. Porunci să se ridice toate velele, să se moleze amarele, şi porni în mare grabă spre largul oceanului, lăsând portul în urmă.

Vreme de trei zile încheiate îndreptă China Cloud spre sud-est ca pe-o săgeată, cu vergile trosnind de presiunea velelor. Fugise spre mare ca să se purifice. Să se purifice de cuvintele şi gunoiul lăsate în sufletul lui de Sarah, de pierderea fratelui său Robb şi a lui Karen. Şi pentru a o binecuvânta pe May-may şi bucuria pe care o aducea în viaţa lui. Porni spre largul oceanului ca un îndrăgostit care fusese departe, de o veşnicie, şi oceanul îl întâmpină pe măsură, cu vânturi puternice şi furtuni, dar stăpânite, care să nu primejduiască nici nava, nici pe cel care o comanda. Oceanul îşi arătă puterile cu cumpătare, făcându-l pe om să se simtă din nou puternic, insuflându-i viaţă, încredere în sine, binecuvântându-l aşa cum numai marea ştie să binecuvânteze un om, purificându-l cum numai oceanul ştie să purifice un bărbat.

Se puse la încercare şi pe sine aşa cum puse la încercare nava, fără odihnă, vrând să-şi afle măsura puterilor. Carturile se schimbau unul după altul, şi el bătea mai departe puntea dunetei: de la un răsărit de soare la celălalt, îngânând doar pentru sine un cântec neauzit, şi abia atingându-se de mâncare. Şi nu scotea o vorbă, decât când voia să facă nava să fugă şi mai iute, sau era nevoit să poruncească să se înlocuiască vreun sart plesnit. Şi goneau tot mai departe în largul Pacificului, în infinitate.

În cea de-a patra zi schimbă de drum şi puse pentru jumătate de zi capul pe nord-vest. După care puse nava în pană, coborî sub punte, se bărbieri, se spălă, dormi o zi şi o noapte, şi când se trezi în revărsatul zorilor luă o masă pe cinste. Apoi urcă iar pe punte.

— 'Mneaţa, sir, îl întâmpină Cudahy.

— Pune capul pe Hong Kong.

— Prea bine, sir.

Rămase pe dunetă toată ziua şi o parte din noapte şi din nou se duse la culcare. Dimineaţa, luă înălţimea soarelui cu sextantul, puse punctul pe hartă, şi din nou ordonă să se pună nava în pană. După care, gol de tot, se aruncă în mare şi înotă. Marinarii îşi făceau cruce superstiţioşi: de jur împrejur mişunau rechini. Dar rechinii se ţinură la distanţă.

Se urcă apoi la bord şi ordonă ca nava aceea fără pată să fie curăţată din nou, punţile bricuite cu piatra, cu nisip, mătură şi apă, parâmele arboradei înlocuite, velele revizuite, sabordurile şi tunurile curăţate. Toate veşmintele sale purtate şi cele ale tuturor de pe navă fură aruncate peste bord. Dădu oamenilor alte veşminte, chiar şi el se îmbrăcă în costumul obişnuit al marinarilor.

Toată lumea primi raţie dublă de rom.

În cea de-a şaptea zi, în zori, se ridică la orizont Hong Kong-ul, exact în prova. Piscul era învăluit în ceţuri. Pe cer pluteau nori cirus, o hulă puternică însufleţea oceanul.

Se duse până în capătul bompresului, valurile fierbând sub el.

— Hei, Insulă, scoate ce ai mai rău în tine! strigă el sub rafalele vântului de est. Am sosit acasă!

Capitolul treizeci şi unu

China Cloud intră în port prin canalul de vest. Se ridicase un soare arzător, bătea un vânt de est statornic, încărcat de umiditate.

Struan stătea pe dunetă, gol până la brâu, cu pielea puternic bronzată, părul lui blond roşcat decolorat de soare, îşi îndreptă binoclul asupra navelor din port. Mai întâi spre *Resting Cloud.* La catargul artimon fluturau pavilioane de cod: „Zenith” – proprietarul să vină de îndată la bord. Să fii deja aşteptat, se gândi el. Îşi aminti de ultima oară când văzuse pavilionul „Zenith” la catargul de pe *Thunder Cloud* – cu o veşnicie în urmă —, momentul care adusese vestea morţii atâtor oameni şi sosirea lui Culum.

În port se aflau acum mai multe nave de transportat trupe decât înainte. Purtau la catarg steagul Companiei Indiilor de Est. Bun! Primele întăriri. Lângă nava amiral văzu o brigantină mare, cu trei catarge. La prova flutura steagul rusesc, iar flamura ţarului în vârful catargului cel mare. În port mişunau sampane şi jonci mai numeroase decât înainte.

După ce cercetă şi restul flotei cu atenţie, îşi îndreptă binoclul spre ţărm, izul de mare amestecându-se ademenitor cu cel al uscatului. Lângă Promontoriul Glessing se vedea activitate, iar Drumul Reginei era plin de cete de oameni, mulţi europeni şi grupuri de cerşetori. Tai Ping Shan părea să fi crescut destul de mult. Flamura cu Leul şi Dragonul flutura deasupra factoriei părăsite a Nobilei Case, ca şi deasupra pustiului ce cuprinsese Happy Valley.

— Patru puncte spre babord.

— ’Nţeles, sir, spuse timonierul.

Cu îndemânare, Struan se lipi cu nava de lorcea legată de *Resting Cloud.* Trase o cămaşă pe el şi trecu la bordul celeilalte nave.

— Bună dimineaţa, îl întâmpină căpitanul Orlov.

Îl cunoştea pe Tai-Pan prea bine pentru ca să-l mai întrebe unde fusese.

— 'Neaţa. Aveţi pavilionul „Zenith” la catarg: De ce?

— Din ordinul fiului dumneavoastră.

— El unde-i?

— La ţărm.

— Te rog du-te şi-l adu.

— Când aţi intrat în port, am şi trimis după el.

— Atunci de ce nu-i aici?

— Acum pot să-mi preiau comanda navei? Pe sângele lui Thor, Ochi Verzi, m-am săturat să fiu căpitan-valet pe magazia asta! Dă-mi voie să fiu din nou căpitan al unei nave de ceai, de opiu, sau lasă-mă să-mi iau nava şi să mă duc în apele Arcticei. Ştiu cincizeci de locuri unde pot lua o încărcătură de blănuri, o comoară afurisită pentru lăzile visteriei tale. Şi nici nu-ţi cer mult.

— Am nevoie de tine aici!

Struan zâmbi şi aruncă de pe umeri o mulţime de ani.

— N-ai decât să râzi, ce-ţi pasă, pe sula lui Odin! şi chipul lui Orlov se încreţi într-un zâmbet. Ai fost pe mare iar eu am stat legat de hambarul ăsta ancorat. Tu arăţi ca un zeu, Ochi Verzi. Ai avut parte de furtună? De taifun? Şi de ce mi-ai schimbat tu mie randa mare? Şi rândunica trinchet, randa artimon, focul săgeţii? Ai pus sarturi şi straiuri noi şi contraşcote peste tot. De ce? Numai pentru ca să-ţi primeneşti tu sufletul ai fost în stare să-i sfâşii inima minunatei mele iubite?

— Ce fel de blănuri, căpitane?

— Focă, samur, vizon, tu zi numai ce fel de blănuri vrei şi le găsesc eu atâta vreme cât sunt stăpân pe navă şi pot spune oricui, chiar şi ţie: Hai, şterge-o de pe nava mea şi în Hades cu tine!

— În octombrie pleci spre nord. Singur. Asta te mulţumeşte? Blănuri pentru China, ei, ce zici?

Orlov se uită în ochii lui Struan şi pricepu pe dată că nu va pleca spre nord în octombrie. Un fior trecu prin el şi îşi urî darul de a proroci care-l chinuia atât. Ce o să mi se întâmple între lunile iunie şi octombrie?

— Pot să-mi iau înapoi nava acum? Da sau nu? Cristoase Dumnezeule. Octombrie e o lună proastă şi încă departe. Pot să-mi iau nava înapoi acum, da sau nu?

— Da!

Orlov sări peste balustradă, şi se căţără iute pe duneta celeilalte nave.

— Mola parâma! urlă el, apoi îi făcu semn cu mâna lui Struan şi se porni să râdă în hohote.

China Cloud se desprinse de nava mamă şi se îndreptă elegant spre locul de ancoraj de furtună, în largul ţărmului de la Happy Valley. Struan coborî sub punte, spre cabina lui May-may. Aceasta dormea adânc. El îi spuse lui Ah Sam să n-o trezească, o să se întoarcă mai târziu. Urcă pe puntea de deasupra, în cabina lui, se îmbăie, se bărbieri, îşi puse schimburi curate. Lim Din îi aduse ouă şi fructe şi ceai. Uşa cabinei se deschise şi Culum dădu buzna înăuntru.

— Unde ai fost? se repezi el. Mai sunt o mie de lucruri de făcut şi licitaţia terenurilor are loc în după-amiaza asta. Puteai să-mi spui şi mie înainte de a dispărea. E o harababură întreagă şi…

— Culum, tu nu ştii să baţi la uşă?

— Da, bine, dar eram grăbit. Iartă-mă.

— Stai jos. Care-s alea o mie de treburi? îl întrebă Struan. Am crezut că tu te poţi descurca cu toate.

— Tu eşti Tai-Pan, nu eu.

— Da. Dar să zicem că eu nu m-aş fi întors astăzi, ce-ai fi făcut?

Culum şovăi.

— M-aş fi dus la licitaţie. Aş fi cumpărat terenuri.

— Ai făcut vreo înţelegere cu Brock în privinţa terenurilor asupra cărora nu vom licita unul împotriva celuilalt?

Culum se simţi stânjenit sub privirile tatălui său.

— Ei, da, într-un fel. Am făcut un fel de înţelegere prealabilă. Dar în eventualitatea că eşti de acord.

Luă o hartă şi o întinse pe masă. Perimetrul noului oraş înconjura Promontoriul Glessing, la două mile vest de Happy Valley. Terenul drept pentru construcţii era restrâns de munţii din jur, abia jumătate de milă lăţime şi jumătate de milă în adâncime de la ţărm. Tai Ping Shan era situat pe colină, mai sus de noul oraş, împiedicând întinderea acestuia spre est.

— Acestea sunt toate terenurile. Eu am ales terenurile 8 şi 9. Gorth mi-a spus că ei le vor pe 14 şi 21.

— Ai discutat treaba asta şi cu Tyler?

— Da.

Struan se uită la hartă.

— De ce ai ales două terenuri unul lângă celălalt?

— Păi eu nu mă prea pricep la terenuri, factorii sau pontoane, aşa că l-am întrebat pe Glessing. Şi pe Vargas. Apoi în taină pe Gordon Chen. Şi…

— De ce pe Gordon?

— Nu ştiu. Am socotit că e o idee bună. Pare să fie foarte isteţ.

— Mai departe.

— Ei au fost cu toţii de acord că terenurile 8, 9, 14 şi 21 sunt cele mai bune dintre cele din vecinătatea mării. Gordon mi-a dat ideea de a alege două unul lângă celălalt pentru cazul în care vrem să ne extindem, şi atunci un singur ponton poate deservi două factorii. La sugestia lui Glessing, l-am pus pe căpitanul Orlov să măsoare în taină adâncimile la ţărm. Mi-a spus că fundul e bun, de stâncă, dar platoul din apropierea malului

are apă puţin adâncă. Trebuie să recuperăm pământ din mare şi să ne construim pontonul mai la larg.

— Şi care dintre terenurile de la marginea perimetrului le-ai ales?

Culum le indică, dar cu oarecare nervozitate.

— Gordon socotea că ar trebui să luăm terenul de aici. E… ştii, un fel de colină, ştii, cred că ar fi un loc minunat pentru Nobila Casă.

Struan se ridică şi se duse la geamurile ce dădeau spre prova şi cercetă colina prin binoclu. Era la vest de Tai Ping Shan, în cealaltă parte a amplasamentului oraşului.

— Dar până acolo o să trebuiască să construim şi drum, ei?

— Vargas mi-a spus că dacă am putea cumpăra terenurile de periferie 9 A şi 15 B, am beneficia de… cred că spunea un fel de înlesniri, sau aşa ceva, care ne-ar asigura proprietatea. Mai apoi am putea construi acolo, şi am putea închiria dacă vrem. Mai târziu putem chiar să vindem.

— Ai discutat şi cu Brock despre ele?

— Nu.

— Cu Gorth?

— Nu.

— Cu Tess?

— Da.

— De ce?

— Aşa, fără un motiv anume. Îmi place să-i spun de toate. Şi vorbim despre o groază de lucruri.

— E primejdios să discuţi cu ea despre astfel de treburi. Îţi place sau nu-ţi place, dar ai supus-o în felul acesta la încercare.

— Cum?

— Dacă Gorth sau Brock vor licita pentru terenurile 9 A şi 15 B, atunci ştii că nu poţi avea încredere în ea. Şi fără terenurile acelea mai mici, colina devine o aventură scumpă.

— N-o să le spună nimic, îi replică Culum agresiv. I-am spus numai ei, în taină. S-ar putea ca

cei din familia Brock să aibă aceeaşi idee. Şi n-ar dovedi nimic faptul că s-ar putea să liciteze împotriva noastră.

Struan îl cercetă atent. Apoi spuse:

— Ce bei, ceai sau altceva?

— Ceai, mulţumesc! Îşi simţi palmele lipicioase, se întrebă dacă Tess le spusese ceva lui Brock sau Gorth. Unde ai fost?

— Asupra căror lucruri mai trebuie să hotărâm acum?

Făcând un efort, Culum îşi adună gândurile.

— Au sosit o mulţime de scrisori şi pentru tine şi pentru unchiul Robb. N-am ştiut ce să fac cu ele, aşa că le-am pus pe toate în safe. Apoi Vargas şi Chen Sheng au socotit cheltuielile făcute la Happy Valley şi… ei bine, am semnat eu pentru toţi banii. Longstaff a plătit totul până la ultimul penny. Am semnat eu pentru ei şi apoi i-am numărat. Ieri a venit din Anglia, cu nava lui Sergheiev, un individ – Roger Blore. A spus că s-a urcat pe navă la Singapore. Vrea să te vadă imediat. N-a vrut să-mi spună mie ce vrea, aşa că… l-am găzduit pe nava cea mică. Cine-i individul?

— Flăcăule, nu ştiu, îi răspunse Struan gânditor.

Luă clopoţelul de pe birou şi-şi chemă stewardul.

Struan porunci să se trimită un cuter să-l aducă pe Blore.

— Ce mai e, fiule?

— S-au adunat o grămadă de comenzi pentru materiale de construcţie, provizii pentru nave. Trebuie să comandăm încă un transport de opiu… o mie de lucruri.

Struan se jucă alene cu cana de ceai.

— Brock ţi-a dat cumva vreun răspuns?

— Azi e ultima zi. M-a invitat diseară pe *White Witch.*

— Tess nu te-a lăsat să pricepi cam care ar fi hotărârea tatălui ei?

— Nu.

— Gorth?

Din nou Culum clătină din cap.

— Mâine pleacă spre Macao. Toţi în afară de Brock. Am fost invitat să mă duc cu ei.

— Şi te duci?

— Acum, dacă te-ai întors, mi-ar face plăcere. Pentru vreo săptămână, dacă spune că ne putem căsători curând. Culum sorbi din ceaşca lui de ceai. O să avem de cumpărat mobilă… tot felul de treburi din astea.

— Te-ai văzut cu Sousa?

— A, da. Ne-am întâlnit cu el. Terenul e minunat, planurile sunt gata. Nici nu ştim cum să-ţi mulţumim. Ne-am gândit… ştii, Sousa ne-a spus despre încăperi separate pentru baie şi toaletă, cum ai plănuit tu pentru locuinţa ta. Şi i-am spus… i-am spus să ne facă şi nouă o încăpere la fel.

Struan îi întinse un trabuc şi i-l aprinse.

— Culum, câtă vreme m-ai fi aşteptat?

— Nu pricep.

— Câtă vreme m-ai fi aşteptat până să mă întorc? Marea putea să mă înghită.

— Nu pe tine, Tai-Pan.

— Dar într-o zi ar putea s-o facă… s-ar putea să vrea s-o facă. Struan suflă un fuior de fum şi-l urmări cum pluteşte. Dacă se mai întâmplă vreodată să plec fără să-ţi spun încotro mă duc, să aştepţi patruzeci de zile. Nu mai mult. Fiindcă atunci ori sunt mort, ori nu mă mai întorc.

— Prea bine, şi Culum se întrebă unde voia taică-său să ajungă. De ce-ai plecat aşa cum ai plecat?

— De ce-i spui tu toate lui Tess?

— Nu pot să-ţi răspund.

— De când am plecat, ce s-a mai întâmplat pe-aici?

Culum încerca cu disperare să înţeleagă, dar nu izbutea. Nutrea chiar şi mai mult respect decât oricând pentru tatăl său, dar cu toate astea nu simţea niciun fel de dragoste filială pentru el.

Dezbătuse problema asta cu Tess ceasuri întregi, descoperise la ea adâncimi tulburătoare. Şi vorbiseră despre taţii lor, încercând să ajungă să-i înţeleagă pe cei doi oameni pe care-i iubeau, de care se temeau, şi pe care uneori îi urau cel mai mult pe pământul ăsta, dar la care fugeau la cel mai mic semn de primejdie.

— Fregatele s-au întors de la Quemoy.

— Şi?

— Au distrus cincizeci, o sută de jonci. Mici şi mari. Şi trei cuiburi de piraţi de la mal. Poate că l-au trimis şi pe Wu Kwok la fund, poate nu.

— Cred că o să aflăm destul de curând.

— Alaltăieri am fost pe la casa ta din Happy Valley. Ştii, paznicii… ei bine, nimeni nu vrea să rămână noaptea acolo. Mi-e teamă că ţi-au spart casa şi ţi-au jefuit-o rău de tot.

Struan se întrebă dacă a umblat cineva şi la safeul secret.

— Chiar nu ai nicio veste bună?

— Aristotle Quance a reuşit să fugă din Hong Kong.

— Da?

— Da. Doamna Quance nici nu vrea să creadă, dar toată lumea… aproape toată lumea l-a văzut pe navă, aceeaşi navă cu care a plecat mătuşa Sarah spre ţară. Biata femeie, ea crede că el încă tot la Hong Kong se află. Ai auzit de George şi Mary Sinclair? Au să se căsătorească şi ei. Frumos, cu toate că Horatio e foarte necăjit din pricina asta. Dar nici vestea asta nu e bună chiar până la capăt. Am auzit că Mary e foarte bolnavă acum.

— Malarie?

— Un fel de dizenterie, la Macao. Tare ciudat. George a primit ieri o scrisoare de la maica superioară al unui ordin de călugăriţe catolice. Bietul de el e îngrozit de moarte. Nu poţi să ai niciodată încredere în papistaşii ăia.

— Ce spunea maica superioară?

— Doar atât, că a simţit nevoia să informeze ruda cea mai apropiată de starea lui Mary. Şi aceasta i-a spus să-i scrie lui George.

Struan se încruntă.

— De ce naiba nu s-a dus la spitalul misionar? Şi de ce nu i-a trimis scrisoarea lui Horatio?

— Nu ştiu.

— Dar lui Horatio i-ai spus?

— Nu.

— Să-i fi spus cumva Glessing?

— Mă cam îndoiesc. Acum se pare că se urăsc.

— Atunci mai bine să pleci cu familia Brock şi află cum se simte.

— Am socotit că vei dori să afli veşti direct, aşa că l-am trimis pe Jesus, nepotul lui Vargas, cu lorcea la Macao încă de ieri. Bietul George, n-a putut obţine o învoire de la Longstaff şi am vrut să-l ajut şi pe el.

Struan îşi mai turnă ceai şi se uită la Culum cu un fel de respect.

— Foarte bine.

— Ştiu că eşti ca un fel de tutore al ei.

— Da.

— Altceva nu s-a mai întâmplat, doar că acum vreo câteva zile în urmă a avut loc ancheta asupra accidentului arhiducelui. Juriul a constatat că a fost doar un accident.

— Şi tu crezi la fel?

— Bineînţeles. Tu nu?

— L-ai mai văzut pe Sergheiev?

— Cel puţin o dată pe zi. A fost şi el la anchetă, bine înţeles, şi… ei bine, a spus o mulţime de lucruri frumoase despre tine. Cum l-ai ajutat, i-ai salvat viaţa, cam aşa. Sergheiev n-a dat vina pe nimeni şi a spus că l-a şi informat pe ţar în privinţa asta. A spus-o foarte deschis că numai ţie îţi datorează viaţa. Skinner a scos o ediţie specială a ziarului lui *Oriental Times* cu amănuntele anchetei. L-am păstrat, şi Culum îi întinse ziarul. N-aş fi

mirat să primeşti o scrisoare de laude din partea ţarului, personal.

— Cum se simte Sergheiev?

— A început să meargă, dar şoldul îi e cam ţeapăn deocamdată. Cred că are dureri mari, cu toate că nu se plânge niciodată. Spune doar atât, că nu crede că va mai putea călări vreodată.

— Dar se simte bine?

— Cât de bine se poate simţi un om care trăieşte doar pentru a călări.

Struan se duse la bufet şi turnă două pahare cu sherry. Băiatul s-a cam schimbat, se gândi el. Mda, chiar foarte mult. Acum sunt mândru de fiul meu. Culum primi paharul şi se uită ţintă la el.

— Noroc, Culum. Te-ai descurcat foarte bine.

— Noroc, tată.

Culum alese cuvântul ăsta într-adins.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi. Vreau să fiu Tai-Pan al Nobilei Case. Chiar foarte mult. Dar nu vreau să port papucii mortului, cum se spune.

— Niciodată nu m-am gândit că vrei! i-o reteză Struan.

— Ştiu, dar eu m-am gândit şi la asta. Şi acum ştiu că nu-mi surâde ideea unei moşteniri cu orice preţ.

Struan se întrebă cum de era în stare fiul lui să spună una ca asta cu atâta linişte.

— Te-ai schimbat destul de mult în ultimele săptămâni.

— Poate am ajuns să mă cunosc şi eu mai bine. Mai ales datorită lui Tess… şi pentru că m-ai lăsat singur cu toate vreme de şapte zile. Am descoperit că deocamdată nu sunt pregătit să mă descurc singur.

— Gorth e şi el de aceeaşi părere în legătură cu papucii mortului în ceea ce-l priveşte?

— Eu nu răspund şi pentru Gorth, Tai-Pan. Numai pentru mine. Acum ştiu că de cele mai multe ori ai dreptate, că o iubesc pe Tess, că eşti

gata să porneşti împotriva oricui dacă socoţi că asta m-ar putea ajuta.

Struan îşi aminti din nou cuvintele lui Sarah. Şi îşi sorbi gânditor băutura.

Roger Blore era un tânăr abia trecut de douăzeci de ani, cu nişte trăsături severe ca şi căutătura ochilor. Purta veşminte scumpe, dar cam uzate, era mărunţel de statură şi slab. Avea un păr blond închis şi nişte ochi albaştri ce exprimau o imensă oboseală.

— Domnule Blore, te rog ia loc, îi spuse Struan. Şi acum spune-mi ce-i cu tot misterul ăsta? Şi de ce vrei să mă vezi numai pe mine?

Blore rămase în picioare.

— Sunteţi Dirk Lochlin Struan, sir?

Struan fu mirat. Foarte puţini oameni ştiau şi celălalt nume al lui.

— Da. Şi cine eşti dumneata?

Nici chipul şi nici numele individului nu-i spuneau nimic. Avea un accent de om cultivat… Eton sau Harrow, sau Charterhouse.

— Sir, pot să văd şi eu piciorul dumneavoastră stâng, îl întrebă tânărul cu toată politeţea.

— O, Doamne Cristoase! Mucos obraznic ce eşti! Spune ce ai de spus sau ieşi afară!

— Domnule Struan, aveţi perfectă dreptate să fiţi supărat. Acum cred că şansele de a fi chiar dumneavoastră Tai-Pan sunt de cincizeci la unu. Sau chiar de o sută la unu. Dar trebuie să mă conving că într-adevăr sunteţi cine spuneţi că sunteţi.

— De ce?

— Pentru că aduc nişte informaţii pentru Dirk Lochlin Struan, Tai-Pan al Nobilei Case, care are laba piciorului stâng retezată pe jumătate de un foc de armă… informaţii de cea mai mare importanţă.

— De la cine?

— De la tatăl meu.

— Habar n-am de numele dumitale sau al tatălui dumitale şi eu am doar memoria numelor, Cristoase!

— Sir, numele meu nu-i Roger Blore. E doar un pseudonim… din motive de siguranţă. Tatăl meu e membru al parlamentului. Sunt aproape convins că dumneavoastră sunteţi Tai-Panul. Dar înainte de a vă preda informaţiile trebuie să fiu pe deplin convins.

Struan smulse pumnalul din carâmbul cizmei drepte şi i-o întinse pe cealaltă.

— Scoate-mi cizma, îi spuse el ameninţător, iar dacă informaţia nu e de cea mai mare importanţă am să-mi însemn iniţialele pe fruntea ta.

— Atunci mai bine pun rămăşag pe viaţa mea. Viaţa mea pentru viaţa dumneavoastră.

Trase cizma, oftă uşurat şi spuse cu voce sfârşită:

— Mă numesc Richard Crosse. Sir Charles Crosse e tatăl meu, membru al parlamentului din partea circumscripţiei Chalforit St. Giles.

Struan îl întâlnise pe Sir Charles de două ori, cu câţiva ani înainte. La vremea aceea Sir Charles era un mărunt nobil de ţară, fără niciun fel de mijloace, sprijinitor vehement al comerţului liberalizat, al comerţului cu Asia, şi apreciat în parlament. De-a lungul anilor, Struan îl sprijinise financiar şi nu avusese niciodată motive de a regreta investiţiile făcute în el. Trebuie să fie vorba de vestea ratificării, îşi spuse Struan nerăbdător.

— De ce n-ai zis de la început?

Crosse îşi frecă obosit ochii.

— Aş putea să beau şi eu ceva, vă rog?

— Grog, brandy, sherry… serveşte-te.

— Mulţumesc, sir. Crosse îşi turnă nişte brandy. Mulţumesc. Vă cer iertare, dar sunt… sunt puţin cam obosit. Tata mi-a spus să fiu cu mare băgare de seamă… să mă folosesc de un pseudonim. Să nu vorbesc decât cu dumneavoastră… şi dacă nu mai sunteţi în viaţă, doar cu Robb Struan! Îşi

desfăcu cămaşa, şi se chinui să scoată o pungă legată de mijlocul lui. V-a trimis asta.

Îi înmână lui Struan un plic jegos, cu un sigiliu imens, şi se aşeză. Struan luă plicul. Îi era adresat, şi datat Londra, 29 aprilie. Îşi ridică deodată privirile şi spuse cu voce aspră:

— Eşti un mincinos! E imposibil să fi ajuns de la Londra aici atât de repede. Scrisoarea-i datată cu doar şaizeci de zile în urmă.

— Într-adevăr, aşa-i, sir, îi răspunse Crosse sfidător. Am reuşit să fac imposibilul! Râse nervos. Tata n-o să mă ierte, cred, niciodată.

— Nimeni n-a reuşit să facă această călătorie în şaizeci de zile. Care-i tărăşenia?

— Am plecat în data de miercuri 29 aprilie. Cu diligenţa Londra-Dover. Am prins vasul poştal spre Calais în ultima secundă. Apoi diligenţa spre Paris şi următoarea spre Marsilia. La un cui nava poştală franceză pentru Alexandria. Pe uscat până la Suez prin buna voinţă a lui Mehmet Ali, pe care tata l-a întâlnit o dată şi la un fir de mustaţă am apucat şi nava poştală pentru Bombay. Am stat şi am mucezit în Bombay vreme de trei zile, apoi am avut un noroc chior. Am reuşit să mă îmbarc pe un cliper ce transporta opiu la Calcutta. Apoi…

— Ce cliper?

— *Flying Witch,* aparţinând firmei Brock şi Fiii.

— Continuă! spuse Struan, ridicându-şi sprâncenele a uimire.

— Apoi o navă de comerţ a Indiilor de Est până la Singapore, *Bombay Prince.* Apoi a venit şi ghinionul. Nicio navă care să plece spre Hong Kong vreme de săptămâni de zile, din câte se ştia. Apoi o mână norocoasă! Imens de norocoasă. Am discutat cu cei de pe o navă rusească… aia de colo, spuse Crosse arătând spre ferestrele din pupa. A fost jocul cel mai riscant din toate, dar era ultima mea şansă de a câştiga şi mâna asta. I-am dat căpitanului ultima guinee pe care o mai aveam. În avans. Am crezut că erau hotărâţi să-mi taie

beregata şi să mă arunce peste bord îndată ce o să ieşim la larg. Dar era ultima mea şansă. Sir, de fapt, am făcut doar cincizeci şi nouă de zile… Londra-Hong Kong.

Struan se ridică în picioare şi-i mai turnă un pahar lui Crosse şi-şi luă şi el un pahar mare. Da, pare posibil, se gândi el. Nu e sigur, dar e posibil.

— Ştii ce cuprinde scrisoarea?

— Nu, sir. Nu ştiu decât partea care se referă la mine.

— Şi ce spune?

— Tata spune că sunt fiul risipitor, netrebnic, cartofor. Înrăit al pariurilor cu cai, îi spuse Crosse cu o dezarmantă francheţe. Că există un mandat de arestare pentru datorii împotriva mea din partea închisorii Newgate. Că mă încredinţează în mâinile dumneavoastră generoase şi speră că dumneavoastră să izbutiţi să folosiţi în vreun fel „talentele” mele… indiferent cum, numai să nu mai pun piciorul în Anglia, să rămân cât mai departe de el atâta vreme cât o mai trăi. Şi mai aminteşte condiţiile pariului.

— Care pariu?

— Sir, eu am sosit ieri, 28 iunie. Sunt martori fiul dumneavoastră şi mulţi alţii. Sir, dar poate că ar fi bine să citiţi dumneavoastră scrisoarea mai întâi. Pot să vă asigur că tata nu pune niciodată pariu cu mine decât dacă e vorba într-adevăr de informaţii de cea mai mare importanţă.

Struan cercetă din nou sigiliile, apoi deschise plicul. În scrisoare se spunea: „Westminster, ora unsprezece noaptea, 28 aprilie, ‘41. Dragul meu domn Struan: Am aflat în mare taină conţinutul unei misive a secretarului cu probleme externe, Lordul Cunnington, expediată ieri onorabilului William Longstaff, plenipotenţiar al Maiestăţii sale în Asia. În misivă se spune printre altele: «Aţi încălcat şi aţi neglijat dispoziţiile mele şi aţi considerat că sunt nişte simple aere. Pare evident că aveţi de gând să rezolvaţi problemele

guvernului Maiestăţii sale după cum aveţi dumneavoastră inspiraţie. Aţi nesocotit cu obrăznicie indicaţiile date de a avea la dispoziţie cinci sau şase porturi chinezeşti pe continent deschise intereselor comerciale britanice, cu care să fie stabilite depline canale diplomatice în mod permanent; ca aceste dispoziţii să fie împlinite cât mai iute, de preferat prin negocieri, dar dacă negocierile sunt imposibile, atunci prin folosirea forţei trimisă în mod explicit în acest scop şi cu cheltuieli considerabile. În schimb dumneavoastră v-aţi oprit la o stâncă nenorocită pe care nu există nici măcar o singură locuinţă, la un tratat cu totul inacceptabil, şi în acelaşi timp – dacă misivele primite din partea armatei şi marinei regale sunt reale – folosiţi în chip nepotrivit forţele armate ale Maiestăţii sale puse sub comanda dumneavoastră. În niciun caz Hong Kong-ul nu va deveni placa turnantă a comerţului cu Asia, aşa cum nici Macao nu a devenit. Întregul tratat de la Chuenpi este cu totul repudiat. Succesorul dumneavoastră, Sir Clyde Whalen, va sosi curând, stimatul meu domn. Probabil că veţi avea bunăvoinţa să încredinţaţi toate puterile adjunctului dumneavoastră, demnului C. Monsey, la primirea acestei misive şi să părăsiţi de îndată Asia pe fregata care a fost trimisă special pentru această misiune. Prezentaţi-vă la biroul meu cât mai curând posibil.» Sunt la capătul puterilor…”

Imposibil să facă o greşeală atât de necrezut de prostească şi blestemată, căcăcioasă şi bătută de Dumnezeu! se gândi Struan. Citi mai departe: „Sunt la capătul puterilor. Nu pot face nimic până când această informare nu e prezentată oficial în Cameră. Nu îndrăznesc să folosesc această informaţie în mod deschis de pe acum. Cunnington îmi ia capul şi voi fi condamnat să ies din politică. Chiar şi numai pentru faptul că am pus cele aflate pe hârtie pentru dumneavoastră în felul în care am făcut-o le ofer duşmanilor mei – şi cine nu are

duşmani în politică, şi încă destui? – şansa de a mă distruge, şi o dată cu mine şi pe cei care sprijină liberalizarea comerţului şi poziţia pe care cu atâta zel aţi apărat-o în toţi aceşti ani. Mă rog lui Dumnezeu ca fiul meu să vă dea numai dumneavoastră în mână această scrisoare (el nu ştie nimic din conţinutul secret al acestei scrisori). După cum ştiţi, secretarul pentru probleme externe e un om tiranic, ce spune el e lege, un bastion al partidului whig. Atitudinea lui din misivă e cât se poate de limpede. Tare mi-e teamă că Hong Kong-ul e un subiect mort. Dacă guvernul actual nu e înfrânt şi conservatorii lui Sir Robert Peel nu vin la putere – şi aş zice că asta pare o imposibilitate în viitorul previzibil –, Hong Kong-ul are şansa de a rămâne un subiect mort. Vestea falimentului băncii dumneavoastră s-a răspândit în cercul intim al celor din City, ajutată în foarte mare măsură de rivalii dumneavoastră conduşi de tânărul Morgan Brock. «În mare secret», Morgan Brock a împrăştiat isteţ seminţele neîncrederii, laolaltă cu vestea că firma Brock deţine cele mai multe, dacă nu chiar toate hârtiile dumneavoastră de credit mai importante, ceea ce a dăunat imens influenţei dumneavoastră aici. De asemenea a sosit o scrisoare a domnului Tyler Brock şi a unora dintre ceilalţi negustori aproape simultan cu tratatul de la Chuenpi al domnului Longstaff, în violentă opoziţie cu negocierile asupra Hong Kong-ului şi felul în care Longstaff a condus ostilităţile. Scrisoarea a fost adresată primului ministru, secretarului cu afacerile străine, dimpreună cu copii către duşmanii acestora – şi, după cum ştiţi, nu sunt puţini. Cunoscând că dumneavoastră probabil v-aţi pus singurele resurse care v-au mai rămas, dacă v-au mai rămas, în sprijinul iubitei dumneavoastră insule, vă scriu acum pentru a vă da posibilitatea să vă retrageţi şi să mai salvaţi ceva de la dezastru. S-ar putea ca să fi făcut vreo înţelegere cu Brock, aşa cum mă rog să fi reuşit,

deşi, dacă e să-l credem pe arogantul Morgan Brock, singura înţelegere care le-ar conveni ar fi definitiva dispariţie a firmei dumneavoastră. (Am motive întemeiate să cred că Morgan Brock şi un grup de bănci continentale – franceze şi ruseşti, după cum se vorbeşte aici –, au pus la cale acţiunea împotriva băncii dumneavoastră. Grupul continental a propus agresiunea când a răsuflat cumva vestea asupra structurii internaţionale a firmei plănuită de domnul Robb Struan. Ei au acţionat pentru falimentul băncii dumneavoastră în schimbul a cincizeci la sută din beneficiile unui plan asemănător pe care încearcă acum domnul Morgan Brock să-l pună în aplicare.) Îmi pare rău că trebuie să vă aduc la cunoştinţă nişte veşti atât de proaste. Fac totuşi aceasta cu toată buna credinţă, sperând într-un fel că aceste informaţii se vor dovedi de mare importanţă şi că veţi reuşi să supravieţuiţi acestui conflict. Încă şi acum socotesc că planurile dumneavoastră privind Hong Kong-ul sunt bune. Şi voi continua să încerc să le sprijin. Nu ştiu decât foarte puţine despre Sir Clyde Whalen, noul căpitan superintendent al comerţului. A slujit cu onoare în India şi are o excelentă faimă de militar. Dar, din câte cred eu, nu se pricepe la problemele administraţiei. Am auzit că mâine va pleca şi el către Asia, aşa că sosirea lui e iminentă.

Şi, în fine, ultima problemă. Îmi încredinţez mezinul în mâinile dumneavoastră. E un fiu risipitor, oaia neagră a familiei, un netrebnic, al cărui scop unic în viaţă e să parieze la jocurile de noroc, în mod deosebit la cursele de cai. S-a emis un mandat de arestare pentru datorii de către închisoarea datornicilor de la Newgate. I-am spus că, pentru ultima oară, am să achit eu datoriile lui aici dacă va întreprinde această primejdioasă călătorie. A fost de acord, punând pariu cu mine ca în cazul în care va reuşi isprava imposibilă de a ajunge la Hong Kong în mai puţin de şaizeci şi

cinci de zile, jumătate din timpul normal de călătorie, eu să-i plătesc opt mii de guinee să-i folosească aşa cum va dori. Pentru a fi sigur că va transmite această scrisoare cât mai repede posibil, am fost de acord să-i dau cinci mii de guinee dacă ajunge în mai puţin de şaizeci şi cinci de zile, pierzând câte cinci sute de guinee pentru fiecare zi de depăşire a sorocului convenit. Şi toate acestea cu condiţia să nu mai pună piciorul în Anglia atâta timp cât mai trăiesc, la care se adaugă şi suma de cinci sute de guinee pe an până la sfârşit. În plic se află şi primul avans. Vă rog să-mi comunicaţi cu poşta următoare data sosirii sale. Dacă veţi considera că există vreun fel în care puteţi să vă folosiţi de «talentele lui» şi să-l ţineţi sub control, atunci veţi dobândi pe viaţă recunoştinţa unui tată. Eu am încercat, Dumnezeu să ne ajute şi pe mine şi pe el, dar nu am reuşit, deşi îl iubesc neţărmurit. Vă rog să primiţi sentimentele mele de tristeţe pentru ghinionul pe care l-aţi avut. Transmiteţi-i toate cele bune domnului Robb, şi închei cu speranţa că voi avea bucuria să vă întâlnesc personal în circumstanţe mult mai favorabile. Am onoarea a fi al dumneavoastră cel mai supus slujitor, Charles Crosse”.

Struan se uită îndelung afară, spre port şi spre insulă, îşi aminti de crucea de foc pe care o aprinsese în prima zi pe insulă. Şi de cele douăzeci de guinee ale lui Brock. Şi de cele trei jumătăţi de monedă rămase ale lui Jin-qua. Şi acel *lac* de argint care urma să fie investit pentru cineva care, într-o bună zi, se va prezenta cu un anume sigiliu. Şi acum se vădeau inutile şi toată sudoarea, şi toată truda, şi toate cele puse la cale, cum inutilă era şi moartea atâtora. Şi asta numai din pricina obrăzniciei unui singur om: Lordul Cunnington. *Dumnezeule Cristoase, eu acum ce fac?*

Struan învinse şocul acestor veşti proaste şi se strădui să gândească. Secretarul afacerilor externe e un om strălucit. Nu putea respinge ideea Hong

Kong-ului atât de uşor. Trebuie să existe un motiv. Care anume? Şi cum am să ajung eu să-l conduc pe Whalen? Cum să integrez în viitorul insulei pe unul care e soldat, dar nu administrator?

Poate că n-ar trebui să mai cumpăr teren astăzi. Să-i las pe ceilalţi negustori să cumpere şi la dracu cu toţi! Brock va fi şi el strivit laolaltă cu ceilalţi, pentru că Whalen şi veştile acestea nu vor ajunge aici înainte de o lună de acum încolo, sau chiar mai mult. Şi atunci cu toţii vor fi antrenaţi cu disperare să construiască… Da, asta ar fi o cale, iar când toate astea vor fi de notorietate publică, ne vom retrage la Macao cu toţii, sau într-unul din porturile convenite în tratatul lui Whalen, iar restul vor fi doborâţi. Sau loviţi foarte rău. Mda. Dar dacă eu am reuşit să obţin noutăţile astea, atunci va putea şi Brock. Aşa că el nu se va duce probabil la fund. Probabil.

Mda. Dar în felul acesta vei pierde cheia Asiei – această stâncă nefolositoare, fără de care nu vor avea niciun sens toate porturile acelea deschise şi nici viitorul în Asia. Singura şansă e să cumpăr, să construiesc şi să risc totul pe ideea că, la fel ca şi Longstaff, Whalen va putea fi convins să-şi depăşească dispoziţiile, că însuşi Cunnington va putea fi convins. Să vărsăm bogăţiile Nobilei Case în noul oraş. Să riscăm. Să facem Hong Kong-ul să prospere în aşa fel încât guvernul să fie nevoit să accepte existenţa coloniei.

E primejdie de moarte. Nu poţi forţa Coroana să facă una ca asta. Sorţii pot fi groaznici. Dar nu ai de ales. Trebuie să rişti.

Gândul sorţilor îi aduse aminte de tânărul Crosse. Uite un băiat de nădejde. Cum să-l folosesc? Cum să-l fac să-şi ţină gura, să nu scape o vorbă despre nemaipomenita lui călătorie. Mda, şi cum să-i creez lui Whalen o impresie favorabilă asupra Hong Kong-ului? Şi să mă apropii de Cunnington? Cum să fac ca tratatul să rămână aşa cum am vrut?

— Ei bine, domnule Crosse, ai întreprins o călătorie remarcabilă. Cine mai ştie în cât timp ai întreprins această călătorie?

— Numai dumneavoastră, sir.

— Atunci păstrează această taină numai pentru dumneata. Struan scrise ceva pe o bucată de hârtie. Dă-i asta funcţionarului meu principal.

Crosse citi hârtia.

— Îmi daţi toţi cei cinci mii de guinee?

— I-am pus pe numele lui Roger Blore! Cred că ar fi mai bine să păstrezi acest nou nume, pentru o vreme cel puţin.

— Da, sir. Acum chiar sunt Roger Blore! Se ridică în picioare. Domnule Struan, mai aveţi nevoie de mine acum?

— Domnule Blore, vrei o slujbă?

— Tare mi-e teamă că… vedeţi, domnule Struan, am încercat vreo duzină, dar n-a ieşit nimic niciodată. Tata a încercat de toate cu mine şi… ei bine, sunt condamnat… poate aşa mi-a fost scris, să fiu ceea ce sunt. Îmi pare rău, dar vă risipiţi bunele intenţii.

— Pun pariu pe cinci mii de guinee că vei primi slujba pe care ţi-o ofer.

Tânărul ştia de la început că va câştiga pariul. Nu exista slujbă, nici măcar Tai-Panul nu-i putea oferi una pe care s-o accepte. Dar aşteaptă! Cu omul ăsta nu te joci, nu poţi paria cu el chiar aşa uşor. Ochii aceia afurisiţi nu spun nimic. Nu mi-ar plăcea să-i văd de cealaltă parte a unei mese de poker. Sau de baccara. Richard Crosse, Roger Blore ce eşti, fii atent! Omul ăsta ştie să-şi încaseze datoriile.

— Ei, domnule Blore? Unde ţi-e curajul? Sau poate nu eşti chiar marele jucător care te pretinzi?

— Sir, cele cinci mii de guinee sunt toată viaţa mea. Ultima mea şansă pe lumea asta.

— Atunci, Dumnezeule, joacă-ţi viaţa la pariul ăsta.

— Sir, dar dumneavoastră nu v-o riscaţi pe a dumneavoastră. Aşa că pariul nu e cinstit. Pentru dumneavoastră suma e de dispreţuit. Daţi-mi şi mie şanse pe măsură. Să zicem de o sută la unu.

Struan aprecie obrăznicia tânărului.

— Prea bine… e corect, domnule Blore. Dinaintea lui Dumnezeu!

Struan întinse mâna să consfinţească pariul şi Blore se cutremură în sinea lui pentru că pariase, fiindcă era sigur că enormitatea inegalităţii avea să-l îndepărteze pe celălalt. Nebunule, nu fă una ca asta, îşi spuse el. Cinci sute de mii de guinee! Strânse mâna lui Struan.

— Secretar al Jockey Clubului din Hong Kong! spuse Struan.

— Cum?

— Tocmai am înfiinţat Jockey Clubul. Eşti numit secretar al clubului. Menirea dumitale e să faci rost de cai. Să construieşti un hipodrom. Clădirea clubului. Să pui bazele celui mai scump şi mai de soi grajd de cai din Asia. La fel de bun ca al lui Aintree, sau oricare altul din lume. Ei, cine a câştigat fiule?

Blore se chinui cu disperare să-şi revină. Pentru numele lui Dumnezeu, adună-ţi minţile, îşi strigă el în sinea lui.

— Un hipodrom?

— Da, dumneata îl faci, îl administrezi – cai, pariuri, tribune, şanse, premii, totul. Începi de azi.

— Cristoase Dumnezeule, dar de unde aveţi să faceţi rost de cai?

— De unde vei face *dumneata* rost de cai?

— Cristoase! Din Australia, izbucni Blore. Am auzit că pe acolo au cai berechet! Îi întinse lui Struan chitanţa de bancă şi scoase un strigăt de extaz. Domnule Struan, nu veţi regreta niciodată.

Se întoarse şi se repezi la uşă.

— Încotro? îl întrebă Struan.

— Australia, bineînţeles.

— De ce nu te duci să vorbeşti întâi cu generalul?
— Cum?
— Parcă-mi amintesc că armata are şi nişte cavalerie. Împrumută nişte cai de la ei. Cred că ai putea să organizezi prima cursă sâmbăta viitoare.
— Pot?
— Da. Sâmbăta e o zi minunată pentru cursele de cai. Şi apoi India e mai aproape decât Australia. Te trimit într-acolo cu prima navă disponibilă.
— O s-o faceţi?
Struan zâmbi.
— Da! şi îi întinse chitanţa înapoi. Cinci sute de guinee sunt un avans la primul dumitale salariu anual, domnule Blore. Restul sunt bani pentru pariurile primelor patru sau cinci competiţii. Aş zice să fie câte opt întreceri, cinci cai la fiecare întrecere, din două în două sâmbete.
— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule Struan.
Struan rămase singur. Aprinse un chibrit şi urmări cum arde scrisoarea. Mărunţi hârtia făcută scrum şi apoi coborî sub punte. May-may se afla încă în pat, dar era proaspăt pieptănată, arăta minunat.
— Heya, Tai-Pan, îl întâmpină ea, îl sărută în fugă, apoi continuă să-şi facă vânt cu evantaiul. Sunt minunat de încântată că te-ai întors. Vreau să-mi cumperi şi mie o bucată de teren fiindcă vreau să mă apuc de afaceri.
— Ce fel de afaceri? o întrebă el, uşor iritat de primirea cam indiferentă, dar bucuros că acceptase plecarea şi întoarcerea lui fără să pună o întrebare, fără mofturi.
— O să vezi tu, nu conteşte. Dar vreau şi eu nişte taeli ca să pot începe. Eu plătesc zece la sută dobândă, ceea ce-i prima-ntâi. O sută de taeli. Vei fi doar comanditar.
El întinse mâna şi i-o puse pe sân.
— Dacă tot vorbim de comandă… ştii…!

Ea îi dădu mâna deoparte.

— Întâi afacerile şi după aia comanda. Îmi cumperi teren, îmi împrumuţi taeli?

— Întâi comanda şi după aia afacerile!

— Aiii iaaa, pe dogoarea asta? râse ea. Prea bine. E minunat de rău să te pun la efort pe dogoarea asta… cămaşa deja s-a lipit de tine. Haide atunci, nu conteşte.

Se îndreptă ascultătoare spre dormitorul ei, dar el o prinse de mijloc.

— Te necăjeam doar. Cum te mai simţi? Pruncul ţi-a mai dat de furcă?

— Bun înţeles că nu. Sunt o mamă foarte grijulie, şi nu mănânc decât mâncăruri speciale pentru ca să iasă un fiu minunat. Şi să aibă numai gânduri războinice, să ajungă curajos ca un Tai-Pan.

— Şi cam de câţi taeli ai tu nevoie?

— De o sută. Am spus deja. Ce, nu mai auzi? Tai-Pan, eşti minunat de ciudat pe ziua de azi. Da. Bun înţeles. Foarte ciudat. Doar nu eşti bolnav cumva, nu? Ai primit veşti proaste? Sau eşti obosit?

— Obosit. O sută de taeli, sigur. Care-i afacerea?

Ea bătu din palme încântată şi se aşeză, din nou la masă.

— Ah, ai să vezi. De când ai plecat eu m-am gândit mult. Eu ce fac pentru tine? Fac dragoste cu tine şi te îndrept pe calea cea bună, amândouă minunat de importante, bun înţeles, dar nu e destul. Aşa că acum am să fac şi eu taeli pentru tine, şi pentru zilele când am să ajung eu bătrână! Râse din nou şi el se bucură auzind-o. Dar numai de la barbari. Am să fac avere, ah, să vezi tu ce deşteptăcitoare sunt.

— Nu există cuvântul ăsta.

— Ştii tu bine ce vreau să spun! Îl prinse în braţe. Acum vrei să facem dragoste?

— Într-un ceas începe licitaţia terenurilor.

— Adevărat. Atunci cel mai bine schimbi hainele şi porneşti iute acolo. Un teren mic pe Drumul Reginei. Dar să ştii că nu plătesc decât zece taeli chirie pe an. Ei, mi-ai adus cadou?

— Cum?

— Păi e un obicei minunat, începu ea cu o lucire inocentă în privire. Când un bărbat îşi părăseşte femeia, să-i aducă un cadou. Jad. Lucruri din astea.

— N-am niciun jad. Dar data viitoare am să fiu mai atent cu tine.

Ea ridică din umeri.

— Bun obicei. Sărmana ta mamă bătrână a sărăcit. Mâncăm mai târziu, heya?

— Da.

Struan se duse în cabina lui de pe puntea de deasupra. Lim Din se înclină dinainte-i.

— Baie tare rece, tot, stapin. Vrei?

— Da.

Struan îşi scoase de pe el hainele jilave, se întinse în baie şi-şi lăsă mintea să cântărească implicaţiile informaţiilor primite de la Sir Charles, simţind că-l sufocă furia împotriva lui Cunnington. Se şterse, îşi puse veşminte curate şi, în câteva clipe, cămaşa pe el era la fel de udă ca mai înainte. Mai bine să stau şi să mă gândesc temeinic ce-i de făcut. Să-l lăsăm pe Culum să se ocupe de licitaţia terenurilor. Pariez pe viaţa mea că Tess i-a spus lui taică-său despre planurile lui de a cumpăra colina. S-ar putea ca acum Culum să fie momit să liciteze mai mult decât face. Flăcăul s-a descurcat bine până aici. Trebuie să am încredere în el şi acum. Aşa că îi trimise vorbă lui Culum să se ocupe el de licitaţie în numele Nobilei Case şi-i mai transmise să cumpere un teren mic, dar bun, pe Drumul Reginei. Îi trimise vorbă lui Horatio că Mary nu se simţea prea bine şi aranjă ca o lorce să-l ducă de îndată la Macao. Apoi se trânti în fotoliul adânc de piele şi se uită fără să vadă, prin hublou spre insulă, lăsându-şi mintea să caute răspuns.

Culum cumpără terenurile de litoral şi cele periferice, mândru că licita pentru Nobila Casă şi dobândea mai mult obraz dinaintea tuturor. Fusese întrebat de mulţi unde era Tai-Panul, unde fusese până atunci, dar răspunsese scurt că habar nu avea şi continuă să sugereze că între ei dăinuia aceeaşi ostilitate pe care el de fapt nu o mai simţea.

Cumpără şi colina, şi terenurile care constituiau garanţia colinei, şi simţi un fel de uşurare că firma Brock nu licitase împotriva lui, dovedind astfel că Tess era o fiinţă de încredere. Dar chiar şi aşa, se hotărî să fie mult mai prudent în viitor, şi să nu o mai pună altă dată într-o astfel de situaţie. Era primejdios să fii prea sincer asupra unor subiecte, îi trecu lui prin minte, primejdios şi pentru ea şi pentru el. De exemplu, faptul că numai gândul la ea, cea mai mică atingere a fiinţei ei îl înnebuneau aproape de dorinţă. Ca şi faptul că nu putea discuta cu ea chestiunile astea, nici cu taică-său, ci numai cu Gorth, care-l înţelegea: „Da, Culum, flăcăule. Io te pricep bine de tot. Trebe să fie mare chin, mare de tot. Abia eşti în stare să vezi pe unde mergi. Mda… şi-i tare greu să nu-ţi pierzi busola. Da' nu-ţi face griji, flăcăule. Noi suntem pretenari şi io te-nţeleg. Ş-ar trebui să nu avem nimic de ascuns unul de altul noi doi. Şi-i tare cu primejdie să stai aşa ca un călugăr. Mda. Ba mai rău, fincă din asta ţi se poate trage mari primejdii mai încolo, ba chiar şi mai rău, am auzit io că din asta ajungi să ai şi odrasle şubrede, nevolnice. Şi tulbureala din mădularul tău e un semn al Domnului. Da, bun înţeles, tulbureala asta îl poate bolnăvi pe om pen' toată viaţa lui, şi ăsta-i adevărul curat şi-adevărat, aşa să-mi ajute Dumnezeu! Da' nu-ţi mai fă tu griji… ştiu io un loc în Macao. Nu-ţi mai fă griji, bătrâne."

Şi cu toate că lui Culum nu-i venea să creadă toate superstiţiile înşirate de Gorth, suferinţele pe care le îndura el zi şi noapte îi şubreziseră puterea de a rezista tentaţiei. Voia să simtă o uşurare. Dar

chiar şi aşa, se jură el, dacă Brock e de acord să ne căsătorim luna viitoare, atunci nu mă duc la curve! Nu mă duc!

La apusul soarelui Culum şi Struan se duseră la bordul navei *White Witch.* Brock îi aştepta pe dunetă, cu Gorth alături de el. Seara era răcoroasă şi plăcută.

— M-am hotărât asupra căsătoriei voastre, Culum, îi întâmpină Brock. Luna viitoare pare nepotrivit. Mai degrabă anul viitor, ar fi mai bine. Dar peste trei luni Tess împlineşte şaptesprezece ani, şi în ziua aia, pe zece ale lunii, vă puteţi căsători.

— Mulţumesc, domnule Brock, îi spuse Culum. Vă mulţumesc.

Brock îi zâmbi lui Struan:

— Dirk, îţi convine aşa?

— Tyler, tu ai hotărât, nu eu. Dar cred că între trei luni sau două sau una nu e prea mare diferenţă de-acum. Eu totuşi zic luna viitoare; e mai bine.

— Culum, luna septembrie îţi convine ţie? Aşa cum am zis io? Hai, fii sincer, flăcăule.

— Da, desigur. Sper… dar, ştiţi… da, domnule Brock. Culum se jură să aibă răbdare să mai îndure şi astea trei luni. Dar în adâncul lui simţea ceva care-i spunea că nu se va putea.

— Atunci o să punem totul la cale cum se cuvine.

— Mda, făcu Struan ca un ecou. Atunci fie trei luni.

Mda, îşi spuse el, trei luni fie atunci. Tyler ai semnat o condamnare la moarte. Poate chiar două.

— Dirk, şi poate că-mi dai şi mie timp până mâine? Atunci vorbim de zestre şi de celelalte.

— La amiază?

— Îhî! La ‘miază. Ş-acu e bine să ne ducem şi la doamne sub punte. Dirk, rămâi şi tu la cină?

— Mulţumesc, dar mai am nişte lucruri de împlinit acum.

— Cum ar fi de-un par examplu cursele de cai, ei? Trebuia să ţi-o spun. Deşteaptă idee să-l aduci pe Blore ăla taman din Anglia. I-un flăcău isteţ brici. Ultima cursă la fiecare întrecere e pariul Brock. Vârâm noi bani de premiu.

— Mda, am auzit. Se cuvine să avem cel mai bun hipodrom din Asia.

Blore anunţase vestea curselor la licitaţia terenurilor. Longstaff fusese de acord să fie primul preşedinte al Jockey Clubului. Cotizaţia anuală pentru membri se fixase la zece guinee, şi toţi europenii aflaţi în insulă se înscriseseră imediat. Blore fu asaltat de voluntari pentru a călări bidiviii pe care generalul acceptase să-i pună la dispoziţie.

— Dirk, tu ştii să călăreşti?

— Da, dar la curse n-am participat niciodată.

— Şi io aşijderea. Da' poat' c-ar trebui să ne încercăm şi noi puterile, ei? Culum, tu ştii să călăreşti?

— Sigur, da, dar nu sunt prea expert. Gorth îl plesni pe spate.

— La Macao putem face rost de bidivii, Culum şi ne putem încerca oleacă. Poa' că pornim oleacă pe urmele lu alde tac-tu şi taica, ce zici?

Culum zâmbi stânjenit.

— Gorth, am putea şi asta, îi răspunse Struan. Ei, şi acum noapte bună. Tyler, ne vedem mâine la prânz.

— Mda, Dirk, bună noapte.

Struan plecă.

În timpul cinei Culum încercă să mai îndulcească conflictul ce dăinuia între Gorth şi Brock. I se părea ciudat că el ţinea la amândoi, vedea limpede prin amândoi, înţelegea prea bine de ce Gorth voia să fie tai-pan, şi de ce Brock nu dorea să-i încredinţeze controlul asupra firmei, cel puţin deocamdată. Şi i se părea ciudat şi faptul că el se simţea mai iscusit decât Gorth. Dar în privinţa asta nu era nimic ciudat, se gândi el. Gorth nu se trezise deodată singur preţ de şapte zile cu

toate răspunderile pe cap. În ziua în care am să mă căsătoresc cu Tess, am să arunc cele douăzeci de guinee ale lui Brock. De-acum nu mai e bine să le păstrez. Indiferent ce-o să se întâmple, să începem totul curat de la început. Numai trei luni! O Doamne, îţi mulţumesc.

După cină, Culum şi Tess se urcară pe punte numai ei doi. Stăteau sub cerul înstelat şi nici nu îndrăzneau să mai respire, ţinându-se de mâini şi suferind. Culum abia îi atinse buzele într-o primă încercare de a o săruta, iar Tess îşi aminti sărutul brutal al lui Nagrek, fierbinţeala pe care o lăsase urma mâinilor lui şi apoi durerea ce i-o pricinuise el, nu chiar durere, ci un fel de chinuitoare plăcere ale cărei amintiri o făceau să simtă din nou fierbinţeli. Era bucuroasă că în curând îşi va stinge acest foc ce-o consuma pe dinăuntru. Numai trei luni şi apoi limanul liniştii.

Se întoarseră apoi în cabina cu izuri grele şi, după plecarea lui Culum, se întinse şi rămase aşa multă vreme. Dorinţa o chinuia şi începu să plângă. Pentru că ştia că Nagrek se atinsese de ea într-un fel în care numai Culum va avea dreptul s-o facă, şi hotărând că această taină trebuia ferită chiar şi de el pentru vecie. Dar cum? Ah, dragostea mea, dragostea mea!

— Tată, io îţi spun c-a fost o greşală, turuia Gorth, cu voce scăzută în cabina cea mare. O groaznic de mare greşală.

Brock izbi cana mare metalică şi berea se prelinse pe masă şi pe jos.

— Gorth, asta am hotărât io, şi cu asta basta! Îs căsătoriţi cum începe septembrie.

— Şi ai greşt şi cân' n-ai licitat împotriva lor pen' colină. Diavolul ăla ne-a mai furat cu-n pas, Cristoase Dumnezeule.

— Gorth, de ce nu-ţi pui şi tu mintea la treabă? şuieră Brock. De făceam una ca asta, tânăru' ştia precis că Tess prostuţa îmi spune ce şi cum de

fiecare dată. Colina n-are niciun chichirez. Poa' cândva o să ne spună ceva ce-o să-l dea pe Dirk gata, şi uite asta vreau io să aflu.

Lui Brock îi era silă de sine că se apucase să tragă cu urechea la vorbele lui Tess şi pentru că se folosea de ea, fără ca ea să bănuiască, pentru a-l spiona pe Culum, şi asta doar ca o armă împotriva lui Dirk Struan. Dar acum îl ura pe Gorth mai mult ca niciodată şi avea încredere în el şi mai puţin ca înainte, fiindcă ştia că Gorth are dreptate. Dar mai mult decât orice, Brock dorea s-o ştie pe Tess fericită, şi dorinţa asta îl făcea să devină periculos. Acum rodul coapselor blestematului de Struan se va uni cu adorata lui Tess.

— Jur dinaintea lui Dumnezeu să-l ucid pe Culum dacă o face să sufere doar cât un fir de păr! spuse el cu o intonaţie cumplită.

— Atunci, pen' numele lu' Dumnezeu, de ce-i îngădui lu' Culum să se însoare cu ea atât de repede? Acu bineînţeles că o s-o facă să sufere şi o să se folosească de ea în contra noastră.

— Da' ia zi-mi tu mie de ce ţi-ai schimbat tu părerea? izbucni Brock. Fincă erai de partea asta cu… chiar mare entuziasm.

— Şi acu îs. Da' nu în trei luni. Cristoase! Cu asta o să se ducă toate de râpă.

— De ce?

— Bine-nţeles c-o să se ducă toate de râpă, repetă el. Cân' io sprijineam ideea, Robb mai era încă-n viaţă, da? Tai-Panul urma să plece în vară pen' totdeauna şi să-i treacă lui Robb sarcină de Tai-Pan… şi apoi în un an lu' Culum. Ăsta-i adevăru' adevărat. Şi se mărita cu Culum peste-un an şi totu' era perfect. Da' acu' Tai-Panul nu se mai dă dus. Şi acu' că tu ai fost de acord să se căsătorească în trei luni, Tai-Panul o ia şi pe Tess cu el de la tine şi o să-l stârnească pe Culum contra noastră şi de-acu' io cred că nici n-o să mai plece de-aici vreodată. Şi în niciun caz atâta vreme cât tu eşti Tai-Pan al firmei Brock şi Fiii!

— Nu importă ce i-o fi spus lu' Culum, el tot n-o să plece din Asia. Sau ce i-o fi spus lu' Robb. Doa' io îl ştiu pe Dirk!

— Şi io te ştiu pe tine!

— Cân' o să plece el… sau o fi mort, atunci plec şi io.

— Atunci mai bine mort cât mai iute!

— Mai bine ţi-ai stăpâni nerăbdarea.

— Tată, am să am răbdare.

Îi stătea pe limbă să-i spună lui taică-său ce răzbunare pusese el la cale împotriva lui Struan la Macao – prin mijlocirea lui Culum. Dar nu suflă o vorbă. Lui taică-său îi păsa mai mult de fericirea lui Tess decât de ambiţia de a ajunge Tai-Pan al Nobilei Case. Tatăl său mai avea acea îndârjită neîndurare ce-l stăpânea pe Struan în aşa măsură încât îi îngăduia să fie Tai-Pan!

— Tată, adu-ţi aminte cum te-a păcălit atunci cu tezaurul, apoi cu casa, ba şi cu nunta asta şi cu balul. Tess e punctul tău slab, explodă el. Şi el ştie asta, şi prin ea te-a transformat într-o geamandură de epavă şi acum te duci cu capu-nainte spre nenorocire.

— Ba deloc. Ba deloc! Ştiu io ce fac, spuse Brock străduindu-se să nu ridice glasul, dar cu venele de la tâmple umflate ca nodurile pisicii cu nouă cozi. Şi ascultă la mine ce-ţi spun io acum: Să nu cumva să te dai la el de unul singur. O să-ţi taie coaiele şi o să ţi le vâre pe gât. Io îl ştiu bine pe diavolul ăla!

— Tată, ştiu că-l ştii bine! Gorth acum putea să-l vadă bine pe taică-său cât de mult îmbătrânise şi pentru prima oară înţelese că îl putea zdrobi într-o confruntare faţă-n faţă. Aşa că nu-mi mai sta în cale, şi lasă-l pe ăl de-i bărbat să facă ce trebuie să facă, Cristoase Dumnezeule!

Brock ţâşni în picioare şi scaunul se răsturnă zdrobindu-se de pământ. Gorth era şi el în picioare, aşteptându-se să-l vadă pe taică-său ducând mâna la cuţit, ştiind bine că de-acum

încolo îşi putea îngădui să aştepte, fiindcă aflase cu cine avea de-a face. Brock înţelese limpede că era ultima lui şansă de a-l domina pe Gorth. Dacă nu scotea cuţitul era pierdut. Dacă-l scotea, trebuia să-l ucidă pe Gorth. Şi ştia că o poate face… dar numai prin viclenie, nu numai prin forţă de-acum încolo. Gorth ţi-e fiu, fiul cel mare. Nu ţi-e duşman, îşi spuse el.

— Nu se cuvine ca tu… ca tu şi io… să ajungem aici! Nici ca cum, Dumnezeule! Şi pen' ultima dată îţi spun, dacă te înfrunţi cu el, ai să ajungi dinaintea celui A toate-făcător!

Gorth simţi fiorii victoriei.

— Numai de-avem parte de un *joss* bun o să ieşim din mizeria asta, şi cu o lovitură de picior aruncă scaunul la o parte. Acu mă duc la ţărm.

Brock rămase singur. Bău cana de bere până la fund, apoi goli alta şi alta. Liza deschise uşa, dar el nu o băgă de seamă, şi-l lăsă în tovărăşia băuturii, se băgă în pat şi se rugă pentru fericirea acelei căsătorii. Şi pentru bărbatul ei.

Gorth se duse la ţărm. În stabilimentul doamnei Fortheringill.

— Domnule Brock, nu mai vreau să am de-a face cu dumneata, îi spuse ea. Pe ultima fată ai schilodit-o rău de tot.

— Ce-i la dumneata o maimuţă din asta, vrăjitoare bătrână ce eşti? Uite! şi Gorth trânti pe masă douăzeci de guinee de aur. Ia-i ca să-ţi ţii gura.

Îi puse la dispoziţie o tânără din neamul Hakka, şi o pivniţă departe, undeva în spatele casei. Gorth o chinui pe fată rău de tot, o biciui cu brutalitate, şi o lăsă în agonie. A doua zi porni spre Macao cu *White Witch,* la vreo patruzeci de mile sud-vest. La bord se afla întreaga familie Brock în afară de însuşi Brock. Pe dunetă se afla şi Culum, ţinându-se de mână cu Tess.

Capitolul treizeci şi doi

Cinci zile mai târziu, prima cursă de cai. Şi în acest timp se puse şi fundaţia noului oraş. Urmând exemplul Nobilei Case, negustorii înhămară din greu toată mâna de lucru şi priceperea celor din Tai Ping Shan la săpatul fundaţiilor şi construcţii. Neguţătorii revărsară asupra pământului toţi banii vistieriei pe care li-i dăduse Longstaff. Cărămidarii din Macao şi producătorii de cherestea din Kwantung, toţi cei implicaţi în construcţiile de case, factorii, pontoane porniră să muncească zi şi noapte pentru a face faţă zelului nebun al negustorilor ce voiau să ridice alt oraş în locul celui părăsit. Salariile crescură. Culii începură să se găsească din ce în ce mai greu – numai Nobila Casă folosea trei mii de cărămidari, constructori şi meseriaşi de toate felurile –, chiar dacă o dată cu fiecare maree favorabilă soseau alţi şi alţi lucrători. Dar şi aceştia îşi găseau repede munci bine plătite. Tai Ping Shan se întinse şi mai mult. Tot ţărmul în jurul Promontoriului Glessing pulsa de viaţă.

Ziua curselor de cai cădea în cea de-a paisprezecea zi de când Struan şi May-may părăsiseră locuinţa lor din Happy Valley pentru a se muta pe *Resting Cloud.*

— Fetiţo, nu arăţi prea bine, îi spuse Struan. Azi mai bine stai şi tu în pat.

— Aşa cred că am să şi fac, îi răspunse ea.

Se zvârcolise toată noaptea şi începuseră s-o doară capul, gâtul şi spatele.

— Dar nu-i nimic, nu conteşte. Tu arăţi groaznic de bine.

— Mulţumesc.

Struan era îmbrăcat în hainele noi, comandate pentru întrecere. Veston verde închis, din cea mai bună lână, special pentru călărie, pantaloni bufanţi de doc alb, strânşi în cizme scurte, jiletcă galben pal din caşmir, cravată verde. May-may se săltă să-

şi mai potolească durerea din umeri şi Ah Sam aşeză perna mai confortabil.

— E doar un diavol din ăsta de vară, am trimis după doctor. Acum te duci pe ţărm?

— Da. Întrecerea începe peste o oră. Fetiţo, cred că mai bine îl aduc pe doctorul nostru. El o să…

— Eu trimit după doctor. Un doctor chinez. Şi cu asta basta. Şi nu uita, douăzeci de taeli pe calul cu numărul patru în cea de-a patra cursă. Astrologul zice că acela câştigă absolut.

— N-am să uit, o bătu el uşor pe obraz. Acum odihneşte-te.

— Când am să câştig am să mă simt groaznic de bine, heya? Acum du-te.

O aşeză mai bine între perne, se îngriji să i se aducă ceai proaspăt şi un vas de lut cu apă fierbinte pentru spinarea ei. Apoi se duse la ţărm.

Hipodromul fusese amenajat la vest de Promontoriul Glessing, ce era acum plin de lume. O parte din ţărm unde era şi stâlpul ce indica locul de pornire şi sosire, fusese închis de cordoane, creându-se spaţiu pentru europeni, ca să nu fie înghesuiţi de mulţimea de chinezi curioşi ce mişunau pretutindeni. Ici şi colo fuseseră ridicate chiar şi corturi. Fuseseră ridicate şi un padoc, şi ghişeuri pentru pariuri. Pista ovală de alergări fusese marcată cu steaguri ridicate de catarge de bambus.

Se pariase din greu şi Henry Hardy Hibbs avea cel mai gros registru de pariuri.

— Oameni buni, încercaţi-vă norocul, striga el cu vocea lui sonoră, lovind cu pumnul în tabla pe care trăsese cu cretă cota pariurilor. Maiorul Trent, pe armăsarul cel negru, Satan, e favoritul primei curse. Sume rotunde! Trei la unu împotriva favoritului!

— Să putrezeşti în iad, Hibbs, îi aruncă Glessing acru, asudând din greu sub soarele dogoritor. Trei la unu împotriva favoritului şi tot tu ai să câştigi.

Pariază şase la unu şi eu aleg iapa cea şargă. O guinee!

Hibbs aruncă o ochire spre tablă, şi şopti răguşit:

— Numai pen' 'mneata, dom' le căpitan, cinci la unu. O guinee zici. Pe Mary Jane.

Glessing se întoarse. Era furios că nu era în Macao şi că scrisoarea promisă de Culum nu ajunsese la el. Dumnezeule din ceruri, se gândi el scos din minţi de îngrijorare, ar fi trebuit ca până acum să-mi fi spus şi el ceva. De ce naiba întârzie atât de mult? Ce naiba face nenorocitul ăla de Horatio? Iar o chinuie?

Se îndreptă gânditor spre padoc şi-i văzu pe Struan şi Sergheiev mergând împreună, vru să pornească spre ei, dar îl zări pe Longstaff apropiindu-se şi nu se mai opri.

— Înălţimea voastră, dumneavoastră pe care aţi pariat? întrebă Longstaff încântat.

— Juganul, îi răspunse Sergheiev, sprijinindu-se în baston.

Emoţia generală şi mirosul iute de cai îl înviorară, îl făcură să nu mai simtă chiar aşa de puternic durerile ce nu-l mai lăsau. Ar fi vrut să încalece şi el, dar îşi binecuvântă norocul de a fi supravieţuit rănii. Şi-l binecuvântă pe Struan. Ştia că fără intervenţia lui Struan ar fi fost mort.

— Ei, înălţimea voastră, exclamă Shevaun, apropiindu-se la braţul lui Jeff Cooper, îmbrăcată în verde strălucitor, şi apărându-se de soare sub o umbreluţă oranj. Îmi spuneţi şi mie un pont? Le făcu onoarea unui zâmbet tuturor, mai ales lui Struan.

— Juganul e cel mai bun cal, dar nu ştiu cine-i cel mai bun călăreţ, Shevaun, îi răspunse Sergheiev.

Shevaun cântări din ochi şi ea murgul cel mare, cu pielea lucioasă şi ochi mari.

— Bietul animal! Dacă aş fi eu cal şi mi-ar fi făcut cineva ce i-au făcut lui, jur că n-aş mai mişca

nici măcar un picior. Pentru nimeni. E o barbarie.

Râseră cu toţii şi Shevaun împreună cu ei.

— Tai-Pan, pariezi pe calul acela jugănit?

— Nu ştiu, răspunse el preocupat de starea lui May-may. Aş merge, nu ştiu de ce, pe iapa cea tânără. Dar am să-mi aleg calul când o să fie toţi la poarta de pornire.

Ea îl cercetă o clipă, întrebându-se dacă vorbea în parabole.

— Hai să ne uităm mai de aproape la iapă, îi spuse Jeff, silindu-se să râdă.

— De ce nu te duci, Jeff, dragule? Eu stau aici şi te aştept.

— Vin şi eu, spuse Longstaff, fără să bage de seamă enervarea bruscă a lui Cooper.

Cooper şovăi, apoi se îndepărtară amândoi. Când trecu pe lângă grupul format din Shevaun, Struan şi Sergheiev, Brock îşi ridică pălăria, dar nu se opri. Era încântat că Struan se hotărâse să nu participe ca jockeu la cursă, fiindcă lui nu-i prea plăcea să călărească, iar când îl provocase pe Struan o făcuse fără tragere de inimă. Dumnezeu să-l bată, îi trecu lui prin minte.

— Înălţimea voastră, cum mai merge cu rana? se interesă Shevaun.

— Bine. Sunt aproape din nou om întreg. Mulţumită Tai-Panului.

— N-am niciun merit, îi răspunse Struan, stânjenit de laudele lui Sergheiev.

Îl văzu pe Blore umblând prin padoc, antrenat într-o discuţie particulară cu Skinner. Mă întreb dacă am făcut bine pariind pe flăcăul ăsta, se întrebă el.

— Sir, modestia vă vine bine, îi spuse Shevaun, şi-i făcu scurt o reverenţă plină de graţie. Nu se spune oare *noblesse oblige?*

Struan băgă de seamă admiraţia nedisimulată a lui Sergheiev faţă de fată.

— Înălţimea voastră, aveţi o navă frumoasă, spuse Struan.

Nava rusească avea patru catarge, cinci sute de tone deplasament, numeroase tunuri.

— Voi fi onorat să acceptaţi invitaţia de a o vizita să v-o prezinte căpitanul meu, îi spuse Sergheiev. Atunci poate vom putea discuta şi alte amănunte. Când sunteţi dispus!

— Mulţumesc, mi-ar face plăcere.

Struan ar mai fi continuat discuţia, dar Blore se repezi spre ei plin de praf şi sfârşit de oboseală.

— Tai-Pan, suntem aproape gata să începem… Domnişoară Tillman, arătaţi… trăsnet,… bună ziua, Înălţimea voastră, spuse el dintr-o suflare. Toată lumea a pariat pe numărul patru din a patra cursă, da, da, am hotărât să încalec chiar eu calul,… Tai-Pan, am încercat armăsarul aseară. A muşcat zăbala, aşa că-l putem folosi la următoarea întrecere… Înălţimea voastră, lăsaţi-mă pe mine să vă conduc la locul dumneavoastră, fiindcă daţi semnalul de plecare în prima cursă.

— Chiar eu?

— Excelenţa sa nu v-a spus nimic? Fir-ar… vreau să spun, vreţi să ne faceţi onoarea de a începe? Niciodată nu muncise Blore din greu ca acum şi niciodată nu fusese mai sleit de puteri. Vreţi să mă urmaţi, vă rog? Şi-l conduse pe Sergheiev prin mulţime.

— Bun băiat Blore ăsta, spuse Shevaun, bucuroasă că rămâne singură cu Struan în cele din urmă. De unde l-ai găsit?

— El m-a găsit pe mine, îi răspunse Struan. Şi mă bucur că a izbutit să mă găsească.

Atenţia îi fu atrasă de o ceartă izbucnită lângă unul din corturi. Un grup de soldaţi din cordonul de pază tocmai îl împingeau, să-l dea afară, pe un chinez. Pălăria culiului căzu şi, o dată cu ea, şi coada aceea lungă de chinez. Individul nu era altul decât Aristotle Quance.

— Iartă-mă o secundă, spuse Struan, şi se grăbi într-acolo, ieşi dinaintea mărunţelului, îl acoperi cu

masivitatea staturii sale. Flăcăi, e în regulă, e un prieten de-al meu, le spuse el soldaţilor.

Aceştia ridicară din umeri şi se îndepărtară.

— Tai-Pan, mii de ghiulele şi fulgere, izbucni Quance recăpătându-şi glasul şi punându-şi veşmintele jegoase în ordine. M-ai salvat cât ai clipi de la ananghie. Fii binecuvântat!

Struan tufli din nou pălăria aceea de culi pe căpăţâna lui Quance şi-l trase după el în spatele unei margini de cort.

— Ce naiba ţi-ai găsit să faci aici? îi şopti el.

— Dumnezeule Cristoase, trebuia să văd şi eu cursele, îi spuse Quance, aşezându-şi pălăria în aşa fel încât coada de păr să-i cadă pe spinare. Şi voiam să mai vorbesc cu tine.

— Nu-i acum momentul. Maureen e în mulţimea asta pe undeva.

Quance se albi la faţă:

— Dumnezeu mă aibă în paza lui!

— Mda, dar habar n-am de ce-ar face-o Dumnezeu şi pe asta. Şi acum şterge-o de aici cât mai eşti în siguranţă. Am auzit că şi-a cumpărat bilete pentru drumul de întoarcere în ţară săptămâna viitoare. Dacă ar bănui numai… ei bine, n-ai decât să răspunzi numai tu cu propriul tău cap!

— Tai-Pan, numai prima cursă, ei? se milogi Quance de el. Te rog. Şi am să-ţi dau nişte veşti.

— Care?

Spre consternarea lui Struan, Quance îi spuse ce-i făcuse Gorth prostituatei.

— Cumplit! Biata fată e acum pe moarte. Tai-Pan, Gorth e nebun. Nebun de legat.

— Dacă fata moare, trimite-mi vorbă. După aia… după aia am să văd eu ce-mi rămâne de făcut. Aristotle, mulţumesc. Şi mai bine ai şterge-o acum cât mai poţi.

— Doar prima cursă? Te rog, pentru numele lui Dumnezeu. Nici nu ştii ce înseamnă una ca asta pentru un biet bătrân ca mine.

Struan se uită cu grijă în jur. Shevaun se prefăcea că nu-i bagă în seamă. Atunci îl observă pe Glessing care trecea prin apropiere.

— Căpitane!

Când îl recunoscu pe Quance ridică ochii spre cer.

— Pe Zeus! Am crezut că erai de mult în mijlocul oceanului!

— Fă-mi un serviciu, îi spuse Struan iute. Doamna Quance e mai încolo, dincolo de poarta de plecare. Vrei să ai grijă ca Aristotle să nu dea de necazuri şi nici peste ea? E mai bine să-l iei şi să vă duceţi colo! şi îi arătă locul unde mişunau chinezii. Lasă-l să urmărească prima cursă şi apoi ia-l şi du-l acasă.

— Bineînţeles. Dumnezeule Cristoase, Aristotle, mă bucur că te văd, îi spuse Glessing, apoi se întoarse spre Struan. Culum ţi-a spus ceva? Sunt foarte îngrijorat din pricina domnişoarei Sinclair.

— Nu, dar i-am spus lui Culum să se ducă s-o vadă de îndată ce soseşte. S-ar putea să primim veşti în orice clipă. Sunt sigur că se simte bine acum.

— Sper şi eu. Mda, şi acum spuneţi-mi unde să-l duc pe Aristotle după cursă?

— Doamna Fortheringill.

— Pe Zeus! Aristotle, şi cum e pe-acolo? îl întrebă Glessing, curiozitatea făcându-l să-şi calce pe inimă.

— Groaznic, fiul meu, ceva de spaima morţii! Aristotle îl apucă de braţ şi, cu voce răguşită, îi spuse: Nu poţi să închizi ochii o clipă, iar mâncarea e groaznică. Dimineaţa, la prânz, după-amiaza, de cină şi în loc de ceai nu ţi se dă decât fiertură. Tai-Pan, poţi să-mi împrumuţi şi mie nişte guinee?

Struan mârâi şi se îndepărtă.

— Ce-i aia fiertură, Aristotle?

— E… ăăă… un fel de supă de ovăz.

Struan se apropie de Shevaun.

— Tai-Pan, vreun prieten de-al tău?

— Shevaun, nu e politic să-i bagi în seamă pe unii prieteni.

Ea îl lovi uşor peste braţ cu evantaiul.

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti mie de politică, Dirk. Mi-a fost dor de tine, adăugă ea blând.

— Mda, făcu el, înţelegând că ar fi fost şi uşor şi înţelept să se căsătorească cu Shevaun; dar imposibil, din pricina lui May-may. De ce vrei tu să fii pictată nud? o întrebă el brusc, şi din fulgerarea ce-i trecu prin priviri ştiu că bănuiala lui fusese întemeiată.

— Aristotle ţi-a spus? Vocea ei era lipsită de expresie.

— Dumnezeule mare, nu. N-ar face niciodată una ca asta. Dar acum vreo câteva luni tipul ne-a cam luat peste picior. Se lăuda că are o comandă importantă. Pentru un nud. De ce?

Fata roşi, îşi făcu vânt cu evantaiul şi apoi râse.

— Şi Goya a pictat-o pe ducesa de Alba. De două ori, cred eu. Şi o omagiază toată lumea.

Struan se înveseli şi în colţul ochilor i se iviră mici creţuri.

— Shevaun, eşti un diavol. Chiar l-ai lăsat să… vadă tot subiectul?

— O, din punctul lui de vedere a fost un fel de… licenţă poetică. Am discutat doar ideea a două portrete. Nu agreezi ideea?

— Aş zice că unchiul tău şi… tatăl tău, dacă ar auzi de o idee atât de năstruşnică, ar sări în sus până-n nori, sau dacă cumva portretele ar nimeri în mâinile cui nu trebuie.

— Tai-Pan, le-ai cumpăra?

— Ca să le ascund?

— Ca să te bucuri de ele.

— Shevaun, eşti o fată foarte ciudată.

— Poate pentru că mi-e silă de ipocrizie, şi-l privi cercetătoare. Ca şi ţie.

— Da, dar tu eşti o fată într-o lume stăpânită de bărbaţi, şi unele lucruri n-ar trebui să le faci.

— Există o mulţime de „anumite lucruri” pe care aş vrea să le fac! Izbucniră urale şi începu parada cailor. Shevaun se hotărî definitiv. Cred că am să părăsesc Asia. În două luni.

— Sună ca o ameninţare.

— Nu, Tai-Pan. M-am îndrăgostit, asta-i… dar mi-e dragă şi viaţa. Şi sunt de aceeaşi părere cu tine: momentul cel mai nimerit ca să-ţi alegi calul câştigător e atunci când sunt la poarta de pornire. Se jucă nervos cu evantaiul, rugându-se ca miza să justifice riscul. Tu pe care îl alegi?

Struan nici nu se uită spre cai.

— Mânza, Shevaun, spuse el calm.

— Cum o cheamă? întrebă ea.

— May-may, îi răspunse el, cu o lumină blândă în priviri.

Evantaiul şovăi o clipă, apoi începu să se agite ca mai înainte.

— Cursa nu-i niciodată pierdută decât atunci când câştigătorul e acceptat de juriu şi i se pune ghirlanda după gât.

Fata zâmbi şi se îndepărtă cu capul sus, mai frumoasă ca oricând. Mânza pierdu cursa. Doar la un fir de păr. Dar o pierdu totuşi.

— Aşa de repede te-ai întors, Tai-Pan? îl întâmpină May-may slăbită.

— Da, cursa asta m-a cam obosit, şi eram îngrijorat din pricina ta.

— Am câştigat?

El clătină din cap. Ea oftă şi zâmbi.

— Ei bine, nu conteşte.

Albul ochilor ei era roşu, faţa cenuşie.

— A fost doctorul? o întrebă Struan.

— Încă nu.

May-may se făcu covrig pe-o parte, dar poziţia asta nu-i uşură prea mult durerile. Dădu perna la o parte, dar nici asta nu o ajută prea mult, aşa că o aşeză din nou la loc.

— Sărmana ta bătrână mamă e… bătrână, asta-i, spuse ea cu un zâmbet disperat.

— Ce te doare, unde?

— Nicăieri anume, peste tot. Dar dacă trag un somn bun, mă vindec de toate, nu contează.

Îi masă gâtul şi spatele şi îşi interzise să se gândească la ceea ce nu trebuia să se gândească. Porunci să i se aducă ceai proaspăt, mâncare uşoară şi încercă s-o convingă să mănânce cât de cât, dar nu avea nicio poftă. La apusul soarelui intră Ah Sam şi-i spuse iute ceva.

— Doctorul vine. Şi Gordon Chen, îi spuse May-may lui Struan.

— Bun! făcu Struan, se ridică şi se întinse.

Ah Sam se duse până la o lădiţă cu bijuterii şi scoase la iveală o statuetă de fildeş ce reprezenta o femeie goală aşezată pe-o parte. Spre uimirea lui Struan, May-may arătă spre diverse părţi ale statuetei şi-i vorbi pe îndelete lui Ah Sam. Aceasta dădu din cap că a înţeles şi ieşi. Struan se luă după ea uimit.

Doctorul era un bătrânel cu o coadă lungă şi bine unsă cu ulei, cu o robă neagră şi uzată, nişte ochi limpezi şi câteva fire de păr cărunte ce-i apăruseră dintr-un neg pe faţă, degete lungi şi subţiri, dosul mâinilor slabe pline de vine vineţii.

— Tai-Pan, îmi pare atât de rău, începu Gordon şi se înclină dinaintea lui o dată cu doctorul. Dumnealui e Kee Fa Tan, cel mai bun doctor din Tai Ping Shan. Am venit cât de repede s-a putut.

— Mulţumesc. Atunci s-o luăm pe aici…

Struan se opri brusc. Ah Sam se dusese la doctor, se înclinase adânc dinaintea lui şi-i arătă statueta, indicând anumite părţi ale ei, aşa cum făcuse May-may. Şi acum răspundea iute la întrebările doctorului.

— Ce naiba fac acum?

— Pune diagnosticul, îi spuse Gordon Chen, ascultând atent ce vorbeau Ah Sam şi doctorul.

— Pe statuetă?

— Da. N-ar fi cuviincios să o consulte pe doamnă dacă nu e absolut necesar, Tai-Pan. Ah Sam îi arată unde au apărut durerile. Ta rog, ai răbdare, sunt sigur că nu e ceva grav.

Doctorul rămase tăcut cu ochii la statuetă. În cele din urmă ridică privirile spre Gordon şi-i spuse încet ceva.

— Spune că nu e uşor de pus diagnosticul în cazul ăsta. Cu îngăduinţa dumneavoastră, ar vrea s-o examineze pe doamna.

Arzând de nerăbdare, Struan îi conduse în dormitor. May-may lăsase draperiile care înconjurau patul şi nu se mai vedea decât ca o umbră discretă în spatele lor. Doctorul se duse la patul lui May-may şi din nou rămase tăcut. După câteva minute vorbi încet. Ascultătoare, May-may scoase mâna stângă printre draperii. Doctorul îi luă mâna şi o cercetă foarte atent. Apoi puse degetele pe arteră să ia pulsul şi închise ochii. Începu s-o lovească uşor pe mână cu degetele. Minutele treceau. Degetele loveau uşor mai departe, ca şi cum ar fi căutat ceva aproape imposibil de găsit.

— Acum ce-i mai face? întrebă Struan nerăbdător.

— Îi ascultă pulsul, sir, îi şopti Gordon. Trebuie să păstrăm foarte multă linişte. La fiecare încheietură a mâinii sunt nouă feluri de puls. Trei la suprafaţă, trei mai înăuntru şi trei adânc de tot. Acestea îi spun doctorului care-i cauza bolii. Tai-Pan, te rog fii liniştit. E tare greu să asculţi cu degetele.

Degetele continuau să lovească uşor pielea. Altceva nu se mai auzea în întreaga cabină. Ah Sam şi Gordon urmăreau vrăjiţi. Struan se foia neliniştit, dar nu făcea niciun zgomot. Doctorul părea să fi căzut într-o transă mistică. Apoi deodată, de parcă ar fi dat de o pradă care se ascunsese până atunci, degetele încetară să mai lovească şi apăsară puternic. Preţ de un minut rămase încremenit ca o statuie. Apoi aşeză mâna

lui May-may pe cuvertură şi luă încheietura dreptei şi repetă acelaşi ritual. Iar după alte lungi minute, degetele îşi încetară bătăile deodată. Doctorul deschise ochii, oftă şi lăsă şi mâna asta pe cuvertură. Le făcu semn lui Gordon Chen şi lui Struan. Gordon închise uşa în urma lor. Apoi doctorul râse stăpânit şi începu să vorbească iute şi liniştit. Gordon Chen făcu ochii mari.

— Ce-i? spuse Struan tăios.

— Tai-Pan, n-am ştiut că mama are un prunc în ea.

Gordon se întoarse din nou spre doctor, puse o întrebare, doctorul îi răspunse pe îndelete. Apoi se lăsă linişte.

— Ei, ce naiba spune?

Gordon îl privi şi încercă să pară liniştit, dar fără niciun succes.

— Spune că mama e foarte bolnavă, Tai-Pan. O otravă a intrat în sângele ei prin mădularele de jos. Otrava asta s-a oprit la ficat, şi ficatul ei e acum… – căută cuvântul – dereglat. În curând o să apară şi febra, febră rea de tot. Tare rea. Apoi o să vină trei, patru zile liniştite şi iar febră. Şi iar.

— Malarie? Frigurile din Happy Valley.

Gordon se întoarse şi-l întrebă pe doctor.

— Zice că da.

— Toată lumea ştie că de vină-s miasmele nopţii, nu otrăvuri care să pătrundă prin piele, Cristoase! se repezi Struan la el. De săptămâni de zile e plecată de acolo!

Gordon ridică din umeri.

— Tai-Pan, nu-ţi spun decât ce spune el. Eu nu-s docto: Dar aş avea mare încredere în doctorul ăsta… cred că ar trebui să ai încredere în el.

— Şi care-i leacul?

Gordon îl întrebă pe doctor.

— Tai-Pan, uite ce spune: Am tratat câţiva din cei care au suferit de frigurile din Happy Valley. Cei care şi-au revenit au fost toţi bărbaţi puternici, care au luat un anumit leac înainte de cea de-a treia

criză de friguri. Dar pacienta, e femeie şi deşi are numai douăzeci şi unu de ani şi e puternică, cu un spirit aprins, toată vlaga ei se duce în pruncul care-i de şase luni în pântecele ei. Gordon se opri stânjenit. Se teme pentru viaţa doamnei şi a copilului.

— Spune-i să aducă leacul şi s-o trateze acum. Nu după alte crize.

— Sir, aici e necazul. Nu poate. Nu mai are niciun pic din leacul acela.

— Cristoase, atunci spune-i să se ducă şi să facă rost.

— Tai-Pan, nu se mai găseşte deloc în Hong Kong, e convins de asta.

Struan se întunecă la faţă.

— Trebuie să mai fie. Spune-i să facă rost… indiferent cât ar costa.

— Tai-Pan, doar a…

— Cristoase! Spune-i!

Urmă din nou un schimb de replici.

— Zice că în Hong Kong nu se mai găseşte deloc. Nu se găseşte nici în Macao şi nici la Canton. Leacul acesta e făcut din scoarţa unui copac ce se găseşte foarte rar şi creşte pe undeva în Mările Sudului, sau pe tărâmurile de dincolo de ocean. Puţinul leac pe care-l avea i-a rămas de la tatăl lui, care era tot doctor, şi care l-a dobândit şi el de la tatăl lui. Gordon adăugă disperat: E convins că nu se mai găseşte nicăieri.

— Douăzeci de mii de taeli de argint dacă o vindecă.

Gordon făcu ochii mari. Rămase o clipă pe gânduri şi apoi îi vorbi agitat doctorului. Amândoi făcură o plecăciune şi ieşiră în grabă. Struan îşi scoase batista. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi se întoarse în dormitor.

— Heya, Tai-Pan, îi spuse May-may cu o voce şi mai pierită. Ei, care-i *joss*-ul meu de-acum?

— S-au dus să aducă un leac anume care are să te vindece. Nu trebuie să-ţi mai faci niciun fel de

griji.

O aşeză cum se pricepu el mai bine între aşternuturi, cu mintea chinuită de îngrijorare. Apoi dădu o fugă până la nava amiral ca să-l întrebe pe principalul medic maritim despre scoarţa aceea de copac.

— Dragul meu domn Struan, e vorba doar de un vechi leac băbesc. Există o poveste despre contesa Cinchon, soţia viceregelui spaniol din Peru, care ar fi adus în Europa o scoarţă de copac din America de Sud, în secolul al şaptesprezecelea. Era cunoscută sub denumirea de scoarţa iezuiţilor, şi uneori de scoarţă de cinchona. Se zicea că dacă era măcinată şi luată cu apă putea vindeca frigurile. S-a încercat în India şi n-a dat rezultate deloc. N-are nicio valoare. Afurisiţii de papistaşi ar fi în stare să zică orice, numai să mai dobândească nişte convertiţi.

— De unde naiba să fac eu rost de nişte scoarţă din asta?

— Dragul meu domn, chiar nu ştiu deloc. Din Peru bănuiesc. Dar de ce sunteţi atât de alarmat? Queen's Town a fost abandonat. Şi dacă nu respiri miasmele nopţii de acolo nu e niciun pericol.

— Un prieten s-a îmbolnăvit de malarie.

— Ah, atunci recomand o severă curăţire a intestinelor cu calomel. Cât mai repede posibil. Eu nu pot să promit nimic. Dar să-i luăm imediat sânge cu lipitori.

Struan încercă apoi la principalul medic al armatei, şi apoi pe rând şi la rând ceilalţi doctori mai mici în grad atât din cadrul militarilor cât şi civili. Şi toţi i-au spus acelaşi lucru. Apoi Struan îşi aminti că Wilf Tillman mai era încă în viaţă. Se grăbi să ajungă la nava depozit a firmei Cooper şi Tillman.

Şi în vreme ce Struan întreba din doctor în doctor, Gordon Chen se grăbi să ajungă la Tai Ping Shan, unde-i convocă pe cei zece conducători ai Triadei subalterni ai lui. Apoi aceştia se duseră la

rândul lor la cartierele lor generale şi-i convocară pe cei zece conducători din subordinea lor. Şi vestea se răspândi cu o viteză de necrezut: vestea că trebuia să se găsească scoarţa unui anumit copac. Prin sampane, prin jonci, se lăţi vestea până în portul Wowloon şi curând se întinse prin cătune şi sate, prin orăşele şi mari aşezări. În susul coastei, în josul coastei, în interiorul continentului. Curând toţi chinezii din Hong Kong, ce aparţineau Triadei sau nu, ştiau că avea mare căutare o anumită coajă de copac rar. Nu ştiau cine are nevoie de ea, şi nici pentru ce, ci numai că se oferea o mare recompensă pentru asta. Şi vestea asta ajunse şi la agenţii ce erau împotriva Triadei, agenţi ai mandarinilor. Și ei începură să caute scoarţa aceea, şi nu numai din dorinţa de a obţine răsplata: ştiau acum că o bucăţică din coaja aceea de copac îi putea da de gol pe conducătorii Triadei.

— Iartă-mă, Wilf, că am venit neinvitat. Am… Struan se opri, alarmat de înfăţişarea lui Tillman.

Tillman era rezemat de o pernă pătată de sudoare, cu o faţă de mort, aducând la culoare cu o cârpă veche şi nespălată, cu albul ochilor de un galben murdar.

— Intră, îngăimă el cu o voce abia auzită.

Şi Struan băgă de seamă că Tillman, care avusese nişte dinţi sănătoşi, puternici şi albi, era acum ştirb de tot.

— Ce-ai păţit, de ce ţi-au căzut dinţii?

— Calomelul. Pe unii îi dărâmă în chipul ăsta…

Vocea-i fonfăită abia se înţelegea. În ochi îi apăru o lucire ciudată.

— Te aşteptam. Răspunsul meu e nu!

— Cum?

— Nu. Pur şi simplu nu! Glasul îi răsună mai puternic. Eu sunt tutorele ei şi n-o să se mărite niciodată cu tine.

— N-am venit să-ţi cer mâna fetei. Am venit doar să văd cum te mai simţi şi cum ai suportat

malaria.

— Nu te cred! şi Tillman ridică glasul cuprins de isterie. Speri tu că am să mor, dar degeaba!

— E ridicol! De ce să-ţi doresc moartea?

Sleit de puteri, Tillman izbuti să ridice clopoţelul ce zăcea pe aşternut şi sună din el. Uşa se deschise şi intră un negru uriaş, sclavul personal al lui Tillman, în picioarele goale.

— Jebidiah, roagă-l pe conaşul Cooper şi pe domnişoara să vină imediat aici.

Jebidiah dădu din cap şi ieşi.

— Wilf, tot te mai ocupi cu negoţul de oameni?

— Jebidiah e mulţumit aşa cum e, blestemat să fii tu! Tu ai căile tale, noi ale noastre, bătu-te-ar Dumnezeu de porc!

— Pe tine să te bată şi apucăturile voastre, negustor afurisit de oameni ce eşti!

În amintirea lui Struan apăru deodată cea de-a doua navă pe care fusese îmbarcat, şi chiar şi acum din când în când, mai avea coşmaruri şi visa că e tot la bordul ei. Cu banii câştigaţi din indemnizaţiile primite după Trafalgar, reuşise să se răscumpere din armată, şi se angajase ca băiat de cabină pe o navă comercială engleză care făcea Atlanticul. Abia când ajunseseră departe în larg descoperise el că era vorba de o navă care se ocupa cu traficul ilicit de sclavi, şi se îndrepta spre Dakar pentru a lua sclavi, urmând apoi a naviga prin Atlanticul de Sud, latitudinea cailor până la Savannah purtând în cală bărbaţi, femei şi copii claie peste grămadă ca nişte viermi. Strigătele şi gemetele muribunzilor îi împuiau urechile, duhoarea de acolo îl înăbuşea, şi asta săptămâni în şir. Era doar un puşti de opt ani, neajutorat. La Savannah a fugit de pe navă. A fost singura navă de pe care a fugit vreodată în toată viaţa lui.

— Eşti mai rău decât negustorii ceilalţi de sclavi, îi spuse el cu voce răguşită, îi cumperi ca un negustor de carne vie, îi scoţi la mezat şi aduni

profiturile. Am văzut şi eu cum arată o piaţă de sclavi.

— Îi tratăm bine! strigă piţigăiat Tillman. Sunt doar nişte amărâţi de sălbatici, iar noi le înlesnim o viaţă mai bună. Aşa facem! Faţa i se schimonosi, se lăsă pe spate şi se chinui să-şi adune puterile, cu atât mai disperat când vedea vitalitatea şi sănătatea lui Struan. În vreme ce el trăgea să moară. Dar n-ai să profiţi şi tu de moartea mea, Dumnezeu să te pedepsească pentru veşnicie.

Struan se întoarse spre uşă.

— Mai bine stai şi tu. Ceea ce am eu de spus te priveşte şi pe tine.

— Nimic din ce-ai putea să spui nu mă priveşte!

— Îmi spui tu mie că-s negustor de negri? Dar tu cum ţi-ai cumpărat amanta aia a ta, ipocrit blestemat ce eşti.

Uşa se deschise brusc şi Cooper dădu buzna înăuntru.

— Ah, hello, Tai-Pan. N-am ştiut că eşti la bord.

— Hello, Jeff, spuse Struan, abia putându-şi stăpâni enervarea.

Cooper se uită la Tillman.

— Wilf, ce s-a întâmplat?

— Am vrut să vă văd pe tine şi pe nepoată-mea.

Shevaun intră în încăpere şi se opri brusc, surprinsă.

— Hello, Tai-Pan. Unchiule, te simţi bine?

— Nu, copile. Mă simt foarte rău.

— Wilf, ce s-a întâmplat? întrebă din nou Cooper.

Tillman tuşi sfârşit.

— Tai-Panul a venit să ne viziteze. Am socotit că a venit vremea să rezolvăm o problemă importantă. Mâine o să am alt atac de friguri şi cred că… da, privirile lui fără vlagă se întoarseră spre Shevaun – sunt onorat să-ţi comunic că Jeff ţi-a cerut în mod oficial mâna şi eu am acceptat cererea lui bucuros.

Shevaun se albi la faţă.

— Deocamdată nu vreau să mă mărit.

— Am cântărit totul cu mare grijă…

— Nu mă mărit!

Cu mare efort, Tillman se ridică într-un cot.

— Ei, doar o să mă asculţi o dată! ţipă el, mânia dându-i parcă puteri. Sunt tutorele tău legal. De luni de zile corespondez cu tatăl tău. Tatăl tău a fost în mod oficial de acord cu această căsătorie dacă şi eu sunt de acord în mod oficial că aceasta e în folosul tău. Iar eu am hotărât că e în folosul tău! Aşa că…

— Dar eu n-am hotărât acelaşi lucru, unchiule. Suntem în secolul nouăsprezece, nu în Evul Mediu. Deocamdată nu doresc să mă căsătoresc.

— Dorinţele tale nu mă privesc, şi ai dreptate: suntem în secolul al nouăsprezecelea. Eşti logodită de-acum! Şi te vei mărita! Speranţele tatălui tău şi ale mele au fost că în timpul vizitei tale aici în Asia, Jeff ne va face onoarea să te ceară. Şi te-a cerut! Tillman se lăsă pe spate sfârşit. E cea mai bună căsătorie. Şi cu asta am terminat!

Cooper se apropie de Shevaun.

— Shevaun, dragă. Doar cunoşti sentimentele mele. Dar n-am ştiut că Wilf a… am sperat că, ei…

Fata se trase înapoi şi atunci dădu cu ochii iar de Struan.

— Tai-Pan! Spune-i unchiului meu şi tu! Spune-i că nu poate face una ca asta… nu mă poate logodi aşa, spune-i că nu poate!

— Shevaun, câţi ani ai? o întrebă Struan.

— Douăzeci.

— Dacă tatăl tău e de acord şi unchiul tău la fel, atunci n-ai de ales! Se uită la Tillman. Presupun că ai acordul acesta în scris, da?

Tillman făcu semn spre birou.

— Scrisoarea e acolo. Deşi pe tine nu te priveşte, la naiba!

— Shevaun, aşa-i legea. Eşti minoră şi trebuie să te supui voinţei tatălui tău. Struan se întoarse

mâhnit spre uşă să plece, dar Shevaun îl opri.

— Dar ştii tu de ce mă vând ei în felul ăsta? izbucni ea.

— Fato, ţine-ţi gura! ţipă Tillman. De când ai venit aici numai necazuri ai adus cu tine, dar a venit timpul să înveţi şi tu bunele purtări şi respectul pentru cei mai în vârstă decât tine şi mai înţelepţi ca tine.

— Sunt vândută pentru nişte acţiuni! spuse ea cu amărăciune. Acţiuni ale firmei Cooper-Tillman.

— Nu-i adevărat! îngăimă Tillman cu o faţă cadaverică.

— Shevaun, eşti surmenată, începu Cooper disperat. Poate din cauză că totul s-a întâmplat aşa pe neaşteptate…

Struan dădu să treacă de ea, dar Shevaun se agăţă de el.

— Tai-Pan, aşteaptă puţin. A fost o înţelegere între ei. Eu ştiu cum îi merge mintea unui politician. Politica e o afacere costisitoare!

— Ţine-ţi gura! ţipă Tillman, apoi gemu de durere şi se prăbuşi pe pernă.

— Fără veniturile de aici, se grăbi ea să adauge, tata nu şi-ar mai putea îngădui să fie senator. Unchiul e fratele cel mai mare, şi dacă unchiul moare, atunci Cooper poate să cumpere toate acţiunile la valoarea lor nominală şi atunci…

— Shevaun, o întrerupse Cooper tăios. Asta n-are nicio legătură cu dragostea mea pentru tine. Ce-ţi închipui că sunt?

— Jeff, fii cinstit. E adevărat ce-am spus, da? În legătură cu valoarea nominală?

— Da, răspunse Cooper după o pauză stânjenită. Pot să cumpăr acţiunile Tillman în aceste condiţii. Dar n-am făcut o înţelegere în ce te priveşte. Doar nu cumpăr sclavi. Te iubesc. Vreau să fii soţia mea.

— Şi dacă nu voi fi soţia ta, atunci n-ai să răscumperi acţiunile unchiului?

— Nu ştiu. Am să hotărăsc asta când va fi momentul. Şi unchiul tău putea să cumpere

acţiunile mele dacă eu muream înaintea lui.

Shevaun se întoarse spre Struan.

— Tai-Pan, te rog cumpără-mă tu!

— Fetiţo, nu pot. Şi nu cred că Jeff te cumpără. Ştiu că te iubeşte.

— Te rog, cumpără-mă! spuse ea disperată.

— Fetiţo, nu pot. E împotriva legii.

— Nu, nu e! Începu să plângă nestăpânit.

Chinuit, Cooper o cuprinse cu braţul.

Când se întoarse pe *Resting Cloud,* văzu că May-may se zvârcolea prin somn. În timp ce o privea, se întrebă chinuit ce să facă în privinţa lui Gorth şi a lui Culum. Ştia că trebuia să plece la Macao imediat. Dar nu înainte ca May-may să se facă bine… O, Doamne, vindec-o! Să trimit *China Cloud* şi pe Orlov poate pe Mauss? Sau să aştept? I-am spus lui Culum să fie atent şi să se păzească, dar o să mă asculte? O, Dumnezeule Cristoase, ajut-o pe May-may!

La miezul nopţii se auzi o bătaie în uşă.

— Da?

Lim Din intră neauzit. Se uită la May-may şi apoi oftă.

— Una stapin mare umflat vine la Tai-Pan, vede la el, poate? Heya?

Pe Struan îl dureau umerii şi spatele. Îşi simţea capul greu în vreme ce urca scara spre cabina lui de pe puntea de deasupra.

— Tai-Pan, iartă-mă că vin şi neinvitat, şi atât de târziu, îl întâmpină Morley Skinner, ridicându-se masiv şi gras de pe fotoliu. Dar e destul de important motivul care mă aduce acum.

— Totdeauna am fost încântat să întâlnesc presa, domnule Skinner. Ia loc. Bei ceva?

Încercă să nu se mai gândească la May-may şi făcu un efort să-şi adune gândurile, ştiind că nu era vorba de o vizită protocolară.

— Mulţumesc. Whisky.

Skinner reţinu imediat interiorul luxos al acelei cabine spaţioase: covoare verzi, chinezeşti, podeaua curată şi proaspăt spălată, fotolii şi canapele, mirosul de piele bine întreţinută, de sare şi cânepă, ca şi izul dulceag de opiu din calele de dedesubt. Lămpile cu ulei, bine potrivite, împrăştiau o lumină puternică, lăsând în umbră grinzile punţii principale de deasupra. Şi o compară în gând cu vizuina lui din Hong Kong – o cămăruţă neîngrijită, murdară şi împuţită, aflată deasupra sălii mari ce adăpostea tipografia ziarului.

— Frumos din partea ta că mă primeşti atât de târziu.

Struan ridică paharul:

— Sănătate.

— Da, sănătate. O urare cât se poate de potrivită în aceste zile nenorocite. Cu malaria asta şi cu toate celelalte! Ochii lui mici de purcel luciră tăios. Am auzit că ai un prieten bolnav de malarie.

— Ştii de unde aş putea găsi nişte cinchona?

Skinner clătină din cap.

— Nu, Tai-Pan. Din tot ce-am citit reiese că e o poveste leacul ăsta. O legendă. Scoase un şpalt din săptămânalul *Oriental Times* şi i-l întinse lui Struan. Am socotit că poate vrei să citeşti editorialul cu întrecerile de azi. Mâine scot o ediţie specială.

— Mulţumesc. De asta ai venit să mă vezi?

— Nu, sir! Skinner dădu însetat pe gât whisky-ul şi se uită lung la paharul gol.

— Dacă mai vrei unul, serveşte-te singur.

— Mulţumesc! Skinner se îndreptă greoi spre sticla cu băutură, fesele de elefant tremurându-i. Domnule Struan, aş vrea şi eu să arăt ca tine.

— Atunci nu mai mânca atât de mult.

Skinner râse.

— Mâncatul n-are nicio legătură cu îngrăşatul. Ori eşti din fire gras, ori nu eşti. Unul dintre lucrurile acelea pe care bunul Dumnezeu le

hotărăşte încă de la naştere. Totdeauna am fost dolofan. Îşi umplu paharul şi se întoarse la locul lui. Aseară am intrat în posesia unei informaţii. Nu pot să dezvălui sursa, dar vreau să discut problema înainte de a o publica.

Ce stârv ai mai adulmecat, prietenul meu? se gândi Struan. Şi sunt atâtea prin preajmă. Sper însă să fie vorba de cel nimerit.

— Mda, eu sunt proprietarul ziarului *Oriental Times*. Din câte cunosc până acum, numai eu şi cu tine ştim treaba asta. Dar nu ţi-am condiţionat niciodată ce să publici şi ce nu. Tu eşti redactorul şef, ba chiar şi redactorul său. Eşti pe deplin răspunzător de ce faci, şi dacă publici o calomnie, atunci vei fi dat numai tu în judecată. De cel pe care l-ai calomniat.

— Da, domnule Struan. Şi apreciez în mod deosebit totala libertate pe care mi-ai acordat-o, şi ochii păreau să se scufunde şi mai mult în grăsimea fiinţei lui. Şi libertatea înseamnă responsabilitate… faţă de tine însuţi, faţă de ziar, faţă de societate. Şi nu neapărat în ordinea asta. Dar de data asta e vorba de ceva cu totul deosebit… cum să zic?… implicaţiile sunt cu bătaie lungă.

Scoase la iveală un petec de hârtie. Era acoperit cu hieroglifele unui scris în mare viteză pe care numai el le putea descifra. Ridică ochii.

— Tratatul de la Chuenpi a fost repudiat de Coroană, şi o dată cu el şi Hong Kong-ul.

— Domnule Skinner, e o glumă? şi Struan se întrebă cât de convingător reuşise să fie Blore.

Flăcăule, ai jucat mizând corect? se întrebă el. Băiatul ăsta ştiu că are simţul umorului: *armăsarul a muşcat zăbala! Gloaba* ar fi fost mai corect.

— Nu, sir, replică Skinner. Mai bine ar fi să citesc.

Şi citi, aproape cuvânt cu cuvânt, ce scrisese Sir Charles Crosse, adică ceea ce-i spusese Struan lui Blore să-i şoptească la ureche lui Skinner. Struan

hotărâse că Skinner era omul nimerit să-i stârnească pe toţi negustorii, făcându-i să se indigneze aşa încât, toţi, fiecare în felul său, să refuze ca Hong Kong-ul să piară, şi să se agite aşa cum se agitaseră cu ani în urmă, reuşind în cele din urmă să copleşească cu totul Compania Indiilor de Est.

— Nu cred o iotă.

— Tai-Pan, eu aş zice că trebuie să crezi, şi Skinner îşi goli din nou paharul. Pot să-mi mai torn?

— Bineînţeles. Ia sticla lângă tine. În felul ăsta nu mai eşti nevoit să te duci şi să te întorci. Cine ţi-a vândut informaţia asta?

— Nu pot să-ţi spun.

— Şi dacă totuşi insist?

— Nici aşa n-am să-ţi spun. Asta ar însemna să-mi distrug viitorul carierei mele de gazetar. În meseria asta etica e foarte importantă.

Struan îl puse la încercare.

— Un gazetar trebuie să aibă şi o gazetă, îi spuse el de-a dreptul.

— Adevărat. Asta-i miza pentru care mi-am permis să risc… destăinuindu-ţi ce-am aflat. Dar chiar dacă pui problema în felul ăsta, tot nu-ţi spun.

— Eşti sigur că e adevărat?

— Nu. Dar cred că este.

— Când a fost expediată scrisoarea asta? îl întrebă Struan.

— 27 aprilie.

— Şi tu chiar crezi că putea ajunge aici atât de repede? Ridicol!

— Şi eu am spus la fel. Şi totuşi cred că informaţia e adevărată.

— Dacă e adevărată suntem ruinaţi!

— S-ar putea, replică Skinner.

— Nu s-ar putea, cu siguranţă.

— Ai uitat puterea pe care o au presa şi forţa unită a negustorilor?

— Împotriva secretarului cu probleme externe nu avem nicio putere. Iar timpul lucrează împotriva noastră. Ai de gând să publici povestea asta?

— Da. La momentul potrivit.

Struan mişcă paharul şi urmări cum scăpăra lumina pe marginea lui răsfrântă.

— Eu îţi spun că atunci când o să publici vestea o să se declanşeze o panică cumplită. Iar Longstaff o să te zgâlţâie bine de tot.

— Domnule Struan, asta nu mă sperie deloc.

Skinner era descumpănit: Struan nu reacţiona aşa cum se aştepta el. Doar dacă nu cumva Tai-Panul ştie de tărăşenia asta dinainte, îşi spuse el pentru a suta oară. Dar n-ar fi avut niciun rost să-l trimită el pe Blore la mine. Blore a sosit acum o săptămână, iar în timpul ăsta Tai-Panul a investit mii de taeli de argint cu nemiluita în Hong Kong. Ar fi gestul unui maniac dacă ar fi aşa. Atunci pentru cine servise Blore drept curier? Brock? Nu prea. Fiindcă şi el a cheltuit pe insula asta la fel de generos ca şi Tai-Pan. S-ar putea să fie vorba de amiral, sau de general… sau de Monsey. Cine în afară de Monsey poate avea legături atât de suspuse? Cine, în afară de Monsey, îl urăşte pe Longstaff şi-i vânează postul? Dar cine în afară de Monsey e interesat ca Hong Kong-ul să iasă la lumină? Pentru că fără un Hong Kong prosper, Monsey nu poate avea niciun viitor în corpul diplomatic.

— Pare că Hong Kong-ul e îngropat de-acum. Şi toţi banii şi tot efortul pe care le-ai investit în Hong Kong… toţi le-am investit… s-au dus de râpă.

— Hong Kong-ul nu poate fi terminat aşa. Fără insula asta, toate celelalte porturi de pe continent pe care o să le stăpânim n-au nicio valoare.

— Ştiu, sir. Ştim cu toţii asta.

— Mda. Dar secretarul cu afaceri externe crede cu totul altfel. De ce? Mă întreb de ce. Şi noi ce-

am mai putea face? Cum să-l convingi de adevăr? Cum?

Skinner era un partizan la fel de zelos ca şi Struan în privinţa Hong Kong-ului. Fără Hong Kong nu există Nobila Casă. Iar fără Nobila Casă n-ar exista *Oriental Times* şi nici redactorul său şef.

— Poate că nici nu trebuie să ne chinuim să-l convingem pe amărâtul ăla, spuse el scurt, cu o lucire tăioasă în priviri.

— Cum?

— Amărâtul ăla n-o să rămână nici el la putere în vecii vecilor.

Struan deveni şi mai interesat de ce auzea. O idee nouă şi neaşteptată. Skinner citea ca un apucat totul, toate ziarele şi periodicele, unul dintre cei mai informaţi în domeniul celor publicate despre viaţa parlamentară. În acelaşi timp, având o memorie extraordinară şi fiind vital interesat să afle amănunte din viaţa oamenilor, Skinner avea multiple surse de informaţii.

— Crezi că există vreo şansă ca acest guvern să se remanieze?

— Pun pariu pe bani buni că Sir Robert Peel şi conservatorii au să-i dea peste cap pe cei din partidul whigi-lor încă anul ăsta.

— E un pariu al naibii de periculos. Eu aş paria cu tine.

— Aveţi curajul să pariaţi pe dreptul de proprietate asupra ziarului *Oriental Times* susţinând că cei din partidul whigilor nu vor cădea încă anul ăsta şi că nici Coroana nu va păstra Hong Kong-ul?

Struan înţelese că un astfel de pariu îl va face pe Skinner să treacă cu totul de partea ideilor lui, iar ziarul ar fi un preţ mic pentru atingerea acestui scop. Dar dacă ar fi acceptat prea iute s-ar fi dat în vileag.

— Nu ai nicio şansă să câştigi pariul ăsta.

— Domnule Struan, ba am. Iarna trecută, în ţară, a fost una dintre cele mai nenorocite din câte s-au cunoscut, atât economic, cât şi industrial. Şomajul s-a întins ceva de necrezut. Recoltele au fost groaznice. Ştii că pâinea a ajuns la un şiling şi doi penny, după cum reiese din ziarele aduse cu ultima poştă? Zahărul cubic costă opt penny o livră, ceaiul şapte şilingi şi opt penny, un calup de săpun nouă penny, ouăle patru şilingi duzina, cartofii un şiling livra, şunca trei şilingi şi şase penny livra. Şi acum să luăm salariile. Meşteşugarii de toate felurile, cărămidarii, cei ce toarnă plumb, dulgherii – cel mult şaptesprezece şilingi şi şase pennny pe săptămână după şaizeci şi patru de ore de muncă; cei ce muncesc în agricultură – nouă şilingi pe săptămână, şi numai Dumnezeu mai ştie câte ore muncesc; muncitorii din fabrici, în jur de cincisprezece şilingi, şi toate astea doar atunci când găsesc de lucru. Dumnezeule, domnule Struan, trăieşti în creierul munţilor, departe, şi ai parte de o avere de necrezut, încât îţi poţi îngădui să arunci o mie de guinee unei fetiţe doar pentru că şi-a făcut o rochiţă drăguţă. Aşa că nu ştii, nu poţi să ştii, dar unul din unsprezece oameni în Anglia e sărac lipit. La Stockton aproape o mie de persoane câştigau mai puţin de doi şilingi pe săptămână anul trecut. Treizeci de mii în Leeds mai puţin de un şiling. Aproape toată lumea moare de foame şi suntem naţiunea cea mai bogată din lume. Cei din partidul whigilor stau cu capetele vârâte în nădragi şi nu vor să vadă ceea ce vede toată lumea – că e groaznic de nedrept. În privinţa chartiştilor n-au făcut nimic, decât au tot ţinut-o sus şi tare că sunt nişte anarhişti. Nu vor să ştie de condiţiile cumplite din întreprinderi şi fabrici. Dumnezeule Cristoase, copii de şase şi şapte ani muncesc câte douăsprezece ore pe zi, la fel ca şi femeile, iar mâna lor de lucru e ieftină, şi din cauza lor bărbaţii nu au de lucru. De ce-ar face whigii ceva pentru

ei? Doar ale lor sunt cele mai multe întreprinderi şi fabrici. Iar banul e Dumnezeul lor, să adune mulţi, cât mai mulţi mereu, şi ducă-se la dracu' toţi ceilalţi. Whigii nu vor să vadă nici problema irlandeză. Dumnezeule, acolo anul trecut a dat peste ei foametea şi dacă mai au parte de una la fel şi anul ăsta, se scoală toată Irlanda din nou, şi ar cam fi vremea. Whigii n-au ridicat un deget pentru reformarea sistemului bancar. Şi de ce-ar face-o? Ale lor sunt şi băncile! Aminteşte-ţi ce ghinion te-a păscut cu banca! Dacă am avea o lege ca lumea, care să ne apere depunerile în faţa blestematelor de maşinaţiuni ale blestemaţilor de whigi! Skinner se opri cu un efort, bărbia îi tremura, se înroşise la faţă. Iartă-mă, nu aveam de gând să ţin un discurs. Bineînţeles că whigii trebuie să renunţe şi să plece. Aş spune că dacă nu pleacă de la cârmă în următoarele şase luni de zile, în Anglia va fi o baie de sânge faţă de care Revoluţia franceză o să arate doar ca o plimbare la iarbă verde. Şi singurul om care ne poate salva e Sir Robert Peel, pe ce am eu mai sfânt!

Struan îşi aminti ce-i spusese Culum despre condiţiile din Anglia. El şi Robb nu luaseră în seamă spusele lui, socotindu-le drept aiureli ale unui student idealist. Şi nu luase în seamă nici măcar ce-i scrisese propriul său tată.

— Dacă lordul Cunnington cade, cine va fi următorul secretar al afacerilor externe?

— Chiar Sir Robert. Dacă nu el, atunci Aberdeen.

— Dar amândoi sunt împotriva liberalizării comerţului.

— Da, dar amândoi sunt liberali şi pacifişti. Şi odată ajunşi la putere, vor trebui să-şi schimbe vederile. Ori de câte ori opoziţia ajunge la putere, asumându-şi răspunderea conducerii, se schimbă. Anglia nu poate supravieţui decât prin liberalizarea comerţului, doar ştii bine, aşa că vor fi nevoiţi să

sprijine ideea asta. Şi vor avea ei înşişi nevoie de sprijin din partea celor puternici şi cu bani.

— Vrei să spui că eu ar trebui pe ei să-i sprijin?

— Pune atunci pariu că whigii nu vor cădea anul ăsta şi că vom pierde Hong Kong-ul! Pune la bătaie *Oriental Times,* cu tot cu tipografie.

— Crezi că poţi să-i ajuţi să cadă?

— Hong Kong-ul îl salvez, da, cu siguranţă.

Struan îşi slăbi cizma stângă şi se lăsă pe spate în fotoliu. O vreme nu tulbură liniştea.

— Cincizeci la sută din acţiuni şi facem afacerea, spuse el.

— Totul sau nimic.

— Poate că ar fi mai bine să te dau afară şi să termin cu povestea asta.

— Poate că aşa ar trebui să faci. Eşti destul de avut ca să ai să-ţi ajungă şi pentru tine şi pentru ai tăi o veşnicie. Eu te întreb doar cât de mult doreşti ca Hong Kong-ul să prospere… şi Anglia în viitor. Cred că eu am cheia rezolvării.

Struan îşi mai turnă şi el nişte whisky şi-i turnă şi lui Skinner.

— S-a făcut. Totul sau nimic. Vrei să-mi ţii tovărăşie la cină? Mie mi-e cam foame.

— A, cum să nu! Mulţumesc. Când vorbeşti, ţi se face foame. Mulţumesc tare mult.

Struan făcu clopoţelul să sune şi-şi binecuvântă norocul că riscase pariul ăsta. Sosi Lim Din şi i se porunci să aducă de mâncare. Skinner dădu băutura peste cap şi mulţumi Domnului că-l cântărise bine pe Struan.

— Tai-Pan, nu vei regreta niciodată. Acum ascultă-mă şi pe mine o clipă. Pierderea lui Longstaff – ştiu că ţi-e prieten, dar acum discut politică – e o imensă binecuvântare pentru Hong Kong. Mai întâi face parte din înalta nobilime, al doilea e whig, iar al treilea – e un prost. Sir Clyde Whalen e fiu de proprietar de pământ, în al doilea rând nu e prost, al treilea – e om de acţiune. În al patrulea rând omul cunoaşte India – a fost vreme

de treizeci de ani în serviciul Companiei Indiilor de Est. Înainte de asta a fost în marina regală. Şi la urmă, dar şi mai important decât toate, deşi pe faţă e whig, sunt convins că în taină îl urăşte pe Cunnington şi guvernul actual şi ar face tot ce-i stă în putinţă să le provoace căderea.

— De ce?

— E irlandez. Cunnington a fost vârful de lance al celor mai multe din legile ce privesc Irlanda, în ultimii cincisprezece ani, şi deci direct răspunzător – cel puţin aşa simt toţi irlandezii – pentru dezastruoasa noastră politică faţă de Irlanda. Asta-i cheia spre Whalen, dată vom găsi o cale de a o folosi.

Şi Skinner începu să-şi roadă unghia unui deget pătat de cerneală.

Lim Din şi un alt servitor se întoarseră cu farfurii pline de friptură rece, cârnaţi picanţi şi prăjituri, plăcinte, tarte cu fructe, căni uriaşe de metal cu bere rece, şi şampanie în găleţi cu gheaţă. Skinner zâmbi, prins de lăcomie.

— O agapă demnă de proprietarul unei tipografii.

— Demnă de proprietarul unui ziar. Serveşte-te.

Mintea lui Struan lucra febril. Cum să-l convingă pe Whalen să facă ce voia el? Whigii vor cădea de la putere? Acum ar trebui să trec de partea conservatorilor? Să nu-i mai sprijin pe unii ca Crosse? La vremea asta trebuie să fi ajuns şi în Anglia vestea că Nobila Casă e din nou Nobila Casă şi mai puternică decât oricând. Să joc pe mâna lui Sir Robert Peel?

— Când vei publica scrisoarea asta, pe toţi îi va apuca panica, spuse el, pregătindu-se să dea lovitura de graţie.

— Da, domnule Struan. Doar dacă n-aş fi cu totul adversarul distrugerii Hong Kong-ului, dar şi atunci aş avea de apărat viitorul ziarului meu la care trebuie să mă gândesc. Skinner îşi umplu gura cu mâncare şi vorbi în vreme ce mesteca. Dar

există feluri şi feluri de a prezenta o ştire în presă. Şi de aceea meseria asta de gazetar e atât de atrăgătoare, râse el şi pe bărbie i se scurseră resturi de mâncare. Da, da, trebuie să mă gândesc şi la viitorul ziarului meu!

Se concentră asupra felurilor de mâncare şi începu să înfulece cu o înspăimântătoare lăcomie. Struan abia ciugulea, adâncit în gânduri. În cele din urmă, când până şi Skinner simţi că s-a săturat, Struan se ridică în picioare şi-i mulţumi pentru informaţii şi sfaturi.

— Înainte de a publica ştirea, am să te informez personal, spuse Skinner ghiftuit. În câteva zile doar, am nevoie de ceva timp ca să pun totul la cale. Tai-Pan, îţi mulţumesc.

Şi ieşi. Struan coborî pe puntea inferioară. May-may se zvârcolea mai departe în somn. Porunci să i se pregătească şi lui o cuşetă în cabina ei şi se cufundă într-un somn iepuresc. Spre dimineaţă, May-may începu să tremure. Prin vinele ei curgeau sloiuri de gheaţă, prin ţeastă, prin măruntaie. Era în cea de-a cincisprezecea zi.

Capitolul treizeci şi trei

May-may zăcea neajutorată şi plăpândă ca un prunc sub povara unei duzini de pături. Avea chipul cenuşiu, ochii goi. Patru ceasuri în şir clănţăni din dinţi. Apoi brusc frigurile se transformară în febră. Struan îi şterse faţa cu apă de la gheaţă, dar nici asta nu-i aduse alinare. May-may începu să delireze. Se zvârcolea în pat, gemând şi ţipând într-un amestec de chineză şi engleză, chinuită de fierbinţeala cumplită a bolii. Struan încercă s-o liniştească, ţinând-o şi mângâind-o, dar ea nu-l mai recunoştea, nu-l mai auzea.

Febra dispăru la fel de brusc precum apăruse. Din trupul ei ţâşniră deodată sudorile, udându-i veşmintele şi aşternuturile. Întredeschise buzele şi slobozi un geamăt extaziat de uşurare. Clipi din ochi şi, încet-încet, privirile-i începură să vadă.

— Mă simt atât de obosită, dar atât de bine, spuse ea sleită.

Struan o ajută pe Ah Sam să schimbe pernele şi aşternuturile ude de sudoare, veşmintele bolnavei. Apoi May-may adormi, un somn de moarte. Struan se aşeză pe un scaun şi o veghe. După şase ceasuri se trezi senină, dar sleită de puteri.

— Hello, Tai-Pan. Am friguri, friguri din Happy Valley?

— Da, dar doctorul tău o să aducă leacuri ca să te vindece. Într-o zi-două vine cu ele.

— Bun, foarte bun, nu conteşte.

— De ce zâmbeşti aşa, fetiţo?

— Ah, făcu ea şi închise mulţumită ochii, căutându-şi un loc mai confortabil în aşternuturile şi pernele schimbate şi curate. Cum altfel să stăpâneşti *joss*-ul? Dacă zâmbeşti chiar şi când eşti pierdut, atunci ai să izbuteşti să câştigi în viaţă.

— O să te faci bine, îi spuse el. Te faci bine, nu-ţi fă griji.

— Nu pentru mine îmi fac griji. Numai pentru tine.

— Ce vrei să spui? Struan era epuizat de ceasurile lungi de veghe şi îngrijorat că May-may arăta mai slăbită decât oricând ca o stafie, cu cearcăne mari sub ochi, şi îmbătrânită.

— Nimic. Vreau nişte supă. Nişte supă de pasăre.

— Medicul ţi-a trimis nişte medicamente. Să te mai întărească.

— Bun. Mă simt fantastic de slăbită. Iau medicamentul după ce mănânc supa.

El porunci să se aducă supa. May-may înghiţi puţin, apoi se lăsă epuizată pe spate.

— Tai-Pan, acum odihneşte-te şi tu, spuse ea, apoi se încruntă. Câte zile vor trece până la următoarea criză de friguri?

— Trei sau patru, spuse el amărât.

— Tai-Pan, nu te îngrijora. Patru zile-s o veşnicie, nu conteşte. Du-te şi odihneşte-te, te rog şi mai încolo o să stăm de vorbă.

Se duse în cabina lui şi dormi somn agitat, trezindu-se mai după fiecare câteva minute, apoi adormind şi visând că de fapt era treaz, sau pe cale să adoarmă, şi în felul ăsta somnul nu-i aduse tihnă.

Când se trezi, soarele în amurg scăpătase la orizont. Făcu o baie, se bărbieri, cu mintea încă înceţoşată şi îngălată. Îşi contemplă faţa în oglindă şi nu-i plăcu ce văzu. Pentru că privirile lui spuneau că May-may nu va rezista la trei astfel de bătălii. În cel mai bun caz nu-i rămâneau decât douăsprezece zile de trăit. Cineva ciocăni la uşă.

— Da?

— Tai-Pan?

— Ah, salut, Gordon. Ce se mai aude?

— N-am găsit. Îmi pare rău. Fac tot ce pot. Ce mai face doamna?

— Prima criză a venit şi a trecut. Băiete, nu-i bine deloc.

— Facem tot ce se poate. Doctorul a trimis nişte medicamente ca s-o mai întărească şi nişte mâncare specială. Ah Sam ştie ce are de făcut.

— Mulţumesc.

Gordon plecă, şi Struan se întoarse iar la gândurile sale. Căuta cu disperare o soluţie. De unde să găsesc eu cinchona? Trebuie să se afle pe undeva, nu se poate. Unde să găseşti în Asia nişte scoarţă de copac din Peru? Nu scoarţă peruviană… scoarţa iezuiţilor! Şi gândul acesta nesigur explodă dintr-o dată în mintea lui… „Pentru numele lui Dumnezeu!” strigă el cu voce tare, speranţa înviorându-l. „Dacă vrei să afli muscă de cal te duci la cal. Dacă vrei scoarţă iezuită atunci unde o cauţi, zăpăcitule!”

În numai două ceasuri *China Cloud* ţâşni ca o valchirie din portul înmuiat în culorile amurgului, cu toate velele ridicate, dar cu terţarolele luate, răzbind împotriva musonului care se întărea. Când ieşi din canalul de vest şi primi în plin toată forţa hulei şi vântului Pacificului, nava se aplecă pe-o parte şi arborada începu să cânte exaltat.

— Sud prin sud-est! urlă Struan, acoperind vuietul vântului.

— Sud prin sud-est, repetă timonierul ca un ecou.

Struan ridică privirile şi cercetă arborada, văzu sarturile limpede desenate pe cerul ce se întuneca o dată cu venirea implacabilă a nopţii, şi îl încercă un fel de mâhnire zărind atât de multe vele cu terţarolele luate. Ştia totuşi că pe un astfel de vânt şi cu valurile ce se ridicau împotrivă, terţarolele trebuiau să rămână. *China Cloud* o apucă pe noul curs şi câştigă mai multă viteză, luptându-se mai departe cu vântul şi valurile. Curând va schimba din nou drumul, va primi vântul din pupa şi atunci va putea fugi în voie. După un ceas Struan strigă:

— Tot echipajul pe punte la manevre!

Din teugă oamenii dădură buzna pe punte şi se suiră în beznă la parâme, braţe şi fungi.

— Vest prin sud-vest, comandă el, timonierul răsuci roata timonei până când ajunse la noul drum şi cliperul ţâşni cu vântul din spate.

Vergile trosniră, îndoindu-se în partea de sub vânt, fungile începură să şuiere şi se întinseră coardă şi îndată cliperul veni la noul drum.

— Daţi drumul terţarolelor la vela mare şi zburători.

Nava începu să despice iute talazurile, cu vântul mult înapoia traversului şi etrava într-o cascadă de spume.

— Ţine drept aşa!

— ’Ţeles, sir! răspunse timonierul, mijindu-şi ochii să zărească la lumina chioară a habitaclului compasul şi să menţină drumul drept, luptându-se cu timona.

— Căpitane Orlov, preia comanda!

— A cam venit timpul, Ochi Verzi!

— Poate că tu ai să reuşeşti să scoţi chiar mai multă viteză de la ea, spuse Struan. Vreau să ajung la Macao cât mai iute.

Şi coborî sub punte. Orlov mulţumi lui Dumnezeu că avusese atâta minte să se pregătească, aşa cum făcea de obicei, pentru plecare în orice clipă. Numai când văzuse chipul Tai-Panului, şi ştiuse că ar face bine ca *China Cloud* să părăsească portul în timp record, altfel el rămânea fără navă. Şi cu toate că înţelepciunea lui de marinar îi spunea că e primejdios să poarte atâta velatură pe o noapte ca aceea, într-o zonă plină cu bancuri de nisip şi stânci ascunse, el porunci prins de exaltare:

— Daţi drumul terţarolelor rândunicii trinchet şi contrazburătorilor, şi trăi sălbatic bucuria de a fi din nou pe mare, la comandă, după atâtea zile de stat la ancoră.

Orientă nava doar cu câţiva inci mai mult spre babord, porunci să se desfacă şi alte terţarole şi mână nava fără milă.

— Domnule Cudahy, pregăteşte cuterul prova. Numai Dumnezeu ştie, dar mai bine să-l avem pregătit când o sosi patronul pe punte,… şi ridică felinarul pentru pilot.

— 'Ţeles, sir!

— Uită de felinar! reveni el asupra comenzii. La ceasul ăsta de noapte nici nu vine careva, spuse Orlov. N-am de gând să aştept până se arată zorile şi nici până se mişcă vreun şmecher de pilot. O s-o bag în port cu mâna mea! Avem la bord marfă ce nu suferă întârziere!

Cudahy se aplecă spre el şi-i şopti la ureche:

— Sir, asta-i aia? Aia după care s-a dus s-o cumpere cu greutatea ei în aur? Ai zărit-o la faţă?

— Tule-o la prova, altfel mă şterg cu maţele tale! Şi ţine-ţi fleanca, şi porunceşte la toţi acelaşi lucru! Cristoase Dumnezeule! Când ajungem la Macao, toată lumea-i consemnată la bord!

— 'Ţeles, bunul meu căpitan, sir! spuse Cuhady râzând şi se îndreptă de spinare cât era de lung, dominându-l pe mărunţelul la care ţinea şi pe care îl admira atât. Ne ţinem gura-nchisă ca o scoică, pe barba Sfântului Patrick. N-ai teamă din partea asta.

Sări pe scara dunetei şi coborî pornind spre prova. Orlov porni să bată puntea dunetei, întrebându-se ce taină o fi fost la mijloc şi ce păţise fata aceea mică, pe care o ridicase înfăşurată în văluri Tai-Panul în braţe la bord. Îl văzu pe chinezul îndesat Fong ce se ţinea pe urmele lui Cuhady ca un câine supus, şi iar se întrebă de ce fusese adus individul acela la bord pentru a fi ucenicit să înveţe să ajungă şi el căpitan, şi de ce pusese Tai-Panul câte un păgân pe fiecare dintre cliperele sale.

Aş vrea să fi zărit măcar chipul fetei, îşi spuse el. Auzi, greutatea ei în aur, mda, aşa se vorbeşte. Aş vrea… tare aş fi vrut să nu fiu aşa cum sunt, să

mă pot şi eu uita în ochii unui om, ai unei femei şi să nu citesc silă şi să nu trebuiască să dovedesc că sunt şi eu bărbat ca oricare altul, ba chiar mai dihai decât oricare alt marinar. M-am săturat să tot fiu Orlov Crăcănatul, Cocoşatul. Oare de asta m-a cuprins un fel de teamă când Tai-Panul mi-a spus: „În octombrie pleci spre nord, singur”?

Privi mohorât peste balustradă, la talazurile întunecate ce zburau pe lângă navă. Eşti ceea ce eşti şi marea te aşteaptă. Şi eşti căpitanul celui mai minunat cliper din lume. Şi o dată în viaţa ta ai avut şansa de a privi în ochii unui bărbat şi ai văzut că ochii aceia verzi te cercetau ca pe un bărbat adevărat. Ei, Ochi Verzi, se gândi el, simţind cum supărarea îl mai lasă, pentru clipa aceea pe care mi-ai dăruit-o, mă duc şi în iad!

— Atenţie, marinari de uscat ce sunteţi! Întindeţi bine contrazburătorii! urlă el.

Ordinul lui îi făcu pe marinari să se repeadă la arboradă din nou, să orienteze mai bine velele şi să prindă mai multă viteză de la vântul care-i mâna. Iar când în zare desluşi luminile din Macao, porunci să se terţaroleze velele, din prudenţă, dar menţinu maximă viteză şi se strecură în portul Macao, ce avea adâncimi mici, în vreme ce matelotul însărcinat cu măsurarea adâncimii striga de la funia cu plumb câte braţe aveau sub navă.

— Bună marinărie, căpitane, îl felicită Struan.

Orlov se răsuci pe călcâie surprins.

— Nu te-am simţit când ai urcat. Te strecori spre om ca o fantomă. Cuterul e pregătit pentru lansare, după care adăugă nonşalant: Am socotit, că mai bine o aduc singur în port decât să stau până dimineaţă să aştept să vină un pilot.

— Căpitane, ştii să citeşti gândurile omului! Struan privi spre luminile din zare ale oraşului ce nu se vedea încă, aflate la dunga zării, dar ridicându-se mereu. Ancorezi la locul nostru obişnuit. Păzeşti personal cabina mea. Nu intri

înăuntru nici tu, nici altcineva. Toată lumea-i consemnată la bord. Şi nimeni nu spune o vorbă!

— Am şi dat ordinele astea.

— Când autorităţile portugheze sosesc la bord, cere-le iertare că n-am aşteptat ca de obicei să vină pilotul şi plăteşte-le ce li se cuvine. Şi tributul către chinezi. Le spui că eu am coborât la ţărm.

Orlov ştia cu cine are de-a face, aşa că nu mai întrebă câtă vreme avea să fie plecat Tai-Panul.

Zorii se chinuiau să se arate când *China Cloud* ancoră la jumătate de milă de cheurile din sud-vestul portului ce încă nu se zăreau. Nu se puteau apropia mai mult fără riscuri. Golful avea periculos de mică adâncime şi din pricina asta era aproape de nefolosit, alt motiv pentru care Hong Kong-ul era necesar chiar şi din punct de vedere economic. În vreme ce îndemna vâslaşii să se opintească pentru a ajunge mai iute la ţărm, Struan observă luminile de drum ale altui cuter mai spre sud: *White Witch.* La ancoră se mai zăreau câteva nave europene mai mici, sute de sampane şi jonci care-şi croiau tăcute drum.

Struan o porni grăbit de-a lungul debarcaderului ce era deocamdată închiriat tot de Nobila Casă. În clădirea imensă a companiei, închiriată tot de la portughezi, nu se arăta nicio lumină. Era o clădire cu coloane, patru etaje, la capătul unei *praia* mărginită de copaci de-o parte şi de alta. O luă spre nord, de-a lungul acelei *praia* ce trecea pe lângă punctul vamal chinezesc. Traversă o stradă lată şi începu să urce panta spre biserica Sao Francisco. Era bucuros că e din nou la Macao. În mijlocul civilizaţiei, cu străzi pavate, catedrale mândre, case elegante, în stil mediteranean, cu piaţete pline de arteziene, grădini mari ce împrăştiau mireasma plăcută a florilor cultivate din belşug. Şi Hong Kong-ul va arăta într-o zi la fel, îşi spuse el. Cu puţin… noroc. Apoi îşi aminti de Skinner şi Whalen, de malarie şi de May-may,

aflată la bord pe *China Cloud,* atât de sleită şi de gingaşă, aşteptând următoarea criză de friguri ce va veni în două, trei zile. Şi ce-o fi cu *Blue Cloud?* Ar trebui să ajungă curând în ţară. Va ajunge înainte de *Gray Witch?* Sau o fi la o mie de mile în urma ei, la fundul oceanului? Dă Doamne ca *Blue Cloud* să ajungă prima! Ce-o fi făcând Winifred? Culum n-o fi păţit nimic? Unde o fi Gorth? Azi o fi ziua socotelilor?

Oraşul încă nu se trezise în lumina slabă a zorilor. Struan simţi însă că era urmărit de ochii chinezilor. Urcă colina şi traversă frumoasa piaţetă, Praca de Sao Francisco. Dincolo de *praca* pe cel mai înalt punct al istmului, se ridicau zidurile vechiului fort Sao Paulo do Monte. Iar mai departe, se întindea cartierul chinezesc al oraşului Macao: uliţe înguste, cocioabe lângă cocioabe, înşirate pe panta de nord a colinei şi pierzându-se de cealaltă parte. Jumătate de milă mai departe, se întindea un teren drept, istmul se îngusta până la o sută cincizeci de iarzi. Pe întinsura aceea erau grădini, alei, verdele de smarald al pistei de alergări a micului hipodrom, terenul de cricket construit de englezi şi întreţinut tot de ei de-a lungul veacurilor. Portughezii nu erau de acord cu întrecerile curselor de cai şi nici nu jucau cricket. Iar la o sută de iarzi de terenul de cricket se ridica zidul unde se sfârşea Macao şi începea China. Zidul avea douăzeci de picioare înălţime, zece grosime şi se întindea de la un ţărm la celălalt. Numai după ce ridicase acest zid cu trei sute de ani mai înainte, fusese împăratul de acord să închirieze istmul portughezilor, îngăduindu-le să se aşeze acolo.

În centrul zidului se înălţa un turn de pază impozant, străjuind singura poartă maiestuoasă. Poarta spre China era permanent deschisă, dar nici unui european nu-i era îngăduit să treacă de ea.

Cizmele lui Struan răsunau pe caldarâmul *praiei* în vreme ce mergea grăbit, apoi el deschise o

poartă înaltă, din fier forjat, ce dădea spre palatul episcopului, traversă grădina îngrijită vreme de trei veacuri. Într-o bună zi o să am şi eu o grădină ca asta, îşi promise el. Traversă curtea pavată pe care cizmele răsunau şi se opri dinaintea uşii impunătoare. Trase de clopotul de la intrare, auzi ecoul său înăuntru, şi smuci de cordonul său de mai multe ori, insistent. În cele din urmă, se zări lumina şovăitoare a unui felinar pe geamurile scărilor, auzi paşi apropiindu-se şi un potop de cuvinte mânioase în portugheză. Uşa se deschise.

— *Bom dia.* Doresc să-l văd pe episcop.

Servitorul ce-l întâmpină, pe jumătate adormit, pe jumătate îmbrăcat, se uită la el fără să-l recunoască şi fără să priceapă ce spune, apoi slobozi alt potop de vorbe în portugheză, dând să închidă uşa. Dar Struan îşi strecură piciorul în deschizătura uşii, se propti în ea deschizând-o şi pătrunse înăuntru. Ajunse în prima încăpere, un birou elegant, încărcat de cărţi, şi se aşeză pe un scaun cu speteaza înaltă, sculptat. Abia atunci îl privi pe servitorul care rămăsese cu gura căscată.

— Episcopul, repetă el.

După jumătate de ceas păşi maiestuos în încăperea în care pătrunsese Struan cu forţa Falarian Guineppa, Episcop de Macao, general al bisericii Romei. Un patrician înalt, care-şi purta cu un aer tineresc cei cincizeci de ani, cu un nas coroiat tipic roman, o frunte înaltă, trăsături obosite. Pe cap purta o tichie de un roşu închis, anteriul era de aceeaşi culoare, iar de gâtul puternic îi atârna un crucifix bătut în pietre scumpe. Intră cu o privire adormită şi mânioasă. Dar când îl văzu pe Struan, şi supărarea şi somnul îi dispărură ca prin farmec. Episcopul se opri în uşă, cu toată fibra fiinţei lui la pândă. Struan se ridică în picioare.

— Bună dimineaţa, Înalt Preasfinţia voastră. Îmi cer iertare că am venit neinvitat şi încă atât de

devreme.

— Senhor, fii bine venit, în numele Domnului, spuse episcopul binevoitor, apoi îi făcu semn să se aşeze. Ce zici de un mic dejun? Iei masa cu mine?

— Mulţumesc.

Episcopul dădu scurt nişte porunci în portugheză servitorului care se înclină şi dispăru în grabă. Apoi se îndreptă alene spre fereastră, ţinând crucifixul în mână, şi privi îndelung răsăritul soarelui. Văzu *China Cloud,* aflată departe la ancoră, şi mulţimea sampanelor din jurul ei. Oare ce grabă l-a mânat pe Tai-Panul Nobilei Case să vină la mine?

— Îţi mulţumesc că m-ai trezit. E un răsărit de soare minunat.

— Da.

Fiecare se purta cu o amabilitate pe care, de fapt niciunul nici celălalt nu o împărtăşeau. Pentru episcop, Struan îi reprezenta pe englezii protestanţi, materialişti, fanatici, răi, ce rupseseră cu legile Domnului, care spre veşnica lor damnare la iad, nesocotiseră pe papă, aşa cum evreii îl nesocotiseră pe Cristos, iar omul acesta era căpetenia lor, cel care aproape numai cu mâna lui distrusese Macao, şi o dată cu Macao şi dominaţia catolică asupra păgânilor asiatici. Pentru Struan, episcopul însemna tot ce dispreţuia el la catolici – fanatismul dogmatic al unora care s-au jugănit singuri, ahtiaţi de putere, care sugeau averi pe spinarea poporului în numele Dumnezeului lor catolic, picătură cu picătură, iar din aceste picături ridicaseră atotputernice catedrale spre gloria felului în care vedeau ei divinitatea, şi, ca nişte păgâni idolatri, ridicaseră pe Scaunul Romei drept papă pe unul de-al lor, îl declaraseră infailibil şi îl puseseră să hotărască soarta celorlalţi oameni.

Umili servitori în livrele începură să aducă platouri de argint, ciocolată fierbinte, chifle uşoare ca pana, unt proaspăt, jeleul de *kumquat*[1] care făcea faima mănăstirii. Episcopul spuse

rugăciunea, iar euforia cuvintelor latine îl făcu pe Struan să se simtă şi mai stânjenit, dar nu spuse nimic. Amândoi mâncară în tăcere. Clopotele din mulţimea turlelor marcară cu sunetul lor începutul rugăciunii de dimineaţă, şi tăcerea fu alungată de litania adâncă, ce se auzea voalat, a corului călugărilor din catedrală. După ciocolată, urmă cafeaua din Brazilia portugheză: dulce, tare, delicioasă.

La un gest al episcopului, servitorul deschise o cutie bătută în nestemate în care ţinea trabucurile, şi-l invită pe Struan să se servească.

— Sunt din Havana, nu ştiu dacă îţi plac. După micul dejun mă bucur şi eu de darul pe care Sir Walter Raleigh l-a făcut omenirii.

— Mulţumesc.

Struan alese o havană, servitorii le oferiră foc, iar la alt semn al episcopului se făcură nevăzuţi. Episcopul începu să admire rotocoalele de fum.

— De ce-ar avea nevoie de ajutorul meu Tai-Panul Nobilei Case? De ajutorul papistaşilor? întrebă el cu un zâmbet maliţios.

— Înalt Preasfinţia voastră, puteţi paria la sigur că nu mi-a venit deloc uşor. Aţi auzit vreodată de scoarţa de cinchona? De scoarţa iezuiţilor?

— Aha, te-a ajuns malaria. Frigurile din Happy Valley, spuse el abia auzit.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc. Nu, nu eu am malarie. Cineva la care ţin foarte mult. Cinchona vindecă malaria?

Degetele prelatului începură să se joace cu inelul imens de pe degetul mijlociu, apoi apucă crucifixul de la gât.

— Da. Dacă malaria din Happy Valley e aceeaşi cu malaria ce dăinuie în America de Sud.

Îl ţinti pe Struan cu o privire pătrunzătoare, acesta simţi puterea acelor ochi dar, la rândul lui, îi răspunse cu aceeaşi privire, la fel de neînduplecată.

— Cu mulţi ani în urmă, eram misionar în Brazilia. Am luat şi eu malarie acolo. Şi cinchona m-a vindecat.

— Aveţi cinchona aici? În Macao?

Se lăsă tăcere, tulburată numai de clinchetul pe care-l făceau degetele prelatului pianotând pe crucea din aur, amintindu-i lui Struan de felul în care doctorul chinez o consultase pe May-may. Se întrebă dacă-l cântărise corect… pe episcop.

— Nu ştiu, senhor Struan.

— Dacă cinchona vindecă şi malaria asta, sunt dispus să plătesc. Dacă vreţi bani, vă stau la dispoziţie. Putere? V-o ofer. Dacă vreţi sufletul meu, poftim, eu nu împărtăşesc vederile dumneavoastră, aşa că va fi un schimb cinstit. Aş accepta cu bucurie chiar să trec prin toate ritualurile pentru a deveni catolic, dar, după cum bine ştiţi şi dumneavoastră şi eu, ar fi cu totul inutil şi fără sens. Vă ofer orice doriţi şi-mi stă în putere. Dar vreau nişte scoarţă de copac din aceea. Vreau să vindec pe cineva de malarie. Spuneţi care-i preţul.

— Pentru unul care vine să cerşească, purtările dumitale sunt curioase.

— Da. Dar bănuiesc că, indiferent care-or fi purtările mele, indiferent de ce gândiţi despre mine sau eu despre dumneavoastră, putem încă să negociem. Aveţi cinchona? Dacă aveţi, asta vindecă malaria din Happy Valley? Şi dacă vindecă, spuneţi care-i preţul.

În încăpere se lăsă tăcere, o tăcere în care se simţea apăsarea gândurilor, a voinţelor celor doi.

— Nu pot să răspund la niciuna dintre întrebări deocamdată, spuse episcopul.

Struan se ridică.

— Voi reveni diseară.

— N-are niciun rost să vii diseară, senhor.

— Vreţi să ziceţi că nu cădem la învoială?

— Vreau să spun că diseară ar fi prea curând. Va fi nevoie de ceva timp ca să trimit vorbă tuturor

celor ce se îndeletnicesc cu vindecarea bolilor şi să primesc răspuns. De îndată ce am răspuns, îţi dau de veste. La toate întrebările pe care le-ai pus. Unde vei fi de găsit? Pe *China Cloud?* La reşedinţa dumitale?

— Am să trimit un om care o să stea la uşa dumneavoastră şi să aştepte.

— Nu-i nevoie. Îţi trimit eu veste.

Episcopul rămase pe scaun, apoi, văzând îngrijorarea adâncă a lui Struan, îi spuse cu compătimire:

— Nu fi îngrijorat, senhor. Am să trimit vorbă şi într-o parte şi-n cealaltă, prin mila lui Cristos.

— Mulţumesc.

În vreme ce se îndrepta spre uşă, Struan îl auzi pe episcop spunând:

— Mergi cu Dumnezeu! dar nu se opri.

În urma lui uşa cea mare se închise cu un sunet metalic.

Rămânând singur în încăperea tăcută, episcopul oftă din adânc, dădu cu ochii de crucifixul de la gât, se rugă în tăcere. Apoi trimise după secretarul său şi porunci să se înceapă căutarea acelui leac. Şi, rămânând din nou singur, se împărţi în cele trei personalităţi ce existau în toţi înalţii prelaţi ai bisericii. Întâi deveni Petru, unsul lui Dumnezeu, primul episcop al Domnului pe pământ, cu tot ceea ce însemna asta din punct de vedere spiritual. În al doilea rând, temporarul păzitor al bisericii, cu toate cele ce se cuprindeau în asta. Şi, în cele din urmă, un simplu muritor ce credea în învăţăturile unui simplu muritor ce era fiul Domnului.

Se aşeză mai bine, rezemându-se de spătarul scaunului şi lăsă cele trei faţete ale eului său să dezbată între ele. Iar el doar asculta.

Capitolul treizeci şi patru

Struan începu să urce scara de marmură a reşedinţei companiei, se simţea obosit, dar ciudat de împăcat. Am făcut tot ce se putea, se gândi el. Înainte de a apuca să pună mâna pe clanţă, uşa se deschise larg. Şi dinaintea lui îşi arătă faţa încântată şi gura ştirbă Lo Chum, majordomul servitorilor Nobilei Case din Macao, un bătrân mărunţel, cu un ten ca fildeşul învechit şi un zâmbet de spiriduş. Era în slujba lui Struan din clipa în care Struan îşi putuse permite să aibă un servitor. Avea pe el un halat alb, îngrijit, pantaloni negri şi sandale de sfoară împletită.

— Hallo-ah, Tai-Pan. Baie gata, mancam gata, hainele gata, ce Tai-Pan vrei alt poate? Nu conteşte.

— Heya, Lo Chum.

Struan niciodată nu reuşise să nu se mai mire de rapiditatea cu care circulau veştile. Ştia că dacă imediat ce coborâse la ţărm ar fi parcurs doar cheul şi s-ar fi îndreptat drept spre reşedinţă, uşa s-ar fi deschis la fel de larg în faţa lui, Lo Chum ar fi apărut dinainte exact ca acum.

— Baie, haine poate, îi răspunse Struan.

— Compradore Chen Sheng fost. Spus vine iar ceas noua, poate?

— Poate, îi răspunse Struan obosit.

Lo Chum închise uşa şi o luă repede înaintea lui Struan, urcând scara de marmură, şi-i deschise uşa dormitorului stăpânului. Cada de fier, mare în care se stătea în şezut, era plină ochi cu apă aburindă, ca de obicei, pe măsuţă, tot ca de obicei, se afla un pahar cu lapte, ustensilele de bărbierit erau la îndemână, o cămaşă curată şi haine stăteau întinse pe pat, tot ca de obicei. Ce bine-i să fii din nou acasă, se gândi Struan.

— Tai-Pan vrei fata la baie, heya? spuse celălalt nechezând.

— Aiii iaaa, Lo Chum! Mereu vorbeşte prostii şi aduce necaz, mereu vorbeşte fata hâţ-hâţ la baie, nu conteşte. Trezeşte la stapin Culum… spune la el eu venit! adăugă Struan dezbrăcându-se de hainele îmbâcsite de pe el.

— Stapin Culum nu doarme doarme.

— Unde stapin Culum plecat-ah? îl întrebă Struan.

Lo Chum adună veşmintele şi ridică din umeri.

— Tot noapte plecat, stapin.

Struan se întunecă la faţă.

— Şi fiecare noapte la fel, heya?

Lo Chum clătină din cap.

— Nu stapin. Unu doi noapte doarme doarme aici.

Ieşi în goană din încăpere. Struan se cufundă în apa căzii, îngrijorat de vestea că fiul său nu era acasă. Dumnezeule Cristoase, sper că băiatul ăsta are destulă minte să nu se aventureze prin cartierul chinezesc.

Exact la ora nouă, o lectică luxoasă se opri dinaintea reşedinţei. Din ea coborî, cu o greoaie importanţă, Chen Sheng, comprador al Nobilei Case. Purta o robă purpurie, o tichie plină de pietre scumpe, şi era conştient de importanţa lui. Începu să urce scările şi uşa-i fu deschisă de Lo Chum personal, ca de obicei. Asta însemna mare cinste pentru obrazul lui Chen Sheng, pentru că Lo Chum nu deschidea uşa cu mâna lui decât pentru Tai-Pan şi pentru el.

— Mă aşteaptă? îl întrebă el în dialectul cantonez.

— Bineînţeles, Excelenţă. Îmi pare rău că am stabilit întâlnirea asta atât de devreme, dar am socotit că o să vreţi să fiţi cel dintâi.

— Am auzit că a plecat din Hong Kong într-o grabă nebună. Ştii cumva din care pricină?

— S-a dus direct la Tai-Panul fustelor lungi şi…

— Atâta lucru ştiu şi eu, îi replică Chen Sheng arţăgos, nefiind în stare să priceapă de ce Struan se dusese fuga, fuga la mănăstire. Lo Chum, nu ştiu zău de ce am atâta răbdare cu tine, şi de ce continui să-ţi plătesc în fiecare lună ca să-mi spui ce mai afli, şi asta în nişte vremuri atât de grele. Am ştiut că nava e în port înainte de a-mi trimite tu vorbă. Dovedeşti o supărătoare indiferenţă faţă de afacerile mele.

— Înălţimea ta, îmi pare tare rău, începu Lo Chum. Bineînţeles că Tai-Pan a adus-o cu el pe navă şi pe concubina lui.

— A!

Bun, se gândi el. Sunt bucuros să-i pot da copiii înapoi şi să nu mai răspund eu de ei.

— Aşa-i ceva mai bine, deşi într-un ceas aş fi aflat asta şi de la alţii. Şi ce alte perle de informaţii mai ai care să merite atâţia bani cât ai dobândit tu de la mine în toţi aceşti ani?

Lo Chun îşi arătă albul ochilor când se uită spre cer.

— Ce trecere să am eu, un josnic sclav, în faţa unui mandarin ca dumneavoastră, glăsui el plin de întristare. Şi sunt vremuri grele, înălţimea ta, nevestele mele mă sâcâie să le dau bani, băieţii mei aruncă şi ei cu taeli la jocurile de noroc de parcă argintul ar creşte ca orezul. Nenorocire. Numai ştiind dinainte lucruri de mare importanţă se mai poate apăra omul dinaintea sorţii. E îngrozitor când te gândeşti că astfel de taine pot ajunge la urechile cui nu trebuie.

Chen Sheng începu să se joace cu coada părului, dându-şi seama imediat că Lo Chum are nişte informaţii cu totul deosebite.

— De aceeaşi părere. În nişte vremuri atât de grele e foarte important – după cum au stabilit şi zeii – să-i ajuţi pe cei sărmani, reluă el plin de gravitate. Mă gândeam chiar acum să-ţi trimit un neînsemnat dar în cinstea iluştrilor tăi strămoşi – trei porci prăjiţi, paisprezece găini ouătoare, două

cupoane de mătase de Shantung, o perlă care face zece taeli din cel mai curat argint, o cataramă frumoasă din jad de pe vremea primei dinastii Ch'ing, care face cincizeci de taeli, şi nişte dulciuri şi prăjituri ce se mai găsesc pe la mine, care nu-s pe măsura gustului tău, dar poate le dai servitorilor.

— Nu pot să primesc un dar atât de generos, răspunse Lo Chum cu adânc respect. Cu asta m-aş îndatora pe vecie.

— Dacă mă refuzi, atunci am să mă gândesc că darul nu e pe măsura iluştrilor tăi strămoşi şi atunci pierd mult din cinstea obrazului meu.

În cele din urmă, Lo Chum îşi îngădui să se lase înduplecat, iar Chen Sheng îşi îngădui să se lase convins că darul său era demn de un mare mandarin.

— Am auzit că Tai-Panul e în căutarea unui anumit lucru, îi şopti Lo Chum, pentru că e tare bolnavă concubina lui. Bolnavă de otrava aceea din Hong Kong.

— Cum? Chen Sheng fu îngrozit de veste, şi bucuros doar pentru că darul lui părea să nu fi fost degeaba. Te rog, spune mai departe.

Lo Chum îi povesti de doctor, de leacul acela ciudat, tot ceea ce îi şoptise Ah Sam proprietarului unui sampan pe care-l trimisese în dimineaţa aceea la ea.

— Se mai vorbeşte că Tai-Panul a oferit douăzeci de mii de taeli răsplată. Băiatul lui, ilustrul fecior al celei de-a treia neveste a dumneavoastră şi fiul dumneavoastră adoptiv, a pornit o disperată căutare a leacului în tot Hong Kong-ul.

Mintea lui Chen Sheng începu să lucreze cu febrilitate, cântărind urmările acestei situaţii. Îi făcu semn lui Lo Chum şi acesta îl conduse spre biroul lui Struan.

— Hallo-ah, Tai-Pan, începu el încântat. Bun vede la tine la Macao, nu conteşte.

— Hallo-ah, Chen Sheng, îi răspunse Struan, şi-i făcu semn spre scaun. Stea jos!

— Barca tău, *Blue Cloud,* ajunge acasă numaru unu, heya?

— Nu ştie. Dar când ştie spune la tine iute-iute. Chen Sheng vrea vorbeşte la mine, heya?

Chen Sheng era acum îngrijorat. El, conducătorul Triadei la Macao, fusese personal făcut răspunzător de Jin-qua pentru viaţa lui T'chung May-may şi a copiilor ei. Dintre toţi partenerii de afaceri ai lui Jin-qua, numai el ştia că fata era nepoata lui, iar în calitate de concubină a lui Struan, pentru el personal fata avea o valoare enormă, iar pentru cauza Triadei în viitor – cauza Chinei – valoarea ei era nepreţuită. Numai ştirea că flota se întorcea imediat la Canton în loc să pornească spre Pekin direct le salvase aproape patru milioane de taeli, de o sută de ori valoarea cheltuielilor pentru educaţia lui May-may. Îşi binecuvântă *joss*-ul că aveau parte de May-may: dacă nu era ea, o mare parte din valoarea acelor despăgubiri ar fi trebuit să o caute el. Iar acum femeia aceea, tâmpită şi fără nicio valoare a avut *joss*-ul nenorocit să nimerească boala asta fără leac. Fără leac, îşi corectă el iute gândurile, dacă nu găsim cumva scoarţa aceea. Dar dacă reuşim s-o găsim, atunci fata se face bine, iar investiţiile noastre în ea şi în Tai-Pan sunt asigurate şi mai sunt de încasat şi douăzeci de mii de taeli. Apoi altă informaţie îşi găsi locul în mintea lui şi se gândi: Ah, asta explică de ce Gordon Chen a trimis patruzeci de membri ai Triadei din Hong Kong la Macao în mare taină ieri. Trebuie să mai fie ceva din leacul ăla pe aici. Se întrebă ce-ar fi zis Gordon Chen dacă i-ar fi dezvăluit că tainicul „învăţător" i se trimisese la ordinul lui Jin-qua, că Jin-qua era căpetenia Triadei din întregul Kwantung, şi că el, Chen Sheng, era adjunctul lui Jin-qua. Ah, îşi spuse el, e atât de înţelept să

păstrezi atâtea lucruri în mare taină. Niciodată nu poţi şti când unul scapă o vorbă.

— Copii la Tai-Pan bine-bine la mine în casa, fericit mult, spuse el încântat. Tu vrei vede la ei? Iei la ei la Hong Kong?

— Îi văd azi. Am să-i iau curând. Eu spune când.

Struan se întrebă dacă să-i spună vreo vorbă despre May-may lui Chen Sheng.

— Tai-Pan, copii la tine bine, începu Chen Sheng. Eu crede mai bine aduce mama femeie la malu'. Face femeie mama fericit poate. Numer unu doctor vine poate. Nu grija. Eu crede găsit leac aici Macao poate. Chen Sheng rezolve poate bine mult.

— De unde ştii că e aici, şi mai ales că are malarie?

— Cum? Nu înţelege la mine.

— Cum tu ştie poate femeie la mine bolnav mult?

Chen Sheng râse în sinea lui şi ridică din umeri.

— Eu ştie, nu conteşte.

— Leac aici poate? Adevăr?

— Dacă afle poate. Eu trimite jonca iute iute la *China Cloud* poate. Aduce femeie mama la malu'. Chen Sheng rezolve.

Se înclină cu politeţe dinaintea lui şi plecă. Struan se duse pe *China Cloud* şi le îngădui marinarilor să coboare la ţărm după carturi. Nu trecu mult şi jonca lui Chen Sheng se lipi de navă. May-may fu transportată cu mare grijă la ţărm, un doctor o supraveghe, şi fu dusă la locuinţa ei de pe colina Sao Antonio. Casa arăta îngrijit, o mulţime de servitori îi stăteau la îndemână, ceaiul fusese pregătit. Ah Sam se învârtea peste tot plină de importanţă, îmbrăţişă copiii ce fuseseră aduşi şi aşteptau sosirea mamei, fiecare însoţit de câte o amah, apoi o aşeză cât mai confortabil pe May-may în patul imens şi-i aduse copiii la căpătâi. Urmară lacrimi de fericire, vânzoleală şi gălăgie. Ah Sam şi May-may erau în fine răsplătite că

veniseră acasă. Doctorul aduse mâncăruri speciale şi leacuri ca s-o întărească pe bolnavă şi pe pruncul din pântecele ei, şi-i porunci să nu se ridice din pat.

— Eu mă întorc curând, îi spuse Struan.

— Bun. Mulţumesc, Tai-Pan. Mulţumesc mult.

— Mă duc până la reşedinţă… apoi poate trec şi pe la familia Brock.

— Sunt în Macao?

— Da. Toţi în afară de Tyler. Credeam că ţi-am mai spus. Nu-ţi aduci aminte? Sunt aici şi Culum şi Tess.

— A, da, îi răspunse ea, şi îşi aminti de cele puse la cale cu Gordon Chen. Iartă-mă. Am uitat. Mintea mea e ca o strecurătoare. Acum, sigur, îmi aduc aminte. Sunt fantastic de bucuroasă că am coborât de pe nava aia şi sunt acasă. Mulţumesc.

Struan se duse la reşedinţă. Culum nu se întorsese încă, aşa că porni din nou pe *praia* către locuinţa lui Brock. Dar nici Tess, nici Liza nu ştiau unde se află Culum. Gorth îi destăinuise că în seara precedentă se duseseră să joace cărţi la Clubul Englez, dar el, Gorth, plecase de acolo mai devreme.

— Să te însoţesc până la uşă, îi spuse Gorth la plecare, iar când rămaseră singuri, zâmbi sardonic, îmbătat de dulceaţa răzbunării. Doa' ştii cum se-ntâmplă… io m-am dus la o muiere. Poa' că şi el o fi făcut la fel. Da' nu-i niciun necaz, nu? El cam câştiga la cărţi când l-am lăsat acolo, dacă asta te îngrijorează.

— Gorth, nu asta. Nu asta mă îngrijorează pe mine. Dar ştii că Anglia are nişte legi foarte bune când e vorba de crimă – o judecată de urgenţă, şi un ştreang tot de urgenţă, indiferent de cine-i vorba. Chiar şi de o prostituată.

Gorth se făcu alb ca varul.

— Ce vrei să zici cu asta, ei?

— Dacă o să avem vreun candidat la spânzurătoare, am să fiu bucuros gâde, pe

Dumnezeul meu!

— Tot nu pricep ce vrei să zici! izbucni Gorth. Mă acuzi pe nedrept.

— Nu te acuz de nimic, Gorth. Doar îţi aduc aminte nişte lucruri. Mda. Aud că există doi martori eventuali la o eventuală crimă… care-s dispuşi să pună mărturii la tribunal.

Gorth îşi stăpâni panica. Trebuie să fie vorba de afurisitul ăla de Quance şi de blestemata aia de scroafă Fortheringill. Doar a fost plătită îndestul ca să-şi ţină gura. Dacă-i nevoie, mă socotesc io şi cu ei, da' n-o să fie. Căţeaua aia mică n-o să dea ea ortu' popii.

— Io nu mi-s plăpând să mă tem de unul ca tine şi de blestematele tale de învinuiri mincinoase.

— Gorth, eu nu te acuz în niciun fel, îi replică Struan.

Era teribil de tentat să provoace acum cearta care să-i ducă la o confruntare. Dar ştia că mai trebuia să aştepte ca Gorth să facă prima greşeală, să-l insulte în public, într-un mod de neiertat. Numai atunci îi va putea trimite pe faţă şi fără nicio reţinere secundanţii cu o provocare oficială ca să-l ucidă dinaintea martorilor. Numai în felul acesta putea evita o ruptură a nunţii dintre Culum şi Tess şi putea evita să-i ofere lui Brock prilejul de a-l distruge prin tribunale. Şi May-may avea dreptate, toată lumea în Asia ştia că ardea de nerăbdare să-l ucidă pe Gorth.

— Dacă-l vezi pe Culum cumva, te rog spune-i că îl caut.

— N-ai decât să te îngrijeşti singur să-ţi trimiţi mesagerii. Io nu-s servitorul tău. N-o să mai fii tu Tai-Pan al Nobilei Case multă vreme, Cristoase Dumnezeule!

— Vezi, fii cu băgare de seamă, îi spuse Struan. Mie nu mi-e teamă de tine.

Gorth muşcă momeala.

— Nici mie de tine, Dirk. Io ţ-o spun aşa de la obraz, fi cu băgare de seamă să nu viu io după

tine!

Struan se întoarse la reşedinţă încântat de ispravă. Gorth, te-am prins.

Culum nu se întorsese nici acum. De la episcop nicio veste. Struan îi spuse lui Lo Chum să încerce să dea de Culum. Ieşi din nou pe *praia* şi porni spre colină, către catedrală, apoi o luă pe uliţe mai puţin cunoscute, pe lângă restaurantele cochete cu umbrele colorate înşirate pe trotuar. Traversă o largă *praga* şi pătrunse pe o uşă imensă, călugăriţa de la măsuţa de la intrare se uită la el.

— 'Neaţa. Cunoaşteţi engleza? o întrebă Struan.

— Puţin, senhor.

— Aveţi o bolnavă. Domnişoara Mary Sinclair. Sunt un prieten.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Doriţi s-o vizitaţi?

— Vă rog.

Îi făcu semn unei călugăriţe chinezoaice şi vorbi iute cu ea în portugheză. Struan porni pe coridor în urma călugăriţei, apoi urcă vreo câteva trepte până la camera unde era Mary. O încăpere mică, murdară, cu iz de mucegai, ferestre închise. Deasupra patului atârna un crucifix. Mary era trasă la faţă, zâmbea sfârşită. Suferinţa o îmbătrânise.

— Hello, Tai-Pan.

— Ce-ai păţit, Mary? o întrebă el blând.

— Numai ce-am meritat.

— Te scot eu din locul ăsta blestemat, îi spuse Struan.

— Tai-Pan, mă simt bine aici. Sunt foarte buni cu mine.

— Mda, dar nu e locul cel mai nimerit pentru o protestantă ca tine.

În cameră intră un călugăr sfrijit, cu tonsură. Purta un veşmânt simplu, pătat şi băţos de sânge şi medicamente, cu un crucifix modest de lemn la gât.

— Bună dimineaţa, spuse călugărul într-o engleză cultivată şi fără accent. Sunt părintele

Sebastian, doctorul bolnavei.

— Bună dimineaţa. Cred că am s-o scot de aici, de sub îngrijirea dumitale.

— Domnule Struan, eu nu v-aş sfătui. N-ar trebui transportată în altă parte cel puţin o lună de acum încolo.

— Ce-a păţit?

— Măruntaiele i-s tulburate.

— Eşti englez?

— Vi se pare atât de ciudat, domnule Struan? Sunt o mulţime de englezi, şi chiar scoţieni, care împărtăşesc credinţa adevăratei biserici a lui Cristos. Dar chiar dacă sunt catolic, asta nu mă face să fiu mai puţin doctor.

— Aveţi pe aici scoarţă de cinchona?

— Ce anume?

— Scoarţă de cinchona. Scoarţa iezuiţilor.

— Nu. Şi n-am folosit-o niciodată. Nici n-am văzut aşa ceva. De ce?

— N-are importanţă. Ce-a păţit domnişoara Sinclair?

— E destul de greu de spus. Dar domnişoara Sinclair n-ar trebui mişcată de aici o lună… poate mai bine chiar două.

— Fetiţo, te simţi destul de întremată ca să te luăm de-aci?

— Fratele dumneaei, domnul Sinclair, n-are nimic împotrivă să rămână aici. Şi cred că şi domnul Culum e de acord cu recomandarea mea.

— Culum a fost azi pe aici? o întrebă Struan pe Mary.

Ea clătină din cap şi apoi, cu o expresie tragică, îi spuse călugărului:

— Te rog, spune-i Tai-Panului. Despre… despre ce-am făcut.

Părintele Sebastian replică grav:

— Cred că e înţelept ce faceţi. Cineva trebuie să ştie adevărul. Domnule Struan, domnişoara Sinclair e foarte bolnavă. A băut un leac, o fiertură de ierburi chinezească… poate ar fi mai bine să-i

spunem otravă… care să provoace un avort. Otrava a desprins fătul, dar a provocat şi o hemoragie pe care, cu voia Domnului, am reuşit s-o stăpânim aproape.

Struan simţi cum brusc îl ia cu sudori.

— Mary, cine mai ştie de povestea asta? Horatio? Culum?

Fata clătină din cap. Struan se întoarse din nou spre călugăr.

— Aţi reuşit aproape s-o stăpâniţi? Asta înseamnă că fata e în afară de pericol? Că într-o lună sau cam aşa e bine?

— Fizic da. Dacă nu apare vreo cangrenă. Şi dacă aşa e voia Domnului.

— Ce înţelegi prin „fizic”?

— Domnule Struan, vreau să spun că e imposibil să iei în considerare doar fizicul fără să ţii seama de spirit. Dumneaei a păcătuit groaznic împotriva legilor Domnului… Împotriva legilor bisericii catolice, ba chiar şi împotriva legilor bisericii dumneavoastră. Aşa că trebuie să se împace, să se împărtăşească dinaintea Domnului pentru ca să se poată vindeca cu adevărat. Asta-i tot ce-am vrut să vă spun.

— Şi… şi cum de-a ajuns aici?

— A fost adusă aici de o amah, care e catolică. Am obţinut o aprobare specială ca s-o pot trata şi, ei bine, am adus-o aici şi am tratat-o cum ne-am priceput mai bine. Maica stareţă a insistat ca cineva din familie să fie înştiinţat pentru că am socotit că o s-o pierdem. Şi i-am trimis vorbă căpitanului Glessing. Am crezut că el e tatăl… dar domnişoara Sinclair jură că nu. Şi ne-a rugat să nu dezvăluim cauza bolii. Fratele Sebastian făcu o pauză. Criza, prin milostenia Domnului, a trecut.

— O să păstraţi taina? Şi… şi ce-a păţit de fapt, da?

— Numai eu şi dumneavoastră şi surorile ştiu. Noi avem un jurământ dinaintea Domnului şi nu-l putem încălca. Din partea noastră nu aveţi a vă

teme. Dar eu ştiu că această biată păcătoasă nu are şanse de vindecare dacă nu se împacă cu Domnul şi nu ispăşeşte. Pentru că Domnul ştie!

Părintele Sebastian părăsi încăperea.

— Părintele… părintele copilului era unul dintre prietenii tăi, Mary?

— Da. Eu… eu nu regret viaţa pe care am dus-o, Tai-Pan. Nu… nu pot. Nici… nici ce-am făcut. E un *joss.* Mary privi pe fereastră. *Joss,* repetă ea. Pe când eram încă foarte mică am… am fost violată… cel puţin… nu-i chiar aşa. Nu ştiu cum a fost… nu pricepeam, dar am fost oarecum silită prima oară. Apoi… apoi n-a mai fost nevoie să mă silească nimeni. Am făcut-o pentru că aşa am vrut.

— Cine te-a silit?

— Unul dintre băieţii de la şcoală. A murit. E atât de mult de atunci.

Struan îşi cercetă memoria, dar nu-şi putu aduce aminte de niciun băiat care să fi murit. Niciunul dintre cei care veneau prin casa familiei Sinclair.

— Şi după asta, continuă Mary poticnindu-se, am simţit nevoia s-o fac. Horatio… Horatio era plecat în Anglia, aşa că am rugat-o pe o amah să-mi găsească un iubit. Ea mi-a explicat că… că aş putea să am un iubit, mulţi iubiţi, că, dacă sunt deşteaptă şi e şi ea deşteaptă, aş putea să am o viaţă tainică şi o mulţime de lucruri frumoase. Adevărata mea viaţă n-a fost niciodată prea plăcută. Doar ştii de ce fel de tată am avut parte. Şi acea amah mi-a arătat ce am de făcut. Ea… ea îmi făcea rost de iubiţi. Amândouă am început să ne căpătuim şi am ajuns… am ajuns bogate şi-mi pare bine. Am cumpărat cele două case, ea îmi aducea întotdeauna numai oameni bogaţi, foarte bogaţi. Mary se opri şi după o lungă pauză şopti scâncit: Ah, Tai-Pan, mi-e atât de teamă!

Struan se aşeză lângă ea, îşi aminti ce-i spusese doar în urmă cu numai câteva luni de zile fetei. Şi răspunsul ei plin de încredere în sine.

Capitolul treizeci şi cinci

Struan stătea în dreptul ferestrei deschise, privind mohorât spre *praia* aglomerată de dedesubt. Soarele scăpătase spre amurg. Toţi portughezii îşi puseseră haine de seară şi se plimbau încoace şi-ncolo, făcându-şi plecăciuni unii altora, discutând aprins, tinerii hidalgo şi fetele flirtând cu măsură sub ochii atenţi ai părinţilor şi guvernantelor. Nişte culi şi câteva lectici umblau de colo-colo în căutare de clienţi, sau aduceau întârziaţii la promenadă. În seara aceea la palatul guvernatorului avea loc un bal, Struan fusese şi el invitat, dar nu ştia dacă are să se ducă sau nu. Culum încă nu se întorsese. De la episcop nu primise nicio vorbă.

În după-amiaza aceea îl întâlnise pe Horatio. Acesta era furios fiindcă Ah Tat, slujnica lui Mary, dispăruse.

— Sunt sigur că ea e cea care i-a dat bietei Mary otrava, Tai-Pan, îi spusese el.

Mary îi mărturisise că din greşeală băuse nişte ceai de ierburi găsit în bucătărie, nimic altceva nu se întâmplase.

— Horatio, n-are nicio noimă ce spui tu. Ah Tat a stat cu voi amândoi de ani de zile. De ce-ar fi făcut una ca asta? A fost doar un accident.

După plecarea lui Horatio, Struan porni în căutarea celor cu care îşi petrecuseră noaptea Culum şi Gorth. Cei mai mulţi erau tovarăşi de chefuri de-ai lui Gorth şi mărturiseau cu toţii că la câteva ceasuri după plecarea lui Gorth, Culum plecase şi el, că băuse şi el, dar nu arătase a fi mai beat decât ceilalţi, mai beat decât de obicei. Culum, mucos idiot ce eşti, îşi spuse Struan, ar fi trebuit să ştii să te păzeşti mai bine. Deodată zări un servitor în livrea imaculată, cu perucă pe cap, şi recunoscu îndată însemnele episcopului. Omul mergea fără să se grăbească pe *praia,* dar trecu de

reşedinţă, fără să se oprească, şi dispăru. De-acum lumina scădea iute, şi felinarele cu ulei ale promenadei începură să împrăştie întunericul. Struan zări o lectică cu perdelele trase oprind în faţa reşedinţei. Culii pe care abia de reuşi să-i desluşească, părăsiră lectica acolo şi dispărură pe o uliţă. Struan dădu buzna afară din încăpere, şi pe scări la vale. Pe scaunul din spate al lecticii, Culum zăcea inconştient, cu braţele în lături, hainele sfâşiate, pătate de vomă. Duhnea a băutură.

Struan fu mai degrabă amuzat decât supărat, îl trase afară pe Culum, îl săltă pe umeri şi, fără să ia în seamă privirile trecătorilor, îl duse în casă.

— Lo Chum, baie, iute-iute!

Struan îl trânti pe Culum pe pat şi-l dezbrăcă până la piele. Pe piept şi pe spate nu se vedeau răni, îl mai răsuci o dată. Pe burtă zgârieturi de cuie, vânătăi de pe urma muşcăturilor „de dragoste”.

— Idiotul! spuse el cercetându-l iute, dar fără să-i scape nimic.

Niciun os frânt, niciun dinte lipsă. Ceasul şi inelul cu sigiliu dispărute. Buzunarele goale.

— Ţi-au făcut festa, flăcăule. Poate că a fost prima oară, dar sigur că nu e şi ultima.

Struan ştia că la bordeluri era un vechi truc de a turna în băutura ageamiului nişte drog. Servitorii aduseră găleţi de apă fierbinte şi umplură cada de fier. Struan îl săltă pe Culum şi-l puse în cadă, îl săpuni şi-l frecă cu buretele. Lo Chum ţinea capul nevolnic al băiatului.

— Stapin mult nebun beutur, mult nebun hâţ-hâţ, heya!

— Aiii iaaa, făcu Struan.

Când îl ridică pe Culum, Struan simţi cum îl săgeată în piciorul stâng şi pricepu că umblatul din ziua aceea îi obosise încheietura bolnavă a piciorului mai mult decât îşi dăduse seama. Ar trebui s-o strâng bine cu o faşă câteva zile, se gândi el. Îl şterse pe Culum şi-l puse în pat. Îl

plesni uşor peste faţă, dar nu izbuti să-l facă să se dezmeticească, aşa că luă masa şi începu să aştepte. O dată cu trecerea ceasurilor, îngrijorarea lui spori, fiindcă ştia că, indiferent cât de mult băuse, Culum ar fi trebuit să-şi revină de acum. Culum respira adânc şi regulat. Inima îi bătea puternic. Struan se ridică şi se întinse. Nu era nimic de făcut, decât să aştepte.

— Eu merge la doamna număru unu. Tu stai veghează bine-bine, heya?

— Lo Chum veghează ca un mama!

— Trimiţi vorbă, savvy? Nu conteşte care oră, stapin trezeşte, tu trimite vorba, savvy?

— De ce Tai-Pan tu spune savvy? Heya? Lo Chum savvy bine-bine, nu conteşte. Heya?

Dar în noaptea aceea Lo Chum nu-i trimise nicio vorbă. Spre dimineaţă, Struan părăsi casa lui May-may şi se întoarse la reşedinţa companiei. May-may dormise liniştită, dar Struan auzise paşii fiecărui trecător şi fiecare lectică ce trecuse pe stradă, ca şi o mulţime de alte zgomote, închipuiri ale propriei lui imaginaţii.

Lo Chum îi deschise uşa de la intrare.

— De ce Tai-Pan venit atât devreme, heya? Mancare gata, baie gata, ce vrei Tai-Pan, heya?

— Stapin trezit, heya?

— De ce intrebe, heya? Dacă trezit, Lo Chum trimite vorb. Eu savvy bine-bine tot, Tai-Pan, îi răspunse Lo Chum lovit în demnitatea lui.

Struan se duse sus. Culum dormea somn greu mai departe.

— Stapin face unu două ori aşa, şi Lo Chum gemu şi se lovi cu pumnii în bărbie, sforăi, căscă şi gemu din rărunchi.

După micul dejun, Struan le trimise vorbă Lizei şi lui Tess că băiatul s-a întors, dar nu le transmise şi în ce hal se întorsese. Apoi încercă să se ocupe de afaceri ca să aibă ceva de făcut. Semnă hârtii, aprobă cheltuieli şi mai importante pentru construcţiile de la Hong Kong, indignat de

costurile sporite ale cherestelei, cărămizilor şi mâinii de lucru, ca şi a tuturor celor necesare pentru aprovizionarea navelor, repararea şi echiparea lor.

Dar-ar frenţia în toate astea. Toate preţurile au crescut cu cincizeci la sută, şi niciun semn că au de gând să coboare. Pun chile pentru noi clipere în anul care vine sau mai bine mizăm totul pe cele pe care le avem? Şi să mizăm şi pe faptul că marea n-o să ne înghită niciuna? Trebuie să cumperi mai multe! Drept urmare porunci să se mai construiască un nou cliper. Avea să-i spună *Tessan Cloud,* numele lui Tess, şi va fi darul lui Culum de ziua lui. Dar nici măcar perspectiva unui cliper nou, frumos, nu reuşi să-l emoţioneze aşa cum ar fi trebuit. Asta îi aduse aminte de *Lotus Cloud* care avea să fie construit curând la Glasgow, şi lupta pe mare ce-l aştepta cu Wu Kwok, dacă mai era în viaţă, sau cu Wu Fang Choi, tatăl, şi piraţii lui. Se mai întrebă dacă băieţii lui Scragger or ajunge acasă în Anglia teferi şi nevătămaţi. Avea să mai treacă cel puţin încă o lună înainte de a ajunge el în Anglia şi încă trei luni înainte de a afla el.

Închise biroul şi se duse la Clubul Englez şi pălăvrăgi o vreme cu Horatio, apoi cu vreo câţiva negustori, jucă un biliard, dar nici tovărăşia, nici jocul nu-i făcură nicio plăcere. Nu se vorbea decât de afaceri, toţi neliniştiţi de semnele dezastrului pe plan internaţional şi de mizele uriaşe ale negoţului din acel sezon.

Se aşeză pe un fotoliu în încăperea mare de lectură în care dăinuia liniştea, şi luă ziarele sosite cu ultimul vas poştal, vechi de trei luni de zile.

Cu mare efort reuşi să se concentreze asupra editorialului. Se vorbea de mişcările larg răspândite în ramurile industriale din Midlands şi se afirma că era imperativ necesar să se plătească un salariu ca lumea pentru munca de o zi întreagă. Într-un alt articol, cineva se lamenta că imensa maşină industrială a Angliei era folosită doar la

jumătate din capacitate şi striga sus şi tare că trebuia găsită o nouă piaţă mai mare pentru abundenţa producţiei pe care aceasta o putea revărsa, iar o producţie mai mare însemna bunuri la un preţ mai scăzut, creşterea folosirii mâinii de lucru şi salarii mai mari. Erau alte articole care vorbeau despre tensiunile şi norii de război ce se strângeau pe cerul Franţei şi Spaniei din cauza succesiunii la tronul Spaniei. Prusia îşi întindea tentaculele asupra tuturor statelor germane pentru a le domina, aşa că o viitoare confruntare franco-prusacă era iminentă, nori de război se strângeau şi deasupra Rusiei şi asupra Sfântului Imperiu German al Habsburgilor. Nori de război se adunaseră şi asupra statelor italiene care voiau să-l înlăture pe parvenitul de rege francez al Neapolelui, să se unească laolaltă, sau eventual să nu se unească, iar papa, sprijinit de francezi, se amesteca pe arena politică. Nori de război se adunaseră şi deasupra Africii de Sud din cauza burilor care în ultimii patru ani se întinseseră din Colonia Capului şi întemeiaseră statele Transvaal şi Orange, iar acum ameninţau colonia engleză Natal, aşa că, cu următorul vas poştal, puteau veni veşti că războiul începuse. Prin toată Europa se vorbea de răscoale evreieşti şi pogromuri, catolicii luptau împotriva protestanţilor, mahomedanii împotriva hinduşilor, împotriva catolicilor, a protestanţilor, şi se îndârjeau unii contra celorlalţi, în America se declanşaseră războaiele pieilor roşii, duşmănii între statele din Nord şi cele din Sud, duşmănii între America şi Marea Britanie din pricina Canadei, tulburări în Irlanda, Suedia, Finlanda, India, Egipt, în Balcani…

— Nu contează ce citeşti! explodă Struan fără să se adreseze cuiva anume. Toată lumea-i cuprinsă de nebunie. Doamne!

— Ce s-a întâmplat, Tai-Pan? îl întrebă Horatio, descumpănit de izbucnirea aceasta de mânie.

— Toată lumea-i nebună, uite, asta e! De ce naiba oamenii nu se opresc odată să se mai hăcuie unii pe alţii şi nu trăiesc în pace?

— De acord, strigă Masterson din celălalt capăt al încăperii. În totalitate. Doamne, groaznică lumea asta în care aducem noi copiii la lumină, Dumnezeule. Toată lumea asta va ajunge să fie sfâşiată de câini. A ajuns deja. Ehei, ce ani frumoşi altădată! Dezgustător!

— Mda, îngăimă Roach. Lumea a început s-o pornească prea repede din loc. Afurisitul ăsta de guvern a ajuns să gândească cu curu', taman cum sună proverbul. Cristoase, noi ne închipuim că mai învaţă şi ei ceva, dar n-or să înveţe niciodată. În fiecare zi blestemată de la Dumnezeu citeşti că primul ministru a spus: „Să ne mai strângem şi noi cureaua!" Pentru numele lui Dumnezeu, aţi auzit pe careva spunând că mai putem şi da drumul la curea?

— Am auzit că taxele pentru importul de ceai s-au dublat, adăugă Masterson. Şi dacă ajunge cumva la putere şi maniacul ăla de Peel, ticălosul o să introducă sigur şi taxele pe venit. Invenţia diavolului!

Se stârni un vacarm general şi asupra capului lui Peel se strânse şi mai mult venin.

— Individul e un anarhist afurisit! întări Masterson.

— E o prostie. Nu taxele-s de vină, interveni Roach. Suntem prea mulţi, asta e. Singura salvare e controlul naşterilor.

— Cum? urlă Masterson. Nu începe iar cu ideea aia afurisită şi greţoasă. Pentru numele lui Dumnezeu, eşti cumva Anticrist?

— Nu, pen' Dumnezeu. Dar ne-au copleşit cei din clasele de jos. N-am zis că *noi* ar trebui să fim supuşi controlului naşterilor, ci ei. Candidaţi la spânzurătoare, ori mai mulţi dintre ticăloşii ăştia!

Struan aruncă ziarele la o parte şi se duse la Hotelul Englez, o clădire impozantă, cu colonade,

ca şi clubul. În frizerie se tunse şi-şi spălă părul cu şampon. Mai apoi trimise după Svenson, maseurul suedez, un fost marinar. Bătrânul noduros îl frământă cu nişte mâini de fier, îl frecă apoi cu gheaţă peste tot, la urmă îl şterse cu un prosop aspru până când simţi că pielea îi frige.

— Svenson, pentru numele lui Dumnezeu, mă simt alt om.

Svenson râse, dar nu scoase nicio vorbă. Limba îi fusese smulsă de piraţi pe Mediterana, cu mulţi ani în urmă. Îi făcu semn lui Struan să se odihnească pe masa acoperită cu o saltea şi-l înfăşură bine în cearşafuri, apoi îl lăsă să moţăie.

— Tai-Pan!

Era Lo Chum. Struan se trezi pe dată.

— Stapin Culum?

Lo Chum clătină din cap şi zâmbi cu gura lui ştirbă.

— Stapin Fusta Lung.

Struan porni după călugărul iezuit ce nu scotea o vorbă şi merseră de-a lungul chiliilor ce înconjurau curtea interioară şi frumoasa grădină. Clopotul catedralei bătu ora patru. La capătul aleii, călugărul schimbă direcţia şi îl conduse pe o uşă imensă din lemn de tec într-o anticameră impozantă. Pereţii erau îmbrăcaţi în tapiserii, podeaua de marmură, mâncată de paşi, era acoperită cu covoare. Bătu cu adânc respect la uşa din fund şi intrară. Falarian Guineppa, impunător şi princiar, stătea într-un scaun cu speteaza înaltă ce aducea cu un tron. Îi făcu mohorât semn călugărului să plece, acesta făcu o plecăciune şi dispăru.

— Senhor, te rog să iei loc.

Struan se aşeză pe scaunul indicat. Era puţin mai jos decât cel al episcopului, simţi asupra lui puterea voinţei celuilalt ce voia să-l domine.

— Aţi trimis după mine?

— Am trimis să te cheme, da. Cinchona. În Macao nu există deloc, dar cred că avem ceva la misiunea noastră de la Lo Ting.

— Unde-i asta?

— Pe continent. Episcopul îndreptă o încreţitură a sutanei lui roşii. La o sută cincizeci de mile nord-vest de aici.

Struan se ridică în picioare.

— Trimit pe cineva imediat într-acolo.

— Senhor, am şi făcut asta. Te rog ia loc! Episcopul arăta solemn. Curierul nostru a pornit o dată cu zorile cu poruncă să facă drumul în timp record. Şi cred că aşa va face. E chinez şi provine din regiunea aceea.

— Şi cam câte zile credeţi că o să-i trebuiască? Şapte zile? Şase zile?

— Asta mă îngrijorează şi pe mine. Fata câte crize de friguri a avut până acum?

Struan ar fi voit să-l întrebe pe episcop de unde ştia el de May-may dar se stăpâni. Pricepuse că aceşti catolici aveau nenumărate surse de informaţii secrete, iar pentru un om atât de isteţ ca episcopul nu fusese mare lucru să ghicească că era vorba de *fată.*

— Una singură. Transpiraţia a cuprins-o acum două zile, cam la vremea asta.

— Atunci înseamnă că va avea o nouă criză mâine, cu siguranţă în următoarele patruzeci şi opt de ore. Ca să ajungă la Lo Ting şi să se întoarcă, curierului îi trebuiesc cel puţin şapte zile… dacă totul merge bine şi nu se întâmplă nimic neprevăzut.

— Nu cred că o să mai reziste la încă două crize.

— Aud că e tânără şi în putere. Trebuie să fie în stare să mai îndure încă opt zile.

— E însărcinată în luna a şasea.

— Mmm, tare rău.

— Da. Unde-i Lo Ting? Daţi-mi o hartă. Poate că eu reuşesc să reduc timpul ăsta cu o zi.

— Legăturile mele sunt mai bune decât ale dumitale de o mie de ori în privinţa acestui drum, îi spuse, episcopul. Poate că va dura doar şapte zile. Voia Domnului.

Da, se gândi Struan. De o mie de ori. Aş vrea să am şi eu tezaurul de cunoştinţe pe care le-au adunat catolicii de-a lungul secolelor tot sondând China. Care Lo Ting? Trebuie să fie cincizeci de localităţi cu numele ăsta pe o întindere de două sute de mile.

— Da, spuse el în cele din urmă, voia Domnului.

— Senhor, sunteţi un om cam ciudat. Sunt bucuros că am avut prilejul de a vă cunoaşte. Serviţi un pahar de Madeira?

— Şi care-i preţul scoarţei de cinchona? Dacă există şi dacă ajunge la vreme şi vindecă malaria?

— Vreţi să serviţi un pahar de Madeira?

— Mulţumesc.

Episcopul sună dintr-un clopoţel şi de îndată la uşă se ivi un slujitor în livrea, purtând o tavă de argint gravată, pe care tronau o sticlă şi pahare.

— Senhor, pentru o mai bună înţelegere a multor lucruri.

Băură şi se cântăriră din ochi.

— Eminenţa voastră, preţul?

— Deocamdată sunt încă mulţi de dacă. Răspunsul acesta mai poate să aştepte. Dar două lucruri nu pot aştepta. Episcopul îşi savură vinul. Madeira e un aperitiv excelent. Îşi adună gândurile. Sunt foarte îngrijorat în privinţa senhoritei Sinclair.

— Şi eu, spuse Struan.

— Părintele Sebastian e un vindecător miraculos. Dar m-a făcut să cred că dacă senhorita nu e ajutată şi spiritual ar putea să-şi ia viaţa cu mâna ei.

— Mary nu! E puternică. N-o să facă ea una ca asta.

Falarian Guineppa îşi împreună degetele fine, de parcă ar fi vrut să facă cruce. O rază de soare fulgeră pe rubinul imens de pe mână şi păru să-l topească.

— Dacă se va lăsa cu totul pe mâinile părintelui Sebastian, şi în mâinile bisericii lui Cristos, am putea să transformăm condamnarea în binecuvântare. Ar fi cel mai bine pentru ea. Cred din toată inima că asta e singura soluţie adevărată. Dar dacă nu se poate, va trebui să trec răspunderea ei cuiva care doreşte s-o accepte.

— Accept.

— Prea bine. Dar nu socotesc că de data asta ai fost foarte înţelept, senhor. Dar şi aşa, viaţa şi sufletul dumitale, ca şi ale ei, sunt tot în mâinile Domnului. Mă rog Domnului ca şi dumneata şi ea să dobândiţi darul înţelegerii. Prea bine. Înainte de a ne părăsi, am să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a încerca să-i salvez sufletul, dar de îndată ce va fi suficient de întremată ca să părăsească mănăstirea, am să vă trimit vorbă.

Clopotul catedralei bătu ora cinci.

— Ce mai face rana arhiducelui Sergheiev?

Struan se încruntă.

— Acesta e al doilea lucru ce nu suferă amânare?

— Pentru voi britanicii, poate.

Falarian Guineppa deschise un dulap şi scoase de acolo o cutie de piele sigilată cu sigilii mari.

— Mi s-a cerut să-ţi înmânez cu precauţie asta. Se pare că unele autorităţi diplomatice sunt deosebit de îngrijorate de prezenţa arhiducelui în Asia.

— Autorităţi bisericeşti?

— Nu, senhor. Mi s-a transmis că dacă doreşti poţi transmite documentele mai departe. Am înţeles că anumite sigilii le dovedesc autenticitatea, şi pe chipul lui trecu un zâmbet uşor. Şi caseta e sigilată.

Struan recunoscu sigiliul biroului guvernatorului general.

— De ce mi s-ar da mie pe mână documente diplomatice? Există canale diplomatice consacrate. Domnul Monsey se află la jumătate de milă de aici, iar Excelenţa sa e la Hong Kong. Amândoi sunt familiarizaţi cu uzanţele protocolului.

— *Eu* nu îţi dau dumitale nimic. Nu fac decât să împlinesc ce mi s-a spus. Senhor, nu uita, în ciuda faptului că eu personal detest ceea ce reprezinţi dumneata, eşti totuşi o putere la curtea palatului St. James, iar legăturile dumitale comerciale se întind în lumea întreagă. Trăim în nişte vremuri nesigure, iar Portugalia şi Anglia sunt vechi aliaţi. Marea Britanie s-a dovedit un bun prieten faţă de Portugalia şi e înţelept ca prietenii să se ajute între ei, nu? Probabil că lucrurile sunt la fel de simple.

Struan luă caseta oferită.

— Îţi dau de veste îndată ce se întoarce curierul trimis la Lo Ting, îi spuse Falarian Guineppa. Indiferent la ce oră. Nu vrei ca părintele Sebastian s-o consulte pe doamnă?

— Nu ştiu, spuse Struan ridicându-se. Poate. Eminenţa voastră, lăsaţi-mă să mă gândesc.

— Cum pofteşti, senhor. Episcopul şovăi o clipă. Mergi cu Domnul!

— Mergeţi cu Domnul, Eminenţa voastră, răspunse Struan.

— Hello, Tai-Pan, îl întâmpină Culum, simţind că-i plesneşte capul şi limba îi era ca un bălegar uscat.

— Hello, fiule.

Struan puse jos caseta nedeschisă încă, ce păruse să-l ardă tot drumul până acasă. Se duse la dulap şi turnă într-un pahar o măsură zdravănă de brandy.

— Mancam, stapin Culum? interveni Lo Chum cu chipul strălucind de fericire. Porcu? Cartofu? Zeama carne? Heya?

Culum clătină din cap neajutorat şi Struan îl expedie pe Lo Chum.

— Ia de aici, îi spuse el lui Culum, întinzându-i paharul cu brandy.

— Nu pot! răspunse Culum prins de greaţă.

— Bea!

Culum dădu paharul pe gât. Se înecă şi bău iute nişte ceai ce se afla lângă patul lui.

Se lăsă pe spate cu tâmplele zvâcnind.

— Vrei să stăm de vorbă? Să-mi spui ce s-a întâmplat?

Culum avea un chip cenuşiu, albul ochilor de un roşu murdar.

— Nu-mi amintesc nimic. Dumnezeule, mă simt groaznic.

— Începe cu începutul.

— Jucam whist cu Gorth şi câţiva prieteni, spuse Culum cu evident efort. Îmi amintesc doar că atunci câştigasem vreo sută de guinee. Cam băusem. Dar îmi amintesc că am pus banii câştigaţi în buzunar. Apoi… apoi nu-mi mai amintesc nimic.

— Îţi aminteşti unde te-ai dus?

— Nu. Nu prea! Bău cu sete ceai, îşi şterse faţa cu palma, căutând să îndepărteze durerea care-l chinuia. Dumnezeule, groaznic mă simt!

— Îţi aminteşti la care bordel ai ajuns?

Culum clătină din cap.

— Ai unul anume pe care-l frecventezi?

— Doamne Dumnezeule, nu!

— Flăcăule, n-are niciun rost s-o faci acum pe fecioara. Ai fost la un bordel, e sigur. Ţi s-a jucat festa, şi asta-i clar. Ţi-au turnat vreun drog în băutură, e clar.

— M-au drogat?

— Cea mai veche şmecherie din lume. De aia ţi-am şi spus eu să nu te duci la niciun stabiliment dacă nu ţi-l recomandă un om de încredere. E pentru prima dată când te duci la un bordel în Macao?

— Da, da. Dumnezeule, m-au drogat!

— Ei, pune-ţi capul la muncă. Gândeşte-te! Îţi aminteşti cum arăta bordelul acela?

— Nu… nimic. În mintea mea-i un gol.

— Cine a ales bordelul şi ţi l-a recomandat, ei?

Culum se ridică pe pat în capul oaselor.

— Beam şi jucam. Eram… cam făcut. Apoi da, toată lumea a început să vorbească despre… fete. Despre bordeluri. Şi, ei… – se uită la Struan, pe chipul lui se citeau limpede şi ruşinea şi suferinţa – eram cam… cu… cu băutura aia în cap şi… am simţit aşa… parcă am luat foc deodată şi muream după o fată. Şi atunci am hotărât aşa deodată că… că trebuie să mă duc la un bordel.

— Flăcăule, nu-i niciun necaz că te-ai dus. Cine ţi-a dat adresa?

— Cred… nu ştiu, dar cred că toţi îmi spuneau câte o adresă, nu-mi aduc aminte. Scriau adrese, îmi spuneau adrese, îmi amintesc că ieşisem de la club. În faţă era o lectică ce aştepta şi am urcat. Stai puţin… acum îmi amintesc. I-am spus să mă ducă la „S.F”!

— Flăcăule, acolo ăia nu-ţi fac festa asta. Sau să-ţi pună drog în băutură. Sau să te aducă înapoi în halul ăsta. Asta le-ar distruge cu totul reputaţia.

— Nu. Sunt sigur. Asta i-am spus omului. Da. Sunt absolut sigur.

— Şi încotro te-au dus? În cartierul chinezesc?

— Nu ştiu. Parcă îmi amintesc… nu, nu ştiu.

— Spuneai că ai simţit cum că parcă ai luat foc. Ce fel de foc?

— Păi, era cam aşa… Îmi amintesc că mi s-a făcut cald tare şi… ăăă, Cristoase, parcă am înnebunit de dorul lui Tess, şi cu băutura şi toate alea… nu mai aveam stare, şi… şi m-am dus la bordelul ăla! Cuvintele veneau tărăgănat. Dumnezeule, îmi plesneşte capul. Te rog, lasă-mă în pace acum.

— Ai folosit vreun fel de prezervativ?

Culum clătină din cap.

— Focul acela, pofta aia. A fost altfel în noaptea aia?

Culum clătină din nou din cap.

— De săptămâni în şir tot aşa o duc, dar… cred că într-un fel a fost… nu, nu chiar la fel. Eram ca o bucată de fier, coapsele parcă luaseră foc şi am simţit că nu mai pot dacă nu mă culc cu o fată şi… ah, nu mai ştiu nimic. Acum lasă-mă în pace. Te rog… Îmi pare rău… dar te rog…

Struan se duse la uşă.

— Lo Chum!

— Da, stapin.

— Duci la casa la Chen Sheng, iei doctor fete bolnav numer unu, iute iute, aici gata! Savvy?

— Savvy mult bine! răspunse Lo Chum ţâfnos. Mult doctor venit la intrare aflam aia la cap bum-bum bolnav mult bolnav. Tiner stapin la fel ca Tai-Pan eram la fel, nu conteşte!

Jos în hol, Struan stătu de vorbă cu doctorul prin intermediul lui Lo Chum. Doctorul îi spuse că va trimite doctoriile şi nişte mâncare specială de îndată, şi acceptă o răsplată generoasă. Struan se duse înapoi la etaj.

— Flăcăule, nu reuşeşti să-ţi mai aminteşti nimic?

— Nu… nimic. Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

— Flăcăule, te rog, ascultă-mă. Haide, Culum, e foarte important.

— Te rog, tată, nu mai vorbi atât de tare, spuse Culum deschizând nişte ochi amărâţi. Ce?

— Se pare că ţi-au strecurat în pahar un afrodiziac.

— Cum?

— Da, un afrodiziac. Există zeci pe care ţi le poate cineva turna în pahar.

— Imposibil. N-am băut decât băutura aia şi… şi am simţit… e imposibil!

— Nu există decât două explicaţii. Prima: culii te-au dus la un bordel, şi nu e vorba de unul din

reţeaua firmei „S.F.”, unde au stors mai mult de la un client bogat şi pe deasupra şi ceva din ce te-au jefuit. Acolo fata sau fetele te-au drogat, ţi-au făcut festa, te-au jefuit şi te-au expediat acasă. De dragul tău, sper că doar atâta ţi-au făcut. Cealaltă posibilitate e ca nu cumva unul dintre prietenii tăi să-ţi fi dat afrodiziacul la club, să fi aranjat ca lectica aceea să te aştepte pentru ca să te ducă… la o anumită casă.

— Dar e o prostie. De ce-ar fi vrut careva să-mi facă figura asta? Pentru o sută de guinee, un inel şi un ceas? Unul dintre prietenii mei? E o nebunie!

— Dar ia să zicem că vreunul dintre ei te urăşte, Culum. Să zicem că planul a fost conceput ca să te dea pe mâna unei fete bolnave… una care are frenţie!

— Cum?

— Da. Uite asta mi-e tare teamă că s-a întâmplat!

O clipă Culum simţi că moare.

— Vrei să mă sperii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fiule, nu mă joc. Dar e una dintre posibilităţile foarte aproape de adevăr. Ba chiar aş zice că mai degrabă asta s-a întâmplat şi nu ce am crezut noi la început, fiindcă te-au adus înapoi.

— Şi cine mi-ar fi putut face mie una ca asta?

— Flăcăule, tu singur trebuie să-ţi răspunzi. Dar chiar dacă s-a întâmplat una ca asta, nu e totul pierdut. Deocamdată. Am trimis să ţi se aducă nişte leacuri chinezeşti. Trebuie să le bei pe toate, fără greş.

— Dar frenţia n-are leac!

— Da. Odată boala instalată nu. Dar chinezii cred că poţi distruge otrava frenţiei sau ce-o fi provocând boala dacă iei de îndată măsuri ca să-ţi purifici sângele. Când am venit eu prima dată aici cu ani în urmă, mi s-a întâmplat şi mie acelaşi lucru. Aristotle m-a găsit într-un şanţ în cartierul chinezesc, a adus un medic chinez şi n-am avut

nimic. Aşa l-am întâlnit prima oară, de aia am rămas prieteni atâta amar de vreme. Nu pot să fiu sigur dacă bordelul… fata aceea era bolnavă sau nu, dar n-am făcut niciodată frenţie.

— Oh, Dumnezeu să mă ajute!

— Da. O săptămână n-o să ştim sigur nimic. Dacă nu apar umflături sau dureri sau scurgere până atunci, de data asta ai scăpat! Văzu groaza din privirile fiului său şi simţi că inima i se umple de milă. Te aşteaptă o săptămână de iad, fiule. O să tot aştepţi un semn. Ştii ce te aşteaptă, şi nu trebuie să te mai şi chinui singur. Am să te ajut cât pot. La fel cum m-a ajutat şi pe mine Aristotle.

— Mă omor! Mă omor dacă… o, Doamne, cum am putut să fiu atât de idiot? Tess! O, Doamne, mai bine aş mărturisi…

— Să nu care cumva să faci una ca asta! Îi spui doar că ai fost atacat de bandiţi pe când te întorceai acasă. Aşa vom spune la toată lumea. Şi prietenilor tăi le spui acelaşi lucru. Că socoţi că ai băut cam mult… după ce-ai avut de-a face cu fata. Că nu-ţi mai aminteşti nimic decât că te-ai distrat de minune şi te-ai trezit aici. Şi vreme de-o săptămână de acum încolo te porţi absolut normal.

— Dar Tess! Cum am să pot…

— Fiule, asta ai să faci! Asta ai să faci, Cristoase Dumnezeule.

— Nu pot, tată, mi-e impo…

— Şi sub niciun motiv nu spui nimănui de leacurile chinezeşti. Şi nu te mai duci la niciun bordel până nu ştim sigur dacă eşti sau nu bolnav, iar de Tess nu te atingi până nu te căsătoreşti cu ea.

— Mi-e atât de ruşine!

— Flăcăule, n-are de ce să-ţi fie ruşine. E tare greu să fii tânăr. Dar pe lumea asta un bărbat trebuie să ştie să se păzească. Sunt o mulţime de ticăloşi turbaţi prin preajmă.

— Vrei să spui că Gorth a pus-o la cale?

— Eu nu zic nimic. Tu crezi asta?

— Nu, bineînţeles că nu. Dar tu aşa crezi, nu-i aşa?

— Şi nu uita: trebuie să te porţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, altfel ai pierdut-o pe Tess.

— De ce?

— Crezi că Liza sau Brock îţi vor mai îngădui ţie să te căsătoreşti cu Tess dacă or să afle că eşti atât de necopt şi idiot ca să te apuci să umbli beat după curve prin Macao, şi încă să mai şi ajungi într-un bordel neştiut de nimeni şi să te umple ăia cu băuturi de dragoste şi să te jefuiască? Dacă eu aş fi în locul lui Brock aş zice că n-ai destulă minte ca să-mi fii ginere.

— Iartă-mă.

— Acum, flăcăule, odihneşte-te. Mai târziu mă întorc.

Şi tot drumul până la casa lui May-may, Struan se strădui să se hotărască în ce fel să-l ucidă pe Gorth… dacă se îmbolnăveşte Culum de frenţie. În chipul cel mai crunt cu putinţă. Da, se gândi el cu răceală, pot să fiu uneori foarte crunt. N-o să-l omor pur şi simplu… sau repede. Nu, Dumnezeule!

— Culum, dragule, arăţi îngrozitor, îl întâmpină Tess. Precis că ai stat până în zori.

— Mda.

Se plimbau împreună pe *praia* în liniştea nopţii. Abia luaseră cina, se limpezise la minte, dar suferinţa era de neîndurat aproape.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, simţind că el se chinuie.

— Nimic, dragă. Am băut prea mult, doar atât. Iar tâlharii ăia nu s-au purtat prea drăguţ cu mine. Pe Dumnezeul meu, jur să nu mai pun gura pe băutură un an de zile.

Te rog, Doamne, fă să nu mi se întâmple nimic. Fă să treacă săptămâna asta mai repede… şi să nu se întâmple nimic.

— Hai să ne întoarcem, îi spuse ea şi, apucându-l hotărâtă de mână, îl sili să se întoarcă spre reşedinţa familiei Brock. O noapte bună de somn o să-ţi facă nespus de bine.

Se simţea foarte maternă cu el, şi nu se putea abţine să nu fie fericită când îl vedea atât de neajutorat.

— Dragul meu, sunt fericită că ai jurat să nu mai bei. Tata uneori se îmbată groaznic… iar Gorth, o, să-l vezi, de câte ori nu l-am văzt io matol!

— Nu l-am văzut, draga mea, o corectă el.

— Nu l-am văzut io matol. Ah, îs atât de fericită că o să ne căsătorim curând.

Ce motiv ar fi avut Gorth să-mi facă una ca asta? se întrebă Culum. Tai-Panul exagerează. Poate că exagerează.

— V-aţi întors aşa de iute, iubiţilor? îi întâmpină Liza.

— Mamă, sunt cam obosită.

— Ei, atunci eu o şterg, spuse Culum. Ne vedem mâine. Te duci la meciul de cricket?

— Da, da, hai, mamă!

— Culum, flăcăule, poa' că ne-ntovărăşeşti, ei?

— Mulţumesc. Voi fi fericit. Ne vedem mâine. Culum îi sărută mâna lui Tess. Noapte bună, doamnă Brock.

— Noapte bună, flăcăule.

Culum se întoarse să iasă exact când Gorth dădea să intre.

— Ei, salutare, Gorth.

— Salutare, Culum. Te aşteptam şi io. Tocmai mă duceam să trag şi io o duşcă la club. Hai şi tu.

— Nu, în seara asta nu. Gorth, mulţumesc. Ne vedem mâine.

— Cum vrei tu, bătrâne. Dar vezi şi ai grijă de tine, spuse el închizând uşa în urma lui.

— Gorth, ce s-a-ntâmplat azi noapte? îl cercetă Liza atentă.

— Bietul băiat. L-a luat băutura la vale. Cum ţi-am spus, io plecasem de la club înaintea lui, aşa că habar n-am. Tess, ţie ce ţi-a spus?

— Că a băut cam mult şi că au tăbărât pe el nişte tâlhari, râse ea. Sărmanul Culum, cred că s-a vindecat el de data asta de diavolul băutului pen' lungă vreme.

— Tess dragă, vrei să-mi aduci şi mie trabucurile? o rugă Gorth, îs în dulapul de haine.

— Bineînţeles, spuse Tess şi porni în fugă.

— Am auzit, începu Gorth, am auzit că ăsta Culum al nostru a început să cam adulmece după fuste.

— Ce zici? se opri Liza din cusutul ei de mână.

— Ei, n-a făcut niciun pocinog, adăugă Gorth. Poa' că nici nu trebuia să-ţi spun. Dacă omu-i atent, nu se-n-tâmplă nimic, Cristoase. Doa' ştii tu cum e bărbatul.

— Dar se mărită cu Tess a noastră! Nu vreau să se mărite cu un stricat.

— Mda, cre' că trebuie să stau de vorbă cu flăcăul ăsta. Măcar în Macao să fie cu băgare de seamă, şi aici nu încape nicio târguială. Dacă tata ar fi fost aici, se schimbau lucrurile. Da' acum io trebuie să apăr familia… şi pe bietul băiat de slăbiciunile lui. Şi să nu scoţi o vorbă despre asta!

— Bineînţeles că nu.

Lizei îi era silă de latura aceea brutală a bărbaţilor. De ce nu-s în stare să se stăpânească? Poa' c-ar trebui să se mai gândească cum e cu nunta asta.

— Tess nu se căsătoreşte cu un stricat. Da' Culum nu e din ăştia. Eşti precis că-i aşa cum zici?

— Da, răspunse Gorth. Cel puţin aşa zic unii băieţi.

— Mai bine ar fi tac-tu aici.

— Da, făcu Gorth şi apoi adăugă de parcă atunci ar fi luat o hotărâre. Cred că am să mă duc la Hong Kong pentru o zi-două. O să vorbesc cu tata. Aşa-i

mai bine. Şi după aia stau io de vorbă cu Culum aşa cum se cuvine. Plec o dată cu mareea.

Capitolul treizeci şi şase

Struan termină de citit şi ultima pagină a traducerii în engleză a documentelor ruseşti. Legă încet paginile la loc şi le puse în casetă, rămânând cu ea în poală.

— Ei? îl iscodi May-may. Ce-ai căzut într-o tăcere aşa de fantastică, heya?

Fata stătea în pat, rezemată de perne, sub un polog contra ţânţarilor, roba lungă de mătase aurie făcându-i pielea şi mai albă.

— Nimic, fetiţo!

— Lasă afacerile la o parte şi vorbeşte cu mine. De un ceas parcă eşti un savant.

— Lasă-mă să mă gândesc vreo cinci minute. După aia vorbesc şi cu tine, da?

— Ha! exclamă ea. Dacă nu eram eu bolnavă, te ţineam în pat tot timpul.

— A, da, fetiţo!

Struan se duse la uşa care dădea spre grădină şi se uită îndelung spre cerul nopţii. Stelele luceau puternic şi din înalturi se prevestea o vreme bună. May-may se aşeză mai comod în pat şi se uită la el. Arată foarte obosit, se gândi ea. Săracul Tai-Pan, are atâtea belele pe cap!

El îi spusese despre Culum şi temerile lui în ce-l priveşte, dar nu-i scăpă nicio vorbă despre Gorth. Îi mai spusese că în câteva zile aveau şi scoarţa aceea contra frigurilor. Şi-i mai spusese şi despre Mary şi blestemata ei de Ah Tat.

— Nebună de legat şi criminală acum. Ar fi trebuit să ştie ce o aşteaptă. Dacă Mary mi-ar fi spus mie, sau ţie, am fi putut s-o trimitem departe de aici ca să nască în deplină siguranţă şi taină, în America sau în altă parte. Copilul putea fi adoptat şi…

— Şi omul acela Glessing? întrebă ea. S-ar mai fi căsătorit el cu ea? Peste nouă luni?

— Cu Glessing povestea s-a terminat oricum!

— Şi cine-i tatăl copilului? îl întrebă May-may.

— N-a vrut să-mi spună, îi răspunse Struan, şi May-may zâmbi în sinea ei.

— Sărmana Mary, adăugă el. S-a terminat, s-a dus de râpă.

— Tai-Pan, e o prostie ce spui. Căsătoria poate să se facă… dacă Glessing şi Horatio n-or să afle niciodată.

— Ce, ţi-ai pierdut minţile? Bineînţeles că totu-i încheiat… şi ce zici tu e imposibil. Necinstit, foarte necinstit.

— Da, aşa-i. Dar ceea ce nu ştii nu contează, şi-s motive tare temeinice să se ascundă adevărul şi nimeni nu are de suferit din pricina asta, nu conteşte.

— Dumnezeule Cristoase, şi cum să faci ca el să nu afle niciodată? Cum să nu afle? Bineînţeles că o să afle de la început. O să descopere că nu e virgină.

Oh, Tai-Pan, sunt atâtea căi, se gândi May-may. Atâtea căi de a păcăli un bărbat. Voi bărbaţii sunteţi uneori atât de prostuţi în anumite privinţe. Femeile sunt atât de deştepte în unele privinţe, în cele mai multe privinţe, când e vorba de ceva cu adevărat important.

Şi se hotărî să trimită la Ma-ree pe cineva care să-i explice ce trebuia să facă şi în felul ăsta să pună capăt la toată aiureala asta cu sinuciderea. Pe cine? Bineînţeles că pe Sora cea Mare, a treia soţie a lui Chen Sheng, care a fost pe vremuri într-un bordel şi ştie ea lucrurile astea. O s-o trimit mâine! O să ştie ea ce să-i spună lui Ma-ree. Aşa că Ma-ree a scăpat de necazuri de-acum. Cu puţin *joss*. Dar cum rămâne cu Tess şi Culum şi Gorth? Curând n-o să mai fie nici cu ei necazuri fiindcă o să fie un asasinat şi se termină. Atunci rămâne necazul cu frigurile mele? Astea or să se rezolve după cum îmi va fi *joss*-ul. Toate se rezolvă după cum e *joss*-ul, aşa că de ce să ne mai facem griji? E mai bine să-l primeşti aşa cum vine. Tai-Pan, mi-

e milă de tine. Te gândeşti atât de mult şi pui la cale atâtea, şi încerci să înfrunţi mereu *joss*-ul după chefurile tale, dar degeaba, aşa-i? se întrebă ea. Bineînţeles că el nu face decât ce faci şi tu, ce fac toţi chinezii. Râde de soartă, de *joss* şi de zei, şi încearcă să se folosească de bărbaţi şi de femei pentru scopurile lui. Şi să mai schimbe *joss*-ul. Mda, bineînţeles că-i drept aşa. În multe privinţe, Tai-Pan, tu eşti mai chinez chiar decât mine. Şi se lăsă să se afunde şi mai mult în aşternuturile ce miroseau atât de frumos şi începu să aştepte ca Struan să stea de vorbă cu ea.

Dar Struan era cu totul prins de ceea ce aflase din hârtiile casetei. Printre ele se găsea şi traducerea unui raport secret pregătit pentru ţarul Nicolae I, în iulie, anul de dinainte, adică 1840, şi conţinea nişte hărţi, de neimaginat, ale întinderilor dintre Rusia şi China. Chiar şi numai hărţile, primele pe care în fine le vedea şi Struan, şi erau nepreţuite. Dar mai era şi o analiză a implicaţiilor documentelor. Raportul secret fusese pregătit de prinţul Tergin, şef al departamentului secret al planificării afacerilor externe. În el se spunea:

„Respectuoasa noastră părere e că, în jumătate de secol, ţarul va cârmui de la Baltică la Pacific, de la Oceanul îngheţat de Nord la Oceanul Indian şi va fi în situaţia de a domina lumea, dacă în următorii trei ani se va adopta următoarea strategie.

Cheia dominaţiei lumii sunt Asia şi America de Nord. America de Nord se află aproape în mâinile noastre. Dacă Marea Britanie şi Statele Unite ne îngăduie zece ani să ne mişcăm în deplină libertate în Alaska rusească, toată America de Nord ne aparţine. Poziţia noastră acolo e solidă şi amicală. Statele Unite nu socotesc în niciun fel că ar constitui vreo ameninţare la adresa lor imensa noastră întindere teritorială în nord-estul pustiu. Consolidarea poziţiei noastre din Alaska până la cel mai nordic «fort pentru schimburi comerciale»

din nordul Californiei şi de acolo peste continent până la Atlantic poate fi împlinită după metoda obişnuită: imigraţie imediată pe o scară vastă. În momentul de faţă cele mai multe dintre statele americane vestice şi cea mai mare parte din Canada. În afara unor zone restrânse din partea de est, sunt aproape lipsite de populaţie. În felul acesta amploarea imigraţiei noastre în pustietăţile din nord poate rămâne un secret, aşa cum şi trebuie să fie. De acolo, emigranţii noştri – triburile noastre curajoase de eurasieni: uzbeci, turcmeni, siberieni, kirkizi, tadjici şi uiguri, dintre care în mod deliberat multe vor fi formate din popoare nomade – se vor răspândi peste tot şi vor revendica dreptul asupra întregului teritoriu după voia lor. Trebuie să păstrăm relaţii cordiale cu Marea Britanie şi Statele Unite în următorii zece ani. Până atunci, această emigraţie va face din Rusia cea mai mare putere în America, iar triburile noastre, care în vremurile vechi formau masa hoardelor lui Tamerlan şi Genghis-Han, înarmate cu armament modern şi comandate de ofiţeri ruşi, vor putea, la dorinţa noastră, să-i mături pe anglo-saxoni în mare.

Dar de o mie de ori mai importantă e Asia. Putem renunţa la America, dar niciodată la Asia. Iar cheia Asiei e China. Iar China se află la picioarele noastre. Avem aproape cinci mii de mile de graniţă comună pe uscat cu China. Trebuie să o dominăm noi, altfel nu vom fi niciodată în siguranţă. Nu ne putem îngădui să-i permitem să devină puternică, sau să fie controlată de altă mare putere, pentru că am fi prinşi în capcană între est şi vest, şi nevoiţi să purtăm război pe două fronturi. Politica noastră asiatică trebuie să fie axiomatică: China trebuie să rămână o ţară slabă, vasală, în sfera de influenţă rusească.

Numai o singură putere ne barează drumul spre succes: Marea Britanie. Dacă putem s-o împiedicăm prin abilitate sau prin forţă să

dobândească şi să-şi consolideze stăpânirea permanentă asupra unei insule fortificate în largul Chinei, atunci Asia e a noastră.

Bineînţeles că în tot acest timp nu ne putem îngădui să ne îndepărtăm aliatul nostru Marea Britanie. Franţa, Polonia, Prusia şi Habsburgii nu sunt deloc mulţumiţi de destinderea realizată prin înţelegerea asupra Dardanelelor, cum nu este nici Rusia şi trebuie să fim permanent în gardă în faţa hărţuielilor lor continue. Fără sprijinul Marii Britanii, pământul sfânt al patriei ar fi ţinta unei invazii. În condiţiile în care britanicii îşi vor menţine poziţia declarată în privinţa Chinei – şi anume că doresc să stabilească doar relaţii comerciale, centre comerciale, de care să se poată bucura toate ţările occidentale, fără deosebire – atunci noi putem înainta în Sinkiang, Turkestan şi Mongolia, şi să controlăm toate drumurile pe uscat spre China. (Deja controlăm drumurile de invazie, ce ne stau la îndemână, către trecătoarea Hiber şi Kaşmir, iar pe acolo în India Britanică.) Dacă va răsufla vreo vorbă despre teritoriile ocupate de noi, poziţia noastră oficială trebuie să fie asta: «Rusia supune doar nişte triburi sălbatice ostile de pe teritoriul patriei». În interval de cinci ani de zile va trebui să ne consolidăm poziţia în pragul inimii Chinei, la nord-vest de Pekin. Apoi, doar prin simple presiuni diplomatice, vom fi în situaţia de a impune consilieri împăratului manciurian şi, prin el, să controlăm Imperiul Chinez până când va veni momentul potrivit de a-l împărţi în state vasale. Ostilitatea dintre stăpânii manchu şi supuşii chinezi este imens de importantă şi în favoarea noastră, şi vom continua, bineînţeles, să o încurajăm.

Cu orice preţ, noi trebuie să încurajăm şi să sprijinim relaţiile comerciale ale Marii Britanii şi stabilirea negustorilor în porturile continentale ale Chinei, unde vor fi împiedicaţi să-şi dezvolte iniţiativele datorită presiunilor directe ale

chinezilor, care, în timp, vor fi controlate de diplomaţia noastră. Şi cu orice preţ trebuie să descurajăm iniţiativa engleză de a fortifica şi coloniza vreuna din insule – aşa cum au făcut la Singapore, Malta şi Cipru (sau cu poziţia de necucerit de la Gibraltar) – care nu va mai putea fi astfel supusă presiunilor noastre, şi va putea sluji drept bastion permanent al puterii sale militare şi navale. Va fi deosebit de avantajos să iniţiem de îndată relaţii comerciale strânse cu anumite firme din regiune.

Piatra fundamentală a politicii noastre externe trebuie să fie: «Anglia să stăpânească mările şi căile comerciale, şi să ajungă prima naţiune industrializată a lumii. Rusia să stăpânească pământul»! Pentru că, odată puterea pe uscat fiind asigurată – şi e testamentul nostru sfânt, dreptul nostru dat de la Dumnezeu să civilizăm uscatul – mările vor deveni şi ele mări ruseşti. Şi în felul acesta ţarul întregii Rusii va stăpâni lumea."

Sergheiev ar putea fi cu uşurinţă o cheie a acestui plan, se gândi Struan. El să fie omul trimis cu misiunea de a afla care este puterea noastră în China? Să „iniţieze relaţii comerciale cu anumite firme"? Face parte din misiunea lui să informeze prin constatări directe asupra atitudinii americane faţă de Alaska rusă? El să fie omul trimis să pregătească Alaska pentru invazia hoardelor? Adu-ţi aminte ce ţi-a spus: „Uscatul e al nostru, marea e a voastră!"

Comentariul asupra acestui raport era la fel de îndrăzneţ şi pătrunzător: „Pe baza acestui document secret şi a hărţilor ce-l însoţesc, iar asupra autenticităţii lor nu există nicio îndoială, trebuie trase câteva concluzii importante cu bătaie lungă. Întâi cea privind strategia nord-americană. Trebuie observat că, deşi Statele Unite sunt deosebit de îngrijorate de disputa dintre ele şi Canada britanică asupra frontierelor, se pare că nu doresc să dobândească noi teritorii pe continentul

nord-american. Şi, datorită relaţiilor de prietenie care există între Statele Unite şi Rusia – bine alimentate pentru împlinirea acestui ţel, după cum se crede –, sentimentul politic general la Washington e acela că amestecul rusesc în Alaska şi spre sud, de-a lungul coastei vestice a continentului, nu atentează la suveranitatea lor. Pe scurt, Statele Unite ale Americii nu vor invoca doctrina Monroe împotriva Rusiei şi, în acest fel, în chip uimitor, vor lăsa uşa din spate a propriei ţări deschise în faţa unei puteri străine, contrar celor mai evidente interese. Cu siguranţă, contrar intereselor Canadei britanice. Dacă vor fi introduşi în linişte în nordul continentului cinci sute de mii de oameni, din triburile eurasiene, după cum e perfect posibil, atât englezii cât şi americanii vor fi într-o situaţie căreia nu-i vor putea face faţă.

Trebuie notat că, deşi prezentul ţar priveşte cu dispreţ problema Americii ruseşti, acest teritoriu reprezintă cheia continentului. Şi dacă, din pricina controversei asupra sclaviei, va izbucni cumva un război civil în Statele Unite, după cum pare de altfel inevitabil, aceste triburi ruseşti vor fi în situaţia de a domina conflictul. Şi în acest caz Anglia şi Franţa vor fi în situaţia de a intra în război. Hoardele nomade ruseşti, având căi de comunicaţii foarte scurte peste Marea Bering, şi cu abilitate primitivă de a trăi din ce le pune la dispoziţie natura, vor avea însemnate avantaje. Şi cum multe dintre întinderile din vest şi sud-vest sunt prea puţin populate, aceşti colonişti, sau mai degrabă războinici, pot năvăli spre sud cu mare uşurinţă.

Aşa că, dacă Marea Britanie doreşte să-şi menţină poziţia de putere mondială şi să oprească încercările permanente ale Rusiei de a domina lumea, trebuie mai întâi să înlăture ameninţarea rusească din Alaska îndreptată împotriva Canadei şi a neajutoratelor State Unite. Ea ar trebui ca, prin toate mijloacele ce-i stau la dispoziţie, să convingă

Statele Unite să invoce doctrina Monroe şi să înlăture ameninţarea rusească. Sau să exercite presiuni diplomatice şi să răscumpere acest teritoriu, sau să-l ocupe prin forţă. Pentru că, dacă Rusia nu e de îndată înlăturată de aici, în jumătate de secol întreaga Americă de Nord va ajunge sub puterea Rusiei.

În al doilea rând, Anglia trebuie să-şi păstreze dominaţia absolută în China. Trebuie să se urmărească felul în care s-au întins cuceririle ruseşti dincolo de Urali pentru a se vedea cât de departe au şi ajuns deja în zone aflate, de-a lungul istoriei, dependente într-o mai mică măsură de împăratul Chinei.

Întregul tablou al înaintării Rusiei către est era documentat cu o serie de hărţi şi cu date şi locuri, cu copii traduse ale unor tratate.

„În ultimele trei sute de ani, din 1552, armatele Moscovei au pătruns continuu către est, în căutarea unei «frontiere finale». La 1640 au ajuns la Ohoţk, la Marea Ohoţk, la nord de Manciuria, la Oceanul Pacific. De îndată armatele s-au întors către sud şi, pentru prima dată, s-au încleştat cu hoardele chinezo-manciuriene. Tratatul de la Nercinsk, din 1689, semnat între Rusia şi China, a stabilit ca graniţă de nord între cele două ţări frontiera de-a lungul râului Argun şi Munţii Stanoi. Rusiei i-a fost cedată întreaga Siberie manciuriană de est. Până în prezent, această linie a constituit graniţa finală a Rusiei în nordul Chinei.

Cam la acea dată, 1690, un rus cu numele Zaterev a fost trimis la Pekin pe uscat, în calitate de ambasador. Pe drum, acesta a stabilit direcţiile unei posibile invazii a zonei interioare a Chinei, zonă neînchipuit de bogată. Cel mai bun drum descoperit de el urmează coridorul natural al râului Selenga, ce curge prin câmpia de la nord de Pekin. Cheia acestui drum e stăpânirea Turkestanului, Mongoliei Superioare şi provinciei chineze Sinkiang.

Iar după cum arată raportul prinţului Tergin, armatele lor deja domină Eurasia, nordul Manciuriei, până la Pacific, şi se află la graniţele provinciei Sinkiang, Turkestanului şi Mongoliei Superioare. De aici va veni invazia rusească a Chinei, şi va continua să se menţină această ameninţare multă vreme."

Raportul mai adăuga: „Dacă Marea Britanie nu-şi va menţine ferm poziţia, afirmând că China şi Asia constituie sfera ei de influenţă, consilierii ruşi vor fi la Pekin în următoarea generaţie. Armatele ruseşti vor controla toate căile de acces din Turkestan, Afganistan, Kaşmir şi India britanică, şi întregul Imperiu britanic din India va putea fi invadat şi înghiţit după poftă.

Dacă Marea Britanie mai doreşte să continue a fi o mare putere mondială, e vital ca China să devină un zid de apărare împotriva Rusiei. Este vital ca înaintarea ruşilor să fie oprită în provincia Sinkiang. Este vital ca în China să se ridice o fortăreaţă britanică dominantă, pentru că, lăsată singură, China este neajutorată. Dacă China este lăsată să mai şovăie în vechile ei canoane şi nu este ajutată să se ridice la nivelul epocii moderne, va fi uşor cucerită de Rusia, iar echilibrul Asiei va fi distrus.

În concluzie: e un motiv de mare regret că Portugalia nu mai este destul de puternică pentru a stăvili foamea de noi cuceriri a ruşilor. Singura noastră speranţă e aceea că vechii noştri aliaţi, britanicii, vor reuşi ca prin forţă şi superioritate să preîntâmpine ceea ce pare inevitabil.

Numai din acest considerent am pregătit în mod ilegal acest dosar, fără niciun fel de încuviinţare oficială sau neoficială. Raportul prinţului Tergin şi hărţile au fost obţinute la Petersburg şi au ajuns în mâini amicale şi neoficiale în Portugalia. Iar de acolo aici.

Am rugat-o pe Înălţimea sa, care nu cunoaşte nimic din miezul acestor informaţii, să le depună

în mâna Tai-Panului Nobilei Case, care, credem noi, va face totul pentru ca acestea să ajungă la destinaţia cuvenită, pentru ca să se ia măsuri înainte de a fi prea târziu. Şi, ca o dovadă a sincerităţii noastre, ne-am semnat cu numele noastre, rugându-ne ca atât cariera noastră, cât şi vieţile noastre să se dovedească a fi în mâini la fel de sigure.”

Raportul era semnat de doi neînsemnaţi experţi portughezi în domeniul afacerilor externe pe care Struan îi cunoştea foarte puţin. Struan aruncă chiştocul trabucului în grădină şi-l urmări cum arde până se făcu tot scrum. Mda, îşi spuse el, e inevitabil. Dar nu şi dacă vom păstra Hong Kong-ul. Doamne, pedepseşte-l pe lordul Cunnington. Cum să folosesc informaţiile astea? E cât se poate de uşor. De îndată ce mă întorc la Hong Kong, e destul să strecor o vorbă la urechile lui Longstaff şi la cele ale lui Cooper. Şi ce-am să câştig eu din asta? De ce nu mă duc în ţară personal? O dată în viaţă ai şansa de a deţine astfel de informaţii. Cum rămâne cu Sergheiev? Acum mai avem noi motive să discutăm amănunte? Să mă târguiesc cu el?

— Tai-Pan!

— Da, fetiţo?

— Vrei să închizi uşa dinspre grădină? Pentru că se face gingaş de frig.

Afară era o noapte caldă.

Capitolul treizeci şi şapte

Frigurile o făcură pe May-may să se zvârcolească în toate felurile. Fierbinţeala o măcina. În timpul delirului, May-may simţi că pântecele i se desface în bucăţi şi urlă. Viaţa care ar fi trebuit să se nască fu expulzată afară şi, părăsind-o, aproape că îi luă totul în afară de o fărâmă de viaţă şi putere. Apoi febra dispăru, şi o dulce alinare veni, eliberând-o de coşmar. Patru ceasuri s-a clătinat la hotarul dintre viaţă şi moarte. Dar aşa hotărî acel *joss* ai ei ca să-şi revină.

— Hello, Tai-Pan! Ea simţea hemoragia continuă care o sleia. Rău *joss* să pierzi un copil, murmură ea.

— Nu te mai chinui şi cu asta. Întremează-te tu şi ajunge. De-acum scoarţa de cinchona trebuie să sosească din clipă în clipă.

May-may îşi adună toate puterile ca să ridice din umeri cu o umbră din vechiul ei dispreţ.

— Frenţia în Fuste Lungi! Cum o să se grăbească un bărbat care umblă cu fuste, heya?

Dar efortul o slei şi fata căzu în inconştienţă. După două zile părea mult mai întremată.

— Neaţa, fetiţo. Ei, cum te mai simţi astăzi?

— Fantastic de bine, răspunse May-may. E o zi frumoasă, heya? Ai văzut-o pe Ma-ree?

— Da. Arată mult mai bine. O schimbare uluitoare la ea. Aproape miraculoasă.

— Şi de ce s-a schimbat aşa de mult, heya? îl întrebă ea nevinovată, ştiind bine că Sora cea Mare se dusese s-o viziteze cu o zi mai înainte.

— Nu ştiu, îi răspunse el. Chiar înainte de a pleca l-am văzut pe Horatio. I-a dus nişte flori. Apropo, mi-a zis că-ţi mulţumeşte pentru cele trimise. Ce i-ai trimis?

— Nişte fructe de mango şi buruieni pentru ceai recomandate de doctorul meu. A fost şi Ah Sam acum trei zile.

May-may se odihni puţin să-şi revină. Chiar şi numai dacă vorbea şi era un efort prea mare pentru ea. În ziua aceea trebuia să fie foarte tare, îşi spuse ea cu convingere, în ziua aceea avea o mulţime de lucruri de făcut, iar a doua zi o aştepta din nou febra. A, da, cel puţin cu Ma-ree nu mai sunt probleme de acum, de-acum e salvată. E atât de uşor acum după ce Sora cea Mare i-a explicat tot ceea ce sunt învăţate tinerele fete în casele plăcerii, că încet, cu grijă, purtându-se aşa cum se cere şi nişte lacrimi acolo de prefăcută durere şi teamă, aşezând dinainte o pată doveditoare acolo unde trebuie, o fată poate, dacă e nevoie, să fie virgină de zece ori, cu zece bărbaţi diferiţi. Ah Sam apăru şi ea şi se prosternă dinainte, apoi îi spuse ceva. May-may se lumină la faţă.

— A, foarte bine, Ah Sam, acum poţi să te duci! Apoi către Struan: Tai-Pan, am şi eu nevoie de nişte taeli de argint, te rog.

— Cât de mulţi?

— O mulţime. Sunt săracă de tot. Bătrâna ta mamă e foarte îndrăgostită de tine. Atunci de ce o mai întrebi asta?

— Dacă te grăbeşti să te faci bine mai repede, am să-ţi dau toţi taelii de argint de care ai tu nevoie.

— Tai-Pan, mare cinste faci tu obrazului meu. Imensă cinste obrazului meu, Tai-Pan. Douăzeci de mii de taeli pentru leacul ce aduce vindecare! Aiii iaaa, sunt de mai mare valoare decât o împărătească pentru tine.

— Gordon Chen ţi-a spus?

— Nu. Am ascultat la uşă. Bineînţeles! Tu crezi că bătrânei tale mame nu-i place să ştie şi ea ce spune doctorul, ce spui tu, heya?

Ea se întoarse şi se uită spre uşă. Se întoarse şi Struan şi văzu o fată ce se înclină graţios. Păru-i era împletit într-un şarpe gros, întunecat, răsucit în vârful capului ei perfect, şi împodobit cu

ornamente de jad şi flori. Faţa ei, în formă de migdală, părea făcută din cel mai curat alabastru.

— Yin-hsi o cheamă, spuse May-may. E sora mea.

— Nu ştiam că ai o soră, fetiţo. E foarte drăguţă.

— Aşa e, dar, ei, nu e chiar sora mea adevărată, Tai-Pan. Doamnele chineze îşi spun adesea „soră" una alteia. E o formă de politeţe. Yin-hsi e darul meu de ziua ta.

— Cum?

— Am cumpărat-o pentru ziua ta.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Oh, Tai-Pan, uneori eşti tare rău şi obositor, spuse May-may şi începu să plângă. Ziua ta de naştere e peste patru luni. La vremea aceea aş fi fost grea cu copilul, aşa că am pus la cale căutarea unei „surori". Tare greu mi-a fost să aleg ce-a fost mai bun şi mai bun. Ea e cel mai bun şi mai bun. Şi pentru că acum eu sunt bolnavă, ţi-o dau chiar acum şi nu mai aştept. Nu-ţi place de ea?

— Fetiţo, Doamne Dumnezeule! Nu mai plânge, May-may. Ascultă, nu mai plânge. Bineînţeles că-mi place sora ta. Dar nu se cade să cumperi fete şi să le faci cadou de ziua cuiva. Pentru numele lui Dumnezeu.

— De ce nu?

— Păi… pentru că nu se cade.

— E foarte drăguţă, mi-a plăcut mie să-mi fie soră. Trebuia s-o învăţ ce are de făcut în cele patru luni. Dar acum…, şi May-may izbucni din nou în hohote de plâns.

Yin-hsi veni fuga de la uşă şi îngenunche lângă May-may, o apucă de mână şi-i şterse îndatoritoare lacrimile, apoi o ajută să mai bea puţin ceai. May-may o prevenise că barbarii erau uneori ciudaţi şi-şi manifestă fericirea prin strigăte şi blesteme, dar asta nu trebuia să o îngrijoreze.

— Ascultă, Tai-Pan, uită-te ce drăguţă e! spuse May-may. Aşa-i că-ţi place de ea?

— May-may, nu asta-i problema. Bineînţeles că-mi place.

— Ei, atunci s-a rezolvat! May-may închise ochii şi se lăsă pe spate în cuibul ei de perne.

— Ba nu-i rezolvat deloc.

Atunci May-may lansă ultima salvă:

— Ba s-a rezolvat. Şi nu mă mai cert cu tine deloc, Cristoase! Am plătit pentru ea o sumă imensă şi e cea mai minunată şi n-o pot trimite acasă pentru că atunci şi-ar pierde toată cinstea obrazului şi nu i-ar mai rămâne decât să se spânzure cu mâna ei.

— Nu fi caraghioasă!

— Îţi promit eu că aşa va face, Tai-Pan. Toată lumea a aflat că am căutat o nouă soră pentru mine şi pentru tine, iar dacă o trimiţi acum înapoi s-a terminat cu cinstea obrazului ei. Fantastic de tot s-a terminat. Şi o să se spânzure.

— Fetiţo, te rog nu mai plânge.

— Dar nici tu nu vrei să-mi primeşti cadoul de ziua ta.

— Îmi place de ea şi nu-i nevoie s-o trimiţi înapoi, îi spuse el iute, orice, numai să nu o mai vadă că plânge. Ţine-o aici. O să fie… o să fie sora ta, şi atunci când o să te faci tu bine… atunci o să-i găsim şi ei un bărbat bun. Da? Nu trebuie să mai plângi de-acum. Haide, fetiţo, nu mai plânge.

În cele din urmă, May-may se opri din plâns şi se întinse din nou pe spate. Plânsul îi consumase prea mult din puterile atât de preţioase acum. Dar meritase, se bucură ea în sinea ei. Acum Yin-hsi o să rămână. Dacă eu mor, el rămâne pe mâini bune. Dacă trăiesc, ea o să-mi fie soră, a doua soră în gospodărie, pentru că, sigur, până la urmă o s-o vrea el, îşi spunea ea în vreme ce luneca în somn sfârşită. E atât de drăguţă.

Ah Sam intră în cameră.

— Stapin, tiner stapin afară aştepte, poate vede?

Struan era alarmat de paloarea groaznică a lui May-may.

— Cheamă doctor iute iute, savvy?

— Savvy, stapin.

Struan părăsi încăperea mohorât. Ah Sam închise uşa după el şi îngenunche lângă pat şi-i spuse lui Yin-hsi:

— A doua mamă, eu aş schimba veşmintele Supremei Doamne înainte de venirea doctorului.

— Da, am să te ajut, Ah Sam, îi spuse Yin-hsi. Tata e un uriaş ciudat, cu siguranţă. Dacă Suprema Doamnă şi cu tine nu m-aţi fi prevenit, aş fi fost tare înspăimântată.

— Tata e un om foarte drăguţ, dar barbar, ce să-i faci. Bineînţeles că Suprema Doamnă şi cu mine l-am mai învăţat câte ceva. Ah Sam se încruntă uitându-se la May-may care dormea adânc. Arată tare rău!

— Da, dar astrologul meu a prezis veşti bune, aşa că trebuie să avem răbdare.

— Hello, Culum, îi spuse Tai-Panul când ieşi în frumoasa grădină din faţă, înconjurată de zid.

— Hello, Tai-Pan. Sper să nu te superi că am venit aici, şi Culum se ridică de pe banca de la umbra sălciei şi scoase o scrisoare. Acum a sosit şi… în loc să i-o trimit lui Lo Chum am socotit că mai bine viu eu şi văd ce mai faci. Şi să aflu cum o mai duce şi ea.

Struan luă scrisoarea. Pe ea scria: „Personal, în mână, urgent”. Era de la Morley Skinner.

— A pierdut pruncul alaltăieri, îi spuse el.

— Groaznic! făcu Culum. A sosit cinchona?

Struan clătină din cap.

— Stai jos, fiule.

Deschise scrisoarea. Morley Skinner scria că intenţionase să mai păstreze secretul repudierii până la sosirea lui Struan, fiindcă i se păruse a fi periculos să o facă publică în absenţa sa, dar acum devenise absolut imperativ să publice raportul de îndată.

„În dimineaţa asta a sosit din Anglia o fregată. Informatorul meu de pe nava amiral mi-a spus că amiralul a fost încântat cu scrisoarea personală primită din partea amiralităţii şi a fost auzit spunând: Pe Dumnezeul meu, a venit în fine şi timpul, fir-ar să fie! Dacă avem puţin noroc, într-o lună suntem în nord. Asta nu poate însemna nimic altceva decât că i s-a adus şi lui la cunoştinţă vestea şi că sosirea lui Whalen e iminentă. Nu pot să subliniez pe cât aş vrea necesitatea întoarcerii dumitale. Apropo, am auzit că la înţelegerea dintre Longstaff şi Ching-so există un ciudat adaos cu privire la despăgubirile pe care trebuie să le plătească cei din Canton. Şi acum, la urmă, trebuie să spun că sper că ai fost în stare să dovedeşti, într-un fel sau altul, efectele scoarţei de cinchona. Îmi pare rău că, din câte ştiu eu, pe aici nu e de găsit. Sir, cel mai umil servitor al tău, Morley Skinner."

May-may n-o să reziste la încă o criză de friguri, se gândi Struan cu îngrijorare. Ăsta-i adevărul şi trebuie să-l înfrunţi. Mâine e moartă… dacă nu soseşte cinchona. Şi cine ştie dacă asta chiar şi vindecă!

Dacă moare, trebuie să salvezi Hong Kong-ul. Dacă trăieşte, trebuie să salvezi Hong Kong-ul. Dar de ce? De ce nu laşi tu blestemata aia de insulă aşa cum a fost şi înainte? S-ar putea să greşeşti – Anglia n-are nevoie de Hong Kong. Şi ce vrei să dovedeşti prin cruciada asta aiurită de a deschide China spre lume, şi a o aduce spre civilizaţie aşa cum vrei tu, aşa cum înţelegi tu s-o faci? Lasă China în plata propriului ei *joss* şi du-te în ţară, acasă. Cu May-may, dacă supravieţuieşte. Lasă-l pe Culum să-şi găsească propriul său drum ca Tai-Pan. Odată şi odată tot ai să mori şi Nobila Casă o să-şi găsească ea propriul ei drum. Asta-i legea, legea lui Dumnezeu, şi legea sorţii. Du-te în ţară şi te bucură de ceea ce ai dobândit, asudând şi sacrificându-te. Eliberează-l pe Culum de jurământul de a sluji cinci ani de zile. Ai adunat

destul, mai mult decât destul să-ţi ajungă şi ţie şi lui şi copiilor copiilor lui. Lasă-l pe Culum să hotărască singur dacă mai vrea să rămână, sau dacă nu mai vrea. Du-te în ţară şi uită totul. Eşti bogat şi puternic şi, dacă vrei, poţi să te arăţi şi la curţile regilor. Da. Eşti Tai-Pan. Şi acum pleacă exact ca un Tai-Pan, şi la naiba cu toată China. Renunţă la China. China… e o iubită care-ţi stoarce sângele.

— Ai primit şi alte veşti proaste?

— Ah, iartă-mă, Culum, fiule, de tine am şi uitat. Ce ziceai?

— Iar ai primit veşti proaste?

— Nu, dar cele care sunt, sunt importante.

Struan observă că ultimele şapte zile îşi lăsaseră urmele asupra lui Culum. Flăcăule, de acum nu mai străluceşte doar tinereţea pe faţa ta. Eşti bărbat de-acum. Apoi îşi aminti de Gorth şi înţelese că nu putea pleca din Asia fără să încheie socotelile… cu Gorth şi cu Brock.

— Ei, flăcăule, azi e cea de-a şaptea zi, ultima, nu-i aşa?

— Mda, făcu la rândul lui Culum.

O, Doamne, se rugă Culum, fereşte-mă de o astfel de săptămână, să nu mai trăiesc niciodată ce-am trăit. De două ori fusese înspăimântat de moarte. O dată simţise dureri când urina, iar altă dată i se păruse că apăruseră o umflătură şi o scurgere. Dar taică-său îl sprijinise permanent în tot acest timp, aşa încât Struan şi Culum se apropiaseră mult unul de celălalt. Struan îi vorbise de May-may. Iar în lungile ore de veghe de noapte, Struan îi vorbise cum numai un tată îi poate vorbi fiului său uneori, atunci când suferinţa sau fericirea deschide zăgazurile. Au dezbătut planuri de viitor, probleme din trecut. Cât de greu e uneori să iubeşti pe cineva şi să trăieşti cu el ani şi ani de zile. Struan se ridică.

— Vreau să pleci la Hong Kong de îndată, îi spuse el lui Culum. O să pleci o dată cu mareea, pe

China Cloud. Căpitanul Orlov va fi în mod oficial sub comanda ta. În acest voiaj tu vei fi comandantul navei.

Lui Culum îi surâse ideea de a comanda un cliper adevărat. Sigur.

— De îndată ce ajungi la Hong Kong îl trimiţi pe căpitanul Orlov să-l aducă pe Skinner la bord. Îi vei înmâna personal o scrisoare pe care am să ţi-o dau eu. Apoi faci acelaşi lucru cu Gordon. Sub niciun motiv tu nu cobori la ţărm, şi nici nu îngădui cuiva să coboare. De îndată ce Skinner şi Gordon şi-au scris răspunsurile îi trimiţi la ţărm şi te întorci aici imediat. Mâine noapte ar trebui să fii înapoi. Pleci cu mareea de amiază.

— Prea bine. Nu pot să-ţi mulţumesc îndestul pentru… pentru tot!

— Fiule, cine ştie! Poate că nici pe departe n-a fost vreodată vorba de frenţie.

— Da. Dar chiar şi aşa… mulţumesc.

— Peste un ceas te văd la birou.

— Bun. Atunci o să am timp să-i spun la revedere lui Tess.

— V-aţi gândit vreodată să vă luaţi soarta în propriile mâini? Şi să nu mai aşteptaţi cele trei luni?

— Vrei să spui să fugim?

— Nu te-am întrebat decât dacă v-a trecut vreodată ideea asta prin minte, doar atât. Nu vreau să zic că asta ar trebui să faceţi.

— Aş vrea să o pot… să o putem face. Asta ar rezolva… dar nu e posibil, şi nici n-aş vrea. Nimeni nu s-ar încumeta să ne căsătorească.

— Brock ar fi furios nevoie mare, Gorth nu mai spun. Eu nu te-aş sfătui să faci una ca asta. Gorth s-a întors? îl întrebă el, deşi ştia bine că nu se întorsese.

— Nu. Trebuie să vină în noaptea asta.

— Trimite-i vorbă căpitanului Orlov să vină să ne vedem cu toţii în biroul meu, peste o oră.

— Şi o să-l pui sub comanda mea să-mi execute absolut toate ordinele? îl întrebă Culum.
— Nu şi în privinţa măsurilor de navigaţie. Dar în toate celelalte privinţe, da. De ce întrebi?
— Aşa, Tai-Pan, îi răspunse Culum. Ne vedem peste o oră.

— Bună seara, Dirk, spuse Liza când intră cu paşi mari în sufrageria reşedinţei companiei lui Struan. Iartă-mă că te deranjez de la cină.
— Nu face nimic, Liza, spuse Struan ridicându-se în picioare. Te rog, ia loc. Nu vrei să serveşti masa cu mine?
— Nu, mulţumesc. Ăia tineri îs aici?
— Ce? Cum să fie aici?
— Îi aştept de mai bine de-un ceas cu cina şi ei n-au apărut, spuse Liza enervată. Am crezut că tândălesc pe aici. Se întoarse să plece. Iartă-mă că te-am deranjat de la masă.
— Nu pricep. Culum a plecat cu *China Cloud* o dată cu mareea de prânz. Cum să-l aştepţi pe el la masă?
— Ce zici?
— Culum a plecat din Macao, o dată cu mareea de prânz, repetă Struan calm.
— Dar Tess… io am gândit că-i cu el. La meciul de cricket, toată după-amiaza.
— Am fost nevoit să-l trimit pe neaşteptate imediat, în dimineaţa asta. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că se duce să-şi ia la revedere de la Tess. Cred că treaba asta a fost exact înainte de amiază.
— Nici unu' din ei n-a scos o vorbă că el o să plece azi, doar că o să ne vedem mai târziu. Da, era taman înainte de amiază. Da' atunci unde-o fi Tess? Toată ziua a lipsit de acasă.
— Nu te îngrijora, că n-ai de ce. Probabil că e cu prietenii ei… doar ştii că ăştia tineri nici nu bagă de seamă că trece vremea.
Liza îşi muşcă buzele îngrijorată.

— Până acum n-a întârziat niciodată. Nu atât de târziu. Ea e om de casă, nu umblă brambura ca alţii. Dacă a păţit ceva, Tyler o să… Dacă s-a dus cu Culum pe navă, o să plătească el al naibii de scump!

— De ce-ar fi făcut una ca asta, doamnă Brock? o întrebă Struan.

— Dumnezeu să aibă milă de ei dacă au făcut una ca asta. Şi de dumneata dacă i-ai ajutat cumva.

După plecarea Lizei, Struan îşi turnă un pahar de brandy, se duse la fereastră şi se uită pe *praia* şi în port. Când văzu că *White Witch* aproape ajunsese la locul ei de ancoraj, se duse în hol.

— Eu pleacă la Club, Lo Chum.

— Da, stapin!

Capitolul treizeci şi opt

Gorth dădu buzna în foaierul clubului ca un taur înfuriat, cu o pisică cu nouă cozi în mână. Îi mătură la o parte pe servitorii şi clienţii uluiţi şi năvăli în sala de jocuri.

— Unde-i Struan?

— Cred că e la bar, îi răspunse Horatio, şocat de figura lui Gorth şi de pisica cu nouă cozi pe care o mânuia ameninţător.

Gorth se răsuci pe călcâie, ţâşni prin foaier şi-şi croi drum spre bar. Îl zări pe Struan la o masă împreună cu un grup de negustori. Toţi se dădură la o parte când îl văzură îndreptându-se ameninţător spre Struan.

— Unde-i Tess, pui de căţea ce eşti?

În încăpere se lăsă o linişte mormântală. Horatio şi ceilalţi se înghesuiră în uşă.

— Nu ştiu, şi dacă-mi mai spui o dată aşa, te ucid!

Gorth îl înşfăcă pe Struan, obligându-l să se ridice în picioare.

— E pe *China Cloud?*

Struan se eliberă din strânsoarea lui Gorth.

— Nu ştiu. Şi dacă e, ce importanţă are asta? Nu văd nimic rău dacă doi tineri…

— Tu ai pus la cale chestia asta! Tu ai pus-o la cale, ticălosule! Tu i-ai dat ordin lui Orlov să-i căsătorească!

Gorth se făcu spre Struan cu biciul. Unul din şfichiurile cu fier la capăt îl plesni pe Struan peste faţă, rănindu-l.

— Tess a noastră măritată cu un stricat bolnav de frenţie ca ăla! strigă el. Pui împuţit de căţea!

Deci am avut dreptate, îşi spuse Struan. Tu eşti cel care a pus totul la cale! Se repezi spre Gorth şi apucă mânerul biciului, dar ceilalţi din încăpere se aruncară asupra lor şi-i despărţiră. În învălmăşeală, unul dintre candelabrele de la o masă se prăbuşi şi

Horatio se repezi să stingă flăcările care aprinseseră covorul miţos. Struan se smulse şi se eliberă din mâinile celorlalţi şi-i aruncă o privire cumplită lui Gorth.

— Diseară am să-ţi trimit secundanţii.

— Cristoşii! Io n-am nevoie de secundanţi. Acum! Alege-ţi ce arme împuţite pofteşti. Haide. Şi după ce mă socotesc cu tine, urmează şi Culum. Jur pe Dumnezeu!

— Gorth, de ce mă provoci? Şi de ce-l ameninţi pe Culum?

— Doa' ştii bine, pui de căţea. E atins de frenţie, Cristoase!

— Trebuie să fii nebun!

— Cristoşii! Nu-l mai acoperi acum! Gorth încercă să se smulgă din mâinile celorlalţi patru care-l ţineau, dar nu izbuti. Pentru numele lui Dumnezeu, daţi-mi drumul!

— Doar ştii bine că nici poveste. Culum nu e atins de frenţie. De ce zici atunci că este?

— Toată lumea ştie. A fost în cartierul chinezesc. Doar ştii bine şi de aia i-ai pus să fugă. Înainte ca boala să-şi arate semnele cumplite.

Struan apucă pisica cu nouă cozi în mâna dreaptă.

— Băieţi, daţi-i drumul!

Toată lumea se trase înapoi. Gorth dădu să-şi scoată cuţitul şi se pregăti să se repeadă, dar, ca prin farmec, în stânga lui Struan apăru un cuţit. Gorth se repezi să lovească, dar Struan nici nu se clinti şi rămase ca o stâncă, îngăduindu-i lui Gorth să zărească preţ de o secundă toată dorinţa primitivă de a ucide care părea să-l stăpânească pe Struan cu totul. Şi pofta de a-l ucide. Gorth se opri brusc, toate simţurile lui urlând şi avertizându-l că e în mare pericol.

— Aici nu e locul nimerit să ne înfruntăm, spuse Struan. Nu eu am provocat acest duel. Dar nu mai pot să fac nimic acum. Horatio, vrei să-mi fii secundant?

— Da, da, bineînţeles, îi răspunse Horatio, simţindu-se cu conştiinţa încărcată din cauza seminţelor de ceai pe care le obţinuse pentru Longstaff. Aşa se plăteşte oare pentru că ai beneficiat o viaţă întreagă de ajutorul şi prietenia celuilalt? Tai-Panul ţi-a trimis doar vorbă despre situaţia lui Mary şi ţi-a pus la dispoziţie o lorce ca să vii la Macao. Ţi-a fost ca un tată şi ţie şi ei, iar acum îl înjunghii pe la spate. Da… dar pentru el nu însemni nimic. Nu faci decât să distrugi un mare rău. Dacă reuşeşti să împlineşti fapta asta, atunci mai răscumperi ceva din păcatele tale când vei fi în faţa Domnului, aşa cum se va întâmpla.

— Voi fi onorat să-ţi slujesc drept al doilea secundant, Tai-Pan, spuse Masterson.

— Atunci poate binevoiţi să veniţi cu mine, domnilor.

Struan îşi şterse firul de sânge ce-i curgea pe bărbie, aruncă pisica cu nouă cozi pe tejgheaua barului şi se îndreptă spre uşă.

— Eşti un om mort! îi strigă Gorth, din nou încrezător în sine. Grăbeşte-te, pui de curvă de căţea.

Struan nu se mai opri decât după ce ieşi din club şi se simţi în siguranţă pe *praia.*

— Eu aleg fiarele de luptă!

— Dumnezeule Cristoase, dar nu e… nu se folosesc de obicei în duel, spuse Horatio. El e un tip vânjos şi tu… tu… în ultima săptămână ai fost încercat mai greu decât îţi închipui.

— Şi eu sunt de acord, interveni Masterson. Un glonte în frunte e mai înţelept. Da, Tai-Pan.

— Întoarceţi-vă şi-i spuneţi acum! Nu mai discutaţi. Eu sunt definitiv hotărât.

— Şi unde… unde o să… bineînţeles toată povestea nu trebuie să facă prea mult zgomot, da? Poate că portughezii o să încerce să ne oprească.

— Bineînţeles. Închiriază o joncă. Voi doi, eu şi Gorth, împreună cu secundanţii lui o să plecăm la răsăritul soarelui. Doresc să avem martori şi să fie

un duel cinstit. Pe puntea unei jonci va fi loc mai mult decât e chiar nevoie.

Gorth, n-am să te ucid, îşi spuse Struan jubilând în sinea lui. Nu, chiar deloc, ar fi prea uşor. Dar pentru numele lui Dumnezeu, de mâine încolo n-ai să mai mergi pe picioarele tale, n-o să te mai hrăneşti tu cu mâna ta, şi nici n-ai să mai vezi lumina soarelui, şi nici n-ai să te mai culci vreodată cu vreo femeie. Am să-ţi arăt eu ţie ce înseamnă răzbunare.

Până la căderea serii, vestea duelului se duse din gură în gură, şi o dată cu vestea începură şi pariurile. Mulţi erau de partea lui Gorth: era în floarea puterii şi, la urma urmei, avea toate motivele să-l provoace pe Tai-Pan dacă era cât de cât adevărat zvonul că el îi trimisese pe Culum şi pe Tess pe mare cu un căpitan care-i putea cununa dincolo de limita celor trei mile spre larg, în condiţiile în care Culum era bolnav de frenţie.

Cei care-şi riscau banii pe Tai-Pan o făceau pentru că sperau, fără a fi convinşi, că totuşi va câştiga. Toată lumea ştia cât de îngrijorat şi chinuit fusese în ultima vreme ca să caute scoarţa de cinchona, pentru legendara lui iubită care acum era pe moarte. Şi toată lumea vedea ravagiile pe care suferinţele astea le lăsaseră asupra lui Struan. Numai Lo Chum, Chen Sheng, Ah Sam şi Yin-hsi au împrumutat cât au putut mai mult şi au pariat încrezători pe Tai-Pan, şi le-au solicitat zeilor să aibă grijă de ei. Pentru că fără Tai-Pan erau oricum pierduţi.

Nimeni nu-i spuse o vorbă lui May-may despre duel. Struan plecă devreme de la ea şi se întoarse la reşedinţă. Voia să doarmă şi să se odihnească bine. Duelul nu-l îngrijora. Era convins că-l putea juca pe Gorth cum voia. Şi nici nu-i păsa dacă în cursul duelului va fi desfigurat, dar ştia că trebuie să fie foarte puternic şi foarte iute. Calm, porni pe

străzile liniştite, învăluit de căldura unei alte nopţi minunate, plină de stele. Lo Chum îi deschise uşa.

— Seara, stapin.

Făcu semn politicos spre antecameră. Îl aştepta Liza Brock.

— Bună seara.

— Culum are frenţie?

— Cum o să aibă? Bineînţeles că nu! Cristoase Dumnezeule! Noi nici habar nu avem dacă s-au cununat sau nu. Probabil că s-au aventurat şi ei într-o călătorie tainică.

— Da' el o fost la bordel… cine ştie la care. În noaptea aia când cu tâlharii.

— Liza, Culum nu are frenţie.

— Atunci de ce zic aşa ceilalţi?

— Întreabă-l pe Gorth.

— L-am întrebat şi mi-a zis că aşa i-or zis şi lui.

— Liza, îţi repet. Culum nu are frenţie.

Umerii largi ai Lizei începură să tresalte de hohote.

— Ah, Doamne Dumnezeule, cu ce-am păcătuit?

Ar fi vrut să izbutească să oprească duelul. Ţinea la Gorth chiar dacă nu era fiul ei. Ştia că şi mâinile ei vor fi mânjite de sângele ce se va vărsa, fie al lui Gorth, fie al lui Struan, sau Culum, sau chiar al propriului ei bărbat. Dacă nu s-ar fi silit ea să-l forţeze pe Tyler s-o lase pe Tess la bal, atunci nu s-ar mai fi întâmplat ce se întâmplă acum.

— Liza, nu fi îngrijorată, îi spuse Struan blând. Tess nu a păţit nimic, sunt sigur. Dacă s-au cununat, atunci oricum nu ai de ce te teme.

— Când se întoarce *China Cloud?*

— Mâine noapte.

— O să-i îngădui doctorului nostru să-l consulte?

— Asta depinde numai de Culum. Dar eu n-am să-i interzic s-o facă. Liza, n-are frenţie. Dacă ar fi avut, crezi că aş fi îngăduit eu căsătoria asta?

— Ba io cred că da! îi spuse Liza chinuită. Eşti un diavol, şi numai diavolul ştie ce-i în mintea ta, Dirk Struan! Da' jur pe Dumnezeu, daca minţeşti, io te omor, dacă bărbaţii din familia mea nu izbutesc.

Se îndreptă împleticindu-se spre uşă. Lo Chum i-o deschise dinainte şi o închise în urma ei.

— Stapin mai bine doarme doarme! îi spuse Lo Chum cu mutra lui încântată. Mâine devreme scoale, heya?

— Du-te dracului!

Ciocanul de fier de la uşa de la intrare făcu să reverbereze toată reşedinţa adormită. Struan ascultă cu atenţie, învăluit de căldura şi întunericul moale din dormitor, apoi auzi paşii înăbuşiţi ai lui Lo Chum. Sări din pat, cu cuţitul în mână, şi înşfăcă halatul de mătase. Ieşi pe balcon iute, fără zgomot, şi privi peste balustradă. Două etaje mai jos, Lo Chum punea felinarul jos ca să deschidă uşa. Bătrânul orologiu bătu ora unu şi un sfert, în prag stătea părintele Sebastian.

— Tai-Pan poate vede la mine, poate?

Lo Chum încuviinţă din cap, şi puse deoparte satârul pe care-l ţinuse ascuns la spate. Porni pe scări în sus, dar se opri când auzi glasul Tai-Panului.

— Da?

Părintele Sebastian întinse gâtul cât putu de mult în întuneric, simţind cum, luat pe nepregătite de strigătul lui Struan, părul i se zbârlise la spate.

— Domnule Struan!

— Da? făcu Struan cu glasul gâtuit.

— M-a trimis Eminenţa Sa. Am găsit scoarţa de cinchona.

— Unde se află?

Călugărul ridică un săculeţ murdar.

— Aici. Eminenţa sa spunea că veţi aştepta un trimis al său.

— Şi care-i preţul?

— Domnule Struan, eu nu ştiu nimic despre asta, strigă părintele Sebastian nevolnic. Eminenţa Sa mi-a spus doar să tratez pe indiferent cine o să-mi spuneţi dumneavoastră. Doar atât.

— Cobor într-o secundă, îi strigă Struan, repezindu-se în dormitor.

Îşi aruncă pe el veşmintele, îşi trase cizmele în grabă, se repezi la uşă şi se opri. După o secundă de gândire, luă un fier de luptă şi coborî câte patru trepte odată. Părintele Sebastian văzu fierul de luptă şi se trase înapoi.

— ’Neaţa, părinte, îi spuse Struan.

Îşi ascunse sila când văzu veşmintele jegoase ale călugărului, şi din nou simţi că-i urăşte pe toţi doctorii.

— Lo Chum, când stapin Sinclair aici, tu aduci la el, savvy?

— Savvy, stapin!

— Haide, părinte Sebastian.

— Doar o secundă, domnule Struan. Înainte de a merge vreau să vă explic ceva. N-am mai folosit niciodată cinchona până acum, nimeni dintre noi n-a folosit-o.

— Ei, acum nu mai contează, aşa-i?

— Ba contează! replică călugărul cel sfrijit. Ştiu doar atât, că trebuie să fac un ceai din scoarţa asta punând-o la fiert. Necazul e că nu ştiu precis cât s-o fierbem şi cât de tare să facem ceaiul. Şi nici cât de mult trebuie să dăm pacientei. Şi nici cât de des trebuie să-i dăm leacul ăsta. Singurele indicaţii medicale asupra cinchonei sunt arhaice, foarte vechi, în latină… şi nu prea precise.

— Episcopul a spus că şi el a avut malarie. Cât a luat el atunci?

— Eminenţa Sa nu-şi mai aminteşte. Doar că avea un gust foarte amar care-i stârnea silă. A băut din licoarea aceea patru zile la rând, după cum socoate el acum. Eminenţa Sa mi-a spus să vă transmit cât se poate de limpede că o tratăm pe riscul dumneavoastră.

— Da. Înţeleg prea bine. Haide!

Struan ieşi pe uşă ca din puşcă, părintele Sebastian lângă el. O luară pe *praia* o vreme şi apoi pe o stradă mărginită de copaci.

— Domnule Struan, vă rog, nu aşa de iute, îl imploră părintele Sebastian, cu sufletul la gură.

— Mâine urmează criza de friguri. Trebuie să ne grăbim.

Struan traversă Praca de Sao Paulo, şi se grăbi nerăbdător să intre pe altă stradă. Brusc, instinctul îl preveni, se opri pe loc, şi se aruncă într-o parte. În zidul de lângă el se strivi un glonte de muschetă. Îl trase jos şi pe preotul îngrozit. Altă împuşcătură răsună. Proiectilul îl şterse pe Struan la un umăr, şi el se blestemă că nu luase şi pistoalele cu el.

— Fugi cât poţi să-ţi salvezi viaţa! zise el săltându-l pe călugăr în picioare şi făcându-i vânt să traverseze strada ca să ajungă la adăpostul portalului unei uşi. La casele din jur se aprinseră luminile.

— Pe aici, şuieră el, şi ţâşni înainte.

Brusc schimbă direcţia şi alt proiectil trecu pe lângă el, doar la o fracţiune de inci când ajunse la adăpostul altei străzi, cu părintele Sebastian gâfâind din greu lângă el.

— Mai ai săculeţul cu cinchona? îl întrebă Struan.

— Da. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

— Tâlhari.

Struan îl apucă pe călugărul îngrozit de mână şi porni cu el în fugă spre celălalt capăt al străzii şi apoi în piaţeta din faţa fortului Sao Paulo do Monte. La adăpostul zidurilor fortului îşi trase sufletul.

— Unde-i cinchona?

Părintele Sebastian îi întinse sfârşit punga.

Lumina palidă a lunii se plimbă pe urma lividă de rană lăsată de pisica cu nouă cozi pe bărbia lui

Struan, şi apoi îi sticli în ochi, ceea ce îl făcu să arate şi mai diavoleşte şi mai înalt în mintea călugărului.

— Cine a tras? Cine a tras în noi? întrebă el.

— Tâlhari, repetă Struan.

El ştia foarte bine că, de fapt, oamenii lui Gorth, sau chiar Gorth în persoană pusese la cale atacul ăsta. Se întrebă o clipă dacă nu cumva părintele Sebastian fusese trimis drept momeală. Nu pare probabil. Şi în orice caz, n-ar fi fost trimis de episcop şi nu având la el şi cinchona. Ei bine, o să ştiu eu curând, se gândi el. Şi dacă sunt şi ei amestecaţi, atunci am să retez şi nişte beregăţi de papistaşi. Cercetă îngrijorat întunericul înainte. Îşi trase cuţitul din carâmbul cizmei, şi plasă fierul de luptă în aşa fel ca să-i fie mai la îndemână. Când îl auzi pe părinte că suflă mai uşor, o luă înainte peste creasta colinei, prin faţa bisericii Sao Antonio şi coborî panta până la zidul locuinţei lui May-may. În zidul înalt, gros, de granit era o uşă. Lovi puternic cu ciocanul în ea. În câteva secunde Lim Din era cu ochiul la gaura prin care putea spiona să vadă cine-i. Uşa se deschise imediat. Intrară în curtea din faţă, poarta fu închisă în urma lor.

— Acum suntem în siguranţă, îi spuse Struan. Lim Din, ceai, băutură mult mult. Îi făcu semn părintelui Sebastian să se aşeze pe un scaun şi puse fierul de luptă pe masă. Mai întâi să ne tragem sufletul.

Călugărul îşi desprinse mâinile încleştate pe crucifix şi-şi şterse fruntea de sudoare.

— Chiar a încercat cineva să ne omoare?

— Mie aşa mi se pare, îi răspunse Struan.

Îşi scoase haina şi se uită la umăr. Glontele doar ce-i atinsese pielea.

— Lasă-mă să mă uit şi eu la rană, spuse călugărul.

— Nu-i nimic! Struan se îmbrăcă la loc. Nicio grijă, părinte. O s-o tratezi pe bolnavă pe riscul

meu. Ţi-ai revenit?

— Da. Călugărul avea buzele uscate ca pergamentul şi un gust metalic în gură. Mai întâi să pregătesc ceaiul de cinchona.

— Bun. Dar înainte de a începe jură pe sfânta cruce că nu vei spune nimănui vreo vorbă despre locuinţa asta sau despre cine locuieşte în ea sau despre ce se întâmplă aici.

— Bineînţeles, dar nu e nevoie să jur. Nimic…

— Ba e nevoie! Eu ţin la liniştea mea. Dacă nu juri, atunci o s-o tratez eu personal. Se pare că şi eu ştiu cam la fel de mult ca şi dumneata despre felul în care trebuie folosită cinchona. Hai, hotărăşte-te.

Călugărul se simţea umilit de puţinătatea cunoştinţelor sale în privinţa tratamentului şi dorea cu disperare să o vindece pe bolnavă, în numele Domnului.

— Prea bine. Jur pe sfânta cruce că gura mi-e pecetluită.

— Mulţumesc.

Struan o luă înainte, arătându-i drumul, pe uşa din faţă, apoi pe coridor. Ah Sam ieşi din camera ei, dădu să se încline, strângându-şi mai bine pijamaua verde pe ea. Avea părul răvăşit, faţa umflată de somn. Porni după ei cu felinarul spre bucătărie. Bucătăria era mică, cu o vatră, un vas cu mangal şi un talmeş-balmeş ca în grădina din spate unde se aruncă de toate. Încăperea era plină cu tot felul de oale şi crătiţi şi ceainice. Sute de mănunchiuri de zarzavaturi uscate şi ciuperci şi ierburi, măruntaie şi cârnaţi atârnau de pereţii înnegriţi de fum. Saci împletiţi, plini cu orez, acopereau podeaua murdară. Două bucătărese ameţite încă de somn se ridicară pe jumătate din paturile lor murdare, uitându-se aiurite la Struan. Dar când acesta mătură fără multe mofturi dintr-o mişcare toate cratiţele şi farfuriile soioase de pe masă ca să facă loc, acestea săriră din paturi şi o zbughiră pe uşă afară.

— Ceai stapin doreşte? întrebă Ah Sam mirată.

Struan clătină din cap. Luă din mâna călugărului speriat săculeţul cu scoarţa de copac şi-l deschise. Scoarţa era maronie şi cu totul obişnuită, spartă în bucăţele. O mirosi, dar nu simţi niciun miros.

— Acum ce facem?

— Ne trebuie ceva în care să fierbem, şi părintele Sebastian luă la întâmplare o oală destul de curată.

— Mai întâi, te rog, spală-te pe mâini! îi arată Struan spre un butoi mic cu apă şi un săpun alături.

— Cum?

— Te rog, întâi spală-te pe mâini. Struan luă apă cu o cană şi-i întinse preotului săpunul. Nu te apuci de nimic până când nu te speli pe mâini.

— Dar de ce e nevoie?

— Nu ştiu. O veche superstiţie chinezească. Te rog… haide, părinte, te rog.

În vreme ce Struan spăla din nou oala şi o punea pe masă, Ah Sam îl urmărea cu ochi mari şi strălucitori pe preot cum îşi frecă mâinile cu săpun, apoi şi le clăti, şi se şterse cu un prosop curat. Apoi călugărul închise ochii, împreună mâinile şi murmură o rugăciune.

— Acum ceva cu care să măsurăm, spuse el întorcându-se iar pe pământ, şi luând tot la întâmplare o cană şi umplând-o cu scoarţă de cinchona.

Vărsă scoarţa în oală şi apoi încet şi metodic adăugă zece măsuri de apă. Apoi puse oala la fiert pe vasul cu mangal.

— Pentru început, zece măsuri la una, spuse el cu voce dogită, şi se şterse nervos de sutană. Acum vreau s-o văd pe bolnavă.

Struan îi făcu semn lui Ah Sam şi-i spuse:

— Nu atinge!

— Nu atinge, stapin! spuse Ah-Sam energic. Acum, după ce trecuse cu bine de şocul iniţial, începuseră să-i placă toate ciudăţeniile pe care le

vedea petrecându-se sub ochii ei. Nu atinge, stapin, nu conteşte!

Struan şi călugărul ieşiră din bucătărie şi se duseră în dormitorul lui May-may. Ah Sam se luă după ei. În întunericul dormitorului un felinar arunca o pată de lumină, Yin-hsi îşi pieptăna părul răvăşit dinaintea unei oglinzi. Se opri şi se înclină în grabă. Lângă patul cel mare cu patru stâlpi al lui May-may se vedea pe jos un culcuş încropit pe o saltea. Sub numeroase pături, May-may tremura sfârşită.

— Hello, fetiţo, avem cinchona, îi spuse Struan, apropiindu-se de ea. În fine! De-acum totul e bine.

— Tai-Pan, mi-e atât de frig, îi spuse ea neajutorată, mi-e atât de frig. Ce-ai păţit la obraz?

— Nimic, fetiţo.

— Te-ai tăiat. Ea începu să tremure, închise ochii şi lunecă din nou în viscolul care-o înghiţi pe dată. E atât de frig!

Struan se întoarse şi se uită la părintele Sebastian. Văzu şocul de pe chipul crispat al călugărului.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic!

Călugărul puse pe masă alături o mică clepsidră şi, îngenunchind lângă pat, apucă încheietura mâinii lui May-may şi porni să numere bătăile inimii. Cum poate o chinezoaică să vorbească englezeşte? se întrebă el. Cealaltă e a doua lui amantă? Am ajuns oare în haremul diavolului? O, Doamne, apără-mă şi mă păzeşte, şi dă-mi puterea tămăduirii tale şi îngăduie-mi să fiu unealta ta în noaptea asta.

Pulsul lui May-may bătea slab şi rar, încât numai cu mare strădanie reuşi să-l simtă. Cu multă grijă, el îi întoarse faţa spre sine şi se uită în ochii ei.

— Nu te teme, îi spuse el. Nu ai de ce te teme. Te afli în mâinile Domnului acum. Trebuie doar să

mă uit în ochii tăi. Nu te teme, eşti în mâinile Domnului.

Neajutorată şi încremenită, May-may se supuse după cum i se spusese. Yin-hsi şi Ah Sam stăteau deoparte şi priveau pline de teamă.

— Ce-i face? Cine-i ăsta? îi şopti Yin-hsi.

— Un diavol de vraci şi medic barbar, murmură Ah Sam. Un călugăr din aceia cu fuste lungi al omului Dumnezeu pe care l-au bătut în cuie în pielea goală pe cruce.

— Hm, făcu Yin-hsi cutremurându-se. Am auzit şi eu de ei. Groaznic să faci una ca asta. Sunt nişte adevăraţi diavoli. De ce nu-i aduci tatei nişte ceai? E foarte bun când eşti neliniştit.

— A doua mamă, Lim Din aduce ceaiul, îi şopti Ah Sam, jurându-se să nu se mişte din loc pentru nimic în lume, pentru că s-ar putea să se întâmple ceva de mare importanţă şi ea să nu fie de faţă. Aş vrea tare mult să pot înţelege limba lor cumplită.

Călugărul aşeză mâna fetei pe aşternut şi ridică privirea spre Struan.

— Eminenţa Sa mi-a spus că malaria a provocat un avort bolnavei. Trebuie s-o examinez.

— Atunci continuă.

Când călugărul dădu aşternuturile şi păturile la o parte, May-may încercă să-l oprească, iar Yin-hsi şi Ah Sam se grăbiră îngrijorate s-o ajute.

— Nu! exclamă Struan scurt. Staţi acolo! Se aşeză lângă May-may şi-i apucă mâinile. Fetiţa mea, totu-i în regulă. Continuă, îi spuse el preotului.

Părintele Sebastian o consultă şi apoi o aşeză din nou confortabil între perne.

— Hemoragia aproape că s-a oprit. E semn foarte bun.

Cu degetele lui lungi o examină la baza craniului şi o pipăi îndelung. May-may simţi că degetele lui parcă îi luară o bună parte din durere. Dar simţea cum în ea iar începe totul să îngheţe şi dinţii porniră să-i clănţăne.

— Tai-Pan, mi-e atât de frig. Poţi să spui să-mi dea o sticlă cu apă caldă sau nişte aşternuturi mai groase? Te rog. Mi-e atât de frig.

— Da, fetiţo, o clipă doar.

La spatele ei era o sticlă cu apă fierbinte, şi zăcea sub patru rânduri de pături groase.

— Domnule Struan, aveţi un ceas? îl întrebă părintele Sebastian.

— Da.

— Vă rog să vă duceţi la bucătărie. De îndată ce apa dă în clocot, reţineţi ora. După ce a fiert încet un ceas…, ochii părintelui Sebastian trădară cumplita disperare în care se zbătea. Sau două? Jumătate de oră? O, Doamne, te rog ajută-mă în ceasul ăsta de nevolnicie!

— O oră, spuse Struan hotărât şi încrezător. Punem apoi aceeaşi cantitate la fiert pentru două ore. Dacă prima fiertură nu dă rezultate, încercăm cu a doua!

— Da, da!

Struan îşi verifică ceasul la lumina felinarului din bucătărie. Luă oala cu fiertură de pe foc şi o puse să se răcească într-un hârdău cu apă. A doua oală deja dădu în fiert.

— Cum se simte? îl întrebă pe preot când acesta veni în bucătărie, cu Ah Sam şi Yin-hsi pe urmele lui.

— Are o criză puternică de friguri. Inima bate foarte slab. Vă puteţi aminti data trecută cât timp a tremurat înainte s-o apuce căldurile?

— Patru ceasuri, poate cinci. Nu ştiu exact. Struan turnă o parte din licoarea aceea fierbinte într-o ceaşcă mică, şi gustă. Doamne Dumnezeule, e groaznic de amară.

Preotul gustă şi el şi se strâmbă.

— Ei bine, haideţi să începem. Sper să poată înghiţi fără să vomite după aceea. Câte o ceaşcă la fiecare oră.

Alese la întâmplare o ceaşcă de pe un raft înnegrit de funingine, luă o bucată de cârpă murdară.

— Asta la ce-ţi serveşte?

— Trebuie să strecor să nu mai rămână resturi de scoarţă în ceai. Asta e numai bună. Ţesătura e destul de deasă.

— Lasă că fac eu treaba asta, îi spuse Struan.

Luă o strecurătoare de argint pe care o pregătise, o şterse încă o dată cu o batistă curată.

— De ce faceţi treaba asta?

— Chinezii au întotdeauna mare grijă să fie ceainicele şi ceştile curate. Spun că în felul ăsta ceaiul e mai sănătos.

Începu să toarne ceaiul acela cu miros dezgustător din coajă de copac într-un ceainic imaculat de porţelan. Se rugă ca tăria ceaiului să fie cea necesară.

— Şi atunci de ce să nu facem la fel şi de data asta, ei?

Duse ceainicul şi ceaşca în dormitor. May-may vomită prima ceaşcă de ceai. Şi pe a doua. În ciuda pateticelor ei rugăminţi, Struan o forţă să bea din nou. De data asta May-may se sili să nu mai dea ceaiul afară, numai să nu fie nevoită să mai înghită iar altă ceaşcă. Şi totuşi nu se întâmplă nimic. Doar că frigurile deveniră şi mai severe. După un ceas, Struan o sili să mai bea o ceaşcă. Nu mai vărsă nici ceaiul acesta, dar frigurile se accentuară şi mai mult.

— O să-i dăm de-acum câte două ceşti, spuse Struan, străduindu-se să-şi învingă panica.

Şi o sili să înghită o doză dublă. Şi scena se repetă ceas de ceas. Se făcu dimineaţă. Struan se uită la ceas. Ora şase. Şi nicio îmbunătăţire a situaţiei. Frigurile o făceau pe May-may să tremure ca o rămurică în vântul toamnei.

— Pentru numele lui Cristos, izbucni Struan, trebuie să-şi facă efectul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar îşi face efectul, domnule Struan, spuse părintele Sebastian, care ţinea încheietura mâinii lui May-may. Fierbinţeala trebuia să apară de acum două ceasuri. Dacă nu mai apare, are o şansă. Pulsul ei e abia perceptibil, mda, dar cinchona lucrează.

— Fetiţo, fii tare, îi spuse Struan, ţinând-o pe May-may de mână. Doar încă vreo câteva ceasuri. Fii tare.

Mai târziu se auzi un ciocănit la poartă. Struan ieşi din casă cu ochii împăienjeniţi şi deschise poarta.

— Hello, Horatio, heya, Lo Chum.

— A murit?

— Nu, băiete. Cred că a scăpat, prin mila Domnului.

— Ai găsit cinchona?

— Da.

— Masterson e la joncă. A venit vremea pentru Gorth. O să-i rog pe secundanţii lui să amâne întâlnirea până mâine. Acum nu eşti în stare să te duelezi cu nimeni.

— Nu trebuie să vă îngrijoraţi. Există mai multe căi de a ucide un şarpe blestemat, nu doar fiind nevoit să-i striveşti căpăţâna sub picior. Într-o oră sunt acolo.

— Bine, precum zici, Tai-Pan.

Horatio plecă în grabă, Lo Chum se duse cu el.

Struan închise poarta şi se întoarse la May-may. Zăcea în pat perfect nemişcată. Iar părintele Sebastian îi lua pulsul. Chipul lui era încremenit de încordare. Se aplecă şi-i ascultă inima. Trecură secunde. Ridică încet capul şi se uită cercetător la Struan.

— O clipă am crezut că… dar fata e bine. Inima îi bate groaznic de rar, dar, ei bine, e tânără. Cu mila Domnului, febra s-a oprit, domnule Struan. Cinchona din Peru vindecă şi frigurile din Happy Valley. Cât de minunate sunt căile Domnului.

Struan se simţi ciudat de străin de toate acum.

— Febra o să se mai întoarcă? întrebă el.

— Poate. Din vreme în vreme. Dar nişte cinchona o să o oprească… acum nu mai aveţi de ce vă îngrijora. Frigurile au fost învinse. Nu pricepeţi? S-a vindecat de malarie.

— O să trăiască? Spuneai că inima îi e tare slăbită. O să trăiască?

— Voia Domnului, şansele sunt bune. Foarte bune. Dar sigur nu ştiu!

— Acum eu trebuie să plec, spuse Struan ridicându-se. Vrei te rog să stai aici până mă întorc?

— Da. Părintele Sebastian dădu să facă semnul crucii asupra lui, dar se răzgândi. Domnule Struan, nu vă pot binecuvânta la plecare. Vă duceţi să omorâţi pe cineva, aşa-i?

— Omul e născut ca să moară, părinte. Mă străduiesc să mă apăr pe mine şi pe ai mei cât pot mai bine şi, dacă-i vorba să mor, cel puţin să-mi aleg singur momentul, asta-i tot.

Îşi luă fierul de luptă şi-l legă la încheietura mâinii, apoi părăsi locuinţa. În timp ce parcurgea străzile, văzu privirile care-l urmăreau, dar nu le dădu nicio importanţă. Acum îşi trăgea puterea de la prospeţimea dimineţii şi de la soare, de la priveliştea şi izul mării. E o zi numai bună ca să striveşti un şarpe, se gândi el. Dar cel mort eşti tu. Acum n-ai putere îndestulă ca să te ridici împotriva lui Gorth cu un fier de luptă. Cel puţin nu azi.

Capitolul treizeci şi nouă

Lângă joncă se adunase o mare mulţime. Negustori, un detaşament de soldaţi portughezi conduşi de un tânăr ofiţer, marinari. Jonca era amarată de un ponton în largul *praiei.* Când apăru Struan, cei care pariaseră pe el fură consternaţi. Cei care pariaseră pe Gorth erau în al nouălea cer. Ofiţerul portughez îl întâmpină cu politeţe.

— Bună dimineaţa, senhor.

— ’Neaţa, căpitane Machado, îi răspunse Struan.

— Guvernatorul general doreşte să vă aducă la cunoştinţă că în Macao duelurile sunt interzise.

— Cunosc prea bine acest lucru, spuse Struan. Poate că veţi fi atât de amabil să-i transmiteţi mulţumirile mele şi să-i spuneţi că eu sunt ultimul care va încălca legile portugheze. Ştim bine că suntem cu toţii doar musafiri aici, iar musafirii au şi ei răspunderile lor fată de gazdă.

Mişcă articulaţia fierului de luptă şi se îndreptă spre joncă. Mulţimea îi făcu loc şi văzu duşmănia pe chipurile oamenilor lui Gorth şi ale celor care-i doreau moartea. Şi erau mulţi. Lo Chum îl aştepta pe duneta înaltă, lângă Horatio.

— Bun ‘mneţa, stapin, şi îi întinse ustensilele de bărbierit. Tu vrei?

— Horatio, unde-i Gorth?

— Secundanţii lui s-au dus să-l caute.

Struan se rugă ca Gorth să zacă beat mort pe undeva prin vreun bordel. Doamne, fă să ne duelăm abia mâine! Începu să se bărbierească. Gloata îl urmări în tăcere şi mulţi dintre privitori îşi făcură cruce, îngroziţi de seninătatea ce se citea pe chipul lui. După ce se bărbieri, se simţi mai bine. Se uită spre cer. Firişoare de nori cirus se deşirau în tării, iar faţa mării era oglindă, ca un lac. Îl strigă pe Cudahy pe care-l adusese de pe *China Cloud.*

— Păzeşte-mă!

— Da, sir.

Struan se întinse pe capacul unei magazii şi adormi pe loc.

— Dumnezeule Doamne, ăsta nu e om! exclamă Roach.

— Da, răspunse Vivien, e diavolul în carne şi oase.

— Dacă eşti aşa de încrezător în el, hai să dublăm pariul, da?

— Nu. În orice caz, nu până când soseşte şi Gorth beat.

— Ei, ia zi, dacă-l ucide pe Gorth, cum rămâne cu Tyler?

— O să lupte pe viaţă şi pe moarte, aşa socot eu.

— Dar Culum ce-o să facă? Dacă Gorth va fi azi cel care învinge?

— Nimic. Ce poate el face? Poate doar să-l urască. Bietul băiat, mi-e simpatic. Dar pe Tai-Pan îl urăşte oricum… aşa că poate că o să-l binecuvânteze pe Gorth, nu? El devine Tai-Pan, nu-i aşa? Dar unde naiba-i Gorth?

Soarele se ridica implacabil tot mai mult pe cer. De pe o stradă lăturalnică veni în fugă un soldat portughez şi-i comunică ceva plin de însufleţire ofiţerului, care de îndată îşi porni oamenii în pas vioi de-a lungul *praiei.* Cei ce căscau gura se luară după ei. Struan se trezi la dureroasa realitate, fiecare fibră a fiinţei lui urlând după somn şi odihnă. Se ridică în picioare simţindu-se ca de plumb. Horatio se uita ciudat la el.

Corpul groaznic mutilat al lui Gorth zăcea în gunoaiele unei uliţe lângă debarcaderul cartierului chinezesc, iar în jurul lui erau şi corpurile neînsufleţite a trei chinezi. Un alt chinez, mai mult mort decât viu, cu mânerul unei suliţe rupte înfipte în măruntaie, zăcea gemând la picioarele unei patrule portugheze.

Negustorii englezi şi portughezi se strânseră mai aproape ca să vadă mai bine. Cei care izbutiră să arunce o privire asupra lui Gorth îşi întoarseră capul prinşi de greaţă.

— Oamenii din patrulă spun că au auzit strigăte şi zgomote de luptă, îi spuse ofiţerul portughez lui Struan şi celorlalţi din jur. Când au sosit în fugă aici, l-au văzut pe senhor Brock la pământ cum e şi acum. Trei sau patru chinezi îl împungeau cu suliţele. Când diavolii de criminali au văzut oamenii noştri, s-au topit într-acolo, şi arătă cu mâna un şir de colibe tăcute şi uliţe întortocheate. Soldaţii s-au luat pe urmele lor dar..., şi ofiţerul ridică din umeri.

Struan înţelese că fusese salvat de către asasini.

— Ofer o despăgubire pe capul celor care au scăpat, spuse Struan. O sută de taeli dacă-s morţi, cinci sute dacă-s prinşi vii.

— Senhor, cruţaţi-vă banii pentru cei morţi. Păgânii or să vă aducă trei cadavre, primele pe care vor putea să le găsească. Cât despre prinderea lor vii..., ofiţerul făcu un semn dispreţuitor cu degetul spre prizonier – dacă nu cumva acest *basturdo degenerado* ne spune cine erau ceilalţi, banii dumneavoastră se află la adăpost. Dar dacă mă gândesc mai bine, cred că autorităţile chineze vor fi mai abile, să spunem, la acest interogatoriu.

Dădu o comandă scurtă în portugheză şi soldaţii îl puseră pe rănit pe o uşă ruptă şi plecară cu el. Ofiţerul mătură un gunoi de pe uniformă.

— O crimă stupidă şi inutilă. Senhor Brock ar fi trebuit să ştie că nu are ce căuta în zona asta. Se pare că prin asta n-a fost salvată onoarea nimănui.

— Tai-Pan, eşti tare norocos, mârâi unul dintre prietenii lui Gorth. Mare băftos.

— Da. Sunt fericit că nu mi-am mânjit mâinile cu sângele lui.

Struan se întoarse cu spatele spre cadavru şi porni încet, îndepărtându-se. Ieşi de pe strada aceea şi porni să urce colina vechiului fort. Odată

ajuns pe culme, înconjurat numai de cer şi de marea din zare, se aşeză pe o bancă şi mulţumi Celui Infinit pentru binecuvântarea din noaptea aceea pentru binecuvântarea din ziua de acum. Nici nu băgă în seamă pe cei care mai treceau, nici pe soldaţii de la porţile fortului, nici bătaia clopotelor bisericii. Nici ciripitul păsărilor, nici vântul blând, nici soarele vindecător. Nici timpul. După o vreme se întrebă ce mai are de făcut, dar mintea refuza să funcţioneze.

— Trezeşte-te, îşi spuse el cu voce tare.

O luă la vale, spre reşedinţa episcopului, dar episcopul nu era acolo. Se duse la catedrală şi îl căută. Un călugăr îi spuse să aştepte în grădina înconjurată de ziduri. Struan se aşeză pe o bancă, la umbră, şi ascultă susurul fântânilor arteziene. Acum florile i se păreau mai strălucitoare decât oricând, parfumul lor mai ales. Şi bătăile inimii, puterea mădularelor lui şi chiar durerea permanentă de la gleznă erau adevărate, nu erau vis. O, Doamne, îţi mulţumesc că mi-ai dăruit viaţă!

Episcopul îl privea de pe aleea cuprinsă între ziduri.

— Hello, Eminenţa Voastră, îl întâmpină Struan, înviorat ca niciodată. Am venit să vă mulţumesc.

Episcopul îşi ţuguie buzele subţiri.

— La ce te uitai mai înainte, senhor?

— Nu ştiu, îi răspunse Struan. Mă uitam la grădină. Mă bucuram că există. Mă bucuram de viaţă. Nu ştiu exact.

— Cred că erai foarte aproape de Domnul, senhor. S-ar putea să nu-ţi vină să crezi, dar eu ştiu că aşa este.

Struan clătină din cap.

— Nu, Eminenţă. Eram doar fericit într-o zi minunată, într-o grădină frumoasă. Asta-i tot.

Dar expresia de pe faţa lui Falarian Guineppa nu se schimbă. Degetele lui subţiri atinseră crucifixul.

— Te urmăresc de multă vreme. Şi am simţit că erai aproape de Domnul. Dumneata! E o greşeală, cu siguranţă! Oftă. Dar de unde să ştim noi, nişte bieţi păcătoşi, care-s căile Domnului? Senhor, te invidiez. Ai vrut să mă vezi?

— Da, Eminenţă. Cinchona vindecă frigurile.

— *Deo gratias!* Dar e minunat ce spui! Cât de minunate sunt căile Domnului.

— Am de gând să trimit o navă imediat în Peru cu ordinul de a încărca scoarţă de cinchona, îi spuse Struan. Cu voia dumneavoastră, l-aş trimite pe părintele Sebastian pentru ca el să afle cum adună cei de acolo scoarţa asta, de unde provine, cum tratează ei malaria – în fine, tot ce poate afla. Şi când se va întoarce, încărcătura o vom împărţi pe din două. Şi aş vrea ca, sub autoritatea dumneavoastră, părintele să scrie de îndată o scrisoare pentru Lancet în Anglia şi chiar şi Times, despre tratamentul cu succes al malariei cu cinchona.

— Un tratat medical oficial trebuie trimis prin canalele oficiale ale Vaticanului. Dar am să-i poruncesc s-o facă. Dar cât priveşte trimiterea lui în Peru, ei bine, la asta trebuie să mai chibzuiesc. Oricum, am să trimit pe cineva cu nava aceea. Când va pleca?

— Peste trei zile.

— Prea bine. Vom împărţi şi cunoştinţele şi încărcătura pe din două. Foarte generos din partea dumitale.

— Dar n-am fixat un preţ pentru vindecarea asta. Bolnava s-a vindecat. Aşa că acum veţi fi atât de bun să-mi spuneţi şi preţul?

— Nimic, senhor.

— Nu pricep.

— O mână de cinchona care a salvat viaţa unei singure femei nu poate avea un preţ.

— Ba trebuie să existe un preţ, indiferent ce veţi dori, aşa cum am spus! Sunt gata să plătesc. La

Hong Kong am oferit douăzeci de mii de taeli de argint. Am să vă trimit o poliţă la vedere.

— Nu, senhor, îi răspunse preotul. Dacă mi-o trimiţi am s-o rup în bucăţele. Pentru scoarţa asta nu doresc niciun fel de plată.

— Am să înzestrez o biserică catolică la Hong Kong, spuse Struan. O mănăstire, dacă veţi dori aşa. Nu vă jucaţi cu mine, Eminenţa Voastră. Înţelegerea-i înţelegere. Spuneţi numai care e preţul.

— Senhor, nu-mi datorezi mie nimic. Nici bisericii nu-i datorezi nimic. Dar lui Dumnezeu îi datorezi foarte mult. Îşi ridică mâinile şi făcu semnul crucii. *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti,* spuse el încet şi plecă.

Capitolul patruzeci

May-may îşi recăpătă cunoştinţa când se trezi, braţele lui Struan o susţineau, şi la buze i se dusese o ceaşcă. Îi auzi vag pe Struan şi părintele Sebastian vorbind între ei, dar nu făcu efortul de a înţelege cuvintele, în engleză, bineînţeles. Ascultătoare, înghiţi ceaiul de cinchona şi se scufundă din nou în semiconştienţă. Îl auzi pe călugăr că pleacă, lucru care-i făcu plăcere. Îl simţi pe Struan că o ridică din nou şi bău şi a doua ceaşcă de cinchona, gustul greţos aproape făcând-o să vomeze. Prin ceaţa aceea plăcută îl auzi pe Struan lăsându-se în fotoliul de bambus, curând se auzi răsuflarea lui grea, regulată, şi îşi dădu seama că el trebuia să fi adormit. Se simţi deodată în deplină siguranţă. Zarva făcută de servitoarele ce sporovăiau în bucătărie, râsul agresiv şi tăios al lui Ah Sam, parfumul lui Yin-hsi, toate la un loc o bucurau atât de mult pe May-may încât somnul nu era în stare s-o cuprindă cu totul. Stătea nemişcată şi simţea cum prinde puteri cu fiecare minut ce trecea. Şi mai ştia că de acum avea să trăiască. Am să ard tămâie zeilor pentru *joss*-ul pe care mi l-au hărăzit. Poate şi o lumânare Dumnezeului fustelor lungi. La urma urmei, călugărul a adus scoarţa, nu-i aşa? Nu conteste cât de greţoasă e la gust. Poate că ar trebui acum să devin şi eu o creştină de-a celor cu fuste lungi. Cu asta călugărul o să dobândească mare cinste la obrazul lui. Dar Tai-Panul meu nu ar fi de acord cu una ca asta. Chiar şi aşa, aş putea s-o fac. Pentru că dacă nu există Dumnezeul fustelor lungi, atunci nu-i nicio nenorocire, dar dacă există, înseamnă că am fost foarte înţeleaptă. Mă întreb dacă Dumnezeul barbarilor e la fel ca zeii chinezi. Şi dacă stai şi te gândeşti, sunt cam prostuţi. Dar nu e chiar aşa. Sunt şi ei la fel ca fiinţele omeneşti, înzestraţi cu toate păcatele şi calităţile noastre. Şi aşa e mult

mai înţelept, decât să te prefaci, aşa cum fac barbarii, că zeul lor e perfect, că aude totul şi vede totul, că-i judecă pe toţi şi-i pedepseşte pe toţi. Sunt tare fericită că nu-s dintre ei. Auzi foşnetul veşmintelor lui Yin-hsi, şi-i simţi şi parfumul. Deschise ochii.

— Supremă Doamnă, arăţi mai bine, şopti Yin-hsi îngenunchind lângă ea. Uite, ţi-am adus nişte flori.

Bucheţelul era foarte frumos. May-may dădu din cap slăbită, dar simţi cum îi revin puterile. Struan zăcea răsturnat pe fotoliu, dormind adânc, somnul îi împrumuta chipului său tinereţe, cearcăne se insinuau sub ochi, iar pe bărbie se vedea urma încă proaspătă a unei răni.

— Tata doarme acolo de vreun ceas şi mai bine, spuse Yin-hsi.

Fata se îmbrăcase cu nişte pantaloni de mătase de un albastru pal, o tunică la două rânduri care-i ajungea până la genunchi, de un verde ca al oceanului, iar în păr avea flori. May-may zâmbi, îşi mişcă încet capul şi văzu că afară era întuneric.

— Soră, de câte zile a început febra asta?

— Azi-noapte. Tata a venit cu un călugăr cu fuste. Ei au adus băutura aceea minunată, nu-ţi mai aminteşti? Am trimis-o pe mizerabila de sclavă Ah Sam de dimineaţă la capela *joss*-ului să aducă mulţumiri zeilor. De ce nu mă laşi să te spăl? Şi să-ţi aranjez părul. O să te simţi atât de bine după aceea.

— Soră, chiar te rog, îi spuse May-may. Cred că arăt groaznic.

— Da, Supremă Doamnă, dar asta pentru că era aproape să mori. Dar în zece minute o să fii la fel de frumoasă cum ai fost întotdeauna, îţi promit eu.

— Soră, să umbli la fel de uşor ca un fluturaş, îi spuse May-may. Să nu-l trezeşti pe tata, orice-ai face, şi spune-le nenorociţilor de sclavi că dacă tata se scoală înainte ca să arăt ca lumea, tu,

personal, din porunca mea, o să le striveşti degetele la menghină.

Yin-hsi se îndepărtă încântată. Asupra casei se lăsă o linişte deplină. Yin-hsi şi Ah Sam veniră în vârful degetelor în cameră, o spălară pe May-may cu apă bine mirositoare, îi aduseră pantaloni aerisiţi la soare, din cel mai fin şantung, de un roşu aprins, şi o tunică la fel şi o ajutară să le îmbrace. Îi spălară şi picioarele şi-i schimbară bandajele, o sprijiniră să-şi spele dinţii şi să-şi clătească gura cu urină de copil mic. În cele din urmă May-may mestecă nişte frunze parfumate de ceai şi se simţi purificată.

Îi periară şi pieptănară părul, i-l împletiră şi-l aranjară la urmă frumos, punându-i în păr flori plăcut mirositoare, schimbară aşternuturile şi pernele, stropiră totul cu parfum şi sub pernă puseră ierburi aromate. Şi, deşi toată vânzoleala asta o cam secătuise de puteri, May-may se simţi renăscută.

— Supremă Doamnă, acum puţină supă. Şi după aceea un fruct proaspăt de mango, îi spuse Yin-hsi.

— Şi după aia, interveni Ah Sam plină de importanţă, făcând să-i sune cerceii de argint, avem pentru tine nişte minunate veşti.

— Cum?

— Mamă, numai după ce mănânci, îi spuse Ah Sam, iar când May-may începu să protesteze, Ah Sam clătină din cap hotărâtă. Întâi trebuie să avem grijă de tine, eşti încă bolnavă. Apoi digestia. Dar ar trebui să ai ce digera.

May-may înghiţi nişte supă, mâncă o bucăţică de mango. Celelalte o încurajară să mai mănânce.

— Supremă Doamnă, trebuie să-ţi recapeţi forţele.

— Dacă-mi spuneţi veştile acum, am să mănânc fructul de mango.

Yin-hsi se încruntă, apoi dădu din cap în semn de încuviinţare către Ah Sam.

— Haide, Ah Sam. Dar începe cu ce ţi-a spus Lo Chum… cum a pornit totul.

— Nu aşa de tare! le preveni May-may. Nu-l treziţi pe tata.

— Ei bine, începu Ah Sam, cu o seară înainte de a ajunge noi aici, acum şapte zile nenorocite, fiul barbar al tatălui nostru a ajuns pe mâna încarnării diavolului pe pământ, alt barbar. Barbarul ăsta groaznic a pus la cale un complot atât de parşiv, de ticălos pentru a-l distruge pe fiul iubit al tatălui nostru încât nici nu pot să vorbesc despre el… Şi noaptea trecută şi azi, în vreme ce băutura asta drăcească şi fermecată dobora boala ta de friguri, lucrurile au ajuns la sfârşitul lor groaznic după cum a hotărât soarta. Noaptea asta am vegheat în genunchi rugându-ne zeilor. Dar fără nicio urmare. Tata era pierdut, tu erai pierdută, noi eram pierduţi şi ce era mai rău, duşmanul nostru câştigase.

Ah Sam se opri şi, cu studiată oboseală, se duse poticnindu-se până la măsuţă, luă păhărelul cu vinul adus de Yin-hsi în dar lui May-may, bău puţin, copleşită de emoţie. Când se mai întremă, povesti toată istoria, făcând mereu pauze de efect, presărându-şi relatarea cu oftaturi şi gestică plină de importanţă.

— Şi acolo, pe gunoaiele pământului, încheie Ah Sam povestirea în şoaptă, gâtuită de emoţie, arătând cu degetul spre podea, zăcea corpul barbarului, hăcuit în patruzeci de bucăţi şi înconjurat de cadavrele a cincisprezece asasini. Gorth! Şi în chipul ăsta a fost tata salvat!

May-may bătu din palme încântată şi se felicită pentru că fusese atât de prevăzătoare. Zeii au grijă ei de noi, sigur! Mulţumesc zeilor că am apucat să vorbesc cu Gordon Chen la vreme. Că fără el…

— Ah, ce minunat! Ah, Ah Sam şi ai povestit atât de frumos. Aproape că era să-mi dau sufletul când te auzeam cum povesteai tu despre tata care a plecat azi dimineaţă de acasă. Dacă nu mi-ai fi

spus încă de la început că veştile sunt minunate, cred că mi-aş fi dat sufletul cu adevărat.

— Heya, fetiţo.

Struan se trezise la bătaia din palme a lui May-may. Yin-hsi şi Ah Sam se ridicară iute şi se înclinară.

— Tai-Pan, mă simt fantastic de bine, îi spuse May-may.

— Arăţi fantastic de bine.

— Tai-Pan, trebuie să mănânci şi tu ceva, îi spuse May-may. Poate că nici nu ai pus nimic în gură toată ziua.

— Mulţumesc, fetiţo, dar nu mi-e foame. Mai târziu mănânc eu ceva la reşedinţă, zise el ridicându-se în picioare şi întinzându-se.

— Te rog, mănâncă aici, insistă May-may. Şi rămâi aici în seara asta. Te rog. Nu vreau să… ei, te rog rămâi. O să fiu fantastic de fericită dacă rămâi.

— Bineînţeles, fetiţo, acceptă Struan. În următoarele patru zile trebuie să iei mai departe cinchona. De trei ori pe zi.

— Dar, Tai-Pan, mă simt binecuvântat de bine. Te rog, nu mai vreau.

— May-may, de trei ori pe zi. Următoarele patru zile.

— Cristoase! Dar are un gust de găinaţ amestecat cu oţet şi fiere de şarpe.

În dormitor fu adusă o măsuţă cu mâncăruri. Yin-hsi îi servi, apoi se retrase, lăsându-i singuri. May-may luă cu delicateţe câteva bucăţele de crevetă prăjită.

— Azi ce-ai făcut? îl întrebă ea.

— Mai nimic de seamă. O singură problemă-i rezolvată: Gorth e mort!

— Ah, cum se poate? se minună May-may, arătându-se uimită şi şocată, aşa cum se cuvenea, în vreme ce el îi relata cum se întâmplase. Tai-Pan, eşti foarte deştept. Dar ai parte de un *joss* fantastic de bun.

Struan împinse farfuria de dinaintea lui şi îşi înăbuşi un căscat, în vreme ce se gândea la acel *joss*.

— Mda.

— Brock o să fie groaznic de furios, aşa-i?

— Gorth n-a murit de mâna mea. Chiar dacă ar fi fost aşa, merita să moară. Într-o anumită privinţă, chiar îmi pare rău că a murit cum a murit.

Moartea lui Gorth şi fuga lui Tess cu Culum o să-l facă pe Brock să-şi piardă firea cu totul, se gândi Struan. Ar trebui să fiu pregătit, cu arma sau cuţitul la îndemână. O să vină după mine ca un asasin în timpul nopţii? Sau o să mă înfrunte deschis? Dar grijile astea-s pentru mâine.

— Culum ar trebui să se întoarcă curând.

— De ce nu te culci? Eşti aşa de obosit. Când Lo Chum o să trimită vorbă, Ah Sam o să te trezească, heya? Acum cred că am să mă culc şi eu.

— Cred că aşa am să fac, fetiţo. Struan îi sărută mâna cu dragoste şi o cuprinse uşor în braţe. Ei, fetiţo, fetiţo. Mi-a fost atât de teamă pentru viaţa ta.

— Mulţumesc, Tai-Pan. Acum du-te şi te culcă, iar mâine am să fiu cu mult mai bine, şi tu la fel.

— Fetiţo, trebuie să mă duc la Hong Kong. Cât mai curând. Numai pentru câteva zile.

May-may rămase o clipă nemişcată.

— Când pleci?

— Mâine, dacă te simţi mai bine.

— Tai-Pan, vrei să faci ceva pentru mine?

— Bineînţeles.

— Ia-mă cu tine. Nu vreau să rămân… să rămân singură aici, dacă tu te duci acolo.

— Fetiţo, nu eşti încă destul de întremată ca să mergi, şi eu trebuie să mă duc.

— Ah, dar mâine voi fi bine. Promit. Pe navă am să stau tot în pat şi putem pleca cu *Resting Cloud* aşa cum am făcut la venire. Te rog.

— Fetiţo, nu lipsesc decât câteva zile, şi ar fi mai bine ca tu să rămâi aici. Cu mult mai bine.

Dar May-may se cuibări în el, tot îmboldindu-l.

— Te rog. Am să mă simt foarte bine şi am să înghit toate cănile cu leacul ăla, fără mofturi, şi am să stau în pat şi am să mă fac bine şi am să mănânc şi am să mănânc şi am să tot mănânc şi am să fiu fantastic de foarte bine. Promit. Te rog nu mă lăsa singură până când nu m-am înzdrăvenit de-a binelea.

— Bine, dormi acum şi o să hotărâm mâine.

Ea îl sărută.

— Nu hotărâm mâine. Dacă pleci, n-am să mai mănânc nimic, n-am să iau doctoria, pe Dumnezeu! Uite aşa! spuse ea, maimuţărindu-se ca să arate cum va fi ea îmbufnată. Bătrână ta mamă n-o să clintească niciun deget şi o să stea aşa!

Struan o strânse tare în braţe. Simţea cum, cu fiecare minut, ea se întrema tot mai mult. Dumnezeu să binecuvânteze cinchona!

— Bine, bine, dar nu plecăm atunci mâine. Poimâine, în zori. Dacă ai să te simţi destul de bine. Dacă…

— Tai-Pan, mulţumesc mult. Am să fiu foarte bine.

Struan o ţinu la oarecare distanţă de el şi o măsură cu atenţie. Ştia că va avea nevoie de luni de zile ca să se întremeze ca lumea, să-şi redobândească vechea frumuseţe. Dar nu numai faţa face farmecul unui om, îşi spuse el. Ci, mai ales, ce se află dedesubt, în ochi, în inimă.

— Fetiţo, eşti atât de frumoasă. Te iubesc!

Îi atinse nasul cu degetul ei minuscul.

— Ce ţi-a venit să-i spui astfel de vorbe bătrânei tale mame? şi se vârî în el. Şi eu socot că eşti groaznic de frumos.

Apoi Struan o făcu să bea două căni de cinchona, ea se ţinu de nas şi le bău. Îşi băgă în gură câteva frunze de ceai bine mirositoare ca să-i

dispară gustul acela neplăcut. El o aşeză în aşternuturi ca pe un copil, o sărută din nou şi se duse în camera lui.

Îşi aruncă veşmintele de pe el, se băgă în pat şi se întinse încântat în aşternuturile răcoroase. Somnul îl ajunse iute. Şi în vreme ce el dormea, chinezul asasin era interogat mai departe. Cei care-l torturau aveau multă răbdare, şi erau foarte pricepuţi în arta de a smulge informaţii.

Capitolul patruzeci şi unu

China Cloud se întoarse în portul Macao imediat după răsăritul soarelui. Pe când se apropia de locul de ancoraj, Struan se grăbea de-a lungul cheului. Barca îl aştepta.

— Dirk!

Ridică intrigat privirea.

— ’Neaţa, Liza.

Liza Brock era trasă la faţă şi adusă de spate.

— Vin şi io cu tine.

— Bineînţeles! Struan îi întinse mâna s-o ajute să sară în barcă, dar ea refuză să i-o atingă. Mola! porunci el.

Vâslaşii se opintiră din greu în vâsle. Se arăta a fi o zi minunată, marea era calmă. Pe duneta navei, Struan zări silueta pirpirie a căpitanului Orlov şi ştiu că fusese văzut. Bun, îşi spuse el.

— Mâne îl duc pe Gorth mort la Hong Kong! spuse Liza.

Struan nu-i răspunse. Doar dădu din cap şi se uită spre cliper. Când ajunseră la scară, o lăsă pe Liza să se urce prima pe punte.

— ’Neaţa, îi întâmpină căpitanul Orlov.

— Domnişoara Brock e la bord? îl întrebă scurt Struan.

— Da.

— I-ai… i-ai cununat? Pe Culum şi Tess? îl întrebă Liza.

— Da! Orlov se întoarse spre Struan. M-ai pus sub ordinele lui. Mi-a poruncit să-l căsătoresc. Stăpânul e stăpân, asta-i legea pe care ai impus-o. Am urmat întocmai ordinele.

— Mda, ai dreptate, îi spuse Struan blând. Nu aveai deplină răspundere decât în problemele de navigaţie. I-am spus limpede lui Culum.

Liza se răsuci furioasă spre Struan.

— Atunci tu ai aranjat într-adins lucrurile aşa! Tu ai pus la cale treaba asta! Ştiai că au fugit

împreună!

— Nu, n-a ştiut, doamnă Brock! Culum se arătă pe scara de acces, încrezător în sine, dar încordat. A fost ideea mea. Hello, Tai-Pan. Eu i-am poruncit lui Orlov să ne cunune. Eram în drepturile mele s-o fac.

— Da… Hai să coborâm sub punte, fiule.

Liza, cenuşie la faţă, îl apucă pe Culum de umăr.

— Eşti frenţit?

— Cum am să fiu! Cine ţi-a băgat în cap una ca asta? Crezi că dacă aş fi avut frenţie m-aş mai fi căsătorit cu Tess?

— Mă rog lu' Dumnezeu să fie adevărat ce spui. Unde-i Tess?

— În cabină. Suntem… haideţi!

— Ea e… e teafără?

— Bineînţeles, doamnă Brock.

— Aici nu e loc potrivit ca să discutăm probleme de familie, spuse Struan, o luă pe scară în jos şi Liza porni după el.

— Hello, spuse Tess sfioasă, ieşind din cabina principală. Hello, mamă!

— Dragoste, eşti teafără?

— Da, sigur că da, sigur că da.

Şi fiica şi mama se aruncară una în braţele celeilalte. Struan îi făcu semn lui Culum să iasă din cabină.

— Îmi pare rău, Tai-Pan, dar noi am socotit că e mai bine aşa.

— Ascultă, fiule. În timp ce erai plecat s-au întâmplat şi lucruri neplăcute! şi-i spuse despre Gorth. Nu mai e nicio îndoială că el a pus la cale treaba cu bordelul. El a complotat totul aşa cum am zis.

— Nu mai e nicio posibilitate ca după şapte zile… adică… să mai apară ceva?

— Nu. Dar, cel mai bine, arată-te şi medicului lui Brock. Cu asta o linişteşti pe Liza.

— Din nou ai avut dreptate. Şi doar m-ai prevenit. Doamne Dumnezeule, şi doar m-ai

prevenit. De ce-o fi făcut Gorth una ca asta?

Cum poate un om să pună la cale un lucru atât de nenorocit, se întrebă el în sinea lui.

— Nu ştiu. Între tine şi Tess totu-i în regulă?

— O, da. Blestemat să fie Gorth! A stricat totul! Culum scoase două scrisori din buzunar. Uite răspunsurile de la Skinner şi Gordon.

— Mulţumesc, fiule, şi nu te mai îngrijora în privinţa…

— Noi coborâm la mal, spuse Liza, arătându-se impozantă în uşă. O iau pe Tess cu mine şi…

Culum o întrerupse.

— Doamnă Brock, n-o s-o luaţi pe soţia mea nicăieri. Cât despre zvonurile alea cu frenţia, o să mă las consultat de medicul vostru pe dată şi să terminăm cu treaba asta pe loc.

— Tyler o să rupă căsătoria asta. S-a făcut fără încuviinţarea lui.

— Suntem cununaţi dinaintea lui Dumnezeu, legal, şi cu asta basta! Culum recita ce stabiliseră el cu Tess să spună, dar curajul lui suna acum cam găunos din pricina morţii lui Gorth. Îmi pare rău că a trebuit să fugim ca să ne căsătorim… nu, nu-mi pare rău. Suntem căsătoriţi şi am să fac tot ce-mi stă mie în puteri să fiu un bun ginere, dar Tess rămâne la mine şi face ce îi spun eu să facă.

— Tyler o să te ia cu biciul din urmă!

— Ah, mamă, nu! izbucni Tess, alergând spre Culum. Suntem căsătoriţi la fel cum am fi fost peste trei luni şi cu asta s-a terminat. Tai-Pan, spune-i, spune-i că nu are dreptate.

— Sunt sigur că tatăl tău va fi tare supărat, Tess. Şi pe bună dreptate. Dar sunt la fel de sigur că o să vă ierte pe amândoi. Liza, de ce nu-i ierţi tu întâi, chiar aici, acum?

— Nu contează ce fac io, Dirk Struan, nu io trebuie să-i iert.

— Mamă, haide, te rog, începu Tess.

De-acum nu se mai poate pune nimeni curmeziş, îşi spuse ea. Acum că suntem soţ şi soţie, şi a făcut

dragoste cu mine, şi m-a durut ca atunci de mult, dar mai altfel. Şi-i atât de încântat, de blând, de minunat. Şi cu asta şi-l scoase din minte pe Nagrek pentru totdeauna.

— Haideţi să luăm micul dejun împreună.

Liza îşi şterse sudoarea din jurul gurii.

— Mai bine ai veni acasă. O să-i trimit vorbă lu' tac-tu.

— O să locuim la Hotelul Englez, spuse Culum.

— Culum, nu-i nevoie, interveni Struan. La reşedinţa companiei e un apartament şi pentru tine.

— Mulţumesc, dar noi aşa am hotărât că e mai bine. Cred că trebuie să ne întoarcem la Hong Kong îndată şi să-l întâlnim pe domnul Brock ca să-l rugăm să ne ierte. Vă rog, doamnă Brock, haideţi să fim prieteni. Tata mi-a spus ce s-a întâmplat cu Gorth. Nu el e de vină.

— Ba cred că da, băiete. Şi nu poţi să te duci îndată înapoi fincă mâine luăm coşciugul cu noi.

— Cum? întrebă Tess.

— Dragă, Gorth a fost ucis, îi spuse Culum. Ieri.

— Cum?

— A fost omorât mişeleşte de nişte asasini! ţipă Liza.

— O, Doamne, nu se poate!

Struan îi relată totul aşa cum se întâmplase. În afară de ceea ce pusese la cale Gorth împotriva lui Culum.

— Eu n-am avut de ales şi l-am provocat la duel, spuse Struan în încheiere. Dar mâinile mele nu-s pătate cu sângele lui. Cred că acum ar fi mai bine să coborâm la ţărm.

Tess plângea abia auzit, Culum o ţinea cu braţul de mijloc.

— Haide, iubito, şterge-ţi ochii. Noi nu suntem cu nimic de vină, nici tata, şi o conduse afară din cabină.

Struan rupse tăcerea care se lăsă după plecarea lor.

— Copiii sunt căsătoriţi şi-s fericiţi, Liza. De ce să nu rămână lucrurile aşa?

— De-ar fi după mine, io aş zice da îndată. Dacă ce zice Culum i-adevărat. Da' Tyler n-o să fie de aceeaşi părere… şi doar îl ştii bine aşa cum te ştie şi el. Io ştiu că tu ai pus totul la cale, Dirk. Şi o să ştie şi el. O să te omoare… sau o să încerce să te omoare şi io aşa cred, că şi asta tot tu ai pus-o la cale să se-ntâmple aşa. Tu şi cu Tyler o să vă omorâţi unu pe celălalt când o să vină el după tine sau o să te duci tu după el. De ce n-aţi lăsat lucrurile să-şi urmeze calea lor… şi trei luni nu erau mare lucru de aşteptat. Şi acu… ah, Dumnezeule Doamne.

Struan ridică privirile de pe scrisorile pe care le citea în clipa în care Culum intră abătut în birou şi se aşeză.

— Totu-i în regulă?

— Da. Doctorul a spus că n-am nimic.

— Ai mâncat de prânz?

— Nu. Nimeni n-a mai avut chef de mâncare. Ah, Doamne, şi totul mergea atât de bine. Bată-l Dumnezeu să-l bată pe Gorth cu nebunia lui afurisită!

— Ce face doamna Brock?

— Atât cât se poate de bine în situaţia asta, cum ar scrie în ziare. Ce mai face… a sosit cinchona?

— Da. Se simte bine acum.

— Ah, e minunat atunci.

— Mda.

Dar în ciuda senzaţiei lui de bună dispoziţie, Struan era tulburat de o vagă, dar pătrunzătoare teamă. Nu era ceva precis, ci doar sentimentul unei primejdii care plana de undeva. Scrisorile nu-i oferiseră nicio idee cam despre ce-ar fi putut fi vorba. Gordon Chen îi scria că el încă mai speră să găsească cinchona. Iar Skinner îi spunea că avea să dea drumul de îndată ştirilor şi că-l aştepta pe Struan încă în ziua aceea. Dar acum nu mai poate

fi vorba de ziua de azi. Aş vrea, Doamne, să fi fost destul de tare şi să-i fi spus lui May-may să rămână.

— Mâine mă întorc şi eu la Hong Kong. Mai bine voi doi aţi veni cu mine.

— Cred că e mai nimerit să mergem cu *White Witch,* cu doamna Brock şi Lillibet, îi răspunse Culum. În dimineaţa asta doamna Brock i-a trimis vorbă lui Brock cu o lorce. Să-i zică de noi… şi de Gorth.

— Fiule, nu-ţi face griji. Liza o să-şi revină ea la sentimente mai bune, şi Tyler n-o să vă facă nimic. A jurat doar jurământ, îţi aduci aminte?

Culum îl cercetă pe Tai-Pan câteva momente.

— Ai ştiut că am să o iau pe Tess cu mine pe *China Cloud?*

— Ei, fiule, când am auzit că a dispărut, mi-am zis că mai bine să fi fugit cu tine, îi răspunse Struan prudent.

Culum luă de pe masă un prespapier. Din jad alb şi greu.

— Am fost un prost.

— Nu cred. Cel mai bun lucru pe care ai fi putut să-l faci. Acum pentru tine totu-i rezolvat.

— Am fost un prost pentru că şi de data asta am fost doar ca o păpuşă de cârpă…

— Cum?

— Acum sunt convins că tu mi-ai băgat în cap ideea asta cu răpirea miresei. Sunt convins că într-adins l-ai pus pe Orlov sub comanda mea, ştiind bine că am să-i poruncesc să ne cunune. Sunt convins că tu ne-ai îmboldit pe mine şi pe Tess să fugim, ştiind bine că asta o să-l facă pe Gorth să turbeze şi o să te atace în public, dându-ţi ocazia să-l ucizi sub ochii martorilor. Aşa-i?

Struan rămase nemişcat pe scaun. Şi cu privirile aţintite în ochii lui Culum, fără să clipească.

— Nu ştiu exact cum să-ţi răspund, Culum. Şi nici nu ştiu sigur dacă tu aştepţi cu adevărat un răspuns de la mine. Adevăru-i că tu ai dorit să te

căsătoreşti cu Tess cât mai repede posibil şi că eşti căsătorit de-acum. Adevăru-i că Gorth a încercat să te ucidă în cel mai ticălos fel pe care-l poate gândi o minte de om. Adevăru-i că el e mort. Adevăru-i că regret că n-am avut plăcerea de a-l ucide cu mâna mea, cum la fel de adevărat e că mâinile mele nu-s pătate acum de sângele lui. Adevăru-i că din pricină că el e mort, tu eşti în viaţă, şi tu şi Tess. Şi adevăru-i că, indiferent ce-o să vrea să mai facă Brock, el a jurat jurământ sfânt că o să vă ofere un loc adăpostit într-un port sigur. Şi ultimul lucru la fel de adevărat: în curând ai să poţi să-mi iei locul. Ca Tai-Pan.

Culum puse prespapierul jos pe birou.

— Nu-s încă pregătit ca să fiu Tai-Pan.

— Ştiu şi asta. Dar în curând vei fi. În câteva luni mă întorc în ţară, spuse Struan. Peste un an aduc cliperul *Lotus Cloud* şi-mi închei socotelile cu Wu Kwok. Restul însă vor fi problemele tale.

Culum rămase pe gânduri, meditând la ideea de a fi Tai-Pan, de a fi singur stăpân. Ştia că, deocamdată, nu era stăpân să facă ce vrea. Acum o avea şi pe Tess.

— Cred că am să pot face pace cu Brock… dacă nu încerci tu să te amesteci şi să acţionezi în locul meu, reluă el. Spune-mi totuşi, tu ai calculat şi ai pus totul la cale? Pot să-mi răspunzi doar „da” sau „nu”?

Şi aşteptă, aşteptă cu disperare să audă un „nu”.

— Da, îi răspunse Struan calm. Am folosit anumite fapte pentru a atinge un anumit ţel.

— Când am să fiu Tai-Pan am să unesc firma Struan şi Compania cu firma Brock şi Fiii, îi replică Culum. Brock va fi primul ei Tai-Pan, eu îi voi urma.

Struan fu în picioare.

— Ticălosul ăla nu va fi niciodată Tai-Pan al Nobilei Case. N-o să comande el navele mele!

— Nu-s navele tale. Sunt ale companiei. Şi Brock nu-i cumva doar un pion pentru tine pe

care-l foloseşti şi-l rişti după cum ţi-e voia?

— Jur pe Dumnezeu, Culum, că nu te înţeleg deloc. Acum ai în mână propria ta viaţă, să faci ce vrei cu ea şi tu ai de gând să faci singura greşeală care te poate distruge.

Culum îl văzu deodată pe taică-său limpede de tot, omul din el. Îl văzu cât era de înalt şi de puternic, chipul neîndurător şi încercat, părul roşu auriu şi verdele intens al privirii care te făcea să tresari. Şi înţelese că totdeauna va fi doar o unealtă în mâna acestui om. Pricepu că nu se va putea lupta niciodată cu el, şi nici nu-l va putea convinge că unica lui şansă de a supravieţui singur ca Tai-Pan e să se unească cu Brock şi să rişte, sperând că acesta îi va lăsa pe el şi pe Tess în pace.

— N-am să pot fi niciodată Tai-Pan al Nobilei Case. Eu nu sunt ca tine, spuse el cu un calm care trăda o hotărâre definitivă. Şi nici nu doresc să fiu, şi nici n-am să fiu vreodată.

Cineva ciocăni la uşă. Lo Chum deschise uşa.

— Soldat stapin vede poate?

— Încă un minut.

Culum se ridică.

— Cred că e mai bine să plec…

— Stai o clipă, Culum. Struan se întoarse spre Lo Chum. Vede la el acum, savvy?

Lo Chum ieşi furios şi apoi deschise larg uşa. Se arătă tânărul ofiţer portughez.

— Senhor, bună ziua.

— Te rog ia loc, căpitane Machado. L-ai cunoscut pe fiul meu Culum?

Cei doi dădură mâna şi ofiţerul se aşeză.

— Ca lider al conaţionalilor dumneavoastră englezii, şefii mei mi-au ordonat să vă comunic oficial rezultatul investigaţiilor cu privire la uciderea domnului Brock, începu el.

— I-aţi prins şi pe ceilalţi? îl întrerupse Struan.

Ofiţerul zâmbi şi clătină din cap.

— Nu, senhor. Şi mă îndoiesc că-i vom prinde vreodată. L-am dat pe asasin pe mâna autorităţilor

chinezeşti aşa cum suntem obligaţi s-o facem. Şi l-au cercetat aşa cum numai ei o pot face. A recunoscut că e membru al unei societăţi secrete, Hung Mun. Triazi, după cum cred că le spuneţi dumneavoastră. Se pare că a venit aici de la Hong Kong acum câteva zile. După spusele lui există o lojă a Triadei care e foarte prosperă la Tai Ping Shan, spuse ofiţerul zâmbind. Domnule Struan, se pare că aveţi şi mulţi duşmani. Acest *cabrao* a pretins că… fiul dumneavoastră natural, Gordon Chen, e conducătorul acestei loji.

— E cea mai bună glumă pe care am auzit-o în ultimii ani, îi replică Struan amuzat vizibil.

Dar începu să se gândească foarte atent, cântărind dacă nu cumva s-ar fi putut ca cele auzite să fie adevărate. Şi dacă sunt? se întrebă el. Nu ştiu. Ar fi bine să afli iute care-i adevărul, într-un fel sau altul.

— Se zice că şi mandarinii s-au amuzat la vestea asta, continuă Machado. În orice caz, nenorocitul de ticălos păgân a murit înainte de a putea scoate de la el numele adevăratului conducător! apoi adăugă dispreţuitor: A pretins că a fost trimis aici ca să-l asasineze pe senhor Brock din dispoziţia conducătorului lor. Bineînţeles că a spus cum îi cheamă şi pe acoliţii lui, dar numele lor n-au niciun sens, ca şi restul acestei poveşti. A fost de fapt un simplu jaf. Triazii ăştia blestemaţi nu-s decât nişte tâlhari de drumul mare. Sau s-ar putea să fie vorba de o răzbunare, adăugă el cu subînţeles.

— Cum?

— Ei, senhor! Tânărul senhor Brock se pare că a fost… cum să zic… nu chiar admirat în anumite cercuri rău famate. Se pare că frecventa un bordel în apropierea căruia a şi fost găsit. Acum o săptămână sau aproape, ar fi atacat o prostituată. Nenorocita a murit alaltăieri. Tocmai am primit o plângere împotriva lui din partea mandarinilor. Cine ştie? Poate că tocmai mandarinii au hotărât să

se răzbune, dinte pentru dinte, iar tot restul e doar o diversiune. Doar ştiţi bine cât de ocolite căi adoptă ei. Poate că e mai bine că e mort, pentru că noi am fi fost obligaţi să luăm măsuri, treabă care ar fi stânjenit pe toată lumea. Se ridică în picioare. Superiorii mei, bineînţeles, au să trimită un raport oficial către Excelenţa sa. Întrucât în evenimente e amestecat unul dintre conaţionalii dumneavoastră.

Struan întinse mâna.

— Vreţi să fiţi amabil şi să le transmiteţi mulţumiri din partea mea? Şi mă întreb dacă toată povestea asta urâtă n-ar putea să fie înăbuşită. Chestiunea cu prostituata. Fiul meu s-a căsătorit cu sora lui şi doresc să apăr pe cât pot numele de Brock. Tyler Brock e un vechi tovarăş de afaceri.

— A, înţeleg, făcu ofiţerul uşor ironic, şi se uită la Culum. Felicitările mele, senhor.

— Mulţumesc.

— Am să transmit rugămintea dumneavoastră superiorilor mei, senhor Struan. Cred că vor aprecia şi ei situaţia dumneavoastră delicată.

— Mulţumesc, îi spuse Struan. Dacă-i prindeţi pe ceilalţi, răsplata încă rămâne în picioare.

Ofiţerul salută şi ieşi.

— Îţi mulţumesc pentru sugestia pe care i-ai făcut-o, spuse Culum. Ce-ar fi păţit Gorth?

— Ar fi fost spânzurat. În privinţa crimei, există nişte legi englezeşti foarte bune.

— Ar fi chiar o ironie dacă povestea aceea ar fi adevărată.

— Care?

— Gordon Chen şi societatea secretă. Dacă de fapt n-ai premeditat provocarea la duel a lui Gorth pentru că aranjaseşi în taină să fie asasinat.

— Ceea ce spui e o acuzaţie groaznică! Groaznică.

— Nu te acuz, reluă Culum. Spun doar că ar fi mare ironie. Eu ştiu că eşti exact ceea ce eşti. Orice crimă ai să faci ai s-o faci legal, faţă-n faţă. Numai aşa trebuie să funcţioneze mintea unui Tai-

Pan. Dar mintea mea nu-i făcută pentru una ca asta. Şi nici nu va fi în stare de aşa ceva vreodată. Am obosit să-i tot atrag în capcană pe unii şi pe alţii şi să mă folosesc de ei. Eu nu-s ca tine şi nu voi ajunge niciodată să fiu astfel. Încearcă să te mulţumeşti cu mine aşa cum sunt. Şi dacă va fi ca Nobila Casă să moară în mâinile mele, ei bine, ca să folosesc propriile tale cuvinte, ăsta-i *joss.* Tu scapi cu faţa curată. Indiferent ce se va întâmpla după aceea, tu ieşi din scenă ca Tai-Pan. N-am să te pricep niciodată şi nici tu n-ai să mă pricepi pe mine, dar chiar şi aşa tot putem fi prieteni.

— Bineînţeles că suntem prieteni, întări şi Struan. Dar un singur lucru: promite-mi că nu te vei uni niciodată cu Brock.

— Când am să fiu eu Tai-Pan am să fac aşa cum socot eu că e mai bine. Nu mai hotărăşti tu atunci. Asta-i legea pe care chiar tu ai întărit-o, legea pe care am jurat să o respect.

Nu se auziră decât zvonurile de pe *praia.* Undeva în depărtare, băteau nişte clopote.

— În seara asta iei cina cu noi la club?

— Da.

Culum plecă. Struan rămase nemişcat la biroul lui. Cum să toarne mai multă vlagă în Culum? se întreba el. Nu putea găsi un răspuns. Trimise după secretarul său şi puse totul la cale în aşa fel încât toate socotelile companiei să fie încheiate înainte de a se reîntoarce el la Hong Kong. Părăsi biroul, şi în drum spre locuinţa lui May-may se gândi la Brock. O să se arate cumva în noaptea asta la club ca o furtună, aşa cum făcuse şi Gorth.

Struan se opri o clipă şi se uită departe, în largul mării. În lumina acelui soare de după-amiază, *China Cloud* şi *White Witch* arătau minunat. Privirile îi lunecară spre Macao şi zări catedrala. De ce diavolul acela de episcop nu pusese şi el un preţ cinstit pentru scoarţa de cinchona? Dar fii şi tu cinstit, Dirk. Omu’ nu-i diavol. Mda, dar te-a prins la ananghie. De-acum n-ai să-l mai uiţi câte zile

vei avea. Şi vei face o mulţime de servicii bisericii. Şi pentru diavolii de catolici. Dar oare chiar sunt diavoli? Acum spune adevărul! Nu! Singurul diavol pe care l-ai cunoscut e Gorth. Şi Gorth e mort, s-a isprăvit cu el. Mulţumesc Domnului.

Mda. Gorth e mort. Dar încă nu e uitat.

CARTEA A ŞASEA

Capitolul patruzeci şi doi

China Cloud se molă de la geamandurile de ancorare în zori. Marea era liniştită, iar vântul de est bătea statornic. Dar după două ore de la ieşirea în larg, briza se întări iar Struan fu nevoit s-o părăsească pe May-may în cabina cea mare, şi ieşi pe punte. Orlov scruta cerul. Era senin, fără un nor până la orizont, dar undeva, departe, câţiva cumuluşi se adunau grămadă.

— Nu din partea aia e primejdie, spuse el.

— Nici dintr-acolo, adăugă Struan arătând către larg.

Porni cu paşi mari de-a lungul punţii, apoi se săltă în arborada catargului prova. Porni să urce cu uşurinţă, vântul trăgea de el în chip plăcut, şi nu se opri decât atunci când ajunse să se sprijine de fungile zburătorului, în vârful trinchetului. Cercetă marea şi cerul cu atenţie, căutând semnele vreunei vântoase sau furtuni care s-ar fi putut să pândească de undeva, sau vreun recif ascuns, sau vreun banc de nisip netrecut pe hartă. Dar, până la orizont, nu se zăreau niciun fel de semne de primejdie. O vreme se lăsă în voia acelor clipe, bucurându-se de senzaţia vitezei, de vânt, de nemărginire, binecuvântându-şi *joss*-ul care l-a călăuzit în viaţă, care i-a dăruit-o pe May-may. Acum ea arăta mult mai bine, deşi era încă slăbită, dar întremată în comparaţie cu ziua de dinainte.

Cercetă arborada cât putea cuprinde din acel punct, căutând să găsească locuri slăbite, stricăciuni, după care coborî şi se întoarse pe dunetă. Peste un ceas, vântul se întări şi mai mult, cliperul se bandă şi mai mult, stropii împroşcaţi de valuri ajungând până la velele de jos.

— Dacă ajung în seara asta în port sunt fericit! spuse Orlov cam neliniştit.

— Mda. Şi tu simţi ceva în aer?

— Nu simt nimic. Decât că am să fiu fericit dacă mă prinde noaptea într-un port. Orlov trimise un scuipat în partea de sub vânt, şi-şi trecu îmbucătura de tutun dintr-o parte în cealaltă a gurii. Marea-i în regulă, vântu-i în regulă, ceru-i senin… da, chiar şi aşa, pe undeva şi-a vârât dracul coada şi coace ceva.

— Prin apele astea totdeauna coace câte ceva.

— Cu îngăduinţa dumneavoastră eu am să mai terţarolez velele şi pun dinainte un om cu sonda de plumb să strige adâncimile. S-ar putea să fie pe undeva, prin faţă doar vreun banc, sau vreo împuţită de stâncă gata să-ţi spintece pântecul navei.

Orlov se cutremură şi-şi strânse pe el mai bine jacheta marinărească, deşi era cald şi bătea un vânt plăcut.

— În regulă.

Cel cu sonda apăru la prova de îndată, măsurând adâncimile, marinarii se căţărară în arboradă şi fu redusă presiunea vântului pe velele cliperului *China Cloud.* După-amiază, târziu, nava intra teafără pe gâtuitura canalului de vest. Hong Kong-ul era în babord, continentul în tribord. Fusese o călătorie perfectă, fără niciun incident.

— Poate că am mai îmbătrânit şi noi, asta-i, îi spuse Struan râzând scurt.

— Cu cât eşti mai bătrân, cu atât mai mult vrea marea să te soarbă în adânc, îi replică Orlov fără răutate, uitându-se la faţa oceanului ce se întindea în urmă. Dacă nu m-aş poticni de nava mea cea frumoasă, astăzi m-aş debarca.

Struan se îndreptă spre timonă.

— Timonierule, te înlocuiesc eu o vreme. Du-te la prova.

— ’Ţeles, sir!

Şi marinarul se îndepărtă, lăsându-i singuri pe dunetă.

— De ce? îl întrebă Struan pe Orlov.

— Simt marea cum nu mă slăbeşte din ochi. Ea totdeauna îl urmăreşte pe marinar, îl încearcă. Dar vine şi o vreme când îl urmăreşte şi în alt chip – geloasă, da, ca o femeie geloasă. Şi la fel de primejdioasă! Orlov scuipă zeama de tutun şi bucata de tutun peste bord, îşi clăti gura cu ceai rece din punga de pânză de lângă habitaclu. Până acum n-am mai făcut-o niciodată pe preotul şi nici n-am mai cununat pe nimeni. Ochi Verzi, a fost… a fost al naibii de ciudat să mă uit la cei doi, atât de tineri, atât de dornici să se vadă căsătoriţi şi atât de încrezători. Şi ascultându-l, auzeam ecoul glasului tău, cum se înfiora ca un păun: „Pe Dumnezeul meu, Orlov, o să ne cununi. Pe Dumnezeu. Eu sunt acum stăpân pe *China Cloud,* pe Dumnezeu. Doar cunoşti legea Tai-Panului, pe Dumnezeu.” Şi să mă vezi pe mine cum mă puneam curmeziş şi blestemam şi nu voiam deloc, numai ca să-i dau prilejul să simtă şi mai mare cinste pentru obrazul lui, ştiind în tot acest timp că cel care trăgea sforile păpuşilor era tot Ochi Verzi! Orlov chicoti şi se uită pieziş la Struan. Dar am jucat bine scena şi l-am lăsat ca până la urmă el să mă comande, aşa cum ai vrut tu de fapt. A fost, cum să zic, ca un fel de cadou de nuntă din partea mea pentru flăcăul ăla. Ţi-a spus ce târg am făcut?

— Nu!

— „Pentru Dumnezeu, cunună-ne, şi-ţi păstrezi nava. Dacă nu ne cununi, am să fac să nu mai ajungi să pui piciorul pe o navă, pe Dumnezeu!” relată Orlov şi zâmbi. I-aş fi căsătorit oricum.

— Mă gândeam şi eu să-ţi iau nava.

Lui Orlov îi dispăru zâmbetul de pe faţă.

— Cum?

— Mă gândesc să reorganizez compania, să pun întreaga flotă sub comanda unui singur om. Ţi-ar plăcea slujba asta?

— La ţărm?

— Bineînţeles că la ţărm. Se poate conduce o flotă întreagă de pe duneta unui singur cliper?

Orlov îşi strânse mâna pumn şi-l flutură în faţa lui Struan.

— Eşti un diavol ieşit din iad, direct! Mă ispiteşti oferindu-mi puteri ce întrec chiar visurile mele, pentru ca să-mi iei singura dragoste ce mi-a mai rămas pe pământ. Pe dunetă uit chiar şi eu ceea ce sunt – pe Dumnezeu! Doar ştii şi tu. Pe ţărm ce mai sunt, ei? Orlov, crăcănatul de cocoşat!

— Ai putea fi Orlov crăcănatul, tai-pan al flotei celei mai nobile din lume. Eu aş zice că asta-i meserie pentru un bărbat adevărat! şi privirile lui Struan nu se dezlipiră de pe chipul piticului.

Orlov se răsuci pe călcâie şi se duse la balustrada din vânt, de unde dădu drumul unui torent furios de murdării şi blesteme în norvegiană şi rusă care nu se termină minute întregi. Apoi se întoarse înapoi cu paşi mari şi apăsaţi.

— Şi când va fi asta?

— La sfârşitul anului. Poate ceva mai târziu.

— Şi cu călătoria mea în nord cum rămâne? După blănuri, ei? De ea ai uitat?

— Vrei s-o anulezi?

— Cine-ţi dă ţie dreptul să te joci cu toată lumea de parcă ar fi doar nişte păpuşi? Ei?

— Timonier! Vino pe dunetă!

Struan îl lăsă iar pe timonier la cârma navei când *China Cloud* ţâşni din canal, ieşind în apele calme ale portului. La o milă mai în faţă se vedea Peninsula Kowloon înaintând spre larg. Şi de-o parte şi de cealaltă a navei, pământurile care se vedeau erau golaşe, arse de soare, şi rămaseră curând în urmă. În babord, la vreo milă şi ceva se zărea promontoriul stâncos al insulei ce fusese denumit Promontoriul de Nord. Dincolo de acest promontoriu, urma Happy Valley ce nu se zărea din punctul unde se aflau acum, apoi Promontoriul Glessing, şi acea redusă parte de acvatoriu ce fusese folosită până acum.

— Nord prin nord-vest, ordonă Struan.

— Nord prin nord-vest, sir! răspunse ca un ecou timonierul.

— Ţine drept aşa! spuse Struan şi apoi se uită înapoi peste umăr la Orlov. Ei?

— N-am de ales. Eu ştiu când eşti hotărât în mintea ta. Eşti în stare să mă debarci fără să te mai gândeşti a doua oară. Dar am şi eu nişte condiţii.

— Care?

— Prima, vreau *China Cloud.* Pentru şase luni. Vreau să fac o călătorie până în ţară. Pentru ultima dată.

Şi nevasta şi băieţii ori vin cu tine, ori rămân acolo, îşi spuse Orlov. Mai degrabă o să rămână şi o să te scuipe în ochi şi o să te blesteme să ajungi în iad, şi aşa o să prăduieşti şase luni din viaţa unei nave.

— De acord. De îndată ce am alt cliper aici la îndemână, *China Cloud* îţi aparţine. O să aduci o încărcătură de blănuri. Al doilea.

— Al doilea. Ochi Verzi, să se respecte legea ta: când eşti la bord tu eşti căpitan. Dar de data asta legea-i pentru mine!

— De acord!

— Nu mai există alta.

— Dar n-am vorbit nimic de bani.

— Dar-ar frenţia-n bani! Am să fiu tai-pan al flotei Nobilei Case. Ce-şi poate dori un bărbat mai mult?

Struan cunoştea răspunsul. May-may. Dar nu spuse nimic. Îşi strânseră mâna drept încheiere a înţelegerii, iar când nava ajunse la un sfert de milă în largul Peninsulei Kowloon, Struan ordonă schimbarea de drum spre sud-vest prin sud şi se îndreptă spre portul propriu-zis.

— Tot echipajul pe punte! Treceţi în prova! Căpitane, preia comanda! Te opreşti lângă *Resting Cloud.* Întâi sunt transbordaţi pasagerii. Apoi te îndrepţi spre locul de ancorare pentru furtună!

— Mulţumesc, căpitane, mârâi Orlov. Ce bine-i să fii în port, pe Dumnezeul meu!

Struan cercetă ţărmul prin binoclu. Acum putea vedea până în adâncul zonei de la Happy Valley: clădiri abandonate, nicio mişcare. Deplasă încet binoclul şi-l reglă ca să vadă mai bine, şi se văzură distinct terenurile de construcţie ale noului oraş Queen's Town, de dincolo de Promontoriul Glessing. Schelele noii sale factorii imense erau de pe acum ridicate şi vedea culii mişunând ca furnicile, transportând, construind, săpând. Schele erau ridicate şi pe colină, unde poruncise să se ridice Casa cea Mare. Vedea de aici chiar şi tăietura subţire a drumului care şerpuia spre vârful colinei.

Tai Ping Shan crescuse apreciabil. Acolo unde mai înainte erau doar câteva sute de sampane brăzdând apele încoace şi-ncolo între insulă şi continent, acum erau o mie. La ancoră stăteau legănându-se mai multe nave de transport, mai multe nave comerciale. De-a lungul panglicii Drumului Reginei în apropierea ţărmului se ridicaseră case, cocioabe şi tot felul de şandramale temporare. Toată plaja pulsa de viaţă. *China Cloud* salută nava amiral de îndată ce depăşi promontoriul, iar de acolo i se răspunse cu o lovitură de tun.

— Mesaj de pe nava amiral, sir! strigă omul de veghe.

Struan şi Orlov îşi îndreptară binoclurile într-acolo şi din semnalizarea pavilioanelor citiră: „Căpitanul e chemat să se prezinte la bord de îndată”.

— Să venim cu nava lângă ei? întrebă Orlov.

— Nu. Când ajungem la două lungimi de lanţ, laşi barca la apă. Răspunzi personal ca pasagerii mei să ajungă la bordul lui *Resting Cloud* teferi şi nevătămaţi. Fără ca să-şi bage nasul cineva pe acolo.

— Lasă-mă pe mine…

Struan coborî sub punte şi-i spuse lui May-may că avea să revină curând şi să se pregătească şi ea

şi Ah Sam şi Yin-hsi să treacă pe cealaltă navă. Orlov începu să fulgere cu privirea de jur împrejurul navei. O slujbă la ţărm, da? Ei bine, am să văd eu. Mai e mult de mers până atunci, îşi spuse el. Naiba să-l ia! Da, dar aş fi în stare să mă iau de piept cu dracul în persoană pentru Ochi Verzi, plodul lui Odin. Are nevoie de un bărbat ca mine! Dar şi de data asta are dreptate. Asta-i treabă de bărbat adevărat! Gândul ăsta îl încălzi foarte tare.

— Mai vioi! urlă el la echipaj, ştiind bine că asupra lor se îndreptau acum o mulţime de ocheane.

Păstră toate velele ridicate şi se îndreptă, despicând în viteză valurile, spre nava amiral. Inima lui cânta o dată cu vuietul arboradei şi, în ultima secundă, urlă:

— Cârma banda!

Nava se răsuci şi rămase neclintită ca un copoi dinaintea unui stol de prepeliţe. Cuterul fu lăsat la apă, Struan coborî pe frânghiile de abordaj, cuterul se desprinse de navă şi *China Cloud* se lăsă câteva puncte sub vânt şi se lipi perfect de *Resting Cloud.*

— Tot echipajul sub punte! porunci Orlov. Domnule Cudahy, să nu mai văd pe nimeni pe punţi. Nici la noi, nici pe cealaltă navă. Avem de transbordat o încărcătură pe care nu-i cazul să o cântărească nimeni, Dumnezeule Cristoase!

Struan deschise uşa cabinei principale de pe nava amiral.

— Dumnezeule Doamne, iată-te, Dirk! Suntem cu toţii ruinaţi, spuse Longstaff agitat, îndreptându-se spre el şi vânturând o copie din *Oriental Times* pe dinaintea nasului său. Ai văzut chestia asta? Ruinaţi! Ruinaţi!

Struan luă ziarul. Titlul editorialului de pagină interioară îţi scotea ochii: SECRETARUL AFACERILOR EXTERNE ÎI REPUDIAZĂ PE NEGUSTORII CU CHINA.

— Nu se poate, Will, spuse el.

— Pe ce-am mai sfânt, cum de îndrăzneşte tipul să facă un gest atât de idiot, ce? Nebunul dracului! Şi noi ce facem?

— Will, îngăduie-mi să citesc şi eu. După aia am să văd despre ce e vorba.

— Idiotul de Cunnington a respins tratatul nostru. Despre asta-i vorba. Iar eu sunt destituit, înlocuit! Eu! Cum de îndrăzneşte?

Struan ridică din sprâncene şi scoase un şuierat de uimire.

— Tu încă n-ai fost informat oficial prin vreo depeşă?

— Bineînţeles că nu! Cine naiba mai stă să informeze şi un plenipotenţiar, ce?

— Poate că e o alarmă falsă.

— Individul ăla de Skinner jură că e adevărat. Ar face bine să fie aşa pentru că altfel îl jupoi pentru calomnie. Cristoase!

— Şi când a ajuns vestea aici, Will?

— Ieri. Cum naiba de împuţitul ăla de papagal şi-a pus mâinile lui dolofane şi murdare pe un mesaj secret pe care eu încă nu l-am primit? Ar merita să fie bătut cu biciul! Îşi turnă alt pahar cu porto, îl dădu pe gât şi-şi mai turnă unul. Azi noapte n-am închis ochii o clipă, îngrijorat de moarte în privinţa viitorului nostru în Asia. Ia citeşte. Bată-l Dumnezeu să-l bată de Cunnington!

Struan începu să citească şi descoperi că până şi el parcă lua foc. Cu toate că articolul în esenţă prezenta doar faptele în mare şi reda cuvânt cu cuvânt aproape scrisoarea pe care Crosse i-o scrisese, editorialul lui Skinner sugera că Cunnington, faimos pentru modul tiranic în care se îndeletnicea cu afacerile externe, nu numai că repudiase în totalitate tratatul, dar pe deasupra şi toată experienţa comunităţii de negustori, a marinei regale şi a armatei de uscat: „Lordul Cunnington, care n-a trecut niciodată la est de Canalul de Suez, se arată a fi un expert în privinţa

importanţei Hong Kong-ului. Mai mult ca sigur, habar nu are dacă Hong Kong-ul e la nord sau la sud de Macao, la est sau la vest de Pekin. Şi atunci de unde îndrăzneala de a sugera că amiralul nostru e un fanfaron care habar nu are o iotă despre marinărie şi despre valoarea istorică a celui mai mare port al nostru din Asia? Unde am fi noi acum dacă n-am avea Marina Regală? Sau fără Armata de Uscat, care e la fel de minimalizată, ba nu, insultată, printr-o prostească interpretare a intereselor noastre? Dacă n-ar fi Hong Kong-ul, unde şi-ar mai găsi soldaţii noştri un refugiu, sau navele noastre adăpost? Şi cum îndrăzneşte acest om, care a ocupat acel post prea îndelungă vreme, să spună că încercaţii noştri negustori, care, pe bună dreptate, şi-au investit şi viitorul şi toată averea în Hong Kong, sunt nişte nebuni? Şi de unde îndrăzneala asta de a sugera că cei ce şi-au petrecut o viaţă întreagă în China pentru gloria Angliei habar nu au de problemele chinezeşti, nici de valoarea imensă a unui port liber, a unui centru comercial, a unei insule fortificate…" Şi articolul zugrăvea insula şi importanţa ei, arătând cum, cu riscuri mari pentru ei, negustorii au ridicat Happy Valley, şi când au fost nevoiţi să părăsească oraşul, fără să se descurajeze, au început să clădească un altul, pentru gloria Marii Britanii. În fine, o capodoperă de manipulare a informaţiei. Struan îşi ascunse încântarea. Ştia că dacă până şi el, care făcuse să transpire aceste veşti, putea fi răscolit de editorial, atunci ceilalţi trebuiau să fie stârniţi rău de tot.

— Sunt cutremurat! Cum de-a îndrăznit! Cunnington ar trebui pus sub acuzare!

— Exact ce gândeam şi eu! Longstaff îşi goli paharul şi-l trânti de masă. Ei bine, şi eu sunt destituit! După toată munca, sudoarea mea, după atâtea tratative şi război, şi asta numai pentru că maniacul acela de maimuţoi tiranic îşi închipuie că el e buricul pământului!

— Will, fir-ar afurisit să fie, de data asta nu scapă! Trebuie să facem ceva cu individul! Nu scapă el de data asta.

— Ba da, Cristoase Dumnezeule! Longstaff se ridică în picioare şi porni să bată cabina în lung şi-n lat, iar Struan simţi o umbră de milă pentru el. Şi acum ce-o să se întâmple? Cariera mea e terminată… suntem ruinaţi cu toţii.

— Will, ce-ai făcut în direcţia asta?

— Nimic! Longstaff se uită furios afară, pe fereastra cabinei. Insula asta blestemată e cauza nenorocirilor mele. Stânca asta ieşită din iad m-a distrus. Ne-a distrus pe toţi. Se aşeză mohorât pe scaun. Ieri mai-mai să izbucnească o revoltă. O delegaţie de negustori a venit aici şi mi-a cerut să refuz să plec. O altă delegaţie, condusă de Brock, mi-a cerut să plec din Asia de îndată, cu toată flota, să mă prezint la Londra şi să cer punerea sub acuzare a lui Cunnington şi, dacă e necesar, să declar blocada portului Londrei! Se aşeză cu bărbia în palme. Ei, e vina mea. Ar fi trebuit să urmez toate instrucţiunile literă cu literă. Dar n-ar fi fost bine. Eu nu sunt un cuceritor ahtiat de putere, dornic să pună mâna pe noi teritorii. La naiba cu toate! Ridică privirea şi chipul i se schimonosi de umilinţă. Amiralul şi generalul sunt încântaţi, bineînţeles. Bei ceva?

— Mulţumesc! Struan îşi turnă un pahar de brandy. Will, nu e totul pierdut. Ba din contra. Odată ajuns în ţară, îţi poţi pune la treabă toată trecerea de care te bucuri.

— Cum?

— Tot ce-ai făcut aici e bine. Vei avea ocazia să-l convingi şi pe Cunnington dacă va mai deţine postul. Când veţi fi faţă în faţă, vei avea o poziţie foarte puternică. Ai de partea ta dreptatea. Cu siguranţă.

— L-ai întâlnit vreodată pe Cunnington? îl întrebă amărât Longstaff. Cu monstrul ăla nu poţi discuta.

— De acord. Dar mai am şi eu câţiva prieteni. Să zicem că ai dovada că tu ai avut dreptate şi el a greşit. Ei?

Lui Longstaff îi luciră ochii. Dacă Struan nu-i îngrijorat de veştile cutremurătoare pe care i le dăduse, atunci înseamnă că nu e totul pierdut.

— Ce fel de dovadă, dragul meu prieten? întrebă el.

Struan gustă băutura, desfătându-se.

— Diplomaţii rămân, guvernele trec. Înainte de a ajunge tu în ţară Peel va fi prim-ministru.

— Imposibil!

— Ba-i posibil. Să zicem că duci cu tine nişte informaţii de cea mai mare importanţă, care dovedesc că Cunnington e un idiot. Cum te vor primi Peel şi conservatorii?

— Minunat! P'onoarea mea! Ce fel de informaţii, prietenul meu Dirk?

Afară la uşă se stârni zarvă, Brock dădu buzna înăuntru, santinela, cu o mutră nenorocită, încercând zadarnic să-l oprească. Într-o clipire, Struan fu în picioare, gata să scoată cuţitul. Faţa lui Brock părea să radieze ură.

— Îs cununaţi?

— Da.

— Gorth îi mort?

— Da.

— Când o să vină *White Witch?*

— Cred că înainte de lăsarea serii. Se pregătea de plecare pentru jumătatea dimineţii.

— Întâi şed de vorbă cu Liza. Apoi cu ăia doi. Şi dup-aia, Cristoase Dumnezeule, vorbesc io şi cu tine.

Şi ieşi ca o furtună din încăpere.

— Ticălos prost crescut! pufni Longstaff. Măcar să fi bătut la uşă.

Struan se relaxă aşa cum se întinde o pisică după ce trece pericolul, cu muşchii destinşi uşor, dar gata să se încordeze iar, la cea mai mică

amenințare, ochii însă atenţi mai departe, aţintiţi în partea de unde poate să se ivească pericolul.

— Will, din partea lui Cunnington nu ai a te teme. E terminat.

— Dirk, bun înţeles c-aşa-i. Călătorie sprâncenată! Se uită spre uşă, îşi aminti de rivalitatea şi confruntarea dintre campionii marinei şi armatei, şi aprecie că lupta dintre Dirk şi Brock va fi la fel de parşivă. Ce-i în mintea lui Brock, ei? Are de gând să te provoace la duel? Am auzit şi noi, bun înţeles, de frecuşurile tale cu Gorth. Veştile proaste au darul de a circula foarte iute, aşa-i? Groaznică treabă. Mare şi afurisit noroc că a fost omorât de alţii.

— Mda, mârâi Struan.

Acum că primejdia trecuse, se simţi deodată sleit şi îngreţoşat.

— Ce i-a apucat pe idioţii ăia necopţi să fugă să se căsătorească? Era la mintea cocoşului că Brock o să turbeze. Tâmpită treabă.

— Deloc tâmpită, Will. Cel mai bun lucru pe care-l puteau face.

— Bun înţeles, dacă zici tu aşa.

Şi Longstaff se întrebă dacă erau adevărate zvonurile că Tai-Panul într-adins a grăbit căsătoria şi duelul. Tai-Panul era mult prea deştept ca să nu pună la cale una ca asta, îşi spuse el. Deci Tai-Pan contra Brock.

— Ce ziceai de Peel, Dirk?

— Will, tu eşti diplomat de carieră. Diplomaţii nu trebuie să se implice în anumite legături de partid. Cel puţin ar trebui să se bucure de bunăvoinţa tuturor partidelor.

— Exact ce gândesc eu, şi Longstaff făcu deodată ochii mari. Vrei să spui că aş putea deveni conservator şi… să-l susţin pe Peel?

— Susţine-i pe whigi şi pe conservatori în aceeaşi măsură. Hong Kong-ul e ceea ce-i trebuie Angliei. Will, tu eşti Hong Kong-ul. Poate că ăsta – şi Struan vântură ziarul – e un imens noroc

pentru tine. Dovedeşte nu numai că Lord Cunnington e un nebun, dar e şi gură spartă. E tare ciudat să ajungi să citeşti un document secret tocmai într-un jurnal.

Apoi îi povesti despre caseta cu documente, dar numai atât cât era nevoie să-l zăpăcească pe Longstaff.

— Doamne Dumnezeule mare! Dacă, aşa cum spunea Tai-Panul, exista o copie a adevăratului raport secret cu hărţi ale frontierelor dintre Rusia şi China, şi a restului interiorului ţării, atunci binecuvântat fie sufletul meu, astea sunt ca un paşaport pentru funcţia de ambasador şi pasul spre a deveni lord. De unde le-ai găsit?

— Dintr-o sursă demnă de toată încrederea. Struan se ridică în picioare. Înainte de a pleca spre ţară am să-ţi dau documentele în mână. Foloseşte-le aşa cum crezi de cuviinţă. Ele vor dovedi fără nicio îndoială că ai avut dreptate, iar Cunnington nu, în afară de celelalte implicaţii.

— Dirk, iei masa cu mine în seara asta? Longstaff se simţea minunat, cum nu se mai simţise de ani de zile. Putem să mai sporovăim şi noi despre vremurile de odinioară.

— Dacă eşti bun să mă ierţi, nu pot în seara asta. Mâine?

— Minunat. Mulţumesc. Şi sunt atât de bucuros că se răzbună dreptatea noastră.

— În fine, o ultimă problemă căreia trebuie să i se acorde atenţie de îndată. Triazii.

— Cum?

— Gorth Brock a fost ucis de triazii din Hong Kong. Din Tai Ping Shan.

— P'onoarea mea, de ce?

— Nu ştiu.

Struan îi povesti ce-i spusese ofiţerul portughez despre triazi. Şi despre Gordon Chen. Ştia că trebuia să-i ofere lui Longstaff şi informaţia asta, altfel ar fi părut că încerca să-şi protejeze fiul atunci când ar fi ieşit la iveală în mod oficial

adevărul ăsta. Dacă Gordon Chen era amestecat cu ei, asta avea să-l măture cu totul. Dacă nu, atunci n-ar fi avut nimic de suferit.

— Caraghioşenia naibii, spuse Longstaff izbucnind în râs. Afurisită poveste.

— Mda. Răspândită de duşmanii mei, fără îndoială. Dar dă un decret cu privire la triazi şi ordonă-i maiorului Trent să-i zdrobească. Altfel ne trezim cu toţi mandarinii pe cap.

— Bună idee. Excelentă, pe Zeus! Am să-l trimit pe Horatio…, fir-ar să fie, i-am dat învoire pe două săptămâni să plece la Macao. Pot să-l iau pe Mauss de la tine?

— Bineînţeles. Îl trimit eu la tine.

După ce plecă Struan, Longstaff se aşeză încântat la birou.

— Dragul meu Sir William, se adresă el propriului pahar. Mă simt chiar minunat. Dacă se va afla adevărul, sunt al naibii de bucuros să scap de insula asta împuţită. Şi nu mă sinchisesc nici cât negrul sub unghie ce-o să se întâmple cu insula asta, cu… cu negustorii, cu chinezii sau frenţiţii ăia de triazi! Se duse la fereastră şi începu să chicotească. O să vedem noi ce conţine caseta aia. Şi când o să ajungem în Anglia o să hotărâm. Dacă a ieşit din joc Cunnington, atunci, putem susţine Hong Kong-ul fără primejdii. Dacă mai e la post tot Cunnington, pot să fiu de acord cu el că are dreptate şi să las insula asta să se ducă la fund. Pentru că voi avea documentele, cheia ce duce la dormitorul oricărui secretar pentru afacerile externe, şi pe deasupra şi o groază de ceai! Izbucni în hohote de râs: cu câteva zile înainte sosise un emisar din partea lui Ching-so ca să-i spună că seminţele cerute de Horatio vor fi încărcate pe navă în două săptămâni. Excelenţa Voastră, aş zice că aţi avut o zi fructuoasă!

Când ajunse pe *Resting Cloud,* Struan o găsi pe May-may deja în pat, în apartamentul ei, arătând

întremată şi foarte bine.

— Sunt gingaş de fericită că-s din nou acasă, Tai-Pan. Uite, bătrâna ta mamă ascultă ca un marinar sadea. Am băut două căni de cinchona şi m-am pregătit să mai beau încă trei.

— Hm? făcu el, trezindu-i-se bănuieli.

— Păi, sigur că da! Şi nu te mai uita aşa. Vorbesc adevărul adevărat. Sunt eu o curvă Hoklo? Un cerşetor de câine? Mint eu de la obraz? Promisiunea-i promisiune şi eu nu uit. Bineînţeles, adăugă ea blând, acum beau zeamă de asta de bălegar cu suc de mango la care s-ar gândi orice femeie fuga-fuga, dar nu nişte bărbaţi, ah dragă, nu, e prea simplu! şi-şi aruncă pe spate capul cu vechiul ei gest imperios. Ei, bărbaţii!

Struan îşi ascunse zâmbetul şi bucuria de a o vedea că începea să semene tot mai mult cu cea de pe vremuri.

— Acum rămâi în pat, eu mă întorc mai târziu.

— Ha! Am călcat eu vreodată făgăduiala? Ce-s eu, o căcărează de ţestoasă? îi întinse mâna ca o împărătească. Tai-Pan!

El îi sărută galant mâna, ea izbucni în hohote de râs şi-l luă în braţe.

— Hai, ia-o din loc, fiule, şi să nu te prind prin bordeluri murdare.

Struan se duse în cabina lui. Deschise safeul şi scoase un rând de copii din cele două pe care le făcuse cu toată meticulozitatea după documentele şi hărţile din casetă. Le puse în buzunar, laolaltă cu săculeţul în care mai erau nişte resturi de scoarţă de cinchona. Se urcă din nou în barca lui.

— *Boston Princess!* porunci el, numind nava depozit a firmei Cooper-Tillman.

Soarele părea că se leagănă deasupra orizontului, dar lucea şters, de parcă un văl ar fi acoperit cerurile.

— Nostromule, ce zici de vremea asta?

— Nu ştiu, sir. Am mai văzut io din asta în Mările Sudului, 'nainte de vreme frumoasă, da' şi

de vreme păcătoasă. Dacă şi luna are cerc în juru' ei la noapte, poa' c-o s-avem niscaiva ploaie.

Sau şi mai rău, adăugă Struan. Se ridică în picioare şi se uită spre canalul de vest. Nu se vedea nici urmă de *White Witch.* Ei, îşi spuse el poate că au rămas în larg şi or să intre în port o dată cu zorile, mâine. Tyler, deocamdată nu mă gândesc la asta. Cuterul se lipi de *Boston Princess,* o navă comercială cu trei punţi, imensă, care stătea permanent la ancoră. Struan urcă în fugă scara de acces.

— Cer permisiunea de a urca la bord, îi spuse el ofiţerului american de vardie. Poate că domnul Cooper poate să mă primească. E urgent.

— Un minut, domnule Struan.

Ofiţerul coborî sub punte. Struan îşi aprinse un trabuc şi aruncă chibritul peste bord. *China Cloud,* se îndepărta spre locul ei de ancoraj, la apă adâncă, în dreptul coastei de la Happy Valley.

— Hello, Tai-Pan, îl salută Jeff Cooper, venind grăbit pe punte. Bănuiesc că ai auzit ce-a făcut tâmpitul ăla de pui de căţea, Cunnington! Ne-a părut groaznic de rău când am auzit de duel şi de toate celelalte. Chiar au fugit să se căsătorească cei doi zăpăciţi?

— Da. Ce face Wilf?

— A murit.

— Fir-ar să fie! Când a murit?

— Acum trei zile.

— Să mergem în cabină, ce zici?

— În regulă. Ce-i cu povestea asta că Longstaff e demis, iar tratatul respins?

— Nu înseamnă nimic. Doar o idioată stângăcie politică. Sunt sigur că greşeala va fi îndreptată.

Cooper o luă înainte să-i arate drumul spre cabină. Cabina principală era deosebit de luxoasă.

— Brandy?

— Mulţumesc! Struan luă paharul. Sănătate!

— Sănătate!

Struan deschise săculeţul şi scoase de acolo nişte cinchona.

— Jeff, vezi ce-i aici? E o scoarţă de copac. Scoarţă de cinchona. Uneori numită şi Scoarţa Iezuiţilor. Faci un ceai din scoarţa asta şi-ţi vindecă malaria.

— Eşti sigur?

— Da. Mi-a vindecat iubita. Treaba asta rămâne numai între noi. Sigur e că vindecă malaria.

Cooper luă o bucăţică de scoarţă, cu degetele tremurând.

— Cristoase Dumnezeule! Îţi dai seama ce-ai făcut? Îţi dai seama ce spui?

— Da. Malaria e peste tot în toată lumea. Aveţi malarie şi în Statele Unite, peste tot în Florida, în colonia Louisiana. Ştiu care-i leacul şi cum se poate face rost de scoarţă. Ce-ţi spune ţie chestia asta?

— Un enorm serviciu făcut omenirii, o avere pentru cel care pune primul mâna pe leacul ăsta.

— Da, flăcăule. Îţi propun să fim tovarăşi la afacerea asta. Struan puse restul de scoarţă din nou în punguliţă, întristat dintr-o dată. Ironie, nu-i aşa? Cu câteva săptămâni în urmă ar fi putut să-i salveze pe Robb şi micuţa Karen. Pe toţi ceilalţi, chiar şi pe Wilf, deşi pe el l-am cam dispreţuit.

— S-a chinuit rău când a murit, spuse Cooper.

— Îmi pare rău. Struan gustă băutura. Propunerea mea e simplă. Formăm o nouă companie specializată în exploatarea acestei scoarţe. Punem amândoi părţi egale de capital. Patru directori: tu şi cel numit de tine, eu şi Culum. Tu conduci compania. Eu îţi furnizez de unde se obţine scoarţa şi cum se procedează cu ea de îndată, iar tu te apuci de pus lucrurile la cale de mâine.

Cooper îi întinse mâna.

— S-a făcut!

Struan îi relată de unde obţinuse scoarţa şi de la cine, despre nava pe care o închiriase şi urma ca a

doua zi să plece din Macao îndreptându-se spre Peru.

— Episcopul a trimis vorbă că părintele Sebastian merge şi el cu nava asta. Propun să dublăm mijloacele de procurare şi să nu riscăm. Companiei i se va restitui costul navei, iar noi trimitem o altă navă, dar direct din America. Angajăm doi doctori şi doi oameni de afaceri care să meargă cu nava asta şi să afle tot ce se poate afla despre cinchona. În ziua în care pleacă nava americană, lansăm în Statele Unite vestea prin mijlocitorii tăi… Vom fi cu un pas înaintea competitorilor celorlalţi şi acoperim în felul ăsta şi înţelegerea mea cu episcopul. Şi lansăm în acelaşi timp vestea şi aici, pentru a înlătura blestemul de la Happy Valley. Şi, îndată ce vom putea, vom face acelaşi lucru şi în Europa. La vremea când se vor întoarce navele noastre, medicii din toată lumea vor urla după cinchona. Navele mele vor transporta leacul în Imperiul Britanic, tu te ocupi de continentul american, iar restul lumii îl împărţim. În sudul Italiei, putem vinde cu tonele.

— Cine mai ştie de asta?

— Numai tu. Astăzi. Dacă reuşesc să-l găsesc, îi vând povestea şi lui Skinner. Şi cu asta am terminat cu afacerile. Şi acum spune-mi ce face Shevaun.

— Şi bine şi rău. Se pare că s-a împăcat cu ideea că e logodită. Dar, indiferent cât de mult o iubesc eu, trebuie să recunosc că ea nu mă iubeşte.

— Vei răscumpăra acţiunile lui Tillman?

— Dacă Shevaun se căsătoreşte cu mine, nu. Dacă nu e de acord, ei bine, ar fi o afacere tare proastă să n-o fac. Acum, că Wilf e mort, trebuie să-mi găsesc alt partener. Asta înseamnă că va trebui să-i ofer şi acestuia un stoc de acţiuni… doar ştii foarte bine cum stau lucrurile astea.

— Da. Şi ce mai face Sergheiev?

— E încă aici. Şoldul nu-l mai deranjează atât de mult. Ne vedem destul de des. Luăm cina

împreună de două, trei ori pe săptămână. Cooper zâmbi trist. E foarte ataşat de Shevaun, iar ea pare să ţină la el. Chiar acum e pe nava lui în vizită.

Struan îşi frecă gânditor bărbia.

— Ei, atunci mai am o afacere pentru tine. Mai periculoasă decât cinchona.

— Care?

— Pentru un an de zile, trimite-o în ţară pe Shevaun. Las-o să gândească şi ea cu capul ei, doar e o fată bine crescută. Dacă după un an mai doreşte să se întoarcă înapoi, te vei căsători cu ea şi veţi fi fericiţi. Dacă se hotărăşte să nu se căsătorească cu tine, atunci îi redai libertatea. În orice situaţie spune-i că-i vei plăti mai departe partea tatălui ei atât cât va trăi el. Fraţii ei n-au decât să se spânzure. Nu uita, nouă ne pot folosi imens legăturile senatorului Tillman chiar şi pentru afacerile noastre cu cinchona. Banii pe care ai să-i dai lui vor fi compensaţi cu vârf în felul ăsta.

Cooper se duse până la birou ca să-şi ia un trabuc şi să mai câştige timp. De ce făcea Tai-Panul propunerea asta? Voia să o cucerească pe Shevaun pentru sine? Nu, n-avea niciun rost să o ia pe căi atât de ocolite. Dacă-i făcea cu degetul, Shevaun venea în fugă.

— Tai-Pan, trebuie să mă mai gândesc la asta, îi spuse el. Un trabuc?

— Nu, mulţumesc. Şi în vreme ce te gândeşti la asta mai adaugă un factor de risc. Roagă-l pe Sergheiev să-i facă invitaţia de a o conduce cu nava lui până în ţară, însoţită de bona ei.

— Ai înnebunit!

— Nu, flăcăule, spuse Struan şi scoase la iveală documentele, legate frumos cu panglică verde. Citeşte!

Cooper luă documentele.

— Ce-i aici?

— Citeşte. Citeşte pe îndelete.

Cooper se aşeză la birou şi desfăcu panglica. Ei bine, îşi spuse Struan, afacerea cu cinchona e

lansată. Acum ce facem cu Culum? Poate că flăcăul are dreptate: îi trebuie un partener. Răspunsul e Jeff. Firma Struan-Cooper-Tillman. Sau cel puţin Struan-Cooper. De-acum putem să uităm de Tillman. Şi de ce nu? Pentru Jeff asta înseamnă un imens avantaj. Avem un avantaj imens şi cu continentul american. Jeff e priceput şi dur. Gândeşte-te cu grijă la asta. E o soluţie bună. Longstaff? De Longstaff trebuie să avem grijă aşa cum am făcut-o întotdeauna. De îndată ce nu mai e sub ochii tăi, o să facă ce-i spune următorul individ cu suficientă tărie de caracter. Cum rămâne cu Skinner? Până acum s-a descurcat bine. Blore? Trebuie să-l mai verificăm. Şi Mauss. Ce mai rămâne? Plecarea în ţară şi May-may. Poate că Orlov a avut dreptate. Poate că ceea ce ai simţit a fost doar privirea cu care te urmărea marea, şi pentru cât ai investit ai dus-o bine pe mare. Şi nu glumi cu simţămintele astea.

Şi, implacabil, gândul i se întoarse la Brock. Da. Mai trebuie o crimă. Liza avea dreptate. Când se pornesc, şirul lor nu se mai opreşte. Sau se va încheia o dată cu sfârşitul vostru al amândurora.

— Cât de adevărate sunt documentele astea? Cooper terminase de cercetat dosarul.

— Sursa s-ar putea numi „dincolo de orice îndoială”. Tu ce părere ai?

— Planu-i diabolic. Evident că Sergheiev e chiar omul, cu siguranţă unul din ei, trimişi să investigheze sfera de influenţă britanică în Asia şi să cerceteze care-s mijloacele de emigrare în Alaska rusă. Un moment Cooper rămase pe gânduri, apoi continuă. Ce-i de făcut? Să continuăm ideile dumitale – Shevaun. Sergheiev va fi cât se poate de încântat s-o însoţească până în America. Îl atrage spre ea fie în mod deliberat sau poate fără să-şi dea seama şi-l duce la Washington. Tatăl ei, care-i în mod evident cel mai nimerit să-i încredinţăm documentele, îi spune lui Sergheiev în patru ochi că Statele Unite sunt dezamăgite de

Rusia şi doreşte să-i vadă pe ruşi ieşiţi de pe continent. Despre doctrina Monroe şi toate celelalte. La asta te-ai gândit?

— Jeff, eşti băiat deştept.

— Informaţiile astea îl compromit pe lordul Cunnington făcându-l să arate ca un idiot.

— Exact.

— Şi demonstrează în mod absolut necesitatea păstrării şi importanţa vitală a Hong Kong-ului.

— Exact.

— Şi acum singurul lucru pe care trebuie să-l mai hotărâm e cum să facem să ajungă aceste informaţii imediat şi sigur în mâinile domnului senator. Cu treaba asta îi vor creşte imens acţiunile în cercurile politice, şi o să le folosească la justa lor valoare. Putem risca să o facem pe Shevaun părtaşă la toată intriga asta? Sau pur şi simplu să-i dăm o copie să o ducă tatălui ei?

— Eu nu aş lăsa-o să citească un rând din dosar şi nici nu i-aş spune o vorbă. La urma urmei e tot femeie. Iar femeile pot deveni imprevizibile. S-ar putea îndrăgosti de Sergheiev. Şi atunci va trimite la fund Statele Unite ale Americii pentru că logica femeii spune că ea trebuie să-şi apere bărbatul, indiferent de ce zestre are ea şi tot restul. Şi ar fi dezastruos dacă Sergheiev ar afla că noi ştim toate manevrele şi tot ce e în dosarul acela.

— Aş vrea să mă mai gândesc la toate astea, spuse Cooper, legă dosarul şi i-l înmână lui Struan. S-ar putea să sune cam pompos, dar ţara mea va trebui să-ţi rămână recunoscătoare.

— N-am nevoie de recunoştinţă, Jeff. Poate că toate astea să ne ajute dacă senatorul Tillman şi ceilalţi diplomaţi vor începe să ia peste picior felul idiot în care lordul Cunnington se preocupă de afacerile noastre din această zonă.

— Da. Socoteşte treaba ca şi făcută. Apropo, îmi datorezi douăzeci de guinee.

— Pentru ce?

— Nu-ţi mai aminteşti rămăşagul nostru? Cine anume e modelul nudului? În prima zi la Hong Kong? Din pariu făcea parte şi tabloul lui Aristotle cu cedarea insulei, nu-ţi mai aminteşti, Dirk?

— Da. Cine-i modelul? întrebă Struan.

Douăzeci de guinee nu e mare lucru în comparaţie cu onoarea unei doamne, se gândi el. Mda, dar fir-ar al naibii să fie, vreau tabloul ăla.

— Shevaun. Mi-a spus acum două zile, mi-a zis că o să pozeze pentru un astfel de tablou. În chip de ducesă de Alba.

— Şi ai să-i îngădui?

— Nu ştiu! Chipul lui Cooper se boţi într-un zâmbet palid şi pentru o clipă îşi pierdu aerul mohorât. Călătoria pe mare va împiedica povestea cu tabloul, aşa-i?

— Nu când e vorba de fata asta. Mâine îţi trimit punga cu bani la bord. Fiindcă mi-am adus aminte, cel care pierde îl pune pe Aristotle să-l picteze în tabloul cu insula pe câştigător. S-a făcut.

— Poate că vei primi totuşi tabloul. Cadou. Şi am să-l pun pe Aristotle să ne picteze pe amândoi în tablou, ce zici?

— Ei, mulţumesc. Totdeauna m-a atras tabloul acela.

Cooper făcu semn spre documente.

— Şi despre astea mai vorbim mâine. Mă gândesc la noapte şi am să văd dacă o trimit pe Shevaun.

Struan se gândi la ziua următoare. Îi întinse documentele lui Cooper.

— Pune-le în safeul tău. Pentru siguranţă.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc, Tai-Pan, pentru încrederea ta.

Struan se duse la ţărm, la biroul provizoriu pe care-l ridicase pe terenul lor de pe plajă. Vargas îl aştepta.

— Vargas, întâi spune toate veştile proaste.

— Senhor, avem un raport de la agenţii noştri din Calcutta. Se pare că *Grey Witch* e cu trei zile înaintea navei noastre *Blue Cloud,* după ultimele informaţii.

— Alta?

— Cheltuielile de construcţie sunt uriaşe, senhor. Iar după veştile din ziarul de ieri, ei, am oprit cu totul lucrările. Poate că ar trebui să reducem cu totul pierderile.

— Reia de îndată lucrul şi de mâine dublează numărul muncitorilor.

— Da, senhor. Veştile de pe piaţa Angliei sunt proaste. Piaţa e foarte nestabilă. Bugetul nu e echilibrat şi se aşteaptă tot felul de necazuri financiare.

— E normal. Nu mai ai niciun fel de dezastre deosebite de relatat?

— Nu, senhor. Bineînţeles s-au înmulţit de necrezut furturile, de când aţi plecat au fost şi nişte atacuri piratereşti, trei, şi vreo duzină de încercări. Au fost capturate două jonci de piraţi şi echipajele în întregime au fost spânzurate în public. În fiecare marţi, câte patruzeci, cincizeci de hoţi, tâlhari şi criminali sunt supuşi caznei bătutului cu biciul. Nu trece o noapte să nu fie jefuită o casă. Trist. Ah, fiindcă veni vorba, maiorul Trent a ordonat restricţii de circulaţie pentru toţi chinezii după apusul soarelui. Pare să fie singura cale de a-i mai stăpâni.

— Unde-i doamna Quance?

— Tot pe nava cea mică, senhor. Şi-a anulat plecarea spre Anglia, se pare că circulă un zvon că domnul Quance mai este încă în Hong Kong.

— Şi este?

— Senhor, nu mi-ar place să ştiu că l-am pierdut pe nemuritorul Quance.

— Domnul Blore ce-a mai făcut?

— Cheltuieşte banii de parcă bolovanii din Hong Kong ar fi din aur. Bineînţeles, nu e vorba de banii noştri, spuse Vargas încercând să-şi ascundă

dezaprobarea, ci fondurile Jockey Clubului. Am înţeles că acest club este o instituţie neprofitabilă, orice profit fiind investit în beneficiul curselor de cai, pentru cai, şi aşa mai departe! Îşi şterse mâna cu batista, ziua se arăta plină de umezeală. Am auzit că domnul Blore a mai organizat şi o luptă de cocoşi. Sub auspiciile Jockey Clubului.

Struan se lumină la faţă.

— Bun! Şi când va avea loc?

— Senhor, nu ştiu.

— Glessing ce mai face?

— Tot ce trebuie să facă un comandant al portului. Dar am auzit că e tare furios pe Longstaff pentru că nu i-a îngăduit să se ducă până la Macao. Circulă zvonul că va fi trimis în ţară.

— Mauss?

— Ah, pastorul Mauss. S-a întors de la Canton şi şi-a luat camere la hotel.

— De ce-ai făcut ah, Vargas?

— Nimic, senhor. Doar că umblă alt zvon, îi răspunse Vargas, supărat pe sine pentru că-l luase gura pe dinainte. Se pare că… noi, catolicii, bineînţeles că nu-l aprobăm şi ne întristează când vedem că toţi protestanţii nu împărtăşesc credinţa noastră, pentru a-şi salva sufletul. În orice caz, el s-a ales cu un ucenic îndrăgit, un chinez botezat din neamul Hakka, pe care-l cheamă Hung Hsiu-ch'uan.

— Hung Hsiu-ch'uan are vreo legătură cu Hung Mun – triazii?

— Nu, senhor. Numele acesta e foarte obişnuit.

— Mda, acum îmi aduc aminte. Un bărbat înalt, care arată foarte ciudat. Continuă.

— Mare lucru nu mai e de spus. Acesta a început să predice printre chinezii din Canton. Fără ca reverendul Mauss să ştie, acesta îşi zice a fi frate cu Isus Cristos, le spune că el vorbeşte noaptea cu tatăl lui – Domnul. Că el e noul Mesia, că, la fel ca şi fratele lui, şi el se va apuca să cureţe templele şi o mulţime de alte aiureli idolatrice. Cu

siguranţă că omu-i nebun. Dacă n-ar fi un sacrilegiu atât de mare ce zice el, ar fi altfel amuzant.

Struan se gândi la Mauss. Ca om ţinea la el, şi-i era milă de el totodată. Apoi îşi aminti din nou de cuvintele lui Sarah. Mda, îşi spuse el, te-ai folosit de Mauss în multe feluri. În schimb i-ai dat ce dorea el – şansa de a converti păgâni. Fără tine el ar fi fost mort de multă vreme. Fără tine… dar să lăsăm astea. Mauss trebuie să-şi afle singur mântuirea. Căile Domnului sunt tare ciudate.

— Vargas, cine ştie? Poate că Hung Hsiu-ch'uan e chiar ceea ce spune el a fi. În orice caz, adăugă el iute văzându-l pe Vargas cum se zburleşte, sunt de acord. Nu e deloc amuzant. Am să vorbesc cu Wolfgang Mauss. Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

Vargas îşi drese glasul.

— Credeţi că săptămâna viitoare pot fi liber? Căldura asta şi… ar fi tare bine să-mi mai văd şi eu familia.

— Mda, ia-ţi două zile, Vargas. Şi cred că ar fi bine ca de acum colonia portugheză să aibă propriul ei club. Eu am şi pornit o subscripţie. Eşti numit provizoriu secretar şi vistiernic al clubului. Scrise ceva pe o foaie de carnet, o rupse şi i-o întinse. Poţi să ridici banii ăştia imediat.

Era o poliţă la vedere de o mie de guinee. Vargas era copleşit.

— Mulţumesc, senhor.

— Nu e nevoie de mulţumiri, Vargas, îl opri Struan. Fără sprijinul comunităţii portugheze, n-ar fi aici niciun fel de comunitate.

— Senhor, dar veştile astea… ziarul! Hong Kong-ul e terminat. Coroana a respins tratatul. Şi să mai şi dublez numărul muncitorilor? Şi acum o mie de guinee? Nu pricep.

— Atâta vreme cât mai rămâne un negustor în Hong Kong, atâta vreme cât mai e o navă în port, Hong Kong-ul există. Nu-ţi face griji. Ai vreun mesaj pentru mine?

— Domnul Skinner a lăsat vorbă. Ar vrea să vă vadă imediat ce puteţi să-l primiţi. La fel şi domnul Gordon Chen.

— Trimite-i vorbă lui Skinner că am să trec pe la ziar în seara asta. Iar lui Gordon că îl aştept la bordul lui *Resting Cloud* la ora opt.

— Am înţeles, senhor. Ah, mi-am amintit, mai e ceva. Îl ţineţi minte pe Ramsey? Marinarul care a dezertat? Ei bine, a hălăduit prin munţi în toată vremea asta, într-o peşteră, ca un sihastru. La Pisc, mai exact. A supravieţuit furând mâncare din satul pescăresc Aberdeen. Se pare că s-a dat la câteva femei de pe acolo, chinezii l-au legat fedeleş şi l-au predat autorităţilor. A fost judecat ieri. O sută de lovituri de bici şi doi ani de închisoare.

— Ar fi fost mai bine să-l fi spânzurat, spuse Struan. Nu rezistă el doi ani acolo. Puşcăria asta e o capcană a morţii, neînchipuit de crudă.

— Da, groaznică. Senhor, mulţumesc încă o dată. Comunitatea noastră vă va fi recunoscătoare, încheie Vargas.

Dădu să plece, dar se întoarse îndată.

— Tai-Pan, vă rog iertare. E aici unul dintre marinarii dumneavoastră. Chinezul Fong.

— Trimite-l înăuntru.

Fong intră singur şi se înclină tăcut. Struan îl cântări pe chinezul bine legat, cu faţa mâncată de vărsat. În cele trei luni de când era îmbarcat se schimbase în multe feluri. Purta veşmântul marinarului european cu un aer firesc, coada şi-o răsucise frumos şi o purta sub şapca împletită. Şi vorbea o engleză suportabilă. Marinar excelent. Ascultător, neguraliv, care prindea repede.

— De ce nu eşti pe navă?

— Tai-Pan, capitan spune poate la ţărm coboare. Cart meu la ţărm.

— Fong, ce doreşti de la mine?

Fong îi întinse un petec de hârtie boţită. Pe el un scris ca de copil: „Aberdeen. Acelaşi loc, camarad.

Opt bătăi de clopot, cartul de mijloc. Singur”. Era semnat „tatăl lui Fred şi Bert”.

— De unde-l ai?

— Culi oprit la mine. Dat la mine.

— Ştii ce scrie aici?

— Da, citit. Nu citit uşor. Nu conteşte.

Struan cântări petecul de hârtie.

— Ai văzut cerul?

— Da, Tai-Pan.

— Şi ce-ţi spune ţie cerul ăsta?

Fong pricepu că era pus la încercare.

— Tai-fung, răspunse el.

— Când?

— Nu ştie. Trei zilele, patru zilele, cam atât. Da tai-fung, nu conteşte.

Soarele scăpătase sub orizont, lumina împuţinându-se iute. Ţărmul era punctat de luminiţele felinarelor, la fel ca şi terenurile de construcţii. Vălul care acoperea cerul se îngroşă şi mai tare. O lumină imensă şi sângerie se ridică cu vreo zece grade deasupra orizontului.

— Fong, zic că ai un nas bun.

— Mulţumesc, Tai-Pan.

Struan ridică biletul.

— Despre asta ce spune nasul tău?

— Nu merge singura, răspunse Fong.

Capitolul patruzeci şi trei

O dată cu lăsarea serii, cerul începu să se acopere de nori, iar umezeala spori simţitor. Cei care făceau negoţ cu China de multă vreme şi erau hârşiţi în ale vântului şi mării ştiau că în curând vor începe şi ploile. Norii aceia prevesteau doar cea dintâi dintre ploile acestui sezon, ce va mai domoli puţin zăpuşeala o vreme şi va mai astâmpăra praful. Dacă *joss*-ul va fi cu ei, atunci va veni doar o ploaie trecătoare. Dacă era împotriva lor, vor avea parte de o furtună. Şi numai *joss*-ul va hotărî dacă furtuna se va transforma sau nu în taifun.

— Tai-Pan, mi-e cald, spuse May-may, făcându-şi vânt cu evantaiul în vreme ce stătea în pat.

— Şi mie, îi răspunse Struan în vreme ce se schimba, scoţându-şi cămaşa leoarcă de pe el ca să-şi pună alta. Doar ţi-am spus că ar fi fost mai bine să rămâi în Macao. Acolo e mult mai răcoare.

— S-ar putea, dar acolo n-aş avea plăcerea să-ţi spun că mi-e cald, Cristoase Dumnezeule!

— Îmi plăcea mai mult de tine când erai bolnavă. Nu erai nici obraznică şi nici nu blestemai atât de urât.

— Ha! pufni ea. Nu fi amăgitor cu mine!

— Cum să nu fiu cu tine?

— Amăgitor, Tai-Pan, amăgitor. Ce, nu mai ştii engleză? În vreme ce tu ai umblat toată ziua, fără să-ţi pese de bătrâna ta mamă, eu am fost fantastic de ocupată citind cartea de cuvinte a doctorului Johnson, ca să-mi îmbogăţesc mintea cu noi cuvinte din limba barbarilor. Toată lumea cunoaşte cuvântul „amăgitor”. Şi înseamnă „mincinos”. Uite, asta eşti, Cristoase! Se chinui să se arate bosumflată, ceea ce o făcu să arate şi mai drăguţă. Nu mă mai adori deloc.

— Uite, mă bate pe mine gândul să te amăgesc cu vreo două la fund.

May-may se chinui să scoată un geamăt de mare suferinţă.

— Tai-Pan, vrei fetiţ copil hâţ-hâţ, heya, stapin? Poate, oh ko, nu conteşte.

Struan se apropie de pat, iar May-may se trase îndărăt.

— Tai-Pan, am glumit, nu!

El o prinse în braţe şi o strânse uşor.

— Ah, fetiţo, fă-te bine, e singurul lucru important. Ea îşi pusese o tunică de mătase de un albastru moale, îşi coafase părul elegant, iar parfumul ei te ameţea.

— Să nu te prind că te duci pe la vreo casă de curve! Da?

— Nu te prosti!

O sărută şi isprăvi cu îmbrăcatul. Îşi puse cuţitul în tocul de la şold şi pumnalul în carâmbul cizmei stângi, îşi legă din nou părul cu o panglică la spate.

— Tai-Pan, de ce-ţi tot tai părul? De ce nu-l laşi să-ţi crească ca să-l împleteşti coadă ca orice persoană civilizată?! Foarte frumos.

Lim Din bătu la uşă şi intră.

— Stapin, stapin Chen aici. Poate?

— Vede cabina de sus.

— Tai-Pan, te întorci?

— Nu, fetiţo, mă duc direct la ţărm.

— Spune-i lui Gordon să treacă să mă vadă, da?

— Da, fetiţo.

— Unde te duci?

— În lume, Cristoase! Şi ai grijă să te porţi frumos cât sunt plecat. Nu mă întorc decât după miezul nopţii. Dar cum urc la bord vin şi te văd.

— Bun, toarse ea ca o pisică. Dar dacă dorm să mă scoli. Bătrâna ta mamă vrea să ştie că amăgitorescul ei băiat s-a întors teafăr şi nevătămat.

O bătu duios cu palma pe obraz şi urcă în cabina lui de pe puntea superioară.

— Hello, Gordon.

Gordon Chen purta o robă lungă de mătase albastră şi pantaloni de mătase subţiri. Îi era cald şi părea foarte îngrijorat.

— Bună seara, Tai-Pan. Bine te-ai întors. Sunt atât de bucuros că am auzit că ai găsit cinchona. Ce mai face doamna T'chung?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Îmi pare rău că strădaniile mele s-au dovedit zadarnice.

— Îţi mulţumesc că ai încercat.

Gordon Chen era cam supărat că în eforturile astea se duseseră şi mulţi taeli de argint, dar supărarea asta nu însemna nimic pe lângă îngrijorarea lui cu privire la soarta Hong Kong-ului. Toată suflarea din vârful ierarhiei Triadei din Kwantung era în plină răscoală în urma veştilor primite din Anglia. Fusese chemat de Jin-qua, care-i poruncise să-l tatoneze pe Tai-Pan, să folosească toate puterile Triadei, orice mijloace necesare – argint, tribut, sporirea comerţului – pentru a-i împiedica pe barbari să părăsească insula şi să-i încurajeze să rămână.

— Tai-Pan, e o problemă de cea mai mare importanţă, altfel nu te-aş fi deranjat. Hong Kong-ul. Ziarul ăsta. E adevărat? Dacă-i adevărat, atunci suntem pierduţi, ruinaţi.

— Aud că tu eşti Tai-Panul Triadei din Hong Kong.

— Cum?

— Tai-Pan al Triadei din Hong Kong, repetă Struan fără menajamente, şi-i aduse la cunoştinţă cele spuse de ofiţerul portughez. Idioată poveste, da?

— Nu-i idioată, Tai-Pan, e groaznică. O minciună sfruntată!

Dacă ar fi fost singur, şi-ar fi smuls părul din cap şi şi-ar fi sfâşiat hainele, urlând de furie.

— De ce-ar fi dorit cei din Triadă să-l ucidă pe Gorth?

— De unde să ştiu? De unde să ştiu eu ce-au de gând anarhiştii ăia? Tai-Pan al Triadei? Eu? Ce învinuire murdară!

Viaţa mea nu mai face nici cât rahatul unui culi, îşi strigă el neauzit sieşi. Trădătorul ăla căcăcios! Cum de-a îndrăznit să divulge astfel de secrete! Haide, adună-ţi minţile. Tai-Panul barbarilor se uită la tine şi ai face bine să-i răspunzi înţelept.

— Pur şi simplu habar n-am. Dumnezeule. Şi triazii în Tai Ping Shan, sub nasul meu! Groaznic.

— Ai duşmani interesaţi să se întindă o astfel de poveste?

— Tai-Pan, bineînţeles că trebuie să am. Dumnezeule. Mă întreb dacă… şi ridicându-şi privirile în sus lăsă să i se vadă albul ochilor.

— Dacă ce?

— Păi, eu sunt… eşti tatăl meu. Nu s-ar putea ca cineva să încerce să te atace pe dumneata prin mine?

— Gordon, s-ar putea şi asta. Cum s-ar putea la fel de bine ca tu să fii şeful triazilor.

— Şi anarhist? Eu?

Oh, zei, de ce m-aţi abandonat? Şi doar am cheltuit cincizeci de taeli de argint pe tămâie şi prinoase şi am plătit rugăciuni doar săptămâna trecută. Nu sunt eu cel care sprijină toate templele cu dărnicie, fără deosebire? N-am înzestrat eu până acum personal trei temple şi patru cimitire, şi nu întreţin pe banii mei patruzeci şi trei de călugări budişti?

— De ce m-aş amesteca şi eu cu ticăloşii ăia? Cu ajutorul tău am ajuns om bogat. Eu n-am nevoie nici să fur, nici să jefuiesc pe nimeni.

— Dar n-ai vrea tu să-i vezi pe manciurieni înlăturaţi de pe tronul Chinei?

— Tai-Pan, pentru mine ori manciurieni ori chinezi, mi-e totuna. De ce să-mi pese? N-au nicio treabă cu mine! Oh, zei, nu mai trageţi cu urechea la spusele mele o scurtă vreme. Eu nici nu sunt chinez… sunt englez. Şi eu aş fi ultimul om în care

să aibă încredere o societate secretă chinezească. Ar fi prea primejdios, nu crezi?

— Poate, nu ştiu. Gordon, cred că n-ai face rău să mai cheltuieşti şi tu nişte taeli. Şi pune şi tu nişte spioni să afle. Şi descoperă cine-s oamenii ăştia, cine-s conducătorii lor.

— Tai-Pan, de îndată o şi fac.

— Pentru un om cu iscusinţa ta, trei luni ar trebui să fie îndestul pentru a afla cine-s conducătorii.

— Trei luni, repetă automat Gordon Chen, străduindu-se cu disperare să găsească o ieşire din cursa asta.

Şi deodată avu o inspiraţie. Bineînţeles! N-au decât barbarii să se socotească după voia lor cu gunoaiele ce-s împotriva triazilor. Dintre ei o să năimim spioni şi o să facem aşa fel ca să se unească în nişte loji mai mici şi să-i iniţiem cu nişte false ceremonii. Minunată idee! Apoi… să vedem. O să lăsăm să răsufle că adevăratul conducător al Triadei este… cine-i? Când o să vină vremea am să mă gândesc eu atunci la unul dintre duşmanii mei. Apoi îi dăm în vileag barbarilor ca fiind adevăraţii triazi şi hâc! jos cu capetele lor.

— Da, da, Tai-Pan, mă apuc de treaba asta imediat.

— Cred că aşa ar trebui să faci. Fiindcă într-un fel sau altul am de gând să zdrobesc mişcarea triazilor.

— Şi am să te ajut cât îmi va sta în puteri, replică Gordon înfierbântat.

Tai-Pan, zece capete au să te mulţumească chiar şi pe tine. Păcat că Chen Sheng face parte din familie, altfel ar fi cel mai nimerit să-l dăm drept capul Triadei. Cu puţin *joss,* aş fi al doilea om nimerit să ajung comprador al Nobilei Case. Nu te îngrijora, Jin-qua o să te ajute să găseşti momeala cea mai nimerită.

— Tai-Pan, şi acum cel mai important lucru. Ce-i cu articolul acela? Hong Kong-ul e terminat?

Suntem pe cale de a pierde o avere întreagă. Va fi un dezastru dacă pierdem insula.

— Sunt unele probleme mărunte. Dar o să se aranjeze. Hong Kong-ul rămâne mai departe în picioare. Nu peste multă vreme, actualul guvern va fi schimbat. Nu-ţi face griji. Nobila Casă şi Hong Kong-ul sunt una!

Neliniştea lui Gordon Chen dispăru.

— Eşti sigur? Cunnington va fi înlăturat?

— Într-un fel sau altul. Da.

Îşi privi tatăl cu admiraţie. Ah, îi trecu lui prin minte, chiar şi printr-un asasinat! Excelent. I-ar fi plăcut să-i mărturisească Tai-Panului că el îl înlăturase pe Gorth şi astfel îi salvase viaţa. Dar putea să mai aştepte cu vestea asta până vor veni vremuri mai potrivite, îşi spuse el plin de încântare.

— Atunci e minunat, Tai-Pan. Mi-ai redat încrederea în chip minunat. Sunt de acord şi eu. Nobila Casă şi Hong Kong-ul sunt una!

Dacă n-ar fi aşa, ai fi o biată raţă moartă, se gândi el. Dar ar fi bine să nu mai pui piciorul pe continent vreodată. Nu din pricina poveştii ăsteia cu Triada care se vântură acum. Nu. Eşti condamnat să rămâi la Hong Kong. E locul tău, mormântul tău.

— Atunci să ne mai întindem afacerile, să riscăm acum din plin. Am să muncesc din greu ca să fac Hong Kong-ul puternic. Da, da. Poţi avea încredere în mine. Mulţumesc, Tai-Pan, fiindcă mi-ai redat încrederea.

— Doamna mea vrea să te salute şi ea. Te duci în cabina ei, da?

— Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc şi pentru că m-ai prevenit în legătură cu povestea aia idioată, dar periculoasă, cu triazii.

Gordon Chen se înclină şi ieşi. Struan îşi urmărise fiul cu mare atenţie tot timpul. Este sau nu? se întrebă el. Mirarea lui s-ar fi putut să fie autentică, iar ceea ce a spus pare destul de

întemeiat. Nu ştiu. Dar dacă Gordon este capul triazilor, va trebui să fii foarte priceput ca să-l prinzi. Şi atunci ce-ai să faci?

Struan îl găsi pe Skinner în hala tipografiei publicaţiei *Oriental Times*. Înăuntru era zgomot asurzitor şi un aer înăbuşitor. Îl felicită pe ziarist pentru felul în care dăduse drumul veştilor.

— Tai-Pan, nu-ţi fă probleme. Mâine iese un alt număr, spuse Skinner şi-i înmână şpalturile. Voi fi fericit să scap odată de vara asta afurisită.

Era îmbrăcat în veşnicul surtuc negru din ţesătură rară şi nădragi groşi. Struan citi articolul. Era plin de sarcasm şi invective, şi sublinia că toţi negustorii ar trebui să se unească şi să bombardeze parlamentul pentru a-l distruge pe Cunnington.

— Cred că articolul ăsta o să-i facă pe unii s-o şi pornească în grabă! spuse Struan încuviinţând.

— Şi eu sper. Skinner stătea cu braţele depărtate de trup să-şi mai aline arsurile de la subraţ. Afurisită zăpuşeală. Tai-Pan, îţi pui viaţa în pericol dacă te plimbi de unul singur pe o noapte ca asta.

— Nu mai pomeni de molima asta blestemată. N-are nicio legătură cu zăpuşeala. O dizenterie de vară. Omul e făcut să asude.

— Da. Şi să fie curios. În articolul tău spuneai ceva despre un ciudat paragraf din înţelegerea lui Longstaff cu viceregele Ching-so. Despre ce-i vorba?

— Taman una dintre informaţiile acelea ciudate pe care un gazetar se străduie să le adune. Skinner îşi şterse faţa cu o cârpă murdară care lăsă în urmă dâre de cerneală, se rezemă de spătarul scaunului, şi-i spuse lui Struan despre seminţe. De dud, camelii, orez, ceai, tot felul de flori.

Struan rămase o vreme pe gânduri.

— Mda, e foarte ciudat ce spui.

— Din câte ştiu eu, Longstaff nu-i un entuziast grădinar. Poate că a fost ideea lui Sinclair… el are înclinaţii spre grădinărit. Sau cel puţin sora lui.

Skinner îi urmări pe culii chinezi care lucrau în jurul tiparniţei. Am auzit că fata-i cam bolnavă.

— Acum e spre vindecare, şi-s fericit că pot s-o spun. Doctorul spunea că a fost vorba de un fel de diaree de la stomac.

— Am auzit că azi dimineaţă Brock a fost la bordul navei amiral.

— Informaţie corectă.

— Mă întrebam pe când va trebui să pregătesc un necrolog.

— Uneori nu găsesc umorul tău prea amuzant.

Sudoarea se scurgea pe faţa lui Skinner şi picăturile cădeau pe cămaşa lui pătată.

— Tai-Pan, n-am spus-o în glumă.

— Eu o iau drept glumă, îi replică Struan calm. *Joss* nenorocit să vorbeşti de necrolog, spuse el, urmărind cum tiparniţa arunca afară ziarul de a doua zi. M-am gândit la Whalen. Longstaff i-a pus vechiului oraş numele de Queen's Town. Acum avem un oraş nou. Poate că Whalen o să ne facă onoarea să aleagă alt nume.

Skinner chicoti.

— Cu asta se implică şi el frumuşel. Tai-Pan, la ce nume te-ai gândit?

— Victoria.

— Îmi place. Victoria, ei? Dintr-o singură mişcare, Longstaff e ras cu totul. Tai-Pan, socoteşte că s-a şi făcut sugestia asta. Lasă-mă pe mine. Nici Whalen n-o să bage de seamă că n-a fost ideea lui, îţi garantez. Skinner se scărpină pe burtă mulţumit. De când sunt stăpânul ziarului?

— Din ziua în care Hong Kong-ul e acceptat de Coroană şi tratatul e ratificat de ambele guverne! Struan îi întinse un document. Totul e trecut aici. Sigiliul meu e pe document. Bineînţeles cu condiţia ca, la vremea respectivă, *Oriental Times* să mai fie un subiect tentant.

— Tai-Pan, te mai îndoieşti? îi replică Skinner pe loc.

Vedea de-acum limpede viitorul. Zece ani, îşi spuse el. Apoi voi fi bogat, apoi mă voi întoarce în ţară şi mă voi căsători cu fata vreunui proprietar de pământuri şi o să-mi cumpăr un conac la ţară, în Kent, şi o să pun pe picioare un ziar la Londra. Da, Morley, bătrâne, se gândi el, ai făcut drum lung de la uliţele din Limehouse şi orfelinatul acela lovit de frenţie şi de la ăia care căutau gunoaie prin şanţuri. Dumnezeu să-i bată pe ăia de m-au făcut şi m-au părăsit acolo.

— Tai-Pan, mulţumesc. Nu te teme, eu nu voi abandona.

— Apropo, poate ţi-ar surâde o veste în exclusivitate. Cinchona vindecă malaria din Happy Valley.

Skinner rămase o clipă fără glas.

— Cristoase Dumnezeule, asta nu-i veste, e… nemurire, Tai-Pan, apoi izbucni: În exclusivitate zici! E cea mai mare veste de pe lumea asta. Bineînţeles, adăugă el intrând în pielea ziaristului, miezul istoriei e tocmai ăla sau aia care s-a vindecat astfel.

— Scrie ce vrei, dar nu mă amesteca pe mine sau pe ai mei în povestea asta.

— Nimeni nu va crede o iotă decât dacă vor vedea minunea cu ochii lor. Doctorii vor zice că sunt gogoşi.

— Lasă-i în pace. Pacienţii lor vor muri. Aşa să scrii! îi spuse Struan fără menajamente. Cred în povestea asta atât de mult încât am investit destul de mult în ea. Eu şi Cooper suntem parteneri într-o afacere cu cinchona. În şase luni de zile vom avea marfă disponibilă.

— Pot să scriu şi asta?

Struan râse scurt.

— Dacă ar fi fost un secret nu ţi-aş fi spus nimic.

Când ieşi pe Drumul Reginei, Struan fu întâmpinat de răsuflarea fierbinte a nopţii. În înaltul cerului se ivise o lună înceţoşată, aproape

dispărând cu totul în pătura norilor. Dar, deocamdată, nu se vedeau niciun fel de nori nimbus. O porni la vale şi nu se mai opri până când ajunse la docuri. Acolo o luă din nou spre interiorul insulei pe o uliţă sărăcăcioasă, cu aspect de văgăună. Urcă vreo câteva trepte şi intră într-o casă.

— Doamne Dumnezeule! exclamă doamna Fortheringill, dinţii falşi împrumutând un aer grotesc zâmbetului ei; era în salon, tocmai lua cina, peşte afumat, pâine neagră, o cană mare de bere. Doamnelor, strigă ea şi făcu să răsune clopoţelul legat la brâu. Pe o noapte cu o zăpuşeală ca asta, nimic nu-i mai nimerit decât o petrecere pe cinste, aşa cum am spus eu întotdeauna! Băgă de seamă că Struan era numai în cămaşă. Tai-Pan, te-ai gândit cumva că nu mai e cazul să pierdem timpul cu dezbrăcatul?

— Am venit să-l văd pe… oaspetele vostru.

Ea zâmbi insidios.

— Ticălosul ăsta şi-a mâncat ospitalitatea.

Patru fete se arătară în salon. Chimonourile lor groase, împodobite cu pene, erau pătate şi duhneau a parfum şi sudoare stătută. Abia trecute de douăzeci de ani, arătau agresive, dure, hârşite cu felul de viaţă pe care-l duceau. Aşteptau ca Struan să aleagă una din ele.

— Tai-Pan, doar Nelly e pe măsura ta, spuse doamna Fortheringill. Doar optsprezece ani, picioare zdravene, ţapănă.

— Mulţumesc, doamnă! Nelly făcu o plecăciune şi sânii mari se bălăngăniră, ieşindu-i din chimono, o blondă împlinită, cu o privire versată. Tai-Pan, dragostea mea, vii cu mine?

Struan îi dădu fiecăreia câte o guinee şi le expedie.

— Unde-i domnul Quance?

— Etajul doi, în spate, la stânga. Camera Albastră. Doamna Fortheringill se uită pe deasupra ochelarilor la el. Tai-Pan, vremurile sunt tare grele.

Domnul Quance al tău mănâncă cât un cal şi înjură ceva de groază. Cumplit pentru tinerele doamne. Nota lui de plată e demult depăşită.

— De unde ai făcut rost de fete, ei?

O lucire metalică se ivi în privirea bătrânei.

— Oriunde e o piaţă care cere, se găsesc întotdeauna fete care s-o slujească, nu? Din Anglia. Câteva din Australia. De ici, de colo. De ce?

— Şi cât de mult te costă pe tine o fată din asta?

— Secret comercial, Tai-Pan. Tu le ai pe ale tale, noi pe ale noastre. Făcu semn cu capul spre masă şi schimbă subiectul. Vrei să iei cina? Peştele afumat e o delicateţe din ţară. Sosită cu nava poştală de săptămâna asta.

— Mulţumesc, am mâncat.

— Şi cine o să plătească nota domnului Quance, drăguţul de el?

— Cât?

— Are el socoteala. Am auzit că doamna Quance e pe bună dreptate supărată pe el.

— O să discut atunci cu el nota de plată.

— Tai-Pan, nimeni nu pune la îndoială creditul de care te bucuri.

— Fata lui Gorth a murit? o întrebă Struan deodată.

Bătrâna deveni brusc un model de discreţie.

— Cum? Nu pricep ce vrei să spui. În stabilimentul meu nu se petrec niciun fel de lucruri necurate.

Cuţitul lui Struan apăru ca din senin în mâna lui, şi vârful lui se lipi de cutele veştejite ce atârnau la gâtul bătrânei.

— A murit?

— Nu, n-a murit aici. A fost luată de aici. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te apuca să…

— A murit sau nu?

— Am auzit că ar fi murit, dar eu n-am nicio vină…

— Cât te-a plătit Gorth ca să-ţi ţii gura?

— Două sute de guinee.

— Ce s-a întâmplat cu fata?

— Nu ştiu. Numai Dumnezeu ştie, aşa să-mi ajute mie Dumnezeu! Au venit rudele după ea. El le-a plătit o sută de mardei şi au plecat mulţumiţi. Au luat-o cu ei. Era doar o păgână.

Struan puse cuţitul la locul lui.

— S-ar putea să fii nevoită să repeţi toate astea la tribunal.

— Nenorocitu-i mort, din câte am auzit, aşa că nu mai e nimic de zis. Şi ce să mai zic? Habar n-am cum îi zicea, nu există niciun cadavru din câte cunosc. Tai-Pan, doar ştii cum e cu lucrurile astea. Dar am să jur pe Biblie în faţa lui Brock, dacă la asta te gândeşti.

— Mulţumesc, doamnă Fortheringill.

Porni pe scări spre Camera Albastră. Pereţii, daţi la început cu var alb, erau acum de un cenuşiu murdar, iar prin crăpături şuiera vântul. Pe un perete trona o imensă oglindă, iar în jurul patului mare cu baldachin se înşirau faldurile draperiilor de un roşu închis. Pe jos erau îngrămădite tablouri, ca şi pe pereţi, podeaua era pătată de vopsele de ulei şi acuarele. În mijlocul încăperii se ridica un şevalet, iar în jur stăteau împrăştiate borcane de vopsele şi peneluri. În pat sforăia de zor Aristotle Quance. Nu i se zăreau decât vârful nasului şi scufia de noapte. Struan apucă un ulcior plesnit şi-l izbi de perete. Quance se mişcă şi deschise ochii.

— Pe Dumnezeul meu! Diavolul în persoană, Sfinte Sisoe!

Ţâşni din pat şi-l îmbrăţişă pe Struan.

— Tai-Pan, iubitul meu stăpân! Te ador! Când ai sosit?

— Şterge-o, îi replică Struan. Am ajuns azi.

— Am auzit că Gorth e mort.

— Da.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! Acum trei zile, mâncătorul ăla de rahat a venit aici şi a jurat că dacă scot o vorbă de fata aia îmi taie gâtul.

— Câţi bani ţi-a dat ca să-ţi ţii gura?

— Niciun penny, zgârcitul naibii. Şi doar, pe boaşele de foc, nu i-am cerut decât o sută.

— Tu cum te mai descurci?

— Îs amărât rău de tot, dragul meu prieten. Individa e încă aici. Doamne, apără-mă. Aşa că trebuie să zac în văgăuna asta. Nu pot să mă mişc, nu îndrăznesc. Quance se săltă din nou în pat, şi, luând un băţ zdravăn, izbi de trei ori în podea. Comand micul dejun, îl lămuri el. Vrei să iei masa cu mine? Şi acum spune-mi ce noutăţi mai ai.

— Tu iei micul dejun la ora nouă seara?

— Dragul meu prieten, când eşti într-o casă de curve, trebuie să te porţi ca o curvă! şi izbucni în hohote de râs, după care se apucă cu mâinile de piept. Cristoşii mă-sii, Tai-Pan, sunt cam şubred. Ai dinaintea ta doar umbra unui om, veritabilă fantomă a celui care a fost odată nemuritorul Quance.

Struan se aşeză pe marginea patului.

— Doamna Fortheringill mi-a spus ceva în legătură cu o notă de plată. Pentru Dumnezeu, ţi-am dat o pungă de galbeni.

— Nota de plată? Quance scormoni pe sub perne şi scoase la iveală un sandviş doar pe jumătate mâncat, două cărţi, câteva pensule şi mai multe articole de lenjerie intimă de damă, pe care le dădu la o parte, şi găsi până la urmă hârtia; i-o băgă lui Struan în mână, strigând cu suflarea tăiată: Uite şi tu cu cât te-a încărcat cămătăreasa asta!

— Pe tine te-a încărcat, vrei să spui! îl corectă Struan, apoi citi totalul. Doamne Dumnezeule atotputernic!

Nota de plată se ridica la patru sute şaisprezece lire patru penny şi un sfert. Şapte lire şase penny pe zi, mâncare şi locuinţă. O sută şapte lire pentru vopsele, pensule, pânză de tablouri. În fruntea socotelilor era scris: Cheltuieli diverse.

— Ce naiba înseamnă asta?

Quance îşi ţuguie buzele.

— P'noarea mea, asta am vrut să aflu şi eu de la bătrâna hoaşcă.

Struan se duse la uşă şi de acolo urlă spre scări în jos:

— Doamnă Fortheringill!

— M-ai chemat, Tai-Pan? întrebă ea dulce din josul casei scărilor.

— Da. Vrei să fii bună să vii până aici?

— Ai nevoie de mine? se interesă ea cu un glas şi mai dulce când intră în cameră.

— Ce naiba-i asta? împunse Struan furios hârtia cu degetul. Cheltuieli diverse – aproape trei sute douăzeci de lire!

— Ah, începu ea vicleană. Negustorie, Tai-Pan.

— Cum?

— Domnului Quance îi place tovărăşia în toate ceasurile, şi cam la atâta se ridică negustoria noastră de când e dumnealui în grija noastră, pufni dispreţuitoare. Noi aici ţinem registrele în bună rânduială. Totul e cinstit notat până la minut.

— Minciuni, urlă Quance. Tai-Pan, a măsluit registrele. E şantaj.

— Şantaj? ţipă doamna Fortheringill. Cum spui una ca asta tu, un… un… când eu şi fetele mele te-am scăpat de la ceva mai rău decât moartea, şi-i a doua oară când te salvăm.

— Dar să ajungeţi la mai bine de trei sute de lire? spuse Struan.

— Totu-i corect, până la fiecare minut, pe Dumnezeu. Îi place să le picteze în chip de… hmmm, contabilul meu e cel mai bun din toată Asia. Aici la mine trebuie să fie!

— Dar e imposibil, insistă Struan.

Quance se ridică în picioare în pat, duse mâna în dreptul inimii şi cu cealaltă arătă spre patroană.

— Tai-Pan, în numele tău eu refuz nota de plată! şi se umflă ca un păun. E cămătărie curată.

— Da, aşa spui? Atunci să ţi-o trântesc drept în faţă, ghiuj flecar şi băşinos ce eşti – să ieşi afară

din casa mea! Şi am să trimit vorbă femeii tale încă în seara asta. Bătrâna sfrijită se răsuci pe călcâie şi strigă: Doamnelor!

— Ei, doamnă Fortheringill, nu e nevoie să ne facem nervi, interveni Quance mieros.

Fetele dădură buzna înăuntru, opt, grămadă.

— Luaţi-le de aici şi depozitaţi-le în camera mea, porunci ea arătând spre tablouri, pensule şi vopsele. Nu mai acordăm niciun credit, şi toate astea-s ale mele până când nota va fi plătită până la ultimul penny!

Şi ieşi din cameră ofensată. Quance ţâşni din pat, cu cămaşa de noapte fluturând în jurul lui.

— Doamnelor, nu vă atingeţi de nimic, Cristoase Dumnezeule!

— Ei, fii băiat cuminte acum, îi spuse Nelly calmă. Dacă madama zice să le luăm, atunci le luăm, chiar dacă ar veni Dumnezeu în persoană.

— Asta-i, caraghios drăguţ ce eşti, se băgă în vorbă alta, Nelly a zis-o pe bune.

— Doamnelor, staţi o clipă, interveni Struan. Domnul Quance a primit o notă de plată. De aici tot balamucul ăsta. Domnişoară Nelly, ţi s-a întâmplat vreodată să… să-ţi petreci timpul cu dumnealui?

Nelly se uită lung la Struan.

— Timpul zici? Tai-Pan, drăguţul nostru de domn Quance are o poftă de timp cum n-am pomenit nici în Biblie.

— Tai-Pan, fii sigur că-i aşa, chicoti alta. Uneori îi place să venim câte două odată. Ah, ce mai puşlama mi-e tipul!

— Să le pictez, asta mi-e crucea! urlă Quance.

— Ei, haide, haide, domnule Quance, spuse Nelly. Doar suntem prieteni cu toţii.

— O vreme da, ne pictează, spuse alta înveselită.

— Când? strigă alta. Eu n-am fost pictată niciodată.

— Minciuni, minciuni, asta mi-e crucea! protestă Quance în faţa lui Struan, iar când văzu expresia de pe chipul Tai-Panului, se cutremură şi se făcu mic în patul lui. Tai-Pan, haide, haide, îl imploră el. Nu e nevoie să te arunci la om. Dacă intri în graţiile fetelor, nu mai poţi să dai înapoi.

— Dacă-ţi închipui că eu am să plătesc pentru *quent*-ul tău, atunci înseamnă că eşti bolnav la minte!

— Ce-i aia *quent?* întrebă Nelly indignată. Noi suntem doamne respectabile, să ştii că da. Să fie al naibii cine nu-i şi nouă nu ne plac cuvintele murdare!

— Dragă domnişoară Nelly, e în latină şi înseamnă „un fel de petrecere a timpului" spuse Quance răguşit.

— Ah, făcu ea şi se înclină cu o reverenţă. Îţi cer iertare, Tai-Pan.

Quance se prinse cu mâna de inimă şi-şi dădu ochii peste cap.

— Tai-Pan, dacă mă părăseşti, sunt terminat. Mă aşteaptă închisoarea datornicilor. Te implor…, se repezi din pat şi se trânti în genunchi dinaintea lui, nu-ţi întoarce spatele spre un vechi prieten!

— Am să sting datoria asta, dar am să iau toate tablourile în schimbul împrumutului. Dar e ultimul penny pe care-l mai vezi. Înţelegi, Aristotle? De-acum nu mai plătesc nimic.

— Binecuvântat fii, Tai-Pan. Eşti un prinţ.

— Aşa-i, spuse şi Nelly şi o luă pieziş spre Struan. Haide, iubire. Îi plăteşti nota doamnei şi cu mine face cinste casa.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă alta. Bineînţeles, tot Nelly ştie mai multe şmecherii!

Toate celelalte încuviinţară dând din cap şi aşteptară.

— Îţi recomand, începu Quance, dar privirea tăioasă a lui Struan îl făcu să se oprească brusc. De câte ori te uiţi la mine aşa, mă simt un om aproape mort, Tai-Pan. Părăsit, pierdut, alungat.

— Să te ia dracul! şi porni cu paşi mari spre uşă, dar un gând, venit pe neaşteptate, îl făcu să se oprească. De ce i se spune camerei ăsteia albastră?

Nelly se aplecă şi luă de sub pat oala de noapte. Era albastră.

— Tai-Pan, doamna a scos o modă nouă. În fiecare cameră e de altă culoare. A mea e verde.

— Eu m-am ales cu cea veche, aurie şi crăpată, interveni alta pufnind. Nu e deloc pentru o doamnă!

Struan clătină din cap disperat şi dispăru.

— Şi acum, doamnele mele, spuse Quance în şoaptă pătimaş, şi se lăsă o linişte plină de aşteptare –, pentru că am şters tăbliţa, după micul dejun eu propun o mică sărbătorire.

— Ah, sigur! spuseră ele şi se strânseră ciotcă în jurul patului.

Capitolul patruzeci şi patru

La miezul nopţii, lorcea puse prova pe ţărmul de la Aberdeen, şi Struan sări în apa scăzută de la mal, cu Fong lângă el. Mai devreme, îşi coborâse în taină oamenii lui mai spre vest, şi-i aşezase în apropierea fântânii. Porni pe mal spre fântână şi spre răspântie. Fong ducea felinarul şi arăta cam speriat. Luna dispăruse sub o pătură de nori joşi, doar o bănuială de lumină se prefira printre nori. Un aer greu dăinuia pe plajă, duhnind de putreziciune, ca de obicei când se retrăgea refluxul, iar sutele de sampane din golful îngust păreau ca nişte gângănii, înghesuite unele în altele ca să hiberneze. În afară de felinarul lui Fong, nu se mai zărea nicio luminiţă care să spargă întunericul. Nu se auzea niciun sunet în afară de cel al câinilor porniţi să-şi caute hrana prin gunoaie. Satul părea ameninţător. Cum ajunse la răspântia potecii, Struan începu să cerceteze bezna. Simţea cum dinspre sampane îl urmăreau mulţime de priviri. Îşi aşeză la brâu, mai la îndemână, pistolul şi se dădu indiferent mai la o parte din bătaia felinarului pe care Fong îl plasase pe buza fântânii. Tăcerea păru să se facă şi mai apăsătoare. Deodată, Fong încremeni, apoi arătă cutremurat cu mâna. Exact dincolo de răspântie, aruncat de-a curmezişul potecii, se desluşea un sac. Arăta ca un sac de orez. Cu pistolul pregătit în mână, Struan îi făcu semn lui Fong s-o ia înainte, neavând suficientă încredere în el. Fong înaintă cuprins de groază. Când ajunseră lângă sac, Struan îi întinse lui Fong un pumnal cu mânerul înainte.

— Spintecă-l.

Fong îngenunche şi spintecă iute cânepa sacului. Scoase imediat un geamăt îngrozit şi se trase înapoi. În sac era Scragger. Nu mai avea nici mâini, nici picioare, nici limbă şi nici ochi, iar cioturile mădularelor erau cauterizate cu catran.

— Seara bun, camarad! izbucni vocea lui Wu Kwok şi râsul lui se lăţi cutremurător în noapte. Struan ţâşni în picioare.

Râsul părea să vină dinspre sampane.

— Ce vrei, diavol al iadului? îi strigă Struan drept răspuns.

Urmă un potop de vorbe guturale în chineză şi Fong îngălbeni cu totul. Strigă şi el ceva înapoi, cu voce chinuită.

— Ce zice?

— El, Wu Kwok… spune că eu trebuie merge acolo.

— Rămâi pe loc! îi porunci Struan. Ce vrei, Kwok? strigă el către sampane.

— Pe tine vie! Pentru ala Quemoy, Cristoase! Tu cu fregatele la tine căcăcios!

Dinspre sampane ieşi la iveală o gloată care porni turbată pe pantă la deal, cu suliţe şi săbii de abordaj în mâini. Struan aşteptă până când reuşi să-l vadă bine pe cel dintâi dintre piraţi, şi-l doborî cu un foc de pistol. Oamenii din ambuscada lui Struan deschiseră foc de muschete imediat. Izbucniră vaiete, şi primul val de douăzeci, treizeci de asediatori fu anihilat. Alt val de bandiţi se aruncară pe potecă la deal, din nou muschetele prinseră glas, totuşi patru dintre piraţi ajunseră la fântână. Unul fu spintecat de Struan, altul de Fong, iar muschetele îi culcară pe ceilalţi doi. Se lăsă tăcere.

— Boala-n tine să dai, camarad!

— Şi-n tine, Wu Kwok! urlă Struan.

— Flota mea porneşte contra navele cu Leu şi Dragon!

— Ieşi şi arată-te la faţă din gaura ta de şobolan, vino dinaintea mea şi am să te omor acum. Ticălosule!

— Chind eu prinde la tine, camarad, va fi ziua la tine se moare. Chite unu picior şi mana la saptamana, jurat la mine! Vedem noi faţa la faţa la un an daca nu mai curind!

Din nou răsună râsul acela drăcesc, apoi se lăsă tăcere. Struan se simţi îmboldit să tragă asupra sampanelor, dar ştia că la bordul lor erau sute de bărbaţi, femei şi copii. Se uită mohorât la sacul spintecat.

— Fong, trage-l după tine, apoi strigă oamenilor săi adăpostiţi de întuneric: Înapoi la lorce, flăcăi!

Îl acoperi cu pistolul pe Fong în vreme ce se retrăgeau. După ce ieşiră departe în larg, legă sacul cu un lanţ, citi un scurt prohod şi apoi îl aruncă în mare. Urmări sacul cum dispare în adânc, formând un mic cerc de spumă. Struan ar fi vrut să-i spună lui Scragger despre despărţirea lui de cei doi băieţi. Îi dăduse la Whampoa pe mâna unui căpitan, cu scrisori pentru agenţii din Londra ai Nobilei Case pe care-i făcea răspunzători pentru soarta copiilor şi a felului în care aveau să înveţe. „Ei, mult noroc, băieţi, când mă întorc în ţară am să vin să vă văd." „Pot să vorbesc la dumneavoastră singur, Înălţimea ta?" îl întrebase Fred cel mic, încercând să-şi stăpânească lacrimile. „Sigur, flăcăule. Vino cu mine!" Struan îl luase în cabină, iar Bert, eurasianul, se simţise stânjenit să rămână singur, aşa că Wu Pak îl apucase de mână. „Da, Fred, zi! îi spusese el când rămăseseră singuri. „Taica mi-o zis că o să avem şi noi un nume curat 'nain' să plecăm din apele astea, Înălţimea ta". „Sigur, flăcăule. E trecut în hârtiile voastre. Ţi-am spus doar aseară. Nu-ţi aduci aminte?" „Cer iertare, Înălţimea ta, da' nu-mi amintesc. Am uitat. O să le putem afla din nou, vă rog mult?" „Tu eşti Frederick MacStruan," îi spusese el, pentru că ţâncul începuse să-i placă, iar numele clanului era bun şi pentru el. „Iar pe Bert îl cheamă Bert Chen." „Ah", făcuse ţâncul, „da' acu mi-aduc aminte. Da' de ce nu ne cheamă la fel? Pe mine şi pe frate-meu?" „Păi", începuse Struan în vreme ce-i ciufulea ţâncului părul, amintindu-şi cu durere vie suferinţa produsă de moartea fiilor lui, „fiindcă aţi avut mame diferite, nu-i aşa? Din

pricina asta.” „Mda, da’ noi tot fraţi suntem, Înălţimea ta”, spusese Fred şi-i dăduseră lacrimile. „Vă cerem iertare, da’ putem să avem acelaşi nume, Înălţimea ta? Chen e un nume bun. Tai-Pan, ar fi bine şi Frederick Chen.” Aşa că Struan modificase din nou actele şi căpitanul slujise de martor la semnarea lor. „Uitaţi, flăcăi, acum sunteţi amândoi MacStruan.” După care amândoi izbucniseră fericiţi în plâns şi-l strânseseră cu mânuţele lor în braţe.

Struan coborî sub punte şi încercă să doarmă. Dar somnul nu voia să vină. Sfârşitul de care avusese parte Scragger îl îmbolnăvise. Ştia că acesta era tortura preferată a lui Wu Fang Choi, a tatălui lui Wu Kwok şi a bunicului micului Wu Pak. Victima ce urma să fie schilodită avea la dispoziţie trei zile ca să se hotărască singură care dintre mădulare să-i fie tăiat mai întâi. În cea de-a treia noapte, unul din prietenii condamnatului era trimis să-i spună în taină că cei ce aveau să-l salveze erau pe drum. Aşa că victima alegea mădularul fără de care socotea că se poată descurca mai bine până venea salvarea. După ce catranul ajuta la vindecarea ciotului, omul era obligat să aleagă alt mădular pentru a fi retezat şi din nou, într-un fel sau altul, i se promitea că va fi salvat, salvare ce nu avea să vină niciodată. Numai cei foarte zdraveni rezistau la tortura asta a amputării succesive. Struan se ridică din cuşetă şi ieşi pe punte. Se simţea o hulă uşoară, stratul de nori se îngroşase şi mai mult. De acum nu se mai vedea niciun fel de lună. Valurile erau destul de mari, dar nu prezentau deocamdată niciun pericol.

— Mâine va ploua, domnule Struan, îi spuse Cudahy.

— Mda, îi răspunse el.

Se uită lung spre est, în direcţia de unde venea vântul. Simţea cum îl pândeşte marea.

— Supremă Doamnă, şopti Ah Sam, atingând-o pe May-may ca s-o scoale. Cuterul tatei se apropie.

— Lim Din i-a pregătit baia?

— Da, mamă. S-a dus pe punte să-l întâmpine.

— Ah Sam, poţi să te duci să te culci.

— S-o scol şi pe a doua mamă?

Yin-hsi dormea făcută covrig pe un pat aşezat într-o latură a cabinei.

— Nu. Du-te şi te culcă. Dar întâi perie-mi şi piaptănă-mi părul, şi ai grijă ca Lim Din să fi pregătit dejunul, dacă tata o să vrea să mănânce.

May-may se lăsă din nou în perne pentru o clipă, amintindu-şi ce-i spusese Gordon Chen. Căcăciosul acela nenorocit de ucigaş! Auzi, să-l acuze pe fiul meu că are legături cu o societate secretă. Şi doar a fost plătit cu vârf şi îndesat ca să-şi ţină gura şi să moară fără să scoată o vorbă. Ce tâmpenie! Coborî uşurel din pat, cu prudenţă. Câteva secunde îşi simţi picioarele slăbite şi neajutorate, apoi nu se mai clătină şi rămase dreaptă în picioare.

— Ah, spuse ea cu glas tare, acum e mai bine! Se apropie de oglindă şi se cercetă cu un ochi critic. Arăţi bătrână, vorbi ea imaginii din oglindă.

— Ba deloc! N-ar fi trebuit să te dai jos din pat, îi spuse Yin-hsi, ridicându-se în capul oaselor. Lasă-mă pe mine să-ţi perii părul. Tata s-a întors? Mă bucur atât de mult că te simţi mai bine. Arăţi foarte bine.

— Mulţumesc, soră. Barca lui se apropie. May-may o lăsă pe Yin-hsi să-i perie părul şi să i-l împletească. Mulţumesc, dragă.

Se dădu cu parfum şi apoi se urcă în pat, simţindu-se înviorată. Uşa se deschise şi Struan intră în vârful picioarelor.

— De ce eşti trează şi nu dormi? o întrebă el.

— Am vrut să văd că te întorci teafăr înapoi. Baia e gata. Şi dejunul. Sunt bucuroasă că te-ai întors teafăr şi nevătămat.

— Cred că am să mă culc şi eu câteva ceasuri. Fetiţo, du-te şi te culcă înapoi, şi o să luăm micul dejun când mă trezesc şi eu. I-am spus lui Lim Din să mă lase să dorm cât pot şi să nu mă trezească decât dacă e ceva ce nu suferă amânare.

O sărută în fugă, oarecum stânjenit de prezenţa lui Yin-hsi. May-may băgă de seamă şi zâmbi în sinea ei. Ce ciudaţi sunt barbarii ăştia! Struan făcu vag un semn spre Yin-hsi şi ieşi din cameră.

— Dragă soră, ascultă-mă, începu May-may când fu sigură că Struan se îndepărtase destul ca să nu audă ce vorbesc ele. Îmbăiază-te în apă parfumată şi, după ce tata adoarme adânc, bagă-te în patul lui şi dormi alături de el.

— Dar, Supremă Doamnă, tata nu a arătat în niciun fel că mă doreşte. L-am urmărit foarte atentă. Dacă mă duc nechemată, eu… el s-ar putea să se supere foarte tare şi să mă dea afară, şi atunci îmi pierd toată cinstea obrazului dinaintea lui.

— Trebuie să înţelegi că barbarii ăştia sunt foarte deosebiţi faţă de noi, Yin-hsi. Ei nu au aceeaşi idee despre cinstea obrazului. Acum fă cum ţi-am spus eu. El o să facă o baie şi apoi se culcă. Aşteaptă o oră. Apoi te bagi lângă el. Dacă se trezeşte şi-ţi porunceşte să pleci, fii supusă şi spune-i – aici May-may trecu la engleză – Suprema Doamnă m-a trimis.

Yin-hsi repetă cuvintele englezeşti de mai multe ori ca să le ţină minte.

— Dacă nici asta nu foloseşte, atunci te întorci aici, continuă May-may. Îţi promit eu că n-o să pierzi nimic din cinstea obrazului. Nu-ţi fie teamă. Doar n-o să-l lăsăm să ajungă să se ducă la casele alea de curve îngrozitoare. Azi-noapte păcătosul s-a şi dus sfoară la una din ele.

— Nu, strigă Yin-hsi. Înseamnă că ne-am pierdut cinstea obrazului rău de tot. Ah, draga mea. Probabil că tatei îi e tare silă de mine. Poate că ar fi mai bine să mă vinzi unui gropar.

— Ha! exclamă May-may. Dacă aş fi eu teafără i-aş da eu lui ce-i trebuie! Yin-hsi, nu fi îngrijorată. Cred că nici nu te-a văzut bine deocamdată. Eu ce-ţi tot spun. E un barbar. Dezgustător să se ducă la o casă de curve când tu eşti aici, şi mai e şi Ah Sam.

— Aşa zic şi eu. Ah, rău bărbat!

— Draga mea, cu toţii sunt răi, spuse May-may. Dar sper că e atât de obosit că n-o să vrea să te mai alunge cum bănuiesc că o s-o facă. Doar dormi alături de el. Cu tata trebuie să folosim şiretlicuri. Chiar şi la vârsta lui, încă e timid când e vorba de dragoste.

— Ştie că nu-s virgină? o întrebă Yin-hsi în vreme ce o mângâia pe păr.

— Dragă soră, e încă prea tânăr ca să aibă nevoie de virgine care să-l excite. Dar şi prea bătrân ca să aibă răbdare să înveţe o virgină care sunt căile dragostei. Nu-i spui decât atât: Suprema Doamnă m-a trimis.

Yin-hsi repetă cuvintele englezeşti.

— Soră, eşti tare drăguţă!

— Hai, fugi acum. Aşteaptă o oră şi apoi du-te la el.

May-may închise ochii şi se culcuşi mulţumită în pat.

Yin-hsi se uită lung la Struan. Dormea adânc, cu o mână aruncată la întâmplare pe pernă. Perdelele de la hublouri erau trase bine să nu intre lumina dimineţii. Desăvârşită linişte. Yin-hsi îşi scoase pijamaua şi se strecură uşurel în aşternut, lângă Struan. Căldura patului o tulbură. Aşteptă încordată, cu sufletul la gură, să vadă ce-o să se întâmple, dar el nu se trezi. Se vârî mai aproape în el, puse o mână pe braţul lui şi aşteptă. Nu se trezi nici acum. Se lipi de el, îi cuprinse pieptul cu braţul şi rămase aşa. Aşteptă.

Prin ceaţa visurilor, Struan ştiu că May-may era acum lângă el în pat. Îi simţi parfumul, o simţi aproape, şi era mulţumit că frigurile rămăseseră

departe, undeva în trecut, că se făcuse bine. Stăteau amândoi în bătaia soarelui şi o ştia mulţumită alături de el. O întrebă ce-şi dorea de ziua ei de naştere, dar ea râse şi se lipi şi mai mult de el în bătaia soarelui care arăta curios de întunecat, ireal, totuşi frumos. Se lipiră unul de celălalt şi el asculta sporovăiala ei, apoi porniră să înoate amândoi, ceea ce i se păru tare ciudat, fiindcă ştia că ea habar nu avea de înot, de aceea se întrebă când oare învăţase. Rămaseră apoi amândoi goi pe plajă, unul lângă celălalt, ea lipită de el de la cap la picioare. Apoi ea începu să tremure, el se îngrozi că reveniseră frigurile şi iată-l şi pe călugărul cu anteriul pătat de sânge şi cu ceaşca în mână, leacul îndepărtă febra lui May-may, după care se făcu întuneric. Deasupra goneau norii, era beznă, deşi ar fi trebuit să se vadă lumina zilei, iar Fong striga din valuri: Tai-fung! Atunci fugiră să scape de nori şi se băgară în pat amândoi.

Struan se mişcă prin somn, se trezi pe jumătate şi simţi căldura, trupul delicat lipit de el, mâna lui căută, prinse sânul în palmă, un fior trecu prin trupul ei şi al lui. Rămase aşa în semiobscuritatea cabinei, la marginea dintre vis şi realitate. Apoi deschise ochii. Yin-hsi îi zâmbi timid, Struan se săltă într-un cot.

— Cristoase Dumnezeule! ce naiba cauţi aici?

Yin-hsi clipi din ochi fără să priceapă ce spune.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mi-ne.

— Cum? făcu Struan încercând să-şi limpezească mintea.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mi-ne!

— Cum? May-may? Şi-a pierdut minţile? Şi arătă uşa. Şterge-o!

Yin-hsi clătină din cap.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mine!

— Nu-mi pasă nici dacă ai fi trimisă de regina Angliei. Şterge-o.

Yin-hsi se bosumflă.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mine!

Şi se înfipse îndărătnică cu capul în pernă, aruncându-i priviri furioase. Struan începu să râdă. Yin-hsi rămase descumpănită. O, zei, Suprema Doamnă avea dreptate. Barbarii ăştia sunt uimitori. Dar nu mă mişc din patul ăsta. Cum de îndrăzneşti să te duci la o casă de curve şi să mă faci pe mine să-mi pierd cinstea obrazului dinaintea lui Tai-tai? Am ajuns o babă atât de putredă că nu-ţi trebuiesc, o, fir-ar să fie, a, nu, Tai-Pan! Nu mă mişc de aici. Sunt drăguţă, sunt a doua soră şi a doua doamnă în casa ta şi cu asta basta.

— O, Dumnezeule! îngăimă Struan adunându-şi toată răbdarea. Am să mă căsătoresc cu May-may chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face pe lumea asta. Şi să dea boala-n toţi ceilalţi.

Struan se lăsă pe spate şi se abandonă în voia gândului, încercând să-şi imagineze ce vor face el şi May-may în Anglia. Va fi cea mai frumoasă din Londra… dacă n-o să se îmbrace în veşmânt european. Şi amândoi or să zguduie societatea din Anglia. Acum va trebui să mă grăbesc să mă întorc cât mai repede în ţară. Poate că am să reuşesc să-l distrug pe secretarul cu afacerile externe şi singur. Sau să-l contracarez pe Whalen. Da. Cheia Hong Kong-ului se află de acum la Londra. Aşa că – acasă, cu cât mai repede cu atât mai bine. Îşi răsuci capul pe pernă şi se uită la Yin-hsi şi o văzu cu adevărat pentru prima dată. Era foarte ispititoare. Şi parfumul era la fel de incitant ca şi atingerea pielii.

— Ah, fetiţo, sunt al naibii de ispitit, spuse el.

Şi ea se lipi şi mai tare de el.

Capitolul patruzeci şi cinci

Chiar înainte de prânz, *White Witch* intră cu chiu cu vai în port. Pierduse catargul trinchet şi pe puntea principală era un haos de vergi rupte, parâme încurcate. Brock veni de îndată cu un cuter pe când nava încă îşi mai căuta un loc de ancoraj.

— Pe Dumnezeul meu, cineva o să plătească pentru toate astea, urlă el când ajunse pe punte, ştiind instinctiv, după velele sfâşiate, fără să fi avut terţarole, înşirate printre şarturi, că cliperul avusese prea multe vele ridicate. Ce naiba s-a-ntâmplat aici?

— Bună ziua, sir, îl întâmpină Michaelmas, secundul, un bărbat zdravăn, cu faţa ciupită de vărsat. Eu am preluat comanda în locul domnului Gorth. Asta până când o să hotărâţi dumneavoastră ce-i de făcut. Secundul ţinea în mână un bici. După două ore de la plecarea din Macao am fost prinşi de o furtună. Afurisită furtună, aproape ne-a dat peste cap. Ne-a smuls catargul, şi ne-a abătut de la drum cu cincizeci de leghe.

Brock îi băgă pumnul strâns sub nas.

— N-ai învăţat destule ca să ştii când vine furtuna? N-ai învăţat că în perioada asta a anului se merge cu velele terţarolate?

— Da, dom' Brock, îi răspunse Michaelmas fără să arate nicio teamă. Numai că furtuna a venit de data asta din partea de sub vânt. Dumnezeule, nu mă înjura pe mine pentru furtuna asta.

Pumnul lui Brock îl făcu să se izbească de balustradă, omul se prăbuşi pe punte fără cunoştinţă.

— Pennyworth! urlă Brock către cel de-al doilea secund, o matahală de om tânăr. Până la noi ordine, tu eşti căpitan pe nava asta. Pune ancorele de furtună la apă. O să avem parte de o vreme tare afurisită.

Atunci îl văzu pe Culum pe dunetă. Marinarii se împrăştiară care încotro când îl văzură repezindu-se peste harababura de pe punte, urcând scara de acces. Îl domina cu statura pe Culum.

— 'Neaţa, domnule Brock, am vrut…

— Unde-i doamna Brock?

— În cabină, sir. Domnul Michaelmas nu e vinovat cu nimic. Şi am vrut…

— Ţine-ţi fleanca! mârâi Brock şi-i întoarse spatele cu dispreţ.

Culum simţi că fierbe în faţa acestei insulte. Brock nu va mai avea niciodată ocazia să întoarcă spatele unui Tai-Pan.

— Nimeni nu are permisiunea să coboare la ţărm, urlă Brock. Puneţi rânduială în harababura asta, Pennyworth, altfel ai să ajungi şi tu pe mal ca ticălosul de Michaelmas. Să nu-l mai văd pe nava mea! Se întoarse spre Culum. Şi vorbesc eu şi cu tine imediat!

— Aş vrea să vorbim chiar acum!

— Scoate tu doar o vorbă înainte de a-ţi îngădui eu şi te zdrobesc de te fac pulbere.

Culum porni după Brock spre cabină şi dori ca Tai-Panul să fie şi el aici. Ah, Dumnezeule, cum să mă descurc eu cu Brock? De ce naiba am avut ghinionul să intrăm în furtuna aia?

Tess era în uşa cabinei ei. Zâmbi să-l îmbuneze şi îi făcu o reverenţă, dar Brock trecu pe lângă ea furios, deschise uşa cabinei principale şi trânti uşa în urma lui.

— Ah, Dumnezeu să ne aibă în pază, dragule, îi strigă ea lui Culum.

— Nu fi îngrijorată. O să fie bine.

Culum se strădui să nu-i tremure glasul, şi-şi dori cu disperare să fi avut măcar un pistol la el. Se îndreptă spre un rastel şi luă de acolo o cavilă, după care-i făcu semn lui Tess să intre în cabină.

— Nu fi îngrijorată. A făcut un jurământ sfânt. Aşa a promis.

— Hai să fugim acum cât mai putem s-o facem.

— Dragă, nu putem fugi, îi spuse Culum. Nu fi îngrijorată. Acum e mai bine să spargem buba. Aşa trebuie.

— Aşa deci, ai lăsat-o pe Tess să-ţi scape din mână şi ticălosul ăla te-a îmbrobodit, da? mârâi Brock.

— Îhî! spuse Liza, străduindu-se să-şi alunge spaima. Am avut mare grijă cu ea şi nu mi-a trecut nici prin minte una ca asta, dar au făcut-o şi io mi-s de vină. Da' s-au cununat, şi noi nu mai avem…

— Io hotărăsc, Cristoşii! Cu Gorth ce s-a-ntâmplat?

Îi spuse tot ce ştia.

— Gorth l-a provocat pe Struan, spuse ea.

Era îngrozită nu numai pentru soarta ei, ci şi pentru Tess şi Culum, ba chiar pentru bărbatul ei. Dacă Tyler se duce să se răzbune pe diavolul ăla, e pierdut.

— Tyler, Gorth a fost de vină. I-a aruncat Tai-Panului vorbe groaznice în obraz. Şi l-a plesnit cu biciul. În public a făcut-o. I-am zis lu' Gorth să aibă răbdare… să ajungă aici şi să vină la tine…, dar m-a lovit şi pe mine şi s-a dus.

Îşi dădu la o parte părul de lângă urechea dreaptă. Locul era umflat şi vânăt, înăuntrul urechii se vedea sânge închegat.

— Şi acum mă doare groaznic! Îşi desfăcu bluza: pieptul îi era zgâriat sălbatic. El mi-a făcut şi astea. Băiatul tău. E un diavol şi tu doar ştii bine.

— Dumnezeule, Liza. Dacă ar mai fi… dacă aş fi avut habar… mai bine că-i mort atunci.

Avea o expresie îngrozitoare pe faţă, îşi turnă o cană mare de bere de la butoiaş, şi Liza mulţumi Domnului că avusese atâta minte să aibă la îndemână un butoiaş cu bere proaspătă.

— Doctoru-i sigur că nu-i vorba de frenţie? La ticălosul ăla mic?

— Nu are frenţie şi nu-i ticălos. E ginerele tău!

— Ştiu şi io atâta lucru. Blestemat să fie.

— Tyler, iartă-i pe cei doi. Te implor io. E băiat bun şi tare o mai iubeşte pe Tess, iar ea-i fericită şi…

— Ţine-ţi fleanca! Dădu berea peste cap cu lăcomie şi trânti cana de masă. Dirk a pus totul la cale. Ştiu io bine! Întâi şi-a pus în minte să-mi omoare fiul cel mare apoi să-mi ia fata căsătorind-o. Bată-l Dumnezeu să-l bată pe Struan. Mi-a luat-o de-a binelea! Izbi cana de perete. Îl înmormântăm pe Gorth azi, în mare.

— Tyler, dragul meu, începu Liza şi-l atinse pe braţ. Tyler, dragul meu, mai e ceva. Trebuie să-ţi spun. Trebuie să ierţi… e mult de iertat. Cu Nagrek.

— Ce?

— Gorth mi-a zis ce i-aţi făcut tu şi cu el lui Nagrek. Groaznic…, dar a meritat-o. Fiindcă s-a culcat cu Tess. Da, a făcut-o şi pe asta. Da' Culum habar n-are. Aşa că fata ta a fost salvată de la o soartă cumplită.

Muşchii din jurul ochilor lui Brock începură să tremure înfiorător.

— Ce vorbeşti tu acolo?

— Tyler, i-adevărul adevărat, spuse Liza, şi în clipa aceea tot chinul ei ieşi la suprafaţă. Măcar lasă-le o şansă. Şi ai jurat dinaintea lu' Dumnezeu. Şi Dumnezeu ne-a ajutat în privinţa lu' Tess. Iartă-i.

Îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă scuturată de hohote. Brock îşi mişcă buzele, dar nu ieşi niciun sunet din gura lui. Se ridică clătinându-se în picioare, traversă coridorul şi se arătă dinaintea lui Culum şi Tess. Văzu spaima din ochii fetei. Asta îl răni şi mai rău şi-l făcu să fie crud.

— Ai ales mai bine să te pui împotriva voinţei mele. Doar trei luni ţi-am cerut. Da' tu…

— Tată, tată, ah…

— Domnule Brock, pot să…

— Ține-ți fleanca. Are să-ți vie şi ţie rândul să vorbeşti acuş' imediat. Da' tu, Tess, ai preferat să fugi de la mine ca o fată de stradă ieftină. Prea bine atunci. Du-te şi spune-i la revedere lu' alde mă-ta. Şi să dispari din casa mea, şi pleacă la ţărm cu bărbatu' tău cu tot.

— Tată, te rog, ascultă-mă.

— Pleacă. Vreau să vorbesc acum cu el.

— Nu plec! strigă Tess isterizată, şi se repezi şi luă cavila. Să nu te atingi de el că te omor!

Îi smulse cavila din mână înainte de a apuca ea să-şi dea seama că taică-său a mişcat un deget.

— Dispari acum şi plecaţi la ţărm.

Brock se vedea pe sine ca într-un coşmar: ar fi vrut să ierte, ar fi vrut s-o vadă cu braţele de gâtul lui, dar un alt Brock, înrăit, îl îmboldea din urmă şi el nu putea rezista acestuia.

— Afară, Cristoşii şi Dumnezeii!

— Nu-i nimic, dragă, spuse Culum. Du-te şi strânge-ţi lucrurile.

Fata ieşi din cabină cu spatele înainte şi o luă la fugă. Brock izbi cu piciorul în uşă.

— Am jurat să-ţi dau adăpost şi un port sigur. Dar asta când aveaţi să vă căsătoriţi cum se cuvine.

— Domnule Brock, ascultă…

— Tu să mă asculţi, Dumnezeii şi Cristoşii, altfel te strivesc ca pe o ploşniţă. Un fir de salivă i se scurse pe la colţul gurii. Şi doar am vorbit cu tine cinstit, ca de la bărbat la bărbat, dacă îţi convin trei luni. Şi ai zis că da. Da' tu ţi-ai călcat cuvântul. Ţi-am zis: fii cinstit, băiete.

Culum nu-i răspunse nimic. Se ruga să-i dea Dumnezeu putere să îndure şi ştiu că era învins. Dar va încerca, Dumnezeule!

— Ai zis sau n-ai zis?

— Da.

— Atunci bănui că sunt iertat de jurământ.

— Acum pot să spun şi eu ceva?

— Încă n-am terminat io. Da' chiar dacă m-ai înşelat, eşti acum cununat. Ai să-mi răspunzi

cinstit la o întrebare? Dinaintea lu' Dumnezeu? Şi după aia suntem chit.

— Da.

Culum voia să-i spună lui Brock de frenţie şi de bordel şi cum a ajuns el acolo.

— Dinaintea lu' Dumnezeu?

— Da. N-am nimic de ascuns şi…

Brock i-o reteză.

— Taică-tu a pus la cale toate astea? Ţi-a băgat în cap ideea cu fuga? Ştiind că aşa o să-l facă pe Gorth să înnebunească? Ştiind bine că în chipul ăsta Gorth o să-şi piardă minţile în aşa hal c-o să-l provoace la duel în public ca tac-tu să-l poată înfrunta în văzul tuturor? Te-ai dus sau nu te-ai dus beat la o casă de curve, fără să ai habar unde te afli şi cu ce muiere te culci? Nici nu trebuie să-mi mai spui. Răspunsul se vede pe mutra ta.

— Da. Dar trebuie să mă asculţi şi pe mine. Sunt o mulţime…

— Din partea mea ţi-ai câştigat dreptul la un port adăpostit. Dar să ţi-o spun pe-aia dreaptă: sunt pornit contra lu' tac-tu. Sunt pornit contra Nobilei Case. Şi n-am să am linişte până nu le şterg de pe faţa pământului. Singurul tău port adăpostit o să fie în firma Brock şi Fiii. Numai acolo, Culum Struan, fie numele ăsta de la urmă blestemat. Şi până în ziua aia, pentru mine eşti ca şi mort. Tu şi cu Tess.

Şi trânti uşa de perete.

— Dar nu m-ai ascultat şi pe mine! strigă Culum. Nu e cinstit.

— Să nu-mi vorbeşti tu mie de cinste, răcni Brock. Te-am întrebat în faţă. Trei luni. Şi ţi-am spus: fii cinstit, băiete… Dar ţi-ai călcat cuvântul. N-ai nicio cinste dinaintea mea, Cristoşii şi Dumnezeii!

Ieşi cu paşi mari din cabină. Culum se uită în urma lui, suferinţa, uşurarea, ruşinea şi ura chinuindu-i sufletul.

— Nu eşti cinstit, îngăimă el, până şi propria lui voce rănindu-l.

Brock ieşi pe punte, oamenii echipajului se aţinură departe de el, cu fereală.

— Pennyworth!

Al doilea secund renunţă să mai supravegheze punerea rânduielii în resturile de arboradă şi vergi frânte şi urcă îngrijorat pe dunetă, unde se afla Brock.

— Să-l afli pe Struan, îi spuse Brock. Să-i zici că-l aştept la Happy Valley. Între cheiul lui şi al meu! Se opri, şi chipul i se schimonosi într-un zâmbet diavolesc. Nu. Pe gorganul de la Happy Valley. Mda. Unde i-o fost lui gorganul. Spune-i că am să-l aştept la gorganul de la Happy Valley aşa cum voia el să-l aştepte pe Gorth. Ai priceput?

— Da, sir, spuse Pennyworth muşcându-şi buzele. Da, sir.

— Şi dacă scapi o vorbă altcuiva decât lui, pe Dumnezeul meu cel sfânt, o să-ţi tai boaşele cu mâna mea.

Brock porni pe scară în jos.

— Şi cine o să se îngrijească de rânduiala de pe navă, sir?

— Tu. Eşti căpitan pe *White Witch!* Da' numai după ce-i spui ce ţi-am zis.

Struan o contempla pe Yin-hsi. Fata dormea adânc lângă el. O compară cu May-may, şi May-may cu iubita lui chinezoaică din urmă cu mulţi ani. Şi pe toate trei cu Ronalda, singura lui nevastă. Atât de asemănătoare în atâtea feluri şi totuşi atât de diferite. Şi se întrebă de ce cele trei orientale îl excitau mai mult decât Ronalda pe care o iubise… până o cunoscuse pe May-may. Şi se întrebă ce era aceea dragoste.

Ştia că cele trei chinezoaice aveau multe lucruri în comun: o piele neînchipuit de mătăsoasă, un ataşament şi o pasiune care întreceau tot ceea ce

cunoscuse el înainte. Dar May-may le depăşea cu mult pe celelalte două. Era perfecţiunea.

O atinse pe Yin-hsi cu dragoste. Fata se mişcă în somn fără să se trezească. Se strecură cu grijă afară din pat, se uită pe hublou să vadă cum mai arăta cerul. Pătura de nori era mai groasă. Se îmbrăcă şi coborî la cealaltă punte.

— Deci aşa, făcu May-may, care se ridicase în capul oaselor în pat, gătită elegant.

— Deci aşa, răspunse el.

— Unde-i sora mea?

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mi-ne!

— Ha! exclamă May-may şi-şi aruncă sfidătoare capul pe spate. Tu eşti curvar obrăznicos şi nu mai iubeşti pe bătrâna ta mamă.

— Aşa-i, îi replică Struan aţâţând-o.

May-may era mai frumoasă ca oricând, şi-i stătea bine şi aşa cum arăta acum, trasă la faţă.

— Cred că am să-ţi fac bagajele.

— Aiii iaaa! Să crezi tu că-mi pasă!

Struan râse şi o săltă în braţe.

— Tai-Pan, fii cu băgare de seamă. Ţi-a plăcut de Yin-hsi? Mă bucur că ţi-a plăcut. Ştiu eu bine.

— Ei, ţi-ar place să fii Tai-tai?

— Cum?

— Păi dacă nu te interesează, atunci nu mai vorbim niciodată de treaba asta.

— Nu se poate, Tai-Pan. Chiar vrei să zici Tai-tai? Adică o Tai-tai adevărată, după cum e obiceiul? Ah, sper că nu vrei să râzi de mine, nu? Te rog să nu râzi de mine despre cel mai important lucru pe lume.

— May-may, nu râd de tine. Se aşeză pe fotoliu cu ea în braţe. Plecăm în ţară. Împreună. Luăm primul cliper care va fi disponibil şi în drum spre ţară ne căsătorim, în câteva luni.

— Ah, minunat, îl îmbrăţişă May-may. Acum lasă-mă un minut.

El îi dădu drumul, ea merse împleticindu-se până la pat.

— Aşa. Acum aproape că m-am făcut iar bine.

— Te bagi în pat acum, îi spuse el.

— Chiar vrei să ne căsătorim de-adevăratelea? După obiceiul vostru? Şi după al meu?

— Da. După amândouă dacă aşa pofteşti.

Ea se aşeză graţioasă dinaintea lui, atinse cu fruntea covorul, prosternându-se.

— Jur că am să fiu demnă de Tai-tai.

El o ridică iute de jos şi o puse în pat.

— Fetiţo, nu fă una ca asta.

— Mă prostern pentru că mi-ai făcut cea mai mare cinste obrazului din toate câte sunt pe faţa pământului! Îl cuprinse din nou cu braţele, apoi îl împinse puţin la o parte şi râse. Cum ţi-a plăcut cadoul meu de ziua ta, heya? De asta te căsătoreşti cu sărmana ta mamă?

— Şi da şi nu. Aşa m-am gândit eu.

— E drăguţă. O iubesc fantastic de mult. Mă bucur că şi ţie ţi-a plăcut.

— De unde ai găsit-o?

— Era concubină în casa unui mandarin care a murit acum şase luni. Ţi-am spus că are optsprezece ani? Casa lor a decăzut din pricina vremurilor grele, şi Tai-tai a ei l-a rugat pe un mijlocitor de căsătorii să-i găsească o partidă bună. Am auzit de ea şi am chemat-o să stau de vorbă.

— Când? În Macao?

— Nu, acum două sau trei luni. May-may se cuibări mai aproape de el. Am vorbit cu ea la Canton. Tai-tai a lui Jin-qua mi-a vorbit de ea. Când am rămas grea m-am gândit, ah, foarte bine, şi am trimis după ea. Pentru că omul meu e curvar şi în loc să stea acasă o să se ducă la bordel. Promiţi că n-ai să te duci, dar aseară ai fost la bordel. Căcăreze de ţestoasă!

— Nu m-am dus după vreuna dintre fetele alea. Doar să-l văd pe Aristotle.

— Ha! exclamă May-may făcându-i cu degetul. Asta-i povestea ta. Mie nu-mi pasă de curve, dar

nu vreau să ai de-a face cu alea. Bine bine, de data asta te cred.

— Mulţumesc mult.

— Yin-hsi e foarte special de drăguţă, aşa că nu ai nevoie de bordel. Ah, sunt atât de fericită. Şi cântă frumos şi se pricepe la multe instrumente, coase frumos, şi învaţă iute. Eu o învăţ engleză. Vine şi ea în Anglia cu noi. Şi Ah Sam şi Lim Din! Se încruntă uşor. Dar ne mai întoarcem în China. Foarte des?

— Da. Poate.

— Bun. O să ne întoarcem, bineînţeles, şi din nou zâmbi uşor. Yin-hsi e foarte perfectă, da? E drăguţă în pat?

Amuzat, Struan făcu creţuri în jurul ochilor.

— Să ştii că n-am făcut dragoste, dacă asta vrei să afli.

— Ha!

— Îmi place să aleg eu pe cine iau în pat şi când vreau eu.

— A stat în pat cu tine şi n-ai făcut dragoste?

— Da.

— Tai-Pan, mă jur pe Dumnezeu. Nu te înţeleg niciodată. N-ai avut chef de ea?

— Ba da. Dar am socotit că nu e potrivit acum. Poate diseară. Sau mâine. Când am să socot eu. Nu înainte. Dar apreciez grija ta pentru mine.

— Jur pe Dumnezeu, Tai-Pan, eşti ciudat. Sau poate erai atât de sfârşit după curva aia murdară că n-ai mai fost în stare de nimic, da?

— Hai, pleacă de-aici.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Da?

Lim Din intră cu mersul lui târşit.

— Tai-Pan, stapin aici. Vede Tai-Pan poate?

— Care stapin?

— Stapin Penneewort.

Capitolul patruzeci şi şase

Brock îl urmări pe Struan în vreme ce urca poteca ce ducea spre gorgan, stând în umbra bisericii abandonate, fără acoperiş. Se uită la fierul de luptă, strâns grămadă, şi simţi că i se face greaţă. Era totuşi fericit că, în cele din urmă, aveau să încheie socotelile. Îşi mişcă propriul lui fier de luptă, se ridică în picioare şi ieşi la vedere. Cu stânga apucă cuţitul. Struan îl zări pe Brock în secunda în care ieşi din umbra bisericii şi pentru moment uită de planul pe care-l concepuse. Se opri pe loc. Nu-şi mai aminti decât că în faţa lui se afla duşmanul pe care trebuia să-l distrugă. Cu un efort, îşi limpezi mintea şi porni mai departe să urce poteca, simţind cum muşchii îi tremură de nerăbdare să înceapă odată confruntarea. În cele din urmă, cei doi bărbaţi se treziră faţă în faţă.

— Tu ai pus la cale răpirea fetei şi duelul, aşa-i? mârâi Brock.

— Da.

Struan lăsă fierul de luptă până atunci strâns în mână să se desfăşoare. Zornăi ameninţător. Din nou fu nevoit să facă un efort ca să-şi amintească ce se hotărâse să-i zică. Brock apucă mânerul fierului de luptă, făcu un pas înainte şi aşteptă. Struan nu-şi mai mişca decât globii ochilor.

— Îmi pare rău că Gorth a murit aşa cum a murit, spuse el. Mi-ar fi făcut o mare plăcere să-l omor eu.

Brock nu-i răspunse. Dar îşi schimbă abia perceptibil greutatea de pe un picior pe celălalt, vântul de est zburlindu-i părul. Pumnalul apăru în stânga lui Struan, şi în clipa aceea şi el se încordă abia vizibil.

— Tess e infectată de frenţie.

Brock se opri scurt.

— Nu-i. Doctorul a spus că băiatul n-are nimic.

— Şi doctorii pot fi cumpăraţi, spuse Struan, simţind cum îl năpădeşte patima sângelui. A fost îmbolnăvită de frenţie într-adins.

— Ah, tu…

Brock făcu vânt fierului de luptă şi se repezi la Struan. Gheara de fier trecu doar la o fracţiune de inci de ochiul lui Struan. Acesta se trase înapoi şi răspunse făcând fierul de luptă să vâjâie prin aer, dar Brock se feri lateral, după care începură să-şi dea târcoale ca două fiare.

— De către Gorth. Asta Gorth a pus-o la cale, îi aruncă Struan voind să termine odată de spus ceea ce avea de spus. Mă auzi? Asta Gorth a pus la cale.

Brock simţea că-i plesneşte capul. Nu se putea gândi decât cum să se apropie mai mult de duşmanul lui şi să-l omoare. Urmă altă rundă violentă în care fiecare pe rând îşi repezi arma spre adversar. Brock pară o lovitură de pumnal a lui Struan care se răsuci, ieşind din raza fierului său de luptă, şi înţelese că nu se va putea împotrivi multă vreme şi se trase mai înapoi.

— Gorth a pus treaba asta la cale!

— Blestemate fie minciunile tale! îl încolţi Brock pe Struan.

— Gorth i-a dat lui Culum băutură prefăcută. Cu afrodiziac. Gorth a plătit la un bordel ca să-i dea lui Culum o fată bolnavă de frenţie. Voia să-l vadă pe Culum bolnav. Ăsta-i blestematul tău de fecior. Ai priceput?

— Eşti un mincinos!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Culum nu-i bolnav. Ţi-am spus doar ca să te fac să înţelegi de ce-am vrut să-l omor pe Gorth. Culum n-are frenţie. Nici Tess.

— Cum?

— Ăsta-i adevărul adevărat, jur dinaintea lui Dumnezeu.

— Diavole. Hulitor al celor sfinte. Minţi dinaintea lui Dumnezeu!

Struan se feri de lovitură, Brock se trase înapoi şi se pregăti să primească replica. Dar Struan nu lovi. O porni pe uşa deschisă a bisericii dărăpănate şi se opri dinaintea altarului.

— Dinaintea lui Dumnezeu jur că e adevărat ce-am spus.

Se întoarse şi toată stăpânirea de sine dispăru. Păru să nu mai audă niciun sunet, toată lumea se concentrase asupra lui Brock şi a dorinţei lui de a-l ucide. Porni încet de-a lungul stranelor.

— Gorth a omorât o biată prostituată la Macao şi una aici la Hong Kong, şuieră el. Şi asta-i la fel de adevărat. Sângele lui nu-i pe mâinile mele, dar va fi al tău.

Brock se trase din uşa bisericii, privindu-l pe Struan fără să şovăie. Vântul căzu cu totul, ceea ce i se păru ciudat, nefiresc. Dar nu-i mai dădu atenţie.

— Atunci… atunci ai avut pricină, spuse Brock. Io… io retrag ce-am zis. Înseamnă că ai avut pricină. Cristoşii! mârâi Brock. Acum era afară şi se opri încolţit. Retrag tot ce-am zis de Gorth. Da' asta nu-nseamnă că s-au încheiat socotelile între noi.

Simţi cum îl arde furia împotriva lui Gorth, lui Struan, şi tuturor anilor care trecuseră, şi nu mai ştia acum decât că trebuia să se lupte, să zdrobească şi să ucidă. Ca să rămână în viaţă. Apoi deodată simţi în faţă un alt fel de vânt. Brusc mintea i se limpezi. Se uită spre continent. O clipă Struan fu descumpănit de manevra lui Brock şi ezită.

— Se schimbă vântul, mârâi Brock.

— Cum? Struan făcu un efort să se concentreze şi se trase înapoi, neavând încredere în Brock.

Acum amândoi se uitau spre China continentală, ascultând încordaţi, adulmecând vântul. Bătea dinspre nord. Deocamdată destul de blând, dar nu mai era nicio îndoială.

— Poa’ să fie vo vijelie, spuse Brock, dar chiar şi vocea părea să-l facă să sufere, inima îi bătea nebuneşte, toată vlaga din el se scursese.

— Nu când vântul bate din nord! spuse Struan, simţindu-se şi el sleit de puteri.

O, Doamne, o clipă m-am simţit ca un animal. Dacă nu era schimbarea asta a vântului…

— Taifun!

Priviră amândoi spre port. Joncile şi sampanele se îndreptau grăbite spre ţărm.

— Mda! întări Struan. Dar ce ţi-am spus a fost adevărul adevărat. Despre Gorth.

Brock simţi gustul fierii în gură, scuipă.

— Îmi cer io iertare pen’ Gorth. Îhî. A fost provocare, e mort şi cu atât mai bine. (Unde am greşit io, se întrebă el.) Ce-a fost a fost. Io ţ-am spus ce-am avut de spus cân’ eram în colonie la Canton. Îhî, am greş’t că te-am provocat az’ da’ ce-am avut de spus ţ-am spus la Canton şi nu schimb nimic. Şi nu mă schimb nici io mai mult decât tine. În ziua în care ai să vii contra mea cu pisica cu nouă cozi în mâini, în ziua aia n-o să ne mai oprească nimeni. Tu alege ziua, aşa cum am zis şi mai ‘nainte.

Struan se simţi ciudat de sfârşit.

— S-a făcut.

Se trase mai departe de adversarul lui, îşi desfăcu fierul de luptă, băgă cuţitul în teacă, urmărindu-l pe Brock bănuitor. Şi Brock îşi scoase arma de pe mână şi puse cuţitul la loc.

— Şi ai să-i ierţi pe Culum şi Tess?

— Dinaintea mea îs ca şi morţi, aşa cum am zis. Până cân’ Culum nu va fi parte din firma Brock şi Fiii şi Brock şi Fiii va fi Nobila Casă, iar io Tai-Pan al Nobilei Case.

Struan lăsă biciul de fier să cadă la pământ şi la fel procedă şi Brock. Amândoi părăsiră iute gorganul pe căi diferite.

Capitolul patruzeci şi şapte

Vântul continuă să se întărească în toată ziua aceea. La căderea nopţii, Queen's Town era pregătit pentru furtună aşa cum trebuia. Ferestrele fură închise, uşile blocate, iar cei care avuseseră prevederea de a-şi construi şi câte un beci îşi binecuvântau gândul cel bun. Cei ce-şi încropiseră câte un adăpost provizoriu sau locuinţe improvizate se refugiară în case mai solid construite. Numai că puţine clădiri fuseseră construite destul de temeinic, în afara celor din Happy Valley. Şi puţini erau cei care aveau de gând să rişte expunându-se la otrăvitele miasme ale nopţii de acolo, cu toate că citiseră în *Oriental Times* despre leacul malariei. Deocamdată, în ziua aceea, nu aveai de unde să faci rost de cinchona. Toate navele se pregătiseră şi ele, închizând bine gurile de magazii şi intrările, şi toate ancorele fuseseră înfipte bine la adânc. Între nave se lăsase suficient spaţiu liber pentru cazul în care vântul îşi va schimba direcţia.

Erau şi unii care ziceau că, deoarece vântul bătea constant dinspre nord, era un semn că în niciun caz nu prevestea taifun. Nimeni nu auzise ca un taifun să vină pe un vânt care sufla numai din nord. Un taifun îşi rotea mereu direcţia din care bătea. Chiar şi Struan era înclinat să creadă la fel. Şi niciodată barometrul nu rămăsese atât de constant la un nivel ridicat ca acum. Nu se pomenise taifun fără ca barometrul să coboare drastic. Spre seară, din plafonul jos de nori se porni o burniţă care mai domoli zăpuşeala.

Struan cântărise pericolul cu mare atenţie. Dacă ar fi fost vorba să se îngrijească numai de sine, ar fi pornit pe mare în *China Cloud* şi ar fi fugit spre sud până când vântul ar fi pornit din direcţia opusă sau s-ar fi rotit spre altă parte. După care ar fi ţinut cea mai favorabilă direcţie şi ar fi scăpat. Dar un

instinct pe care nu-l înţelegea nici el îi spunea să nu rişte fuga pe mare. Aşa că îi luă pe May-may, Yin-hsi, Ah Sam şi Lim Din şi-i duse în clădirea imensă şi pustie a factoriei din Happy Valley, în apartamentul lui de la etajul trei. Socoti că ploaia şi vântul vor îndepărta miasmele nopţii. May-may avea să fie mai apărată în clădirea de cărămidă şi piatră decât pe mare sau într-un beci în pământ, şi asta conta în momentul acela.

Culum îi mulţumi lui Struan pentru adăpostul oferit în factorie, dar spuse că prefera s-o ducă pe Tess în clădirea comandantului portului. Era o clădire joasă, din granit, şi Glessing le puse la dispoziţie lui Culum şi Tess spaţiul din apartamentul lui ce făcea parte din aceeaşi clădire. Struan le spuse ce se întâmplase pe gorgan şi că se încheiase astfel un armistiţiu. Şi în tot cursul acelei zile, în care se pregătea pentru un taifun ce s-ar fi putut să nu se abată pe acolo niciodată, Struan se gândi îndelung la agresivitatea ce zace în om.

— Bărbate, ce gânduri te chinuie? îl iscodi May-may.

— Nu ştiu. Brock, eu, taifunul… nu ştiu. Poate pentru că plafonul de nori e prea jos.

— Am ‘să-ţi spun eu ce nu-i în regulă. Te gândeşti prea mult la ce s-a întâmplat şi, şi mai rău, îţi faci prea multe griji pentru ce s-ar putea întâmpla. Ha! E o prostie. Fii chinez! Îţi poruncesc! Trecutu-i trecut. Ai făcut pace cu Brock. Nu-ţi mai pierde vremea umblând de colo-colo ca o găină constipată. Mănâncă şi tu ceva, bea nişte ceai şi fă dragoste cu Yin-hsi.

Ea râse şi o strigă pe Yin-hsi, care se grăbi să traverseze dormitorul imens, se aşeză pe pat şi-i apucă mâna.

— Uită-te la ea! Dumnezeule! Am avut noi nişte vorbe împreună.

Struan râse şi se simţi parcă mai uşurat.

— Uite, aşa-i mai bine, spuse ea.

Struan râse mai tare şi May-may îi spuse iute ceva în chineză fetei. Yin-hsi era numai urechi, bătu din palme încântată, se uită fericită la Struan şi ieşi iute din încăpere.

— May-may, ce i-ai spus? o întrebă el bănuitor.

— I-am spus cum faci tu dragoste. Şi cum să te facă să te simţi fantastic de excitat: Şi să nu-i fie frică când, la urmă, o să te vadă că te tângui.

— Naiba să te ia. Chiar nu eşti în stare să păstrezi unele lucruri mai delicate numai pentru tine?

— Tai-tai ştie ce-i mai bine pentru un băieţel care şi-a pierdut stăpânirea de sine. Yin-hsi te aşteaptă.

— Cum?

— Yin-hsi te aşteaptă. I-am spus să se pregătească. E tare plăcută dragostea seara, nu conteşte. Ai uitat?

Struan gemu şi se îndreptă spre uşă.

— Mulţumesc tare mult, dar am treabă.

Coborî la parter şi, brusc, descoperi că se simţea mult mai bine. Sigur, nu are niciun rost să-ţi faci griji pentru trecut. Şi din nou îşi binecuvântă *joss*-ul că avusese parte de May-may.

Brock puse echipajul să dea jos catargul trinchet rupt de pe *White Witch* şi să-l lege de-a lungul punţii pentru mai multă siguranţă. Se puse rânduială în toate vergile rupte şi arborada doborâtă, şi toate gurile de magazie şi acces fură închise etanş. La prova lăsă trei ancore, şi o ancoră de furtună din pânză tare la pupa să ţină nava cu botul în vânt. Toată ziua se simţise năuc. Îl dureau capul şi pieptul, şi simţi că în noaptea aceea va avea visuri rele. Ar fi dorit să se îmbete, să se mai uşureze. Dar ştia că se apropia primejdia. Mai făcu cu felinarul în mână un tur de inspecţie pe puntea bătută de ploaie, apoi coborî în cabină să vadă ce fac Liza şi Lillibet.

— Dragule, io-te ceaiu', te-aşteaptă. Schimbă-ţi mai bine hainele şi ia unele uscate. Ţi le-am pregătit.

Arătă spre cuşetă unde erau puse haina de ploaie, pantaloni, pălăria impermeabilă şi cizmele.

— Mulţam, dragoste.

Se aşeză la masă şi bău ceai.

— Tati, începu Lillibet, joci un joc cu mine? Iar când văzu că Brock nu răspunse pentru că n-o auzise îl trase de pulpana hainei ude. Tati, joci un joc cu mine, te rog?

— Lasă-l în pace pe tac-tu, interveni Liza. Joc io cu tine.

O luă pe Lillibet în cealaltă cabină şi-i mulţumi lui Dumnezeu că se făcuse pace între omul ei şi Struan. Brock îi povestise cum se întâmplase, şi-i mulţumi Domnului pentru că-i ascultase rugăciunile. Vântu' ăsta-i minune, îşi spuse ea. Acum nu mai avea nevoie decât de răbdare. O să ajungă ei să-i dea binecuvântarea şi lu' Tess. Liza se rugă Domnului s-o aibă în pază pe Tess, şi pe Culum, şi nava şi pe ei toţi, apoi se aşeză şi începu să joace cine-taie cu Lillibet.

În după-amiaza aceea, sicriul cu Gorth fusese coborât într-un cuter. Liza şi Brock însoţiseră barca spre larg, Brock spusese un scurt prohod. Când termină, îşi blestemă fiul şi dădu drumul sicriului în adânc. Se întorseseră la *White Witch,* Brock se retrăsese în cabina lui. Închisese uşa şi, singur înăuntru, îşi plânse băiatul şi fata. Plângea pentru prima oară de când era el bărbat, şi o dată cu asta îşi înecă orice bucurie de viaţă.

Noaptea vântul şi ploaia îşi făcură tot mai rău de cap. O dată cu dimineaţa începu să toarne mai tare, dar nu înspăimântător, valurile se făcură mai mari, fără a fi ameninţătoare. Brock dormise îmbrăcat şi ieşi pe punte cu ochii cârpiţi. Cercetă barometrul… Tot 29.8 inci, staţionar. Lovi în barometru cu degetul, dar nu se schimbă nimic.

— ’Neaţa, sir, îi spuse Pennyworth.

Brock dădu din cap fără vlagă.

— Vă bate gândul că o să fie o furtună cu ploaie, adăugă Pennyworth, tulburat de lipsa de vlagă a lui Brock.

Acesta se uită lung la mare şi la cer. Pătura de nori era doar la câteva sute de picioare deasupra lor, înghiţise munţii insulei şi Piscul, dar nu era ceva neobişnuit. Brock se sili să facă vreo câţiva paşi şi verifică parâmele ancorelor. Ţineau bine: trei ancore şi trei parâme groase cât un mijloc de om. Suficient să facă faţă oricărei furtuni, se gândi el. Dar nici asta nu-i plăcu. Îi era indiferent.

China Cloud ţinea perfect marea în mijlocul portului, echipajul de cart stând grămadă la adăpost, în partea de sub vânt, a dunetei. Toate celelalte nave stăteau la ancoră, făcând faţă valurilor fără probleme, imensa navă amiral dominând portul. Câteva sampane şi jonci întârziate îşi căutau loc de ancorare lângă satul de bărci în partea de sub vânt a golfuleţului de lângă Promontoriul Glessing. Brock coborî sub punte, iar Pennyworth şi restul celor din cart simţiră o vizibilă uşurare când îl văzură plecat.

— De ieri parcă a îmbătrânit mult, spuse Pennyworth. Arată de parcă moare de-a-n picioarelea.

În lumina zorilor, Struan se duse să verifice obloanele improvizate de la primul etaj. Apoi coborî la parter şi le cercetă şi pe celelalte. Citi barometrul: 29.8, staţionar.

— Dumnezeule Cristoase, spuse el, şi vocea îi răsună în toată clădirea. Ori începe să coboare, ori se termină cu ploaia asta afurisită şi să isprăvim odată.

— Ce s-a întâmplat, Tai-Pan? strigă May-may de pe palier.

Arăta dichisită şi drăguţă.

— Nimic, fetiţo. Du-te în pat, îi strigă el.

May-may ascultă darabana ploii şi-şi dori să fi rămas în Macao, unde zgomotul ploii pe acoperiş era mult mai plăcut.

— Nu-mi place ploaia asta, spuse ea. Sper să fie sănătoşi copiii. Mi-e dor de ei tare de tot.

— Sigur. Du-te în pat, fii fată cuminte. Eu am să ies puţin.

Îi făcu degajată semn cu mâna.

— Să ai grijă.

Struan îşi trase pe el haina groasă marinărească şi plecă. Afară ploaia bătea pieziş. În ultimul ceas nu se întărise nici ploaia de fapt, îi trecu lui prin minte, parcă s-a mai domolit chiar. Norii coborâseră foarte jos. Se uită să vadă cum stătea *China Cloud.* E o navă frumoasă şi sigură, îşi spuse el. Se întoarse şi se uită din nou la barometru – nicio schimbare. Mâncă bine şi se pregăti să iasă din nou.

— Sus, jos! De ce eşti atât de neliniştit? Acum unde te duci, heya? îl întrebă May-may.

— La biroul căpitanului portului. Vreau să văd dacă s-a aranjat Culum ca lumea. Sub niciun motiv nu ieşi de aici şi nu deschizi nicio fereastră sau uşă, fie că eşti Supremă Doamnă Tai-tai sau nu eşti Supremă Doamnă Tai-tai.

— Da, bărbate! şi May-may îl sărută.

Drumul Reginei era o mocirlă adâncă şi aproape pustie, însă vântul şi ploaia te înviorau, şi era mai bine afară decât zăvorât în cutia factoriei. Era ca vântul primăvăratic de nord-est în Anglia, se gândi el. Nu, nu chiar aşa de puternic ca ăsta. Intră în biroul căpitanului portului şi se scutură de ploaie. Glessing se ridică în picioare de la masa de lucru.

— 'Neaţa, tare ciudată ploaie şi furtună, nu-i aşa? Un ceai? Îi arătă un scaun. Cred că pe Culum şi pe doamna Struan îi cauţi. S-au dus la slujba de dimineaţă.

— Cum?

— Se întorc acum. E duminică.

— Ah, am uitat.

Glessing turnă ceai dintr-un ceainic imens, apoi îl aşeză la loc pe marginea plitei cu cărbuni. Încăperea aceea mare era plină cu hărţi. Prin tavanul sprijinit de căpriori trecea un catarg, iar lângă acesta era practicat un capac de ieşire. Pavilioanele de semnalizare stăteau frumos rânduite în căsuţe, muschetele la rastel, în întreaga încăpere domneau ordinea şi desăvârşita rânduială marinărească.

— Ce părere ai despre furtuna asta?

— Dacă e un taifun, atunci suntem taman în drumul lui. E singurul răspuns. Dacă vântul nu se-ntoarce sau nu se roteşte, atunci centrul lui o să treacă exact peste noi.

— Dumnezeu să ne aibă în pază dacă e adevărat ce spui.

— Da.

— M-a prins pe mine un taifun o dată în largul Formosei. Nu-mi mai doresc să am parte de valurile de atunci, şi eram hăt, departe de centrul lui. Dacă o fi existând acest centru.

O rafală puternică de vânt şi ploaie zgâlţâi obloanele de furtună. Se uitară la indicatorul direcţiei vântului: neclintit din nord. Glessing puse jos ceaşca de ceai.

— Domnule Struan, îţi sunt foarte îndatorat. Alaltăieri am primit o scrisoare de la Mary. Mi-a spus cât de buni aţi fost cu ea, şi dumneata şi Culum. Mai ales dumneata. Pare să fie cu mult mai bine.

— Am văzut-o chiar înainte de a pleca. Cu siguranţă că arăta de zece ori mai bine decât prima dată.

— Spune că în două luni o să iasă de acolo. Şi că le-ai zis papistaşilor că-ţi asumi răspunderea pentru ea. Bineînţeles, de-acum asta îmi revine mie.

— Cum doreşti. E doar o formalitate.

Struan se întrebă ce-o să facă Glessing dacă o să afle vreodată adevărul despre Mary. Bineînţeles că

trebuia să afle. Cum poate crede May-may că el n-o să afle?

— Doctorii au spus din ce cauză a doborât-o boala asta?

— Un deranjament la stomac.

— Asta mi-a scris şi ea. Din nou, mulţumesc. Glessing mută o hartă de pe birou şi şterse o pată de ceai de pe tecul blatului. Culum a pomenit odată că pe când erai copil ai fost în Marina Regală. La Trafalgar. Sper că nu te supără dacă te întreb, dar şi tatăl meu a avut cinstea să-şi slujească ţara acolo. Şi mă întrebam pe care navă ai fost. El era locotenent de navă amiral, alături de Lordul amiral Collingwood pe…

— *Royal Sovereign,* îi spuse Struan. Da. Eram şi eu la bordul navei amiral.

— Pe Zeus! reuşi Glessing să îngaime.

Struan păstrase doar pentru el amănuntul acesta în mod intenţionat, ştiind că asta însemna că în orice discuţie cu Glessing el va avea un atu în plus dacă va fi nevoie să-l joace.

— Bineînţeles, nu-mi amintesc de tatăl dumitale, eram doar un ţânc mânuitor de pulbere de tun şi speriat de moarte. Dar amiralul era la bord şi eu trudeam pe *Royal Sovereign.*

— Pe Zeus! repetă Glessing, care văzuse nava aceea de linie cu o sută zece tunuri în largul capului Spithead, o singură dată, pe când era copil. O navă cu opt sute treizeci şi şase de oameni, şi cu viitorul Tai-Pan al Nobilei Case la bord. Nu-i de mirare că am câştigat, pe Zeus.

— Mulţumesc, spuse Struan. Numai că eu am avut prea puţin de-a face cu bătălia propriu-zisă.

— Tai-Pan, dacă-mi dai voie să-ţi spun aşa, la naiba, a fost minunat. Şi-s tare bucuros. Da, să ştii. Pe cuvântul meu. A fost o vreme când îţi purtam pică, după cum ştii. Dar acum deloc. Şi acum socot că hotărârea mea a fost corectă în bătălia de la Chuenpi, dar acum înţeleg că bastardul ăla păduchios de Longstaff a avut dreptate când

spunea că, dacă eram eu în locul dumitale, sau dumneata în locul meu, atitudinea noastră ar fi fost aceeaşi.

— De ce-ai fost supărat pe Longstaff?

De pe chipul lui dispăru orice urmă de simpatie.

— Idiotul naibii a avut obrăznicia să se amestece în problemele navale! I-a sugerat amiralului ca eu să fiu expediat în ţară. Mulţumesc lui Dumnezeu că amiralul e ofiţer al Marinei Regale, iar nenorocitul ăsta a fost măturat din funcţie. Şi fiindcă tot vorbim de neghiobi, sunt sigur că ai citit ziarul de ieri seară. Bastardul ăla de Cunnington! Cum de îndrăzneşte el să spună că Hong Kong-ul e o stâncă uitată de Dumnezeu pe care nu se poate ridica nici măcar o casă! Auzi ce obrăznicie nemaipomenită. Când are cel mai bun port din lume! Şi cum de îndrăzneşte să spună că habar nu avem de mare!

Struan îşi aminti de prima zi la Hong Kong – o, Doamne, n-au trecut decât vreo şase luni de zile de atunci? – şi îşi dădu seama că avusese dreptate. Glessing o fi el apropiat de Hong Kong, dar pentru Promontoriul Glessing se va lupta pe viaţă şi pe moarte pentru a-l apăra.

— Poate că noul guvernator, Whalen, va fi de acord cu Cunnington.

— Nu atâta vreme cât mai sunt şi eu pe aici. Nici amiralul nu se va da uşor bătut. A fost aproape să facă o criză de apoplexie când a citit. Şi e la mintea cocoşului de ce. Uită-te la flotă. E în perfectă siguranţă, ca în portul Portsmouth. Fără Hong Kong, unde am fi noi într-o zi ca asta? Doamne Dumnezeule! Aş muri de teamă dacă pe o astfel de vreme aş sta ancorat la Macao. Trebuie să păstrăm Hong Kong-ul, şi cu asta basta! Chiar până şi idiotul acela de general a priceput şi el odată cum stau lucrurile şi a fost întru totul de acord.

Şi continuă să boscorodească mai departe, blestemându-i pe Cunnington şi pe Longstaff, spre

distracţia lui Struan. Uşa se deschise într-o rafală şi ploaia şi vântul dădură buzna peste hărţi. Culum şi Tess intrară iute, bine dispuşi, în ciuda vremii de afară.

— Hello, Tai-Pan, spuse Culum. Te înduri să ne dai şi nouă un ceai, bătrâne? Am spus şi o rugăciune în cinstea ta.

— Mulţumesc, şi făcu semn cu mâna la ceainicul de pe sobă. Serviţi-vă.

Tess făcu o plecăciune către Struan şi îşi scoase pelerina udă.

— Bună dimineaţa, Tai-Pan.

— Eşti foarte drăguţă în dimineaţa asta, doamnă Struan, îi replică Struan.

Femeia se roşi toată şi-şi făcu de treabă cu turnatul ceaiului.

— Arătaţi amândoi tare fericiţi, continuă el.

— Da, suntem fericiţi, îi răspunse Culum. I-am mulţumit Domnului pentru asta. Şi pentru că a trimis această schimbare a vântului.

— Fiule, nu vrei să-ţi schimbi hotărârea? Nu vrei să vii dincolo, la factorie?

— Nu, mulţumesc, suntem în siguranţă aici.

Struan băgă de seamă un pandantiv în chip de cutiuţă din argint bătută cu pietre atârnând de lanţul de la ceas.

— Culum, ce-i aia?

— Un suvenir. Mi l-a dat Tess.

În cutiuţa aceea se aflau cele douăzeci de guinee, şi pe Culum îl încercă un sentiment de vinovăţie pentru că nu-i pomenise niciodată lui Tess despre semnificaţia lor. Pusese monedele în cutiuţă după ce el şi Tess coborâseră ultima oară de pe *White Witch,* ca să-şi aducă aminte de Tyler Brock, să nu uite că Brock nu se purtase cinstit cu el, nu-i dăduse prilejul să spună şi ce avea el de spus.

— A fost a bunicii. Ca dar de nuntă nu-i mare lucru, îi spuse Tess lui Struan. Dar cum nu am

niciun fel de zestre acum, cerşetorii culeg ce pot, nu mai aleg.

— Fetiţo, nu-ţi fă griji în privinţa asta. Faci parte din Nobila Casă acum. Când vă mutaţi în casa voastră?

— În trei săptămâni, spuseră şi Culum şi Tess în acelaşi timp, şi râseră, fericiţi din nou.

— Bun. O să facem aşa ca ziua aceea să rămână de pomină. Ei, ne vedem mai târziu.

— Tai-Pan, uită-te la nebunul ăla! spuse Glessing, care scosese ocheanul printr-un hublou şi se uita la o lorce care se bălăcea ca un butoi în canalul de est, cu toate velele terţarolate.

— Ce naiba caută ăla acolo? Nu e o zi nimerită să se plimbe taman acolo, spuse Struan.

— Cu permisiunea dumitale, domnule Struan, am să le semnalizez să amareze la pontonul dumitale de la Happy Valley. Altfel va avea necazuri mari dacă va ancora la Răspântii. Iar pontonul dumitale-i liber.

— Da, cu plăcere. Dar a cui e nava?

— O lorce navală… purtând pavilionul adjunctului căpitanului superintendent! şi, cu gest scurt, strânse ocheanul. Căpitanului ei ar trebui să i se facă un consult la cap dacă a avut atâta minte ca să părăsească Macao pe o vreme ca asta. Ori o fi domnul Monsey afurisit de grăbit. Ce zici de asta?

Struan zâmbi.

— Nu ştiu să ghicesc într-un glob de cristal, căpitane Glessing.

Glessing îi dădu ordinele corespunzătoare unui marinar, care legă imediat pavilioanele de semnalizare de fungă. Deschise apoi capacul din tavan. În vreme ce erau ridicate pavilioanele, ploaia năvăli peste ei.

— Unde-i Longstaff? întrebă Struan.

— La bordul navei amiral, îi răspunse Glessing. Trebuie să-ţi mărturisesc că şi eu m-aş simţi mai fericit dacă aş fi pe mare.

— Ba eu n-aş fi, îi replică Culum.

— O, dragă, precis nu! întări şi Tess.

Struan îşi termină de băut ceaiul.

— Ei, o şterg acum. Dacă e nevoie de mine, ştiţi unde mă găsiţi.

— Io mi-s… ăăă, vreau să zic că nu cred să fie cu primejdie atât de mare, Tai-Pan, nu-i aşa? făcu Tess. Adică cu frigurile alea din Happy Valley şi celelalte? Dacă staţi acolo, vreau să zic, nu?

— Vântul şi ploaia or să măture miasmele nopţii, îi răspunse cu o convingere pe care el n-o prea simţea.

— Tess, nu uita, mai există nişte cinchona, şi curând vom avea din belşug, interveni Culum. Tai-Pan, socot că e minunată noua afacere. Facem un bine întregii omeniri.

Struan îi spusese lui Culum despre înţelegerile lui cu Cooper înainte ca lucrurile să fie date în vileag în gazetă. De asemenea îl încurajase pe Culum să-şi petreacă mai mult timp în anturajul americanului. Cu cât se gândea mai mult la ideea de a-i face asociaţi pe Cooper şi Culum, cu atât îi plăcea mai mult.

— Fiule, să ştii că Jeff e foarte deştept. O să-ţi placă să lucrezi cu el. Îşi trase pe el haina de ploaie. Ei, acum plec. Şi ascultaţi amândoi la mine. Nu vă faceţi griji în ce-l priveşte pe Brock. Fetiţo, nu-ţi fă griji în privinţa lui taică-tău. Sunt sigur că o să-i treacă dacă-i daţi timp. Doar atât, daţi-i timp îndestul.

— Aşa sper şi io, spuse Tess. Ah, aşa sper şi eu.

Înainte de a ieşi îşi aruncă ochii la barometru.

— Dumnezeule, Doamne Cristoase. A coborât la 29.5 inci.

Glessing se uită neliniştit la ceas, era aproape ora zece.

— Aproape jumătate de inci în jumătate de oră, fir-ar să fie al naibii.

Însemnă datele pe harta presiunilor şi apoi ieşi şi el în urma lui Struan, care o luase la fugă. Un sfert

din orizontul dinspre est era negru, nu se mai vedea cerul de mare. Vântul sufla şi mai amarnic, tot dinspre nord curat, iar ploaia devenise şi mai afurisită.

— Ăsta-i taifunul, strigă el încordat. Închide-te bine înăuntru dacă vrei să scapi cu viaţă.

Apoi o luă la goană spre Happy Valley.

— Culum, Tess, înăuntru! porunci Glessing, trânti apoi uşa şi o zăvorî bine. Faceţi ce vreţi, numai nu deschideţi vreo uşă până când nu vă dau eu voie.

Trase apărătoarea hubloului peste obloanele de furtună, verifică toate legăturile şi-şi dădu seama că Struan avusese dreptate. Centrul taifunului avea să treacă exact peste ei.

— Culum, mă bucur că te-ai împăcat cu tatăl tău. Ei, şi acum să ne gândim la micul dejun, spuse el ca să-i mai liniştească. Doamnă Struan, poate că o să fiţi bună să preluaţi comanda, da?

Capitolul patruzeci şi opt

Struan alergă din răsputeri. Câţiva culi cu lectici se grăbeau spre Tai Ping Shan, iar nişte europeni goneau să-şi găsească adăpost. Prin perdelele de ploaie, Struan reuşi să vadă că lorcea ajunsese în dreptul lui în largul portului, alergând iute spre Happy Valley, cu velele numai terţarolate. Marea agitată era acum de un verde cenuşiu. Linia întunecată a unei rafale puternice zbură cu o viteză de necrezut pe faţa valurilor din port, prinse şi lorcea, îi smulse catargul cel mare şi o plecă mult pe o parte. Struan se înţepeni bine pe picioare, şi fu şi el într-o clipită cuprins de vântoasă. Rafala dură doar câteva secunde, dar simţi din plin şfichiul ploii orbitoare, biciuite de vânt, şi fu aproape doborât. Când reuşi să deschidă iar ochii, se uită spre larg. De mirare, dar lorcea încă mai plutea, mergând poticnit doar cu o randă artimon, cu punţile spălate de valuri şi resturile velei celei mari fluturând.

Struan o luă din nou la fugă. Ajunse la pontonul de la Happy Valley exact la timp pentru a vedea deferlanţii albiţi de spumă înşfăcând nava şi izbind-o de şirul piloţilor pontonului. De pe punte, un marinar îşi făcu vânt să sară cu parâma de prova în mână, dar lunecă şi căzu între ponton şi navă, se prinse cu mâinile de marginea pontonului, şi slobozi un urlet când lorcea se izbi de ponton şi-l frânse în două. Când valurile îndepărtară nava de ponton, marinarul dispăru. Struan strigă celor înspăimântaţi de pe punte şi fugi în faţă. Un marinar îi aruncă o amară pe care o legă la o baba, altul, riscându-şi şi el viaţa, sări pe ponton şi ajunse cu bine pe cheu cu parâma de la pupa. Marea se încrâncenă şi mai tare, iar nava şi pontonul gemură din toate încheieturile, apoi lorcea fu legată zdravăn şi oamenii porniră să sară ca iepurii pe mal.

— Fugiţi spre factorie! le făcu Struan semn să-l urmeze şi porni în goană spre intrarea din faţă, o deschise cu mari eforturi, în vreme ce vântul se opintea în ea.

Opt oameni din echipaj dădură buzna înăuntru, blestemând şi binecuvântându-şi norocul de a fi scăpat cu viaţă. Struan îşi scoase veşmintele îmbibate de apă, şi abia atunci îi observă pe Horatio şi pe Monsey.

— Doamne Dumnezeule mare, ce faceţi aici, Horatio? Hello, domnule Monsey.

— N-am crezut că o să mai vedem vreodată ţărmul, şuieră Monsey.

Horatio se rezemă de un perete, pieptul i se zbătea spasmodic, şi vomită. Uşa se deschise iar şi îmbrâncit de o rafală de vânt şi ploaie, căpitanul, tânărul locotenent, intră furios şi se scutură de apă ca un câine. Struan se duse şi trânti uşa.

— Pe Dumnezeul lui Moise! exclamă individul adresându-i-se lui Struan. Ai văzut cum arată cerul?

— Ce naiba căutaţi în largul mării pe o zi ca asta? N-aţi avut destulă minte să vă uitaţi cum arăta cerul încă de la Macao?

— Ba da, pentru Dumnezeu. Dar mi s-a poruncit să mă îndrept spre Hong Kong, aşa că am pornit spre Hong Kong. Am ajuns pe mâinile unui maniac.

— Cum?

— Afurisitul ăla însetat de sânge, căpitanul superintendent pentru comerţ, Sir Clyde Beau-sânge Whalen, fir-ar să fie! Ticălosul ăla de irlandez mai-mai să-mi trimită nava la fund cu tot echipajul. I-am spus că vremea e proastă, dar el s-a uitat o dată la cer şi mi-a spus: „Ai timp berechet să ajungi acolo. Porneşti pe mare cum ţi s-a poruncit!” Mulţumesc, Doamne, că există Hong Kong-ul.

— Cum e marea în larg?

— Dacă mai întârziam un ceas nu mai izbuteam să mai intrăm aici. Valuri de douăzeci, treizeci de picioare… Şi ce vânt blestemat! N-a vrut cu niciun chip nici să se rotească, nici să se întoarcă. E de necrezut. E taifun, nu-i aşa? Dar cum e cu putinţă?

— Pentru că taifunul se îndreaptă spre est şi noi suntem exact în drumul lui.

— Doamne, ai milă de noi!

— Fă-te comod. Am să spun să se pună de ceai şi să se aducă grog pentru toată lumea.

— Mulţumesc, spuse tânărul. Iartă-mă că am izbucnit aşa mai înainte.

Struan se îndreptă spre mijlocul încăperii unde erau Monsey şi Horatio.

— Domnule Monsey, poţi să urci la etaj?

— Da. Mulţumesc, Tai-Pan. Eşti foarte îndatoritor.

— Dă-mi o mână de ajutor să-l înviem pe Horatio.

— Bineînţeles. Nu ştiu ce l-a picnit pe sărmanul băiat. De când am plecat din Macao geme şi vorbeşte fără şir întruna. Tare ciudat.

— Din pricina spaimei, îi spuse Struan.

Îl ajutară pe Horatio să se dezbrace de haina îmbibată de apă; chipul îi era de un cenuşiu murdar şi arăta sfârşit după atâta vomă. Îl cărară mai mult pe sus amândoi la etaj, îl întinseră pe o canapea, în aripa de vest a apartamentelor care aparţinuseră înainte lui Robb. Struan se duse la un bufet şi turnă brandy în nişte pahare. Monsey luă un pahar cu mâinile tremurânde şi-l dădu pe gât. Nu se opuse să-i mai toarne unul.

— Mulţumesc.

— Încearcă să-i dai şi lui Horatio, îi spuse Struan. Mă întorc într-o clipită.

O luă de-a lungul coridorului până ajunse la palier, apoi o apucă pe coridorul de est. Apartamentul lui era în aripa de sud a etajului.

May-may, Yin-hsi, Ah Sam şi Lim Din jucau *mah-jongg*[2] pe o măsuţă din sufragerie. Felinarele

erau aprinse şi lumina lor dansa vesel.

— Hello, Tai-Pan, îi spuse May-may, şi luă încă o piatră făcută din fildeş şi bambus şi o plesni de masă blestemând. Împuţită zi, Tai-Pan, am un *joss* fantastic de prost. N-am câştigat nici măcar un singur joc. Am pierdut patru sute bani gheaţă, şi jucăm doar de patru ore. Aiii iaa, dar mă bucur că te văd, nu conteşte.

Ploaia răpăi în obloane, vântul se înteţi.

— Afurisit tărăboi! Poţi să-mi împrumuţi şi mie nişte taeli? Am rămas cu totul săracă.

— Am să-ţi dau din banii ce ţi se cuvin. Hai, joacă mai departe, fetiţo, îi zâmbi Struan. Avem musafiri la parter, şi cam peste tot, aşa că nu ieşi de aici.

— De ce să ies?

Se întoarse în aripa locuinţei lui Robb. Monsey arăta acum mai bine. Îşi scosese veşmintele ude şi se înfăşurase într-o pătură. Horatio adormise şi acum se zvârcolea în somn.

— Dumnezeu, numai el ne-a salvat de data asta, Tai-Pan, îi spuse Monsey.

— De ce naiba aţi plecat din Macao? Aţi căutat-o cu lumânarea. Ar fi trebuit să vă daţi seama ce vreme vă aşteaptă.

— Misiune oficială, Tai-Pan, mârâi Monsey. Excelenţa sa imperială Whalen a sosit cu fregata ieri noapte. Mi-a poruncit să mă îndrept spre Hong Kong cu o misivă oficială pentru ex-plenipotenţiarul de aici. Pe o vreme ca asta, dacă-ţi place şi dumitale. Ca şi cum o zi sau două contează cine ştie ce! N-am avut inima să-i spun că vestea cea mare a şi fost tipărită în ziarul de aici.

— Cum arată?

— Aş zice că e un om dificil. A ajuns în Macao cam pe la miezul nopţii, la bordul unei fregate, fără să se fi anunţat. În patru minute eram chemat la bordul navei. Şi-a prezentat scrisorile de acreditare, mi-a înmânat scrisoarea secretarului cu

afaceri externe s-o citesc – corespunde cuvânt cu cuvânt cu relatarea lui Skinner. Cum naiba fac gazetarii ăştia de pun mâna pe documente secrete? Şi mi-a poruncit ca, o dată cu zorii, să purced la drum să-i înmânez lui Longstaff scrisoarea imediat. Mi-a mai spus că va sosi şi el la Hong Kong îndată, aşa că Longstaff trebuie să părăsească insula în grabă. Apoi că trebuie să mă întâlnesc cu generalul şi amiralul şi să le spun să aibă totul pregătit pentru a se îndrepta cât mai iute spre nord. Monsey se lăsă să se prăbuşească într-un scaun. Irlandez. Ce să-ţi spun mai mult?

— De ce n-a venit chiar el imediat?

— Nu pot exista aici doi plenipotenţiari în acelaşi timp – total contrar uzanţelor, domnule Struan. Mulţumesc cerului că mai există încă protocol. Şi trebuie să preiau de la Longstaff totul pe loc. Când a părăsit portul, abia atunci trebuie să-l informez pe Excelenţa sa de îndată. Şi numai atunci va sosi şi el.

O rafală de vânt se izbi în obloane şi le făcu să tremure.

— Afurisit să fie individul! Mai-mai să mă omoare. Cu el la conducere, o să fie zarvă multă în Asia. Primul lucru pe care l-a spus: „Din partea mea, insula aceea n-are decât să se ducă la fund.” Ah, fir-ar să fie. Dacă n-ai nimic împotrivă, am să mă culc şi eu câteva minute.

Horatio începu iar să geamă şi iar vomită.

— Mai dă-i nişte brandy, îi spuse Struan lui Monsey. Dincolo e un dormitor.

Coborî la parter să vadă ce mai fac cei din echipajul lorcei. Găsiseră şi singuri proviziile şi băuturile. Cei care nici nu mâncau, nici nu beau, dormeau sau se chinuiau să doarmă. Barometrul arăta 29.1 şi cobora în continuare.

— Dumnezeule mare, mai mult de trei zecimi de inci într-un ceas, spuse tânărul locotenent, un bărbat înalt şi blond. Apropo, domnule Struan, sunt locotenentul Vasserly-Smythe, marina regală.

Struan îi strânse mâna.

— Vă mulţumesc că ne-aţi dat adăpost.

Un geam dinspre nord cedă, se deschise, şi ploaia şi vântul năvăliră în salon. Trei marinari se chinuiră să închidă fereastra şi apoi ferecară obloanele.

— Am să mă duc să-mi arunc o privire la navă, spuse ofiţerul.

— Atunci mai bine s-o luăm pe aici, îl conduse Struan pe coridor până la un geam lateral, cu nişte obloane zdravene, ferit de rafalele vântului din nord.

Întredeschise puţin obloanele şi se uită afară. Văzu că *China Cloud* şi *Resting Cloud* făceau faţă cu uşurinţă asaltului furtunii. Lorcea locotenentului sălta şi se prăbuşea cu fiecare val trosnind şi frecându-se de ponton. Spre est nu mai exista orizont. Doar beznă. Şi bezna se îndrepta exact spre ei.

— Locotenente, nava dumitale e în siguranţă, aşa cum trebuie.

— Mda! Tânărul ofiţer mai aruncă o ultimă privire înspăimântată spre est şi zăvorî obloanele. E prima navă pe care o comand. Nu-s prin apele astea decât de vreo câteva luni. Ce se întâmplă pe taifun?

— Asupra ta, din mijlocul furtunii, se reped Supremele Vânturi.

— Ce-s astea?

— Vântoase, rafale. Uneori sunt denumite Vânturile Diavolului.

Capitolul patruzeci şi nouă

O oră mai târziu, pe deasupra portului trecu cel dintâi dintre Supremele Vânturi şi se abătu asupra navei *Resting Cloud.* Parâmele sale de ancorare plesniră şi nava porni neajutorată în derivă, la voia vântului, prin beznă. Aflat într-una din cabine, Mauss ridică ochii din Biblie şi mulţumi Domnului pentru mila lui şi pentru că i-l trimisese pe Hung Hsiu-ch'uan. Vântul aplecă nava puternic pe-o parte, izbindu-l pe Mauss de un perete şi lăsându-l fără cunoştinţă, şi o mână, mai-mai s-o răstoarne, cu totul spre ţărm. *Boston Princess* se nimeri în drumul ei, nava firmei Cooper-Tillman. Cele două nave se izbiră una de alta cu violenţă, bompresul lui *Resting Cloud* mătură o parte din suprastructura celeilalte nave, apoi se desprinse de ea şi porni aplecată pe-o parte mai departe, în derivă, cu pupa spre ţărm. Furtuna o aruncă drept peste satul plutitor, scufundând zeci de sampane mai mici, şi o izbi parşiv de pământ. Sute de chinezi se înecară, iar cei care scăpară tremurau sub acoperişurile lor firave de bambus. Dar a doua suflare a unui Vânt Suprem smulse şi acoperişurile şi, o dată cu ele şi multe familii.

La bordul navei *Boston Princess* Jeff Cooper se chinui să se ridice în picioare de pe podeaua cabinei principale şi apoi o ajută şi pe Shevaun să se scoale. Furtuna devenise şi mai groaznică, se repezise asupra navei, dar parâmele groase ţineau încă.

— N-ai păţit nimic? strigă Cooper, acoperind vuietul de-afară.

— Nu cred. O, Doamne, ajută-ne!

— Stai aici.

Cooper deschise uşa cabinei, se chinui să-şi croiască drum spre punte, totul în jur fiind un adevărat infern. Dar rafalele furtunii, ploaia

orizontală îl goniră din nou înăuntru. Coborî cinci punţi, o luă de-a lungul unui coridor şi pătrunse în cală. Se uită înăuntru să vadă la lumina unui felinar ce se întâmplase. Acolo unde îi lovise *Resting Cloud,* lemnul bordajului plesnise şi pe la încheieturi, începuse să pătrundă apa. Cooper se întoarse la Shevaun.

— Totu-i în regulă, o minţi el. Atâta vreme cât parâmele de ancoră rezistă.

Un Vânt Suprem se abătu asupra Promontoriului Glessing, smulse lemnul catargului şi-l aruncă exact ca pe o suliţă asupra clădirii căpitanului portului. Catargul străpunse peretele de granit, îi smulse lui Glessing un braţ de la cot. Îşi croi drum mai departe, aruncându-l pe Culum într-o parte, provocând o adevărată avalanşă de cărămizi, resturi şi cărbuni aprinşi asupra lui Tess înainte de a se opri. Prin spărtura din perete se repeziră urlând ploaia şi furtuna, veşmintele de pe Tess luară foc. Culum se dezmetici, străduindu-se să se ridice în picioare, şi porni să stingă flăcările cu mâinile goale. După ce izbuti să le stingă, o cuprinse pe Tess în braţe. Fata îşi pierduse cunoştinţa, era albă la faţă, îşi pârlise părul în câteva locuri. Îi sfâşie hainele şi o cercetă să vadă dacă era rănită. Pe spinare avea arsuri. Culum auzi nişte ţipete disperate în spatele lui. Când se întoarse, îl zări pe Glessing, sângele îi ţâşnea din ciotul de mână rămas. Iar mai departe de el văzu şi bucata de mână smulsă. Culum se ridică, dar picioarele nu voiau să se mişte.

— Culum, fă ceva, strigă din răsputeri Glessing, să acopere urletul vântului.

În fine muşchii îl ascultară, înşfăcă funga unui pavilion şi improviză cu el un garou în jurul ciotului, ca să oprească hemoragia. Se chinui apoi să se hotărască ce avea de făcut mai departe, şi îşi aduse aminte ce făcuse taică-său când fusese împuşcat Sergheiev.

— Curăţă rana, îşi spuse el cu voce tare. Asta trebuie să faci. Şi apoi cauterizează rana.

Reuşi să găsească ceainicul. Mai avea încă nişte apă aşa că îngenunche lângă Glessing şi începu să tamponeze şi să şteargă rana.

— Îndură, bătrâne, îndură, îngăimă el, suferinţa lui Glessing provocându-i greaţă.

Când îşi veni în fire, Tess porni să geamă. Se ridică cu greu în picioare, vântul împrăştia hârtiile, pavilioanele şi praful, aproape orbind-o. Reuşi să deschidă ochii ca lumea şi începu să ţipe isteric. Culum se răsuci pe dată cuprins de panică şi o văzu uitându-se fix la braţul retezat.

— Vino şi ajută-mă, caută cleştele de foc! urlă el la ea ca să acopere vuietul furtunii.

Ea clătină din cap şi se trase isterizată înapoi, apoi i se făcu rău de tot şi vomă.

— Caută cleştele ăla afurisit! urlă el, simţind cum îi ard mâinile. N-are decât să-ţi fie rău mai târziu!

Tess se strădui să se ţină în picioare, cutremurată de duşmănia din vocea lui Culum. Începu să caute cleştele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai iute!

Îl găsi şi, ca într-un coşmar, i-l întinse lui Culum. Acesta luă un cărbune încins şi-i lipi de ciotul braţului. Glessing urlă de durere şi leşină din nou. Carnea arsă împrăştia o duhoare insuportabilă. Culum se chinui să-şi stăpânească greaţa până când isprăvi de cauterizat cu grijă tot ciotul. Apoi întoarse capul şi vărsă din răsputeri.

Brock se uită la barometru, în vreme ce toată nava vibra, schelăria ei urla.

— Liza, 28.2 inci. N-am văzut niciodată barometrul atât de coborât.

Liza o ţinea pe Lillibet în braţe, încercând să-şi stăpânească spaima.

— Mă întreb unde-o fi Tess. O, Doamne, ai milă şi păzeşte-o!

— Mda, mârâi Brock.

Apoi de afară se auzi un trosnet imens de lemnărie, toată nava se apleca rău pe-o parte, dar apoi îşi reveni.

— Mă duc pe punte!

— Stai aici, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi pune viaţa în primejdie.

Femeia se opri pentru că el nu mai era în cabină.

— Mami, când o să se oprească? spuse printre suspine Lillibet.

— Dragoste, acuş-acuş.

Brock îşi scoase cu prudenţă capul pe un spirai din partea de sub vânt a dunetei. Îşi lăsă capul pe spate să se uite la catarge. Erau îndoite ca nişte rămurele. Se auzi un trosnet groaznic când plesni straiul gabierului mare.

— Atenţie! urlă Brock pe gura tambuchiului. Cartul tribord pe punte!

Un Vânt Suprem veni vuind din nord şi alt sart plesni, şi apoi altul, catargul cel mare se răsuci, plesnind chiar deasupra punţii şi se prăbuşi peste artimon, pentru ca ambele catarge şi toată arborada să se prăvălească pe punte, zdrobind scara dunetei. *White Witch* se apleca cumplit pe-o parte. Brock se eliberă de resturi şi răcni la echipajul împietrit:

— Pe punte, ticăloşilor! Viaţa voastră-i în joc! Tăiaţi parâmele şi aruncaţi catargele peste bord, altfel suntem pierduţi!

Îşi îmboldi oamenii să iasă pe punte şi, ţinându-se cu o mână, în vreme ce vântul încerca să-l ia cu totul iar ploaia îl orbea, lovi cu disperare să taie cu un topor straiurile catargului mare şi îşi aminti de celălalt taifun care-l costase un ochi, se rugă să scape de data asta cu celălalt ochi teafăr, ca Tess să fie la adăpost şi Liza şi Lillibet să nu se înece.

Schelele construcţiilor din noul oraş de multă vreme fuseseră spulberate. Un Vânt Suprem dădu năvală asupra ţărmului, rase de pe faţa pământului ce mai rămăsese din corturile militarilor,

distrugând totodată şi şantierul naval. Sorbi dintr-o dată crâşmele şi restaurantele, laolaltă cu bordelurile de lângă şantier, strivi stabilimentul doamnei Fortheringill, pulverizând tablourile şi îngropându-l pe Aristotle Quance sub dărâmături. Apoi îşi croi drum drept ca o săgeată peste cocioabele din Tai Ping Shan, făcând să dispară o sută de familii dintr-o dată, şi zvârli resturile la o milă depărtare pe panta Piscului.

Adânc în coasta oraşului Tai Ping Shan, Gordon Chen stătea ghemuit în pivniţa sa tainică pe care şi-o construise şi se felicită pentru prevederea de care dăduse dovadă. Pivniţa era căptuşită cu piatră şi solidă şi, cu toate că ştia că locuinţa de deasupra dispăruse, îşi aminti cu bucurie că tot ce avea el mai de valoare fusese adus aici, în siguranţă, iar casa putea fi ridicată din nou la loc. Îşi plimbă privirile peste maldărul de registre, dosare cu acte de proprietate, cambii, chitanţe şi chezaşuri, peste lăzile în care ţinea lingouri, jaduri, cupoane de mătăsuri preţioase şi butoiaşe din cele mai fine vinuri. Apoi se uită şi la concubina lui, Floarea de Preţ. Aceasta stătea în capul oaselor, sub aşternuturi fine, în patul aşezat lângă unul din pereţi. Gordon Chen îşi mai turnă o ceşcuţă de ceai, şi se vârî în pat lângă ea. Eşti un tip foarte deştept, îşi spuse el.

Vântul şi ploaia băteau fără cruţare în partea de nord a factoriei lui Struan de la Happy Valley şi, din când în când, un Vânt al Diavolului o zgâlţâia din răsputeri. Dar construcţia rezista cu curaj, doar uneori se cutremura până-n fundaţii, iar vuietul devenea cumplit. Struan îşi aprinse un trabuc. Îl făcea să turbeze faptul că stătea prizonier în casă fără să poată face nimic.

— Fumezi prea mult, strigă la el May-may, ca s-o audă prin urletul furtunii.

— Fumatul face bine la nervi.

— Urât obicei. Puturos!

El nu-i răspunse, se uită din nou la barometru.

— De ce te uiţi la aia la fiecare zece minute?

— Îmi arată unde se află furtuna. Când n-o să mai coboare, centrul taifunului va fi chiar peste noi. Apoi barometrul o să urce. Aşa cred.

— Tai-Pan, eu nu-s încântat de fericită că suntem aici. La Macao era şi mai bine.

— Nu cred.

— Cum?

— Eu nu cred.

— Şi în noaptea asta trebuie să dormim tot aici? întrebă ea, sătulă să tot strige ca să se facă auzită. N-aş vrea ca tu sau Yin-hsi, sau gunoiul ăsta de Ah Sam să vă alegeţi cu friguri.

— Eu cred că suntem la adăpost de friguri.

— Cum, ce zici?

— Cred că suntem la adăpost.

Se uită la ceas. Două şi douăzeci. Dar când se uită printr-o crăpătură a oblonului, nu reuşi să zărească nimic afară. Doar un fel de învăluire a beznei şi şiroaielor orizontale ale ploii. Era mulţumit că se adăpostiseră în partea ferită de vânt. Aripa aceasta a clădirii dădea într-o parte spre est, apoi spre sud şi vest, fiind protejată de furia directă a taifunului. Şi era bucuros şi pentru faptul că se refugiase la ţărm. Nicio navă nu va ieşi întreagă din încercarea asta, îşi spuse el. Nu există port pe faţa pământului care să protejeze flotele multă vreme de urgia asta a Domnului. Pariu că şi Macao va avea partea lui din taifunul ăsta. Şi acolo nu există niciun fel de adăpost. Pariu că jumătate din nave vor ajunge nişte biete epave, aşa cum vor păţi şi zece mii de jonci şi sampane aflate pe cinci sute de mile în susul şi josul coastei. Sigur. Şi nava trimisă spre Peru? Pun pariu că a intrat şi ea în taifun şi s-a dus la fund, laolaltă cu părintele Sebastian cu tot.

— Mă duc să văd ce fac ceilalţi.

— Tai-Pan, să nu întârzii multă vreme.

Porni de-a lungul coridorului şi verifică obloanele. Când trecu pe palier, îndreptă, cu gândul aiurea, un tablou de-al lui Quance, apoi intră în apartamentul lui Robb. Horatio stătea în penumbră, pe fotoliul de bambus pe care o văzuse pe Sarah nu cu multă vreme înainte şi, preţ de câteva secunde, în lumina şovăielnică a felinarelor, lui Struan chiar i se păru că o vede pe Sarah.

— Hello, Horatio, unde-i Monsey?

Horatio ridică ochii spre Struan fără să-l recunoască la început.

— Am găsit-o eu pe Ah Tat, spuse Horatio cu o voce foarte ciudată.

— Flăcăule, nu te aud. Trebuie să strigi mai tare.

— Ah Tat. Da, da, am găsit-o eu.

— Şi?

Horatio începu să râdă cu o expresie groaznică, de parcă Struan nici n-ar fi existat în încăpere.

— Mary a făcut un avort. E o curvă împuţită care s-a culcat cu păgânii ăştia murdari şi o face de ani şi ani de zile.

— E o prostie, trebuie să fie o prostie, flăcăule. Să nu crezi una ca asta, îi spuse Struan.

— Am dat eu de Ah Tat şi am bătut-o cu biciul până am scos adevărul de la ea. Mary e o curvă blestemată care s-a înhăitat cu toţi chinezii şi a rămas grea purtând în ea un bastard pe jumate corcitură. Ah Tat i-a dat o otravă să omoare fătul! Din nou râse strident. Dar am pus eu mâna pe Ah Tat şi am bătut-o până a scuipat tot adevărul. Ah Tat a fost codoaşa lui Mary. Şi Mary s-a vândut păgânilor! Îşi aţinti privirile în flacăra felinarului. Glessing nu se mai căsătoreşte de acum cu una care a fost curva chinejilor. Şi o să-mi rămână mie. O să fie numai a mea. Am s-o iert dacă o să se târască dinaintea mea şi o să mă implore.

— Horatio! Horatio!

— Va fi numai a mea. Ca atunci când eram mici. O să fie din nou numai a mea. Şi am s-o iert.

O altă Răsuflare a Diavolului zgâlţâi clădirea, apoi alta, apoi a treia, încât păreau să fi nimerit chiar în inima a zece mii de vârtejuri turbate, iar Struan auzi geamuri şi obloane smulse din ţâţâni. O porni la goană pe coridor spre apartamentul lui. May-may şi Yin-hsi scânceau ghemuite în pat, Ah Sam gemea împietrită de groază. Struan se repezi spre pat şi o luă pe May-may în braţe. Vuietul în care se amesteca strigătul tuturor celor însufleţite şi neînsufleţite atinse apogeul. Deodată toată zarva uraganului încetă.

Rămase numai tăcerea.

Prin crăpăturile obloanelor se strecurau fire de lumină care deveneau tot mai puternice cu fiecare secundă.

— Ce se-ntâmplă? îngăimă May-may, şi vocea îi sună cu totul nefiresc în liniştea aceea copleşitoare.

Struan o aşeză pe May-may jos şi se îndreptă spre fereastră. Se uită printr-una din crăpături, apoi, cu grijă, deschise fereastra şi deszăvorî oblonul. Se înfioră când în încăpere pătrunse un aer fierbinte, uscat. Se uită spre port şi nu-i veni să creadă. *China Cloud,* se afla încă la ancorajul ei. *White Witch* rămăsese fără catarge, capetele fungilor se bălăbăneau peste balustrade. *Resting Cloud* fusese aruncată pe ţărm pe Promontoriul Glessing. Lorcea stătea întreagă la ponton unde fusese amarată. Una dintre fregate zăcea aruncată pe ţărm, dincolo de limita valurilor. În schimb, restul flotei, navele corpului expediţionar şi cele comerciale se aflau la ancoră, neatinse.

În crucea cerului goneau fâşii de nori şi se zărea cerul albastru. Dar în port marea înnebunise cu totul. Valuri piramidale ţâşneau drept în sus, pentru a se arunca unu împotriva celuilalt, văzu *China Cloud* ambarcând talazurile şi printr-un bord şi prin celălalt în acelaşi timp. Dincolo de port, departe, din mare crescuse un zid nepătruns de nori ce se ridica neasemuit până la şaizeci de mii

de picioare. Iar peste toate, în afară de valurile ce se băteau cap în cap, se prăbuşise o tăcere nepământeană.

— Suntem în mijlocul vârtejului.

— Cum?

— În ochiul taifunului. Acesta-i centrul lui.

May-may, Yin-hsi şi Ah Sam se grăbiră şi ele într-acolo.

— Dumnezeule mare, flota-i salvată! spuse Struan exultând de bucurie. Navele sunt în siguranţă. Sunt salvate!

Deodată, toată bucuria îi dispăru ca prin farmec, trânti obloanele şi ferestrele şi le zăvorî.

— Haideţi! strigă el, deschizând cu un gest alarmat uşa, iar ceilalţi o luară pe urmele lui, uluiţi.

Goni de-a lungul coridorului, trecu de palierul casei scărilor spre aripa opusă şi deschise uşa apartamentului cel mai nordic. Obloanele erau parţial smulse, o fereastră era spartă, sticla împrăştiată peste tot.

— Rămâneţi aici, le spuse el.

— Tai-Pan, ce s-a întâmplat? Furtuna a trecut.

— Fă cum îţi spun.

Struan ieşi în goană. May-may ridică nedumerită din umeri şi se aşeză pe un scaun rupt.

— Ce-a păţit tata? întrebă Yin-hsi.

— Nu ştiu. Uneori nu-l înţeleg deloc. Mulţumesc zeilor că s-a terminat cu vuietul acela îngrozitor. Ce linişte, nu-i aşa? E atât de linişte că simţi că te face să suferi.

Yin-hsi se duse la fereastră şi o deschise.

— Uitaţi-vă. Nu-i aşa că-i frumos? Sunt atât de bucuroasă că a trecut furtuna.

May-may şi Ah Sam se îngrămădiră lângă ea.

Brock rămase în picioare pe punte paralizat. Văzu talazurile repezindu-se spre el din toate direcţiile, dar aici, la adăpostul ţărmului, erau destul de mici. Fu învăluit de razele fierbinţi ale soarelui. Picăturile de apă cădeau cu zgomot

nefiresc. Norii de furtună întunecaţi se ridicau precum zidurile unei catedrale imense, late de cinci mile. Dar zidurile acestea se mişcau ameninţător. Cel dinspre răsărit se îndrepta spre ei.

— Dragule, ce se-ntâmplă? spuse Liza, venind pe punte cu Lillibet. Ah, ce frumos.

— E atât de minunat, adăugă Lillibet.

— Suntem în ochiul uraganului. E vârtejul! izbucni Brock.

Marinarii care ieşiseră pe punte se întoarseră şi se uitară la el.

— Ah, uite, spuse Lillibet, arătând spre insulă. Ce caraghios!

Copacii care împânzeau insula se vedeau acum albi pe fundalul maroniu al pământului: crengile nu mai aveau nicio frunză pe ele. Noul Queen's Town dispăruse, iar Tai Ping Shan era un haos. Pe ţărm începuseră să apară nişte siluete minuscule.

— Duceţi-vă înăuntru sub punte, spuse Brock cu voce hârâită.

Uimiţi, se supuseră, după cum li se poruncise.

— Căpitane Pennyworth!

— Da, sir?

— Împacă-te cu A toate-făcătorul! îi spuse Brock. Numai el ştie ce se află dincolo de aceşti nori ai diavolului. Intraţi toţi sub punte.

Îşi luă ocheanul şi-l îndreptă spre clădirea Nobilei Case. Îl văzu pe Struan stând în mijlocul unui grup format dinaintea uşii principale. De la etajul al treilea se vedeau iţindu-se nişte capete. Strânse ocheanul cu o mişcare scurtă: „Mai bine ai intra înăuntru, Dirk", murmură el abia auzit. Fixă de bine de rău ce mai rămăsese din capacul tambuchiului de acces, îl etanşă cum putu mai bine şi coborî.

— Cred că e vremea să ne spunem rugăciunile, zise el calm.

— Bun, se vârî Lillibet în vorbă. Pot să spun eu mai întâi? Ca la culcare?

Culum o cuprinsese pe Tess cu un braţ.

— Dacă scăpăm de data asta cu viaţă, afurisit să fiu dacă mai stăm aici, spuse el. Am plecat spre ţară, şi la naiba cu locul ăsta.

— Da, îngăimă Tess, căreia i se făcuse rău privind distrugerile din jur.

Se uita cu groază la zidul de nori care se apropia. Acesta înghiţise Peninsula Kowloon.

— Haide mai bine să intrăm, spuse ea.

Culum închise uşa în urma ei, arsurile de la mâini îl chinuiau groaznic. Reuşi totuşi să baricadeze uşa. Tess îşi croi drum prin vălmăşagul din cameră şi îngenunche lângă Glessing. Acesta era cadaveric la faţă, dar inima îi bătea încă.

— Sărmanul George.

Struan aprecie din ochi distanţa de la ponton la *China Cloud* şi apoi până la norii dinspre est. Ştia că nu mai era timp să dea o barcă la apă, aşa că alergă până la capătul pontonului şi-şi puse mâinile pâlnie la gură.

— Orlov! urlă el din răsputeri. *China Cloud,* ahoy!

Glasul lui stârni ciudate ecouri peste portul de la Happy Valley şi-l zări pe Orlov făcându-i semne cu mâna şi-l auzi răspunzându-i slab:

— Da?

— Îndreapt-o cu prova spre sud. Acum vântul o să vină din sud! Îndreaptă nava spre sud!

— Da! îl auzi el pe Orlov răspunzându-i.

Într-o clipă îi văzu pe marinari alergând la prova, se lăsă o barcă la apă, oamenii începură să tragă înnebuniţi la vâsle, ca să răsucească nava. Struan se grăbi să se întoarcă la grupul celor din faţa uşii principale.

— Intraţi înăuntru!

Câţiva porniră, dar tânărul locotenent se zgâia mai departe la lorcea lui şi la port şi nu-i venea să creadă.

— Sfinte Dumnezeule din ceruri! Încă mai pluteşte. Uită-te la flotă, uită-te la nave! Socoteam că toate sunt acum spulberate, la naiba, dar numai o singură fregată a fost aruncată pe ţărm, şi cliperul ăla şi-a pierdut doar catargele. De necrezut. Pe Dumnezeul meu. Din sud ziceai? De ce?

— Haide, îi spuse Struan, trăgându-l de mânecă. Intră înăuntru… şi ia-ţi şi oamenii.

— Ce s-a întâmplat?

— Pentru Dumnezeu, pricepe odată că în câteva minute ieşim din vârtej şi atunci taifunul va lovi din direcţia opusă… cred că o să se întoarcă şi o să lovească din direcţia opusă. Ia-ţi oamenii…

Struan mai-mai să fie dărâmat când Horatio se repezi pe lângă el şi ţâşni pe Drumul Reginei către şantierul naval.

— Înapoi, nebunule, o să fii ucis! urlă Struan în urma lui, dar Horatio nu-i mai dădu nicio atenţie.

Struan goni după el.

— Horatio, ce naiba te-a apucat? îi spuse el când îl ajunse din urmă şi-l prinse de umeri.

— Trebuie să-i spun şi lui Glessing. Să isprăvim cu povestea căsniciei ăsteia murdare, ţipă Horatio la el. Lasă-mă în pace, ucigaşule! Tu şi cu curva ta ucigaşă şi greţoasă! Am să am grijă să fiţi spânzuraţi amândoi!

Se smulse din încleştarea lui şi o luă la fugă. Struan porni din nou după el în goană, dar îl ajunse ploaia şi se opri scurt. Zidul de nori ajunsese la jumătatea portului, şi la picioarele sale marea fierbea. Struan văzu echipajul bărcii de pe *China Cloud* repezindu-se la bord şi apoi dispărând sub punte. Orlov mai făcu o ultimă dată semn cu mâna, apoi se făcu nevăzut şi el. Struan se întoarse şi alergă din răsputeri să ajungă la adăpostul clădirii. O rafală de vânt îl prinse în mrejele sale şi el îşi dublă eforturile. Când ajunse în uşă, ploua cu găleata, se opri şi se uită înapoi.

Horatio gonea nebuneşte dincolo de Happy Valley, de-a lungul ţărmului. Zidul de nori înghiţise şantierul naval, Horatio începu să dispară în ceaţă. Îl mai văzu o dată cum se opreşte şi priveşte în sus, apoi silueta aceea neînsemnată fu luată pe sus ca o frunză. Struan deschise cu brutalitate uşa şi o trânti la loc, dar înainte de a apuca s-o ferece ca lumea, se făcu beznă şi un Vânt Suprem se izbi în uşă şi-l aruncă departe în hol. Dintr-o suflare, mătură toate ferestrele de la parter şi ucise trei marinari. Apoi dispăru. Struan se ridică, cu efort, în picioare, uimit că mai era în viaţă. Dădu buzna la uşă şi, opintindu-se cu toată puterea de care era în stare, o închise şi o zăvorî. Vârtejul trecu prin ferestre, supse cu el resturi de toate felurile, hârtii, felinare, şi le aruncă afară, tot ce nu era prins în cuie. Pe când urca în goană scările, Struan dădu peste trupul zdrobit al tânărului locotenent. Se opri, dar o altă rafală îl îmbrânci la o parte şi-i smulse cadavrul din mâini, apoi Struan se trezi că se chinuia să nu fie absorbit de vârtej, înaintând trudnic pe scări să ajungă la adăpost.

Când taifunul se repezi dinspre sud, *White Witch* se aplecă beată pe o parte. Săltă prova şi apoi pupa, smuci de parâmele din faţă, printr-un miracol reveni pe chilă dreaptă şi se aşeză în vânt. Brock le luă pe Liza şi Lillibet în braţe şi le aşeză în cuşetă. Striga la ele cuvinte de încurajare, dar nu-l auzeau, se ţineau toţi disperaţi laolaltă să scape cu viaţă. Apa dădu năvală pe scări la vale, se repezi în uşa cabinei ferecate, se strecură pe sub ea. Un Vânt al Diavolului se înverşună împotriva navei. Se auzi un trosnet ca de fulger, toată nava se cutremură şi Brock înţelese că plesnise una dintre parâmele ancorelor.

La bordul navei *Boston Princess,* Shevaun îşi ţinea cu mâinile urechile ca să nu mai audă

vaietele vântului care se repezea asupra navei. Cooper simţi când plesni şi ultima parâmă ce mai ţinea ancora, îi strigă lui Shevaun să se proptească bine, dar ea nu-l auzi. El se rostogoli spre ea şi o cuprinse cu tot cu stâlpul de susţinere din apropiere, şi-şi adună toate puterile. Nava se clătină ca beată. Bordul tribord ţâşni să ia o gură de aer, apoi fu înecat sub talazuri, după care nava porni să ia apă şi să se scufunde. Taifunul se jucă încântat cu ea şi o aruncă izbind-o de nava rusească.

În cabina principală a imensei brigantine, o vitrină din cristal se făcu ţăndări, împrăştiind peste tot sticle, cristaluri şi tacâmuri. Sergheiev se ţinu de ce-i veni la îndemână, blestemă şi îngăimă o rugăciune. Când nava lui reveni la poziţia normală cu prova în vânt, mătură cu piciorul resturile care se adunaseră sub tălpile lui, spuse încă o rugăciune şi mai bău un pahar de brandy. Dar-ar frenţia-n Asia, îi trecu lui prin gând. Aş vrea să fiu acasă acum. Frenţia-n uraganul ăsta drăcesc. Frenţia-n englezi. Ba şi-n insula asta parşivă. Dar-ar frenţia în toate! Şi în prinţul Tergin că m-a trimis tocmai aici. Frenţia-n Alaska şi în ideea emigraţiei. Ba şi în America şi în americani. Binecuvântată fie doar Shevaun.

Da, îşi spuse el când nava se aplecă iar pe o parte şi gemu sub lovitura taifunului. Binecuvântată fie Maica Rusia cea sfântă, şi locul ei în istorie. Planul prinţului Tergin e minunat şi corect, bineînţeles că este, şi am să-l ajut să-l pună în aplicare. Mda. Afurisit să fie glontele ăla blestemat, afurisită şi durerea asta. De-acum nu mai pup eu călărie peste nesfârşitele stepe. Cu asta s-a terminat. De-acum trebuie să uit joaca! Alexei, priveşte-te în faţă. Glontele a fost norocul tău… ce cuvânt folosea Tai-Panul pentru asta? A, da, *joss.* Glontele a fost *joss.* Un bun *joss.* De-acum pot să-mi dăruiesc toată energia numai în slujba Rusiei.

Ce am de făcut? Acum trebuie să părăsesc Hong Kong-ul. E terminat. Tâmpitul de lord Cunnington a sugrumat Anglia şi ne-a dăruit cheia Asiei. Bun. Fă un tratat comercial cu Tai-Pan sau cu Brock, apoi pleacă de aici cât mai repede şi du-te în Alaska. Fă toate pregătirile în privinţa triburilor. După aia acasă. Nu, mai bine… du-te şi la Washington. Priveşte, ascultă, dumireşte-te, şi împlineşte menirea pentru care ai fost născut – să-ţi serveşti Maica Rusie până la capătul fruntariilor. Fruntariilor ei.

Sergheiev simţi că-l supără iar durerea de la şold şi pentru prima dată durerea îi aduse un fel de bucurie. Foarte bun *joss,* se gândi el. Deci e hotărât. Dacă supravieţuim, plecăm de aici.

Şi cu Shevaun ce facem? Fata asta merită să te gândeşti la ea, pe crucea mea. Politic are importanţă, ei? Şi fizic, sigur. Dar nu e destul de bună ca să te gândeşti la o căsătorie, chiar dacă taică-său e senator. Ba poate că este. S-ar putea să fie o mişcare foarte deşteaptă. Alexei, gândeşte-te la asta! O să avem nevoie de conducători pentru America rusească. Continentul va fi împărţit în principate. Căsătoriile între neamuri diferite au fost întotdeauna o formă de cucerire, nu? Poate ai putea grăbi ziua aceea. Pe Sfântul Petru! Tare mi-ar place să-mi fie iubită. Cum să pun totul la cale? O să vrea? De ce nu? Cooper, tâmpitul ăsta! Tare plicticoasă treabă că e logodită. Păcat. Mi-a spus doar că nu-l iubeşte.

Taifunul ajunse la paroxism, dar şirul de munţi slei mare parte din violenţa lui, punând portul la adăpost. *Boston Princess* se bălăbănea ca beată în mijlocul portului, cu un bord intrat în apă şi luând valurile în plin. Cooper ştia că sfârşitul era aproape, o ţinea pe Shevaun strâns lângă el şi-i striga că totul va fi bine.

Nava se afundă şi mai mult în apă şi se repezi spre Peninsula Kowloon. Apoi se prăvăli greoaie

pe ţărm. Stâncile îi sfâşiară trupul, talazurile dădură buzna în cale, apoi un Vânt Suprem o săltă de pe stânci, salvând-o de la distrugere şi o aruncă dincolo de linia surfului.

Uraganul porni să sufle dinspre sud. Se ridicase peste şirul de munţi şi se prăvălea peste continent. Iar pe hornul format de Happy Valley îşi spori puterile la dimensiuni de neînchipuit. Şi se aruncă asupra Nobilei Case, căutându-i punctul slab. Struan o ţinea pe May-may, ca pe un prunc în braţe în apartamentul din aripa de nord, pentru moment sigur. Un felinar îşi tremura lumina şi arunca umbre bizare ce dansau nervos. Dincolo de ferestrele distruse în partea oarecum mai protejată de uraganul ce urla amestecându-se cu ploaie, dăinuia numai bezna. Ah Sam stătea îngenuncheată pe podea, Yin-hsi se trăsese lângă Struan căutând apărare. May-may se întoarse şi-şi lipi gura de urechea lui Struan strigând:

— Tai-Pan, sunt fantastic de nefericită din pricina acestui întreg tărăboi.

El râse şi o strânse şi mai tare în braţe, iar ea îi cuprinse gâtul cu braţele. El ştia că de acum nimic nu-i mai putea atinge. Ce fusese mai rău trecuse.

— Încă trei sau patru ceasuri, şi se termină, fetiţo.

— Împuţită furtună. Nu ţi-am spus eu că aici e un dragon? Un monstru dragon de mare?

— Da.

— Dumnezeule Cristoase!

— Ce s-a întâmplat?

— Am uitat să iau ultima cană de otravă cu bălegar de cinchona. Azi era ultima zi de luat, nu conteşte.

— O s-o iei peste câteva ceasuri, nu conteşte.

— Da, bărbate! May-may se simţi fericită şi foarte întremată, se jucă cu părul ei lung plimbându-l pe gâtul lui Struan. Sper că n-au păţit nimic copiii.

— Sigur. Nu-ţi face griji, Chen Sheng are el grijă de ei.

— Când plecăm, heya? Sunt fantastic de nerăbdătoare în privinţa căsătoriei.

— În trei luni. Sigur înainte de Crăciun.

— Eu cred că ar trebui să-ţi mai iei o nevastă dintre femeile barbare ca să fie a treia soră.

El râse.

— E foarte important să ai o mulţime de băieţi. Nu râde, Dumnezeule!

— Fetiţo, s-ar putea să fi avut un gând bun tu, continuă el. Poate ar trebui să-mi iau trei femei barbare. Şi mai sunteţi şi tu şi Yin-hsi. Şi cred că e fantastic de important să mai luăm o soră dintre chinezoaice înainte de a pleca.

— Ha! Dacă strădaniile tale cu cea de-a doua soră sunt un semnal, atunci ne luăm şi noi nişte iubiţi, pe Dumnezeul meu! Apoi îl sărută lângă ureche şi-i strigă: Tai-Pan, sunt fantastic de bucuroasă că am avut un *joss* bun şi mi te-a dăruit mie.

O canonadă de Vânturi Supreme făcu să zboare ferestrele din partea de sud şi toată clădirea se clătină ca la un cutremur. Cuiele din scândura acoperişului ţipară împotrivindu-se forţei nefireşti care voia să le smulgă, apoi o rafală drăcească înşfăcă tot acoperişul şi-l aruncă în mare.

Struan simţi că Yin-hsi e suptă de vârtejul de deasupra. Întinse mâna s-o apuce, dar fata dispăruse.

Struan şi May-may se ţineau strâns unul de altul.

— Tai-tai, nu te da învinsă!

— Niciodată! Te iubesc, bărbate!

Şi Vânturile Supreme se prăbuşiră asupra lor.

Capitolul cincizeci

Pe cer se arătă un soare curajos ce-şi răspândi căldura asupra oraşului distrus şi a portului cruţat. Culum îşi descoperise tatăl în mijlocul dezastrului clădirii factoriei. Struan zăcea zdrobit într-un colţ al apartamentului din nord, iar în braţe ţinea o chinezoaică firavă. Culum se întrebă cum de putuse tatăl său s-o iubească, pentru că lui nu i se părea deloc frumoasă. Dar moartea nu le împrumutase aerul ei groaznic. Aveau amândoi chipurile liniştite, de parcă ar fi fost doar adormiţi.

Culum plecă din încăpere, coborî scările devastate şi ieşi afară, lăsându-se învăluit de uşoara briză de est. Tess îl aştepta. Iar când îl văzu clătinând din cap neajutorat, ochii i se umplură de lacrimi şi-l apucă de mână. Plecară din Happy Valley, pe Drumul Reginei, dar nu vedeau nimic în jurul lor.

Zona noului oraş era numai ruine, resturi împrăştiate peste tot. Doar ici şi colo câte o clădire care rămăsese încă în picioare, unele ca o cochilie goală, altele doar uşor avariate. Plaja era plină de oameni mişunând încolo şi încoace, sau adunaţi în grupuri, contemplând dezastrul prin care trecuseră locuinţele sau sediul întreprinderilor lor. Mulţi supravegheau echipele de culi care se străduiau să salveze ce se mai putea salva din bunurile lor acoperite de apă sau încercând să repare câte ceva. Culii cu lectici îşi vedeau nestingheriţi de treburile lor. La fel şi cerşetorii. În poziţiile strategice fuseseră plasaţi militari, ca măsură de prevedere împotriva inevitabilelor jafuri. Dar, în mod ciudat, puţini erau cei care se dedaseră la furturi.

Sampane şi jonci ieşiseră la pescuit în rada liniştită a portului, printre resturile bărcilor distruse. Alte bărci abia acum soseau, aducând noi colonişti, şi astfel procesiunea chinezilor dinspre

ţărm spre aşezarea de la Tai Ping Shan începu din nou.

Pe pantele dealului dăinuiau fuioare de fum. Doar câteva incendii izbucniseră printre dărâmăturile colibelor. Dar sub această perdea de fum se pornise zarva obişnuită. Restaurantele, prăvăliile de ceai şi băuturi, negustorii ambulanţi îşi vedeau netulburaţi de afacerile lor, în vreme ce ceilalţi locuitori băteau cuie, tăiau cu fierăstraiele, săpau şi trăncăneau în timp ce-şi cârpeau locuinţele, le refăceau, binecuvântându-şi *joss*-ul că se mai aflau în viaţă.

— Uite, Culum, dragoste, îi spuse Tess.

Se aflau lângă şantierul naval. Culum era năucit, mintea abia de-i mai funcţiona. Se uită în direcţia în care-i arătase nevastă-sa. Pe o colină mică, casa lor aproape terminată rămăsese fără niciun fel de acoperiş, smulsă din fundaţii.

— Ah, dragul meu, îngăimă ea. Ce ne facem?

El nu-i răspunse. Spaima ei crescu şi mai mult când simţi panica ce-l cuprinsese şi pe el.

— Dragoste, haide. Hai… hai să mergem la hotel, apoi… apoi la bord pe *White Witch.* Haide, iubire.

Skinner se îndrepta grăbit spre ei. Avea chipul întunecat, hainele sfâşiate şi murdare.

— Iartă-mă, domnule Culum. Unde-i Tai-Panul?

— Cum?

— Tai-Panul. Ştii cumva unde se află? Trebuie să-l văd imediat.

Culum nu-i răspunse, aşa că Tess spuse:

— E… e mort!

— Cum?

— Domnule Skinner, e mort. Noi… Culum l-a văzut. E mort. În factorie.

— Doamne Dumnezeule, nu se poate! spuse Skinner cu voce gâtuită.

Ah, afurisit *joss* mai am! Îngăimă câteva condoleanţe şi se îndreptă spre redacţia şi tipografia lui acum distruse.

— Ei, acum eşti proprietarul ziarului, strigă el. Nu? Nu ai nici tiparniţă, nici bani să-ţi cumperi alta, iar Tai-Panul e şi el mort, aşa că de la el nu mai poţi împrumuta nimic, aşa că eşti proprietar peste nimic, la pământ! La pământ! Şi ce naiba ai să mai faci de acum încolo? Dădu cu piciorul în nişte moloz, fără să-i bage în seamă pe culii săi ce stăteau la o parte, aşteptând liniştiţi. De ce naiba i-a fost dat să moară chiar într-un moment ca ăsta? continuă să vorbească mai departe singur şi se aşeză apoi pe un scaun. Ce-ai să te faci? Haide, adună-te! Gândeşte-te!

Ei, îşi spuse el, primul lucru pe care-l ai de făcut e să scoţi ziarul. Ediţie specială. Cum? Cu presa de mână.

— Da, presa de mână, strigă el tare. Ai priceperea şi poţi s-o faci. După aia?

Îi băgă de seamă pe culii care-l priveau. Şi apoi să-ţi mai ţii gura, se puse el în gardă. Scoţi mai întâi gazeta şi după aia te duci la tânărul idiot de Culum şi-i vorbeşti până-l convingi să dea banii pentru noua tiparniţă. Îl poţi manevra uşor. Da. Şi să-ţi mai ţii gura. Blore îşi făcu şi el apariţia înăuntru. Avea un chip lipsit de viaţă.

— 'Neaţa, spuse el. Doamne, ce nenorocire afurisită. Grajdurile s-au evaporat, şi padocul. Totul. Am pierdut patru cai. Şi juganul, fir-ar afurisit să fie.

— Tai-Panul e mort.

— O, Dumnezeule! Blore se rezemă de canatul rupt al uşii. Cu asta s-a terminat totul. Asta-i, era prea frumos ca să dureze.

— Cum?

— Hong Kong-ul… Jockey Clubul… totul. Cu asta s-a bătut capacul la sicriu. La mintea cocoşului. Colonia e o ruină. Şi păduchele ăla de Whalen o să-şi arunce doar o dată ochii şi o să râdă ca un idiot. Fără Tai-Pan, nu mai avem nicio speranţă. Fir-ar al naibii să fie, ţineam la el.

— El te-a trimis la mine, aşa-i? Ca să-mi transmiţi conţinutul misivei oficiale?

— Nu! îi răspunse Blore. Tai-Panul îl pusese să jure că va păstra secretul, iar secretul e secret. Sărmanul de el. Mai bine de el că n-a trăit să vadă sfârşitul coloniei.

Skinner îl luă de braţ şi-i arătă spre port.

— Ce vezi tu acolo?

— Cum? Portul, ce naiba vrei să văd!

— Ăsta-i necazul cu oamenii. Nu-şi pun mintea la contribuţie, nici măcar ochii. Flota se află în siguranţă… toate navele comerciale! Am pierdut doar o singură fregată aruncată pe mal, care şi ea o să fie reparată şi dată la apă într-o săptămână. La fel şi *Resting Cloud. Boston Princess* zdrobită pe Kowloon. Şi doar atât. Nu pricepi nici acum? Cel mai cumplit taifun din istorie a supus Hong Kong-ul unui adevărat examen… şi a ieşit din această încercare cu toate flamurile sus, pe Dumnezeul meu! Taifunul ăsta a fost un imens *joss.* Crezi că amiralul n-o să priceapă? Crezi că Cunnington ăla greu de cap nu-şi dă şi el seama că puterea noastră stă în flotă, indiferent ce-o crede tâmpitul de general? Puterea asupra mărilor, pe Dumnezeu!

— Doamne Dumnezeule! Chiar crezi una ca asta?

Skinner intrase înăuntru şi se apucase să arunce resturile din drumul lui. Se aşeză la masă, dibui de undeva o pană de gâscă şi cerneală, luă hârtie şi se apucă de scris.

— Chiar crezi că aşa va fi?

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş apuca să fac planurile pentru noile grajduri. Vrei să tipăresc că întrecerile au loc aşa cum au fost programate?

— Absolut! Ah, minunat! Blore rămase o clipă pe gânduri. Ar trebui să ne facem un obicei… ştiu, o să punem la cale o cursă specială. Cel mai mare pariu al anului, ultima cursă din sezon. O să-i spunem Pariul Tai-Panului.

— Bun. O să citeşti despre asta în ziarul de seară.

Blore îl urmări pe Skinner care scria.

— Îi scrii necrologul?

Skinner deschise un sertar şi-i întinse un teanc de hârtii.

— L-am scris de acum câteva zile. Citeşte-l. Şi după aia o să mă ajuţi să tragem ediţia la presa de mână.

Culum şi Tess rămăseseră tot unde-i lăsase Skinner.

— Dragoste, haide, îi spuse ea, trăgându-l chinuită de braţ.

Cu un efort, Culum încercă să-şi adune gândurile.

— De ce nu te duci la bord pe *White Witch?* Sunt… sunt sigur că ai tăi îs îngrijoraţi… să ştie că n-ai păţit ceva. Vin şi eu mai târziu. Lasă-mă acum singur puţin, bine, dragă? Am… ei, lasă-mă acum singur.

— Culum, ce-o să te faci?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu deloc.

O văzu cum îl priveşte, după care Tess se îndepărtă. Culum porni spre Promontoriul Glessing, fără să vadă, fără să audă ce se întâmplă în jurul lui, pentru el timpul încetase să mai existe. O Doamne, Dumnezeule din ceruri, ce să fac acum?

— Domnule Struan?

Culum simţi că-l trage cineva de mânecă şi se dezmetici din amorţeala aceea. Băgă de seamă că soarele se ridicase sus în tării şi el stătea rezemat de piciorul rupt al catargului de la Promontoriul Glessing. Căpitanul de arme se uita la el.

— Domnule Struan, omagiile Excelenţei sale. Vreţi să fiţi bun să veniţi la bord?

— Da, da, bineînţeles, glăsui Culum, simţindu-se sfârşit şi cu mintea înceţoşată.

Porni pe urmele căpitanului de arme către cuterul care-i aştepta. Păşi pe schela de acces la bord pe nava amiral şi apoi coborî sub punte.

— Dragul meu Culum, începu Longstaff, groaznice veşti. Groaznice. Porto?

— Nu, nu, mulţumesc, Excelenţă.

— Stai jos. Da, groaznic. Cutremurător. Îndată ce am auzit trista veste am trimis după tine să-ţi transmit condoleanţe.

— Mulţumesc.

— Mâine, o dată cu fluxul, plec şi eu. Noul plenipotenţiar mi-a trimis vorbă prin Monsey că se află la Macao.

Afurisit fie Whalen! De ce naiba nu mai are răbdare şi el să aştepte? Afurisit fie şi taifunul! Afurisit fie şi Dirk! Fie toate afurisite.

— L-ai întâlnit pe Monsey?

— Nu… nu, sir.

— Nu contează. P'onoarea mea, afurisit de plicticoasă treabă. Monsey era şi el în factorie şi nu s-a ales nici măcar cu o zgârietură. Da, da, groaznic. Să nu mai luăm în socoteală şi *joss*-ul. Longstaff trase o priză de tutun şi strănută. Ai auzit că şi Horatio a fost ucis?

— Nu… nu, sir. Ultima dată era… era la Macao.

Afurisit nebun, de ce naiba a trebuit să se lase ucis şi el? Asta complică toate lucrurile.

— Ah, mi-am adus aminte, tatăl tău avea să-mi dea nişte documente. Trebuie să ajungă în mâna mea înainte de a pleca.

Culum îşi răscoli memoria. Dar efortul îl epuiză şi mai tare.

— Excelenţa voastră, mie nu mi-a spus nimic de ele. Habar n-am de documentele astea.

— Ei, sunt sigur că le ţinea la păstrare în loc sigur, spuse Longstaff, încântat că nici Culum nu ştia nimic de conţinutul lor. Culum, în vreun safe, acolo trebuie să fie. Unde era safeul lui personal?

— Sir, eu… eu nu ştiu. Am să-l întreb pe Vargas.

— Haide, Culum, adună-te, fiule. Viaţa merge înainte. Morţii cu morţii, şi celelalte. Nu trebuie să ne dăm bătuţi, ei? Unde-i safeul lui? Gândeşte-te. La reşedinţă? La bordul navei *Resting Cloud?*

— Nu ştiu.

— Atunci îţi sugerez să vezi, şi foarte repede. Vocea lui Longstaff deveni tăioasă. Documentele sunt de o importanţă capitală. Şi nu spui nicio vorbă nimănui. Ştii care-i pedeapsa pentru trădare?

— Da… da, sigur, răspunse Culum, înspăimântat de atitudinea lui Longstaff.

— Bun. Şi nu uita că deocamdată eşti încă adjunct al secretarului colonial, şi sub prestare de jurământ faţă de Coroană. I-am dat hârtiile tatălui tău să le păstreze în siguranţă. Documente diplomatice de cea mai mare importanţă şi cel mai mare secret privind o putere prietenă. Hărţi, documente în ruseşte şi cu traducerea lor în engleză. Găseşte-le. De îndată ce le afli te prezinţi la bord. La apusul soarelui te prezinţi la bord oricum. Dacă tu nu izbuteşti să împlineşti misiunea asta, atunci am s-o fac eu. Da, bun înţeles, şi-ţi mai încredinţez şi nişte seminţe. Vor sosi în câteva zile. O să mi le trimiţi mie şi vei trata şi chestiunea asta ca fiind de mare secret. Ordonanţă! strigă el.

Uşa se deschise de îndată.

— Da, sir.

— Condu-l pe domnul Culum la ţărm.

Culum se întoarse la barcă cuprins de panică. Se îndreptă în grabă spre *Resting Cloud.* Nava stătea în mijlocul satului de sampane aproape pe chilă dreaptă. În jurul ei fuseseră postaţi soldaţi pentru a împiedica orice încercare de jaf. Se urcă cu greu la bord şi coborî sub punte. În faţa cabinelor lui Struan făcea de pază Lim Din cu un satâr în mână.

— Stapin murit?

— Da.

Lim Din nu scoase o vorbă. Nici măcar expresia de pe chip nu suferi nicio schimbare.

— Când Tai-Pan avea hârtii… hârtii importante, unde el pune? îl întrebă Culum.

— Heya?

— Hârtii, pune siguranţă. Safe unde? Cutie safe?

Lim Din îi făcu semn să intre înăuntru şi-i arătă safeul din peretele cabinei lui Struan.

— Asta la el?

— Chei da?

— Chei eu nu. Tai-Pan are chei, nu conteşte.

Unde o fi ţinând el cheile? se întrebă cu disperare Culum. La el! La el, bineînţeles. Trebuie să… o fi având Vargas şi el o cheie? Dumnezeule din ceruri, ajută-mă. O să urmeze înmormântarea… sicriul. Eu cum să mă… şi da, cu fata aceea chinezoaică ce să fac? O s-o înmormântăm şi pe ea laolaltă cu el? Nu, nu se cuvine. O fi având şi de la ea copii? N-a zis parcă chiar el că are? Unde or fi? Printre ruine? Culum, gândeşte-te. Trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu. Şi cu navele ce fac? Şi cu banii? O fi lăsat vreun testament? Lasă asta, nu are nicio importanţă acum… chiar deloc. Trebuie să găseşti hârtiile acelea tainice. Ce spunea Longstaff? Hărţi şi un document în ruseşte.

În cabină intră neauzit Brock. Citi teama şi neajutorarea zugrăvite pe chipul băiatului, ca şi petele de sânge de pe mâinile şi hainele lui.

— ’Neaţa, fiule, spuse el cu blândeţe. M-am pornit după tine cum am auzit cele întâmplate. Flăcăule, îmi pare tare rău, da’ nu te mai amărî atât. Am să te ajut io, şi tu lasă…

— Ah, mulţumesc, domnule Brock, exclamă Culum cu evidentă uşurare. Tocmai…, şi se aşeză sfârşit pe scaun.

— Tess mi-a spus că fără tine era moartă şi ea, cum mort era şi Glessing. Tac-tu a avut tare rău *joss,* da’ nu te mai frământa. Am fost io la reşedinţă, flăcăule, şi am pus lucrurile la cale cum se cuvine. I-am ordonat lu’ Orlov să lase Leul şi

Dragonul la juma' de catarg şi pun io şi *Resting Cloud* din nou la apă cât ai zice peşte. Tu stai frumos şi trage-ţi şi tu sufletu'. Mă îngrijesc io de toate.

— Mulţumesc tare mult, domnule Brock. Ai văzut cumva vreo cheie la el? Trebuie să găsesc… Culum era pe punctul de a începe să-i explice ce-i cu documentele acelea, apoi îşi aminti deodată ce-i spusese Longstaff despre trădarea secretului şi se opri la vreme. M-am gândit, reluă el poticnindu-se, ei, m-am gândit că trebuie să mă uit şi eu prin hârtiile lui.

— Io nu i-am umblat prin buzunare, spuse Brock cu o voce tăioasă. N-am făcut decât să-l întind şi pe el cum se cuvine şi s-o fac pe femeia aia să dispară.

Ei, Dirk, îşi spuse el, n-am să uit niciodată cum arătai tu în clipa aia, tu şi cu păgâna aia a ta. Împreună. Da' taman de dragu' tău, de dragu' copiilor, am să te înmormântez creştineşte. Numai pe tine singur.

— Iar pen' ea am făcut io ce trebuie în linişte.

— Da, bineînţeles, îi răspunse Culum.

— Culum, şi acu' ne unim companiile. Brock şi Struan. E mai bine pen' toată lumea aşa. Fac io hârtiile cum trebuie şi totu-i în regulă.

Mda, îşi spuse el. Dirk, nu te-am băgat cu nasul-n *joss*-ul tău, da' de-acu eu mi-s Tai-Panul. În fine a venit şi clipa asta. Culum o să-mi urmeze, dac-o să fie destul de bun, da' numa' după Morgan şi Tom.

— Şi să ştergem tot ce s-a-ntâmplat între mine şi tine şi Tess, flăcăule. Cel mai bine ia şi du-te la bord pe *White Witch,* Tess o fi având şi ea nevoie de o vorbă bună.

— Da, 'n regulă, domnule Brock. Mulţumesc. Da'… ştiţi, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să… mai întâi să mă duc la reşedinţă.

— Vii la bord înain' de-amurg, îi spuse Brock şi se îndepărtă.

Culum îşi şterse faţa cu dosul mâinii. Da, e cel mai bine. Să ne unim companiile. Aşa ai şi spus întotdeauna. Culum, haide, adună-te. Şi du-te şi caută cheia!

— Stapin! Lim Din îi făcu semn cu degetul să vină după el, şi-l conduse într-o altă cabină.

Pe podea zăcea Mauss. Era groaznic aşa cum îl surprinsese moartea.

— *Joss,* nu conteşte, îngăimă Lim Din şi râse isteric.

Culum îşi târî picioarele şi plecă de pe navă, simţind cum îl doare inima, sforţându-se să păşească precum în vis pe scândurile schelelor de acces din satul de sampane şi se trezi lângă Promontoriul Glessing. O luă pe Drumul Reginei, ocolind cu grijă dărâmăturile, resturile de mobilier, şi mormăind mulţumiri neinteligibile celor care veneau la el murmurând cuvinte de condoleanţe. În mintea lui năucită nu rămăsese decât un singur gând limpede: trebuie să cauţi prin buzunarele lui!

— Culum!

Ca prin ceaţă, îi zări pe Cooper şi Shevaun alături, în mijlocul unui grup de negustori, adunaţi lângă hotel. Ar fi vrut să treacă pe lângă ei, dar aceştia se apropiară de el.

— Culum, tocmai am auzit vestea. Îmi pare tare rău, îi spuse Cooper. Putem să te ajutăm cu ceva? Groaznic *joss.*

— Groaznic, spuse şi Shevaun cu faţa zgâriată rău de tot şi veşmintele sfâşiate. Groaznic. Noi tocmai ne-am întors de la Kowloon, unde am naufragiat. Socot că e tare cumplit ce s-a întâmplat şi atât de nedrept!

— Eu… ăăă, îmi pare rău, nu sunt în stare nici să vorbesc. Am… am… îl urmăriră cu privirea în vreme ce se îndepărta în grabă.

— Sărmanul de el, bietul băiat, murmură Cooper.

— E îngrozit de mai-mai să-şi iasă din minţi.

— Nici nu-i de mirare. După toate cele întâmplate cu Tai-Pan şi cu Glessing.

— Dar o să scape, vreau să zic Glessing o să scape.

— Nu ştiu. Sper şi eu. Cooper privi peste rada portului, văzu epava navei *Boston Princess* şi-i mulţumi din nou Domnului că scăpaseră cu viaţă. Dacă aş fi în locul lui, nici eu nu aş arăta mai bine.

Sărmanul băiat o să aibă nevoie de ajutor din toate părţile, îşi spuse Cooper. Har Domnului că Tai-Panul a apucat să-mi dea documentele. Mă întreb dacă o fi avut vreo presimţire că se va întâmpla ce s-a întâmplat. Nu, precis nu. Cum rămâne cu Culum? Ce-o să facă? E neajutorat ca un prunc. Poate că ar trebui să am şi eu puţină grijă de el… Îi datorez Tai-Panului măcar atât, ba chiar şi mai mult. Acum suntem combinaţi în afacerea cu cinchona. O să renunţăm la ceilalţi doi directori, aşa că rămânem în fruntea ei doar Culum şi cu mine. De ce să nu ne unim atunci şi forţele? Să fuzionăm de tot cele două companii? Noua Nobilă Casă… Cooper-Struan. Nu! Struan-Cooper. O să fii cinstit cu Culum. Următorul Tai-Pan va fi chiar el. Unirea asta poate oferi posibilităţi fantastice, bineînţeles. Dar ar trebui să te mişti cât mai iute, altfel Brock o să-l facă pe bietul băiat să-i ciugulească din palmă. Tai-Pan al Nobilei Case. Tai-Panul! Şi de ce nu?

— De ce zâmbeşti? îl întrebă Shevaun.

— Mi-a trecut aşa un gând prin minte, îi răspunse el şi o prinse de mână.

Dirk, prietene, ai fost foarte înţelept. În ceea ce priveşte ambele afaceri. Mda. O să am nevoie de un an întreg ca să pun totul pe picioare.

— Sunt atât de bucuros că mai sunt în viaţă. Hai să mergem la debarcader. Să vedem dacă Sergheiev n-a păţit nimic. Shevaun, te rog să mă asculţi. Am hotărât să te trimit înapoi în ţară, vreme de un an, cu următoarea navă.

— Cum? făcu Shevaun şi se opri.

— Aşa cum zic. Dacă la sfârşitul acestui termen te vei convinge că mă iubeşti şi că vrei să te căsătoreşti cu mine, o să fiu cel mai fericit om de pe lumea asta. Nu, te rog, acum nu spune tu nimic, o opri el să intervină. Lasă-mă să termin ce am de spus. Dacă vei hotărî că nu e cazul, atunci vei fi liberă şi vei avea binecuvântarea mea. Dar nici într-un caz, nici în celălalt eu nu voi cumpăra acţiunile Tillman, rupând tovărăşia de până acum. Cât timp va trăi, tatăl tău va primi…

Shevaun se întoarse cu faţa în cealaltă parte şi amândoi plecară braţ la braţ, în vreme ce el continua să-i vorbească. Dar ea nu mai auzea ce-i spunea. Un an întreg, se înfioră ea de bucurie, încercând să nu-şi dea în vileag încântarea. Şi liberă peste un an! Să scap şi de locurile astea blestemate! Iar tata îşi va lua în continuare partea lui. O Doamne, mi-ai ascultat rugăciunile. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, sărmane Dirk, dragostea mea. Acum sunt liberă, dar tu eşti mort.

Se uită la brigantina rusească. Mda, îi trecu ei prin minte, Tai-Panul a murit. Dar tu eşti liberă, iar arhiducele ar fi alegerea perfectă.

— Iartă-mă, Jeff. Ce-ai spus?

— Că aş vrea să-i duci nişte documente personale tatălui tău.

— Bineînţeles, dragul meu. Şi îţi mulţumesc, îţi mulţumesc. Un an trece repede.

Gordon Chen făcu plecăciuni dinaintea lui Budha, statuia din templul dărâmat, şi aprinse ultimul beţişor, ofrandă *joss*-ului. Vărsase lacrimi pentru tatăl său şi pentru May-may. Dar acum a trecut vremea plânsului, îşi spuse el. *Joss*-ul e *joss.* Acum e vremea să te gândeşti bine. Nobila Casă a murit. Culum nu are vlagă s-o ducă mai departe. Brock o să-l domine cu totul şi o să unească cele două companii. Eu pe Brock nu-l pot manevra cum vreau. Dacă se uneşte cu Brock, Culum e terminat. Mda. Şi într-un fel şi în celălalt el nu mă poate

ajuta. Eu îl pot ajuta pe el? Da. Dar când e vorba de barbari, eu nu-l mai pot ajuta, şi nici nu-l pot ajuta să ajungă Tai-Pan. Demnitatea asta şi-o câştigă omul de unul singur.

Firul subţire de fum bine mirositor se răsuci delicat în aer. Gordon îl urmări, plăcându-i parfumul lăsat. Despre aranjamentele dintre noi nu ştia decât tata. Acum, un lac de argint se află în stăpânirea mea şi va deveni cincizeci, o sută de lac cu vremea. Sunt cel mai bogat chinez din Hong Kong şi cel mai puternic. Sunt Tai-Panul chinezilor.

Dar ia să fiu eu cinstit… nu-s chinez, nici englez. Nu. Dar sunt mulţumit de *joss*-ul de care am avut parte, şi sunt mai mult chinez decât englez. O să mă căsătoresc cu o chinezoaică, şi aşa vor face şi copiii mei şi copiii copiilor mei, nu conteşte. Hong Kong-ul? Am să ajut pe cât îmi stă în putinţă insula asta ca să ajungă puternică. Azi i-am oprit pe cei puşi pe jaf. În viitor vom avea din belşug mână de lucru, oameni supuşi. Cred ce mi-a spus tata: guvernul britanic va cădea. Trebuie să cadă. O zei, pentru viitorul Chinei, vă implor eu, faceţi-l să cadă. Doar sunteţi şi voi chinezi, ajutaţi China! Am să înzestrez cel mai mare templu din sudul Chinei… ei, cel puţin un templu potrivit cartierului general al ordinului triazilor şi pentru Tai Ping Shan, de îndată ce guvernul cade şi Hong Kong-ul devine cu adevărat englez.

Se prosternă dinaintea statuii, atinse podeaua cu fruntea pentru a pecetlui încheierea acestei înţelegeri. Mda, numai tata ştia cât de bogaţi urma să devenim. Dar chiar şi aşa, jumătate din ce vom dobândi va fi a lui Culum. În fiecare lună am să-i prezint socotelile şi o să împărţim totul pe din două, atâta vreme cât el va împlini la rândul lui ceea ce trebuia să împlinească tata din înţelegerea noastră: şi anume ca eu să conduc totul aşa cum cred, şi să nu mi se prea pună întrebări, sau chiar deloc, şi totul să rămână doar între noi, fără să mai

ştie cineva. Du-te şi-l caută, acum! Prezintă-i omagii. Păcat că băiatul s-a căsătorit cu fata lui Brock. Ăsta-i neajunsul lui. Păcat că nu are puterea să meargă singur mai departe. Mi-ar fi plăcut ca el şi cu mine să aranjăm toate afacerile. Le-aş fi arătat eu barbarilor cum se conduce Nobila Casă. Şi chiar şi împăratului, dacă-i vorba. Dacă ar avea Culum cât de cât vlagă în el şi ar fi în stare să asculte un sfat înţelept, Chen Sheng şi cu mine am fi fost în stare să-i ţinem piept companiei lui Brock şi tuturor celorlalţi şacali. Ei, nu conteşte. O să le fac Tai-Panului şi lui Tai-tai funeralii care să rămână de legendă pentru o sută de ani. O să le fac şi lui şi ei câte o tăbliţă şi o să-i jelesc o sută de zile. Apoi o să ard tăbliţele pentru ca să se poată renaşte cu siguranţă. Am să-i iau eu pe Duncan şi pruncul şi am să-i cresc ca şi cum ar fi copiii mei. Şi am să înfiinţez o dinastie.

Era aproape de apusul soarelui. Culum stătea cu capul rezemat în mâini pe treptele bisericii avariate rău de tot, cea ridicată pe gorganul de la Happy Valley. Se uita pierdut în depărtare. Trebuie să găseşti cheia, îşi spunea el mereu. N-ai de ce te teme. Trebuie doar să găseşti cheia şi hârtiile alea. Haide, Culum.

De-acum trecuse dincolo de panică. Era chinuit însă de sila de sine… şi de singurătate. Se uită la clădirea reşedinţei care se afla mai la vale. Vargas şi Orlov stăteau dinaintea uşii. Îşi aminti vag că străbătuse întreaga vale, cu ceasuri în urmă, îi întâlnise tot acolo şi le strigase „lăsaţi-mă în pace”, după care se întorsese ca să-i evite când îi văzuse că se iau după el. Înainte parcă nu-l văzuse pe Gordon Chen, îşi aminti el. Dar acum băgă de seamă că era şi el cu ei. Ăsta ce mai vrea? Să-i râdă în nas? Să-mi arate că-i este milă de mine ca toţi ceilalţi. Longstaff… Brock… Cooper… Shevaun… Skinner… Vargas… Orlov… Ba chiar şi Tess. Da, am citit gândul ăsta pe faţa ta când te-

ai oprit pe Drumul Reginei. Chiar şi tu gândeşti la fel. Şi ai dreptate. Perfectă dreptate. Şi acum ce fac? Ce pot face? Eu nu sunt ca tata. I-am şi spus că nu sunt. Am fost cinstit cu el.

Caută cheia. Cheia, şi află documentele. Trebuie să dai documentele. Longstaff ţi-a poruncit să te prezinţi la bord. Aproape că a venit vremea. Ah, Doamne. Ah, Doamne.

Urmări cum se lungeau umbrele. I-am spus lui Brock despre monedele lui Jin-qua? Despre cele trei jumătăţi de monedă care au mai rămas, despre cele trei servicii care trebuie făcute, despre jurământul solemn privind *Lotus Cloud?* Trebuie să-i spun. Doamne, şi cum rămâne cu Wu Kwok, şi cu ucenicii chinezi care urmează să ajungă căpitani, şi despre copiii luaţi sub tutelă de tata? Brock nu va onora jurământul meu, ştiu bine că n-o va face. Şi care-i diferenţa?

— Hello!

— Ah, hello, domnule Quance, spuse Culum uitându-se pe furiş cum se lungeau umbrele. Te rog, lasă-mă singur. Te rog.

Pe Aristotle Quance îl dureau toate mădularele. Cu numai un ceas înainte fusese scos de sub dărâmături. Părul şi faţa îi erau năclăite de sânge uscat şi praf din dărâmături, iar hainele sfâşiate.

— Îmi pare tare rău, îi spuse el. *Joss,* ăsta-i *joss*-ul. Atât.

Quance citi pe chipul lui neajutorarea şi chinul şi ura faţă de sine născută din neputinţă, care semănau atât de bine cu ceea ce cunoştea el demult. Îşi aminti de prima dată când îl întâlnise pe Struan. Într-o fundătură din Macao, când acesta zăcea inconştient în noroi. La fel de neajutorat, exact la fel, îşi spuse el. Nu, nu chiar la fel, nu va fi niciodată la fel. Dirk era ca un zeu, cu toate că zăcea în mizerie. Ah, Dirk, totdeauna aveai un chip ca de zeu… când dormeai şi când erai treaz. Mda, şi chiar şi când eşti mort, pariu. Îţi cinsteai obrazul. Asta-i. Cu totul altfel decât fiul tău. Mda, dar nu e

o diferenţă chiar atât de mare. Culum a avut curajul să te înfrunte pentru gorganul ăsta. Şi a fost alături de tine contra lui Brock. Şi a dat mâna cu Gordon Chen dinaintea ta. Şi a avut curajul să fugă cu fata aia, afurisite fie urmările! Şi i-a salvat viaţa lui Glessing. Aşchia nu sare departe de trunchi. Îţi mai aduci aminte ce mi-ai spus când ţi-ai recăpătat cunoştinţa? „Nu ştiu cine eşti, dar îţi mulţumesc pentru că mi-ai dat înapoi cinstea obrazului."

Dirk, prietene, niciodată nu ţi-ai pierdut cinstea obrazului. „Da, dar vezi să-i dai şi fiului meu cinstea obrazului." Nu aşa ai spune dacă ai mai fi aici? Eşti aici? Flăcăule, tare mi-e dor de tine.

Aristotle Quance se scutură de propria lui tristeţe şi se aşeză pe aceeaşi treaptă lângă Culum.

— Ştiu că acum nu e momentul potrivit să discut problema asta, dar ai putea să-mi împrumuţi patru sute cincizeci de guinee, Tai-Pan?

— Cum? Ce-ai spus?

— Ai putea să-mi împrumuţi patru sute cincizeci de guinee, Tai-Pan? Ştiu că e un moment greu pentru tine, dar bătrâna vrăjitoare, Fortheringill, e în viaţă, nici măcar un taifun nu îndrăzneşte să se atingă de ea, Dumnezeule mare! M-a ameninţat că mă trimite în închisoarea datornicilor. Şi n-am pe nimeni la care să mă milogesc decât la tine.

— Ai spus „Tai-Pan". Mi-ai spus Tai-Pan.

— Păi eşti Tai-Pan, nu?

Atunci Culum îşi aminti ce-i spusese taică-său. Despre bucuria şi suferinţa de a fi Tai-Pan, despre chinul de a fi un bărbat adevărat, a fi singur, despre viaţă şi lupta pentru ea.

Deodată sentimentul de singurătate se spulberă. Se uită la cei trei oameni aflaţi în faţa reşedinţei, mai jos. Îl cuprinse din nou îngrijorarea. Pentru Aristotle e simplu să spună „Tai-Pan", îi trecu lui prin minte. Dar ăia ce-or să spună? Trebuie să-i câştigi de partea ta. Cum? Ce spunea tata? „Îi stăpâneşti pe oameni cu mintea şi fascinaţia de

care eşti în stare.” Se ridică în picioare clătinându-se.

— Am… am să încerc. Pentru numele lui Dumnezeu, am să încerc din răsputeri. Aristotle Quance, n-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine.

O luă la vale, simţind cum i se zbate stomacul. Căpitanul de arme abia coborât din cuter se apropie de el şi se întâlniră chiar în faţa uşii.

— Excelenţa sa doreşte să veniţi de îndată la bord!

Culum îi răspunse cu un calm care nu era al lui.

— Te rog să-i spui că am să-l întâlnesc de îndată ce va fi posibil.

— Dar el doreşte să vă prezentaţi chiar acum.

— Acum am treabă. Spune-i că sunt ocupat.

Ofiţerul se înroşi, salută şi se îndepărtă.

Ce naiba o fi în documentele acelea? se întrebă Culum. Se strădui să-şi adune toată voinţa şi-i înfruntă pe Orlov, Vargas şi Gordon Chen.

— Brock şi-a permis să dea ordine la bordul navei mele, începu Orlov, care văzu mâinile pline de sânge ale lui Culum, ca şi mânecile, şi se cutremură. A poruncit să cobor flamura la catarg, pe sufletul lui Odin! Treabă pe care am şi făcut-o de îndată ce am auzit ce s-a întâmplat. De-acum încolo eu primesc ordine de la el? Spune?

— Brock o să ne distrugă, domnule Culum. Ce-o să ne facem? începu Vargas, frângându-şi mâinile.

— Vargas, du-te şi pregăteşte toate cele necesare funeraliilor. Tata şi femeia lui vor fi îngropaţi împreună.

— Cum?

— Cum ai auzit. Şi ea e creştină şi va fi îngropată împreună cu el. Gordon, aşteaptă-mă. Vreau să vorbesc cu tine. Orlov, du-te la bordul navei tale şi ridică flamura în vârful catargului. Să fluture chiar în vârful catargului. Apoi te duci la bordul navei *White Witch* şi-mi aduci soţia la ţărm.

— S-o aduc, ai spus?

— Exact. Aici.

Scoase din buzunar cele douăzeci de monede.

— Dă-i-le lui Brock împreună cu salutările mele. Şi spune-i să-şi cumpere cu ele un sicriu.

Cei trei bărbaţi se uitară ciudat la Culum. Apoi toţi trei răspunseră:

— Da, Tai-Pan, şi se supuseră.

Varietate de citrice (N.T.).

Joc chinezesc asemănător dominoului (N.T).

Table of Contents

Table of Contents